

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEAT

OF THE EVERFLAME

THE KINDRED'S CURSE SAGA, BOOK THREE

PENN COLE

HEAT OF TNFEV ERFLAME

TH F X IPiùRFf3'ù Øt.IRÑF. .îAI?'.4, ßGGÑ TH RFF

@ E M M C O L E

Telif Hakkı © 2022 Penn Cole tarafından. İlk olarak 2023

yılında yayınlanmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: [Maria Spada](#)

[Dog Star Creative Co'da Kelly Helmick](#) tarafından

düzenleme Paulina Czaplińska tarafından harita

İçindekiler

Bölüm I

Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10 Bölüm
11 Bölüm 12
Bölüm 13 Bölüm
14 Bölüm 15
Bölüm 16 Bölüm
17 Bölüm 18
Bölüm 19 Bölüm
20 Bölüm 21

Bölüm II

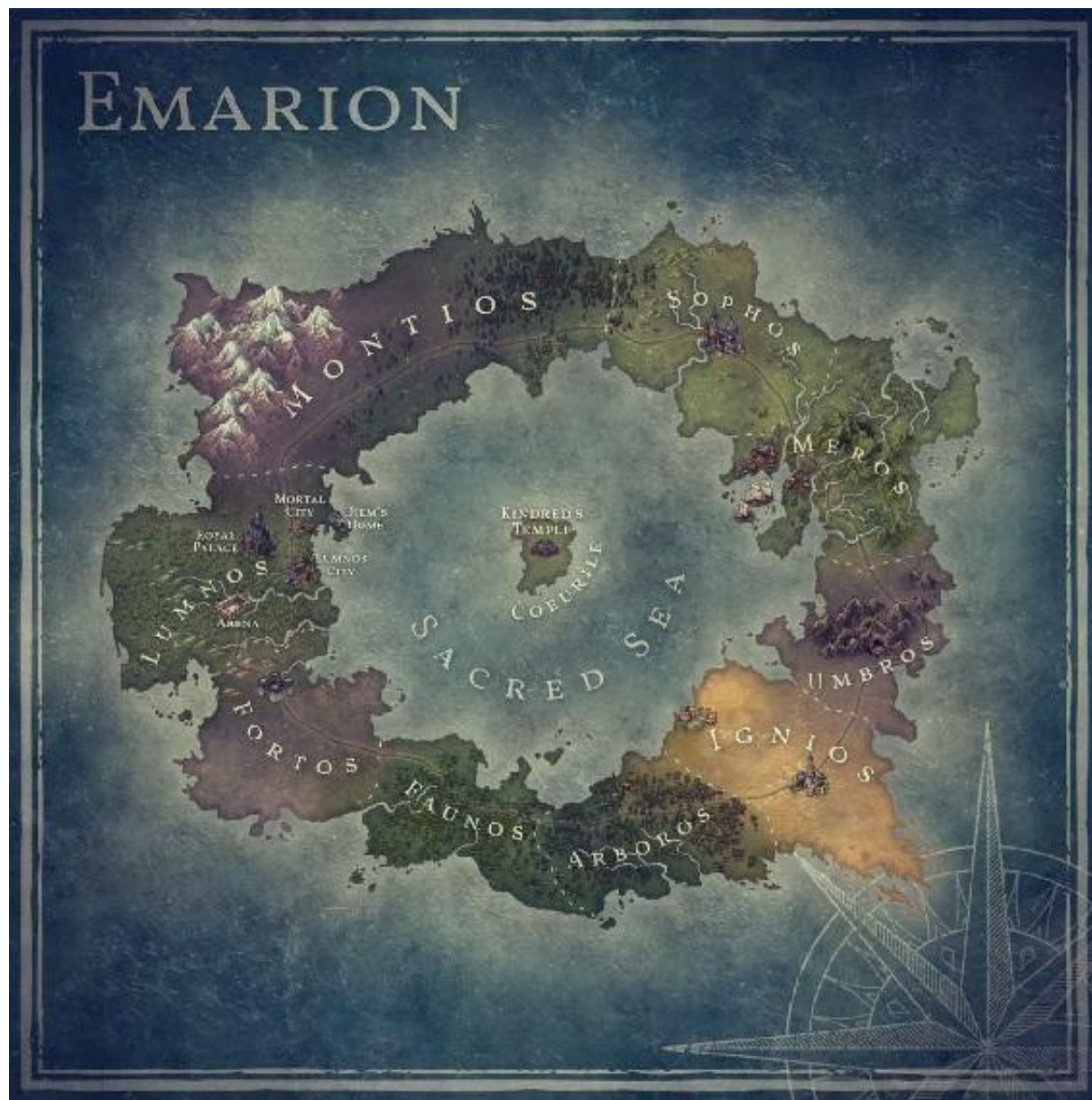
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45

Bölüm III

Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75

Daha fazlası için hazır
mısınız? Teşekkür
Yazar Hakkında

EMARİ ALEMLERİ

LUMNOS, IŞIK VE GÖLGE DİYARI

*Gölgeler ısırırken yakan bir ışık Mavi
gözleri gece gündüz peşini bırakmaz*

FORTOS, GÜÇ VE CESARET DİYARI

*Kırmızıya bürünmüş gözleri ve kılıçları ile
sizi ya onarırlar ya da öldürürler*

FAUNOS, CANAVAR VE VAHŞİ DİYARI

*Kürkler ve tüyler, sürünen hayvanlar
Sarı gözleri hepsini kontrol eder*

ARBOROS, KÖK VE DİKEN DİYARI

*Yosun gözleri doğanın küçümsemesini getirir
En güzel çiçeklerin zehirli dikenleri vardır*

IGNIOS, KUM VE ALEV DİYARI

*Ruhta alev, görüntüde alev Çöl
onların ateşli kudretini taşıyor*

UMBROS, ZİHİN VE SIRLAR DİYARI

*Süsen siyah, kalpleri de ona uygun
Bir öpücük ve yakında aklını kapacaklar*

MEROS, DENİZ VE GÖKYÜZÜ DİYARI

*İntikamcı denizlere uygun bir bakış
Derin sularda, yalvarışlarını boğacaklar*

SOPHOS, REALM OF THOUGHT VE SPARK

*Bilgelğin kurnaz kıvılcımı gerçek Gül
gözleri senin ölümün olacak*

MONTIOS, TAŞ VE BUZ DIYARI
Bakışlarına uygun menekşe taşı
Günlerin sonunda buzlarına dikkat et

*Alevlere yakalanan herkes için unutmayın
ki en sıcak yangınlar
en güçlü kılıçları dövmek.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Bölüm

Bir

Vuruldu.

Boğuluyorum.

Bilinç, kabaran bir dalga gibi içime doğru yuvarlandı. Akıntısı beni sersemlemiş zihnimin karanlık derinliklerinden yukarı sürükledi, sadece içe doğru kıvrılmak ve beni uyarmadan tekrar altına çarpmak için.

Göz kapaklarım çapalarla ağırlaştırılmış gibiydi. Onları açmaya çalıştım ama aradan sızan ışık parçacıkları çok sulu, tutamayacağım kadar şekilsizdi.

Uzun, kafa karıştırıcı bir an boyunca, uyanık mıyım yoksa rüya mı görüyorum tam olarak emin olamadan, göğsümde büyüyen bir ateş beni şimdiki zamana sürükleyene kadar berraklıkla flört ettim.

Boğuluyorum, diye düşündüm tekrar, farkına varmam daha acil oldu.

Yardım için çığlık attım ama sesim boğuk ve cılız çıktı.

Bir şey ağzımı ve burnumu morartıcı bir güçle kapattı.

Ciğerlerimin umutsuzca havayla dolma isteğine rağmen boğazım sıvıyı dışarıda tutmak için mücadele ederek kapandı. Muazzam bir basınç, çırpınan uzuvlarımı ezdi ve onları hareketsiz tuttu.

"Çırpınmayı bırak ve yutkun."

Bu komut karşısında hareketsiz kaldım. Serin bir esinti, çoğunlukla kuru olduğunu ve kesinlikle suya batmadığını fark etmeye başladığım tenime bir ürperti gönderdi.

Gözlerim çırpınarak açıldı ve puslu dünya tanıdık olmayan bir yüzle netleşti - koyu kahverengi tenli, kestane gözlü, ince örgüleri başının üstünde bir düğüm halinde sıralanmış bir kadın.

"Yut onu, biz de sana nefes aldıralım." Ses tonu sakın olsa da yüz hatları taş gibi sert ve bir o kadar da acımasızdı.

Mücadele etmek için zayıf bir girişimde bulundum ama göğsümdeki cehennemden ötesini zar zor düşünebiliyordum ve kadının umursamaz bakışları, inadına kendimi boğmama izin vermekten son derece memnun olduğunu gösteriyordu.

Sıvıyı zorla içime çektim ve burnumu sıkan el çekilerek ciğerlerime hava dolmasına ve paniğin ateşini söndürmesine izin verdi.

"Güzel," dedi kadın başını sallayarak.

Avucunu yavaşça dudaklarımdan çekerek sıkılı dişlerimin arasından daha fazla hava emmeme izin verdi ama gözlerini göremediğim birine doğru hızla çevirince kaslı bir kol çenemi sıkıca kavradı.

Bir fincanı dudaklarıma doğru kaldırdı. "Tekrar," diye emretti.

Sıvı yüzüme dağınık bir şekilde yayıldı. Sıvı burun deliklerime doldu ve panikle boğulma hissi tekrar yüzeye çıktı.

"İyi olacaksın," dedi sakince. "İç bakalım."

Başka seçeneğim olmadığı için isteksizce bir lokma daha yuttum, sonra bir tane daha.

Düşüncelerim ağzımı kaplayan tada takıldı. Tadında belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı - sert, neredeyse metalik, ama duman ve külün kireçli tadının altında boğulmuş keskin bir narenciye ısırığı vardı.

Dehşet iliklerime kadar işledi. Bu tadı biliyordum; yaklaşık on yıldır her güne bir fincanla başlamıştım.

Flameroot.

"Bu karışımdan onlara ne kadar içirmemiz gerekiyor?" diye omzunun üzerinden seslendi kadın.

"Fincan başına üç kaşık koydum," diye cevap verdi bir ses. "Auralie'nin talimatları sadece bir kaşık diyordu ama bu kız bir Crown olduğu için daha güçlü bir doza ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

Annemin adı içimi parçaladı ve beni bilincimin son anına geri götürdü.

Kindred Tapınağı'ndaki kürsüdeydim, etrafım Emarion'un dokuz diyarının diğer Kraliyetleri ile çevriliydi. Kraliçe olarak yerimi kazanmak için Meydan Okuma'dan sağ çıktıktan sonra, Taç Giyme Töreni'm korkunç bir şekilde yanlış gitmişti. Kanımdan damlayan damlalar, kalp taşı çatlatan ve kutsal Coeurîle adasında sarsıntılara yol açan bir enerji şimşegini çağırmıştı.

Sophos Krallığı'nın suçladığı *Lumnos Kraliçesi sen değilsin. Sen bir sahtekârsın.*

Kendimi savunmaya fırsat bulamadan, annem -sekiz ay önce ortadan kaybolmasıyla hayatımı sonsuza dek değiştirecek sırların kilidini açan kadın- çalırların arasından çıkıp adımı haykırarak kaçmam için beni uyardı.

Ve sonra her şey karanlığa gömüldü.

"Nerede o?" Çenem hâlâ kenetlenmişken kelimeler tıslama şeklinde çıktı. "Auralie burada mı?"

Kadın yanından bir silah çıkarıp yüzümün üzerinde tehlikeli bir şekilde sallandırırken bakışlarımı üzerinde tuttu. Bıçak siyahtı ve ağaçların arasından sızan tek tük güneş ışığının altında parlıyordu.

Gözlerim kocaman oldu.

Godstone. Bir ölümlü olarak yetiştirildiğim için bu nadir malzeme hakkında çok az şey biliyordum. Tamamen parıldayan koyu renkli kayadan yapılmış olan Kindred Tapınağı'nı ziyaret edene kadar, onu hiç gördüğümünden bile emin değıldim.

Ama bildiğim tek şey, Tanrı Taşı'nın kesiğinin zehirli, genellikle de Soy'dan gelen kana sahip olanlar için ölümcül olduğıuydu.

"Bunun ne olduğunu biliyorsan," dedi kadın, "o zaman kaçmaya çalışmak gibi çılgınca bir fikre kapılırsan sana neler yapabileceğimi de biliyorsun."

Çenemin etrafındaki kol gevşedi ve hafifçe başımı salladım. Beni inceledi, sert ifadesi tehdidinin samimiyetini pekiştiriyordu.

"Bırak onu," dedi sonunda.

Bedenimi yerinde tutan baskı gevşedi, sonra kayboldu. Ayağa kalktığımnda, iri yarı adamlardan oluşan bir halka kaçma telaşıyla geriye doğru koşuşturmaya başladı. Kadın yanımda kaldı, ancak geniş bir adım geri çekildi ve bıçağını göğsüme doğru eğik tuttu.

Etrafıma bakındım. Bir tür ormandaydım ama bu ağaçlar Lumnos'un bildik meşe ve çam ağaçları değıldi. Kalın gövdeleri bir at kadar genişti, ip gibi sarmaşıklarla kaplıydı ve gökyüzüne doğru kilometrelerce uzanıyordu. Yemyeşil eğreli otları ve gökkuşağı rengine çiçekler manzarayı süslüyordu.

Burası Coeurîle adasında gördüğüm uzun otlara ve yabani çalırlara hiç benzemiyordu. Burası daha çok Emarion'un anakarasına benziyordu; yemyeşil bitki örtüsüne bakılırsa en güneydeki diyarlardan biriydi.

Etrafımda silahlarını çekmiş bir kalabalık daire şeklinde duruyordu. Diğer birkaç kılıç da tanrı taşından oyulmuş olsa da, çoğu Fortosian çeliğinin belirgin koyu gri metalinden dövülmüştü ve çoğu ölümlü silahın aksine, güçlendirilmiş Alçalmış derimi kolayca kesebilirdi.

Yüz ifadeleri meraktan ihtiyata ve düpedüz nefrete kadar değişiyordu ama hepsinin ortak bir özelliği vardı: kahverengi gözler.

Ölümlü gözler.

Kadın kılıcını hafifçe indirdi. "Benim adım Cordellia. Grubumuzun lideriyim."

"Ben Diem Bellator," dedim. "Sizinle tanıştığımıza memnun olduğumu söylemek isterdim ama sanırım pek de onur konuğu sayılmam."

Başını iki yana salladı. "Buradaki varlığınız *hoş karşılanmıyor*, ne de siz bir

Misafir."

Savunma içgüdülerim devreye girdi. Babamın beni eğittiği gibi etrafımdaki tehditleri değerlendirdim. Onu hatırlayınca kalbime bir keder saplandı, yakın zamanda işlediği cinayet hâlâ çok tazeydi ama bunu çabucak uzaklaştırdım. Çürümesine izin verilirse umutsuzluğun beni nasıl tüketebileceğini çoktan öğrenmiştim. Aynı hatayı ikinci kez yapmayı göze alamazdım.

Etrafımda en az kırk ölümlü toplanmıştı, hepsi de silahlıydı. Hafif sesler daha fazlasının yakınlarda olduğunu gösteriyordu ve fısıltılar gözlerimi ağaçların arasına sıkışmış okçulara çekti.

Kendime ait hiçbir silahım yoktu. Avuçlarıma büyü çekmeye çalıştım ama çabam boşunaydı. Göğsümün içi boşalmış ve duygularım körelmişti, bu da flameroot'un çoktan etkisini gösterdiğinin işaretiydi.

Kapana kısılmıştım ve rahatsız edici derecede savunmasızdım. "Auralie nerede?" Tekrar sordum.

Cordellia'nın yüz hatları buruştu. "Müsait değil." Yüz ifadesinden yayılan onaylamamanın bana mı yoksa anneme mi yönelik olduğunu anlayamadım.

"Seni incitmek gibi bir arzum yok," dedim dürüstçe. "Ben diğer Crown'lar gibi değilim. Eğer Auralie ile konuşabilirsem, bana her şeyi açıklayacaktır. O benim-"

"Annen. Biliyoruz. Bu yüzden hâlâ hayattasın."

Flameroot duygularımı bastırsa da kanım dondu.

Sonraki sözlerimi dikkatle seçtim. "Yakın arkadaş olmalısınız. Eğer annem size güvenmeseydi, flameroot ile ilgili detayları paylaşmazdı."

Cordellia'nın kaşlar çatık daha derin. "Eğer sadece o vardı olmuştur onun soyundan gelenler hakkında açık sözlüdür."

Ah- onaylamama ikimiz içindi.

Gülümsemem alaycı ve acı doluydu. "Eğer teselli o l a c a k s a ,

ikimizi de bu sırra layık görmedi."

Kalabalıktan şaşkın mırıltılar yükseldi.

Cordellia kaşlarını çattı. "Soyundan geldiğini bilmiyor muydun?"

"Kraliyet bana miras kalana kadar olmaz." Hayal kırıklığımın dürüstlüğünün iç çekişime yansımaları umuyordum. "Hâlâ öğrenmekte olduğum pek çok şey var - şu anda burada seninle nasıl birlikte olduğum da dâhil."

Bir an beni süzdü, sonra iki iri adama işaret etti, onlar da kalın, ağır bir zincirle birbirine bağlanmış bir çift demir pranga taşıyarak bana doğru yürüdüler. Yaklaşırken göğüslerini şişirdiler, ancak bu gözdağı taktığı iri gözlerindeki ve titreyen ellerindeki siniri gizlemeye yetmedi.

"Kalk," diye emretti Cordellia. "Eller dışarı, bilekler bitişik."

Pes etmek doğamdaki her şeye aykırıydı ama alternatifim kalmamıştı. Ayağa kalktım ve ellerimi dua eder gibi önümde kavuşturdum. Adamlardan biri kelepçeleri bileklerime geçirirken, diğerine tatlı bir gülümseme gönderdim.

Kirpiklerimi alaycı bir dindarlıkla kırıştıtarak, "Kutsanmış olan Sonsuz Alevdir, Kardeşim," dedim.

İki adam da donup kaldı, bana baktılar, sonra Cordellia'ya döndüler. Devam etmelerini işaret etti ama tepkileri bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Bunlar sıradan ölümlüler değildi.

"Sonsuz Alev'in Muhafızları kardeşlerine böyle mi davranıyor?" Kalın metal zincirleri şingirdatarak sordum.

"Sen Muhafız değilsin," diye homurdandı adamlardan biri.

Dilimi şaklattım. "Yanlış cevap, kardeşim. Şifreli kelimelere verilecek doğru cevabın '*Emarion toprağı, geri alacağız*' olduğuna inanıyorum. İtiraf etmeliyim ki, son toplantımdan bu yana birkaç hafta geçti."

Adam kilidi bileklerime taktı ve beni geriye doğru sertçe iterek yapraklarla kaplı zemine doğru narin bir şekilde savrulmama neden oldu.

Cordellia iki adamın kıs kıs gülererek uzaklaşmasına neden olan bir emir verdi, sonra bana elini uzattı. Ben de ona güvensiz bir bakış fırlattım ama elini tuttum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Bu kadar yakın mesafeden, ondan birkaç santim daha uzun boyluydum. Aslında, kadın ya da erkek, açıklıkta toplanan neredeyse her ölümlüden daha uzun duruyordum.

Büyürken buna alışmıştım, bir ölümlü için alışılmadık derecede uzun bacaklı olduğuma inanıyordum. Sonra Kraliçe olarak sürpriz kaderim beni doğal olarak uzun boylu, kaslı Alçalmışların dünyasına sürükledi ve her odadaki en büyük insanlardan biriyken en minyon insanlardan biri haline geldim - hepsi de neredeyse anonimlikten krallığımdaki en güçlü kişiye geçerken.

Hayatımın ne hale geldiğinin görünür bir simgesi idi. Bir ayağım iki dünyada, her biri diğerinin aynadaki görüntüsü olarak yaşıyor, hiçbirine tam olarak uyum sağlayamıyordum. Siyah ve beyazdan oluşan bir dünyada, grinin tonlarında yerimi bulmaya çalışıyordum.

Cordellia kayıtsızca, "Görüyorum ki grubumuza aşinasınız," dedi.

Kendini tutması etkileyiciydi. Soyundan gelen bir Kraliçe'nin yasak ası ağı hakkında yakın bilgiye sahip olduğunu keşfetmek paniğe neden olmalıydı. İfadesi sadece sakın bir ilgisizlik gösteriyordu.

"Kraliçe olmadan önce Lumnos hücresinin bir üyesiydim," diye açıkladım.

Cordellia'nın gözleri omzumun üzerinden kaydı ve kısıldı. "O halde bilgi saklayan tek kişi annen değilmiş gibi görünüyor."

Onun görüş açısını takip etmeye başladım ama okçulardan gelen hareket titreşimleri beni olduğum yerde dondurdu.

"Peki siz Kraliçe olduktan sonra?" diye sordu. "İlişkiniz devam etti mi?"

Omuzlarım gerildi. Cordellia'nın kurnaz gözleri hareketi fark etti.

"İlişkimiz... gerginleşti," diye sözümü kestim. "Ama sana zarar vermek istemediğimi söylerken doğruyu söyledim. Muhafızlara düşman değilim."

"Sen de bizim dostumuz değilsin," dedi arkadan bir erkek sesi.

Ben.

Soluk tenli ve gür sakallı bir adam etrafımızda dönüp duruyordu. ortaya çıktı. Onu hemen Lumnos hücresinin lideri ve beni Muhafız olarak kabul eden adam olarak tanıdım.

Ve emirlerine itaat etmeyi reddettikten sonra beni hain olarak damgalayan adam.

"Vance," dedim selamlarken, ama hırıltı gibi çıkmıştı. "Sana kraliyet gemisine giriş izni verdiğimde *arkadaş olduğumuzu* hatırlıyorum."

"Bu sadakat mıydı?" diye karşılık verdi. "Yoksa nişanlısına ihanet edip onu zindana kapattıktan sonra onu geri kazanmak için çırpınan bir kadın mıydı?"

Henri'den bahsedilince midem bulandı. Vance'e bunu itiraf etme zevkini tattırmak istemezdim ama haklıydı; çocukluk aşkımla aramdaki kırılan güveni onarmak için son bir çabayla Muhafızlara yardım etmişim.

Muhafızların neler yapabileceklerini bildiğim düşünülürse, bu son derece pervasızca bir hareketti, ama babamın ölümüyle kendimi öylesine kaybetmişim ki, onun öldürülmesinden dolayı Alçalmışlara öylesine öfke duymuştum ki, safça

Muhafızların işleri çok ileri götürmesini engellerken Henri'ye yardım etmenin bir yolunu bulabileceğime kendimi ikna ettim.

Muhafızların işleri *her zaman* çok ileri *götüreceğini* bilmeliydim.

Cordellia ikimizin arasına baktı. "Adaya saldırımızın planlanmasına yardım ettiğini bana hiç söylemedin, Vance. Ve kesinlikle onun hücrenin bir üyesi olduğundan da hiç bahsetmedin."

"Saldırı mı?" Tekrarladım. "Ne saldırısı?"

Vance hafifçe omuz silktili. "Üyeliği o kadar kısa sürdü ki zar zor hatırlıyorum. Güvenilir olmasa bile faydalı olduğunu söylemiştim."

"*Ben* güvenilir değil *miyim*?" Ona doğru birkaç adım attım. Cordellia beni uzakta tutmak için bıçağını bana doğru çevirdi. "Senin sırlarını sakladım, değil mi? Ve balo gecesi hayatını kurtardım. *Ve* muhafızlar bizi kanalda fark ettiğinde."

"Ve şimdi ben de bu iyiliğe karşılık verdim," diye tersledi. "Sen saldırıdan kurtuldun. Sana ve annene olan borcumu tamamen ödediğimi düşün."

"Anneme olan borcun ne?" Cordellia'nın vaftiz taşı kılıcı derime birkaç santim yaklaşırken bile Vance'e doğru hışımla yaklaştım. "Annem nerede? Ve adada ne oldu?"

Cordellia aramıza girerken, "Geri çekil," diye uyardı.

Odağım ona kaydı, sesim öfkemle birlikte yükseldi. "Beni boğmaya çalıştın, zorla ilaç verdin, hiçbir şey açıklamayı reddettin ve beni zincire vurdun." Yumruklarımı kaldırdım ve zincirleri gürültülü bir şangırtıyla salladım. "Biriniz bana cevap vermeye başladığında '*geri adım* atacağım'."

Okçulardan biri bir ok fırlattı, ucu kulağımın yanından vızıldayarak geçti ve başımı kıl payı sıyırdı. Bembeyaz saçlarımdan kopan birkaç tel yere düştü.

Geri adım atmayı reddederek bakışlarımı diktim ve sesi kulağıma rehberlik fısıldarken babamın derslerine kanalize oldum.

Asla bir uyarı atışına boyun eğmeyin, yoksa daha sık ateş etmeyi öğrenirler. Sonuna kadar gitmeye niyetiniz yoksa bir kavgayı kışkırtmayın.

Cordellia ile gözlerimi kilitledim ve hançerinin ucu boğazıma dayanana kadar eğildim. Harekete geçmek için bir cesaret ve çok tehlikeli bir kumar.

"Annemi tanıyorsun, o halde babamı da tanıyor olmalısın," diye gürledim. "Ve *onun* hakkında bir şeyler biliyorsan, gerekirse kendimi savunmak için büyüye ya da silaha ihtiyacım olmadığını da biliyorsundur."

"Gördün mü?" Vance tersledi. "Şimdiden bizi tehdit ediyor. Sana ona güvenilemeyeceğini söylemişim."

Bakışlarımı Vance'e kaydırdım ve o oflayıp başka tarafa bakana kadar bakışlarımı üzerimde tuttum.

"Geri çekilin Bayan Bellator," dedi Cordellia sert bir sesle. "İşbirliği yapın, ben de size cevapları vereyim."

Vance yine protestolarına başladı, bu kez Cordellia'ya yaklaştı ve şikayetlerini benim anlayamayacağım kadar sessiz bir şekilde fısıldadı. Tekrar dizginlemeden önce yüzünde bir kızgınlık kıvılcımının parlamışını izledim. Hayal kırıklığını kolayca belli eden bir kadına benzemiyordu; Vance'in onu bu kadar zorlamış olması bana iki Muhafız lideri arasındaki bağda bir çatlak olduğunu gösteriyordu.

Genişletmem gereken bir çatlak.

Ellerimi indirdim ve çenemi saygıyla eğerek yavaş bir adım geri attım. "Öfkemi bağışlayın," dedim Cordellia'ya. "Onun dahil olduğu durumlarda güvenimi vermekte zorlanıyorum. Senin gibi ben de Vance'in kritik ayrıntıları saklamak gibi bir alışkanlığı olduğunu fark ettim. En azından kadınlardan." Ona dolu ve bilmiş bir bakış attım. "Sadece erkek meslektaşları tam olarak bilgilendirildi."

Vance alay etti. "Yıllarca annenle birlikte çalıştım. Benimle hiç sorunu olmadı."

"Gerçekten mi?" Başımı eğdim ve kaşlarımı çattım. "Bu çok garip. O ve ben sık sık Lumnos'ta hassas bilgiler konusunda kime güvendiğini tartışırdık ve bir kez bile senden bahsetmedi."

Bana doğru bir parmak salladı. "Sadece deniyorsun-"

"Bu kadar yeter, Vance Kardeş," diye azarladı Cordellia. "Bunu ben halledebilirim." Sertleşti ve bakışlarını ona çevirdi. "Sanırım *babamı* kastediyorsun.

Vance."

"Sadece Lumnos'ta. Burada, Arboros'ta, sen de diğer insanlar gibi bir Kardeşsin."

Arboros, Kök ve Diken Diyarı.

Bilmem gerekirdi. Gardiyanlığım sırasında Lumnos ve Arboros hücrelerinin bir görev için birlikte çalıştıklarını duymuştum ve Henri ile eski şifacı meslektaşım Lana, her ikisi de Gardiyan, Taç Giyme Ayini'nden günler önce Arboros'a gitmişlerdi.

Vance kollarını kavuşturdu. "Ben de senin gibi bir bölge lideriyim, *anne*. Cordellia. Unvanımı hak ettim."

"Yaptın mı?" Ben araya girdim. "Henri bana yetkili kadın dönene kadar unvanı ödünç aldığını söyledi."

Cordellia başını salladı. "O haklı, Vance. Auralie Muhafızların lideri olarak görevine devam edene kadar sen sadece Lumnos Baba'sın."

Muhafızların lideri.

Başımdan kan fişkırdı.

"Ne dedin sen?" Mırıldandım. "Auralie-annem... o..."

Cordellia'nın kaşları kalktı. "Bunu da mı bilmiyordun? Neredeyse on yıldır bize liderlik ediyor."

Hayatımın anıları etrafımda takla atıyor, imkânsız yeni bir gerçeklik tarafından yeniden çerçeveleniyordu. Annem Auralie Bellator, Alçalmışlara karşı kanlı bir savaş başlatmaya hazırlanan acımasız, vahşi isyancıların lideriydi. *Bana* karşı.

Annem, kariyerini Emarion Ordusu'nda bir şifacı olarak Alçalmışlar için çalışarak yapmıştı.

Annem, bana hamile kalabilmek için soyundan gelen bir adamla yatmış olmalı.

Annem, oğlu Teller'ı Lumnos'un seçkinleri arasında büyümesi için Alçalmışlar akademisine göndermek üzere pazarlık yapmıştı.

Onunla ilgili tüm değerli zihinsel imgelerim birdenbire çarpık ve şekilsiz, renkleri yanlış, dışarıda güneşte ve yağmurda solmaya bırakılmış bir tablo gibi hissettirdi. Bu seçimler nasıl aynı kadından gelmiş olabilirdi? Babam onun hakkındaki gerçeği biliyor muydu? Teller biliyor muydu?

Luther biliyor muydu - bu yüzden mi ona gizlice yardım etmişti?

Onu düşününce göğsüm acıyla gerildi. Nerede olduğumu merak ediyor, güvende olup olmadığım konusunda endişeleniyor, yakalanmamdan dolayı kendini suçluyor olmalıydı. Küçük bir muhafız milisi olmadan saraydan ayrılmama bile zor izin vermişti; eğer bir isyancı kampında zincire vurulduğumu bilseydi, içeri dalıp beni kurtarmak için her şeyi yapardı.

Tıpkı Coeurîle'e saldıran isyancıları fark ettiğinde oraya koşacağı gibi.

Kalbim boğazıma fırladı. "Saldırıda kimse yaralandı mı? Herhangi bir kayıp var mıydı?"

Cordellia'nın yüz ifadesi bir parça sempati ile yumuşadı. "Annen hayatta kaldı. Yaralanmadı ama-"

"Soyundan gelenlerden öldürülen oldu mu?"

Soru aceleyle ortaya döküldü. Kayıtsızmışım gibi davranmaya çalıştım ve beceremedim ama ağızlar sıkılaşıp gözler kısılırken bir hareketlilik oldu, şüphe ölümlülerin yüzlerinde bir orman yangını gibi yayıldı.

"Benimle birlikte adaya gelen bir adam vardı. Annemin arkadaşıydı. Ve benim." Onu kaybetme ihtimali çok büyük ve çok gerçek hale geldikçe nabzım hızlandı. "O iyi bir adamdı. Ölümlülere yardım etti. O-"

Cordellia sert bir ifadeyle, "Bize bağışlamamız emredilen tek Türemiş sendin," dedi. Ses tonunda kalan tüm sıcaklık kaybolmuştu. "Her iki tarafta da kayıplar vardı. Size bundan daha fazla bilgi veremem." Dizlerim talaştan yapılmış gibiydi, en ufak bir rüzgârda çökmeye hazırdı. Luther beni korumaya çalışırken öldürüldüyse -ve bir saldırıdan bir rol oynamıştır.

Eğer öyle olsaydı kendimi asla affetmezdim. Ben de annemi asla affetmezdim.

"Lütfen," diye yalvardım, öfkem yerini çaresizliğe bırakmıştı. "Bana neler olduğunu anlat. Annem neden oradaydı? Ben neden buradayım?"

Cordellia iç çekti. "Lumnos Kralı'nın yakında öleceği belli olduğunda, annem varisine taç giydirmek için Kraliyetlerin bir araya gelmesi gerektiğini biliyordu. Tören sırasında adayı ele geçirmek için bir saldırı başlatmamızı önerdi. Geçtiğimiz Dövme Günü'nde onu Coeurîle'e gizlice sokup patlayıcıları yerleştirmesini ve Veliahtlar geldiğinde onları yakmasını sağlayan bir ortağı vardı." Durakladı. "Taç giydirilen kişinin kızı olacağını tahmin ettiğini sanmıyorum."

"Saldırıya geçene kadar sekiz ay geçeceğini de bilmiyorduk," diye mırıldandı Vance.

Geçen yılın dağınık ayrıntıları yerli yerine oturmaya başladı.

Onu adaya getiren kişi Luther *olmalıydı*. Coeurîle'e sadece kralların gitmesine izin verilirdi ve o zaman bile sadece özel durumlar içindi ama belki de Luther'in hastalığı nedeniyle Kral'ın yerine gitmesine izin verilmişti.

Luther'in onun hâlâ hayatta olduğundan bu kadar emin olmasına şaşmamalı. Annemin geçmişi sayesinde, adada güvenli yiyecek ve su bulmayı biliyordu ve yakın sularda devriye gezen askeri botlar tarafından fark edilmediği sürece, tamamen rahatsız edilmemiş olacaktı.

İşte bu yüzden onu yılsonuna kadar kurtaracağına söz vermişti; Taç Giyme Töreni'nde orada olacağını biliyordu.

Savaşan duygular kalbimle çekişme halindeydi. Luther'e bana söylemediği için kızgınlık, ama ona bir şey olmuş olabileceği korkusu. Sırlarıyla tüm bunları harekete geçirdiği için anneme kızgınlık ve onu tekrar görmek ve güvende olduğunu bilmek için umutsuz bir ihtiyaç.

Cordellia, "Auralie bir sonraki Lumnos Tacı'nı ancak siyah saçlı ve yara izi olan bir adam olursa bağışlamamızı istedi," diye devam etti. "Vance sana zamanında ulaşabildiği için şanslısın. Patlamalar yüzünden baygın düştükten sonra seni güvenli bir yere sürükledi ve Alçalmışların dikkati dağılmışken seni adadan çıkardı."

Vance bana sert bir bakış fırlattı, yalvarırcasına teşekkür etmemi beklerken kaşları havaya kalkmıştı ama gözlerimi Cordellia'dan ayıramıyordum. "Yara izi olan adamı orada gördün mü? Hayatta kaldı mı?"

"Bunu söyleyemem ve şu anda bunu bilmenin bir yolu da yok. Alçalmışların bedenleri, iyileştirme yeteneklerinin etkili olmasını önlemek için yakıldı."

Boğazımdaki safra yükselirken dengesiz bacaklarımın üzerinde sallandım. Cephanelik yangınının olduğu geceyi tekrar yaşıyordum. Farkında olmadan sebep olduğum bir saldırı yüzünden ölü ve yanmış muhafızlar. Kanları ellerimde, cesetleri ayaklarımın altındaydı.

Ancak bu sefer, ölüler yabancı olmayabilir.

"Annem nerede? Onu görmem gerek."

"Sana söyledim, o burada

değil." "Beni ona götür."

"Bunu yapamam."

"Neden? Hâlâ adada mı? Sadece beni serbest bırakın, oraya giden yolu kendim bulurum." Gergin adamlar silahlarını kaldırmış bana doğru gelirken bileklerimdeki metal kelepçeleri yırttım. İçlerinden biri çok yaklaştı ve zincirlerimi ona doğru savurarak adamları geriye doğru ittim.

Cordellia bir elini kaldırdı ve bana doğru tereddütlü bir adım attı. "Sakinleşmen gerekiyor."

"Lumnos'ta mı?" Çılgına dönmüştüm, kelimelerim dilime takılıyordu. "Bırak gideyim, bırak onu alayım, orası onun için güvenli değil. Beni götürmek zorunda değilsin, kendi başıma dönebilirim. Lütfen, gitmem gerek."

Başını iki yana salladı. "Diem-"

"*Bırakın ona gideyim!*" Bağırdım.

"Yapamazsın," diye araya girdi Vance. "Fortos'ta bir hapishane hücrelerinde idam edilmeyi bekliyor. *Seni* korumaya çalışırken yakalandı."

Sözleri düşüncelerimin uçurumunda uğursuzca yankılandı. Cordellia'ya göz kırptım ve yüzünde Vance'in beni sadece küçük bir intikam duygusuyla kızdırdığına dair bir kanıt aradım ama dudaklarını büzüp başını salladı.

"Bir kurtarma görevi üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Fortos'ta ona yardım edebilecek müttefiklerimiz var."

İfadesi kendinden emin olsa da tek odaklanabildiğim sesindeki hafif tutukluktan. Kraliçe olarak geçirdiğim kısa süre bana başarısızlık neredeyse kesinken kendinden emin bir maske takmak hakkında bir şeyler öğretmişti ve bunu gördüğümde anlıyordum.

"Krallığıma geri dönüp onun için pazarlık yapacağım," dedim. "Fortos Kralı ile konuşabilirim. Artık taç giydiğime göre beni dinleyebilir."

"Sen ölümlüler dünyasıyla bağları olan yepyeni bir kraliçesin. Elinizde hiçbir koz yok ve karşılığında sunabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Peki ya sen?" Ben de karşılık verdim.

"*Evet,*" diye kestirip attı. "Ada artık elimizde. Taçlıların ayinlerini tamamlamak için adaya erişmeleri gerekecek. Uzun süre dayanamazlar - kaynaklarımız bize törenlerini ne kadar geciktirirlerse büyülerinin o kadar dengesizleştiğini söylüyor." Bana sert bir bakış attı. "Ve elimizde ihtiyaç duyacakları başka bir şey daha var."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sen," diye cevap verdi Vance sırtarak. "Ayinleri tamamlamak için dokuz Kron'un hepsine ihtiyaçları var. Auralie için bile olsa adayı onlara geri vermeyeceğiz. Ama onlara seni verebiliriz."

"Güzel," dedim sertçe, başımı sallayarak. "Ben yaparım. Neye ihtiyacınız varsa." İkisinin de yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"İşbirliği yapacak mısınız?" Cordellia sordu.

"O benim annem. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

İfadesinde bir belirsizlik çatlağı belirdi. "Sen bir Türemişsin. Ve bir Kraliyet. Senin türün bizimkilere hiçbir zaman sadık olmadı."

"Ben de yarı ölümlüyüm. Senin türün benim türüm. Tacıma gelince, size Lumnos'un Soyundan gelenlere söylediklerimin aynısını söyleyeceğim." Çenemi kaldırdım

meydan okurcasına. "Kanlarına bakmaksızın *tüm* halkının iyiliği için çalışan bir Kraliçe olmak niyetindeyim."

Gözleri kısıldı. "Bize nasıl davranıldığını görmene rağmen ölümlülerin tarafını tutmayacak mısın?"

"Ölümlülere yapılan yanlışları düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, ancak masum insanlara karşı şiddeti desteklemeyeceğim.

-Ölümlü *ya da* Alçalmış." Vance'e ters ters baktım, o da homurdanarak gözlerini devirdi.

Cordelia beni daha yakından incelerken bakışları yavaşça üzerimde gezindi. Önyargısını anlıyordum; ben de birkaç hafta önce Türemişler hakkında aynı algıya sahiptim. Hepsinin zalim, ruhsuz ve merhametten yoksun olduğuna inanıyordum. Kendim de onlardan biri olmaya zorlanmamış olsaydım, hâlâ inanabilirdim.

Yine de... benimle ilgili değerlendirmesini ince bir baş sallamayla bitirişindeki bir şey, derin kızıl gözlerinin ardında parlayan sessiz bir güç ve inanç kesinliği, onda düşündüğümde daha fazla müttefikim olabileceğini ummama neden oldu.

"Ölümlü bir kardeşin var, değil mi?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Lumnos Muhafızları'nın onu sizin diyarınızdan alıp buraya getirmesini sağlayabilirim. Halkımın yanında güvende olur."

Bir an için bunu gerçekten düşündüm. Tam kanlı bir ölümlü olarak, ben olmasam bile Teller burada hoş karşılanırdı. Ve bir asi kampı tam olarak *güvenli* bir yer olmasa da, saray da öyle, özellikle de babamızın katili hâlâ serbestken.

Ama Teller'ı buraya getirmek eğitimine ve Lily ile olan ilişkisine son vermek anlamına gelirdi ve eğer Alçalmışlar onun Koruyucular tarafından korunduğunu öğrenirlerse, bu onun kafasına asla kaldıramayacağım bir hedef koyardı.

Hayır. Teller zaten çok şey kaybetmişti. Geriye kalan azıcık mutluluğunu da elinden alamazdım. Onu güvende tutmaları için yeni Corbois arkadaşlarıma güvenmek zorundaydım.

"Bırakın onu," diye cevap verdim sonunda. "Orada ben dönene kadar ona göz kulak olacak müttefiklerim var."

"Bu biraz zaman alabilir," diye uyardı. "Kraliyete mesajlar gönderdik ama aylarca yanıt alamayabiliriz."

Sertleştim. "Aylarım yok. Krallığımdaki Türemişler ölümlülere saldırmak için can atıyorlar. Eğer yakında dönmezsem..." Aklıma

Aemonn'u ve onun cellat ve Kraliyet Muhafızlarının başı olarak atanmasını duyduğumda tüylerim diken diken oldu. "İşler daha da kötüye gitmeden geri dönüp onları durdurmalıyım."

"Adamlarım Lumnos'taki işlerle ilgilenecek," diye araya girdi Vance.

"Hayır, adamlarınız Lumnos'ta bir savaş başlatacak," diye itiraz ettim. "Yaklaşımınız sadece insanların ölmesine neden olacak."

"Savaş çoktan başladı *Majesteleri*." Başlığı bir lanet gibi söyledi, yere tükürdü ve bir elini kılıcının kabzasına dayadı. "Sizin aksinize, biz savaşmaktan ve gerekirse ölmekten korkmuyoruz."

Cordellia ben daha tartışmadan avucunu kaldırarak sözümü kesti. "Ne gerekiyorsa yapacağını söylemiştin, işte gereken bu. Sabır. Ve kendi tarafımızı idare etmek için bize güven."

İtirazımı yuttum, tadı boğazıma takıldıkça acılaştı. Başımın üzerinde tehlikeli bir şekilde asılı duran çok fazla kılıç vardı. Luther'i bulup zarar görmediğinden emin olmalı, annemi kurtarmalı ve ondan kim ve ne olduğuma dair cevaplar almalı, Remis ve müttefikleri geri alamayacağım bir tahribat yaratmadan önce tahtımı almak için Lumnos'a dönmeliydim.

Şimdilik başka seçeneğim yoktu. Beklemeli ve bıçaklar yere düştüğünde kendi savunmamın hazır olması için dua etmeliydim.

Bölüm

İki

"Yardım etmeyi kabul ettiğimi söylediğimde beni dinlemiyor muydun?"

Kızgın, boyunsuz adam karşılık olarak homurdandı, sonra beni itti.

Ağaçların içine doğru.

İşbirliğimin bana bir savaş esirinden daha iyi bir muamele kazandıracağına dair umutlarım, Cordellia bir Muhafız'a "onu diğeriyle zincire vurmasını" emrettiğinde çabucak yok olmuştu - bu tanım, araştırmak için eşit derecede istekli ve endişeliydim.

"En azından prangaları çıkarabilirdin," diye homurdandım onun sert sarsıntılarına ve itmelerine karşı ayakta kalmaya çalışırken. "Kaçmayacağım. Kalacağıma dair söz verdim."

"Sen bir Türemişsin," diye alay etti. "Sözünün hiçbir anlamı yok."

"*Melez*. O kadar da farklı değiliz. Ben ölümlü olarak yetiştirildim. Bana da pislik gibi davrandılar."

"Hepiniz özünde bencilsiniz. Bu sizin kanınızda var, hiçbir terbiye bunu değiştiremez."

Ayaklarımı aniden yere vurarak ikimizi de durmaya zorladım. "Buna gerçekten inanıyor olamazsın."

Alay etti. "Hanımefendi, daha fazla inandığım bir şey yok."

"İkimiz de iyi ve kötü ölümlüler olduğumu biliyoruz. Neden iyi ve kötü Alçalmışlar da olmasın?"

Mantıklı konuştuğumu bildiğini ve bunun onu kızdırdığını belli eden bir şekilde bana ters baktı. "Eğer sen de bizim gibi yetiştirildiyse, onları nasıl savunabiliyorsun?"

"Yapamam. Bizi içine soktukları bok-" Gözleri suçlayıcı bir şekilde kısıldı ve ben de kendiminkileri yuvarladım. "- *İyi*, *ölümlüleri* sok... bu

affedilemez. Ancak bu savaş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bittiğinde yine de birlikte yaşamak zorundayız. Birbirimizin içindeki iyiliği görmeyi reddedersek bunu yapamayız."

Ona umutlu bir gülümseme sundum. Kıvrılmış üst dudağı yumuşayarak ısırdıktan çok havlamaya dönüştü. Kafasında çarklar dönüyordu, çok iyi bildiğim kazanılmış önyargıların zehirli çamurunda debeleniyordu.

Çenesini çalıştırıp sözlerimi çiğnerken, gözlerim omzunun üzerinden geçti. Onu neredeyse tamamen gözden gizleyen sık çalılıklardan oluşan bir çemberin içinde, damarlarımda korku yaratan bir şey gördüm.

Patlayıcılar. Ölümlü asilerin en sevdiği alet. Bir dizi boyutta ve malzemede yığınlar halinde. Bütün bir kasabayı ya da Alçalmış bir sarayı yerle bir etmeye yeter.

Keskin bir nefes aldım ve adam bakışlarımı ev yapımı bomba yığınının doğru takip etti. Onunla kazanmış olabileceğim herhangi bir zemin eriyip giderken yüz hatları kaşlarını çattı.

"Şimdiden bize saldırmayı mı planlıyorsun?" Beni tekrar öne doğru çekti. "Dell Ana bazılarınızla çalışmaya istekli olabilir ama bu size güvenmem gerektiği anlamına gelmez. Ne olduğunuzu biliyorum. Güzel sözlerini başka bir aptala sakla."

Sessizce ilerledik, ta ki çadırların serpiştirildiği ince ormanlık bir alana ulaşana kadar. Küçük bir ağacın gövdesine zincirlenmiş bir kadın dizlerinin üzerine çökmüştü, elleri de benzer şekilde zincirlenmişti, başının üzerinde parlayan bir yeşillik ve sürekli açan çiçeklerden oluşan bir taç duruyordu.

"Arboros?" Nefes nefese kaldım.

Zümrüt gözleri benimkilerle kilitlendi ve genişledi. "Lumnos!"

Şok olmuş yüz ifademi refakatçime çevirdim. "Saklandığınız diyarın kraliçesini mi yakaladınız? Hepiniz *aklınızı mı kaçırdınız?*"

Cevap vermedi, biz ona yaklaşırken inatla önüne bakıyordu. "Kindred'e şükürler olsun ki hayattasın," dedi nefes nefese. "Düşündüm ki patlamada ölmüştün."

Adam prangalarımı ağacın dibine örülmüş bir zincire bağlamaya başladı ve onunla konuşabilecek kadar yakın olacağımız ve adada neler olduğunu öğrenebileceğim için içimde bir rahatlama hissettim.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Saldırıyı gördüyse, belki de Luther'in sağ salim kaçtığını da görmüştür. Soru boğazımda düğümlendi ve cevabı öğrenmenin dehşet verici olasılığıyla olduğu yerde asılı kaldı.

"Yaralandın mı?" Onun yerine ben sordum.

Onu en son gördüğüm yosun kaplı pelerini şimdi omuzlarında yanık paçavralar halinde asılı olsa da, başka bir zarar görmemiş görünüyordu. Başını salladı ve ayağa kalktı. "Diğerlerini gördün mü?"

"Hayır, bir tek ben varım sanıyordum."

Cordellia ve Vance'in sözlerini tekrar düşünerek kaşlarımı çattım. Neden sanki Muhafızların tek pazarlık kozu benmişim gibi konuşmuşlardı? Madem annemin özgürlüğü karşılığında Arboros Kraliçesi'ne zaten sahiplerdi, neden beni Lumnos'a dönmekten alıkoydular?

Tabii Arboros Kraliçesi'nin o kadar uzun yaşamasına izin vermeyi planlamıyorlarsa.

"Sırada sen varsın," diye bağırdı adam ona. Kendisine katılmaları için birkaç Muhafız'a daha el salladı. Bizi ağacın dibine sıkıştırdılar, birkaçı bıçaklarını çıkarmış, bir diğeri tahta bir sopa sallıyordu.

"Onunla ne yapacaksın?" Sinirlerim tepeme çıkarak sordum. "*Onları* korumayı seçiyorsun, ha?" Homurdandı. "Tam düşündüğüm gibi. Getir

Yoldan çekilin, bayan. Bizimle geliyor."

Kendimi bir kalkan gibi kullanarak zincirlerin izin verdiği ölçüde onun önünde sallandım. "Zarar görmeden geri getirileceğine yemin edene kadar olmaz."

"Sana cevap vermiyorum melez. Burada yetki bizde ve ne istersek onu yaparız."

Kaşlarımı çattım. "Tıpkı Türemişler gibi konuşuyorsun."

Yüzü öfkeyle kızardı. Çenesini diğerlerine doğru salladı. "Yakalayın onu."

Muhafızlar ileri atıldı. Ben tepki veremedim, güçlü eller kollarımın ve belimin etrafına kenetlendi ve beni yolumdan sürükledi. Arboros Kraliçesi'nin zincirlerinin kilidi tıkırdayarak açıldı, panik içinde yardım isteyen yakarışları kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Hayır!" Bağırdım, tutuşlarına karşı çırpındım. Kelepçelerimi başımın üzerinde salladım ve bir kafatasının sert etine çarptım. Beni bağlayan kollar gevşerken bir ses küfretti.

"Onu yakaladık," diye anons etti biri. Diğerleri beni bıraktı ve aceleyle ulaşamayacağım bir yere kaçtılar. İçlerinden biri şakağındaki kanlı yarayı tutuyordu, intikam vaadi bakışlarında yanıyordu.

Arboros Kraliçesi'nin daha da uzağa sürüklenmesini dehşet içinde izledim. "Lumnos!" diye yalvardı, parlak yeşil gözleri kocaman açılmıştı.

Ona doğru koşmaya çalıştım ama ağır zincirler beni geriye doğru çekti. "Arboros!" Çaresizce bağırdım.

Gruptaki birkaç adam yanımda oyalandı ve paniğime kıkırdadı. İçlerinden biri ayaklarıma tükürdü. "Güzel arkadaşına elveda de, soyu tükenmiş pislik."

Damarlarımda kaynayan adrenalin yükseliyordu. Zincirlerimi çekiştiriyor, ayaklarım toprakta çukurlar açarken onları zorluyordum.

Soydan gelen biri olarak yetiştirilmediğim ya da onların derinlemesine eğitiminden faydalanmadığım için, bedenim kırılmadan önce ne kadar ileri gidebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Derim ve kemiklerim bir muammaydı.

Peki ya flameroot - büyüyü etkilediği gibi gücü ve iyileşmeyi de azaltıyor muydu? Onun etkisi altında geçirdiğim yıllar boyunca, kendimi bir ölümlünün gerçekçi olarak yapabileceğine inandığının ötesine zorlamaya hiç kalkışmamıştım.

Ama ya bir ölümlü kadar zayıf değilsem - ya çok daha fazlasını yapabilecek güçteysem?

İlk başta erkekler beni kibirli bir eğlence içinde izlediler. Bir Kraliçe olarak bile, onların gözünde doğanın ve erkeklerin üstünlüğüne karşı anlamsızca mücadele eden zayıf, zavallı bir kadındım.

Ama daha önce bir kez neredeyse pes etmişim ve bu bana neredeyse her şeye mal oluyordu. O zamandan beri, bir daha asla zayıf olmayacağıma yemin ettim. Büyüm olsa da olmasa da savaşmayı bırakmayacaktım; ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Zincirlerime karşı kendimi zorladım. Ayaklarımın topları yağmurun yumuşattığı toprağın derinliklerine battıkça, kullanışsız ipek terliklerimin tabanlarına çamur dolanıyordu. Demir prangalar derimi acıyla ısıtıyor, metal eklemleri çekiştirmelerimin gücü altında gıcırdıyordu.

Bir çatırtı sesi ormanda yankılandı. Adamların kahkahaları aniden kesildi.

Homurdandım ve zincir halkaları inlemeye ve bükülmeye başlayana kadar kelepçeleri tekrar çektim.

Arkamdaki çatırtı daha da arttı ve ben bir adım attım.

"Cehennemın buzullarında ne var ki?" diye mırıldandı adamlardan biri, yüzü ağarmıştı.

"Ağaç," diye nefes aldı bir başkası.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Ağacın gövdesi belli bir açıyla eğilmişti, kökleri havada sallanıyordu ve yeni dönmüş çim kümeleri damlıyordu.

Arboros Kraliçesi bile şaşkınlıkla bakakaldı.

Hiç vakit kaybetmeden yeni bir dayanak noktası kazdım ve kısa, güçlü hamlelerle ilerledim. Her çekişte ağaç daha da eğildi.

Topraktan daha fazla kök fıskırdı. Ölümlüler bağırmaya, yardım istemeye, gövdenin etrafını sarmaya başladılar.

Özgürleştirici bir *çınlamayla* sağ kolumu tutan zincir koptu.

Kaos patlak verdi. Bazı Muhafızlar kaçarken, diğerleri yardım çağırdı. Birkaçı sol kolumu bağlı tutan kalan zincire pençelerini geçirdi.

"Beni sonsuza dek tutamazsın," diye homurdandım bana eşlik eden adama. "Bırakın burada benimle güven içinde kalsın."

Yüzünde bir anlık kararsızlık ifadesi belirdi. Omuzlarını dikleştirdi ve tahta sopayı meslektaşının elinden kaptı. "Diğerini Dell Ana'ya götür," diye emretti, sonra bana döndü. "Onu ben hallederim."

Kalan tüm gücümle ileri atıldım. Ağaç çatırdadı ve sallanmaya başladı, düşme tehlikesi geçirdi, çünkü kalabalık bir Muhafız grubu çabalarım karşı koymak için gövdeyi itti.

Onların mücadelesi bir çiçeğin çiviye vurması kadar faydasızdı. Flameroot'un etkisine rağmen güçlüydüm, *inanılmaz* derecede güçlüydüm. Hayal edebileceğimden çok daha güçlüydüm. Sayıları üç katına çıksa bile ölümlü kalabalığının bana karşı bir şey yapabileceğinden emin değildim.

Bu düşünce endişe verici olduğu kadar heyecan vericiydi de. Tüm Türemişler bu kadar güçlü ve kontrol altına alınması bu kadar zor muydu?

Kafatasıma bir sopa inerken son zincir kopmasaydı, bunun yaklaşan savaşta ne anlama geleceğini düşünmek için bir dakikamı ayırabilirdim.

Hızım beni bir saniye bile geçmeden ileri fırlattı, silah burnumun ucundan vızıldayarak geçti. Adam ikinci bir hamle yapamadan etrafından dolandım ve dehşetle bakan Arboros Kraliçesi'ne doğru koşmaya başladım.

Ve yeni keşfettiğim şıklığım beni yakalamasaydı bunu başarabilirdim. Taç giyme törenim için seçtiğim uzun, ipeksi mavi-gri elbise -*çünkü bana Luther'in gözlerini hatırlatıyordu ve onun beni izlediğini hissetmek istiyordum*, göğsümde keskin bir acıyla hatırladım- bacaklarıma dolandı ve beni yere serdi. Ayağa kalkmak için çabaladım.

"Lumnos," diye bağırdı Arboros Kraliçesi. "*Arkanda!*"

Etrafımda döndüm. Gördüğüm son şey, nefretle yanan bir çift ince kahverengi göz ve sallanan bir sopanın bulanıklığıydı.

Bölüm ÜÇ

Bir inilti ve cehennemden gelen bir baş ağrısıyla uyandım.

Göz kapaklarım yıldızlarla bezenmiş bir gece yarısı gökyüzüne doğru titreşerek açıldı. Göz kapaklarım

Soluk hilalin sarkık gözleri bana yumuşak bir merakla baktı ve bende belirgin bir şekilde etkilenmediği hissini bıraktı.

Şakağımın yanındaki ağrıyan yeri ovmak için uzandım ama kolum zar zor hareket ediyordu. Aslında neredeyse hiçbir yerim hareket etmiyordu.

Muhafızlar beni yine zincire vurmuşlardı, bu sefer ortasında tek bir ağacın bulunduğu geniş, çimenli bir çayırda. Ağacın gövdesi çok büyüktü, daha önce neredeyse kökünden söktüğüm ağacın en az üç katı genişliğindeydi ve kökleri uyluğum kadar kalındı. Ayak bileklerime bir çift pranga eklenmişti ve birkaç ağır yeni zincir, oturmama izin verecek kadar gevşeklikle her bir kelepçe setine kilitlenmişti.

Alçalmış gücümle bile bundan kaçmak mümkün olmayacaktı.

Arboros Kraliçesi de dahil olmak üzere görünürde hiç kimse olmamasına rağmen, içimi bir korku kapladı; seslerin belli belirsiz uğultusundan ve kamp ateşinin dumanlı kokusundan Muhafızların çok uzakta olmadığını biliyordum ve açıklığı çevreleyen ağaç duvarının, bir şekilde kurtulmayı başarırısam beni indirmeye hazır okçuları gizlediğinden neredeyse emindim.

Bir elimi başımdaki yaraya hafifçe bastırmayı başardım ve kafa derimdeki acıyla birlikte havayı içime çektim. Deli gibi acıyordu ama ağrı donuk ve yaygındı, şişlik ise sadece hafifti. Sanki saatler değil de günlerdir iyileşiyormuş gibiydi.

Görünüşe göre flameroot benim hızlı Alçalan iyileşmemi durdurmamıştı. Tanrıtaşı silahlarından kaçınabilirsem, buradan canlı çıkmayı başarabilirdim.

Ayak sesleri dikkatimi çekti. Çayırın uzak tarafında, gölgelerin arasından zayıf bir adam çıktı.

Sırık gibi silueti yaklaştıkça kaslarım gerildi. Gözlerim loş ay ışığına alıştığında, dudaklarımdan bir nefes fırladı.

"Brecke?" Seslendim.

Aşırı uzamış sakallarının arasından temkinli bir gülümseme belirdi. "Biliyorsun, Henri Albanon'a seni elinde tuttuğundan emin olmasını söylediğimde aklımdaki yöntem bu değildi."

Bir kahkaha attım, ses tonundaki sıcaklık beklenmedik bir etki yarattı. Burada beni ilk fırsatta öldürmek için can atmayan en az bir kişi olduğunu bilmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Önümde çömeldi ve içinde bir kase güveç ve dumanı tüten sıvı dolu bir fincan bulunan bir tepsi koydu. Saçları uzamıştı, Emarion Ordusu'ndaki kılıç ustası görevini bıraktığından beri artık sıkı askeri tarzda kesilmiyordu. Aldatıcı derecede genç yüz hatlarına kaba saba bir ciddiyet katıyordu.

Gözleri tacıma dikilmişti, parlak ışıltısı merak uyandırıcı bir şekilde flameroot'tan etkilenmemişti. "Seni son gördüğümünden beri durumun çok değişti Diem Bellator."

Acımasızca gülümsedim ve kollarımı bağlayan zincirleri salladım. "Birden fazla şekilde."

"Seninle Fortos'ta tanıştığımda, Soydan Gelen derisi için seni test etme teklifini kabul etmeliydim."

"Bilmiyordum, Brecke. Yemin ederim."

"Biliyorum." Yanımdaki toprak parçasına oturdu. "Saldırıdan hemen önce Henri'yle konuştum. Bana Auralie'nin sana yalan söylediğini söyledi."

Sertleştim. "Henri adada mıydı?"

Brecke başını salladı. "Saldırı başladığında sana göz kulak olmamı istedi."

Suçluluk duygusu göğsümde ağırlaştı. Bilincim yerine geldiğinden beri Henri'yi aklımdan bile geçirmemişim. Düşüncelerim anneme ve Luther'e odaklanmıştı.

"O..." Yutkundum. "O-o... mu?"

"Hayatta ve iyi." Brecke içimdeki kargaşayı sadece endişe olarak algılayarak bana parlak bir gülümseme verdi. "O ve diğer Lumnos Muhafızları şüphe uyandırmamak için eve koştular. Sadece Vance geride kaldı."

Uzun ve rahatlamış bir iç geçirdim. Henri'ye karşı karmaşık duygularım hâlâ kabullenmeye çalıştığım bir şekilde acı verici hale gelmiş olsa da, o benim en eski arkadaşımdı. Onun hayatı benim için her zaman değerli olacaktı - yakında beni bir daha istemeyecek olsa bile.

Brecke'nin sırtışı genişledi. "İkinizin evleneceğini duydum. Türemiş bir Kraliçe'nin bir Muhafız'la evlenmesi, bu düğünün çok kalabalık bir davetli listesi olacak." Diziyle bacağımı dürttü. "Sence ben de katılabilecek miyim? Yalvaracak değilim."

Zoraki gülümsemem en az hissettiğim kadar acınası görünüyor olmalıydı. Brecke'nin sırtışı aniden kayboldu.

"Hâlâ nişanlısınız, değil mi?" diye sordu.

Henri'nin bana söylediği son sözler aklıma geldi; Meydan Okuma'mın arifesinde babasına iletmesi için ayarladığı not.

Yarın için iyi şanslar. Yakında görüşürüz. Unutmayın, her ne olursa olsun, aynı taraftayız.

O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum.

"Brecke," dedim yavaşça, "Henri, Vance'in planının beni yakalayıp esir tutmak olduğunu biliyor muydu?"

Ağırlığını kaydırды, son derece rahatsız görünüyordu. "Saldırıyı Vance ve Cordellia planladı. Geri kalanımız sadece bize söyleneni yapıyoruz. Planı beğenmeyebiliriz ama biz-"

"Biliyor muydu?"

Brecke cevap vermedi. Bu yeterli bir cevaptı.

"İnanılmaz," diye homurdandım.

"Hadi ama," diye takıldı, "müstakbel eşler arasında küçük bir rehin alma olayı nedir ki?"

Çenem sıkıştı.

Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Düğünde kadeh kaldırmak için harika bir hikaye olur.

Kendim söyleyeceğim, ben-"

"Düğün falan olmayacak," diye tersledim.

Kaşlarını çattı. "Böyle söyleme. Üzgün olduğunu biliyorum ama ikiniz bunu aşabilirsiniz."

Karanlığa doğru göz gezdirdim, yeşilliklerin arasına karışıp kaybolmayı diledim. Brecke'ye gerçekleri, Henri'yle ilişkimizin saldırıdan çok önce bittiğini söyleyemedim. Sanırım ikimiz de bunu biliyorduk, her ne kadar ikimiz de bunu birbirimize itiraf edememiş olsak da.

Henri benim yerime Muhafızları, ben de onun yerine Luther'i seçmiştim. Ona her zaman değer verecek olsam da, bazı uçurumlar üstesinden gelinemeyecek kadar derin, geniş ve keskin nesnelerle doluydu.

Brecke ensesini kaşıyarak derin bir iç çekti. "Bir Gardiyanın hayatı kolay değildir, bilirsiniz. Hiçbirimiz değer verdiğimiz insanlardan sır saklamak istemeyiz ama bazen başka seçeneğimiz olmaz. Bazı Koruyucular onları korumak için yaptıklarımızı kendi eşlerine bile anlatmazlar."

Geri çekildim. "*Onları korumak mı?* Lumnos'tan İnenler'in Benette cephaneliğine yapılan saldırı için ne talep ettiği hakkında bir fikriniz var mı? Muhafızları cezalandırmak yeterli değildi. Sadece bir mesaj vermek için arkadaşlarını ve ailelerini toplayıp idam etmemi istediler. Ve bu birkaç araba dolusu çalıntı silah içindi. Coeurîle'i ele geçirdiğinize göre şimdi ne bekleyeceklerini sanıyorsunuz?" Acı ve mizahtan yoksun bir kahkaha attım. "Sırlarınız kimseyi korumuyor. Bu savaş başladığında kimin Muhafız olup olmadığının bir önemi kalmayacak. Hiçbir ölümlü şiddete karşı güvende olmayacak."

Brecke'nin yüzü soldu ama bakışlarının ardında öfkeli bir ateş yanıyordu. "Çalışmamızın gerekli olması için bir neden daha. Henri bunu senin geleceğin için yapıyor. O çocuk seni seviyor."

Gözlerimi devirdim. "Aşk dürüstlük gerektirir, Brecke."

"Annen bunu babandan saklıyor. Ona asla söylenmemesi gerektiğini hepimize açıkça belirtti. Onu sevmediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Babam *öldü*," diye bağırdım, sesim ay ışığının aydınlattığı açıklıkta yankılanıyordu. "Benim yüzümden öldü. Çünkü Kraliçe olmaya hazır değildim. Bu şans benden onun yalanlarıyla çalındı." Öne doğru eğildim ve kollarımdaki zincirleri gerdim. "Ve Muhafızlar sayesinde, onun ölümünün yasını tutan çocuklarını teselli etmek için bile orada değildi. O yüzden sakın bana annemin sevgisi ya da sırları hakkında ders vermeye kalkma."

Yüzü acıma duygusuyla yumuşadı. Normalde bunu görmek beni daha da kışkırtırdı ama alevli ayak öfkemi bastırıp *sesi susturunca*, yükselen duygularımın yerini hızla korkunç bir uyuşukluğa bıraktığını fark ettim. Bu beni ergenlik yıllarıma geri götürdü; sırf kızıl sisi dağıtacak bir *şeyler* hissedebilmek için umursamaz davranıyor ve kavga çıkarıyordum.

"Hiçbir şey söylememeliydim," diye mırıldandı. "Özür dilerim. Bana düşmezdi."

Yorgun ve boş bir şekilde ağacın gövdesine yaslandım. "Senin yerin neresi? Muhafızlar için ne yapıyorsun?"

"Ordudaki Usta Kılıç Ustası pozisyonumu, elimden geldiğince silahları isyancılara yönlendirmek için kullandım. Genellikle silah üretme ve belirli bölgelere gönderme emirlerim ordunun hareketlerini ortaya çıkarırdı ve bu bilgiyi Muhafızlara iletirdim, böylece takviye gelmeden önce sevkiyatı durdurabilir veya adamlarını temizleyebilirlerdi."

"Kulağa faydalı bir pozisyon gibi geliyor." "Öyleydi."

"Peki neden bıraktın?"

Bir kaşını kaldırdı. "İstifa ettiğimi nereden biliyorsun?"

"Fortos Kralı bana büyük bir silah sevkiyatıyla ortadan kaybolduğundan bahsetmiş olabilir - ona '*iyi bir aile dostu*' olduğunu söyledikten hemen sonra."

Brecke dişlerinin arasından hava emdi. "Oh. Bu kötü."

Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Eminim biz konuşurken o ve annem hapisane hücrelerinde bu konu hakkında uzun uzun sohbet ediyorlardır."

"Özür dilerim," dedi sessizce.

Kalbim kendi prangalarına karşı zorlanırken karanlıkta uzun bir sessizlik geçti. Anneme karşı kaynayan öfkemi, Alçalmışlar intikamlarını almadan önce onu kurtaramayacağıma dair umutsuz korkumla uzlaştırmak zordu.

"Onu kurtarmalıyım, Brecke," diye fısıldadım. Ona baktım, yüzümde yalvaran bir ifade vardı. "Onu Fortos'tan çıkarmalıyım ve İnmişler ölümlülerin peşine düşmeden önce Lumnos'a geri dönmeliyim. Bana yardım et. *Lütfen*."

"Keşke yapabilseydim Diem, ama bu benim kararım değil. Artık Fortos'ta aranan bir adam olduğum için Arboros hücresi beni kabul etme nezaketini gösterdi ama burada yetkim yok. Bana güvenmek zorundasınız."

"Cordellia ve Vance," diye bitirdim asık suratla. "Vance, Türemişlere zarar vermek için herkesi feda etmeye hazır olduğunu açıkça belirtti. Eğer annemin hayatı ona bağlıysa, annem ölmüş sayılır."

"Vance'in yöntemlerinin tartışmalı olduğunu kabul ediyorum. Ama Dell düşünceli bir lider ve çok da zeki. Eğer Auralie'yi kurtarmanın yolunun bu olduğunu düşünüyorsa, ona bir şans verin."

Sevdiğim insanlar kilometrelerce uzaktayken, tehlike her taraftan onlara yaklaşıırken, başımı eğdim ve beni yerime bağlayan kalın zincirler yığınınına baktım.

"En azından bana adada neler olduğunu anlatabilir misin?" diye sordum.

"Annen Coeurîle'e gittiğinde sadece birkaç bomba kaçırabildi. Plana göre bir tanesini adanın kuzey kıyısına yerleştirecek, böylece güneydeki Arboros'tan yükleyebilmemiz için ordu gemilerinin dikkatini çekecek, sonra da geri kalanını Kindred Tapınağı'nda patlatacaktı. Saldırıdan hemen önce küçük bir Muhafız grubunu füyeleri yakmaya yardım etmeleri için getirebildik ama-"

"Bunu nasıl başardın?"

"Sana söyleyemem."

"Neden olmasın? Ben bir Muhafızım, değil mi?" Kelepçeli bileklerimi kaldırdım. "İşbirliği yapıyorum."

Brecke bana sempatik bir yüz ifadesi fırlattı ama daha fazlasını söylemedi.

Saldırı sabahını, Luther'le birlikte sarayın altındaki kanaldan ayrıldığımız günü düğündüm. Muhafızlara tekneye girme izni verdiğimi ona itiraf edecek cesareti kendimde bulamamıştım ama ayrılmadan önce tekneyi iyice kontrol ettiğine dair yemin ettirmiştim.

Ama Luther annemin merhum Kral'a casusluk yapmasına yardım etmişti - şimdi anlıyorum ki Muhafızlar için bir görevdi bu - ve Coeurîle'e gitmesine de yardım etmişti. Bana daha önce Muhafızları bildiğini itiraf etmişti. Belki de annemin onlar arasındaki rolünü bile biliyordu.

O da Muhafızlara yardım ediyor olabilir miydi? Tanrılar... o da saldırıdan haberdar mıydı?

Bir parçam bunun doğru olmasını istiyordu, çünkü bu sadece onun şiddetten kaçtığı, hayatta ve güvende olduğu anlamına gelebilirdi.

Ama Luther'ı artık çok iyi tanıyordum. Kalbimde, onun böyle bir saldırıya göz yummayacağını ve beni *asla* tehlikeye atmayacağını biliyordum.

Göğsüm acıyla sıkıştı.

"Peki," diye mırıldandım. "Devam et."

"Bombaların Tapınağı yıkabileceğini ummuştuk ama tanrı taşının gücünü hafife almışız. Patlamalar bir çatlak bile oluşturmadı. B planımız merkezdeki taşı almaktı ama Alçalmışlar onu bir şekilde sabitlemiş olmalı. Hareket etmiyordu ve dokunmaya çalıştığımızda bizi yaktı. Biz de C planını uyguladık. Tapınağın tamamını yönetecektik. Bunu gerçekten yapabileceğimizden emin değildim ama Türemişler adada büyülerini kullanamazlar ve sadece silahlara güvenmeye alışık değiller. Patlayıcılarımız ve tanrı taşı silahlarımızla üstünlüğü ele geçirdik."

Ona sert bir bakış attım. "Bu sonsuza dek sürmeyecek. Kraliyet onu geri almak için her şeyi yapacaktır."

Cevap veren bakışı acımasızdı. "Biliyorum. Ama Dövme büyülerinin bozulmasına yetecek kadar uzun süre tutabilirsek, anlaşma yapacak kadar çaresiz kalabilirler. Ve eğer o taşı Tapınak'tan nasıl çıkaracağımızı bulabilirsek, adayı geri alsalar bile elimizde bir koz olur. Her ne ise, o taşı korumayı çok önemsiyor gibi görünüyorlar." Beni dikkatle inceledi. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Yutkundum. *Kalp taşı*, Dövme büyüsünün kaynağı.

Bu bizim en değerli sırrımızdır, demişti Sophos Tacı, her birimizin hayatımız pahasına koruduğu gerçek. Çünkü kalp taşı yok edilirse, krallıklarımız da parçalanır ve yıkılır.

Kalp taşını kontrol etmek gerçekten de yaklaşan savaşta gelgitleri değiştirmenin anahtarı olabilirdi ama Muhafızlara tehlikeli bilgiler emanet etme konusunda dersimi almıştım.

"Hayır," diye yalan söyledim ve yalanımı sinirli bir sırtışıla gizledim. "Crown'lar tam bana tüm kirli sırlarını anlatmak üzereydiler ki bir bomba bizi böldü."

Brecke yarım ağızla güldü ve omuz silkti. "Ah, şey. Saldırıda hasar gördü - ilk patlama tam ortasından bir çatlak açtı. Etrafına bir bomba halkası yerleştirdik, böylece adayı zorla geri almaya çalışırlarsa onu havaya uçurmakla tehdit edebiliriz."

Bilmediği şey, Muhafızların bombalarının kalp taşını kırmadığıydı. Taç Giyme Töreni sırasında yüzeye dökülen kanımın damlaları, taşta bir şimşek çakmasına, yeryüzünde bir sarsıntıya ve Alçalmış Taçların yüzlerinde saf bir korku ifadesine yol açmıştı.

Koruyucular *bunu* bilselerdi bana ne yaparlardı?

"Saldırı sırasında orada mıydın?" diye sordum. "Sadece bir kısmında."

"Gördün mü..." Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken kendimi sabitlemek için durakladım. "Orada uzun, siyah saçlı ve yüzünde bir yara izi olan bir Türemiş adam var mıydı?"

Brecke kaşlarını çatı. "Ordudaki askerlerden biri miydi?" "Hayır, o benim-"

Kısa kestim. Luther'ın benim için ne anlama geldiğini henüz bilmiyordum. Tek bildiğim, o giderse bunun beni mahvedeceği.

"Beni Lumnos limanında bekliyordu," dedim. "Çatışma başladığında beni bulmak için oraya koşacaktı."

Brecke başını salladı. "Patlamalardan sonra tam bir kaos oldu. Her yer duman içindeydi, pek bir şey görmek mümkün değildi. İlk patlamada bayılmıştın, sonra annen koşarak patlamanın ortasına daldı ve seni sürükleyerek dışarı çıkardı. Bana seni adadan çıkarmazsam, kıcıma tekme basacağını söyledi ve Auralie Bellator'dan gelen bir tehdidi görmezden gelemeyeceğimi çok iyi biliyorum. Seni Vance'e götürdüm, o ve ben bir tekneye binip Arboros'a döndük."

Ağaca yaslandım, ince ipek elbisemin yırtık pırtık kalıntıları arasından sert kabuklar tenimi ısıırıyordu. Gözlerim sessiz ve gizli bir şekilde beni izleyen gece yarısı ayına dikildi. Acaba Luther de dışarıda bir yerlerde, nerede olduğumu merak ederek ona mı bakıyordu?

Bu düşünce ruhuma merhem oldu. Eğer oradaysa, kardeşimi güvende tutacak ve annemi kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için. Ve eğer Yirmi Hane Lumnos'un ölümlülerinden intikam almaya kalkarsa, Luther'in tıpkı benim yapacağım gibi onları durdurmak için kendi hayatını ortaya koyacağına inancım tamdı.

Bu Muhafız kampında gerçek bir müttefikim olmayabilirdi ama bu savaşta yalnız değildim. Bu bilgi beni elimden geldiğince şiddetle sarıldığım sessiz bir güçle doldurdu.

"Müsait olduğumda tekrar ziyaret edeceğim." Brecke ayağa kalktı ve unutulmuş yemek tepsisini botunun ucuyla itti. "Yemelisin."

Midem onaylarcasına homurdandı. Taç giyme töreninin sabahından beri bir şey yememiştim; bildiğim kadarıyla bu bir gün önce de olabilirdi, bir *hafta* önce de.

Soysuz açlıktan ölebilir miydi, yoksa iyileştirme yeteneklerim beni sonsuza dek hayatta tutabilir miydi? Bu soruyu, kendi bedenim hakkında bilmem gereken ama annem sayesinde bilmediğim acı dolu uzun listeye ekledim.

Brecke uzaklaşmak için döndü ve ben de ona seslendim. "Arboros Kraliçesi... Muhafızlar onu öldürdü mü?"

Omzunun üzerinden bana baktı, yüz ifadesi alışılmadık derecede ciddiydi. "Onu burada gördüğünü unut Diem. Burada gördüğün her şeyi unut."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve uzaklaştı.

Verdiği cevap endişelerimi pek gidermedi ama midem tekrar guruladı ve dikkatimi tekrar yemek tepsisine çekti. Güveç kasesini elime aldım ve burnuma götürüp derin derin içime çektim.

Sustum.

Kızarmış et ve güzel kokulu sebzelerin lezzetli aromalarının altında çok tanıdık bir kokunun hafif bir izi yatıyordu.

Narenciye ve duman.

Sosun küçük bir yudumu ve çayın kokusu şüphelerimi doğruladı. Muhafızlar beni süresiz olarak zayıf ve güçsüz tutmak için her şeye alev kökü katmışlardı.

Birkaç dakika yemek yer gibi yaptım, çevredeki ormandaki meraklı gözlere dikkat ettim. Tabakları tepsiye geri yerleştirmek için hareket ettiğimde, kase ve kupayı beceriksizce düşürür gibi yaptım, ardından dökülen yiyecekleri düşen yapraklarla hızla gizledim.

İlk defa yüzüme gerçek bir gülümseme yayıldı. Bozuk yiyeceklerini şikâyet etmeden kabul ettiğime inansınlar. Yakında flameroot'un etkisi geçecek ve sihrim geri dönecekti.

Ve bu olduğunda, ödeyecek cehennem olacaktı.

Bölüm

FOUr

İsyancı kampında kalmak -en azından benim için- uzun saatler beklemek, merak etmek ve sevdiklerimin başına gelebilecek en kötü senaryoları hayal etmek anlamına geliyordu.

kalıcı olabilir.

Ölümlülerin ağaç çemberinden çıktıklarını nadiren görsem de kamplarının yakınlarda olduğunu biliyordum. Sorgulamalarla karşılaşmayı bekliyordum; bana verilen azıcık bilgiyi de benden almaya çalışacaklardı. Bunun yerine, kasvetli düşüncelerimin içinde kaynamam için yalnız bırakıldım.

Her gün, gün batımına kadar görmezden geldiğim, sonra da karanlığın örtüsü altında dikkatlice attığım, flameroot ile aşılınmış bir yemek teslimatı getiriyordu.

Şifacı olarak aldığım eğitimden, yiyecek olmadan haftalarca hayatta kalabileceğimi biliyordum ama suya erişimimin olmaması hızla büyüyen bir endişeydi. Alçalmış şifacılığım süreci yavaşlatıyor olsa da, kuruyan, çatlayan dudaklarım ve çarpan baş ağrım, sonuçların ortaya çıkmaya başladığı konusunda beni uyarıyordu. Büyüm ve ölümüm arasında bir yarışa kilitlenmişim ve hangisinin beni daha önce yakalayacağını merak ediyordum.

Büyürken annem, bir günlük flameroot dozunu bile kaçırmanın "hayallerimi" geri getirebileceğini iddia etmişti. Annemin uyarılarının ne kadar abartılı olduğunu zor yoldan öğreniyordum. Birkaç gün sonra, hala tek bir kıvılcım bile çağırıyordum.

Yine de *bir şeyler* hissedebiliyordum. Tempolu bir kış sabahında şafak sökerken, beni uykudan susuzluk, açlık ve yorgunluğun sersemletici sisine sürüklerken, göğsümdeki boşluk bir enerji fısıltısıyla karıncalandı.

Test etmeye cesaret edemedim. Güneş ışığıyla yıkanan bir çayırda yalnız bir ağaca zincirlenmiş olmak, özellikle de zayıflamış halimle beni çok fazla a ç ı k t a bırakıyordu. I

gün batımına kadar beklemek zorunda kalacaktım, o zaman karanlığın örtüsü altında daha güvenli bir şekilde gölgeleri çağırabilirdim.

Vance'in başını çektiği bir grup adam yeşilliklerin arasından çıkıp bana doğru yöneldiğinde öğle güneşinin altında neredeyse uyuyakalmıştım. Her biri parıldayan siyah kılıçlar ve omurgamı dikleştiren siyah uçlu oklarla çentikli yaylar taşıyordu.

"Kalk," diye bağırdı adamlardan biri. "Bizimle geliyorsun." Onlara ihtiyatla baktım. "Nereye geliyorsun?"

Bana asitli bir sırtış fırlattı. "Özel olarak rahatlamak istemiyor musun?" Bu alışılmadık bir şeydi.

Şimdiye kadar bana vermeye istekli oldukları tek *yardım*, kısa zincirlerimin beni sadece bir ya da iki adım uzakta tutmaya zorladığı kirli bir kovaydı - tasarımı gereği aşağılayıcı olduğundan şüphelendiğim bir seçim.

"Kalk," diye tekrar bağırdı. Aşağı uzandı ve bileğimden tutarak beni ayağa kaldırdı.

Sertleşmiş eklemlerim bu sert hareket karşısında çığlık atarken acı dolu bir çığlığı yuttum. Aç ve susuz geçen günlerin ve kaslarımı esnetmek için çok az fırsatın ardından, dik durmak için yapabileceğim tek şey buydu.

İki adam prangalarımı zincirlerden kurtarmak için işe koyuldu. Diğerleri silahlarını kaldırdı, kahverengi gözleri korkuyla doluydu.

Muhtemelen daha fazla korkmalıyım ama baş dönmesi dünyayı eğip büküyordu. Bacaklarımın çökmesine ramak kalmıştı ve dehidrasyonun etkisiyle kendimi bir fıçı şarap içmiş gibi hissediyordum. Bu adamların benden ne kadar saçma bir şekilde korkuyor olmaları gerektiğine *kıkırdadım*.

Birbirlerine attıkları gergin bakışlardan ve ellerinin silahlarını sıkma şekillerinden, kahkahalarımın tam tersi bir etki yarattığı anlaşılıyordu.

Zincirlerimin kilidi açıldı ve yere düştüm. Vance ters ters bakarak eğildi. "Bu sefer benden kaçmak yok. Bir şey denersen ölürsün."

Başım dönmüş bir halde yüzüne odaklanmakta zorlandığım için ona bir teşekkür etme fırsatı vermedim ve o da bunu bekleme zahmetine girmedi. Kelepçelerimi tuttu ve beni ormana doğru çekistirmeye başladı.

Arkasından sendeleyerek yürüdüm, ayak uydurmaya çalışırken neredeyse kirli elbiseme takılıp düşüyordum. Ona on Muhafız eşlik ediyordu; hepsi erkekti, birkaçı uzun boyluydu.

ve kaslarla doluydu. Her biri tanrısal bir silah taşıyordu ve beni kötülüğün vücut bulmuş haliymişim gibi izliyorlardı.

Bu, tuvalete basit bir refakat için gönderilecek türden bir grup değildi.

Topuklarımı yere vurarak Vance'i durmaya zorlamaya çalıştım ama enerjim çok tükenmişti. Onun hızlı bir çekişi beni dizlerimin üstüne çökertti.

"Ayağa kalk," diye emretti.

"Beni gerçekten nereye götürüyorsun?" Boğazım kuruduğu halde mırıldandım. Gülümsedi. "Sanırım bekleyip öğrenmen gerekecek."

Bir kıkırdama grubun içinde dalgalanarak kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

Cordellia'nın ölmemi istemediğinden oldukça emindim -en azından henüz değil. Ama Vance beni yalnız yakalayıp ona saldırdığımı, kendini kurtarmak için beni öldürmekten başka çaresi olmadığını iddia ederse...

Ruhumun derinliklerinde, tanrısallık zoraki uykusundan uyandı.

"Kalk," diye tekrarladı Vance.

"Hayır," dedim sessizce.

Gülümsemesi kayboldu. "*Kalk* dedim."

"Hayır," dedim tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde. Çenemi kaldırdım ve kaşlarımı çatarak ona karşılık verdim. "Beni öldürmek istiyorsan, bunu tam burada, herkesin görebileceği bir yerde yapmalısın."

Vance adamlardan birinin elinden tanrı taşından bir hançer kaptı ve bıçağı boğazıma birkaç santim mesafede tuttu. "Hemen ayağa kalk, yoksa yapacağım şey tam olarak bu olur."

Paniğimi yuttum ve kendimi boynumu silaha doğru eğmeye zorladım. "O zaman yap."

Bu acınacak derecede boş bir meydan okumaydı. Adamları beni omuzlarına atıp istedikleri yere götürebilirlerdi ve ben onlarla savaşılamayacak kadar güçsüz olurdum. Bu teoriyi test edemeyecek kadar benden korkmuş olmaları için dua ettim.

Vance'in parmak eklemleri hançerin kabzasını sıkıldığı yerde beyazlaştı. Onunla ilk tanıştığımda, acemi bir Gardiyan olarak onayını almak için çırpınırken sıcak ve misafirperverdi - hatta *nazikti*. Otoritesine meydan okuduğum anda tamamen farklı bir insana dönüşmüştü. Benim bir ölümlü olduğuma inandığında bile, şefkati her zaman onun kontrolüne itaat etmeme bağlıydı.

Ama ben Lumnos Kraliçesiydim.

Ve hiçbir erkek tarafından kontrol edilmeyeceğim.

"Acele etsen iyi olur, Vance," diye alay ettim onunla. "Cordellia Ana'nın ortaya çıkıp sana haddini bildirmesini istemeyiz."

Burun delikleri alevlendi. "Peki," diye homurdandı sıkılmış dişlerinin arasından. "Burada yapacağız."

Bir an için, ağzımın bu sefer beni gerçekten öldürüp öldürmediğini merak ettiğimde içimi bir korku kapladı.

Ama vaftiz taşı bıçağını boynuma saplayıp beni sonsuza dek susturmak yerine, bıçağı çaldığı adama geri verdi ve cebinden bir çakı çıkardı.

"Şişeler kimde?" diye sordu.

Gruptan biri öne çıktı ve bir avuç dolusu boş cam kavanoz çıkardı. Gençti, belki Teller'dan bir ya da iki yaş gerideydi ve diğer adamların takındığı tiksinti ifadesini taklit etmeye çalışsa da yüzündeki kararsızlığı fark edebiliyordum.

Vance tüyler ürpertici bir gülümsemeyle bana döndü. "Geri kalanınız, onu yerinde tutun."

Adamlar etrafımı sarmak için koşuşturdular. Beni ayağa kaldırdılar, elleriyle kollarımı, omuzlarımı, belimi kavradılar. Onlarla mücadele etme çabalarım hiçbir işe yaramadı, enerji rezervlerim çok azalmıştı ve hareketlerim çok yavaştı. Saniyeler içinde beni yerimde sabitlediler.

Dövüş.

Sesin çağrısı bir nefesten daha fazlası değildi. Şimdi onu hissedebiliyordum, alevli ayağın kalıcı etkilerinin üstesinden gelmek için zorlanırken seğiriyor ve titriyordu.

Cevap vermek istedim. *Tanrım*, çok istedim.

Ama etrafımda çok fazla ölümlü, yüzümden birkaç santim ötede çok fazla parıldayan siyah silah vardı. Zayıflamış büyümün ne kadar hızlı ya da güçlü tepki verebileceğini bilmeden, tek bir yanlış hesaplamayla, Alçalmış şifamın bile üstesinden gelemeyeceği tanrı taşı ok uçlarıyla delik deşik olacaktım.

Ve her şeye rağmen bu adamların ölmesini istemiyordum. Bana duydukları nefret, çok iyi anladığım bir baskıdan kaynaklanıyordu. Onları buraya sürükleyen adaletsizlikleri ve trajedileri ilk elden biliyordum ve Türemişlerin onlardan aldığı tüm sevdiklerinin intikamını almak istedikleri için onları suçlayamazdım. Babamın katili karşımda duruyor olsaydı, intikamımı almaktan kendimi alıkoyabileceğimden de emin değildim.

Adamlardan ikisi bileklerimi kavradı ve Vance'e uzattı. Çakının bıçağını çevirdi, koyu gri metal Fortosian çeliği olduğunu gösteriyordu.

"Bu muhtemelen canımı yakacak," dedi.

Öne doğru uzandı ve bıçağın kenarını her iki avucuma da sapladı. Acının keskin ısırtısıyla irkildim ve derimde koyu kırmızı bir kan çizgisi oluştu.

"Ne yapıyorsun?" Talep ettim.

Vance beni görmezden geldi ve çenesini şişeleri taşıyan Muhafız'a doğru salladı. "Onları doldurmaya başla."

Çocuğun ay gibi yuvarlak gözleri yüzümle kanayan yaralarım arasında endişeyle gidip gelirken iki şişenin tıpasını açtı ve düşen sıvıyı yakalamak için onları avuçlarımın altında tuttu. Elleri titremeye başladı ve kanımdan birkaç damlacık şişeleri ıskalayıp kendi tenine döküldü.

Şiddetle geri çekildi, bir çığlıkla ellerini geri çekti ve kavanozları yere düşürdü. Kırmızı sıvıyı çılgınca ovalayışından, kanımın onu yakıp yakmadığını neredeyse merak ediyordum.

Ne de olsa birkaç damla sözde yok edilemez kalp taşı kırmıştı; başka neleri yok edebileceğini kim bilebilirdi ki?

Vance çocuğun kafasının arkasına vurdu. "Bu kan, seni aptal, zehir değil. Sana zarar vermeyecek. Aslında..." Ürkütücü gülümsemesini tekrar bana çevirdi. "...görünüşe göre onun kanı oldukça faydalı bir madde."

Boş yere bileklerimi çekmeye çalıştım. "Neden kanımı istiyorsun?"

Çocuk inledi, yüzü pembeleşmişti. Düşen kavanozları aldı ve tereddütlerle yerlerine yerleştirdi, ancak ellerindeki titreme ve benim Muhafızların tutuşuna karşı kendi mücadelemle birlikte, çok az kan içeri giriyordu.

Adamlardan biri kızgınlıkla homurdandı ve çocuğun elinden kavanozları kaptı. "Ben yaparım," diye alay etti. "Kendimi Soy'dan gelenlerin kanıyla kırmızıya boyamakla ilgili bir sorunum yok."

Düşen damlaları yakalamak için kavanozları aşağıda tutmak yerine, onları yaralarımın doğru itti ve yaraları daha da açtı. Birkaç adam kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdarken, kollarımdan yukarı fırlayan keskin acı mızrağıyla haykırdım.

Savaşın, diye yalvardı ses, boğuk tonu giderek yükseliyordu.

Hayır, onu uyardım. *Henüz değil*.

"Neden kanımı istiyorsun, Vance?" Dişlerimi sıkarak tekrar söyledim.

Omuz silkti. "Bunu kendin de çok iyi söyledin. Lumnos'un Soyundan gelenler zaten ölümlüleri öldürmek için planlar yapıyor ve onları durdurman için aylarca bekleme lüksümüz yok. Ben sadece meseleleri kendi ellerime almak için ihtiyacım olan şeyleri topluyorum."

"Kanım sana bu konuda nasıl yardımcı olacak?"

"Yükseliş Balosu gecesini saraya gizlice girmeye çalıştığımızda, *birinin*- Gözlerini bana dikti. "-Bahçelerdeki gizli girişi kapatmaları için muhafızlara haber vermiş."

Minnettar bir nefes verdim. Bir şifacı olarak saraya yaptığım ilk ziyarette gizli girişi öğrenmiştim ve bunu Muhafızlara açıklamak kutsal gizlilik yeminimi bozmak anlamına geliyordu. Bu yanlış karardan duyduğum pişmanlık geçtiğimiz aylarda üzerimde ağır bir yük oluşturmuştu. Bundan hiçbir zarar gelmeyeceğini keşfetmek çok ihtiyaç duyduğum bir teselliydi.

"Neyse ki," diye devam etti Vance, "verdiğin paha biçilmez bilgiler bize saraya giden ikinci bir yol açtı. Sadece küçük bir engel var."

Az önce hissettiğim rahatlamanın tüm kırıntıları, sırada ne olduğunu ve neden kanımı istediğini anladığımda içimden fırladı.

"Hayır," diye nefes aldım.

"Gizli kanaldaki kan kilitleri," diye bitirdi Vance. "Bana sadece senin kanın için açıldıklarını söyleyecek kadar naziktin. Artık bu bir sorun olmayacak."

"Vance, lütfen," diye yalvardım. "O sarayda çocuklar var. Masum insanlar. Ölümlülere yardım etmek isteyen iyi insanlar. Kardeşim-"

"O halde onların iyiliği için diğer Kraliyetlerin mektubumuza kısa sürede yanıt vermesini umalım."

"Hayır, bunu yapma. Sana yardım edeceğim. Ne istersen yapacağım, sadece
-"

"Onu tekrar kesin," diye araya girdi şişeleri taşıyan adam. "Yaralar zaten kapanıyor."

Vance sustalısını tekrar açtı.

Savaş, diye tısladı ses.

Çılginca etrafıma bakındım, adamları, silahlarını, ağaçlardaki okçuları, ormana olan mesafeyi gözümün önüne getirdim.

Eğer büyümüyü serbest bırakırsam, onların tanrı taşı silahlarının beni bulmasından daha hızlı kaçabilir miydim? Vance zaten kanıma sahipti; saraya saldırmadan önce onu Lumnos'a kadar yenebilir miydim?

Vance'in bıçağının acı veren iğnesi paniğe kapılmama neden oldu. Tüm çelişkili düşüncelerim yok oldu ve saf içgüdülerimle tepki verdim.

Ama ben bebeklikten itibaren bir anda ölümcül büyü yapmak üzere eğitilmiş, tam kanlı bir Soydan gelen seçkin değildim. Bir ölümlü olarak yetiştirildim, büyük savaş kahramanı Andrei Bellator tarafından eğitildim.

Sınırlarımı zorladığımda, yöneldiğim şey Lumnos'un yanıkları ve dikenleri değil, bıçaklar ve kavgalar oldu.

Adrenalin yüklü bir güç patlamasıyla ellerimi kurtardım ve dirseklerimi kollarımı kavrayan adamların suratlarına fırlattım. Vücudumun gevşemesine izin verdim, kolları göğüs kafesimi çaprazlayan adamın elinde ölü bir ağırlığa dönüştüm. Ani değişim karşısında homurdanarak öne doğru tökezledi ve ben de onun momentumunu ona karşı kullandım, yere doğru yuvarlanana kadar vücudumu döndürdüm.

Bir yaylı tüfek sesi duydum ve siyah bir ışık yüzümün yanından vızıldayarak geçti. Bir anlığına donakaldım, kıl payı kurtulduğum için nefes nefese kaldım, sonra başka bir adamın hamlesiyle tekrar hareket ettim ve vaftiz taşı hançerinin doğrudan göğsüme yönelmesini önledim.

Vance adamı iterek, "Onu öldürmeyin," diye tersledi. "Kanın işe yaraması için ona canlı ihtiyacımız var."

Adamlarından dördü kılıçlarını kınına sokup üzerime atılınca, sözlerinin bende yarattığı rahatlama hızla kayboldu. Kaçmak için döndüğümde, yaylı tüfekli bir adam yoluma çıktı. İki ağır beden sırtıma çarptı ve ağırlıklarıyla beni yere yapıştırdı. Sonra grubun geri kalanı üzerime çullandı, dizleriyle omurgamı ezdiler ve hareket etmek bir yana, zar zor nefes alana kadar yüzümü soğuk toprağa bastırdılar.

"Onu ters çevir," diye emretti Vance.

Adamlar beni kabaca sırtüstü yatırdılar ve beni yerimde tutmak için uzuvlarımın üzerine oturdular. Aç ve susuz geçen günler sonunda beni yakaladığında görüşüm titrekledi ve odaklanamaz hale geldi.

Vance yanıma çömeldi. "Bunu nazik bir şekilde yapmaya çalıştım ama sen bir türlü söyleneni yapamıyorsun." Dizleri kaburgalarımın batana kadar öne eğildi. "Sadece kendini suçluyorsun."

Nefes alış verişlerim arasında inledim. "Lütfen-Vance, hayır-yapma-"

İtiş kakış sırasında düşmüş olan boş bir şişeyi aldı ve mantar tıpasını dişleriyle çekip çıkardı. "Auralie bana bir keresinde baş yaralarının en hızlı kanayan yaralar olduğunu söylemişti. Umarım senin şu Soydan Gelen iyileştirme yeteneklerin çabucak işe yarar."

Bıçağı yanağımın etine batarken çığlık attım. Yüzümden ve boynumdan aşağı ılık sıvılar fişkırdı. Vance şişeleri yaralara bastırıp teker teker doldururken, bir damla kan gözlerime aktı ve dünyayı kıpkırmızı bir pusla renklendirdi.

Bir an için zihnim Dövme Günü'ne geri döndü; Luther ve annem hayatımı hayal bile edemeyeceğim şekilde değiştirecek bir seçim üzerinde tartışırken, uğursuz kan güneşi Paradise Row'un karanlık sokaklarını kızıl ışıltısıyla örtüyordu.

"Burada neler oluyor?" diye seslendi bir ses. Vance irkilerek doğruldu. "Cordellia-I... uh..." "Vance, bu Bellator kızı mı?"

"Yardım edin!" Çığlık attım. "Cordellia, yardım et bana-"

Vance eliyle ağzımı kapattı. "Her şey yolunda," diye atıldı. "Onunla konuşmam gereken bazı işler vardı. Lumnos'un işi, senin endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Cordellia yaklaşırken ortaya çıktı. "Bunu konuşmuştuk, Vance. Lumnos'ta değilsin, Arboros'tasın. Onu hiçbir sebeple o ağaçtan indirmemen için emir verdim." Derin bir kaş çatmayla bana baktı. "Neden her tarafı kan içinde?"

Cordellia'nın gözlerini yakaladım ve Vance'in elinin boğucu sarmalına karşı boğuk bir çığlık attım, yüzümdeki çaresizliği görmesini umarak müdahale etmesi için dua ettim.

Vance ağırlığını kaydırarak dizini göğsüme sertçe indirdi, ciğerlerimdeki havayı yumrukladı ve itirazlarımı susturdu. "Lumnos'taki bir görev için onun kanına ihtiyacım var. Kanı toplamayı bitirdiğimde, onunla ne istersen yapabilirsin."

Cordellia küstahça, "O benim tutsağım," dedi. "Şu anda onunla ne istersem yaparım."

Tartışmaları zihnimin derinliklerinde farklı bir ses olarak kayboldu. odağımı çaldı.

Dövüş.

Sihrimi kullanma dürtüsü giderek artıyor ve artık kendimi tutmak için mücadele etmem gereken bir çekime dönüşüyordu. Serbest bırakılmadan geçen günlerin ardından, tanrısallığım huzursuz ve öfkeliydi; çarpan kalbimde zonklayan korku ve yaralı bedenime yayılan acıyla daha da kötüleşti.

Yine de direndim. Eğer sihrimi şimdi kullanırsam, geri dönüşü olmayacaktı. Doğru ana kadar beklemek zorundaydım, kesinlikle emin olana kadar

-
Uzaklardan gelen boru sesleri açıklık boyunca yuvarlandı. Ölümlüler dondu kaldı

gözlerini gökyüzüne çevirmişlerdi.

Bir korna sesi daha duyuldu, bu seferki daha yakındı.

"*Geliyor,*" diye bağırdı bir okçu yakındaki bir ağacın tepesinden. "Yerlerinize!"

Cordellia Vance'i işaret etti. "Onu ağaca geri götürün ve zincirleyin." Ona tavizsiz bir bakış fırlattıktan sonra uzaklaştı ve giderek büyüyen Muhafız kalabalığına bir dizi emir yağdırmaya başladı.

Adamlardan biri kolumun üzerinde diz çöktüğü yerden kalkmaya başladı. Vance onu durdurmak için elini kaldırdı. "Orada kal."

"Ama, efendim. Dell Anne onu almamı söyledi-"

"Burada işim neredeyse bitti. İşim bittiğinde onu zincire vuracağım."

Adamlar emin olmayan bakışlar attılar ama Vance onlara tartışacak zaman bırakmadı. Bileklerine iki kesik daha attı, sonra şişeleri adamlara doğru itti. "Bunları doldurun."

Boru sesleri yükselip çayır silahlı Muhafız sürüsüyle dolunca, adamlar birbirlerine bir bakış atıp işi bitirmek için acele ettiler.

Vance çenem boyunca yeni bir kesik attı, hassas derinin altında önemli damarların yattığını bildiğim yere endişe verici derecede yakındı. Yakut kırmızısı sıvı bir şişeye dökülürken kendi kendine mırıldandı. "Hadi, hadi, doldur artık..." Kendi eli titremeye başlamıştı, gözleri gökyüzüne dikilmişti.

"*Geliyor!*" diye bağırdı okçular yankılanan bir koro halinde. "Saldırı geliyor!" Açıklık, bağırان seslerin, koşan ayak seslerinin, kınlarından kayan

silahların ve yerlerinde dönen mancınıkların gıcırtısının kakofonisine dönüştü. Hâlâ yerimde sıkışıp kalmış olsam da, içimdeki *ses* bu çılgın

orkestraya katılmış, heyecanla mırıldanıyordu

şiddet vaadi.

Kaosun ortasında kulaklarım çok farklı bir sese takıldı. Uzakta ama hızla yaklaşan yumuşak, ritmik bir vuruş. Hafızanın derinliklerine inen bir şekilde tanıdıktı.

Güm, güm, güm.

Kanatlar.

Kalbim şarkı söyledi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı yanımdaki adamlardan biri. "Bu bir...?" "*Geliyor,*" diye bağırdı okçular. "*Gryvern geliyor!*"

Bölüm

FIVE

Neredeyse gülecektim, Vance'in pis eli ağzıma yapışmamış olsaydı gülebilirdim.

Bu sıradan bir gryvern değildi.

Aramızdaki bağ her kanat çırpışında daha da güçlendi. Güvenliğim için duyduğu korku. Acıma duyduğu öfke. Bana zarar verenleri yok etmek için duyduğu açlık.

Gryvern'im, güzel Sorae'm benim için gelmişti.

Cordellia'nın sakın sesi arbedeyi böldü. "Herkes görev yerlerine. Eğitiminizi hatırlayın. Bunun için hazırlandık."

Neşeli rahatlığım Cordellia'nın kendine olan güveni karşısında sarsıldı. Bu bir *gryvern'di*, yarı ejderha, yarı kartal ve yarı aslan olan efsanevi bir ölümsüz canavardı. Neredeyse hiçbir silahla yenilmezlerdi ve öldürülmeleri neredeyse imkânsızdı.

Cordellia panikliyor olmalı. *Hepsi* paniklemeliydi. Peki neden paniklemiyorlardı?

"Sonunda," diye mırıldandı Vance, şişesinin mantarını sokup diğer adamlardan kaptığı kavanozlarla birlikte bir kenara koydu. Ama ayağa kalkmak yerine üstümdeki pozisyonunu korudu, bakışları gökyüzüne sabitlenmişti.

Sorae'nin delici hırıltısı havayı yırttı. Çok yakınımdaydı; flameroot'un kalıcı etkilerine rağmen aramızdaki bağda onun varlığını güçlü bir şekilde hissedebiliyordum.

Tanrılara şükürler olsun ki zayıflamış sihrimi Vance'in önemsiz tehditlerine harcamak yerine saklamıştım. Sorae'ye binip onunla birlikte güvenli bir yere gidebilecek kadar uzun süre Muhafızlarla savaşmak için her zerresine ihtiyacım olacaktı.

Her an beni bulabilir, kurtarabilir ve eve götürebilirdi. Eğer bu adamlardan kurtulup ona ulaşabilirsem...

Savaş, diye *seslendi*.

Yakında, söz verdim.

Vance elini ağzımdan çekerek daha büyük silahlarını aramaya koyuldu ve daha iyi görebilmek için başımı eğmeme izin verdi.

İlk başta tek gördüğüm, kör edici güneşe karşı siluet oluşturmuş güçlü kanatlı bir gölgeydi. Açıklığa doğru vahşi bir yörüngede aşağı doğru eğildi, güneş ışığı sırtını aydınlatıyordu.

Ve sevincim *mutluluğa* dönüştü.

Kanatlarının arasına yerleşmiş, siyah saçları çözülmüş ve zeytin rengi teninde dalgalanırken, bir elinde mücevherli bir kılıç, diğerinde Fortos çeliğinden bir kalkan tutan Prens Luther Corbois'ydi.

Luther'im.

Aramızda bir mil olmasına rağmen, gözleri beni bir anda buldu. Beni yere yapıştırdı, elbisem kir içindeydi, vücudumu ıslak kan kaplamıştı, Vance'in dizi kaburgalarımaya saplanmıştı.

Yüzündeki öfke kıtayı yerle bir edebilirdi.

Gözlerimden mutluluk yaşları fışkırdı ve coşkulu bir kahkaha patladı.

Luther yaşıyordu ve benim için gelmişti.

Tanrılara ya da insanlara pek inancım yoktu ama Luther Corbois'nın korkunç adanmışlığına tüm varlığımla inanıyordum. Beni korumak için her şeyi, hatta kendi hayatını bile verebileceğini kanıtlamıştı. Beni eve götürmek, annemi kurtarmama yardım etmek ve bu savaşı durdurmak için yanımda durmak için her şeyi yapardı. Birlikte bunu başarabilirdik.

Her şey yoluna girecekti.

"Balistayı hazırlayın," diye bağırdı Cordellia. "Canavar yaklaştıkaya kadar bekleyin.

Hedef mükemmel olmalı."

Başımı onun sesine doğru çevirdim. Ağaçlığın kenarında bir grup ölümlü, devasa bir arbalete benzeyen uzun bir yapının etrafında duruyordu. Yivli koluna bir insan büyüklüğünde bir ok yerleştirilmişti ve sivriltilmiş ucu parıldayan siyah taş parçalarıyla süslenmişti.

"Alevler adına," diye fısıldadım. "Hayır... hayır!"

Cordellia ona doğru yürüdü. "Unutma, tanrı taşının canavarı öldürmesi için kalbini delmesi gerekir. Sadece iki okumuz var, o yüzden emin olmadıkça ateş etmeyin." Bana baktı, sonra kaşlarını çatarak Vance'e baktı. "Sana onu zincire vurmanı söylemiştim. Ona ağaçların altında ihtiyacımız var, böylece gryvern yere inmek zorunda kalacak."

Vance ve adamları sonunda üzerimden kalkıp beni dizlerimin üzerine çektiler ve toprakta sürükleyerek açıklığın ortasındaki ağaca doğru götürdüler.

Tekrar çığlık attım, tutuşlarına karşı çırpındım. "Cordellia, yapma bunu. -O bana sadık. Ölümlülere zarar vermesine izin vermeyeceğim, yemin ederim!"

"O Türemiş Kraliyet'e sadık," diye bağırdı Cordellia. "Eğer sen ölürsen, ölümlülere sırtını döner ve hepimizi öldürür. Bu riski göze alamayız."

Sorae başımızın üstünden geçerken kulakları sağır eden bir savaş çığlığı attı, o kadar alçaktan uçuyordu ki kanatlarından gelen rüzgar saçlarımı dalgalandırdı. Ağzından safir bir ejderha ateşi aktı ve çayır boyunca kavrulmuş topraktan bir çizgi oluşturdu.

Ölümlüler sürüsü dehşet içinde kaçıştı. Birkaçı çok yavaş hareket etti ve alevler içindeki cesetleri sendeledi, sonra da cansız ve hareketsiz bir şekilde yere yığıldı.

Savaşın, diye mırıldandı ses, katliam tarafından harekete geçirilmişti.

Hayır. İstedğim bu değildi. Ölüm ve kan dökülmesi, ölümlülere karşı alçalmak. Bu isyancıların fırsat bulsalar boğazımı kesecek olmaları önemli değildi, daha yüksek bir amacı olan daha iyi bir Kraliçe olmalıydım.

Eğer katliam özgürlüğümün bedeliyse, bu bedel çok yüksekti.

Umutsuzca Vance'in tuniğini kavradım. "Onu geri çağırabilirim. Bırakın gideyim, saldırıyı durduracağım. Başka kimsenin ölmesine gerek yok."

Kolumdan tuttu ve beni daha yakına çekti. "Seni en başta neden buraya koyduğumuzu sanıyorsun?" diye yüzüme doğru hırladı.

Başımdan kan fişkırıyor, görüşüm de düşüncelerim kadar hızlı dönüyordu.

Yem.

Beni bu geniş açıklığa beladan uzak tutmak ya da uzaktan gözetlemek için yerleştirmemişlerdi. Bunu bana hava atmak için yapmışlardı; koruyucularımı buraya çekmek ve onları teker teker ortadan kaldırmak için.

Sorae ile başlıyoruz.

Vance beni ağacın dibinde yere itti. "Günün birinde, siz korkak Soyundan Gelenlerin aksine, Muhafızların davamız uğruna ölmekten korkmadığını nihayet kabul edeceksiniz."

Adamlarına beni zincirlemelerini işaret etti, ben de kaçmak için çabaladım. Parmaklarım sert toprağı pençeleyerek bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak, kendimi onların elinden kurtarmak için nafile bir çaba harcadı.

O zincirlerden uzak durmalıydım. Eğer beni kilitlemeyi başarırlarsa, Sorae'ye ulaşmanın hiçbir yolu olmadan kapana kısılmış olacaktım ve Sorae

onların tanrı taşı okları için kolay hedef olacaktı. Büyümün tınısı şimdi daha güçlüydü, bana

Mecbur kalırsam kullanabileceğime dair güvenim tamdı ama hâlâ tam gücünün sadece bir koruydu. Tek bir yanlış hesapla kendimi tüketebilirdim.

Adamlardan biri ayak bileğimi tuttu ve geriye doğru çekti. Hareketlerim hâlâ çok yavaştı ve vücudumun çökmesini engelleyecek kadar hızlı tepki veremiyordum.

Mide bulandırıcı bir *çatırtı ile* başım ağacın dibindeki topuzlu, kaya gibi sert bir köke çarptı ve görüşüm sulandı.

Bağın ötesinde, Sorae acımı hissetti ve öfkesi patladı. Bana doğru döndü, burun delikleri parlıyordu, safır alevler keskin dişli çenelerini yalıyordu.

"Acele et," diye bağırdı Vance. "Zincirleri takın."

Vance için şişeleri taşıyan çocuk prangalarımı bir zincir taktı ve onu sabitlemek için acele etti. Elleri hâlâ titrerken, kalın demir kilidi yerine oturtmak için uğraştı.

Onu itmeye çalıştım ama protestolarım acınacak derecede zayıftı. Yorgunluğum, susuzluğum ve başımdaki yeni yaranın zonklaması arasında bilincimi zar zor koruyordum.

Delici bir ılgık gözlerimi gökyüzüne çevirdi ve Sorae'nin altın gözleri benimkilerle kilitlendi. Niyetini açıkça ortaya koyarken aramızdaki bağa bir duygu dalgası yayıldı.

Ne pahasına olursa olsun beni koruyacağına dair bir söz.

Çocuğun bileğini tuttum. "Git," diye uyardım onu. "Kız geliyor. Koş, hemen!"

Şişkin gözleri benimkileri yansıtıyordu. Omzunun üzerinden yıldırım hızıyla kendisine doğru gelen gryvern'e baktı. "Ölümsüz Ateş adına," diye inledi. "Tanrılar beni korusun."

Zincirleri bıraktı ve kaçmak için çabaladı. Gruptaki diğer adamlar bize doğru gelen korkunç canavara şöyle bir baktılar ve yerlerini bırakıp onu takip ettiler.

Sadece Vance kalmıştı. Adamlarına bir dizi küfür savurarak geri dönmelerini boşuna talep etti.

"Vance, git buradan," diye bağırdım ona. "Seni öldürecek." "Hayır," diye tükürdü. "Ben korkak değilim."

"Bir ceset olmaktansa bir korkak olmak daha iyidir," diye karşılık verdim. "Eğer ölmeye bu kadar kararlıysan, bunu daha önemli bir savaşa sakla, ben senin hayatına değmem."

En azından bu konuda hemfikir gibiydik.

Vance arkasına bakmaya cesaret etti. Sorae çoktan açıklığın üzerinde yükselmeye başlamıştı, ejderha tüyü sadece birkaç saniye uzağındaydı.

Bana son bir kez baktı, yüzünün yan tarafı yaklaşan cehennemden yavaşça aydınlanıyordu.

"Kaçın!" Çığlık attım.

Yüzümü gryvernime çevirdim ve dünya maviye dönerken gözlerimi kapattım.

Göz kapaklarımın ardında bile, Sorae'nin ateşinin güneş parlaklığındaki masmavi ışıltısı tarafından kör edilmişim. Beni içine çekti, denizin derinlikleri gibi yuttu, ama ne yanık, ne yara, ne de acı hissettim; sadece kısacık bir an için beni tamamen huzura kavuşturan rahatlatıcı bir sıcaklık hissettim.

Ama gözlerimi açtığımda *savaşı* gördüm.

Toprakta kararmış bir çizgi ayaklarımın arasında uzanıyor, etraftaki çimenlerde yumuşak mavi alevler titriyordu. Arkamda, zincirlendiğim devasa ağaç artık bir kül yığınıydı. Geriye sadece birkaç kömürleşmiş tahta parçası ve bir zamanlar zincirlerim ve prangalarım olan erimiş metalden oluşan kızgın bir havuz kalmıştı.

Etrafta ceset var mı diye baktım, ölümlülerin kaçtığını görünce rahatladım - Vance hariç hepsi.

Bir saniye daha geç kalsaydı kurtulabilirdi ama yanlış düşünülmüş cesareti ona pahalıya mal olmuştu. Birkaç metre ötede bir yığın halinde yatıyor, çığlık atıyor ve bir zamanlar kolunun olduğu yerde kanlı, buharlı bir yanık et parçasını tutuyordu.

Ona doğru ilerlemeye başladım, şifacımın *onar*ma ve *kurtar*ma içgüdüleri devreye girmişti ki yeryüzünde bir sarsıntı oldu.

Açıklığın karşısında, Sorae yanmış bir toprak parçasına iniş yapmıştı. Orman yapraklarını titreten öfkeli bir kükremeye başını geriye attı, ardından etrafındaki ormanı alev alev yanan bir ateş fırtınasına boğarak ölümlüleri uzak durmaları konusunda uyardı.

İşte bu, kaçma şansımdı.

Luther sırtından kayarken Sorae kalçalarına doğru çömeldi, botları tehditkâr bir gümbürtüyle toprağa çarptı. Devam eden alevler ve yoğun duman duvarı, sıcak Ignios kumlarındaki bir vaha serabı gibi, onun şeklini bulanıklaştırıyordu.

Birden kollarının beni sarması için çaresiz kaldım. Birbirimizi çok az tanıdığımız zamanlarda bile, onun kucaklamasında her zaman güvenli, aşılmaz ve açıklanamaz bir şekilde doğru hissettiren bir şey vardı.

Onun sessiz gücü, kaosun ortasında benim sakinliğim olmuştu. Kaybolduğumda elinin en ufak bir dokunuşu beni toparlayabilir ve düştüğümde beni yakalayabilirdi. Bir şekilde ona ulaşabilirsem, ona *dokunabilirsem bir çıkış yolu bulacağımızı biliyordum.*

Yorgunluk ve rahatlama beni sendeleyerek ileriye doğru çekti. Kıyafetlerim Sorae'nin alevleri altında yanıp kül olmuştu ama arındırıcı alev aynı zamanda üzerimdeki kiri ve kanı da temizlemiş, tenimi arındırmış ve ruhumu garip bir şekilde yenilenmiş hissettirmişti.

Luther'in bakışları çıplak bedenimde geziniyordu ama normalde midemi titreten o hararetli arzudan eser yoktu. Onun yerine yüz hatları kılıç gibi keskinleşmişti.

Nedenini tahmin edebiliyordum -solgun tenim, çökük, koyu çerçeveli gözlerim, taze çürüklerim ve hala kanayan yaralarım.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekecek, Corbois," diye bağırdım ona, boğuk sesime alaycı bir ton katmaya çalışarak. "Bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız."

Bakışları benimkilere yöneldi ve dünyada kalan tek iki kişi biz olabilirdik.

Sadece bana ayırdığı o parlak gülümsemeyi görmeyi arzulasam da, öfkesi benim şakalarım için fazla ileri gitmişti. Onun yerine, gözlerinin kristal havuzlarında, bağlılığının derinliğini gördüm. Bunun yoğunluğu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Ölümün bu tarafında hiçbir gücün onu yanımdan ayıramayacağına yemin etmişti ve Luther Corbois sözünün eri bir adamdı.

Zihnimin arkasında bir uyarı gıdıklandı. Birlikte geçirdiğimiz aylar boyunca, Luther'in gücünün ağır, saran aurasına o kadar alışmıştım ki, neredeyse fark etmeyi bırakmıştım.

Ama Şimdi dikkatimi çeken o duygunun yokluğuydu. Otuz metreden daha uzakta olmamasına rağmen, aramızdaki havada Luther'in varlığında açıkça yanlış hissettiren soğuk, boş bir hiçlik vardı.

"Okçular, indirin onu," diye emretti Cordellia.

Siyah bir bulanıklık açıklığa doğru fırladı ve beni yolumda durdurdu. Luther kalkanını göğsüne doğru kaldırdı ve bir ok kalkanına çarpıp bir çınlamayla sekerek metalde küçük bir delik açmadan önce hiç vakit kaybetmedi.

Bunu bir ok daha izledi, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Bir yaylım ateşi üzerine yağarken Luther kalkanın koruması altında çömeldi ve onu Sorae'nin yanına doğru gerilemeye zorladı. Saptırılan oklar ayaklarının dibinde yığılmıştı ve çoğunun ucu Fortosian çeliğinin donuk grisiyle kaplı olsa da, birkaç tanesinde o korkunç, anlatılmaz parıltılı siyah vardı. Tanrıtaşı okların her biri kalkanında iz bırakıyordu; daha yavaş olanlar sadece çentikler açarken, diğerleri neredeyse doğrudan delip geçiyordu.

Bir tanesi bile yere düşse, derisine bir çizik atacak kadar yaklaşırsa...

Luther'in sinirli bakışları kalkanının arkasından dışarı bakıyordu. Ne zaman ilerlemek için bir hamle yapsa, başka bir yaylım ateşi onu geri sıkıştırıyordu.

Neden sihrini kullanmıyordu? Bileğinin bir hareketiyle tüm bu açıklığı sular altında bırakabilir ve ölümlüleri dize getirebilirdi ama o böyle bir şey yapmadı. Yükseliş Balosu gecesı Muhafızları bağışlamasını istediğim için kızacağımdan mı endişeleniyordu?

O kadar ileri gitmeye -sadece beni korumak için değil, benim isteklerimi yerine getirmek için ölümlü kanı dökmekten kaçınarak kendini feda etmeye- istekli miydi?

Bunun yapmak istediğim bir takas olup olmadığını kendime soramayacak kadar korkuyordum.

Sorae artan endişemi hissetmiş gibiydi. Kanatlarını Luther'in üzerine doğru koruyucu bir Çekilde açtı ve uzun, pullu boynunu gererek ağaçların tepelerine doğru bir ejderhayüğü daha saldı. Yapraklı dallar mavi alevlerle parladı ve kömürleşmiş bedenler dallardan düşerken çığlıklar ve iniltiler mide bulandırıcı gümbürtülere dönüştü.

"Hayır, Sorae," diye bağırdım. "Ona zarar verme-" *"Balistayı fırlat!"*

Bir an için her şey sessizliğe gömüldü. Sonra bir kolun gıcırtısı. Aşırı sarılmış bir ipin tıngırtısı. Uçan bir cıvatanın ıslığı.

Düşünecek zamanım yoktu. Ölümcül kan dökmenin ahlaki açıdan iyi ve kötü yanlarını tartışma lüksüm yoktu. Flameroot'un boğucu sisinden çıkan küçük sihir kıvılcımını kullanmanın maliyetini tartma şansım yoktu.

Tanrı taşlarıyla süslü mızrağın, gryvern'imın atan kalbine doğru havada ilerleyişini izlerken, hiçbir şey yapacak zamanım yoktu. Bunun dışında...

Dövüş.

Tıpkı o gece ormanda direwolf'la ve yine Rhon Ghislaine'e karşı meydan okurken yaptığım gibi, sadece bir düşünce fısıltısını başarabildim -kurtuluş için içgüdüsel, geçici bir yakarış - ve gümüşü bir parıltıyla

ışık, cıvata gitmişti. Onun yerine bir kül bulutu kış esintisiyle süzülüp gitti.

Görüşüm neredeyse karanlığa dönüşürken dizlerimin üzerine çöktüm. Bilinç geçici bir kavram haline gelmişti. Her ne yaptıysam bana pahalıya mal olmuştu, hem büyü hem de enerji olarak.

Luther'in adımı haykırdığını duydum, sonra bana doğru koşarken botlarının toprağa vurduğunu.

Sonra yay kirişlerinin kopması ve düşen okların pıtırtiları ve bir kez daha geri itilirken ettiği yumuşak küfürler.

O zaman neden onun derin güç kuyusunun aurasını hissetmediğimi anladım. O bir Lumnos Soyundan geliyordu ve biz de Arboros'taydık. Kendi *terremère'inin* sınırları dışında, başında onu Dövme büyüünün sınırlarından kurtaracak bir Taç olmadan, Luther'in hiçbir büyüü yoktu. Neredeyse sıradan bir ölümlü kadar savunmasızdı.

Ve yine de benim için gelmişti.

"İkinci sürgüyü yükleyin," diye emretti Cordellia. "Çabuk!"

"Hayır," diye inledim. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bunun yerine kendimi yanıma yığılmış buldum. Kalp atışlarım hızlı ve düzensiz bir ritimle tekliyordu; bu endişe verici bir işaretti.

Birden çok yoruldum. Çok ama çok yorulmuştum.

"*Diem!*" Luther'in sesi gergin ve çaresizdi. "*Diem, dayan, geliyorum!*"

Dünya yalpaladı ve karardı. Sağımda, Muhafızlar balistanın koluna parıldayan siyah bir ok daha yerleştirdiler. Onu ikinci kez durduramayacağımı biliyordum; büyüüm çok yıpranmış, çok zayıftı.

Başım sersemlemiş bir şekilde sola doğru yuvarlandı. Luther tüm akıl sağlığını bir kenara bırakmış, ölümcül bir dolu fırtınasına göğüs gererek yanıma doğru koşmaya başlamıştı. Bir ok omzunun etine saplanırken kalbim burkuldu, sonra bir diğeri kalçasına saplandı.

Gözlerimiz buluştu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Onu eve götür ve geri gelme.

Sorae bağımız üzerinden gönderdiğim sessiz emre itiraz etti ama bunu görmezden gelecek gücü yoktu. Beni koruma arzusu ne kadar şiddetli olursa olsun, özgür iradesi emrime bağlıydı. Bana itaat edecekti - bu itaat hayatıma mal olsa bile.

İki gürleyen adımla tekrar havalandı, kanatlarının güçlü düşüşü diğer okları rotasından saptırdı. Luther

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri öfkeden neredeyse simsiyah olmuştu.

"Sakın buna cüret etme," diye hırladı. "Diem-"

Öfkeli sözleri, Sorae'nin pençelerinin göğsünü çevreleyip onu havaya kaldırmasıyla kısa kesildi.

"Balistayı fırlatın!" Cordellia bağırdı.

Kurtar onları, diye yalvardım sese.

Cevap vermedi.

Tanrılığım bitmişti, ben de bitmişim.

Cam gibi olmuş gözlerim odaklanamazken başım toprağa düştü. Gördüğüm son şey, ikinci ok kaçan bir gryvern'e ve okla vurulmuş bir adama doğru hızla ilerlerken tanrı taşının üzerindeki güneş ışığının parıltısıydı.

Bölüm

ALTI

Yine boğuluyordum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, kollarım ve bacaklarım sıkışmış bir şekilde olduğum yerde kalakalmıştım.

Yanımda. Yüzüme sıvı sıçradı, sonra burnum kapandı ve bir el dudaklarımı kapalı tutmak için sıkıştırdı.

"Yut," diye emretti tanıdık bir ses.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yaklaşan ölümle savaş ya da kaç düşüncesi dışında her düşünce zihnimden silinirken içgüdüsel olarak bağlarım karşı sarsıldım. Kurtulmak için zorlanırken zincirlerin şangırtısını duydum ve metalin soğuk ısırığını bileklerimde hissettim.

"Bunu daha önce de yaşadık," dedi ses. "Savaşmayı bırak ve yutkun."

Gözlerim sahibine kaydı. Birkaç santim ötede Cordellia kayıtsız bir kararlılıkla onu izliyordu.

"Sıvıya ihtiyacın var Diem," dedi açık açık. "Eğer içmezsen yine bayılacaksın ve bir dahaki sefere uyanamayabilirsin."

Belki de sözlerinin gerçeğe çok yakın olduğunu bildiğimden, boğazım istemeden de olsa acı, alevotu lekeli sıvıyı yutmaya zorladı. Göğsümdeki büyüünün tınısı kesildi ve kayboldu, beni bir kez daha boşluğa bıraktı.

Cordellia başını salladı ve yüzümü kapatan eller beni serbest bıraktı.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Ağrıyan ciğerlerimi rahatlatmak için nefes nefese kaldım.

"Evet," diye tersledi ve inkar etmem için bana meydan okuyan sert bir bakış attı. "Bir sonraki içkiyi isteyerek mi alacaksın, yoksa ikinci raunda geçmemiz mi gerekecek?"

Bir süre sessizce uzandım, nefes nefese kaldım ve bunalmış zihnime aslında Kutsal Deniz'in dibinde boğularak ölmediğimi anlaması için bir an verdim.

En son hatırlayabildiğim kadarıyla açıklıktaydım ve kanımı çalmaya çalışan Vance'le savaşıyordum. Sonra Sorae, Luther'la birlikte geldi ve çatışma çıktı, sonra da...

Balista.

Kalbim kulaklarımda çarpmaya başladı.

"Onları sen mi öldürdün?" Fısıldadım. "Gryvern'imi ve..." Luther'in benim için ne hale geldiğini anlatacak kelimeleri bulamadığım için sözümü yarıda kestim.

"Adamlarımdan sekizi öldü. Diğer yirmisinde de ciddi yanıklar var." Cordellia'nın sesinden küçümseme damlıyordu. "Cevabı senden saklamalı ve onların ailelerinin çektiği acıyı senin de çekmene izin vermeliyim."

"Bu saldırıyı durdurmanız için size yalvardım. Ve siz reddedince, gryvernimi çağırdım ve Emarion'daki en ölümcül Alçalmış'ı hepinizi parçalara ayırmadan önce gönderdim." Sert ve acı bir kahkaha atarak başımı ona doğru çevirdim. "Halkın benim yüzümden ölmedi, Cordellia. *Senin* yüzünden öldüler."

Adamlarından biri ayağıyla kaburgalarıma vurarak beni üzerine yayıldığım kütükten düşürdü ve yüzüstü yere yuvarlanmama neden oldu.

İnledim ve yan tarafımı tuttum, her nefes alışımda keskin bir acı hissediyordum. Muhafızlardan hiçbiri bana yardım etmek için çaba göstermedi. Cordellia bile kollarını göğsünde kavuşturmuş, ormanın zemininde acı içinde kıvranışımı izlerken hareketsiz kaldı.

Sırt üstü düştüm, hıçkırarak ve yüzümü buruşturarak. "Beyaz asterberry," diye mırıldandım.

Cordellia başını eğdi. "Ne?"

"Sapları ezerek macun haline getirin ve yanıkların üzerine sürün." Tekrar öksürdüm ve acıdan küfrettim, sonra geri kalanını sıkılmış dişlerimin arasından zorla çıkardım. "İyileşmeyi hızlandırır ve enfeksiyonu önler. Ortası morumsu olan beş yapraklı bir çiçek. Genellikle nehir kenarlarında yetişir."

İlk başta hiçbir şey söylemedi, ben kaşlarını çatarken o da okunamayan bir bakışla beni izliyordu. Sonunda üç Muhafızdan oluşan bir kümeye baktı ve çenesini salladı. "Git, ama önce kendimde test edene kadar yaralılara verme."

Başlarını salladılar ve kaçıştılar.

Ona şöyle bir baktım. "Saldırıda yandın mı?"

"Hayır." Yanıtına kaşlarımı kaldırdım, o da gözlerini kıstı. "Kamp ateşinde kendimi yakıp test edeceğim."

Gülsem mi çılgılık mı atsam bilemedim. "Bana gerçekten bu kadar güvenmiyor musun?"

Cevap vermedi.

Büyük bir çaba ve birkaç acı homurtusuyla kendimi ayağa kaldırdım ve yavaşça kütüğe yaslandım. Cordellia yanıma çömeldi ve büyük bir şişe uzattı. "İç bakalım."

Eline baktım, sonra çenemi kilitleyerek ona ters ters baktım.

Cordellia içini çekti. "Sanırım bunu zor yoldan yapacağız." Adamlarına beni yakalamalarını işaret etti.

"Durmak yok," diye bağırarak şişeyi elinden kaptım. "Tamam. İçeceğim."

"Hepsini," diye emretti. "Bir damla bile dökersen seni öyle bir yere yatırırım ki başın döner."

Bir dizi küçümseyici yorumu ısırdım ve şişeyi dudaklarıma götürmeye başladım, ama acınacak fiziksel durumum ve Sorae ile Luther'in kaderlerine duyduğum dehşetin birleşimi yüzünden ellerim kontrolsüzce titriyordu. Kendimi berbat etmeden içebileceğimden gerçekten emin değildim ve onun tehdidinin boş bir tehdit olduğuna bahse girmeye istekli değildim.

Parmaklarımı şişenin etrafında sıktım ve sabit durmalarını istedim, umutsuzca ne kadar zayıfladığımı gizlemeye çalıştım. Çabalarım boşunaydı; bilincimi kaybetmemek için savaşırken başım dönmeye, görüşüm bulanıklaşmaya ve kararmaya başladı.

Bunu hareket sesleri izledi ve yanıma oturan bir bedenin sıcaklığını hissettim. Cordellia titreyen ellerimden şişeyi aldı ve dudaklarıma götürdü.

Başımı arkaya yatırıp uzun bir yudum alırken gözlerinin içine bakamayacak kadar utanmıştım. Buruk tadı yüzümü buruştururken eğlenmiş görünüyordu. On yıllık günlük dozlardan sonra bile, flameroot'un sıvı kül içmek gibi olan tadına alışamamıştım.

Şişeyi tekrar getirdi ve dudaklarımı kapattım. Bana sert bir bakış fırlattı. "Diem..."

"Onları sen mi öldürdün?"

İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu, yüzü soğuk ve hareketsizdi.

Gözlerim taze yaşlarla yanmaya başladı ve onları geri püskürtmek için öfkeyle gözlerimi kırptım. Bu insanların beni tatmin etmelerine izin veremezdim.

kırıldığımı görmekten.

"Onları sen mi öldürdün?" Tısladım.

"Hayır," diye itiraf etti. "Sürgümüz ıskaladı ve ikisi de kaçtı."

Başım kütüğe yaslandı, rahatlama duygularımı bastırıyordu. Luther'in güvende olduğundan hâlâ emin değildim. İki okun etini delip geçmesini izlemiştim.

-Eğer onlardan biri Godstone olsaydı, çoktan ölmüş olabilirdi.

Ama umut vardı. Ve umut son nefese kadar beslenmeye değerdi.

"İç, Diem."

Ellerim biraz daha güçlendi ve şişeyi alıp içmeye başladım.

Bunu yaparken, yeni çevreme birkaç bakış attım. Her tarafta çadırlar ve bir idman çemberi olduğunu tahmin ettiğim taşlardan bir halka vardı. Yakınlarda büyük bir kamp ateşi yanıyordu ve bir dizi ateş çukurunda fokurdayan tencereler ve şişlerde kızaran küçük av hayvanları vardı. Hava konuşma sesleri, silah şakırtıları ve hayatın genel sesleriyle doluydu. Etrafımda bir avuç Muhafız duruyordu ama arka planda sayısız Muhafız daha dolaşıyor, kahverengi gözleriyle yanımdan geçerken bana kaçamak ve nefret dolu bakışlar atıyorlardı.

Neyse ki artık çıplak değildim, sade ölümlü kıyafetleri giymiştim. Basit deri pantolon ve keten tunik, Kraliçe olmadan önce her gün giydiğim kıyafetlere çok benziyordu. Bu aşinalık beklenmedik bir şekilde rahatlatıcıydı; kim olduğumu ve ne için savaştığımı hatırlatıyordu.

Beni ormanın derinliklerine götürmüşlerdi, çayır görünürde yoktu. Bitki örtüsü çok daha yoğun ve büyümüştü, tepemizde uçabilecek herhangi bir casus gryvern'den gizlenmişti ve muhtemelen herhangi bir yoldan yeterince uzaktaydı, böylece avcılar veya yoldan geçen yolcular tarafından tökezlenmeyecektik.

Bir asi yerleşimi için mükemmel bir yer.

Şişeyi boşalttıgımda Cordellia ellerini birbirine kenetledi ve öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı. "Büyünü kullandın. Bunun mümkün olmaması gerekiyordu."

"Beklenmedik sürprizlerle doluyum," dedim kuru bir sesle.

Hâlâ hayatta olmak gibi, diye düşündüm kendi kendime.

"Zincirlendiğin ağaçtaki deliklerde birkaç günlük yiyecek bulduk." Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım o toprak da birkaç bardak flameroot çayı ile sulanmıştır?"

Cevap olarak ona ters ters baktım.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Sen kesinlikle Auralie'nin kızısın."

Bu yorum beni gurur, öfke, kızgınlık ve endişe ile doldurdu; annemin uzun süreli yokluğunda ona karşı geliştirdiğim karmaşık duyguların bir yansımasıydı.

Cordellia, elinde büyük bir çuval beziyle yakınlarda duran bir kadına el salladı.

Kadın el çantasını göğsüne bastırdı ve çantayı açmak istemediğini belli etti. "Tüm saygımla Dell Ana, halkımızın ihtiyacı olan yiyeceği israf etti. Stoklarımızı korumak yeterince zor. Eğer açlıktan ölmek istiyorsa, ona izin vermeliyiz."

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

Cordellia bana tamamen karşı olmadığını belirten sert bir bakış attıktan sonra başını salladı ve ölümlülere baktı. "Bu kadın adaya yapılan saldırıya yardım etti ve Lumnos'ta yardım ettiği bir görev, şu anda birçoğunuzun iyi İnmiş silahlara sahip olmasının nedeni."

Tanımlaması karşısında irkildim. Her iki saldırıdan da pay almak istemiyordum ve tüm gerçeği bilseydim, bunların hiçbirine katılmazdım - ama sanırım şimdi anlambilimin zamanı değildi.

Cordellia sözlerine şöyle devam etti: "O aynı zamanda Muhafızlara kendi krallığında güvenli bir sığınak sağlayabilecek bir Soydan Gelen Kraliçe." "İnadına ölmesine izin mi vereceğiz yoksa görevimizi hatırlayıp halkımızın hayatını kurtarmak için elimizden gelen her şeyi mi yapacağız?"

Kadının yüzü kızardı. "Evet, elbette Dell Ana. Halkımız için her şeyi yaparım." Bana kısa bir süre kaşlarını çatı ve çuvalı ayaklarımın dibine fırlattı, sonra da topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

"Çok teşekkürler, Rahibe," diye seslendim ona abartılı bir tatlılıkla. Kadın, beklenmedik bir şekilde sırtımama neden olan, omzunun üzerinden kaldırdığı orta parmağıyla karşılık verdi. "Ondan hoşlandım."

Cordellia, "Bu duygunun karşılıklı olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

Keseyi aldım ve açtıgımda birkaç parça kurutulmuş etle birlikte bir somun sert ekmek buldum. Soğuk ve basit bir yemektir ama neredeyse bir haftadır yemek yemediğim için bir tabak çizme derisi bile ağzımı sulandırabilirdi. Keseyi burnuma götürdüm ve flameroot'un kendine özgü kokusundan hiçbir iz bulamadığım için memnun oldum. Midem onaylarcasına guruldadı ve utanç verici sınırdan bir şevkle yemeği mideye indirdim.

"Artık ilaçlı yemek yok mu?" Lokmalar arasında sordum.

"Hayır ama şu andan itibaren sen her dozu içerken oturup bizzat izleyeceğim. Bir bakıcıya ihtiyaç duymak için biraz yaşlısın ama görünüşe göre başka seçeneğim yok."

"Dört gözle bekliyorum. Annemi gördüğünüzde ona kötü davranıřlarımдан bahsetmekten çekinmeyin."

Alaycı ısırıcım karşısında ağzı gerildi. "O adamın tanrıları kesmeye hazır mış gibi görünmesinden, onun ve gryvern'in çok yakında geri döneceğini varsaymakta haklı mıyım?"

"Gryvern yapmaz. Ona uzak durmasını emrettim. Adam..." İştahım kesildi ve ellerim kucağıma düştü. "Yapacak."

"Ve sanırım bir dahaki sefere yalnız gelmeyecek, değil mi?"

Cevabımı tartıştım. Belki de zihninde, Emarion Ordusu'nun tamamını arkasına alarak geri döndüğünü hayal ediyordu. Bu Luther'in tarzı değildi ve beni Fortos Kralı'nın gazabını benim çıkarım için bir grup ölümlünün üzerine çekmeyecek kadar iyi tanıdıcını ummak zorundaydım. Ama onun tek başına dönmesini beklerse kurabileceği tuzaktan da korkuyordum.

"Beni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktır," dedim dikkatlice. Bundan ne ıkaracaksa çıkarsın.

Yorgun bir i geçirdi ve kalan Muhafızlara baktı. "Kampı taşımamız gerekecek. Haberi yaymaya başlayın ve herkes eşyalarını toplamaya başlasın." Başlarını salladılar ve dağıldılar.

Ben yemeğin geri kalanını mideye indirirken birkaç dakika boyunca sessizce baş başa oturduk. Yemeğimi bitirdiğimde Cordellia ikinci bir zincir setini bileklerimdeki prangalara geçirdi ve devrilmiş kütüğün etrafına sıkıca sardı.

"Beni bağlamak için yeni bir yer bulman gerekecek, böylece değer verdiğim insanları tuzağa düşürüp öldürebilirsin," dedim acı bir şekilde.

nmdaki çimlerin üzerine oturdu. "Daha yeni ta giydin ve şimdiden soyundan gelen bir adamı ve Kraliyet'in gryvern'ini bu kadar mı nemsiyorsun?"

Sesindeki onaylamama ifadesi, Alçalmışlar dünyasından biriyle ilgilenmeyi hayal bile edemediğini gösteriyordu. Kısa bir süre önce ben de böyle hissetmiştim ve eğer başımın üzerinde bir Ta belirmeseydi muhtemelen hl böyle hissediyor olacaktım.

"Burada lider sizsiniz," dedim. "Sana her şeyin ötesinde sadık olan insanların var mı? Sırf siz istediniz diye ölümü göze alacak kadar size inananlar?"

Ciddiyetle başını salladı. "Evet, biliyorum."

"O zaman seni zincirlesem, seni kurtarmaya gelmelerini beklesem, sonra da sana izletirken onları doğrasam nasıl hissederdin?"

Ağırlığını kaydırды, imalarından rahatsız olduğu belliydi. "O gryvern bir canavar, bir insan değil."

"O gryvern'in kalbinde tanıştığım çoğu insandan daha fazla insanlık var, bazı Koruyucular da dahil. Bu da bana şunu hatırlatıyor-" Sırıttım. "-Vance nasıl?"

Yüzünde garip bir ifade belirdi ve çözemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde kayboldu. "İyileşiyor. Kolu kötü durumda. İyileştiğinde onu ne kadar kullanabileceğinden emin değilim."

Bu haber karşısında haklı bir adalet duygusu hissetmeyi bekliyordum. Ne de olsa Vance beni kesip açarken ve kan kaybımı izlerken gözünü bile kırpmamıştı.

Ama ben Türemiştim, iyileşecektim, Vance ise bu yaranın izlerini hayatının sonuna kadar taşıyacaktı. Bir ölümlünün çektiği acıdan mutluluk duymayı kendime yediremiyordum. Onunkinde bile.

"Onu muayene edebilirim," diye teklif ettim. "Ben bir şifacıyım. Annem beni kendisi eğitti. İsterseniz ona ve diğer yaralılara bakabilirim."

Teklif karşısında irkilmiş görünüyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Diem. Halkımın senden intikam almaya çalışmasını engellemek zaten yeterince zor olacak. Eğer onlardan herhangi biri senin gözetimin altında ölürse, kontrolün dışında olsa bile, korkarım ki benim bile durduramayacağım bir kalabalık oluşacaktır."

Kılandım. "Benden intikam almak mı? Onları ben yaralamadım. Gryvern'imi gönderdim."

"Her ne olursa olsun, bu kamptaki tek Türemiş sensin ve benim halkım bir Türemiş canavar tarafından öldürüldü. Kendi etlerini istiyorlar ve bunu alacak başka kimseleri de yok."

Kütüğe sırtımı yasladım. Ölümlülerin güvenini kazanma umuduyla işbirliği yapmayı kabul etmiştim. Bunun yerine, sadece var olarak onları düşman edinmiştim.

"Lumnos'ta Vance ile aranızda ne oldu?" diye sordu. "Aranızda kaybolan bir aşk olmadığını söyleyebilirim."

"Sana söylemedi mi?"

"Bana kendi tarafını anlattı." Başını öne eğdi. "Ben de seninkini duymak istiyorum."

Uzun bir süre onu inceledim, ona tüm gerçeği söylemenin bilgelliğini tarttım. Luther ve Sorae'ye karşı kuşatmayı yönetmesini izledikten sonra, Brecke'nin beni teşvik ettiği gibi ona güvenilebileceğime inanmakta

zorlandım. Sonra

Yine annemin bir arkadaşıydı. Bunun *bir anlamı olmalıydı* ve yüz ifadesinde bana umut veren bir ciddiyet vardı.

Ben de ona, beni Muhafızlara katılmaya iten çocuğun ve annesinin öldürülmesini, Vance için yaptığım görevleri ve onun herkese, hatta çocuklara bile harcanabilir kurbanlarmış gibi davranan acımasız yöntemleri hakkındaki çekincelerimi anlattım. Ona cephanelik saldırısının olduğu gece ondan nasıl kaçtığımı ve tacımı almadan önce bunun bana nasıl öfke kazandırdığını ve Yükseliş Balosu'nda ölümlüleri kan dökülmeden evlerine göndererek saldırısını engellediğimde bu nefreti nasıl pekiştirdiğimi anlattım.

"Ama Muhafızlara katılmadan önce bile," dedim sözümü bitirdiğimde, "Vance ve adamları benden şüpheleniyorlardı. Sanırım babamın kim olduğu yüzünden bana hiç güvenmedi."

"Daha çok annenin kim olduğu yüzünden," diye mırıldandı, neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir şekilde.

"Annem mi?" Kaşlarımı çattım. "Vance'le arkadaş olduklarını sanıyordum." Cordellia'nın yüzündeki o geçici, meraklı ifade yine belirmişti.

Yüz hatlarını ilgisizliğe geri döndürdü. "Çok yakın çalıştılar. Neredeyse onun kadar uzun süredir Muhafızların bir üyesi ve davaya olan sadakati tartışılmaz. Bu yüzden onu ikinci adam olarak seçti. Onlar... onlar... *kendilerini adamış* iş arkadaşlarıydı."

Aniden durdu ve sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi görünüyordu. Belki benden çekindiği için belki de anneme olan sadakatinden dolayı dilini tuttu ve ben de daha fazla zorlamamaya karar verdim. Annemin sırlarını taşımanın yükünü iyi biliyordum. Birçoğunu hâlâ kendim korurken sessiz kaldığı için onu suçlayamazdım.

"Diem," dedi bir süre sonra, "kendini hâlâ bir Gardiyan olarak görüyor musun?"

Omuz silktim. "Bunun pek önemi yok. İkimiz de Muhafızların artık beni asla hoş karşılamayacağını biliyoruz."

"Sorduğum bu değildi," dedi sertçe. "İlk geldiğinizde kendinize Rahibe dediğinizi duydum. Bunu mu kastettiniz?"

Dudağımı çiğneyerek yere baktım. Ona dürüstçe cevap vermek istesem de, gerçek karmaşık bir şeydi.

"Muhafızların misyonuna katılıyorum - ölümlülere yardım etmek, adaletsizliklere son vermek," diye başladım yavaşça, kelimelerimi özenle seçerek. "Eğer bu, Türemişlerin egemenliğinin sona ermesi anlamına gelecekse, bu Tacı seve seve paramparça ederim. İyi olan ne olursa olsun

Kindred'ların kıtanın kontrolünü çocuklarına vermekteki niyetleri ne olursa olsun, deneyleri işe yaramadı. Güç onları yozlaştırdı."

Onaylarcasına başını salladı. Sonraki sözlerimi aceleyle söylemeden önce derin bir nefes aldım.

"Ama onları yenmek için Alçalmışları taklit etmemiz gerektiğine katılmıyorum. Masumları katletmemeli ya da kanları yüzünden insanları cezalandırmamalıyız. Gerçekten suçlu olanlar elbette bedelini ödemeli ama..." Durakladım ve tekrar ona baktım. "Alçalmışların ruhsuz ve nezaketten yoksun olmasını beklerdim, çünkü bana öğretilen buydu. İyi insanlar keşfedeceğimi hiç düşünmemiştim. *Şefkatli* insanlar. Ölümlülerin muamelesine katılmayan insanlar. Onları tanıdıkça, bazıları arkadaşım, danışmanım oldu..."

Luther, Taran, Alixe, Eleanor, Lily ve hatta Perthe'nin benim için ne anlama geldiğini düşündükçe kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Güvensizlikle karşılık verdiğimde bile gösterdikleri sadakat. Yeni ve daha iyi bir dünya vizyonuma duydukları inancı.

Cordellia, "Saray duvarlarının ardında güvendeyken adaletsizliği kınamak kolaydır," diye kestirip attı. "Harekete geçmedikleri sürece merhametleri kayıtsızlıktan ibaret kalır. İyi niyetler hayat kurtarmaz."

"Daha fazlasını yapmaları gerekirdi," diye katıldım. "Ve şimdi daha fazlasını yapmalarını talep etmekte haklıyız. Ama bu ölüme layık bir suç mu? Bazı Muhafızlar son İn en de mezara girene kadar asla tatmin olmayacaklar. Bunu çözümümüz olarak kabul etmeyi reddediyorum."

Cordellia bir elini omuzlarına dökülen uzun, ince saç örgülerinin üzerinde gezdirdi ve yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Kabul ediyorum, türümüzün barış yapma potansiyelini gördüm. Sen bize yardım eden ilk Türemiş değilsin. *Başkaları da* var. Bazıları şaşırtıcı derecede yüksek mevkilerde."

"Kraliçeden daha mı yüksek?" Alay ettim.

Cevap vermedi, düşüncelerinde kaybolmuş bir halde ormana bakıyordu.

Sonunda gitmek için ayağa kalktı. Onu durdurmak için elimi uzattım ama zincirlerim kısa düşünce bileğim geri çekildi. "Lumnos'a geri dönmem gerek Cordellia."

"Eğer orada görülürsen, seni annenle takas etme girişimlerimiz mahvolur." Bana onaylamayan bir bakış fırlattı. "Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu sanıyordum."

"Elbette öyleyim. Ama..." Ellerimi yüzümde gezdirdim ve aniden emin olamadığımı hissederek iç çektim.

"Lumnos'taki saray, sadece Kraliyet'in kanıyla açılabilen kan kilitleriyle korunuyor ve onların-" Gerçek tam olarak ortaya çıkmadan kendimi tuttum - kardeşimin kanı da aynı etkiye sahip olacaktı. "Vance artık benim kanıma sahip ve hepsinin ölmesini istiyor. Onlar uyurken gizlice girip onları öldürecek." Kaşlarımı çattım. "Bu *senin için* sorun olmayabilir ama-"

"Ben Vance değilim," diye araya girdi. "Masum insanları hedef almam." "Beni kurtarmaya gelen iki kişiyi hedef almaktan mutluydun."

"O gryvern yüzyıllar boyunca sayısız ölümlüyü öldürdü."

"İsteyerek değil," diye karşılık verdim. "Bu ölümleri Kraliyet emretti."

Başını eğdi. "Bugün halkımı öldürmek onun seçimi değil miydi, yoksa bu ölümleri siz mi emrettiniz?"

Kelimeler bir darbe gibi çarptı. Luther bir keresinde beni bu konuda uyarmıştı.

Gryvernler Kraliyetlerine sadıktır, ancak kendi iradeleriyle hareket edebilirler. Birinden korkuyorsanız ya da ondan hiç hoşlanmıyorsanız, sizi memnun etmek için onun canını alabilir.

Daha önce Cordellia'nın omuzlarına yüklediğim suçlara rağmen, Sorae o ölümlüleri benim için öldürmüştü - beni korumak, intikamımı almak, beni *memnun etmek için*. Ben olmasaydım hepsi şu anda hayatta olacaktı.

Ödenecek daha çok kan, gömülecek daha çok ceset.

Hayal kırıklığım artarken çenemi sıktım. "Peki ya benim için gelen Alçalmış adam? O masum değil miydi?"

"Prens Luther'i mi kastediyorsunuz?" Cordellia'nın ifadesi bozuldu. "Evet, onun kim olduğunu biliyorum. Merhum Kral'ın en sevdiği öğrencisi, yarı ölümlü çocukların idamından sorumlu olan adam. Size olan düşkünlüğü onun pek çok suçunu ortadan kaldırmıyor."

Onu savunmaya başladım ama sonra dudaklarım kapandı. Luther'in sırları onun sırlarıydı, benim değil ve eğer annem Cordellia'ya Luther'le o çocukları korumak için birlikte çalıştıklarını söylemeyi uygun görmediyse, belki de bunun bir nedeni vardı.

"*Mesele şu ki*," diye homurdandım, "kraliyet ailesi şımarık olabilir ama çoğu katil değil. Vance'in adalet anlayışını hak eden sadece birkaç kişi var."

Aslında, hiçbirinin bildiğinden emin değildim. Garath ve Remis'ten haklı sebeplerle nefret etsem de, ölümlüleri koruma arzumu biliyorlardı ve benim yanımda durdular - gönülsüzce ve kendi çıkarları için, ama bunu yaptılar. Vahşiliklerini benden başka kimseye yönelttiklerine henüz tanık olmamıştım,

Ve bu yüzden onları uykularında katlederken görmeye hazır olacak kadar darkafalı değildim. En azından henüz değil.

Ve Aemonn. Onda hem iyilik hem de zalimlik görmüştüm. Remis tarafından Kanunların Bekçisi olarak atanması onu babasının nefret dolu kişiliği ile yapabileceğine inandığım iyilik arasında bir yol ayrımına getirdi. Hangi yolu seçeceğinden emin olamıyordum.

Ölümleri uykularımı kaçırarak Soydan gelenler kesinlikle vardı. -Hanoverre Hanesi'nin liderleri gibi ama Corbois Hanesi'nden hiçbirini Vance'in eliyle idama mahkûm edemezdim.

Çenemi daha yukarı kaldırdım. "Ben Lumnos Kraliçesiyim. Muhafızlar benim hak edilmemiş bir tahtta oturan sahte bir kraliçe olduğumu düşünebilir ama ben halkımı koruma görevimi ciddiye alıyorum. Kimse katledilmeden önce geri dönmeliyim.

- "Ölümlü ya da alçalmış."

Cordellia bana ciddi bir bakış attı. "Bunu yapmak annenin hayatına mal olsa bile mi?"

Omuzlarım çöktü. Verecek cevabım yoktu. Sadece bu seçimi yapmak zorunda kalmamak için dua edebilirdim.

Gözleri ciddi bir sessizlik içinde üzerimde gezindi ve sonra uzaklaşmak için döndü. "Bunu düşüneceğim."

"Cordellia, lütfen-"

"Düşüneceğimi söyledim," diye seslendi durmadan. "Vance hâlâ burada iyileşiyor, yani şimdilik senin halkın güvende. Keşke aynı şeyi benimkiler için de söyleyebilseydim."

Bölüm

Yedi

Ertesi sabah yeni bir kampa doğru yola çıktık.

Vücutuma verdiğim hasar benim tahmin ettiğimden daha ağır olmalı. Çünkü Cordellia bana taze su, sıcak bir yemek ve hatta gece için bir yatak vermesine rağmen, vahşi doğada birkaç saat boyunca yürürken ölümlülere zar zor ayak uydurabiliyordum.

Gözlerimin bağlı olmasında ısrar etmesinin de bir faydası olmadı. Ona yerimi bildirmemin hiçbir yolu olmadığını söyledim - flameroot Sorae ile bağlantımı kesmişti - ama sözlerim dinlenmedi ve yolumuzdaki her kaya ve düşmüş uzuv üzerinde amaçsızca tökezlemek zorunda kaldım.

Nerede olabileceğimize dair bir fikrim vardı. Uzaktaki dalgaların ve martıların sesi yakınlarda bir sahil şeridi olduğunu ima ediyordu. Kış mevsimi olmasına rağmen hava gittikçe ısınıyor ve kuruyordu, bu da Arboros'un batı komşusu Faunos, Canavar ve Vahşi Diyarı'nın nemli ormanlarından ziyade Kum ve Alev Diyarı Ignios'un çöl iklimine daha yakın olduğumuzu gösteriyordu.

Sonunda vardık ve ölümlüler derme çatma şehirlerini yeniden inşa etmeye koyuldular. Sık sık yaptığım yardım teklifleri ya açıkça görmezden geliniyor ya da yardımımı tam olarak nereye sokabileceğimle ilgili renkli açıklamalarla karşılanıyordu.

Ölümlüler çok becerikliydi, bu da taşınmanın sık sık gerçekleşen bir olay olduğundan şüphelenmeme neden oldu. İlk gün akşam olduğunda, kamp sanki saatler değil de haftalardır oradaymış gibi görünüyordu.

Lumnos Muhafızlarının aksine, bu ölümlülerin asi kampı dışında bir hayatları yoktu. Annemin uzun yıllar boyunca yaptığı gibi, yasadışı isyanlarından korunaklı bir evin normalliğine kaçamazlardı. Burada çocuklar ve yaşlılar vardı, tüm aile birimleri çadırların arasında yaşıyordu.

Tehlike altındaki üyeleri izole etmek ya da serpintiyi hafifletmek mümkün olmayacaktı. Buradaki çalışmaları Türemişler tarafından keşfedilirse, her birinin sonu gelecekti.

Onları bu noktaya neyin getirdiği hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Arboros'un Çevre Yolu yakınında kendine ait bir Ölümlü Şehri vardı - annem ve ben Arboros'un devasa şifalı bitki pazarına yaptığımız yıllık geziler sırasında orada kalmıştık. Peki bu ölümlüler neden ormanın derinliklerinde saklanarak göçebe bir hayat yaşamayı seçmişlerdi?

Onlar da Brecke gibi başka diyarlarda işledikleri suçlardan dolayı aranan kaçaklar mıydı? İsyan çabalarının Alçalmış'ın gazabını üzerlerine çekeceğinden korktukları için diğer ölümlüler tarafından şehirden kovulmuşlar mıydı? Ya da belki de tüm hayatlarını bu davaya adayacak kadar kendilerini adanmış gerçek inananlardı.

Eğer içlerinden biri hikâyelerini paylaşmak isteseydi, Cordellia bu şansı asla bulamayacaklarından emin oldu. Aradan geçen bir hafta boyunca iki Muhafız sürekli nöbet tuttu ve aldıkları emir beni içeride tutmak kadar diğer ölümlüleri de dışarıda tutmak gibi görünüyordu.

Gardiyanlarım konuşmaya pek ilgi göstermiyordu, hatta benim ilgim onların bana daha da şüpheyle bakmasına neden oluyordu. Birkaç gün süren tek taraflı çabalardan sonra, uyuyormuş gibi yaparsam sonunda sohbet etmeye başlayacaklarını öğrendim. Bu keşfin ardından, günün her saati "uyuklamama" neden olan gizemli bir narkolepsi vakası geliştirdim.

Israrım bir gece geç saatlerde, ölümlülerin çoğu uyumaya gittiğinde ve kamp sessizken sonuç verdi. Beni koruyan adam ve kadın her zamanki kamp dedikodusundan ve Alçalmışlara saldırmaktan diğer diyarlardaki Muhafız faaliyetlerini tartışmaya başladılar.

"Duyduğuma göre ordu adayı geri almaya çalışmamış bile," dedi adam. "İçeri girip çıkamayalım diye etrafını savaş gemileriyle çevirdiler ama savaşmak için hiç asker göndermediler."

"Şu piçler ve onların uzun ömürleri," diye cevap verdi kadın.

"Muhtemelen bekleyip adadaki ölümlülerin yaşlılıktan ölmesini planlıyorlar." "Dell Ana, Dövme Günü'ne kadar geri almaları gerektiğini söylüyor yoksa

sihir yanlış gitmeye başlayacak."

"'Yanlış gidiyor' mu? Alevler içinde bu ne demek?"

"Bilmem ki, sana Alçalmış büyülü hoo-ha konusunda bir uzman gibi mi görünüyorum? Sadece bunun çok yakında daha fazla aksiyon yaşayabileceğimiz anlamına geldiğini biliyorum."

"Dövme Günü'ne üç ay var. Halkımız bu kadar uzun süre dayanabilir mi?"

"Bilmiyorum. Umalım da zorunda kalmasınlar."

"Takviyeye ihtiyacımız olacak. Lumnos hücresiyle bile adayı zar zor aldık. Meros hücresi yardım edebilir mi?"

"Yaptıklarına devam etmeleri gerekiyor. Limandaki rıhtımların yarısını çoktan havaya uçurdular ve kıtadan çıkan su yollarına abluka kurdular. Ordunun dikkatini dağıtıyorlar, bu da adadaki adamlarımız için iyi bir şey."

"Peki ya kuzeydeki hücreler?"

"Orada gerçekten ilginç söylentiler dolaşıyor. Bu sabah bir grup haberci şahin geldi ve içlerinden biri Montios üssündendi. Görünüşe göre bir Türemiş aniden ortaya çıkmış ve kendi türünden nefret ettiğini ve bizim kadar onların da ölmesini istediğini iddia ediyor."

"Ve onun sözüne mi inandılar?"

"Sanırım kendini kanıtlamak için bir şeyler yapmış olmalı. Gerçekten güçlü olduğunu söylüyorlar."

"Umurunda değil. Onlarla çalışmamalıyız. İki sahte Quee ile iyi geçinmek zorunda olmamız yeterince kötü zaten-"

"Vardiya bitti, millet. Bundan sonrasını Herkin ve ben halledeceğiz."

Tanındık ses karşısında şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Brecke yakınımda durmuş bana bakıyordu, ifadesi alışılmadık bir şekilde sertleşmişti. Yanında ikinci bir Muhafız duruyordu; kısa boylu, yirmili yaşlarında, çocuksu yüz hatları ve yamalı sakallarıyla sanki ergenlik çağını atlamış gibi görünüyordu.

Beni koruyan iki ölümlü Brecke'ye ters ters baktı. Küçümsemelerinde tam olarak anlayamadığım bir zehir vardı, genellikle sadece benim için ayrılmış bir zehir.

"Çok erkencisin, asker çocuk," diye homurdandı adam. "Vardiyamız şafak sökene kadar bitmeyecek."

Brecke omuz silkti, aşağılayıcı ses tonundan rahatsız olmamıştı. "Az önce bir tabut şarap açtılar. Ben ve Herkin kampa en yeni gelenleriz ve Dell Ana henüz şarap ayrıcalığı kazanmadığımızı söyledi. Bizi bu gece için sizi rahatlatmamız için gönderdi."

Muhafızlar birbirlerine bakıp sırttılar. Dik oturdum, etkileşimi merakla izledim.

Brecke Herkin'in kolunu tuttu ve gitmeye başladı. "Burada kalıp bebek bakıcılığı yapmayı tercih ediyorsan, sanırım yapabiliriz-"

"O kadar hızlı değil." Erkek gardiyan ayağa fırladı. "Dell Ana sana bir emir verdiyse, bunu değiştiremezsin. Bizde işler böyle yürümez."

Arboros."

Brecke teslim olmak için avuçlarını kaldırdı. "Ders alındı. Burayı biz devralıyoruz."

İkili, birbirlerinin kollarına heyecanla vurup çadır denizine doğru koşarken daha fazla tartışmaya girmediler.

Brecke hareketsiz kaldı ve onların uzaklaşmasını izledi. Çok yoğun odaklanması içgüdülerini harekete geçirdi. Nihayet görüş alanından çıktıklarında bana döndü.

"Kalk. Dell Ana seni yıkanman için nehre götürmemi söyledi. Kampı kokutuyorsun."

Sesi ısırgan ve soğuktu. Bu benim tanıdığım Brecke değildi. Kampa taşındığımızdan beri bana günlük yemeklerimi getirirdi ve Muhafızların sürekli kulak misafiri olmasından dolayı tartışmalarımızı asgari düzeyde tutmamıza rağmen, en azından her zaman nazik davranırdı.

"Şimdi mi?" diye sordum. "Gecenin bir yarısı."

"Burası senin süslü sarayın değil prenses. Sana söyleneni, söylendiği zaman yaparsın."

Öfkelendim. "Brecke, neler oluyor?"

Gözlerini devirdi. "Zincirlerini çıkar Herkin."

Yanındaki adam bir adım tökezledi. "Ben mi? Ama ben... o bir... belki de sen-"

"Yap şunu."

Herkin bir mil sıçradı. Bana doğru sürünerek gelirken ve sallanan elleriyle zincirlerini çözerken neredeyse titriyordu. Ona *yuh!* diye bağırma ve panik yüzünden hayatından birkaç yıl çalmayı ciddi ciddi düşündüm.

Brecke'nin bakışları benimkilerle kilitlendi ve kaşlarım sorgulayıcı bir şekilde çatıldı. Çabucak gözlerini kaçırıldı.

Herkin zincirleri çözdükten sonra bana baktı ve yutkundu, sonra gülünecek kadar hafif bir basınçla beni ayağa kaldırmaya çalıştı. Onun için yeterince üzüldüğümünden tartışmadan itaat ettim.

"Brecke," diye tekrar başladım.

"Konuşmak yok, Alçalmış." Herkin'e baktı ve ormanı işaret etti. "Sen ona önderlik et, ben arkadan gözetleyeceğim."

Herkin zincirlerini hafifçe salladı, sonra itaatkâr bir şekilde onun yanına geçtiğimde kocaman bir rahatlama sesi çıkardı.

Ateşin aydınlattığı kampın sıcak ışığından ayrılıp çevredeki ormana doğru yürüdük. Yapraklı gölgelik tüm ay ışığını engellediğinden, alan neredeyse zifiri karanlıktı ve sadece Taç'ımın yumuşak ışıltısıyla aydınlanıyordu.

"Dell Ana bunu yapmamız gerektiğini gerçekten söyledi mi?" Herkin omzunun üzerinden uysalca seslendi. "Esiri her zaman kampta tutmamızı söylediğini sanıyordum."

"Beni yalancılıkla mı suçluyorsun?" Brecke alçak sesle ve ölümcül bir şekilde gürledi. "Hayır, ben sadece-"

"Bana, Türemiş Kraliçe'ye yardım etmek için Muhafızlara ihanet eden bir hain mi diyorsun? Çünkü eğer öyleyse, onurumu savunacağım. Gerekirse ölene *kadar*."

"Hayır!" diye ciyaktı Herkin. "Hayır, hayır, ölüme gerek yok. Söylediklerimi unutun."

"Güzel. Yürümeye devam et."

Devam ettikçe kampın ışığı uzakta bir nokta haline geldi, ancak yakındaki derenin gürleyen sesleri yaklaşmak yerine uzaklaşıyordu. Tüylerim diken diken oldu.

Bu işte doğru olmayan bir şeyler vardı. Bir şey-

Ani bir hareketle donakaldım, ardından metalin ete ve kemiğe çarparken çıkardığı mide bulandırıcı ses geldi. Herkin'in gevşek vücudu yere yığıldı.

Brecke onun üzerinde yükseliyordu, elinde kanla lekelenmiş bir meç kabzası vardı. "Üzgünüm, ufaklık." Uzandı ve parmağını Herkin'in boğazına dayadı. "Ah, o iyi. Yine de yarın çok fena başı ağrıyacak."

"Brecke," diye tısladım, "Ölümsüz Ateş'te neler oluyor?"

"Sesini alçalt, Bellator." Kılıcını kınına soktu, sonra cebinden bir anahtar çıkardı. Bileklerimdeki prangaları çözdü ve yumuşak bir gümbürtüyle toprağa düşmelerine izin verdi. Ben ona bön bön bakarken, yüz ifadesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Sonra açıklarım. Hadi, onu oraya sürüklememe yardım et."

Herkin'in baygın bedenini yakındaki bir ağaca çektik; burada budaklı köklerden oluşan bir düğümün içine bir yığın malzeme istiflenmişti. Brecke Herkin'i bağlamak ve uzun bir kumaş şeridiyle ağzını tıkmak için işe koyuldu. Herkin'in kalçasındaki hançerin mandalını çözdü ve bana uzatmaya başladı, sonra daha iyi düşünmüş gibiydi. Hançeri kendi kemerine yerleştirirken bana özür dileyen bir bakış attı.

"Beni takip edin," diye fısıldadı.

Asi kampına geri dönerken onu takip ettim, ancak diğer tarafa doğru sürünürken güvenli bir mesafeyi koruduk. Kampın daha önce görmediğim kısımlarına kısa bakışlar attım - birkaç cesedin karyolalara yatırıldığı derme çatma bir revir, bir avuç at ve küçükbaş hayvanın bulunduğu bir ağıl ve isyancıların alametifarikası bombalarla yüklü birkaç tahta araba.

Sesler sessizliği bozdu. Brecke kolumdan tuttu ve beni bir çalı parçasının altına çekti. Tacıma kaşlarını çattı, yüzü soluk mavi bir ışıkla aydınlanmıştı. "Şu şeyi kapatamaz mısın?"

"Oh, *şimdi de* büyümü kullanmamı istiyorsun," diye mırıldandım. "Bizi öldürmeden önce onu bir kenara koy."

Kaşlarımı çattım. Lily bana bir keresinde merhum Kral Ulther'in nadiren taktığını söylemişti, bu yüzden onu gizlemenin mümkün olduğunu biliyordum, ancak şimdiye kadar onu uzaklaştırmak için yaptığım tüm girişimler başarısız olmuştu. Ama bu tanrılığımı kontrol etmeyi öğrenmeden önceydi.

İçime uzandım, daha önce hiç bulamadığım sihirli bir ışık düğmesi aradım, ama sadece alev ayağının geride bıraktığı boşluğu buldum.

Belki de Taç benim tanrılığım gibi değildi. Ne de olsa Kindred'ın Dövme büyüsünün bir eseriydi, kendi büyümün değil. Belki de içimde yaşamıyordu.

Gözlerimi kapattım ve bilincimi kendi bedenimin dışına ittim, sonra odağımı başımın üzerindeki boşluğa çevirdim.

Bir şey hissettim. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Tanrısallığın yaptığı gibi kendi başına yaşayan bir şey gibi hissetmiyordum ya da Sorae ile olan bağım gibi başka bir şeyle bağlantım da yoktu.

Bu, ocağından kaçmış parlayan bir kor, gece yarısı gökyüzünden koparılmış ve saklamam için bana emanet edilmiş parıldayan bir yıldız gibi hissettirdi. Enerjisi tamamen *başka bir şeydi* - bana ait olmayan ve bir gün geldiği kaynağa geri dönecek olan bir şey.

Onun üzerinde gerçek bir kontrolüm olmadığını içgüdüsel olarak hissedebiliyordum. Onu değiştiremez, yok edemez ya da başkasına veremezdim. Onu sadece kafamda ya da kalbimde tutabilirdim.

Ben de onu ruhumun derinliklerine doğru çektim. Sıcak bir his, göğsümün bir cebine yerleşene kadar başım ve boynum boyunca yolunu izledi, boşlukta bir çift alev titriyordu.

"İşe yaradı mı?" Ben sordum.

Gözlerimi açtığımda sadece karanlığı görünce şaşırdım. Görüşüm düzeline kadar birkaç kez gözlerimi kıptım ve Brecke'nin yüzüne odaklandım.

Yavaşça bir adım geri çekilirken gölgelenmiş yüz hatlarına tedirginlik çöktü. "Bu flameroot'un etkisinin geçtiği anlamına mı geliyor?"

"Bana ne yaptığımızı söylersen buna cevap veririm." "Kaçmana yardım ediyorum."

Karnımda bir suçluluk yumağı düğümlendi. "Bu Henri'nin işi mi? Beni kaçırmaya mı geldi?"

"Hayır," dedi Brecke basitçe. "Ve benim bu işte bir rolüm olduğunu ona asla söylemezsen çok memnun olurum."

Ayaklarımı sürüyordum. Kaçmak istiyordum, bunun için *yalvarmıştım* ama Cordellia beni annemle takas etme teklifine Crown'lardan henüz bir yanıt almamıştı. Şimdi kaçmak onun kaderini belirleyebilirdi.

"Sıra sende," dedi Brecke. "Sihrin geri geldi mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Hâlâ yok. Sanırım flameroot tacı etkilemiyor."

"Neden olmasın?"

"Şey, tekrar ediyorum, Crown'lar bana her şeyin nasıl işlediğini anlatmak üzereyken *birisi bir* grup bombayı patlatmaya karar verdi ve şimdi-"

"Sorduğumu unut. Gidelim, birileri kaybolduğunu fark etmeden önce fazla vaktimiz yok."

Ormanın içinde süzölmeye devam ettik, dalgaların sesi giderek yükseliyordu. Ağaçlar yerini kumsala bıraktığında Brecke beni tutmak için bir kolunu uzattı. Boynunu bükmüş, gecenin karanlığında bir şey arıyordu.

Parmaklarımı sinirli bir şekilde kalçama vurdum. "Brecke, bunu söylediğime inanamıyorum ama belki de geri dönmeliyim. Cordellia dedi ki-"

"Orada," diye fısıldadı, işaret ederek.

Sahilin ilerisinde, pelerinli bir figür küçük bir yelkenli sandalın yanına çömelmişti. Brecke kuş sesine benzeyen yumuşak bir ıslık çaldı ve figür bizim yönümüze döndü. Bir saniye sonra aynı ıslık sesi yankılanarak geri geldi.

Brecke sahile çıktı ve bana takip etmemi işaret etti. Tekneye yaklaştığımızda ay gümüşü ışığını figürün yüzüne yansıttı. Olduğum yerde donup kaldım.

"Cordellia?" İkisnin arasına bakarak sordum. "Neler oluyor?"

"Fortos'tan bu sabah bir yanıt geldi," dedi. "Dönüşünüz için herhangi bir takası reddettiler. Sanırım tam olarak '*Onunla ne yapacaksanız yapın. Suçlu olan herkes zamanı geldiğinde cezasını çekecektir.*'"

Çenemi sıktım. "Başka bir deyişle, *devam edin ve onu öldürün, böylece bunu kendimiz yapmak zorunda kalmayız.*"

Başını salladı. "Artık annenin bir Muhafız olduğunu bildiklerine göre, adadaki saldırıya karıştığından şüpheleniyor olmalılar."

Kutsal Deniz'in mürekkepli sularına baktım. Coeurîle'i çevreleyen ordu savaş gemilerinin ışıkları uzakta sallanıyor, ufukta zar zor görünüyordu.

"Bu annemi kurtarmak için ne anlama geliyor?" diye sordum. "Vance onun karşılığında adadan vazgeçmek istemediğini söyledi."

"O haklı. Herhangi bir kişi için, hatta annen için bile feda edilemeyecek kadar değerli."

Tüm vücudum umutsuzluğun ağırlığıyla sarktı.

"Ama," diye devam etti, "hala bunu düşündüğümüzü düşünmelerine izin verdim. Belki de adanın geri alınmasında faydalı olup olamayacağını görmek için onu yeterince uzun süre hayatta tutarlar."

Uzun ve rahatlamış bir iç geçirdim. "Teşekkür ederim, Cordellia."

"Bana henüz teşekkür etme. Lumnos'a dönmene izin veriyorum ama Kraliyet bizimle çalıştığına inanırsa, kendi krallığında bile hayatın gerçekten tehlikeye girebilir."

"Kraliçe olduğum andan beri hayatım tehlikede. Eğer Kraliyet benim ölmemi istiyorsa, sıraya girmeleri gerekecek."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ama çabucak kayboldu. "Halkımızın Coeurîle'i daha ne kadar tutabileceğini bilmiyorum. Annene ulaşmalı ve onu kendin kurtarmalısın, bir an önce."

Acımasızca başımı salladım. "Bir yolunu bulacağım."

"Seni gizlice kaçırdığım için özür dilerim ama halkım öylece durup gitmene izin vermezdi. Kaçtığına inanmaları ikimiz için de daha iyi olur."

Brecke'ye baktım. "Peki ya sen? Herkin uyandığında..."

Sıradan bir omuz silkme hareketi yaptı. "Benim de buradaki zamanım sona erdi. Dell beni yanına alacak kadar nazikti ama diğerleri beni hiç sevmedi. Ordudaki görevim beni her zaman onlar için bir Soy sempatizanı yapacak."

Bu çok iyi anladığım bir duyguydu; babamın mirası için ben de kendimce mücadele etmişim.

"Şimdi nereye gideceksin?" Ben sordum.

"Sanırım kuzeyde bir hücre. Orada işler kızışıyor. Savaşmaya istekli olduğum sürece çok fazla soru soracaklarını sanmıyorum."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Brecke bana yardım etmek için hayatını ve itibarını riske atmıştı ve şimdi serpintiden kaçmak için bir savaş bölgesine girmeye zorlanıyordu.

"Onun yerine Lumnos'a gelebilirsin," diye teklif ettim. "Tekne küçük ama belki ikimiz de sığabiliriz. Seni sarayda gizleyebilirim ya da Henri-"

Brecke başını salladı. "Orası benim için çok tehlikeli. Lumnos ordu askerleriyle kaynıyor. Eğer içlerinden biri beni tanırsa, oracıkta öldürürler."

Kaşlarımı çattım. "Emarion Ordusu askerlerinin benim bölgemde ne işi var?"

"Kayıp bir kraliçe boş bir taht demektir," diye yanıtladı Cordellia onun yerine. "Güç, bir boşluğa uzun süre tahammül edemez; her zaman birileri tarafından doldurulmalıdır."

Brecke başıyla onayladı. "Başkası senin yerine bunu yapmadan önce geri dönüp saltanatına başlamalısın." Göz kırptı. "*Majesteleri*."

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim, Brecke. Bunu unutmayacağım."

Bileğimi sıktı. "Tanıştığımızda sana verdiğim bıçak için bana borçlu olduğun iyiliği unuttuğumu sanma. Bugünlerde onu arayacağım."

Babamın ölümünden sonra geçirdiğim sinir krizi sırasında bıçağı nasıl yaktığıma dair acı dolu anıyı yuttum. Belki bir gün Brecke'yle bir içkiyi paylaşırken ona bıçağın ölümünün hikâyesini anlatırdım ama bugün değil.

Cordellia yoluma çıktı. "Gitmeden önce bir şartım var." Bir şişe uzattı ve içinde ne olduğunu hemen anladım.

"Yeterince almadım mı? Büyüm çoktan yok oldu ve insanların ölmemi istediği bir diyara geri döneceğim konusunda daha yeni anlaştık."

Cordellia'nın sert bakışları tartışmaya yer bırakmadı. "Halkımı yeni bir kamp alanına taşımaya vakit bulamadan büyünün geri dönmeyeceğinden emin olmalıyım. Teknede silahlar var. Ölümlüler olarak sahip olduğumuz tek şey bu, bu yüzden sizin için yeterli olacaktır."

Şişeyi elinden kaptım ve iğrenç sıvıyı yudum yudum içerken ikisine de mutsuz bakışlar fırlattım. Şişenin içine baktım.

bir çift donuk gri metal bıçak, bir yay ve bir ok sadağı dikkatini çekti.

"Tanrı taşı yok mu?" Yudumlar arasında alaycı bir şekilde sordum.

"Elimizdeki tanrıtaşı silahlarını toplamamız yüzyıllar sürdü. Yaklaşan savaşta çok önemli olacaklar. Tek bir parçasını bile kaybetmeyi göze alamayız." Gözleri kısıldı. "Kan Savaşı'ndan kalma bir gryvern okunu çoktan yok ettin."

"Ve eğer Sorae'yi tekrar öldürmeye kalkarsan ikincisini de yok ederim," diye uyardım. Şişeyi havaya kaldırdım. "Senin kendi koşulların var, benim de kendi koşullarım."

Paltosunun kenarını geriye doğru sıyırdı ve tanrıtaşı bir hançerin parıldayan bıçağını ortaya çıkardı. İnce bir tehdit ama sessizliğine bakılırsa bana yardım etme fikrini değiştirecek kadar değil.

Boş şişeyi geri verdim, sonra tekneye doğru yürüdüm ve içine tırmandım. Silahların yanında bir paket yiyecek, bir su kabağı ve ağır bir kapüşonlu pelerin vardı.

Tekrar yukarı baktım. "Neden bana yardım ediyorsun, Cordellia?"

Bir an beni düşündü. "Geçen gün Türemişler arasında iyi insanlar olduğuna dair söylediklerin bana Auralie'yi hatırlattı."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Hayatım boyunca annemin Türemişler hakkında nazikçe konuştuğunu hiç duymamıştım. Bana tek söylediği onların tehlikeli olduğu ve uzak durmam gerektiği idi.

"Onlarla çalışmak konusunda benzer fikirleri vardı," diye devam etti. "Bu durum Vance ile sık sık sorun yaşamasına neden oluyordu. Her zaman daha fazla kan dökülmesi için bastırırdı. Onunla sık sık onun gibi insanları yönetirken karşılaştığımız zorluklar hakkında konuşurduk."

Annemi bu kadar yabancı bir şekilde tanımladığını duymak kalbimi sızlattı. O ve ben her zaman yakın olmuştuk, her günün çoğunu ya evde ya da şifacı merkezinde birlikte geçirirdik. Sırları olduğunu bilsem de onu herkesten, hatta babamdan bile daha iyi tanıdığımı sanırdım ama Cordellia'nın tarif ettiği Auralie bir yabancı da olabilirdi.

"Barış arzusunun ötesinde," diye devam etti Cordellia, "annen stratejik biriydi. Eğer cephaneliğe saldırmayı planlasaydı, bunu sessizce, bombasız ve az kan dökerek yapardı ve suçu birbirlerine atmak için onları savaşmak zorunda bırakacak bir Descended kurardı. Vance'in yaklaşımı pervasızcaydı. Tüm ölümlüleri hedef haline getirdi ve Coeurîle'de yıllardır planladığımız görevi neredeyse mahvediyordu.

"Vance sadık bir Muhafız, bunu inkar etmiyorum ama annen bu kadar uzun süre burada olmayacağını bilseydi, Lumnos hücresinin kontrolünü ona bırakacağını sanmıyorum. Yarın Lumnos'a dönmeyi planlıyor ve itiraf etmeliyim ki yapabilecekleri konusunda endişelerinizi paylaşıyorum. Onu sakinleştirmek için orada olsaydın kendimi daha iyi hissederdim. Belki de onun nefretini hak eden insanlara yöneltmenin bir yolunu bulabilirsin."

Başımı salladım. "Elimden geleni yapacağım."

Gülümsedi, bana sunduğu ilk gerçek gülümsemeydi bu. "Sanırım artık müttefikiz, o yüzden bana Dell diyebilirsin."

Brecke'ye işaret etti ve tekneyi kumdan iterek suyun kenarına doğru ilerlediler. Brecke bana son bir selam verdi ve ormana geri döndü ama Cordellia oyalandı.

"Montios'ta büyük bir kamp var," diye seslendi. "Annen nerede olduğunu biliyor. Eğer onu kurtarabilirsen, oraya götür ve güvende olsun. Kardeşin de öyle."

"Ama ben değil?"

Bana sempatik bir bakış attı ama inkar etme zahmetine girmedim.

Yutkundum. "Teşekkür ederim Dell. Ölen insanların için gerçekten çok üzgünüm. Elimden gelse bir damla ölümlü kanının bile dökülmesine engel olurdum." "Bunu kastettiğine inanıyorum Diem ve iyi bir kalbin olduğuna inanıyorum. Ama korkarım ki bu savaşta yapılan fedakarlıkları henüz kabullenemediniz."

bitmeden önce bu işe dahil olan herkes için gerekli olacaktır."

Ona verecek bir cevabım yoktu, sadece sözlerinin hayal edebileceğimden bile daha doğru olabileceğine dair uğursuz bir şüphe duyuyordum.

Kürekleri elime aldım ve eve doğru uzun yolculuğuma başladım.

"Sana güveniyorum," diye bağırdı Cordellia hızlı bir el sallamasıyla.

"Beni pişman etme."

CHAPTER SEKİZ

Arboros sahili soluklaşırken, gece yarısı karanlığının verdiği huzurun tadını çıkardım. Su, dikkatli ayın altında bir aynaydı ve parlak, parıldayan yıldızlar.

Havada ürkütücü bir sessizlik vardı. Cıvıl cıvıl böceklerin tiz orkestrasını ya da gece deniz kuşlarının gıkılamalarını duymayı bekliyordum ama sessizliği bozan tek şey küreklerimin yumuşak, ritmik vuruşlarıydı.

Kraliçe olduğumdan beri hiç bu kadar yalnız kalmamıştım. Taç, beraberinde tetikte bekleyen muhafızlar, dalkavuk Corbois saray mensupları, kendini beğenmiş Ev liderleriyle toplantılar ve yeni Soyumdan gelen dostlarımın arkadaşlığını getirmişti. Eşlik etmediği nadir anlarda bile Sorae aramızdaki bağ sayesinde sürekli yanımda oldu.

Ama burada, flameroot büyülü dünyayla bağımı koparmış bir halde denizde sürüklenirken, gerçekten de tek başımaydım.

Yalnızlık hoş bir soluklanma olsa da, *eve dönme* arzusu da beni bunaltıyordu. Taç giyme töreninde olanlar ve o zamandan beri öğrendiğim her şey beni sarsmıştı. Kardeşimi kollarımın arasına alıp nihayet ona annemizle ilgili gerçeği söylemem gerekiyordu ve sonra Luther'in kollarına sarılıp, işler ne kadar kasvetli görünürse görünsün, bununla birlikte yüzleşeceğimize ve onu yeneceğimize dair verdiği metanetli güvenceyi duymam gerekiyordu.

Eve doğru baktım, bu kavuşmaların getireceği rahatlamayı hayal ettikçe göğsüm ısınıyordu.

Ama yakında gelmeyeceklerdi. Lumnos'a olan mesafe önemliydi ve tek başıma ancak bu kadar hızlı kürek çekebilirdim. Yelkenimi yakalamak için güçlü bir rüzgâra ihtiyacım olacaktı. O zaman bile, dinlenmek ve uyumak için teknemi kıyıya çekmeyi göze almam gerekecekti.

Yolculuğumun en tehlikeli kısmı bu olacaktı. Bir Kraliyet tarafından davet edilmeden yapılan bir ziyaret ciddi bir saldırıgınlık eylemiydi. Başka bir diyarın topraklarına ayak basmak bile idam edilmeme neden olabilir.

Faunos'ta durma riskini tarttım. Coeurîle'de tanıştığımızda Kraliçe dostça davranmıştı. Belki de flameroot büyümü engellediği için varlığını bir tehdit olarak görmezdi ama felaketle sonuçlanan taç giyme töreninden ve Kraliyet'in serbest bırakılmam için pazarlık yapmama kararından sonra, herhangi birinin iyi niyetine güvenmek tehlikeli bir bahisti.

Deniz yolculuğum yeterli olacaktı.

Brecke'nin kendi kaçışını nasıl gerçekleştireceğini merak ediyordum. Umbros'taki limandan kuzeye güvenli bir geçiş satın alabilirdi ama oraya ulaşmak için Ignios'un uçsuz bucaksız çöllerini aşması gerekecekti.

Ölümlülerin Ignios sınırları içinde, Çevre Yolu'nda bile bulunmaları tamamen yasaktı. Brecke'nin kıyıda yelken açması gerekecekti ki bu da yanlış bir rüzgârın onu acımasızlığıyla nam salmış Alçalmışların menziline sokabileceği tehlikeli bir teklifti.

Onun güvenli yolculuğu için sessiz bir dua gönderdim. Alçalmış biri olduğumu açıklamama rağmen gösterdiği nezaket, hayalini kurduğum huzurlu geleceğin o kadar da imkânsız olmayabileceğine dair bana umut verdi.

Esintinin başlangıcı yanaklarımı öptü, ben de kürekleri çektim ve orta direğe sarılı keten yelkeni açtım. Neyse ki babam balık tutmak için benzer bir tekne inşa etmiş ve Teller ile bana manevra yapmayı öğretmişti, ancak benim enerjik ruhum hiçbir zaman kardeşim gibi suda uzun ve sakin saatler geçirmeyi sevmemişti. Kendi yelkencilik becerilerim paslanırken, bunun baba-oğul bağ kurma ritüeli olmasına izin vermekten çok mutluydum.

Kendimi o acı dolu anıların arasından geçmeye zorladım ve bir öğleden sonra küçük teknemiz sallanırken babamın bana talimatlar yağdıran sesine kilitlendim.

Yelkenin dalgalanıyor, Diem-ana yelkeni sık. Güzel, ne kadar hızlı gittiğimizi görüyor musun? Şimdi bumbaya dikkat et, rüzgar değişiyor. Başın, Diem, başına dikkat et!

Hatırladıkça sııttım. O gün rüzgâr çok kuvvetliydi ve hızımız beni o kadar heyecanlandırmıştı ki değişen esintinin yelkeni teknenin diğer tarafına savurduğunu ve beni de beraberinde götürdüğünü fark etmemiştim.

Bu hatayı bir kez yaparsın, diye dalga geçmişti babam beni sudan çıkarırken, sıırsıklam olmuş ve çırpınıyordum.

İpleri çekerken onu her düşündüğümde eşlik eden acı tatlı kederle savaştım. Rüzgâr yelkeni hızla doldurdu ve beni hızlı bir tempoya sürükledi.

Arboros gözden kayboldu ve ben de kıyı şeridini takip etmek için teknenin dümenini ittim. Açık denize çıkıp doğrudan Lumnos'a gitmek daha hızlı olurdu ama bana yol gösterecek bir pusula olmadan kolayca kaybolabilirdim.

Aniden rüzgar yön değiştirdi. Yelken yüksek sesle çırpındı, sonra diğer yönden tekrar doldu. Tam zamanında eğilerek başımın üstünden uçan ahşap kirişi kaçırdım. Pruva kıyıya doğru geniş bir daire çizerken tekne dönmeye başladı.

Bu *garipti*. Değişen rüzgârlar normaldi ama hiç böyle bir değişim hissetmemiştim; hiç bu kadar aşırı, bu kadar ani olmamıştı.

Rotamı yeniden belirlemek için çabaladım. Tekneyi döndürmeyi ve halatlarımı yeniden ayarlamayı başardığımda, neredeyse Arboros'a geri dönmüştüm.

Rüzgâr yavaşladı, sonra duruldu. Su cam gibi oldu ve sandalım olduğu yerde sallanmaya başladı. Sinirli bir şekilde içimi çektim ve küreklere dönmeyi düşündüm, ancak onlara uzanır uzanmaz rüzgâr yeniden şiddetlendi ve o kadar şiddetli esti ki, bağlanmamış saçlarım yüzümde dönmeye başladı.

Bir elimle onu geriye doğru ittim ve diğer elimle halatlarla boğuşarak tekneyi daha derin sulara giden bir yola sokmak için garip bir girişimde bulundum.

Sözlerimi bitiremeden rüzgar tekrar değişti. Yelken uçtu ve bumbanın kalın ahşap direğinin başımın yan tarafına çarpmasını önlemek için zamanında ayarlayamadım.

"Alevler adına," diye tısladım. Teknenin zeminine çöktüm ve yıldızlar görüşümde yüzmeyi bırakana kadar kafa derimi ovuşturdum. "İyi. Bu gece denize açılmak yok."

Dikkatlice ayağa kalktım ve yelkeni indirdim, ardından direğe sabitlemeye başladım. Görevime o kadar odaklanmışım ki, tekne karaya vurduğunda neredeyse denize düşüyordum. Arkama baktığımda Arboros sahilinde çoktan karaya vurmuş olduğumu fark ettim.

Kaşlarımı çatarak kıyıya vuran dalgalara baktım. "İmkânsız," diye mırıldandım kendi kendime. "Su bu kadar hızlı hareket etmiyordu."

Kumsalı ittim, sonra denize doğru kürek çekmeye başladım. Küreklerim suda düzgünce ilerlemek yerine çamurda sürükleniyormuş gibi titriyordu. Homurdandım ve gücümü suyun içinde savaşmaya harcadım, küçük bir mesafe kazandım, ama nefes almak için durduğum anda akıntı beni karaya

doğru geri sürükledi.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde etrafıma bakındım. Güçlü rip akıntıları gerçekten de sizi saniyeler içinde denize sürükleyebilirdi, ancak bir tanesinin sizi bu kadar güçlü bir şekilde kıyıya çekebileceğini hayal etmemiştim, özellikle de bu kadar sakin sularda.

Bir kez daha karadan uzaklaştım ve teknemi çapraz yöne çevirerek beni denizden uzak tutmaya kararlı tuhaf akıntıdan kürek çekmeye çalıştım. Büyük bir çabayla kıyı ile arama biraz mesafe koymayı başardım.

Durumun saçmalığına kendi kendime gülerek soluk soluğa bir nefes verdim. Doğa bana karşı kendini ortaya koymuş gibiydi. Sanki doğaüstü bir güç bana diyordu ki-

Thunk.

Sıçram

a.

Hiçbir uyarı olmadan sandal devrildi ve beni dondurucu suya attı. Soğuk ciğerlerimdeki nefesi çaldı ve tüm malzemelerim suya batarak kaybolurken nefes nefese kaldım.

"*Kahretsin,*" diye bağırdım. "Cehennemin tundralarında şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Öfkeden kudurarak tekneyi sığ suya geri sürükledim. Silahlar olmadan belki hayatta kalabilirdim ama yiyecek ya da tatlı su olmadan? Bu, avlanmak ve yiyecek bulmak için anakaraya sürekli yolculuk yapmamı gerektirecek, yakalanma riskimi daha da artıracak ve yelken süremi kısıltacaktı.

Yolculuktan sağ çıkarsam bir ay içinde eve dönebilirim şanslıyım.

Kıyıya geri döndüm ve nefes nefese kalarak kumların üzerine yığıldım. Muhafızlara geri dönersem Brecke'nin fedakârlığı boşa gidecekti ve Cordellia bana ikinci kez yardım etme riskini almayabilirdi.

Kampını taşımaktan bahsetmişti - eğer onların gitmesine yetecek kadar uzun süre saklanabilirsem, Sorae'yi beni eve götürmesi için çağırarak kadar flameroot'un etkisi geçene kadar zamanımı bekleyebilirdim.

Ama Muhafızlar'ın ikinci bir tanrıtaşı sürgüsü vardı. Yeni kamp alanı Sorae'nin geldiğini görecektik kadar yakınsa, Dell'in onu kullanmayacağına güvenebilir miydim?

Bu almak istediğim bir risk miydi?

Ağaçlardaki hışırtılar kulağıma çalındı, sonra da sesler. Ayağa fırladım ve ağaçların arasına daldım, tam bir grup sahile çıkarken yeşilliklerin arasına daldım.

"Almamışlar," diye bağırdı içlerinden biri. "Tekne hâlâ burada."

"Onun yerine iç kesimlere gitmiş olmalılar," dedi bir diğeri.

"Bekle, yelken neden damlıyor?"

Grup tekneye yaklaştı. Onlar yaklaştıkça ben de yakındaki bir ağaç gövdesinin arkasına geçip çömeldim.

"İpler ıslak."

"Zeminde su var. Belki de kaçmaya çalışırken alabora olmuşlardır."

"Eğer öyleyse, çok uzakta olamazlar. Sen git Dell Ana'ya söyle. Diğer herkes çiftler halinde dağılsın ve aramaya başlasın. Anne'nin ne dediğini hatırlayın - yapabiliyorsanız onu canlı yakalayın, ama mecbur kalırsanız öldürün."

Lanet olsun. Bu işleri karıştırdı. Buradan hemen çıkmam gerekiyordu.

Durakladım. Brecke ve ben kampın dışında bağlı atların yanından geçmiştik. Herkes aramaya dalmışken bir tanesini kurtarabilirsem, Muhafızlar yetişmeden oradan uzaklaşabilirdim.

Bu, en azından, bana çok ihtiyaç duyduğum bir güven patlaması verdi. Lumnos'un ormanlarında gizlenerek büyümüştüm. Babamla birlikte avlanmak ve Henri ya da Teller'a görünmeden yaklaşmak için kendimi nasıl gizleyeceğimi öğrenmiştim.

Orman benim oyun alanım olmuştu ve bunlar Lumnos'un tanıdık ağaçları olmasa da, yine de aralarında kendimi rahat hissediyordum.

Gözlerim kampa dönmekle görevlendirilmiş olan kadına takıldı. Tüy gibi hafif ayaklarımın üzerinde, saklandığım yerden sürünerek çıktım ve onu ormana kadar takip ettim.

Neredeyse çok kolaydı. Deniz suyuyla ıslanmış giysilerim beni yavaş ve gürültülü yapsa da, kadının tek başına odaklanması dikkatini dağıtmıştı ve yeşillikler arasında aceleyle ilerlemesi, yanından geçtiğimiz diğer Muhafızlardan gıcırdayan ayak seslerimi gizleyecek kadar gürültülüydü.

Kampın ışıltısı gittikçe yaklaşıyordu. Ne kadar az ölümlü gördüğüme şaşırdım. Sahte bir Muhafız ve Alçalmış bir mahkûmun kaybolmasıyla ormanın kaynıyor olmasını bekliyordum ama görünürde neredeyse hiç kimse yoktu.

Belki de tanrılar bana göz kulak oluyordu.

Kadın çadırların arasından hızla geçerken ben de oradan ayrılıp atlara doğru yöneldim. Dehşete kapıldım, çoktan eyerlenmeye başlamışlardı, şüphesiz aramaya yardımcı olmak için.

Ölümlülerle kana bulanabilecek bir kavgadan kaçınmak için kaçışıma bir an önce başlamam gerekiyordu. Elime keskin bir bıçak geçirebilirsem, atları sabote etmek için diğer eyerlerin kayışlarını kesebilirdim.

Ağılın yanında iki ölümlü, başlarını öne eğmiş, heyecanla konuşuyorlardı. Fısıltıları kelimelere dönüşene kadar bir sıra küçük saman balyası boyunca süründüm.

"Bu iyi haber ama planı nasıl değiştirecek?" diye sordu biri. "Atları hazırlamaya devam etmeli miyim?"

"řimdiлик bekleyin," dedi diğeri, "Dell Ana ne yapacağımıza karar verene kadar gitmeyeceğimizi söylüyor."

"Ama diğer ikisi kaçtıysa, hareket etmemiz gerekmez mi? Nerede olduğumuzu biliyorlar. Eğer o Kraliçe buraya geri gelirse-"

"Dell yapmayacağını düşünüyor. Benim geri dönmem gerek, sen atlarla kal." "Bekle, gidip görmek istiyorum-"

Figürlerden biri koşarak uzaklaştı. "Orada kal!"

Diğeri birkaç adım geriden takip etti, kollarını kavuşturdu ve daha iyi görebilmek için boynunu büktü. Siluetlerinin hemen ötesinde, büyük bir Muhafız kalabalığı ortadaki ateşin etrafında toplanmış, bağırıyor ve tezahürat yapıyordu.

Ağılın etrafına hızlıca bir göz attığımda işe yarar hiçbir şey bulamadığıma yemin ettim. Çadırlarda bıçak aramak zorunda kalacaktım.

Nöbetçi Muhafız hâlâ kamp ateşindeki kargaşayla meşgulken, yanlarından gechip kampın kalbine doğru ilerledim.

Yakınlarda acı dolu çığlıklar dikkatimi çekti. Daha önce gördüğüm revirde, birkaç ölümlü yataklara yayılmış yatıyordu, vücutları ejderhayiyenlerin kavurduğu etleri gizlediğini bildiğim gazlı bezlerle kaplıydı.

Merkezde, büyük bir kayanın üzerinde başı öne eğik bir adam oturuyordu.

Sol kolu neredeyse tamamen gitmişti.

Midem bulandı. Bu yaraların sebebi bendim. İstemeden de olsa, kışkırtmak için hiçbir şey yapmamış olsam ve asla durduramasam bile, her zaman kendimi suçlayacaktım.

Onlar da öyle.

Kalbim ağırlaşmıştı, karanlık bir çadıra daldım ve dağınık eşyalar arasında sessizce dolaştım. Omuzlarımda silah yoktu.

Uzun yün bir pelerin çalıp üzerime geçirdim, sonra da kapüşonunu çekiştirerek farklı saçlarımı ve gözlerimi örtmeye çalıştım. Bu ölümlü giysiler içinde, sırlıklam oldukları halde, bir Gardiyan olarak görünebilirdim.

Nefesimi tuttum ve kasıla kasıla çadırdan çıktım. Başımı eğdim, gerçi etrafta kaçacak neredeyse hiç ölümlü yoktu. Kamp ateşinde her ne oluyorsa, herkesin odağını ele geçirmişti.

Fazladan ateş ışığına ihtiyacım vardı ve belki de merakıma karşı bir savaşı kaybediyordum.

-Kalabalığa yaklaştım.

"Dell Ana, haberlerim var," diye bir kadın sesi gürültünün üzerinde cınladı.

"Şimdi olmaz, Rahibe."

"Ama anne, tekne... mahkum onu bulmuş ve denize götürmüş olmalı, ama-"

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim, Rahibe. Önce bu konuyu ele alayım, sonra haberlerinizi dinleyeceğim."

Perfect-Dell'in dikkati dağılmıştı.

Ateşe yakın boş bir çadır daha gördüm. Çenemi sıktım ve sahte bir özgüvenle oraya doğru yürüdüm. Birkaç göz bana doğru baktı ve açık kapağın altından eğilirken bocalamamak için kendimi zorladım.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Yatağımın üzerinde, koyu gri metali ateş ışığının parıltısını yansıtan, terk edilmiş bir geniş kılıç duruyordu. Normalde seçeceğimden daha büyük ve ağırdı, ama aynı zamanda çok korkutucuydu. Belki de bu işime yarayabilirdi.

Silah kemeri olmadığı için elle taşımam gerekecekti. Bıçağı kınından çıkardım ve dengesini test etmek için birkaç kez hafifçe salladım.

Arkamdan gelen bağırış çağırış sesleri yerini sessizliğe bıraktı. Cordellia'nın sesi çadırın içine süzüldü.

"Evinden çok uzaktasın," dedi, ses tonu uyarıcıydı. "Buraya gelmemeliydin."

"Nerede o?"

Donup kaldım.

O sesi tanıyordum. O alçak tınıyı, o gürleyen perdeyi. Her hecede karanlık, ölümcül bir sakinlik ve güç vardı.

"Durumu daha da kötüleştirdiniz," dedi Cordellia.

"*Kraliçem nerede?*"

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

"Luther," diye nefes aldım.

Kılıcın kabzasını sıkıca kavradım. Tüm planlarım aklımdan uçup gitmişti, artık önemli olan tek Geye odaklanmıştım; Luther'i ölümlülerin gazabından kurtarmak. Omuzlarımı çelikleştirdim ve gitmek için döndüm.

Bir el ağzımı kapattı.

Bir göğsün sağlam duvarına doğru geri çekildiğimde kaslarım kilitlendi. Bu her kimse, uzun boylu, geniş ve insanlık dışı bir güce sahipti. Ben kurtulmak için kıvrılırken o tek eliyle başımı kendisine doğru sabitledi.

Kılıcı omzumun üzerinden bir yay çizerek savurdum, kafatasını yakalamayı umuyordum. Boştaki eli bileğimi yakaladı ve kılıcın ucu toprağa batana kadar aşağı doğru itti, sonra parmaklarımı kabzasından kurtardı.

Diğer dirseğim kaburgalarına saplandı. Homurdandı ve öne doğru sarsıldı ama beni sıkıca kavradı. Bileğimi bıraktı ve kolunu gövdemin etrafına doladı.

Çırpındım, çırpındım, bacaklarımı tekmeledim ve vücudumu her yöne savurdum. Babamın bana öğrettiği her numarayı kullandım ama adam inanılmaz derecede sertti. Yaptığım hiçbir şey onu sarsamıyordu.

Sonunda hareketsiz kaldım, kalbim göğsümde dört nala atıyordu. Dudaklarını kulağıma indirirken ağzımın üzerindeki eli yüzümü yana doğru çekti.

"Kutsanmış Kindred, Queenie. Nasıl mücadele edileceğini iyi biliyorsun."

Bölüm

Nine

Burnumdan keskin bir nefes çektim ve sıkıştırılmış elimi bir teslimiyet gösterisiyle adamın bacaklarına vurdum ve kolları düştü.

"Neredeyse beni o kılıçla öldürecektin," diye kıkırdadı pelerininin kapüşonunu çekiştirerek. "Senin için hayatımı feda edeceğime söz verdiğimi biliyorum ama aklımdaki şey bu değildi-"

"Taran!" Fısıltıyla bağırdım. Dönüp kollarımı boynuna doladım ve yüzümü omzuna gömdüm. "*Tanrım*, seni gördüğüme çok sevindim."

Kollarını bana doladı ve sıktı, kucaklamasının ezici gücünde kendi rahatlaması da görünüyordu. "Öylece ortadan kaybolarak ödümüzü kopardın. Lu'nun damarları patlamak üzere."

Geri çekildim ve yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek ona baktım. Kendine has sırtışını takınmıştı, sert ve yakışıklı yüz hatları dağınık koyu sarı dalgalarla çerçevelenmişti.

Onunla sarayda ilk tanıştığımda, Taran bana bir kraliçe ya da aşağılık bir melez gibi değil, eşitmişim gibi davranan tek Corbois kuzeniydi. Karşılıklı atışmaya, edepsiz şakalara ve Luther'e sataşmaya olan sevgimiz ona kısa sürede en yakın arkadaşlarımdan biri olarak bir yer kazandırmıştı.

Ayrıca duymam gereken acı gerçekleri bana söylemeye istekli olduğunu kanıtlamıştı ve bu onu değerli bir müttefik yapmıştı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

Homurdandı. "Bunu sana söylersem Luther taÇaklarımı kesebilir. Eğer yapabilirsen, gerçeği ondan zorla öğrenmen gerekecek."

Gülümsemem kayboldu. "Onu dışarıda duydum. Sanırım ölümlüler onu yakaladı."

"Oh, doğru yürüdü ve kendini ele verdi. Onu senin yanına zincirleyeceklerini umuyorduk, böylece seni bulabilir ve ikinizi de kurtarabilirdim. Sizi ağaçların arasında gizlice dolaşırken gördüğümde onu durdurmak için çok geçti."

İnledim. "O adamın benim için hayatını riske atmayı bırakmasına gerçekten ihtiyacım var." "Nefesini tutma."

"Bu ölümlülerin tanrı taşı silahları var, Taran. Hem de çok sayıda. Luther onlarla savaşmaya kalkarsa..." Bu işin ne kadar kötü gidebileceğine dair karanlık düşünceleri temizlemek için başımı salladım. "Bizi dışarı çıkarmak için planın neydi?"

"Şey, ben... uh..." Başının arkasını kaşıdı. "O kadar ileri gitmemiştim. Genelde operasyonun beyni ben değilimdir."

"*Taran!* Luther'in onu kurtarmak için hiçbir plan yapmadan teslim olmasına izin mi verdin?" "O Yüksek General. Tam olarak izin istemedi. Ayrıca, bu

Yapmak istediği şey, seni ele verene kadar göz çukurlarına kılıç sokmaktan daha iyiydi." Ağzım bir karış açık kaldı ve Taran kasvetli bir şekilde başını salladı. "Luther her zaman biraz ürkütücü olmuştur ama konu sen olunca Queenie..." Ürperdi.

Çadırın giriğine doğru yürüdüm ve görünmeden dışarı bakabilmek için kapağını bir santim kadar çektim. Luther dizlerinin üzerine çökmüş, elleri arkadan bağlıydı ve etrafı birkaç baş derinliğinde bir ölümlü kalabalığıyla çevriliydi. Corbois'in Kılıcı birkaç adım ötede çimenlerin üzerinde duruyordu. Cordellia onun önünde durmuş, duyamayacağım kadar sessiz konuşuyordu. Her ne konuşuyorlarsa, Luther gözlerinde zehirle ona bakıyordu.

Taran arkamdan geldi ve omuzlarımı sıktı.

"Onu çıkaracağız," diye bana güvence verdi. "Ve yardımımız var. Bakın."

Kampın uzak ucundaki ormanı işaret etti. İlk başta sadece karanlık bir yeşillik gördüm, ama yavaşça bir ağacın arkasından bir kadının yüzü çıktı, sayısız piercingi ay ışığı altında parlıyordu.

"Alixé!" Nefes nefese kaldım.

Taran kapağı daha geniş açıp ona el salladı, sonra heyecanla beni işaret edip sırtıttı. Alixe kuzeninin maskaralıklarına gözlerini devirdi ama bana bir gülümseme ve saygılı bir baş sallama işareti yaptı.

Gerginliğim büyük ölçüde azaldı. Luther'in Kraliyet Muhafızları'ndaki sağ kolu ve benim de yeni askeri danışmanım olan Alixe zeki bir stratejist ve sert, yetenekli bir savaşçıydı. Böyle bir sorundan çıkış yolu bulmak için seçeceğim kişi tam olarak oydu.

Ama Luther'in göğsüne doğrultulmuş parıldayan siyah noktalar, yeşeren umudumu söndürdü. Ölümlüler Alçalmışların yanında ürkek olabiliyorlardı, içimizden kimden intikam alabilirlerse alma isteklerinden bahsetmiyorum bile.

Çadırın karanlığına gömüldüm, zihnim bir çözüm bulmaya çalışırken dudağımı çiğniyordum. Alixe'in mutlaka bir planı vardır ama ona görünmeden ve ölümlüler kaçışıma duydukları öfkeyi Luther'den çıkarmadan önce ona ulaşabilir miydik?

Taran başını eğdi. "Kamptan nasıl çıktın? Ve neden gizlice geri döndün?" Bana baktı, kaşları çatıldı. "Ve neden sıırıslıklamsın?"

"Uzun hikâye," diye iç geçirdim. "Bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız var. Tanrıtaş oklarıyla bizi iğnedenlik haline getirmeleriyle sonuçlanmayacak bir şey."

"Bu kadar çok tanrı taşını nasıl elde ettiler? Kraliyet'in hepsini yok ettiğini sanıyordum. Asi bombaları konusunda endişelenmemiz yeterince kötü zaten."

"Bombalar!" diye bağırdım. "İşte bu! Atların yanında bir yığın var. Birini patlatıp onları şaşırtacağız, sonra Luther'i gizlice dışarı çıkarabiliriz."

"Kendi hilelerini onlara karşı kullanıyorlar. Acımasız, Queenie." Sırıttı. "Bunu sevdim."

"Sadece bir sorun var, sigortaları nasıl yakacağım."

"Sen bir Crown'sun, ışık sihrin burada işe yarar."

"Artık değil. Beni flameroot ile uyuşturdular. Alçalmış büyüü etkisiz hale getiriyor."

Taran'ın yüzü kızardı. "Ölümlüler büyümüzü etkisiz hale getirebilir mi?"

"Birkaç gün sonra etkisi geçiyor ama şimdilik hiçbir şeyim yok. Sanırım senin de yok?"

"Şey... *Yapmamalıyım...*" Avuçlarını uzattı ve onlara baktı. Kasları sanki görünmez bir güce karşı zorlanıyormuş gibi gerildi. "Lumnos sınırını geçtiğimizde büyümün karardığını hissettim, ama buraya gelirken, arada sırada, neredeyse..." Tekrar gerinirken alnı kırıştı, parmakları esnedi ve kıvrıldı. Bir süre sonra homurdandı ve başını salladı. "Hayır. Burada da bir şey yok."

Geniş kılıcı aldım, sonra kapüşonumu başıma çektim. "Ateş çukurlarından birinden alev almam gerekecek."

"Bırak ben yapayım. Sen Kraliçe'sin, güvenli bir yere gidip saklanmalısın."

Ona neşeli bir bakış fırlattım. "Bana hakaret etme Taran. Ben o tür bir Kraliçe değilim. Luther'e göz kulak ol ve beni atların yanında bekle. Çoktan eyerlenmiş birkaç at var; hızlı olursak kaçarken onları yakalayabiliriz."

Taran yolumu kesmek için yanıma geldi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Luther bundan hoşlanmayacak. İkinizin arasında, kiminle karşılaşmaktan daha çok korktuğumdan emin değilim."

Omzundan kalın bir deri baldric çıkardı, sonra da kılıcımın atılmış kınını alıp kendi kınıyla değiştirdi. "En azından bunu al," diye ısrar etti ve göğsümde sabitledi. Çizmesinden kılıflı bir hançer çıkardı ve belime soktu. "Ve bunu da. Oh, ve al-"

Onu sakinleştirmek için elimi göğsüne koydum. "İyi olacağım, Taran. Seninle atların orada buluşuruz."

Bir nefes verdi ve elini yüzünde gezdirdi. "Lu beni öldürecek."

Sırıttım ve koluna son bir tokat attım, sonra döndüm ve yavaGça çadırdan dışarı süzüldüm. Kalabalık Luther'in etrafını sararak onu görmemi engellemişti ama Cordellia'yla tartışmanın sesinin derin perdesini hâlâ duyabiliyordum. Bu ses, onun yaşadığını ve yakınlarda olduğunu bilmek, çadırlar arasında dolaşırken cesaretimi yeniden canlandırdı.

Birkaç ölümlü koşuşturarak yanımdan geçti, yeni rehine hakkında heyecanla dedikodu yaparken omuzları benimkilere değdi. Saatin geç olmasına rağmen kampın yarısı benim ortadan kaybolmamdan sonra uyanmıştı ve diğer yarısı da şimdi bu kargaşadan uyanıyordu. Eğer yakında dışarı çıkmazsak, dört güçlü Alçalmış'ın bile gerçekçi bir şekilde başa çıkabileceğinden daha fazla ölümlü olacaktı. Hal böyleyken, yakında Türemiş arkadaşlarımla ya da bir ölümlünün hayatı arasında seçim yapmak zorunda kalabileceğim ihtimaliyle mücadele ediyordum.

Çadırların kenarına yaklaştıkça nabzım hızlandı. Kalabalık patikaya taşmış, *beni* çenemi tutup *pardon*, *sadece geçiyorum* diye mırıldanmaya zorluyordu.

Sonunda dışarı çıktığımda kalbim sıkıştı. Uzun bir sıra halinde dizilmiş karanlık ateş ocakları gece boyunca sönmüştü. Bırakın alevi, parlayan tek bir kırmızı kömür bile yoktu.

Kullanılmayan bir fener ya da unutulmuş bir çakmaktaşı aramak için dolaştım ama işe yarar hiçbir şey bulamadım. Hızlı, basit bir seçenek arkamda gökyüzüne yükseldi - ama aynı zamanda en büyük riskti.

Derin bir nefes alarak topuklarımın üzerinde döndüm. Kalabalığın kenarlarından uzaklaşıp rehineyle ilgileniyormuş gibi yaparak boynumu eğdim ve yan adımlarla kükreyen şenlik ateşine yaklaştım.

Cordellia sırtı alevlere dönük bir şekilde duruyordu ve alevlerin yoğun sıcaklığı yüzünden Muhafızlardan çok azı onun arkasında toplanmıştı. Kütükleri çevreleyen taş çembere ulaştığımda neredeyse tamamen açıkta kalmıştım.

Cesaret edebildiğim kadar yavaş, ateşi körükleme gösterisi yaptım. Alnımdan boncuk boncuk ter akıyor ve boğazımdan aşağı süzülüyordu. Kısmen yanmamış bir dal alev duvarının hemen içinde duruyordu. Titreyen bir elle ona uzandım.

Cephanelik saldırısının anıları su yüzüne çıkınca vücudum kilitlendi. Her şeyi yeniden hissettim; nefes alamayacağım kadar yoğun bir sıcaklık, cildimi kabartacak kadar yakın alevler. Orada, dumanın ve çöken enkazın arasında neredeyse ölüyordum.

Bir an için orada ölmek *istedim*.

Ama Corbois Hanesi'nin simgesi olan bir Anka kuşu gibi, o yangının küllerinden içeri giren kadından farklı olarak doğmuştum.

Eleanor bana *alevlerin içinde yeniden doğmadığınızı* söylemişti. *Açığa çıkıyoruz.*

O gece gözlerimi hayatımın gerçek yoluna açmıştı. Muhafızların kan dökerek adalet sağlama anlayışıyla yaşayamazdım ama halkım Alçalmışların yönetimi altında can çekişirken de hiçbir şey yapamazdım. Sonunda bunu kabul etmem için Zorlu'nun eldiveni gerekmiş olsa da, o cehennemin alevleri kaderimi değiştirmemiş, onu *aydınlatmıştı*.

Elimin titremesini durdurdum ve ucunda parlak bir alev titreyen dalı kaldırdım. Acı vermeye yakın bir tempoyla taşlardan oluşan halka boyunca yürüdüm.

Cordellia'nın arkasından geçerken yüzümün Luther'e dönmesine engel olamadım. O her zaman karGı koyamadığım manyetik bir güç olmuGtu.

Gözlerim ona çarptığında, bakışları çoktan beni bekliyordu. Hiçbir şaşkınlık ya da tanıma belirtisi göstermese de, uzun zamandır kalbinin görünmez işaretlerini okumayı öğrenmişim. Güvende olduğumu ama inanılmaz derecede risk altında olduğumu bildiği için zihninde çalkalanan kargaşayı biliyordum. Kendini ileri atmamak ve bedenimi kendi bedeniyle korumamak için gösterdiği dayanılmaz kısıtlamayı hissettim.

Onun yerine, bir sonraki en iyi şeyi yaptı.

Luther baGını geriye attı ve geceye doğru kükredi. Ay'a doğru uzun, çılgın bir hırıltı çıkarırken omuzları arkasına doğru yükseldi. Luther'in

Ölümlülerden oluşan kalabalık korkuyla irkildi, bir kısmı silahlarına davranırken diğerleri geri çekilmek için birbirlerine çarptı. Cordellia bile irkildi ve dövüş pozisyonuna geçti.

Bu bir hediye idi; bana kaçma şansı veren bir dikkat dağıtmaydı. Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm ve daha sonra onu kızdırıp teşekkür edeceğimi aklıma not ederek kaçtım.

Neyse ki ağıla giden yol açıktı. Daha önce kulak misafiri olduğum adam hâlâ nöbet tutuyordu ama o da diğerleri gibi Luther'den ve onun tuhaf gösterisinden büyülenmişti. Ölümlünün hemen ötesinde, Taran'ın keyifli sırtışı gölgelerin arasından parlıyordu.

Çenemi eğdim ve hızla yanından geçtim. Adam aniden dönüp bana baktı. "Sen orada ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," diye ağzımdan kaçırdım. "Aramaya yardım edeceğim. Hava karanlık, o yüzden..." Bunun yeterli bir açıklama olduğunu umarak elimdeki geçici feneri salladım.

"Bu şekilde açık alev alamazsınız; samanlar tutuşmazsa bombalar tutuşur. Hepimizi öldürteceksin."

Bir adım geri attım. "Tamam. Ben sadece... um..."

"Bekle bir dakika..." Adam yaklaştı, gözlerini kısarak kalçama baktı. "Kılıcımı nasıl aldın?"

Kahretsin.

Öne doğru hamle yaptı. Ulaşamayacağı bir yere doğru atıldım ama bu hareket kapüşonumu yerinden oynattı ve ay ışığında yüzüm ve süt beyazı saç örgümden kopan kırpıntılar ortaya çıktı.

Gözleri büyüdü ve bir adım geriye sendeledi. "Onu buldum!" diye bağırdı. "Qu'yu buldum-"

Taran arkadan yaklaşıp adamı ayaklarından sürüklerken elini ağzına kapattı. "Git bombayı yak," diye tısladı. "Acele et!"

"Ona zarar vermeyin," diye yalvardım, çırpınan adamı zapt etmek için mücadele ederken Taran'ın kuşkulu bakışlarına neden oldum. "Onlar ölümlü, Taran."

Bıkkınlık içinde inledi. "Peki. *Git!*"

Bombalara doğru fırladım, alev her püskürdüğünde ve ölmekle tehdit ettiğinde kalbim tökezliyordu. Arkamdan bağırırlar geliyordu ama dostça mı yoksa düşmanca bir ses mi olduğunu anlayamıyordum.

Kayarak tahta arabanın önünde durdum ve mumlu branda örtüsünü attım. Her boyutta ve şekilde kaplar vardı; bazılarının şeffaf cam şişelerinden kalın sıvılar görünüyordu, diğerleri ise sallandığında tıkırdayan kaynaklanmış metal kutulardan yapılmıştı.

Lumnos hücresinde geçirdiğim süre boyunca Muhafızların ev yapımı bombalarının sırlarını hiç öğrenememiştim. Sadece son derece güçlü ve ölümcül olduklarını biliyordum.

Rastgele iki tanesini alıp kolumun altına sıkıştırdım ve kamp ateşine doğru koşmaya başladım. Onları çocukların uyuyor olabileceği çadırların yakınında patlatma riskini göze alamazdım ama ölümlüleri kaosa sürükleyecek kadar yaklaşmalıydım.

"Bunları neden aldın?" diye bağırdı bir ses ben hızla geçerken. "Sen oradaki, dur!"

"Eski Tanrılar, Lumnos, Kindred," diye mırıldandım koşan botların sesi arkamda gürlerken, "Şu anda birinizden bir iyilik isteyebilirim."

Kampın kenarındaki ağaçların arasına daldım, sonra kapların büyük olanını aldım ve alevli dala doğru tuttum.

"Ne yapıyorsun?"

Bir kadın yaklaştı, dehşet içinde bana bakıyordu. Gözleri bombanın fitiline kilitlenmişti, fitil kıvılcımlanıp alev aldı.

"Kaçın," diye bağırdı. "Elinde bomba var!"

O kampa geri kaçarken, kabı yavaşça toprağa yerleştirdim, kalp atışlarım fünyenin her yanışında daha da hızlanıyordu.

Kadının yolunu takip ettim. "Bomba," diye tekrarlardım, kapüşonumu düşük tutarak ve yanmayan patlayıcıyı pelerinin altına sıkıştırarak. "Siper alın!"

Bir çift mavi-gri gözün ortaladığı kahverengi bir göz dalgası yönümü değiştirdi.

"Bomba!" Tekrar bağırdım. "*Herkes, r-*"

Onlar fırsat bulamadan orman patladı.

Ateşli patlama beni yüzüstü toprağa uçurdu. Kömürleşmiş ağaç kabuğundan şarapnel parçaları havaya fırlarken kulaklarımı boğuk bir çınlama doldurdu. Bir duman sisi ve yanan korlar açıklığa doğru yuvarlandı.

Muhafızlar karınca gibi dağıldılar. Bazıları ormana kaçtı, diğerleri çadırlarına koştu ve birkaç cesur ruh silahlarını çekip patlamanın olduğu yere doğru hücum etti.

Cordellia'nın otoriter sesi kargaşayı yarıp geçti. "Çocukları ve yaralıları toplayın, sahile götürün. Okçular, ağaçlara. Balistayı hazırlayın - eğer gryvern geri döndüyse, hazır olalım."

Emri karşısında çenemi sıktım ve Sorae'nin çok uzaklarda, Lumnos'ta olduğuna şükrettim. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde Luther'e doğru sürünürken botlar çılgınca koşuşturuyordu.

daireler çizerek onu görüş alanımdan çıkardı.

Bir kadın yanıma çömeldi ve koluma nazik bir el koydu. "İyi misin?"

Onu tersledim. "Gitmelisin."

Diz çöktü ve kapüşonuma uzandı. "Patlamada yaralandın mı?

Yaralanabilirim."

"*Diem!*"

Luther'in bağırma sesiyle irkildim. Sürüdeki bir aralıktan dört Muhafızın onu sürükleyerek götürdüklerini gördüm, bıçakları derisine birkaç santim uzaklıktaydı.

"Sen..." diye kekeledi kadın, geriye doğru çabalayarak.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdim. Avuçlarımı masumca kaldırdım, ama bunu yaparken ikinci bomba kolumun altından düştü ve önümdeki çimlere yuvarlandı.

Kan donduran bir çığlık attı. "Bomba! *Kraliçe'nin bombası var!*"

Küfredip patlayıcıyı kaptım ve ayağa fırladım. Onun bağırıışları arkamdayken kamp ateşine koştum ve ikinci fitili yaktım, sonra kolumu geriye doğru kaldırdım ve fırlatmaya hazırlandım.

Bakışlarım Cordellia'nınkilerle kesişti. Kahverengi gözleri kim olduğumu ve ne yaptığımı anlamışçasına parladı.

"Diem," diye uyardı. "Yapma."

Ama fünüye kısaydı ve özür dilemek için zaman kalmamıştı. Bombayı ağaçlara doğru fırlattım ve kaçtım.

Bölüm

On

Luther'e ikinci patlama için tam zamanında yetiştim.

Muhafızlar onu bırakıp siper aldılar, Luther ise bedenimi patlamadan korumak için üzerime çıktı. Alevli odun akıntıları, alevli enkaz alanının üzerine yağdı.

Ağırlığının altından sıyrıldım, sonra Taran'ın bana verdiği hançeri çektim ve Luther'in bileklerini bağlayan ipleri kestim. Elleri serbest kaldığında hırladı, sonunda vahşi bir yırtıcı hayvan serbest kalmıştı.

Beni kollarına çektiğinde nefesim kesildi. Dudaklarımız kayalık bir mola yerinde kabaran bir dalga gibi bir araya geldi, her taraftan yaklaşan şiddetten etkilenmeyen iki durdurulamaz güç.

Pervasız bir öpücüktü, *tehlikeli* bir öpücüktü ve hiç bitmesini istemedim.

Öfkesinin baharatının ve rahatlamasının tatlılığının tadına baktı. Aceleyle kavradığı boynumun arkasına kayd, teninin benimkine değmesiyle oluşan yanma doğrudan içime işledi.

"Kraliçem," diye mırıldandı, kelimeler dudaklarımda gümbürdüyordu.

"Merhaba Prens," diye nefes nefese kaldım. "Ben de sizi özledim."

Bir ok başımızın yanından vızıldayarak geçti ve ikimizi de olduğumuz yerde dondurdu. "Saygılarımla, Majesteleri," diye bağırdı Alixe yakınlardan, "belki de

Yeniden birleşme bekleyebilir mi?"

Ayaklarının dibinde bir ölümlü, boynuna saplanmış bir hançerle ölü yatıyordu. Onun yayını ve sadağını çalmıştı ve bizi korumak için çevredeki ağaçlarda bulunan diğer okçulara ok atıyordu.

Adamın cansız yüzünü görünce içim sıkıştı. Ellerime daha fazla kan bulaştı.

Ayaklarımda daha fazla ceset var.

"Yaralandın mı?" Luther beni ayağa kaldırarak sordu.

Yutkundum ve gözlerimi ölü ölümlüden ayırmak için kendimi zorladım. Başımı iki yana salladım. "Atların yanına gitmeliyiz."

Başını salladı. "Senin büyü...?"

"Gitti. Beni flameroot almaya zorladılar."

O ters ters bakıp Corbois'in Kılıcı'na doğru koşarken ben de hançerimi kınından çıkardım. Etrafımızda Muhafızlar dumanın arasından sendeleyerek ilerliyor, hem bize hem de bizim hakkımızda uyarılarda bulunuyorlardı.

"Alixé," diye bağırdım. "Bu taraftan!"

Akşam esintisi havadaki pusu temizlerken, çarpışan metallerin çınlaması yerini aldı. Üçlü olarak arbedenin içinde ilerledik; üç sırtlı bir canavar, her kahverengi gözünde nefret yanan bir güruhla savaşıyordu.

Luther beni Alixe ile arasına itmeye çalıştı ama ben onu ittim. Alixe'in böğrüne bir mızrak saplayamadan önce kılıcımın düz tarafını bir Muhafızın koluna vurmak için ileri atıldım.

"Onları öldürmeyin," diye yalvardım. "Onlar ölümlü. Sadece kızgınlar, farkında değiller-"

"Ya onlar ya biz, Majesteleri," diye homurdandı Alixe. Her iki elinde de zarif, hassas vuruşlarla savrulan, neredeyse sanatsal bir inceliğe sahip birer kısa kılıç vardı. En ölümcül türden bir dansçıydı, her hareketinin koreografisi izleyicilerini kurdeleler içinde bırakacak şekilde yapılmıştı.

Alixé'in zarafetine Luther vahşilikte eşdeğerdi. Darbeleri gök gürültüsüydü, her vuruşta kemikleri paramparça ediyordu. Luther'in gücünün büyüünün çok ötesinde olduğunu biliyordum, ama emrindeki kıvılcımlar ve gölgeler olmadan bile, görülmesi gereken korkunç bir şeydi.

"Hepsini kurtaramayız," diye uyardı. Sesi öfkesinin izin verdiği kadar nazikti, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğinin farkındaydı. "Eğer canlı çıkmayı planlıyorsak olmaz."

"Biliyorum, ama-"

Bir çığlık attım ve tahta bir sopanın savurduğu darbenin altından eğildim, ardından botumu sopanın sahibinin göğsüne sapladım.

"Biz düşman değiliz," diye bağırdım, gerçekten hangisine söylediğimden emin değildim.

Bir yumruk ve yumruklama telaşının ortasında Cordellia elinde kılıcıyla bize doğru yürüdü.

"Onları geri çek Dell," diye uyardım. "Bırakın buradan gidelim. Başka kimsenin zarar görmesine gerek yok."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye bağırdı, ses tonunda söylenmemiş kelimeler vardı.

Haklı olduğumu biliyordum. Bana yardım etmek istese bile -ki yüzündeki ifade bunu şüpheye düşürüyordu- adamları gitmemize izin vermeden önce isyan ederdi. Sayıca çok azdık, çok sıkışmıştık. Üstünlük onlardaydı ve Cordellia bunu şimdi bırakamazdı.

"Teslim olun," diye uyardı, "birimiz pişman olacağımız bir şey yapmak zorunda kalmadan önce."

Ama bunu yapamazdım. Kendi hayatımı ona emanet etmeye ve halkının gazabını göze almaya hazırdım ama aynı şeyi Soyumdan gelen arkadaşlarımdan, yani *ailemden isteyemezdim*.

Bir sopa Luther'in kalçasına çarparak onu diz üstü yere düğürdü. Ölümlüler onu en büyük tehditleri olarak doğru bir Gekilde saptamışlardı ve üçü arka arkaya darbeler yağıdırıyor, ona savunmak için çok az, toparlanmak için de hiç zaman bırakmıyorlardı.

Dördüncü bir adam, bağının üzerine kaldırdığı uzun, parıltılı siyah bir kılıçla kalabalığı yararak geldi. Kılıcı yere düğürürken kağlarını çatarak Luther'e baktı.

Hiç düşünmeden saldırdım.

Bedenimi saldıran Muhafız'a doğru fırlattım. Şiddetli bir çarpışmayla toprağın üzerinde yuvarlandık, Luther ve Alixe adımı haykırıyordu, ta ki ölümlü üzerime yığılana kadar.

Kıpırdamadan donup kaldım ve Tanrı taşı bıçağının sonuçlarını hissetmeyi bekledim. Acı yoktu, sadece karnıma sızan sıcak sıvının yavaş yavaş artan sıcaklığı vardı.

Adam ve ben birbirimize bakakaldık. Yüz ifadelerimiz şok ve pişmanlığın aynadaki görüntüsüydü.

İlk başta anlamadım. Sonra öksürdü ve dudaklarının kenarından bir damla kırmızı sızdı.

Luther kükredi ve adamı sırtından yakaladı. Bedeni havaya kalkarken, geniş kılıcım mide bulandırıcı bir höpürtü ile karnından kaydı. Kılıcı gevşek elinden düştü, kenarı kansız ve bozulmamıştı.

"Yaralı mısın?" Luther havladı.

Cevap veremedim.

Luther ve Alixe yaklaşan kalabalığı defetmek için yer değiştirirken ben yaşadığım dehşet yüzünden felç olmuş bir halde yatıyordum.

Bir ölümlüyü öldürmüştüm, inenlerden birini kurtarmak için.

Ölümlünün bizi öldürmek isteyen bir yabancı olması ya da Alçalmış'ın benim için çok değerli hale gelmesi önemli değildi, onun kalbine saplanacak bir kılıç, benimkine saplanacak bir kılıç kadar derinden keserdi.

Halkımın kanını dökmüştüm. *Onlar* için.

"Diem, yaralandın mı?" Luther tekrar sordu, sesi gergindi. İçindeki dehşet beni kendime getirdi.

"Hayır," diye mırıldandım, hızla gözlerimi kırptıştırarak. "Ben... Ben..."

"Hey ölümlüler!" diye haykırdı gür bir ses kakofoninin üzerinde. "*Geliyor!*"

Tepelerinde üç büyük gemi seyrediyordu, arkalarında yanmayan fitillerden hemen tanınabiliyorlardı.

Zeki Taran, diye düşündüm kısaca. *Kaçmamıza yardım edecek bir numara.*

Ve sonra gözlerim yörüngelerinin sonuna, doğrudan alev alev yanan kamp ateşine doğru hareket etti.

Bir çığlık korusu patladı. Luther Alixe'i yakaladı ve yanımda yere itti, sonra kamp alanı bir alev topuna dönüşürken üzerimize düştü.

Odun parçaları havayı yaran, cesetleri, çadırları ve yeşillikleri delip geçen yanan oklara dönüştü ve bir kor fırtınası dalgalanıp dönmeye başladı. Düşen molozların çıkardığı sesler yaralıların iniltilerine, ürkmüş atların kişnemelerine ve korkmuş çocukların çığlıklarına karışıyordu.

Kalbim parçalandı. İstedğim bu değildi. Tüm bu şiddet ve yıkım benim yüzümden, beni *kurtarmak* içindi.

Luther'in gözleri benimkilerle birleşti ve kırıldığımı gördüğünü anladım. Eli koluma değdi ve öylece kaldı; çok şey ifade eden basit bir jestti.

Bir kolunu Alixe'in beline, diğerini de benimkine dolayarak bizi onun yanında ayağa kaldırdı ve birlikte kampın kenarına doğru koşmaya başladık.

Taran bize el salladı, dumanlı sisin arasından zorlukla görülebiliyordu. Elinde bir atın dizginleri vardı, diğerleri ise ortalıkta yoktu.

"Patlama diğerlerini ürkütüp kaçırdı," diye homurdandı. "Biriniz Diem'i alsın, ben diğerinizle yaya olarak takip edeceğim."

Luther, "Onu sen al," diye emretti. "Kıyıya yakın durun. Alixe ve ben Çafakta sizi buluruz."

"Ayrılmıyoruz," diye itiraz ettim, öldürülmemin şokuyla sesim hâlâ boğuk çıkıyordu.

Luther bana sert bir bakış attı. "Seni güvende tutmanın en iyi yolu bu. Eğer seni yakalarlarsa-"

"Beni öldürmeyecekler. Üçünüz için aynı şeyi söyleyemem ve bir geceyi daha değer verdiğim insanların ölüp ölmediğini merak ederek geçirmeyeceğim." Kendimi dengeledim ve çenemi kaldırdım. "Birlikte kalacağız."

"Belki de haklıdır," dedi Alixe tereddütle. "Büyümüz olmadan, sayımızı güçlü tutarsak daha başarılı olabiliriz."

Başımı salladım ve ormana doğru yola çıktım. "Güzel. Karar verildi." "Diem," diye homurdandı Luther, koluma uzanarak.

"Bu Kraliçenizin bir emri," diye tersledim.

Çenesini oynattı, beni sıkıca kavradı. Kraliyete *-bana-* itaat etmek Sorae'ninki kadar onun da kanında vardı ama gryvern'immin aksine Luther bana karşı gelebilirdi. Sadece bunu henüz yapmamıştı.

"Kuzenler?" Taran omzumun üzerinden kaşlarını çatarak başladı. "Belki de-"

"Onları buldum!" diye bağırdı bir ses. "Buradalar!"

Ateşin aydınlattığı sisin içinden bir sıra karanlık figür belirdi, ellerinden kılıçlar ve arbaletlerin silüetleri sarkıyordu. Luther'in beni eyerin üzerinden atıp atı dörtnala ormana yollamak üzere olduğunu bakmadan anladım, bu yüzden o fırsat bulamadan harekete geçtim.

Kolumu onun elinden kurtardım ve ağaçların arasında ilerlerken geniş kılıcımı kınına sokarak ormana, kamp alanından uzağa doğru fırladım. Diğerlerinin beni takip edeceğine güvenerek arkama bakmaya cesaret edemedim ama çok sayıda ayak sesinin gürültüsü yalnız olmadığımız konusunda beni uyardı.

Orman örtüsü ayı kapatıyor, en büyük ağaçlardan başka bir şeyden kaçmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Alçak dallar ve sarkan sarmaşıklar yüzüme çarparken, ayaklarım birbirine dolanmış köklerin ve devrilmiş kütüklerin üzerinde tökezledi. Sık sık ayağım takılıyor ve yere yığılıyordum ama her seferinde sert bir el beni belimden tutup yukarı çekiyordu.

Arada sırada bir ok havada ısıklık çalarak ilerliyordu ve kalbim nefesini tutuyordu. Bir ok ucunun tahtayı yararak çıkardığı her çatırtıda gerginliğim azalırdı ama arada bir daha yumuşak bir ses duyardım -toprak mı et mi olduğunu ayırt edemediğim ıslak bir *gümbürtü-* ve ruhum bu gece sona ermeden önce ödenecek bedelin ne olabileceğine dair korkuyla çılgılık atardı.

Hiç durmadan koştuk, bedenlerimizin sınırlarını zorladık. O kadar uzun koştuk ki zaman ve mekân algımı kaybettim, o kadar çok koştuk ki ağrıyan uzuvlarım zonklamaktan uyuşmaya döndü.

Sayınca azdık ve rakibimiz yoktu. Muhafızlar bu ağaçların arasında yaşıyordu, onları eski dostları gibi tanıyorlardı. Ormanın, sonumuzu getirebilecek ne gibi sırlar sakladığını bilemezdik. Her an yeni bir isyancı kampıyla karşılaşabilir, beklenmedik bir uçuruma yuvarlanabilir ya da kendimizi geçit vermeyen bir nehirde kapana kısılmış bulabilirdik.

Bizim lehimize olan tek bir faktör vardı: onlar ölümlüydü, biz ise Türemiştik. Ve sadece herhangi bir *Türemiş-savaşçı* Türemiş değil.

Şey... en azından üç savaşçı ve ölümlü olarak yetiştirilmiş, taç giyen, gri gözlü garip bir şey olduğumu iddia edebilirim.

Bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, arkamızdaki ayak sesleri azaldı, sonra uzaklaştı, sonra da sessizliğe büründü. Yine de devam ettik, dakikalarca ya da saatlerce devam ettik, ta ki hızımız yavaşlayıp artık kökler ya da kayalar değil de kendi yorgunluğumuz tökezlememize neden olana kadar.

"Kuzenler-burada," diye tısladı Alixe'nin sesi yakınlarda.

Karanlığın içinden bir el uzanıp benimkine girdi ve beni ip gibi kökleri her yöne on metre uzanan devasa bir ağaca doğru sürükledi. Yan tarafındaki geniş bir çatlak, dördümüzün içine girebileceği kadar büyük bir oyuya yol açıyordu.

Luther beni açıklığın bir tarafına çekti. Vücudunu benimkine bastırarak beni sert duvara sıkıştırdı, sonra Taran ve Alixe'e karşı tarafa geçmelerini işaret etti. Her ne kadar rahatsız edici olsa da, bizi sandığın iç gölgelerinin içinde ve içeriye bakabilecek herhangi bir Muhafızın görüş alanının dışında iyi bir şekilde gizledi.

Luther, "Yakalayıp yakalamadıklarını görmek için burada bekleyeceğiz," diye fısıldadı. Taran ve Alixe aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

İkimiz de nefesimizi tutmak için mücadele ederken başımı omzuna yasladım. Adrenalin yerini geçici bir rahatlamaya bırakırken, göğüslerimiz senkronize olana kadar hızlı bir ritimle kabardı, birlikte yükselip alçaldı. Elleri her iki yanımdaki ağaç kabuğuna yaslanmıştı, en heyecan verici yaratımın bir kafesi.

Ormanda neredeyse hiç ışık yoktu ve ağacın kovuğunda da hiç ışık yoktu. Karanlığa gömülmüş avuçlarım kollarında, göğsünde, omuzlarında geziniyor, körlemesine bir yara izi arıyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordum. "Tanrı taşı-herhangi bir şey...?" Sözümlü bitirmeye dayanamadım.

Tereddüt etti. Cevap vermediği her saniye sonu gelmeyen, işkence dolu bir kâbustu.

"Birkaç kesik aldım," dedi sonunda, kalbim göğsümde kıpırdamadan, "ama hiçbiri tanrı taşından değil."

Vücudunun gücüyle beni dik tutuyor olmasaydı, yere yığılabılırdım. Kollarımı beline doladım, parmaklarımı sırtına geçirdim ve onu bir şekilde daha da yakınımaya çekebilmeyi diledim.

Ellerini yüzüme bastırdı, hafifçe yukarı kaldırdı. Alnının baskısını ve burnunun fırçasını hissettim. Sıcak nefesi tenimde bir yaz fırtınası gibi dolaşıyordu.

"Ya sen?" Konuşurken dudakları benimkileri sıyırdı. "Seni son gördüğümde vücudun... yaraların..."

"Ciddi bir şey yok," diye aceleyle çıktım. "Çoktan iyileştim."

İçindeki hava boşaldı, omuzları gevşedi. Beni uzun, durgun bir öpücük için kendine çekti, çaresiz ama zarif bir şekilde şefkatli hissettirdi.

Öpücük derinleştikçe bana doğru eğildi, sert kasları avuçlarımın altında dalgalanıyordu. Onun baskısı sırtımı ağaç kabuğuna yasladı, sert sürtünme kanıma ateş düşürdü.

"Beni Lumnos'a geri gönderdin," dedi huysuzca.

"Göndermeseydim ölebilirdin."

"Ve sen benim için yapılmış bir bıçağın önüne atladın." "O zaman da ölebilirdin."

Parmakları çenemin altından kayarak boğazımda seğirdi ve tenime doğru kıvrıldı. "Bunların hiçbiri bir daha olmayacak. *Asla*."

Cevap vermedim, göz kırpmamı gizleyen karanlık için minnettarım.

"Bana söz ver," dedi.

"Yapamam. Ve yapmayacağım."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama göğsü bana o kadar yakındı ki kalp atışlarının hızlandığını hissettim. Bir eli, yolunu şaşırmış bir tekne tarafından denize atıldığı için hâlâ sıırıslık olan saçlarıma kaydı. Parmakları uzun beyaz telleri çekiştirerek yüzümü daha da yukarıya, onunkine doğru itti.

"Bir söz istiyorum, Majesteleri," diye homurdandı.

"Sana söz veriyorum, halkımı korumak için her şeyi yaparım." Avucum göğsüne doğru ilerledi ve kalbinin üzerine yerleşti. "Buna sen de dâhilsin Luther Corbois,

Hoşunuza gitse de gitmese de."

Mutsuz bir iç geçirdi ve ben de küçük zaferime sıırttım. Karanlıkta, çenesindeki kasların tüylendiğini, buz gibi gözlerinin kısıldığını hayal ettim.

"Giysilerin neden ıslak?" diye sordu.

Pelerinimi daha sıkı çektim ve şakağımı yanağına dayayıp teninin sıcaklığının tadını çıkardım. "Sana anlatacak çok şeyim var."

"Ben de öyle. Kardeşin güvende. En iyi muhafızlarımı onun nöbetine bıraktım ve Perth'e sen dönene kadar Teller'ın yanına yerleşti. Ama annen -"

"- Fortos'ta hapiste." Derin bir iç çektim. "Biliyorum. Cordellia, isyancı kampından sorumlu kadın, bana her şeyi anlattı. Annemin bir Gardiyan olduğunu biliyorum." Durakladım. "Ve adaya nasıl geldiğini de biliyorum."

Kasları gerildi. "Sana söylemediğim için bana kızgın mısınız?"

İlk başta cevap vermedim - kızgın olduğum için değil, utandığım için. İkiyüzlü davranmış, sırları yüzünden ona cehennemi yaşatmış, bir yandan da onu ve ailesini tehlikeye atan Muhafızlarla olan ilişkim hakkındaki gerçekleri saklamıştım.

"Taç giyme töreninde bizimle birlikte dönmesini bekliyordum," diye atıldı. "Bunu size kendisinin söylemesi için ona bir şans vermek istedim. İkinizin de bu şansı hak ettiğini düşündüm. Ama eğer o söylemeseydi, ben söyleyecektim. Sizi karanlıkta bırakmayacaktım. Diem, yemin ederim-"

"Kızgın değilim," dedim usulca. "Senden sakladığım şeyler de var."

Taran ve Alixe'in yakınlarda beklediği gölgelere baktım. Luther'in bana karşı olan hislerinin hilelerimin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğuna güveniyordum ama aynı şeyi onlar için söyleyemezdim. Bencilce, onların inancını kaybedersem buna dayanamazdım.

Sesimi alçalttım. "Sonra konuşuruz. Her şeyi bilmek istiyorum -Ve senin de her şeyi bilmeni istiyorum."

Kulağımın altına hafif bir öpücük bıraktı, tatlı bir onaylama jesti. Bu, tutmaya niyetli olduğum bir yemindi. Bir zamanlar söylediğimiz yalanlar ne olursa olsun, bu noktadan sonra bizi bölmelerine izin veremezdik.

Hayatlarımız buna bağlı olabilir.

Bölüm

ELeVen

Sessizlik içinde bekledik, karanlıkta birbirimize sarıldık ve yaklaşan Muhafızlara dair herhangi bir işaret olup olmadığını dinledik. Hava sabit bir sesle uğulduyordu

böcekler ve rüzgârla savrulan yaprakların hışırtısı vardı ama ayak sesi yoktu.

Sonunda Alixe gölgelerden çıkıp ormana doğru süzüldü ve biz de nefesimizi tutup bekledik. Gerilimli dakikalardan sonra, açıklıkta yeniden belirdi.

"Onlardan iz yok," diye duyurdu. "Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi. Aramaktan vazgeçmiş olmalılar."

"Ya da yeniden toplanıp gün ışığını beklemek için geri döndüler," diye mırıldandı Taran. "Her iki durumda da bu gece burada güvende olacağız," dedi Luther.

Beni bırakıp açıklıktan içeri sızan loş ışık şeridine doğru adım attığımda neredeyse inleyerek itiraz edecektim. Vücudunun sıcaklığı kayboldu, yerini soğuk kış havası aldı ve tenime yapışan ıslak giysilerim buz gibi oldu.

Taran, "Belki de yola devam etmeli ve kampla aramıza daha fazla mesafe koymalıyız," diye önerdi.

Luther başını salladı. "Atlarımızı almak için Arboros Şehri'ne zaten uzun bir yolculuğumuz var. Bunu daha fazla uzatmamayı tercih ederim." Kaşlarını çatarak bana doğru baktı. "Eğer dinlenmezsek, onları ikinci kez geçemeyebiliriz."

Sözlerinin benim yararına olduğunu biliyordum. Bir adım öne çıkıp tartışmaya başladım ama kaslarım soğuktan kaskatı kesilmişti. Göz kapaklarım düşerken düşmemek için ağaca tutunmak zorunda kaldım.

Sürekli tedirginlik içinde yaşamak, günlerce zincire vurulmak, başarısızlıkla sonuçlanan denize açılma girişimim, kamp yerindeki savaş - hepsi beni çok yıpratmıştı

fark ettiğimden daha fazla.

Luther'e ulaşma ihtiyacım beni içime kapanmaya zorlayan bir baraj olmuştı. Artık birlikte olduğumuza ve onun güvende olduğunu görebildiğime göre, zayıf duvarlarım yıkıldı ve içimden yıkıcı bir hızla akan bir yorgunluk ve duygu tufanı gönderdi.

Giysilerimdeki buz gibi soğuk iliklerime kadar işlerken dişlerim takırdamaya başladı.

"Dinlenmek iyidir," diye itiraf ettim. "Sonraki adımlarımıza sabah karar verebiliriz."

Alix başını salladı. "Hepiniz biraz uyuyun. Dışarıda ilk nöbeti ben tutacağım." Beni hafifçe selamladıktan sonra kovuktan çıktı.

Sahip olduğum azıcık gücü toplayıp onu ormana doğru takip ederken ağrıyan kaslarımdan dolayı irkildim. "Alix," diye seslendim, ayak sürüyerek onun yanına gittim. "Bugün yardımına geldiğin için teşekkür ederim. Sen inanılmaz bir savaşçısın."

Çenesini eğdi. "Hizmetinizde savaşmak bir onurdur, Majesteleri." Beni bir kez daha değerlendirdi, dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Siz de iyi savaşınız - Kraliyet Muhafızları'ndaki askerlerimin çoğundan daha iyi. Ve kendinizi riske atarak çok cesurca savaşınız."

Sırıttım. "Son kısmı biraz daha yüksek sesle tekrarlayabilir misin, böylece Luther seni duyabilir?"

Güldü. "Senden başka biri olsaydı, Luther savaşta bu kadar özverili oldukları için onları takdir ederdi. Sen baban için bir övünç kaynağısın."

Kalbim kabardı, sözleri acı verici olduğu kadar tatlıydı da. Düşüncelerim en karamsar halini aldığı anda, babamla yaptığım o son konuşmayı sık sık tekrarlardım - beni ne kadar hayal kırıklığına uğratmış gibi görünmüştü ve bu yara ne kadar derindi.

Her nerede olursa olsun, Meydan Okuma'da yaptıklarımdan gurur duymasını umuyordum ve onu daha da gururlandıracak bir hayat yaşamaya kararlıyım.

Boğazım duygularla yandı, enerjim onunla savaşamayacak kadar tükendi. Sulanan gözlerimi saklamak için yere baktım.

Alix sertleşti. "Özür dilerim, seni üzmemiştim. Bir daha ondan bahsetmeyeceğim."

"Tanrım, hayır," diye bağırdım. "Lütfen böyle söyleme. Onun asla unutulmasını istemiyorum. Sözleriniz benim için çok şey ifade ediyor, hepsi bu." Gözümden kaçan bir damla yaşı silerken gülümsedim. "Sarayda ona çok saygı gösterdin. Bunu asla unutmayacağım."

"Bu benim için bir onurdu. Keşke onu tanımak için daha fazla zamanım olsaydı."

Soğukkanlılığımı kaybetmeden cevap veremezdim, bu yüzden titrek bir nefes aldım ve ağırlığımı kaydırdım. "Ölümlüler bizi öldürmek için bu kadar uğraşırken senden onları öldürmemeni istediğim için beni aptal sanıyor olmalısın."

"Aptalca değil. Anlıyorum. Ve katılıyorum." Kaşlarım havaya kalktı.

"Öyle mi?"

"Meydan Okuma'dan önceki gece, beni ve Taran'ı Ölümlü Şehir'e götürdüğün zaman hakkında çok düşündüm." Kısa mavi-siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken gözlerini indirdi, ifadesi alışılmadık derecede sıkıntılıydı. "Genel Müdür Yardımcısı olarak o şehir benim korumam altında. Orası hakkında bu kadar az şey bilmem ve orada ne kadar çok insanın acı çektiğini görmem, bazılarını önleme gücüne sahip olduğum halde..." Yüz ifadesini gerçek bir acı doldurdu. "O gece ne kadar utandığımı anlatamam, hâlâ da utanıyorum. O günden beri her gün bunu düşünüyorum."

Kaşlarını çatı. "Biz Türemişler kendimizi okullarımızda ve şehirlerimizde izole ettik. Orduda bile ölümlü birlikler ayrı yaşar ve ayrı eğitim görür. Bu bir mazeret değil ama ölümlüleri hiç *görmediğim için* kendimi onların iyi durumda olduğuna ikna etmem kolay oldu."

"Bakmayı reddettiğiniz bir sorunu çözemezsiniz," dedim.

"Hayır, yapamazsın," diye kabul etti. "Bu yüzden bakmamı sağladığınız için size teşekkür etmek istedim. Bunu kendi başıma yapacak kadar cesur olmadığım için de özür dilerim."

"Ölümlülerin senin özürlerine ihtiyacı yok, Alixe. Ya da utancına. Onların senin eylemine ihtiyacı var."

Bu sert bir emirdi ama Alixe'in anlayacağını biliyordum. O sözlerin değil, eylemlerin kadınıydı. Savaşta başarılı olurdu ve harekete geçme çağrısının onun içindeki en iyiyi ortaya çıkaracağına inancım tamdı.

"Yapacağım," diye yemin etti ve ben de ona inandım.

Kaşları çatık bir şekilde ormana doğru baktı, kafasında bir ikilemle uğraşıyor gibiydi. Bir süre sonra ayağa kalktı.

"Kraliyet Muhafızlarını birleştirmek istiyorum," diye açıkladı. "Ölümlüler kendi toplumlarının yönetiminde söz sahibi olmalı. Ve Lumnos Şehri'nde de devriye gezmeliler. Alçalmışların onları otorite konumlarında görmelerinden zarar gelmez."

Düşünerek yavaşça başımı salladım. "Ölümlülerin orduya katılmak için Fortos'a gitmek zorunda kalmaları yerine Lumnos'ta çalışmalarını için daha

fazla fırsat verecektir."

"Evet. En güçlülerimizi diyarda tutmalıyız, onları uzağa göndermemeliyiz."

"Alçalmış muhafızlarınız bundan hoşlanmayacak," diye uyardım. "Bir sürü zorluk çıkacak."

"Sanırım Kraliçemin yolundan gitmem gerekecek. Zorluklar seni durdurmadı."

Sırıttım, iltifatı karşısında şişindim. "Bence bu harika bir fikir. Bunu Luther ile tartıştınız mı?"

"Henüz değil. Sen eve sağ salim dönene kadar bekledim ve o da..." Dudaklarını büzdü. "...meşgul."

Yüklü ses tonu kaşlarımı kaldırmama neden oldu ama daha fazla zorlamadım. "Lumnos'a döndüğümüzde bunu daha fazla tartışalım. Luther'in aynı fikirde olacağından şüpheleniyorum - ve eğer kabul etmezse, *çok* ikna edici olabilirim."

Göz kırptım, Alixe'den Taran ve Luther'in kovuğun girişine yakın bir yerde fısıldaştıkları yerden boyunlarını bükmelerine neden olan bir kahkaha aldım.

Alixé başını Luther'e doğru eğdi. "Biliyorsun, eline bir kılıç alıp tehlikeyle yüz yüze gelmeni istemediğini söyleyebilir ama sana saygı duymasının nedeni de bu. Hepimiz bu yüzden saygı duyuyoruz."

"Buna alışması gerekecek. Korkarım ki tehlikeyle yüz yüze geleceğimiz günler daha yeni başlıyor."

"Güzel." Bir kalçasını eğdi ve parmaklarını kısa kılıcının kabzasının etrafında bükte, ifadesi kesinlikle şeytaniydi. "Başka türlü olmasını istemezdim, Majesteleri."

Sırıttım ve titremeye başladığımda pelerinimi daha sıkı çektim. "Bana karşı unvan kullanmana gerçekten gerek yok, Alixe. Arkadaş olduğumuzu düşünmek istiyorum."

Tereddüt etti, sonra yüzünü buruşturdu. "Biz arkadaşız. Unvanlar hakkında ne hissettiğini biliyorum ama... İtiraf ediyorum, Luther'a katılıyorum. Göründüklerinden daha önemlidirler. Ve sen de kendininkini kullanmalısın."

"Neden böyle hissettiğinizi anlıyorum. Sizin unvanlarınız kazanıldı. Ben bu tacı kazanmak için hiçbir şey yapmadım."

"Kutsal Anne aynı fikirde olmayabilir. Sizi boşuna seçmedi. Ve sen zaten bunun için Meydan Okuma'da savaştın." Başını bana doğru eğdi ve kaşlarını çatı. "Hayatımı Corbois isminden kaçmaya çalışarak geçirdim. Hiçbir şeyin bana verilmesini istemedim, oraya kendim, kendi sıkı çalışmamla ulaşmak istedim. Bu konuda birbirimize çok benzediğimizi düşünüyorum."

Başımı sallayarak onayladım.

"Ama bazılarının saygısını asla kazanamayacağım. Onlar için yaptığım hiçbir şey yeterli olmayacak. Bu yüzden unvanlarımı acımadan kullanmayı öğrendim. Bana saygı duymak zorunda değiller ama beni selamlamak, bana itaat etmek ve bana doğru hitap etmek zorundalar. Onların desteğine ihtiyacım yok, sadece itaatlerine ihtiyacım var.

"Majesteleri, siz de aynı şeyle karşılaşacaksınız. Geçmişinizi beğenmeyen ya da vizyonunuza katılmayan pek çok muhalifiniz var... ama yine de Kraliçe olarak size itaat etmek zorundalar. O taç ve onunla birlikte gelen unvan bir silahtır. Onu kullanmaktan korkmayın."

Sözleri üzerinde düşündüm. Çok sayıdaki Corbois kuzeninden unvanımı kullanmak yerine bana Diem demelerini istemekte acele etmiştim ve onlar da bana açık bir şüphecilik ve küçümsemeyle yaklaşmakta aynı derecede acele etmişlerdi.

Belki de haklıydı.

"Gerçekten bu kadar önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben sordum.

Ciddiyetle başını salladı. "Bir savaş alanında, emir komuta zincirine itaat zafer ya da yenilgi arasındaki fark olabilir. Ve dediğiniz gibi, geleceğimizde daha pek çok savaş olabilir."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu; sesi babama çok benziyordu.

Gülümsedim. "Demek istediğin iyi anlaşıldı. Bunu düşüneceğim. Yine de umarım tüm bunlar sona ermeden önce sen ve ben bir bira içip en azından bir geceliğine Diem ve Alixe olabiliriz."

Bana son bir selam verdi. "Bunu dört gözle bekliyor olacağım, Majesteleri."

Kovuğa doğru yürüdüm. Luther kollarını kavuğturmuş gövdesine yaslanmış, kalbimi yakalayan ve onu bırakmayı reddeden o parlak, ele avuca sığmaz gülümsemesini takınmıştı. Sabahın erken saatlerinin kasvetli karanlığında bile, diyarı aydınlatacak kadar parlaktı.

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" Alay ettim. "Taran seni sıcak tutmak için bütün gece sana sarılmayı kabul etti mi?"

"O benim kuzenim, biliyorsun."

"Bu ne zamandan beri bir Corbois'yi durdurdu?"

Homurdandı ve ağaçtan inerek bana doğru uzandı. "Mutluyum çünkü sen güvendesin ve ben senin yanındayım ve-" Parmakları benimkilere dolanırken aniden durdu. Gülümsemesi kayboldu. "Ellerin neden bu kadar soğuk?"

"Eh, kış *geldi*."

"Sen bir buz kütesisin." Sesi kısa ve hoşnutsuz bir hal almıştı. Uzandı ve başparmağıyla ağzımı yokladı. "Dudakların mavi."

"Telaşlanıyorsun."

"Donuyorsun."

"Ben iyiyim." Gıcırdayan dişlerim beni ele verince irkildim. Parmak uçları boğazımı sıyırdı ve yoğun bir ürperti vücudumu sarstı. Soğuktan olduğu kadar dokunuşunun etkisinden de kaynaklanıyordu ama tartışmak için artık çok geçti.

Gözleri karardı. "Çıkar şu ıslak giysileri," diye bağırdı ve pelerininin kopçasına uzanıp omuzlarımdan çekti. "Onları yarın kurumaları için asacağız."

"Giyecek başka elbisem yok," diye itiraz ettim. "Yapamam-"

Kendime bakarken sesim titriyordu. Tuniğim sırılsıklamdı - sadece deniz suyuyla değil, koyu kırmızı kanla da.

Kampta öldürdüğüm adamın kanı.

Ölümcül kan.

Kaçarken yaşadığım karmaşada, yaptığım şeyi görmezden gelmeye zorlamıştım kendimi. Şimdi, kanıtlar kaçınılmazdı.

Nefesim kesildi, sonra kısa, panik dolu yudumlarla geri geldi. Taran'ın baldric'ini fırlattım ve kanı silmeye çalıştım, ellerimi ince keten kumaşa sürttüm, kırmızı leke cildime daha da yayıldı.

Ellerimde kan var, diye düşündüm, dehşet içinde titreyen avuçlarıma bakarken.

Cesetler ayaklarımdın altında.

"O bir ölümlüydü," diye geveledim, sesim boğuk çıkıyordu. "O sadece halkını korumaya çalışıyordu... *benim halkımı...*"

Luther nazikçe, "Bu bir kazaydı," dedi. "Sen sadece onun saldırısını durdurmaya çalışıyordun."

"Bu tacı onları korumak için kullanacağıma yemin ettim ve sonra *onları öldürdüm.*"

Bana doğru uzandı ve ben onun dokunuşuna layık olmadığımı hissederek irkildim. Ellerimi göğsümde birleştirdim ve yüzündeki nezakete dayanamayarak gözlerimi kapattım.

"Elinden gelen her şeyi yaptın. Sen olmasaydın onlardan daha fazlası ölmüş olabilirdi."

"Ben olmasaydım hiçbiri ölmeyecekti," diye bağırdım. Sesim ormanın içinde yankılandı, sallanan dalların arasında asılı kaldı. "Sorae de bazılarını öldürdü ve Tanrı bilir daha kaç tanesini sakat bıraktı; hepsi *benim yüzümden, Luther!*"

"Bana bak."

Sendeleyerek geri çekildim. "Kim bilir kaç kişi bombalardan zarar gördü ya da yangınlarda yandı ya da-"

"*Diem*," diye hırladı. "Bana bak."

Gözlerimi zorla açtım. Luther önümde duruyordu, elleri yüzümden birkaç santim ötedeydi.

"Sana dokunabilir miyim?"

Yüz ifadesi sakın, sesi kararlıydı - artık nazik değildi ama sert de değildi. Fırtınadaki dağım, çalkantılı denizdeki adam. Cevap vermedim ve o da sabırla bekledi, daha fazla yaklaşmadı.

"Sana dokunmama izin ver," diye tekrar ısrar etti, daha sessiz.

Hafifçe başımı salladım ve elleri dikkatlice yüzümün yanlarına gelerek bakışlarımı kendisine doğru tuttu.

"Savaş sadece gelmiyor," dedi, "burada. Çatışmalar çoktan başladı. İnsanlar ölecek, bu kaçınılmaz."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sadece benim yüzümden ölmelerini istemiyorum." "Ama ölecekler *Diem*. Her tarafta kan dökülecek.

Bazıları

Bir kısmı sizin emrinizle, bir kısmı da kendi elinizle olacak. Ve onların yasını tutabilirsiniz -yaslarını *tutmalısınız*- ama ölümlerini omuzlarınızda taşıyamazsınız."

"Sen yaptın," diye zayıfça karşılık verdim. "Kurtaramadığın yarı ölümlüler için kendini nasıl suçladığını gördüm."

Acı yüz hatlarını gölgeledi. "Evet. Ve bu beni canlı canlı yedi. Beni çok uzun bir süre için kızgın ve boş bir hale getirdi." Parmakları yanağımı sıyırdı. "Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim."

Ölümlünün ölümüyle ilgili umutsuzluğum, hipotermisinin ilk aşamalarının kemikleri titreten soğuğuyla karıştı. Soğuk, yorgunluk, umutsuzluk, hepsi içinden çıkamadığım karmakarışık bir sise dönüşmüştü.

Şiddetli bir ürperti kol ve bacaklarımın arasından geçti ve Luther'in çenesi sıkıştı. Elimi tuttu ve beni ağacın kovuğuna doğru çekti. Taran çoktan uyumuştı ve hafifçe horluyordu ama pelerinini katlayıp açıklığın yanına koymuştu.

Luther beni gölgelerin karanlık körlüğüne çekti. Ellerini tuniğimin eteklerinin altından geçirdi, parmak uçları buz gibi tenimde durakladı. "Seni soyabilir miyim?" diye fısıldadı.

Sessizce *evet demeyi başardım* ve o da hiç vakit kaybetmedi. Sırılsıklam çarşafı başımın üzerinden sıyırdı, sonra temiz tarafını kullanarak kanlı avuç içlerimi sildi. Ayakkabılarımı çıkardı, sonra bel kemerimi gevşetti ve

cızırtılı pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirdi. İç çamaşırlarımı çekiştirirken dokunuşu daha da hafifledi, hareketlerini kısa ve kasıtlı tutmaya özen gösterdi.

Karanlıkta cırılçıplak kaldığımda arkamdan yaklaştı ve saçlarımı çözdü, tellerini gevşetmek için parmaklarıyla nazikçe taradı.

Birkaç dakika süren hışırtıdan sonra, sürpriz bir şekilde kalın bir kazak başımın üzerine düştü ve soğuk kemiklerimden gevşekçe sarktı. Lifleri son derece yumuşaktı, daha önce hissettiğim hiçbir örgüye benzemiyordu. Vücut ısıyla çoktan ısınmıştı ve burnumu Luther'in odunsu, biberli sedir ve yosun kokusuyla doldurdu.

HıGırtıların ardından Luther'in eli ayak bileğime değdi, onu yukarı kaldırıp büzgülü kumaÇtan bir halkanın içinden geçirdi ve diğer bacağıma tekrar dokundu. Parmak eklemleri uyluk ve kalçalarımı sıyırarak bir çift pantolon çekti, esnek deri tenimde kadife gibi duruyordu. Bir çift sıcak çorap ayaklarımı örttü ve ağır bir palto omuzlarıma yerleşti.

"Luther," dedim usulca. "Bütün giysilerini bana veremezsin. Donarsın."

"Taran'ın pelerini bende. İyi olacağım." Bir elini kolumdan geçirip omzumun üzerinden geçirdi ve boynumun arkasına doladı. Beni kendine çekti ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Uzan. Yakında döneceğim."

Tartışmak istedim ama bacaklarımın başka planları vardı. Yanıma yığılmadan, bir top gibi kıvrılmadan ve gözlerimi kapamadan önce zar zor toprağına ulaştım. Bilincimin sınırında, Luther ve Alixe'in dışarıda fısıldaştıklarını duydum ama Taran'ın horultusunun sabit gürültüsü beni uykunun derinliklerine sürükleyen garip bir ninniydi.

Bir süre sonra, arkamda kıvrılan sıcak bir bedenle uyandım. Ağır bir kol koruyucu bir şekilde yan tarafıma doğru sarktı ve ben de ona tutunarak halsizce daha sıkı çektim. İkinci bir kol önce altıma, sonra da etrafıma dolanarak beni sert bir kas duvarıyla sarmaladı.

Kulağıma sessiz sözler söyledi. Yarı uykulu ve onları hatırlayamayacak kadar uykulu olmama rağmen, korkularımı zihnimin kenarlarına ittiler ve beni sükunetle doldurdular.

Onun sıcaklığı benimkine, benimki de onunkine sızdı. Taç giyme törenimden bu yana ilk kez sıcak, güvende ve mutluydum.

Bölüm

TWeLVe

"Hadi Alixe, onları uyandıralım."

Kulağımın dibindeki kalp atışının gümbürtüsüyle gözlerim açıldı. ve iki tanıdık ses kısık sesle tartışıyordu.

"Onları rahat bırak, Taran. Son iki hafta ikisi için de cehennem gibiydi. Luther'ın neredeyse hiç uyumadığını biliyorsun."

"Neredeyse öğlen oldu. Queenie ile konuşmak ve neler olduğunu öğrenmek istiyorum." "*Majesteleri* uyandığında bize anlatacaktır." Taran'ın alçak sesle homurdanışını duydum. "Neden sen karar veriyorsun?"

"Kraliçe uyuduğunda, yetki Luther'dedir. İkisi de u y u d u ğ u n d a , ben yetkiliyim. Üçümüz de uyuduğumuzda, yetki sende."

"Eğer üçünüz de *uyuyorsanız*, benim sorumlu olabileceğim kimse kalmadı demektir."

"Aynen öyle."

Kahkahalarımı gizlemek için yüzümü Luther'in göğsüne gömdüm. Gece ona doğru dönmüŒ ve baĒımı omzuna yaslayarak yanına kıvrılmıŒtım. Eli kazağımın altına gömülmüŒtü, belimin kıvrımında uzanan teni benimkine değiyordu. Diğer elim ise çıplak göğsünün üstünde, parmaklarımız iç içe geçmiŒ haldeydi.

"UyanmıŒsın," dedi esnerken. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi," dedim dürüstçe. Daha yakına sokuldum. "En azından daha sıcak."

Kolunu bana doladı ve ben de rahat bir mırıltı çıkardım. Ormanda onun yanında, uzuvlarımız birbirimizin bedenine sarılmış, telaşsız ve peşimizdeki tehlikeye rağmen huzur içinde uyanmanın bu kadar *doğal* hissettirmesi garipti.

Uykulu gözlerle ona baktım. "Gece nöbetinde bir vardiya yapabilirdim, biliyorsun. Kraliçe olabilirim ama her zaman korunmaya ihtiyacım yok."

Alaycı gülümsemesi bana *bu* iddia hakkında ne düşündüğünü tam olarak anlattı. Akıllıca, bunu kendine sakladı.

"Bunu Alixe ve Taran'a sormanız gerekecek," dedi onun yerine. "Onlar da vardiyam boyunca uyumama izin verdiler." Gözlerime düşen bir tutam saç ırılarken ifadesi ısındı. "İtiraf etmeliyim ki kızmakta zorlanıyorum."

Taran'ın sesi tekrar boşluğa süzüldü. "Alix, *sıkıldım*."

Neredeyse gözlerinin tepki olarak yuvarlandığını görebiliyordum.

"Git bir şeyler öldür o zaman. Tercihen yenilebilir bir şey."

Sırıttım. "Belki de gidip onların acılarına son vermeliyiz." "Belki de," diye yanıtladı Luther.

İkimiz de kımıldamadık.

Parmağımı Taran'ın pelerininden yaptığımız derme çatma battaniyeden çıkan yara izinin üzerinde gezdirdim ve Luther'in kasları gerildi. Gözlerini yakalamaya çalıştım ama yukarı bakıyordu, gülümsemesi kaybolmuştu, yüz ifadesi artık korunaklıydı.

Kalbim parçalandı. Luther'in yara izleriyle karmaşık bir ilişkisi olduğunu biliyordum. En büyük trajedisinin -babasının gizli ölümlü annesini acımasızca öldürmesinin- bir hatırlatıcısı ve halkının küçümsemesinin bir kaynağıydılar. Ailesi ve hatta sevgilileri bile onunla alay etmişti. Yine de onları iyileştirmek yerine saklamayı seçmişti.

Nedenini hâlâ tam olarak anlamamıştım ama bunun için minnettardım. Hem tenimde hem de kalbimde kendime ait yaralarım vardı. Mükemmellik talep eden Türemiş bir dünyada, bizi birbirimize bağlayan şey kusurlarımızdı.

"Şimdi yalnız konuşmak için tek şansımız olabilir," dedi sessizce.

Ağaçta ormana açılan büyük çatlağa baktım. Çalıntı pelerinin bir perde gibi üzerine asılmış, ağaç kabuğuna saplanmış iki hançerle tutturulmuştu; hem karanlığı hem de mahremiyeti sağlamak için düşünceli bir jestti bu.

Luther'e baktım ve başımı salladım. "Bana annem hakkında bildiklerini anlat."

Derin bir nefes aldı ve dik oturdu, sonra beni kalçalarımın yakaladı ve yüzüm ona dönük olana kadar kucağına çekti, bacaklarım iki yanında ona biniyordu. Taran'ın pelerininini örtmeye çalıştığımda bana düz bir bakış attı.

Çıplak omuzlarının üzerinden, ellerimden kaptı ve onun yerine bana sardı.

"Onunla ilk kez saray şifacısı olduğunda tanıştım," diye başladı. "Muhafızları izliyordum, bu yüzden onların lideri olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda diyardaki en iyi şifacı olduğunu da biliyordum. Çocuklar için bu daha önemliydi. Çalışmasına izin verdim ama onu yakından takip ettim."

Gülümsedim. "Bu tanıdık geliyor."

"Korumalarım saldırmadı ya da ellerimi kesmekle tehdit etmedi."

"Yazık. Benim için çok iyi oldu."

"İkimiz için de." Kollarını sırtıma dolayarak beni daha da yaklaştırdı.

"Bir gün," diye devam etti, "keşfedilen yarı ölümlü bir çocuk için Ölümlü Şehir'e gittim. Kız yaşıyordu ama Alçalmış ebeveyni tarafından ağır yaralanmıştı."

Elimi koluna koydum ve nazikçe sıktım, kendi hikâyesiyle benzerliklerini ve uyandırmış olması gereken acımasız anıları biliyordum.

"Çocuğu annene götürdüm ve kızın hayatını kurtarması için ona yalvardım. Yaptı ama kızın yarı ölümlü olduğunu da fark etti. Yasaların Bekçisi olarak görevimin onları kurtarmak değil, infaz etmek olduğunu biliyordu. Ne yaptığımdan şüphelendi ve yardım etmek istediğini söyledi. Bana insanları Alçalmışların görüş alanından çıkarmanın yolları olduğunu söyledi. Muhafızlarla olan ilişkisini biliyordum, bu yüzden doğruyu söylediğini biliyordum.

"Birlikte çalışmaya başladık. O bana çocuklarla ilgili yardım etti, ben de Ölümlü Şehir'deki koşullarla ilgili yardım ettim - yoksul aileler için yiyecek ve ilaç ya da şifacılar için malzeme, ne isterse. Annen ve ben hiçbir zaman arkadaş olmadık, hatta *dost* bile olmadık ama birlikte pek çok insanı kurtardık."

Luther ve annemin bu kadar yakın çalıştığı düğünce bende çelişkili duygular uyandırdı. Annemin hiç görmediğim bir yönünü bildiği için kıskançlık duygusuna karşı koyamıyordum. Peki annem onun hakkında ne düşünüyordu? Ona kalbimi verme kararım hakkında ne düşünecekti?

"Ona güvenmeye başladığımda, sarayda refakatsiz dolaşma özgürlüğü verdim. Bunun bir hata olduğu ortaya çıktı. Bundan faydalandı ve ben de dahil olmak üzere aileyi gözetledi. Öğrendiğimde ve onunla yüzleştüğimde, babamla bir tartışmada yarı ölümlü olduğumu itiraf ettiğimi duyduğunu söyledi. Herkese gerçeği söylemekle ve yoluna çıkarsam beni idam ettirmekle tehdit etti."

Sertçe yutkundum. Tanıdığım annenin hastaları gözetlediğini ve bu kadar kötü bir şeyle tehdit ettiğini hayal etmek zordu. Sonra tekrar, ben

"*tanıdığım annenin*" hikayenin sadece yarısı olduğunu görmeye başlamıştı.

"Kral Ulther seni affetmez miydi?" Ben sordum.

Yüz ifadesi dalgınlaşırken gözleri dalgınlaştı. "Belki de. Bazen gerçeği bilip bilmediğini merak ediyorum. Beni Yasaların Bekçisi yapmasının nedeni bu değilse..." Bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Bunun bir önemi yoktu. Öyle olsaydı bile, Yirmi Hane yarı ölümlü infazlarından başka birinin sorumlu olmasını talep ederdi. Bunu riske atamazdım."

Tekrar tereddüt etti. "Dürüst olmak gerekirse, annenizin yaptıklarına tamamen karşı çıkmadım. Onun liderliğinde Muhafızlar şiddet yanlısı değildi. Saraydan yerine koyabileceğimiz yiyecekleri çaldılar. En zengin evlere giden ipek sevkiyatlarını durdurur, sonra da dikkat çekmek için onları mahvederlerdi. Bir ölümlü anlamsız suçlamalarla itham edildiğinde, genellikle yakalanmadan önce onları Lumnos'tan gizlice kaçırırlardı. Bu eylemlerin hiçbirine karşı çıkamazdım."

Kalbim burkuldu. Muhafızlara katıldığımda umduğum şey buydu, Vance'in şiddet arayışı değil. Annemin liderliğinde katılmayı o kadar çok isterdim ki. Soyumdan geldiğimi bildiği için mi yoksa bana güvenmediği için mi beni korumak için bunu benden saklamıştı?

Luther uzun bir iç geçirdi. "Uzun zamandır gizlice savaşıyor, bir fark yaratmak için sahip olduğum etkiyi kullanmaya çalışıyordum. Taran ve Alixe bunun bir kısmını biliyorlardı ama yakalanırsam onları korumak için mesafeli durdum. Annenin ne yaptığını ve kendini riske atmaktan nasıl korkmadığını gördüğümde..."

"Artık yalnız değildin," diye bitirdim.

Başını salladı. "Ben de onun isteklerine boyun eğdim. Bazen bana neyin peşinde olduğunu söylerdi, bazen de söylemezdi, kardeşini Alçalmışlar okuluna soktuğu zaman olduğu gibi."

"Benden hiç bahsetti mi?"

"Sadece bir kez. Eğer sana yaklaşırsam, sana bakarsam ya da seni takip ettirirsem beni yok edeceğini söyledi. Tehditlerinin palavra olduğunu bildiğim zamanlar oldu ama bu sefer ona inandım. Seni korumayı çok ciddiye alıyordu."

"Ve nedenini hiç merak etmediniz mi?"

Tereddüt etti, omuzları gerildi. "Alçalmış erkeklerle ölümlü kadınların birlikte olması... alışılmadık bir şey değil..." Boynunun arkasını ovuşturdu.

"Yani

varsayılan varis, bazen... Bazı kadınların... *sizin* yapacağınızdan değil elbette ama..."

Sırıttım. "Tanışsak birlikte uyuyabileceğimizden endişelendiğini mi düşündün?"

Yanaklarına hafif bir renk geldi. Lumnos'un kudretli ve korkunç Prensi Luther Corbois *kızarıyordu. Benim üstümde.*

"Tanrılar bunun olmasını asla yasaklıyor," dedim, kollarımı ona dolayıp göğsümü göğsüne bastırırken gülümsemem büyüyordu.

Homurdandı, sonra eğildi ve boynumun kıvrımını öptü. "Şimdi gülüyorsun ama onu o hapishaneden çıkardığımızda ölü bir adam olabilirim."

Eğer onu dışarı çıkarırsak, diye düşündüm, gülümsemem soldu. Annemi Kraliyet'in gazabından kurtarmak Luther Corbois'nın bile tırmanamayacağı bir dağdı.

"Onu adaya nasıl getirdiniz?" Ben sordum.

"Kral Dövme Günü törenine katılamayacak kadar hastaydı, bu yüzden Kraliyet benden onun kanından bir şişe getirmemi istedi. Annen bunu öğrendi ve benimle gelmeyi talep etti. Sadece adada bulunan nadir bir ilaç olduğunu iddia etti ve büyük miktarda ilaç toplamak için zaman istedi. Henüz flameroot'u öğrenmemiştim, yoksa hayır derdim. Kralın yakında öleceğine inanıyordu ve benim taç giyme törenimde geri dönmeyi planlıyordu. Bunun gerçekleşeceğinin garantisi olmadığı konusunda onu uyardım ama o bu riski almaya hazırды."

"Yani onun ve Muhafızların ne yapmayı planladıkları hakkında hiçbir fikriniz yoktu?"

Gözlerinde bir acı gölgesi oluştu. "O gün birçok insan öldürüldü. Öldürülebilirdin. Buna asla katkıda bulunmam."

Yüzümü ve ortaya çıkaracağı utancı gizlemek için çenemi eğdim. Bu sırrın ağırlığı uzun zamandır beni diri diri gömüyordu. Ondandır kurtulmak için sabırsızlansam da bana neye mal olacağından korkuyordum.

"Yaptım," dedim
usulca. "Ne
yaptın?"

Kendimi onun kucaklamasını hak etmediğimi düşünerek geri çekildim. "Ben katkıda bulundum. Onlara yardım ettim."

Uzun, dayanılmaz bir sessizlik uzadı.

"Saldıracaklarını biliyor muydun?"

"Hayır, ama..." Derin bir nefes aldım ve kendimi ona bakmaya zorladım. "Ben bir Muhafızdım Luther. Bilgi toplamalarına yardım ettim. Bunu cephanelik saldırısı için kullandılar ve-"

"Biliyorum."

Daha dik oturdum. "Öyle mi?"

"Bir süredir biliyordum. Annenin saraydaki rolünü devraldığında şüphelenmeye başladım. Sonra seni onların toplantılarına katılırken gördüm. Lumnos Şehri'nde hastaları tedavi etmeye başladığını duyduğumda, bunun casusluk yapmak için olduğunu düşündüm. Ve ayrıca-" Çenemi yukarı kaldırırken dudakları kıvrıldı. "-duygularını saklamakta çok kötüsün. Ne zaman Muhafızlar gündeme gelse, şu anda takındığın o işkence görmüş, suçlu ifadeyi takınırdın."

Başparmağını alnımın üzerinde gezdirerek kaşlarımın arasındaki kırıksıklığı düzeltti.

"Kızgın değil misin?" diye sordum.

"Hayır. Ölümlülerin senin için ne kadar önemli olduğunu hep biliyordum. İsyanlılara katılman hiç de şaşırtıcı değil."

Haftalardır içimde biriken gerginlik bir anda eriyip giderken bedenim sarktı ve yerini çarpıcı bir huşu aldı.

Luther biliyordu. *O biliyordu.*

Ve yine de hizmet etmeye yemin etmişti.

Bana olan sadakati beni her zaman nefessiz bırakmıştı ama bu daha fazlasıydı, tüm mantığın ve aklın ötesine geçen bir inanç. Kendime onun *bana* değil, Tanrıça Lumnos'a bu kadar güçlü bir şekilde inandığını söylemeye çalıştım. Kendini onun seçtiği herhangi bir taca şiddetle adayacaktı.

Ama kalbim buna pek inanmadı.

"İnsanlara yardım edeceğimi sanıyordum," dedim iç çekerek. "Muhafızların ne kadar ileri gitmeye istekli olduklarını fark etmemiştim."

"Annen adaya gittiğinde bana sorun çıkarmayacaklarına dair güvence vermişti. Ona inanmakla aptallık etmişim. Cephanelik saldırısının ve Yükseliş Balosu'ndaki saldırının geldiğini görmeliydim."

Cordellia'nın bana söylediklerini düşündüm ve kaşlarımı çattım. "O saldırıları annemin emrettiğini sanmıyorum. Şu anda Lumnos hücrelerinden sorumlu olan adam, Vance, o-" Sırtım kaskatı kesildi. Keskin bir nefes aldım, gözlerim büyüdü. "Luther, *kanım*."

Elleri kalçalarımın sıkıştı ama sarsılarak uzaklaştım ve ayağa fırladım. "Gitmeliyiz, hemen Lumnos'a geri dönmeliyiz. Bekleyemeyiz - ona izin veremeyiz-"

"Diem," diye araya girdi Luther, ayağa kalktı ve beni yerimde tutmak için ellerini omuzlarıma kenetledi. "Açıkla."

"Vance benim kanımı aldı. Sorae'yle birlikte geldiğin gün, saray kan kilitlerinde kullanmak için kanımı çalıyordu." Luther'in kollarına yapıştım.

"İçeri sızacak ve herkesi öldürecek. **O n d a n** önce geri dönmeliyiz yoksa... yoksa-"

"Kanını ona sen mi verdin, yoksa o mu aldı?"

"Geri dönmemiz gerek. Teller, Lily, tehlikedeler!"

"Bunu ona sen mi verdin?"

Ona göz kırptım, anlamamıştım. "Ben... o..."

"Onun almasını *istedin* mi?" Luther bağıını eğdi, yüz ifadesi endişeli olmaktan çok meraklıydı. "Bunu kendi özgür iradenle mi verdin?"

"Tabii ki hayır," diye nefes nefese kaldım. "O ve adamları beni yere yatırdılar ve kesip açtılar."

Gözleri fırtınalı bir hal aldı. "O zaman işe yaramaz. Kan blokları sadece isteyerek verilen kanla çalışır."

Ciğerlerimden hava boşaldı. Çarpan kalbim ritmini yavaşlatırken ona doğru yığıldım.

"Bana *Vance* hakkında ne bildiğini anlat." İsmi zehir gibi tısladı, ses tonunda intikam vaadi gök gürültüsü gibi yuvarlanıyordu.

"O tehlikeli, Luther. Geçmeyeceği bir çizgi olduğundan emin değilim. Ve ölmekten korkmuyor."

"Güzel. Dileğinin gerçekleştiğinden emin olacağım."

Omurgamda bir ürperti belirdi ve gözlerimi kaçırdım.

Luther bir an hiçbir şey söylemedi, sonra eli yüzüme gitti, parmak boğumları elmacık kemiğimi sıyırdı. "Onun incinmesini istemiyorsun," dedi yavaşça, sesi ıssıydı. "Yaptıklarından sonra bile onun hayatını bağışlarsın."

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Öfkem alevlendiğinde, dünyayı katletmeye hazır hissediyorum. Ama kılıç elime geçtiğinde ve gerçek an geldiğinde... Yapılması gerekeni yapacak kadar güçlü olmadığımından endişeleniyorum." Başım öne eğildi. "Bir Kraliçe bundan daha fazla cesarete sahip olmalı."

Luther'in geniş elleri çenemin altına sıkıca yerleşti. "Diem Bellator."

Adımı kullanması -Diem Corbois ya da Alçalmışlar dünyasında bilindiğim şekliyle Majesteleri değil, *gerçek adım*- bakışlarımı geri kazandı.

Çenesi gerilmiş, gözleri kısılmış, kara kaşları birbirine kenetlenmişti. Daha iyi bilmesem, bana kızgın olduğunu düşünebilirdim.

Ama gözlerinde gördüğüm şey öfke değildi; sınırsız, sonsuz bir sadakatle sarmalanmış bir merak duygusuydu.

"Sakın merhameti cesaretsizlikle karıştırmaya kalkma," diye hırladı.

"Herkes düşmanlarını katledebilir. Nefret kolaydır, merhamet gerektirir."

daha büyük bir güç. O güzel kalbinizin bir zayıflık olduğuna inanmanıza izin verirsem lanetleneyeğim. İçgüdülerinize güvenin Kraliçem, her şeyden önce *kendinize* güvenin."

Ağzı benimkiyle, inancının ateşiyle yanan bir tutkuyla buluştu. Dudaklarının her dokunuşu bir itiraf, dilinin her darbesi hararetli bir duaydı. Beni içten içe aydınlattı, kanıma karıştı ve göğsümü adını koymaya cesaret edemediğim kadar güçlü bir duyguyla doldurdu.

Bana her zaman inandı. Körü körüne, umursamaz bir şekilde değil, belki de herkesten daha fazla, bocalayabileceğimi biliyordu. Yaptığım pek çok hatadan sonra parçaları toplayan kişi o olmuştu.

Kim olduğuma ve neler yapabileceğime inandı. Emarion'un ne olabileceğine dair vizyonumu gördü ve onun inancının bana verdiği güç hesaplanamazdı.

Luther yanımdayken kendimi yenilmez hissediyordum. Ve önümüzdeki günlerde buna ihtiyacımız olacaktı.

Avucumu kalbinin üzerinde, yara izinin çizgisini kesen pürüzsüz, lekesiz derinin merak uyandıran bölgesine yerleştirdim. "Seni kaybetmekten çok korkuyordum," diye fısıldadım. "Saldırıdan sonra düşündüm ki..."

"Asla." Avucunu kalbimin üzerine koyarak benim jestimin aynısını yaptı. "Sonuna kadar seninleyim."

"Söz mü?" Bu kelimenin onun üzerinde taşıdığı ciddi ağırlığı bilerek sordum.

Bana gülümsedi, ciddi ve çekincesiz. "Söz veriyorum." "*İşte bu,*" diye bağırdı Taran'ın sesi. "*Ben içeri giriyorum!*"

Taran pelerini fırlatıp atarak içeri girdiğinde, açıklığın üzerindeki pelerin yüksek sesle çırpındı ve kolunun altına bir kumaş demeti sıkıştırdı. Güneşli ışıklar içeri süzülüp bizim alıçılmadık kucaklaçmamızı aydınlattı; Luther'in üzerinde sadece iç çamaşırları vardı, ben ise onun kat kat giysileri içinde boğulmuştum.

Taran olduğu yerde durdu, bizi yavaşça süzerken ellerini kalçalarına dayadı. Yüzüne müstehcen bir sırıtma yayıldı.

"Bölüyor muyum?" diye sordu, kaşları dans ediyordu. "Hayır," dedim masumca.

Luther, "Evet," diye mırıldandı.

"Biliyor musun Queenie, bunu yapmak çok daha kolay-" Taran elleriyle müstehcen bir hareket yaptı. "-Eğer birbirinizin kıyafetlerini *giymek* yerine ikiniz de kıyafetlerinizi *çıkarırsanız*."

Luther, "Çık dışarı Taran," diye emretti.

"Ama Majesteleri için bir hediyem var." Artık kurumuş ve bir şekilde ölü ölümlünün kanından arınmış giysilerim olduğunu fark ettiğim bohçayı bana fırlattı.

Ona sorgulayan bir bakış attım ve o da omuz silkerek mahcup bir şekilde gülümsedi. "Alix'e yakınlarda bir dere buldu. Gömlek zaten ıslaktı, biz de hızlı bir durulamanın zararı olmayacağını düşündük."

Bu düşünceli jest karşısında boğazımda bir yumru oluştu. Yanına gittim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim, Taran."

Bir kolunu belime doladı ve beni yanına çekti, sonra Luther'e sırtıttı. "Biliyorsun kuzen, eğer bir üçüncüye ihtiyacın olursa-"

Luther, "Dışarı," diye bağırdı.

"İyi ama siz ikiniz bir an önce buradan çıkmazsanız, Lu'ya Alixe'in kıyafetlerini giydireceğim." Taran oyuktan geri çekildi, pelerini tekrar yerine çekmeden önce bana göz kırptı.

Bohçayı yere bıraktım ve Luther'in giysilerini çıkarmaya başladım; önce paltosunu çıkardım, sonra çoraplarını ayağımdan çektim.

Luther atılan her bir eÇyayı toplamak için yakınlarda durdu ve gözlerini kibarca kaçırdı. "Biraz yalnız kalmak isterseniz gidebilirim."

Ona nazlı bir gülümseme attım ve omuz silktim. "Zaten görmediğin bir şey değil."

Oldukça isteksiz bir şekilde kazağını çıkardım, sıcak ve lüks kumaşın beni onun kokusuyla koza gibi sarmasını şimdiden özlüyordum. Kazağı ona uzattığımda gözleri benimkilere kilitlendi ve yanaklarımın kızarmasına neden olan şey çıplak bedenim değil, gözlerindeki derin şefkatti.

Ona sırtımı döndüm ve hızla pantolonunu çıkarıp gergin bir kahkaha atarak omzuma attım, sonra aceleyle kendi iç çamaşırlarımı giydim.

"Biliyor musun," diye takıldım, "beni o kadar çok çıplak gördün ki, sonunda baş başa bir gece geçirdiğimizde, bakmaya değer bir şey bulman çok zor olacak."

Parmaklarının tenime değmesiyle sustum. Kayışları ellerimden çekip aldı ve ustalıklı tokayı sabitledi. Parmak eklemleri omurgamda yavaş bir iz bırakırken sırtım kamburlaştı.

Saçlarımı kulağımdan uzaklaştırıp yakınımaya eğildiğinde nefesimi tuttum.

"Diem, sen ve ben nihayet baş başa bir gece geçirdiğimizde, sana yapacağım şeylerin *en küçüğü* bakmak o l a c a k . "

SEÇENEKLERİMİZİ TARTIŞTIKTAN SONRA, gün boyunca yerimizde kalmaya karar verdik. Yakınlarda bir dere ve Muhafızlar aramaya gelirse kolayca saklanabileceğimiz çalılıklarla iyi bir konumdaydık. Eğer şafağa kadar onlardan bir iz bulamazsak, uzun eve dönüş yolculuğumuz için erzak toplamak üzere Arboros Şehri'ne doğru yola çıkacaktık.

Öldürmek için saatlerim vardı ve Luther'in saklanmamız yönündeki ısrarlarına rağmen üçünü yiyecek aramaya götürmüştüm. Arkadaşlarımla yeniden bir araya gelmek ve Luther'den sakladığım sırların yükünden kurtulmak beni çok mutlu etmişti ve onlara içinde büyüdüğüm orman yaşamının bir kısmını gösterme fırsatına hevesle atladım.

Onlara ilk olarak yabani meyveleri nasıl toplayacaklarını, zehirli beyaz ve sarı türlerden kaçınarak mavi ve siyahları tercih etmeyi ve yemenin güvenli olduğundan emin olmak için meyve sularını kabuklarına karşı nasıl test edeceklerini öğrettim.

Onlara yenilebilir mantarları ağzınızın suyunu akıtacak ve gözünüzü korkutacak mantarlardan ayırt etmenin püf noktalarını gösterdim ve Taran'ı "*sadece eğlence olsun diye*" ikincisini denemekten vazgeçirdim.

Sahipsiz yuvalardan yumurta toplamak için çevik bir şekilde ağaçlara tırmanmamı, sonra düşen bir daldan mızrak yontmamı ve yakındaki dereden bir avuç alabalık avlamamı şaşkınlıkla izlediler.

Onlara temel ilaçların nasıl yapılacağını öğrettim - yanıklar için merhem, pıhtılaşma için tentür ve şişlik ya da ağrıyı hafifletmek için çiğnenebilecek kaynatılmış bir kök. Hepimiz sapasağlamdık ve iyileşmeye ihtiyacımız yoktu ama önümüzdeki ayların neler getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlara hayatta kalmaları için fazladan bir avantaj sağlayabilseydim, bunu kabul ederdim.

Güneş battığında ve kovuğa geri döndüğümüzde, kollarımız doyurucu bir ödülle doluydu.

"Ölümlü Şehir'de gerçekten böyle mi yaşıyordunuz?" Taran sordu. "Ormanda koşturup yumurta çalıp balık mı bıçaklıyordun?"

"Bir bakıma," dedim. "Ölümlülerin çoğu şifacı olarak yaptığımız iş için para ödeyemezdi. Yiyecek aramak şifacıların merkezini stoklu tutmamıza yardımcı oldu ve

Avlanmak soframıza yemek koymamızı sağlıyordu. Babam fazla et ve postları pazarda satardı, böylece Kraliyet'in vergilerini karşılayabilirdik."

Üç kuzen birbirlerine rahatsız edici bakışlar fırlattı. Bu vergiler saraydaki ayrıcalıklı yaşamlarını finanse etmiş ve şu anda üzerlerinde taşıdıkları süslü bıçakları ve güzel giysileri satın almıştı.

"Ödenmeyen vergiler için hiçbir zaman ceza uygulamadım," diye mırıldandı Luther. "Eğer bir ölümlü ödeyemezse, fonların başka yollarla onlara ulaşmasını sağladım."

Taran ve Alixe şaşkınlıkla ona baktılar, belli ki çabalarının bu kısmından habersizlerdi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim, "ama bu, birçok ölümlünün bu riskten tamamen kaçınmak için katlanmak zorunda kaldığı aşırı mesafeleri hafifletmiyor."

Yüzleri o kadar utanmış görünüyordu ki onlara acıdım ve omuz silktim.

"Bu sadece bir zorunluluk değildi. Orman *eğlenceliydi*." Yüzeye çıkan anıların zenginliği karşısında sıırıttım. "Teller ve ben Ölümlü Şehir dışındaki yaşamı keşfeder ve büyük maceralar hayal ederdik. Avlanırken babamla bağ kurduğum ve annemden mesleğimi öğrenmeye başladığım yerd. *Romantik* aktivitelerimin çoğunu... um... orada yaşadım."

Luther hırladı ve Taran yüksek sesle kıkırdarak koluna bir yumruk attı. Ona sempatik bir gülümseme attım. "Sarayda bir ömür geçirebilirim,

Ve sanırım ağaçların arasında kendimi her zaman en çok *ben* hissedeceğim."

Taran yanımı dürttü. "Bu süreçte neredeyse ölüyor olsak da senin bu yönünü görebildiğimiz için mutluyum. Lumnos'a döndüğümüzde kraliyet köşkünü yerle bir edip yerine bir kamp alanı inşa etmemiz gerekecek."

"O kadar ileri gitme." Bakışlarım Luther'inkilere takıldı. "Benim de kulübede bir ya da iki güzel anım var."

Stoacı görünümünün ardında gözleri parlıyordu. "Lumnos'a döndüğümüzde, istersen orada daha fazla zaman geçirebilirsin. Birçok Veliaht yalnız kalmak istediklerinde kulübede hüküm sürerdi."

Taran, mızrağının ucuyla Luther'i dürterek, "Ya da *neredeyse* yalnız," diye takıldı.

Luther balığı ucundan tutup Taran'a doğru fırlattı, balık yanağına ıslak bir *tokat* gibi çarpınca Taran irkildi ama Luther'in bana attığı ateşli bakış Taran'ın önerisine karşı olmadığını gösteriyordu.

Alix, "Kuzenler, lütfen yemeğimizle oynamayı bırakın," diye azarladı.

Taran mızrağı Alixe'e verdi ve topladığı bir kile böğürtleni kabaca kollarına bıraktı. "Üzgünüm Queenie. Bunun bedelini Lu ödeyecek."

Taran başını geriye attı ve vahşi bir kükreme çıkardı. Alixe inledi ve gözlerini devirdi, ama Luther'in ifadesi heyecan verici bir vahşiliğe büründü. Cepleri mantar ve yumurtalarla dolu paltosunu silkecek zamanı ancak bulmuştu ki Taran üzerine doğru hızla geldi.

"Burada büyü yok Prenses," diye bağırdı Taran muzaffer bir edayla, Luther'in kaburgalarına bir yumruk indirerek. "Hayatında bir kez olsun adil bir dövüş yapabilirsin."

Luther, Taran'ın gövdesine bir omuz atarken, "Seni kış üstü yatırmak için büyüye hiç ihtiyacım olmadı," diye homurdandı.

Darbeler ve küfürler arasında yere yuvarlandılar. Hiç şüphesiz bu düzenli bir olaydı, çünkü tekrar çarpışmadan önce gömleklerini çıkarmak ve silahlarını bir kenara koymak için yeterince uzun bir süre durakladılar. Güneşin son ışınlarının parıltısı tenlerini sıvı altına çevirirken, kaslı vücutları eforla dalgalandı ve esnedi.

Takdirle mırıldanarak Alixe'in yanına doğru yürüdüm. "Pek çok ölümlü kadın bunu izlemek için hayatları boyunca biriktirdikleri parayı verir. *Ve* erkekler."

Kollarını kavuşturdu, daha az büyülenmiş görünüyordu. "Pek çok Alçalmış da öyle."

Luther Taran'ı yere mıhladı ve midemin dans etmesine neden olan vahşi gözlü bir sırıtışla bana baktı.

"Sence birkaç üzücü hikâye daha anlatıp onları yağlanmaya ve krallığın iyiliği için güreşmeye ikna edebilir miyim?" Alixe'e sordum. "Muhtemelen Kraliyet'in vergilerini tamamen karşılayacak kadar kazanabilirim."

"Taran bunu yapacaktır," dedi. "Ona bir fiçı iyi şarapla rüşvet ver yeter." "Peki ya Luther? Ona neyle rüşvet vereceğim?"

Bana baktı ve cevap olarak gözlerini vücudumda yukarı aşağı gezdirdi.

Kamp alanımıza geri döndü ve ben de isteksizce peşinden gidip ücretsiz gösteriye son bir kez baktım. Kovuğa vardığımızda, topladığımız ödülleri bir yığın haline getirdik ve eşyaları ayırmaya ve başıboş kirleri fırçalamaya başladık.

Sonunda Luther ve Taran bize katıldılar, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlardı, terliyor, nefes nefese kalıyorlardı ve yanaklarımı kızartacak kadar dikkat dağıtıcı görünüyorlardı.

"Kim kazandı?" Ben sordum.

"Ben," diye yanıtladı ikisi de.

Alixé balık mızrağına kaşlarını çattı. "Onları kızartmak için bir ateş yakabiliriz ama nasıl tutuşturacağımızdan emin değilim. Savaş sırasında çakmaktaşımı kaybettim."

"Bunu yapabilirim," diye cevap verdim.

"Büyün geri mi geldi?" Taran sordu ve ben başımı salladım. "O zaman nasıl?"

Gözlerimi devirmemek için çaba sarf ettim. Altının satın alabileceği en iyi eğitim ve öğretimle ne kadar zorlu olsalar da, bazen yetiştirilmelerinin ne kadar büyüye bağımlı olduğunu unutuyordum.

"Bugün benden hiçbir şey öğrenmedin mi?" Dedim ki. "Orman her zaman sağlar."

Diğerleri odun toplarken ben de ihtiyacım olan malzemeleri toplamaya koyuldum. Sonunda parlayan közleri oluşturmak için derme çatma ateş çukurumuza çömeldiğimde, Alixe beni hayranlıkla izledi. Ateş yakılıp kükredikten sonra bana işlemi tekrar tekrar yaptırdı, sonra da kendi malzemelerini toplayıp birkaç kez başarıyla yapana kadar pratik yaptı.

Şişlenmiş balıklarımızı alevlerin üzerinde çevirirken, "Sana gardiyanlıkta öğretmediklerine şaşırdım," dedim. "Öğrendiğim ilk hayatta kalma becerilerinden biriydi."

Üç Corbois birbirlerine garip garip baktılar.

Alixé uzun bir sessizlikten sonra, "Soydan gelenlerin hayatta kalma becerilerine çok az ihtiyacı vardır," diye cevap verdi. "Şehirlerden ayrıldığımızda yanımızda bir kervan erzak getiririz. Eğer unuttuğumuz ya da bitmiş bir şey olursa..." Tereddüt etti.

"Bulduğun ilk ölümlüden alırsın," diye cevap verdim ve yüzünü buruşturup başını salladı.

Soyundan gelen askerlerin "*acil ihtiyaç durumlarında*" bir ölümlünün herhangi bir malına karşılıksız el koymasına izin veren yasaları iyi biliyordum. Babam ormanda onların yanında avlanırken yeni yakalanmış birçok av hayvanını kaybetmişti. Görünüşe göre *acil ihtiyaç* daha çok *geçici heveslere dönüşüyordu*.

Kendime bu Alçalmışların en azından denediklerini hatırlatarak küçümseyici bir karşılık verdim.

Ama Muhafızları en çok böyle zamanlarda anlıyordum. Yanımda oturan üç Alçalmış'a hayran olmama rağmen, bu şekilde karşı karşıya kaldığımda

Onların kayıtsızlığı karşısında, kendi türlerine yıllarca haksızlık ettikleri için tüm öfkemi onlara boşaltma dürtüsüne dayanmak zor olabilirdi.

Luther'in dizi benimkini dürttü. "Her şey değişecek," dedi sessizce. "Onları değiştireceğiz."

Çenem gerildi. "Evet. Yapacağız."

CHapTer

THIrTeen

Sonraki saatlerde kendimizi lapa lapa balık ve alevde kızartılmış mantarlarla doyurduk, yumurtaları sabaha kadar sakladık. Gülüştük.

Ateşin karşısında birbirimizin ağzına böğürtlen attık ve Taran, sıfırdan bira ya da şarap yapmak için hayatta kalma hilem olmadığını öğrenince kalbi kırıldı.

Sonunda konuşma daha ciddi konulara döndü. Muhafızların kampında yaşananların çoğunu anlattım, bir zamanlar benim de üye olduğumu atladım. Eve dönmek için yaptığım talihsiz girişimin hikâyesini tekrar anlattığımda Taran neredeyse kahkahalarla gülüyordu. Alixe bile başıma gelen talihsizliğe gülmemek için kendini zor tutuyordu. Ama Luther'in ifadesi dingin, neredeyse saygılıydı ve sözümü bitirdiğimde uzun süre gökyüzüne baktı, kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

İsyancıların adayı ele geçirdiğini öğrenince şaşkına döndüler. Kraliyetlerden gelen resmi bir açıklama saldırıyı "başarısız bir girişim" olarak ilan etmiş ve olaya karışan Muhafızların hapsedildiğini ya da öldüğünü iddia etmişti.

Kimse Arboros Kraliçesi'nin akıbetini bilmiyordu, hatta benimkini de pek bilen yoktu. Kraliyet dışında, Lumnos'taki herkese söylendiği kadarıyla, evde güvendedim ve taç giyme törenimin kargaşasından kurtulmaya çalışıyordum.

Başarısızlık iddialarına rağmen, Coeurîle'deki istila isyancı hücreleri güçlendirmişti. Şiddet neredeyse her diyarda dramatik bir şekilde artmıştı. Güçlü bir Alçalmış'ın kuzeydeki isyancılara yardım ettiği söylentisini paylaştığımda Taran ve Alixe irkilmiş ve biraz da ihanete uğramış gibi görünmüşlerdi. Güçlü bir Türemiş Kraliçe'nin kendi diyarlarındaki isyancılara yardım ettiğini öğrendiklerinde ne düşüneceklerini merak etmek kalbimi acıttı.

"Peki ya Lumnos?" Sonunda sordum. "Evde işler nasıl?" "Büyük ölçüde değişmedi," dedi Alixe. "Senin güç gösterin Meydan okumak herkesi öfkenizi kıskırtma riskine girmeyecek kadar korkuttu. Yirmi Hane, Ulther'in hükümdarlığı altında olduğu gibi faaliyet gösteriyor ama daha fazla zorlamıyor."

"Ordunun Lumnos'a asker gönderdiğini duydum. Remis mi istedi onları?" O ve Luther birbirlerine gergin bir bakış attılar.

"Fortos her diyara asker gönderdi," diye yavaşça cevap verdi Alixe. "Bunun daha fazla şiddeti engellemek için olduğunu söylüyorlar."

Grup sessizliğe gömüldü. "Ama?"

Ben zorladım.

"*Ama* bu ikisi Remis'in bir şeyler çevirdiğini düşünüyor," diye araya girdi Taran. Gözlerim doğruca Luther'e gitti.

"Neyden şüpheleniyorsun?"

Derin bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Artık hiçbirimizi kararları hakkında bilgilendirmiyor." Çenesi boyunca kaslar kasıldı. "Ama bundan hoşlanmıyorum."

Alix, "Lumnos'a gönderilen asker sayısı diğer diyarlara kıyasla yüksek," diye ekledi. "Çok yüksek."

Luther, "Çok yüksek," diye mırıldandı.

"Eleanor onu geçersiz kılamaz mı?" diye sordum. Meydan Okuma'dan sonraki gece Eleanor'u -ilk Corbois arkadaşım ve saray meselelerinde danışmanım- Remis'in yerine Naibim olarak seçmiş, ona yokluğumda Kraliçe olarak hükmetme yetkisi vermiştim.

Alix, "Kendisi sizden duyana kadar kararınıza saygı duymayacağını söyledi," dedi.

Nefesimin altında küfrettim. Haberi Remis'ten saklamıştım, taç giyme törenimi yarıda kesmek için düşüncesizce bir şey yapabileceğinden korkuyordum. Muhafızların ondan önce davranacağını bilmiyordum.

"Peki ya Aemonn?" diye sordum. "Remis'in kulağı onda, bir şey söyledi mi?"

Taran yere tükürdü. "O sıçanın söylediği hiçbir şey dinlemeye değmez. Tek yaptığı solucanlara yem olmak."

Ona sert bir bakış attım. "O senin kardeşin." "Umurumda değil. Çürüyebilir."

"İkinizin arasında ne oldu? Benim de bir kardeşim var, kardeşlerin bazen kavga edebileceğini biliyorum ama-"

"Aemonn, Teller değil. İkisinden aynı cümle içinde bahsederek bile kardeşine hakaret ediyorsun. Aemonn tıpkı babama benziyor ve ikisi de bir ateşte yansa hepimiz için daha iyi olurdu."

"*Taran*," diye azarladım.

Bana ters ters baktı. "Onu mu savunuyorsun? *Onu mu?*"

Her zaman arabulucu olan Alixe araya girdi. "Aemonn hâlâ Kraliyet Muhafızları'nın vekil generali. Bizi kıyıya gönderme tehdidini yerine getirmedi-"

"Henüz," diye homurdandı Taran.

"-ve buraya gelmemiz için bize izin verdi. Bize yardım etmedi ama yolumuza da çıkmadı."

Kaşlarım çatıldı. Aemonn hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyordum. Zaman zaman benim için bir müttefik olsa da, her biri kişisel çıkarları için hesaplanmış birçok yüzü olan bir adamdı. Onunla her etkileşimim bana tehlikeli geliyordu, hem de eğlenceli bir şekilde değil.

"Babamı unvanlarımı geri almaya ikna etmeye çalıştım," diye homurdandı Luther. "Seni ararken *dikkatimin* başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar *dağıldığını* söyledi."

Alix ve Taran'ın ortak bakışları tamamen aynı fikirde olmadıklarını gösteriyordu. "Yani Aemonn hâlâ Kanunların Koruyucusu mu?"

Luther'la gözlerimi kilitledim,

Yüz ifadem doluydu. Başını salladı ve başka bir şey söylemedi.

Yüzümü ovalayarak uzun bir iç geçirdim. "Peki ya kardeşim, o annemizi biliyor mu?"

Luther, "Onun hayatta olduğunu biliyor," diye cevap verdi.

Kaşlarım kalktı. "Başka bir şey biliyor mu?"

"Cœurîle'de tutuklandığını ve Fortos'ta hapiste olduğunu biliyor." Yüzü ciddileşti. "Başka bir şey yok."

"Bilmemiz gereken daha fazla şey var mı?" Taran aramızda

bakışarak sordu. İkimiz de cevap vermedik.

"Haberı nasıl karşıladı?" Ben sordum.

Luther tereddüt etti. Cevap veremeden önce gözlerinde gerçeği gördüm; kardeşimin adına hissettiği acıyı.

Annemizin kayboluşuyla ilgili gerçeği Teller'dan sakladığımda, kaçınmaya çalıştığım şey tam olarak buydu - ona annemizin eve sağ salim döneceği umudunu vermek, ancak onu tekrar kaybetmek.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Önce annem, sonra babam, sonra ben, şimdi yine annem. Çok endişelenmiş olmalı."

Luther yanıma oturmak için hareket etti, sonra elimi tutup kendi elinin içine katladı. "Sorae'yle geldiğimde seni gördüğümü söyledim. Sağlıklı ve moralli görüldüğünü söyledim. Bu bir yalandı ama endişelerini yatıştıracağını umuyordum."

"Sana inandığını sanmıyorum," diye mırıldandı

Taran. Alixe Taran'ın koluna vurdu.

"Ne?" diye itiraz etti, ona ters ters bakarak. Kadın ona sert bir bakış fırlattı ve adam gözlerini devirdi. "Luther'i döndüğünde gördün. Sevdiği kadını '*sağlıklı ve keyfi yerinde*' gören bir adam değildi o. Başının büyük belada olduğunu hepimiz biliyorduk."

Luther'in parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. "Konuşmayı kes," diye tersledi.

"Yardımcı olmuyorsun Taran," diye mırıldandı Alixe.

Taran ikisini de görmezden geldi ve bana baktı. "Teller güçlü bir çocuk, Queenie. Seninle aynı hamurdan yoğrulmuş. Bunu atlatacaktır."

Şaşırtıcı bir şekilde, Taran'ın sözleri ruhumu rahatlatmıştı. O haklıydı. Teller güçlüydü. Babamızın ölümünden sonra beni karanlık kederimden çekip çıkaran ve bana *savaşmam gerektiğini* hatırlatan kişi oydu. Ve Lily'nin yanında olması ve yeni Corbois arkadaşlarımızın onu desteklemek için etrafını sarmasıyla yalnız değildi. Bunun ne kadar büyük bir fark yaratabileceğini ilk elden biliyordum.

Luther, "Güvende olduğunuzu bildirmek için Arboros Şehri'nden bir haberci şahin göndereceğiz," diye teklif etti. Sessiz ve istikrarlı bir şekilde beni izlerken solgun gözleri neredeyse içinden parlıyor gibiydi.

Ona baktım, Taran'ın sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Sevdiği kadın.

Ağırlığı aramızdaki havada asılı duruyordu, varlığı baş döndürücü ve kalındı. Etrafımı sarmıştı; beni tutuyor, rahatlatıyor, korkutuyor, heyecanlandırıyordu. Yaşayan bir şeydi, kudretli bir gücün fısıltısıydı, neredeyse

-

"*Luther*," diye nefes nefese kaldım. "Senin sihrin."

Duygularım yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki, sadece en güçlü Türemişlerin hissedebileceği bir özellik olan güçlü aurasının geri dönüşünü neredeyse kaçırıyordum - ama şimdi oradaydı, sıcak, ağır bir pelerin gibi etrafımda koruyucu bir şekilde geziniyordu.

Işık ve gölgeden oluşan ikiz kordonlar birleşen ellerimizin etrafında bir düğüm oluştururken aşağı baktı. Her okşayışında çatırdayan bir enerjiyle titreyen büyüünün tenime değmesiyle keskin bir nefes aldım. Derin,

gürleyen bir uğultu kulaklarımda yankılandı ve onun sınırsız kuyularına işaret etti.

güçlüydü ama bir şeyler güdük, neredeyse tamamlanmamış, ahengi eksik bir nota gibi hissettiriyordu.

Luther kendi yarattığına kaşlarını çatarak, "İmkânsız," dedi. "Lumnos dışında büyü yapmamam gerekirdi."

"Dün gece benimkinin geri döndüğünü hissettim," dedi Alixe. "Kullanamadan tekrar kayboldu."

Luther'in büyüğü koluma doğru ilerlerken hepimiz büyülenmiş bir Gağkınlıkla bakakalmıştık. Birkaç dakika sonra dalgalanarak sisin içinde kayboldu ve hava yeniden onun varlığından arınmış, boş bir hal aldı.

Luther'in kaşları daha da çatıldı. "Belki de bunun Kraliyet'e yakın olmakla bir ilgisi vardır."

"Sanmıyorum," dedi Taran. "Faunos'un içinden geçtiğimizde benim de büyüüm bir anlığına geri geldi."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Luther talep etti.

"Buraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyor musun kuzen?" Taran ona bir bakış fırlattı. "Savaş yolundaydın. Alixe ve ben yolunuza çıkmamak için elimizden geleni yapıyorduk."

"Bana söylemeliydin."

"*Sohbet etmekle* ilgilenmiyordun. Tek yapmak istediğin herkesi öldürmek ve o lanet sihirli pusulaya bakmaktı."

"*Taran*," diye tısladı

Alix. Luther kaskatı kesildi.

Taran yüzünü buruşturdu.

"Sihirli pusula mı?" Ben sordum.

Luther'in bakışları Taran'ın üzerinde yoğunlaştı. Parmakları benimkilere dolandı, omuzları bir yay kirişi gibi gerildi.

Taran'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Alix içini çekti ve onu ayağa kaldırdı. "Gel kuzen. Bir dahaki sefere ateşin üzerinde şişlenmeden önce biraz yürüyelim."

İkisi de gözlerimizi kaçırdı ve kamp alanından geri çekilerek çevredeki ormanın gölgelerine karıştı.

"*Bu neyle ilgiliydi?*" diye sordum.

"Hiçbir şey," diye tersledi Luther.

Soğuk maskesi yerine oturdu, duruşu taşlaştı ve kayıtsızlaştı. Yüzünü incelerken kaşlarımı çattım. Onun bu yönünü başkalarının yanında görmeye alışkındım ama yalnızken değil, *benimleyken değil*.

Diğer elimi çenesi boyunca kaydırdım ve parmaklarımı uzamaya başlayan koyu renkli kirli sakalların arasından geçirdim. Dokunuşuma doğru eğildi, yüz hatları kısa bir an için yumuşadıysa da, yüzünü kendime doğru çekmeye çalıştığımda direndi.

"Luther," dedim nazikçe.

Zorlamadan bekledim, bir kırılmanın onu özenle inşa ettiği savunmasının arkasına çektiğini hissediyordum. Her ne kadar onu açığa çıkarmak ya da en azından kendimi savunmanın arkasına, onun yanına atmak istesem de, bu maskenin trajedi ve kayıplardan kaynaklandığını da biliyordum. Duygularını saklamak onu ve sevdiklerini tehlikeli bir dünyada hayatta tutmuştu ve tehlike her zamankinden daha yakinken bunu tekrar yaptığı için onu suçlayamazdım.

Sözsüz bir destekle elini sıktım ve başımı omzuna koydum. Göğsünün derin bir iç çekişle inip kalktığını hissettim.

Sonunda konuştu.

"Seni adaya götürdüklerini gördüm. Annen beni yaralamıştı, bu yüzden yürüyemiyordum. Ama denedim, Kindred, *denedim*. Adını haykırarak çamurda ilerlemeye çalıştım. Sana ulaşmadan bir adam geldi ve seni alıp götürdü." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bedenin çok hareketsizdi. Korkunç derecede hareketsiz."

Yüzünü buruşturdu ve yere baktı. "Yürüyebilecek kadar iyileştiğimde, senin peşine düşmek umuduyla savaşın içinden Lumnos iskelesine doğru koştum. Henri'yi teknede, annenin yakınlarına sakladığı flamerootları saklamaya çalışırken buldum ve onunla yüzleştim. Seni nereye götürdüklerini bildiğini söyleyebilirdim ama işler kızıştığında bile bana söylemeyi reddetti."

Nefesimi tuttum. "Ona zarar verdin mi?"

Kasları gerilirken Luther'in ön kolundaki damarlar patladı.

"Hayır. Teslim olmayacağını anladığımda, onu ve diğer bazı ölümlüleri Lumnos'a geri getirdim. Bunu isteyeceğini biliyordum."

Şaşkınlıkla doğruldum ve ona baktım ama yine de bakışlarımla buluşmayı reddetti.

"Sorae çılgına dönmüştü. Tehlikede olduğunuzu hissedebiliyordu ama onu çağırmadığınız sürece sizi bulması zaman alıyordu. Umuyordum ki, belki... yeterince yaklaşabilirsem..." Sözüünü kesti, sonra elimi daha yakına çekti. "Güneye giden isyancı teknelerini gördüm, o yüzden oradan başladık. Günlerce, o ve ben, senden bir iz bulma umuduyla daireler çizerek uçtuk. Ve sonra..."

Gözlerini kapattı.

"Ve sonra sen beni buldun," diye mırıldandım.

"Evet. Ve sonra beni gönderdin."

Sert yüzü hâlâ yerindeydi ama kırılmıştı, karanlık korkuları çatlakların arasından sızıyordu. Sonunda başını kaldırıp baktığında, gözlerinde beni kaybettiğine dair hayalini ve bunun ardında bıraktığı yarayı gördüm.

Elimi bıraktı ve ayağa kalktı, ateşin etrafında dolanırken bana sırtını döndü.

"Sen de benim için aynısını yapardın," diye itiraz ettim, ayağa kalkarak. "Aynı şey değil. Sen benim Kraliçemsin. Seni korumak benim görevim."

"Kraliçeniz olmasaydım, beni terk eder miydiniz? Beni ölüme terk eder miydiniz?"

Arkasına döndü. "Asla," diye hırladı.

"Hayır, yapmazdın," diye kabul ettim. Yanına gittim ve ellerimi göğsüne bastırdım. "Seni korumak için bir *göreve* ihtiyacım yok Luther, çünkü ikimiz de biliyoruz ki beni korumanın nedeni Kraliyet değil."

Birbirimize sessizce baktık, ikimiz de gerçekten kızgındık ama ikimiz de pes etmeyecek kadar inatçıydık. Uzandı ve bileklerimi sanki çekip koparacakmış gibi kavradı. Bir an sonra omuzları çöktü.

"Hayır," dedi iç çekerek. "Öyle değil."

Bir elini kemerindeki keseye daldırdı ve küçük bir nesne çıkardı, sonra ben ne olduğunu göremeden yumruğunu sıktı.

"Sorae uçmayı reddetti ve seni tekrar yürüyerek bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Böyle bir arama haftalar sürebilirdi, eğer hala Arboros'ta olsaydın bile."

Endişesi ve korkusu ortaya dökülürken sesi hızlandı.

"Muhafızları görmeye gittim ve onları hayatları pahasına tehdit ettim. Şereflerine, çok azı beni kırdı ve kıranlar da işe yarar bir şey bilmiyordu. Taran, nerede olduğunu bilme ihtimaline karşı anneni almak için Fortos'taki hapishaneye girmekten beni vazgeçirmek zorunda kaldı. Yine de bunu yapabilirdim, sonra isyancıların seni takas etmeye çalıştıklarını duydum ve geri dönme ihtimaline karşı sarayda kalıp kalmamam gerektiğini düşündüm. Ne yapacağımı bilemedim. Sen kayıptın ve ben... Ben..."

Alnını benimkine yasladı.

"Kaybolmuştum," diye fısıldadı.

Sertleşmiş sesindeki ıstırapla kalbim sıkıştı. "Yine de beni buldun," dedim ve o da başını salladı. "Nasıl buldun?"

Uzun bir süre hareket etmedi, konuşmadı. Sonra ellerimi bırakana kadar geri çekti. Yumruğunu yavaşça önüne kaldırdı ve elindeki nesneyi hafifçe vurarak açtı.

Küçük altın diske bakmak için boynumu öne doğru eğdim. Ortasında kırmızı bir ok, fildişi kadrana doğru dönerken hafifçe vınıyor, sonra bir *klik* sesiyle duruyordu.

Birdenbire elinde ne tuttuğunu ve bunun ne anlama geldiğini anladım. Kendi karanlığımda kaybolduğumda ve bir çıkış yolu bulmak için çaresiz kaldığımda ben de aynı nesneye başvurmuştum.

Bir pusula; Yükseliş Balomda bana verilen, Meros Tacı'ndan bir hediye... İnsanın kalbinin en çok arzuladığı şeye götürmek için Kindred büyüleriyle yazılmış.

İleri doğru tereddütlü bir adım attım ve ok hareketime paralel olarak sallanınca nefesim kesildi. Avucunun altına almak için elimi kaldırdım. Tenim onunkine değdiği anda ok kayboldu ve kadran parlak bir şekilde parladı.

"Seni buldum," diye mırıldandı.

Kalp atışlarım o kadar gürültülü atıyordu ki duyabileceğini ya da en azından aramızda uğuldayan yüklü sessizliğin nabzında hissedebileceğini düşündüm. Bakışları temkinli bir şekilde yüzüme, benimkiler de onunkilere yöneldi.

Kalbini koruyacak ne bir maske, ne bir cephe ne de bir zırh vardı artık. Önümde açık duruyordu, ham ve savunmasız, almak ya da yaralamak için benim.

Sevdiği kadın, Taran beni aramıştı.

Henri bana bu kelimeyi ilk kez söylediğinde paniğe kapılmıştım. Kendimi geri çekmeme ve her şeyi sorgulamama neden olmuştu. Henri'yi seviyordum ama onu *yeterince seviyor muydum*? O beni gerçekten anlıyor muydu? Onun istediği kadın olabilir miydim ve o da benim ihtiyacım olan adam olabilir miydi? Aynı hayalleri, aynı hedefleri paylaşıyor muyduk, aynı yolda mı yürüyorduk?

-Aynı yöne mi yürüyorduk?

Bu sorulardan ve Henri'den kaçmıştım, çünkü kalbimin derinliklerinde cevabın *hayır* olduğunu zaten biliyordum. Türemiş olduğumu bilmeden önce bile, o ve ben bir Kraliyet ve bir savaş tarafından birbirimizden ayrılmadan önce, aramızda her zaman biraz yanlış olan bir şeyler vardı.

Ama şu anda karşımdaki adam Henri değildi. Ve ben de kaçmıyordum.

Ve önümde somut, reddedilemez bir biçimde parlayan sevgisinin kanıtına baktığımda, bununla ilgili her şey *doğru* hissettirdi.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve pusulayı kapattım, sonra kemerindeki keseye geri soktum ve ipini çekerek kapattım. Avuçlarım belinde düzleşti, sonra kaslı gövdesinin sert düzlemleri üzerinde kaydı, teninin altındaki sabit ritmi hissedene kadar göğsünün üzerinde durakladı.

"Benim kalbim de seni istiyor, Luther Corbois."

Sözlerim onun içine işlerken mükemmel, güzel bir durgunluk anı oldu.

Sonra sırtı ve ben onun kollarındaydım. Beni havaya kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı, dudaklarımız neşeli bir dansla buluşurken bile ikimiz de gülümsemelerimizi engelleyemedik.

"Sence onlar dönene kadar ne kadar vaktimiz var?" Öpücükler arasında nefes aldım.

"Yeterince uzun değil," diye mırıldandı, ama beni çukura doğru taşırken geniş elleri uyluklarımın etrafında kenetlendi.

Bir botun altında kırılan bir dalın çatırtısı sessizliği böldü. Öpüşmeyi kestim ve inledim. "Hemen döndün mü?"

Luther yüksek sesle, "Yürümeye devam et Taran," diye seslendi. "Seni hâlâ bir şişin üzerinde kızartmayı düşünüyorum."

Ağzı boynuma doğru ilerledi, gözlerim dalgalanarak kapanırken ve parmaklarım saçlarına dolanırken benden yumuşak bir inilti çıkardı.

Başka bir ses daha duyuldu; ağır ayak sesleri altında çıtırdayan kuru yapraklar. Birkaç ayak sesi.

Çok fazla ayak sesi

var. "Kuzen."

Taran'ın sesinde her zamanki neşeden eser yoktu. Sessizdi. Gergindi.

Luther hareketsiz kaldı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ateşin yanında Taran ellerini havaya kaldırmış, kahverengi gözlü adamlardan oluşan bir çemberle çevrili bir şekilde duruyordu. Mızraklarının ucunda parıldayan siyah noktalar göğsüne birkaç santim uzaklıktaydı.

Vance gölgelerin arasından çıkınca kanım dondu.

"Utanç verici, Majesteleri." Dili onaylamaz bir şekilde tıkırdadı. "Nişanlınız ne düşünecek?"

ChapTer

FOUrTeen

Vance yüzüme yayılan dehşete gülümsedi. Tunığının sol kolu çoğunlukla boştu, dirsekten bağlanmıştı ve kızgın kırmızı derisi boynunu kaplayan bandajlardan dışarı bakıyordu. Yüz hatları, çiğ bir nefret yayan zalim bir bakışla büküldü.

Luther hareket etmedi, sırtı hâlâ kamp ateşine dönüktü. "Muhafızlar mı?" diye kulağıma fısıldadı. Kurnazca başımı salladım. "Alixé?"

Gözlerim ormanda gezindi. Ağaçların arasından daha fazla adam çıkmıştı, birkaçı tanrı taşı kılıçları ya da arbaletler taşıyordu.

"Kayıp," diye mırıldandım.

"Onu yere bırak," diye emretti

Vance.

Luther beni kendi başıma ayakta durana kadar vücudunun üzerinden kaydırdı. "Arkamda kal," dedi ciddi bir ifadeyle, sonra da gruba dönüp baktı.

"Ayrılın," dedi Vance. "Silahlar kapalı. Eller havaya."

Geniş kılıcımı tutan kaftanı çekip çıkardım ve bir kenara attım. "Seni bunu yapman için Cordellia mı gönderdi?"

Vance kaşlarını çatı. "Ona cevap vermiyorum."

"Siz Arboros'tasınız ve o da Arboros hücresinin Annesi," diye karşılık verdim. "Yoksa hepiniz Muhafızları kendi çıkarlarınızın altına koyan hainler misiniz?"

Bazı adamlar tereddütlü bakışlar attılar.

Vance adamlarına baktı ve kaşlarını çatı. "Dell Türemişlere karşı çok yumuşak. O da tıpkı annen gibi zayıf. Eğer onlar bu savaşta yapılması gerekeni yapacak kadar güçlü değillerse, ben ve adamlarım yapacağız."

Luther Corbois Kılıcını kınından çıkardı ve önündeki toprağa kuvvetlice sapladı. Benden uzaklaşmak yerine,

bir adım geri çekildi ve beni vücuduna daha fazla bastırdı.

"Ayrı dedim," diye bağırdı Vance. "Ve bundan daha fazla silahın olduğunu biliyorum."

Luther'in vücudunu ellerimi korumak için kullandım ve belime uzanıp Alixe'den ödünç aldığım küçük hançeri çıkardım, sonra da Luther'in sırtındaki kazağın altına soktum. Alçak sesle mırıldanması ne yaptığımı anladığını ve onun yararına kendimi silahsızlandırmamı onaylamadığını gösteriyordu.

"O benim bir tanemdi," diye seslendim. Yana doğru kaydım ve çıplak belimi kanıt olarak göstermek için tuniğimi kaldırdım.

Luther kemerinin önünden iki kılıç daha çıkardı ve diz çökerek birini çizmesinden çıkardı, sonra ayaklarının dibindeki bir yığının içine attı.

Vance sağlam koluyla işaret etti. "Birbirinizden uzaklaşın."

Hareket etmeye bağıladım ve Luther beni engellemek için yana çekildi. "Hayır," dedi sakince.

"Şimdi," dedi Vance.

"Ona yaklaşmanıza izin vermeyeceğim. Silahlarımız sende ve etrafımız sarıldı. Bu kadarı yeterli."

Vance'in gözleri kısıldı. Taran'a doğru bir parmak salladı. "Eğer bir kez daha söylemek zorunda kalırsam, arkadaşın karnına bir mızrak yer. Ve hepimiz o tanrı taşının Alçalmış pisliklere neler yapabileceğini biliyoruz."

Taran'ın gözleri Luther'inkilere kilitlendi. Aralarında sessiz bir konuğma geçti ve konuğma bittiğinde her ikisi de kısa bir bağ sallama hareketi yaptı. Taran'ın çenesi gerilirken çenesi yükseldi.

"Hayır," diye fısıldadım. "Vance, lütfen..."

"Devam et o zaman," dedi Taran. "Ona ulaşmak için ikimizi de öldürmen gerekecek.

Benimle başlayabilirsiniz."

Vance kaşlarını kaldırarak önce iki adama, sonra da bana baktı. "Eğer o onların ölmesine izin veriyorsa, ben de veriyorum." Omuz silkti. "Bağırsaklarını deşin."

"Bekle!" Kendimi ileri atarak çığlık attım. Luther bana doğru uzandı ama ben tökezleyerek elinden kurtuldum. "Dur, yapacağım. Ne istersen yaparım. Lütfen, sadece onlara zarar verme."

Mızraklı adamlar onay için Vance'e baktı ve o da genişçe gülümsedi. "Güzel. En azından birinizin beyni zehirli Türemiş kanı tarafından çürütülmedi."

Adamlarına silahlarımızı toplamalarını işaret etti, sonra elinde arbalet tutan bir adama döndü ve Luther'i işaret etti. "Eğer hareket ederse-"

Ben. "Vur onu." Adam başını salladı ve arbaleti göğsüme doğru kaldırdı, siyah uçlu ok ay ışığının altında parlıyordu.

Luther'in gözleri öfkeyle karardı. Bakışları yırtıcı bir odaklanmayla Vance'i takip etse de duruşu olağanüstü bir şekilde durgunlaştı.

"Henri'yi bunun olacağı konusunda uyarmaya çalıştım," diye azarladı Vance. "Ona Türemiş kadınların bizim için fazla iyi olduklarını düşündüklerini söyledim ama o senin öyle olmadığını, çünkü bir ölümlü olarak yetiştirildiğini söyledi."

Luther alçak sesle bir uyarı homurdandığında kıkırdayarak yaklaştı. "O zaman ona bunun daha da kötü olduğunu söyledim, çünkü henüz Alçalmış bir adam geldiğinde dizlerinin üzerine çökmeyecek ölümlü bir kadınla tanışmadım." Önümde durdu ve alay etti. "Sen bunun yeterince kanıtısın. Annenin liderimiz olması gerekiyordu ama onun yerine onlardan biri için bacaklarını açtı."

Göğsümde patlayan öfke kanımı kaynar yağa çevirdi. Tüm kaslarım ona saldırmak ve dilini ağzından koparmak için gerildi. Beni tutan tek şey Taran'ın yanındaki mızraklar ve kulağımdaki babamın sesiydi.

Duygularına teslim olmak bir savaşı kaybetmenin en hızlı yoludur, diye azarlamıştı. Öfken her zaman senin zayıflığın olmuştur.

Dişlerimi sıktım ve sessizliğimi korudum.

"Ama zavallı Henri senin yanında durmakta ısrar etti. Sana güvenebileceğine yemin etti. Ona olan aşkının her şeye dayanabileceğini düşünüyordu." Vance bana yapmacık bir bakış fırlattı. "Aşk çok aldatıcı bir şey olabilir."

Suçluluk duygusunun ağırlığıyla midem bulandı. Vance'in kin dolu sözlerinin altında küçük bir gerçek yatıyordu. Henri'den bana güvenmesini, beni *sevmesini* istemiştim.

-Ve yapmıştı. Ama sonuçta bu yeterli olmamıştı.

"Ne istiyorsun, Vance?"

"Başlamak için kolumu geri almalıyım," diye tersledi.

"Tüm kaybettiğin bu olduğu için şanslısın. Müdahale etmeseydim gryvernim seni öldürebilirdi."

"Ve eğer gryvern yapmasaydı, ben yapardım," diye gürledi Luther.

"Benim istediğim şey," diye hırladı Vance, "vatanım. Türemişlerin gitmesini ya da ölmesini istiyorum. Tercihen ikincisi. *Benim istediğim* ölümlülerin Emarion'u her zaman olması gerektiği gibi yönetmesi."

"Ölümlülerin müttefiki olduğumu biliyorsun," diye itiraz ettim. "Birlikte çalışmalıyız."

"Birlikte çalışmayı denedik. Seni Muhafız olarak görevlendirdim. Benette cephaneliğine yapılan saldırıda, saraydaki görevlerde, hatta Coeurîle'in işgali için yapılan hazırlıklarda çalışmana izin verdim. Peki tüm bunlar ne kadar iyi gitti?"

Taran'ın sırtı dikleşti. Kaşlarını çatarak bana baktı, yüz hatlarında şaşkın bir ihanet ifadesi vardı. Ona yalvaran bir bakış attım, sessizce affetmesi için yalvardım. Başını salladı ve başka tarafa baktı.

Vance yaklaştı ve kılıcını yanağıma dokundurdu. "Bize yardım etmek istediğini söylüyorsun ama kan akmaya başladığında *onları* koruyorsun."

"Hangi kandan olurlarsa olsunlar, masum insanları öldürmenize seyirci kalmayacağım," dedim. "Ölümlüler benim önceliğim, ama-"

"Önceliğiniz mi?" Kaşları yukarı doğru kalktı. "Gerçekten mi? Bir dakika önce, ölümlü nişanlım evde senin dönüşünü beklerken önceliğin kendini bir Türemiş'e pazarlamakmış gibi görünüyordu."

"Kapa çenenin," diye homurdandı Taran. "Sadede gel ihtiyar, yoksa şimdiden birbirimizi bıçaklamaya başlayalım."

Taran'ın şakalaşmalarında bile bir parça acı vardı. Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama yine de bana bakmayı reddetti.

"Lumnos'a geri dönmeye çalışıyorum, Vance. Beni durduran sensin." Gözlerim kısıldı. "Henri'yi önemsiyormuş gibi davranmayı da bırak. Biraz Soydan gelen kanı dökmek için onu ya da bu adamlardan herhangi birini seve seve feda edersin."

Vance'in yanından geçip kadrosundaki adamlara baktım ve sırayla her birine göz attım. "Ölümlülere yapılan kötü muameleye kızmakta hepinizin hakkı var. Öfkenizi anlıyorum ve size yemin ederim ki bu savaşta yanınızdayım. Üçümüz de öyleyiz."

Luther ve Taran'ı işaret ettim ve Vance'in adamları onlara şüpheyle baktı. Birkaçı silahlarını hafifçe indirdi.

Suçlayıcı bir şekilde Vance'i işaret ettim. "Bu adam savaşını kazandığı sürece hiçbirinizin yaşamasını ya da ölmesini umursamıyor. Ben daha iyi bir yol bulmaya çalışıyorum. Bir damla daha ölümlü kanı dökülmesini istemiyorum."

Vance haince bir kahkaha attı. "Bunu kılıcınla ezip geçtiğin ölü ölümlüye anlat."

İrkildim. Adamlar başlarını sallayıp mırıldanırken, yüz hatları sertleşirken kazandığım tüm zemin anında eriyip gitti.

"O... o bir kazaydı," diye kekeledim. "Ben istemedim... Onu incitmek istememiştim."

"Eminim bu ailesi için büyük bir teselli olacaktır." Taran'ın yanındaki adamlardan birine döndü. "Söylesene Soritt, kardeşinin katilinin '*ona zarar vermek istemediğini*' bilmek acını hafifletiyor mu?"

Adamın mızrağını kavradığı parmak eklemleri beyazlaştı. Bana ters ters baktı ve tükürdü. "Tabii ki hayır."

"Çok üzgünüm," dedim ona başımı sallayarak. "Bunun olmasını hiç istemedim. Arkadaşıma zarar verecekti ve ben-"

"Arkadaşını incitmek mi?" diye tısladı adam. "Bu şekilde mi?" Mızrağını ileri doğru, Taran'ın kaburgalarına sapladı.

Parlayan siyah nokta Taran'ın etine saplanırken dehşet içinde çığlık attım.

Gözleri irileşti, yüzü şoktan donuklaştı.

Ona doğru koştum ama Vance yoluma çıktı. "Dikkat et," diye uyardı. "Yoksa diğer *arkadaşın da* aynı muameleyi görür."

"Sahip olduğun bütün tanrı tağlarını bana saplayabilirsin," diye hırladı Luther. Sarmal bir öfkeyle titriyor, her gözeneğinden yakıcı bir gazap sızıyordu. "Yine de ölmeden önce ciğerlerini göğsünden sökeceğim."

Vance kıkırdadı, ama belli etmeden bir adım geri çekildi.

Ölümlü mızrağını çekip kurtardı ve Taran homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü. Kalbim, yan tarafını tuttuğu parmaklarından akan kırmızı damlalarla paramparça oldu.

"Yaranın üzerine baskı uygula Taran," dedim kısık sesle, gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyordu. "İyi olacaksın."

"Öyle mi?" Vance alay etti. "Godstone toksininin kötü bir ölüm olduğunu duydum."

Yavaş ve acı verici."

Hüzün beni ele geçirdi, bacaklarımı güçsüzleştirdi ve görüşümü sulandırdı. Taran beklenmedik bir nimetti, en kasvetli anlarda bile nadir bulunan bir neşe kaynağıydı. Babasının zulmü altında zor bir yaşam sürmüştü ama yine de gülümseyerek çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Bunun bana ne kadar ilham verdiğini ona hiç söylememiştim. Arkadaşlığının ne kadar anlamlı olduğunu.

Luther usulca, "Kuzen," dedi ve gözleri tekrar karGılaGtı.

Luther'in yüzüne kazınmış yıkıma dayanamayarak gözlerimi kaçırdım. Taran onun en yakın arkadaşıydı, istisnasız sadıktı ve Luther'in mutluluğunu şiddetle korurdu. Luther çok az kişiye güvenir ve çok daha az kişiyi severdi; Taran'ı kaybetmek dayanılmaz olurdu.

"Bunu neden yapıyorsun, Vance?" Sesim kırılmış ve yenilmiş bir halde sordum.

"Seninle çalışmaya çalıştım Diem. Kendini kanıtlaman için sana şans üstüne şans verdim. Sen her seferinde onları korumayı seçtin. Bunun bedelini demelisin."

Elinde arbalet olan adama bir şeyler fısıldadı, o da silahını aniden Luther "e çevirdi.

Vance içini çekti. "Ne yazık ki seni ldremem. Kanın çok değerli. Bu yüzden seni yanımda götürüyorum ve bunun yerine bu ikisine bedelini detiyorum." Elini diğer adamlara doğru salladı. "İkisini de öldürün."

Arbalet ateşlenmeden önce çığlık atacak zamanım bile olmadı. Metalik tınısı uğursuz bir ınlamaydı, kalbim için bir ölüm anıydı.

Son saniyede, yay sanki aşağıdan fırlatılmış gibi havaya kalktı. Ok havada Luther'e doğru ilerledi ve onu birkaç santimle ıskaladı.

"Diem, *kaç*," diye
homurdandı. Kaçtım ama
uzağa değil.

Omzumu indirdim ve kendimi Vance'in yaralı koluna attım.
Acı içinde çığlık attı ve sendeleyerek Taran'ın etrafını saran adamların arasına daldı.

Kalabalık harekete geçince ortalık karıştı. Adamlar hareket ediyor, kılıçlar sallanıyor, oklar havada uçuşuyordu. Bir el kolumu kavradı ve tanrıtaşı bir hançer yüzüme doğru savrulmadan saniyeler önce beni yolumdan çekti, ama beni kimin kurtardığını görmek için baktığımda kimse yoktu.

"Nasıl olsa leceksem, bunu eğlenceli hale getirelim çocuklar," dedi Taran ve kendini insan duvarına doğru fırlattı. Bir hayvan gibi hareket ediyor, kafataslarını parçalıyor ve mızrakları dal gibi kırıyordu, her açıdan ona doğru uçan tanrı taşlarını tamamen umursamadan. Bir başka kara bıçak omzuna saplandı ve kalbimi durdurdu. Taran sadece güldü ve bıçağı çekip kurtardı, sonra da sahibinin gözüne sapladı.

Üç adam bana doğru yaklaşırken umutsuzluğım öfkeye dönüştü. Silahsız ya da bysz olmama rağmen umurumda değildi; öfkem tüm kılıçlardan daha keskindi. Onlarla karşılaşmak için topuklarımdan fırladım ama görünmez bir el belime dolandı ve beni geri çekti.

"ıkarın onu buradan," diye hırladı Luther, önüme bakarak. "Ben Taran'ı getireceğim." Saniyeler sonra etrafı kılıçlı ve mızraklı adamlarla çevrilmiş, ona verdiğim küçük hançeri sallayarak sayıca üstün olduğu bir savaşta canını kurtarmaya çalışıyordu.

Meçhul g beni sürükleyerek götürdü. İtirazımı haykırdım ve akılsız, kuduz bir yaratık gibi ırpındım.

"Bırakın beni," diye bağırdım.

"Bağışlayın beni Majesteleri," diye fısıldadı Alixe'nin gergin sesi kulağıma. "Artık gitmeliyiz. Sihrimin bizi daha ne kadar saklayabileceğini bilmiyorum."

Şok içinde donakaldım, sonra ayaklarıma baktım - ya da ayaklarımla *olması gereken yere* vardı. Onların yerinde boş bir hava ve dökülmüş yapraklar vardı.

Anlamak beni bir tuğla duvar gibi çarptı. Alixe'in daha önce de illüzyonlar yarattığını görmüştüm, babamla birlikte görünmeden saraydan kaçabilmek için havada kaybolmuşlardı.

"Geri dönmeliyiz," diye kükredim, hâlâ onu tutmaya çalışıyordum.

"Taran, o-" "Biliyorum. Durdurmak için çok yavaş davrandım." Sesi kederli ve boştu.

"Ama seni kurtarabilirim."

"Hayır Alixe, onlara yardım edebiliriz, sen de içeri girip-"

Yüzü önümde titreşti, sonra tamamen belirdi. İkimiz de aşağıya, bir kez daha görünür olan bedenlerimize baktık.

Alix e yemin etti. "Büyüm gitti. Onlardan önce gitmeliyiz-"

"*Onları buldum,*" diye bağırdı bir ses. "*Buradalar!*"

Kolumu tuttu ve koşmaya başladı.

Hızla ilerliyorduk, Alixe arazide inanılmaz bir çeviklikle uçarken ben ona ayak uydurmak için tökezliyor ve yalpalıyordum. Zifiri karanlıkta bile atletizmi insanüstü idi. Köklerin ve dalların üzerinden kolaylıkla atladı, hatta beni yanında daha düz bir yolda tutmak için nazikçe itmeyi veya çekmeyi bile başardı.

Peşimizdekilerin bize yetişme şansı yoktu ve arkamızdaki ayak sesleri hızla kayboldu ama Alixe kaybolmadı. Sadece daha fazla itti, her an tekrar ortaya çıkabileceklermiş gibi koşmaya devam etti.

Botlarımızın toprakta çıkardığı her gümbürtü, geride bıraktığımız iki değerli kalbin acımasız bir hatırlatıcısıydı. İçimde ona durması, geri dönmesi, arkadaşlarımızdan bir işaret beklemesi için bağırma dürtüsü yandı ama sesimin bizi ele vermesinden korktuğum için kendimi tutmaya zorladım.

Sonunda arazi ayaklarımla altında değişmeye başladı. Sert toprak daha yumuşak ve kumluydu. Her adımda toprağa batıyor ve kurtulmak gittikçe zorlaşıyordu. Küçük, kaşındırıcı tanecikler cildime çarpıyor ve botlarımla içine giriyordu.

Kum.

"Alix e," diye tısladım. "Sanırım neredeyse-"

Hiçbir uyarı olmadan orman sona erdi. Alixe acı içinde homurdandı ve biz cansız çölün geniş, açık bir alanına çıkıp yere yuvarlandık.

Sürünerek Alixe'in kumun üzerine yığıldığı yere gittim. "Yaralandın mı?"

Yüzünü buruşturdu ve kollarını ovuşturdu. "Sadece şu lanet sınırlar. Saklanacak bir yer bulana kadar devam etmeliyiz."

"Saklanmak mı?" Yeni manzarayı inceledim. Arkamızdaki orman dışında, kilometrelerce uzanan sonsuz kumullarla çevriliydik. Yol yoktu, bina yoktu, bitki örtüsü yoktu, su yoktu, sadece göz alabildiğine çöl vardı.

Alix e de aynı gerçeği anladığında kaşlarını çattı. İç çekti, sonra beni ileri doğru itti. "En azından ok menzilinden çıkalım."

Elinden geri çekildim. "Onları bırakmamalıydık," diye tersledim. "Taran yaralanmıştı. Yardımımıza ihtiyaçları vardı ve biz onları öylece *terk ettik*." Luther'in ateşli yeminini hatırlayınca sesim son kelimelerde çatallaştı.

"Luther seni güvenli bir yere götürmemi emretti," diye ısrar etti.

"Ve sana geri dönmeni emrettim. Bana unvanlardan ve komuta zincirlerinden bahsettiniz - Kraliçe olarak ondan üstün değil miyim? Yemininiz ona mı yoksa bana mı?"

Suçlamama sinirlendi. "Yeminim seni güvende tutmak."

Alçak sesle, tiksintiyle bir ses çıkardım ve ondan uzaklaşarak, sınırı belirleyen ağaçların keskin çizgisine ve aralarındaki siyah ceplere doğru baktım. Meros pusulasının anısı bana küçük bir umut kıvılcımı verdi; her neredeyse, Luther bana geri dönmenin yolunu bulabilirdi.

Eğer hayatta kaldıysa.

"Onlara güvenin Majesteleri," dedi Alixe nazıkçe. "Bundan çok daha yetenekli bir düşmana karşı Taran ve Luther'e bahse girerim."

"Sihirleri olmasa bile mi?"

"Evet, öyle bile olsa." Elini omzuma koydu. "Mecbur kaldığımızda büyümüz olmadan savaşmak için eğitildik. Bunu onlar halledebilir."

Göğsüm sıkıştı. "Ama Taran..."

Alix e hiçbir şey söylemedi ama parmaklarını gergin bir şekilde sıkması endişeli düşüncelerimi paylaştığını gösteriyordu.

Arkasını döndü, onu takip etmemi işaret etti ve ben tereddüt ettim. "Belki de Arboros'a geri dönüp daha korunmasız bir yere gitmeliyiz. Başka bir kovuk bulabilir ya da bir ağaca tırmanıp bekleyebiliriz."

"Sınırın bu tarafında daha güvendesiniz. Ölümlüler bizi Ignios'a kadar takip etmeyecektir."

"Nereden biliyorsun?"

Omzunun üzerinden ormana doğru ciddi bir bakış fırlattı. "Güven bana."

BEKLEMEK TAM BİR IZDIRAPTI.

Alix ve ben kumda ölüm sessizliğinde oturuyorduk, dikkatimiz az önce kaçtığımız ağaç duvarına sabitlenmişti. Ne zaman bir kuş bir dalı hışırdatsın ya da bir yaratık çalılardan arasından süzölsün, kalbim durur, ciğerlerim hareketsiz kalır ve damarlarımda adrenalin salgılanırdı.

Bunu takip eden kaçınılmaz durgunlukta, kendimi sakinleşmeye zorlayana kadar vücudum titrerdi ve kısır döngü yeniden başlardı.

İkimiz de daha fazla dayanamadığımızda, Alixe sessizliği bozdu. "Şifacı olarak tanrı taşı hakkında bir şey öğrendin mi?"

Bu ironi karşısında acımasızca sııttım. Godstone, annemin beni Türemişlerin dünyasından korumak için öğrenmemi yasakladığı pek çok konudan biriydi. Ortadan kaybolması beni saraydaki işlerini devralmaya ve Türemiş hastalıklar hakkındaki notlarını incelemeye sevk etmeseydi, şu anda bile bunu bilmiyor olabilirdim.

"Küçük yaralar her zaman ölümcül değildir," diye cevap verdim. "Toksin yayılmadığı sürece iyileşirler. Yavaş yavaş ama iyileşirler."

"Peki ya yayılırsa, tedavisi var mı?" Çenemi sıktım. "Bildiğim kadarıyla yok."

Dizlerini göğsüne çekti ve kollarını dizlerine dolayarak başını öne eğdi. Neredeyse duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde fısıldayarak Kutsal Lumnos Ana'ya dua etmeye başladı; Taran ve Luther'e göz kulak olması ve onları bize geri getirmesi, Taran'ın yaralarının iyileşmesine rehberlik etmesi ve bizi güvenli bir şekilde *dünyamıza* geri götürmesi için.

Birden kendimi yersiz yurtsuz, kutsal bir ayine davetsiz gelen bir kâfir gibi hissettim.

Sözlerini bitirdiğinde gözlerini gökyüzüne dikti. "Benim bir sunumum yok, Kutsal Anne, ama yine de beni duymanı umuyorum."

"Teklif mi?" Ben sordum.

Alix bana baktı. "Kindred'a dua ettiğimizde, büyüden bir sunu veririz. Sadece küçük bir damla, bahsettikleri armağanları onurlandıracak bir şey. Dua ederken bırakılan büyüün sonsuza dek kaybolduğunu söylerler. Teoride öyle ama kimse bundan emin değil."

"Eğer bu doğruysa, dua edenlere şaşıyorum. Alçalmışlar büyülerini güçlü tutma konusunda biraz *takıntılı* değiller mi?"

Küçük bir tebessüm etti. "İşte bu yüzden Kindred en güçlü büyüü en sadık hizmetkârlarına verir. '*Verilen bir kor, alınan bir alevdir.*' Gülümsedi. "En azından annem çocukken beni sarayda kovalarken, kuzenlerimle kavga etmek yerine dualarımı okumamı sağlamaya çalışırken böyle bağırdı."

Alix'e'in öfkeli anne babasından kaçarak cehennem azabı çektiğini düşününce güldüm. Kendi çocukluğuma oldukça benzediğini hayal ettim, birkaç mil uzakta ama koca bir dünya ayrı.

"Bu Luther'in gücünü açıklıyor," dedim. "Daha önce hiç bu kadar dindar bir adam görmemiştim."

Alix'e başıyla onayladı.

"Peki ya ben? Ona hiç dua etmedim." Yıldızlara baktım ve sanki ilahi yaşlı kuşun kendisiyle göz göze gelebilecekmişim gibi gözlerimi kısıtım. "Onunla biraz dalga geçtim. Ona birkaç kez küfrettim. Bir keresinde ondan bir iyilik istedim ve eminim yüzüme güldü."

"İnanç her zaman dua etmek değildir. Bazen fedakarlıkla ilgilidir."

Kasvetli bakışları omurgamda bir ürperti yarattı. Ne demek istediğini sormadım ve gerçekten bilmek istediğimden de emin değildim.

Başını Arboros'a doğru çevirdi ve nefesini içine çekti.

Gözlerim ağaçlara kayd. Gölgelelerin arasından iki figür belirdi. Biri elindeki küçük bir nesneye bakıyordu, ikincisi ise topallıyordu, kolu diğerinin omuzlarına dolanmıştı.

Onlara doğru ilerlemeye başladım ama Alixe beni tuttu ve geri itti. "Ben giderim. Sen burada kal."

"Bu çok saçma," diye tısladım. "Bana bir yükmüşüm gibi davranmayı bırakın."

"Sen bir yüksün," diye kestirip attı, her zamanki sakinliğini kaybetmişti. "Üçümüz senin hayatını her zaman ön planda tutacağız. Eğer bizi korumak istiyorsan, bırak biz de seni korumak için işimizi yapalım."

Boğazımda hararetli tartışmalar dönüyordu. "Peki," diye homurdandım. "Git."

Onların yanına koşup Taran'ın diğer kolunu omuzlarına almasını izlerken istemsiz çaresizliğime öfkelen dim.

Birkaç dakika sonra ağaçların arasında yüzler belirmeye başladı. Bir uyarı çığlığı atmaya başladım, sonra ölümlülerin ormanın kenarında takiplerini durdurduklarını fark edince durakladım.

Yaklaştıklarında Taran, "Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Bırakın beni gideyim.

Bir bar kavgasında daha kötü yaralarım olmuştu."

Sadece daha yüksek sesle homurdanmasına neden olan şikâyetlerini duymazdan geldiler ve onu kumun üzerine yatırdılar. Yanına diz çöküp yeleşini ve altındaki kalın tuniği nazikçe sıyırdım. İki yarık çoktan kızarmış ve şişmişti, yaralardan hâlâ taze kan sızıyordu.

"Başka var mı?" Luther'e bakarak sordum.

Solgun, şok olmuş bir ifadeyle bana baktı. Cevap vermedi.

Gözlerindeki boşluğa bakılırsa beni duyduğundan bile emin değildim.

Eğildim ve avucumu Luther'in yanağına koydum. Bir an için irkilmiş gibiydi, sonra elini benimkine bastırdı ve buz gibi parmaklarıyla benimkini bir can simidi gibi kavradı.

Onu böyle çözülmüş görünce kalbim acıdı. Kurşuni yüz hatları çoktan yas tutmaya başladığı bir kayba ihanet ediyordu.

"Sadece ikisi," diye homurdandı Taran. "Bir avuç ölümlü tarafından alt edildiğime inanamıyorum. Ölüyor olmam iyi bir şey, bunu evde asla yaşayamam."

Kimse gülmedi.

Luther'in göz kapakları sıkıca kapandı. Alixe başını çevirdi ve ay ıGığı gözlerindeki ıslaklıkta parıldarken hızla gözlerini kırptı.

Taran'ın yaralarına baktım. Karşılaştığı şeyin ağırlığı çok büyüktü. Ağırlığı beni eziyor, hüznün kasvetine geri sürüklemekle tehdit ediyordu.

Ama bir savaş esiri ya da Kraliçe olmadan önce bir şifacıydım ve çok da iyiydim. Yaralardan ya da hastalıklardan korkmazdım, onları çözülmesi gereken bir bulmaca olarak görürdüm. Asla can alacak cesaretim olmayabilirdi ama onları kurtarabilirdim.

En azından onlar için savaşabilirim.

Derin bir nefes aldım, panik, dehşet ve kalp kırıklığımı başka bir gün için küçük bir kutuya koydum, sonra Taran'a sinirli bir bakış attım.

"Bu kadar dramatik olma. Ölmüyorsun."

Bana göz kırptı. "Ölmüyor muyum?"

"Tabii ki hayır." Tunığimin eteğini yırtıp iki kareye katladım ve birini kaburgasındaki kesiğe bastırdım. "Ben de tam Alixe'e bu küçük kesiklerin genellikle kendiliğinden iyileştiğini söylüyordum."

"Öyle mi?" Luther sordu.

Ona bakıp kederinin yüzümü parçalamasına izin veremezdim, bu yüzden onun yerine onu işe koydum. Elini tuttum ve derme çatma

bandaj. "İşte, bunu yerinde tut. Sıkı bastır ama çok fazla değil. Alixe, omzundakini al."

Talimatlarıma uymak için Taran'a yaklaştılar. Tatmin olana kadar küçük ayarlamalar yaptım, sonra eğildim ve Alixe'nin birçok kılıfından bir hançer aldım. Tunığımı tamamen çıkardım ve bir yığın uzun şerit halinde kesmeye başladım.

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" Alixe sordu. "Benimkini de alabilirsin." "Ya da paltomu," diye ekledi Luther.

"Hayır, o süslü Descended kumaşları yarayı tahriş eder. Keten daha iyi." Taran'a sııttım. "Biliyor musun, eğer beni üstsüz yakalamak istiyorsan, bunu yapmanın çok daha kolay yolları var." Göz kırptım. "Luther'a sorman yeter."

Taran kahkahaları arasında yüzünü buruşturdu. "İsterdim ama yanımda başka bir bıçak daha istemiyorum."

Luther'e gülümseme riskini göze aldım. Boş bakışları Taran'ın yarasına odaklanmıştı.

Taran çenesini ormana doğru sallayarak, "Bak," dedi.

Ormanın kenarında, ölümlü adamlardan biri ağaç çizgisinin ötesine doğru ayaklarını sürüyerek ilerlemeye başlamıştı. Ağır adımlarla yürüyor, her adımdan sonra duraksıyor, elleri titreyerek iki yanına düşüyordu.

"Sınırdan korkuyorlar mı?" diye sordum. "Korkmuyorlarsa bile korkmalılar," diye mırıldandı Taran.

Adamın ilerleyişi onu daha cesur yaptı. Daha büyük adımlar attı, sırtı dikleşti. Üçümüze kaşlarını çattı ve bir parmağını kaldırdı. "Bizden sonsuza dek kaçamazsın, Alçalmış sc-"

Ayaklarının dibinde patlayan bir ateş vücudunu sararak onu bir anda tüketirken sesi çığlıklara dönüştü. Dizlerinin üzerine çöktü, ardından gırtlaktan gelen bir iniltiyle öne doğru yığıldı. Saniyeler sonra alevler titreyerek söndü ve söndü. Bir zamanlar bir adamın olduğu yerde şimdi sadece kömürleşmiş, hareketsiz bir kabuk vardı.

"*Lanet olası Ignios*," dedi Taran. "Söylentileri duymuştum ama doğru olduğunu düşünmemiştim."

"Bu da neydi böyle?" Nefes nefese kaldım.

"Ignios sınır savunması," dedi Alixe karanlık bir sesle. "Tüm ölümlülerini kovduktan sonra hiçbirinin geri dönmemesini sağlamak için bunu uygulamaya koydular."

Mide bulantısı boğazımda yükseldi. Ölü adamın çığlıkları hâlâ kum tepelerinde yankılanıyordu. Etrafta öldürdüklerini iddia edecek bir Ignios Alçalmış bile yoktu - sadece çeteleye eklenen bir ölümlü daha.

"En azından ölümlülerin peşimizden gelmeyeceğini biliyoruz," dedi Alixe. "Şimdilik güvendeyiz."

Taran sırtını kuma yasladı. Başını yana eğdi ve bana baktı, gözleri gerçeği bulmak için yüzümde geziniyordu. "Gerçekten bundan sağ çıkabileceğimi düşünüyor musun Queenie?"

Korkumu bastırıp göz kamaştırıcı bir gülümseme takınırken hayatımın yalanını söyledim. Bir omzumu hafifçe kaldırdım, umursamaz bir şekilde omuz silktim. "Elbette biliyorum. Sadece kesikleri temiz tutmamız gerekiyor. Dinlenmeyi ve iyileşmeleri için zaman tanımayı becerebilir misin?"

Vücudu içgüdüsel bir rahatlama ile sarktı. "Birkaç gün beladan uzak kalabileceğini düşünüyor musun?"

Karanlıktan bizi izleyen nefret dolu kahverengi gözlere baktım. "Göreceğiz."

ChapTer

FIFTeen

Şafakla birlikte uyandığımda Luther çoktan uyanmıştı. Onu en son gördüğüm yerdeydi, büyük bir kum tepesinin üzerinde oturuyordu. geri kalanımıza.

O nöbet tutarken, Alixe ve ben Taran'ın görevini üstlenmiştik. Uykuya dalana kadar onu kahkahalar ve şakalarla eğlendirdik, sonra da soğuk çöl gecesi boyunca yaralı bedenini sıcak tutmak için her iki yanına kıvrıldık.

Bir keresinde, hissettiklerini anlatmasını sağlamak umuduyla Luther'in yanına sokulmuştum, ama o, mahvolmuş gömleğimin yerine paltosunu almam için beni zorladıktan sonra beni çabucak başından savmıştı.

Ben iyiyim, diye ısrar etti. Sadece endişelendim. Biraz dinlen.

Sesinin gerginliğindeki bir şey beni biraz zamana ihtiyacı olduğu konusunda uyarmıştı, ben de isteksizce kabul ettim, ancak paramparça olmuş ifadesi bütün gece aklımdan çıkmadı ve sıkıntılı rüyalarım musallat oldu.

"Hiç uyuyabildin mi?" Kumu sürüp yanına diz çöktüğümde sordum.

"Biraz."

Homurdandım. "Yalancı."

"Konuşmayı seven birisin. Dün gece tam bir şov yaptın." Kaba ses tonuna karşı bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Çok ikna ediciydi. Bir an için kendim bile inandım." Gözlerini ağaçlara dikti, boğazındaki kaslar esnedi. "Ama tanrıtaşı hakkında da biraz bilgim var. Yıllar önce onu babamı zehirlemek için kullanmayı planlamıştım, bu yüzden etkilerini araştırdım. Gerçekten ne kadar kurtulunmaz olduğunu biliyorum."

Şokumu gizlemek için yüzümü çelikleştirdim. Babasıyla ilişkisinin gergin olması sürpriz sayılmazdı ama Luther'in Remis'e duyduğu nefretin bu kadar derin ya da karanlık olduğunu fark etmemiştim.

"Zehre dönüşürse kurtuluşu yoktur," diye kabul ettim, "ama bıçak kesikleri farklıdır. Küçük olanlar iyileşebilir."

"Bunların dörtte biri iyileşir. Geri kalanı ölümcüldür."

Göğsüme çöken ağırlığa rağmen yine kayıtsızlığa sarıldım. Annemin notları kötü ihtimaller konusunda pek de net değildi. Ve Taran'ın iki yarası vardı.

"Çeyrek hiç değil," diye cıvıldadım sahte bir parlaklıkla. "Taran güçlü ve sağlıklı, ayrıca yaralarıyla ilgilenecek kendi özel şifacısı var. Şansı kesinlikle çoğundan daha yüksek."

Luther çok uzun bir süre hiçbir Gey söylemedi. Koyu renk, bağlanmamıG saçları sabah esintisinde dalgalanıyor, Taran'ın kanının bir gece önce süveterinin ince örgüsünü ıslattığı kaburgalarına hafif bir soluk kum tozu yapıGıyordu. Yüz hatları hiçbir şey ele vermiyordu, duvarları benim bile göremeyeceğim kadar yüksekti.

"Ölümün yaklaştığını bildiğin halde sevdiğin birine yalan söylemek doğru mu?" diye sordu sonunda. "Birlikte geçireceğiniz zamanın çok daha kısa olduğunu bildiğiniz halde, geleceğin sonsuza dek uzanabileceğine inanmalarına izin vermek? Yoksa bu trajediye zalimlik eklemek midir?"

Omuzlarımız birbirine değene kadar ona yaklaştım. Beni kucaklamak için hiçbir hareket yapmasa da, bir an sonra yanıma doğru eğildiğini hissettim.

"Pek çok çeşit ilaç var," dedim nazikçe. "Bazılarını anlamak daha kolay, şifalı otlar ve merhemler gibi, ama diğerleri açıklanamaz. İnanç. Mutluluk ve kahkaha. Olumlu bir sonuca duyulan güven. Sevdiklerinizle ten teması. Bu şeylerin sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğüm hastalarda fark yarattığını gördüm." Avucumu koluna koydum. "Taran'a elimden gelen en iyi şans vermem istiyorum. Eğer yalanım onu hayatta tutabilecekse, sonuçta buna değmez mi?"

Luther uzun bir iç geçirdi. "Evet. Tabii ki." Saçlarını geriye taradı, sonra elimi tutup dudaklarına bastırdı. "Sen inanılmaz bir Gifacısın. Onu kurtarabilecek biri varsa, o da sensin."

Onaylayan bir gülümsemeyi zorladım. "Gel ve bizimle otur. Taran'ın da sana ihtiyacı var."

Başını salladı ve ayağa kalktı, sonra bana yardım etmek için uzandı. Ayağa kalktığımda beni belimden yakaladı ve beni nefessiz bırakan ani, sert ve tutkulu bir öpücük için kendine çekti.

Dokunuşunun her zaman getirdiği ateşli zevkten ne kadar heyecan duysam da, dudaklarında kalbimi hızlandırmak yerine sızlatan bir keder tadı vardı.

"Sen iyi misin?" diye sordum. Kelimeler ağzımdan çıkarken irkildim - şu anda karşı karşıya olduğumuz her şeyin ışığında bu soru ne kadar aptalca görünüyordu.

Nezaketinden ya da belki de yorgunluğundan bana bunu söylemedi. "Ben iyiyim," dedi benimkinden bile daha az samimi gelen bir gülümsemeyle. Beni kolunun altına aldı ve diğerlerine doğru yürümeye başladı. "Şimdi acele edip Taran'ı iyileştirmeni istiyorum ki en sevdiğim kazağımı mahvettiği için onu tekrar bıçaklayabileyim."

Endişelerim yatışmaktan çok uzak olsa da, bana daha fazla zorlayacak zaman bırakmadı. Bir süre sonra Taran'ın yanına dönmüştük, Luther onunla ölümlülere karşı kimin daha iyi savaştığı konusunda tartışırken ben de Taran'ın yaralarındaki pansumanı nazikçe değiştiriyordum.

"Nasıl görünüyorlar?" Alixe eğilip çalışmamı izlerken sessizce sordu.

Gazlı bezin altına baktım. Yaranın kendisi normal görünüyordu, yıllar boyunca tedavi ettiğim yüzlerce ölümcül kesiğe yeterince benziyordu. Kaburgalarındaki bıçağı büken şey, derinin yarıldığı yerden çıkan küçük siyah damarlardı.

"Söylemesi zor," diye aceleyle çıktım ve üzerlerini hızla yeni çarşaflarla kapattım. "Onları temizlemek için gerçekten suya ihtiyacım var. Arboros'ta gördüğümüz o bitkilerden de biraz yardımcı olabilir."

Orman sınırına baktım ve kalbim sıkıştı. Yüzler hâlâ ağaçların arasında oyalanıyor, izliyor ve bekliyordu.

"Sihrim geri gelirse, gizlice geri döner ve ihtiyacımız olanı alırım," diye teklif etti.

"Yakında hepimizin suya ihtiyacı olacak. Yiyecek ve barınağa da. Eğer bizi sonsuza kadar bekletmeyi planlıyorlarsa..."

Kadın kasvetli bir anlayışla başını salladı. "Flameroot'un etkisinin geçmesi ve büyüünün geri gelmesi ne kadar sürer?"

"Birkaç gün daha, belki daha uzun."

"Biz..." Sesini fısıltıya düşürdü. "O kadar uzun süre dayanabilir mi?"

Ciddi bir bakış paylaştık. "Öğrenmemeyi tercih ederim."

"Seni duyabiliyoruz, biliyorsun." Taran'ın kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm. "Bütün o '*İyi olacaksın*' numarasının yalan olduğunu biliyordum."

İçimden küfrettim ve neşeli yüzümün şalterini indirdim. "Yalan değildi. Sadece vücudunun iyileşebilmesi için sana yiyecek ve su getirmek istiyorum." Gözlerimi devirir gibi yaptım. "Alevler adına Taran, bundan daha az şımartılmaya ihtiyacı olan yeni doğmuş bebekleri tedavi ettim."

"Bence biz bu durumdayken hiç *Alev* çağırmamalıyız.

Lanet olası Ignios," diye homurdandı. "Ve bu söz yasak değil mi?"

Sırıttım. "Ben Kraliçe'yim. Bunu yasaklamıyorum. Everflame, Lumnos'tan çok önce buradaydı. Eğer Alçalmışlar ve ölümlüler iyi geçinmeyi öğrenmek zorundaysa, Eski Tanrılar ve Akrabalar da öğrenmek zorundadır."

İnledi ve gözlerini kısarak sabah gökyüzüne baktı. "Kutsal Lumnos Ana, ben senin sadık hizmetkârınım. Lütfen onun küfrü yüzünden beni cezalandırma."

"Benim küfrüm mü? Taran, senin en az on kez 'Lumnos'un memeleri' dediğini duydum."

"Evet. *Sadakatle*."

"Eğer ikinizin de işi bittiyse," diye araya girdi Luther, "sanırım bir çözümüm var." Gözlerini kuzeye dikti. "Ignios'un ölümlüleri kovmadan önceki eski haritalarını gördüm. Ölümlü Şehirleri deniz kıyısında, Arboros sınırına yakındı."

"Artık oradan çok uzakta olamayız," dedim. "İsyancıların kampı sahile yakındı."

Başını salladı. "Yakınlarda hâlâ bir tatlı su kaynağı olabilir, barınak bulabilir ve diğer malzemeleri toplayabiliriz. Yine de yolculuk zor olacak..." Önce Taran'a, sonra da bana baktı, gözlerinde bir soru vardı.

"Sadece birkaç saat yürüyeceğiz," diye homurdandı Taran ben cevap vermeden önce. "Ben halledebilirim."

"Emin misin?" Alixe ona sordu, ancak gözleri bana sabitlenmişti.

Taran ellerimizi itti ve sertçe ayağa kalkarken homurdandı. Attığı giysilerini kaptığı gibi kumlara doğru yürüdü. "Majesteleri bana tekrar yeni doğmuş bir bebek demeden önce erkekliğimi geri kazanmama izin verin."

SONUÇ OLARAK, hiçbirimiz çölde *birkaç saatlik yürüyüşün* gerektireceklerine hazırlıklı değildik.

Kış mevsimi olmasına rağmen, iklim amansızdı. Kızgın güneşin altında yüzlerimiz pembeleşip yumuşadı ve havadaki soğukluk bile sırtımızdan akan teri durduramadı. Acımasız kuraklık ve içecek su eksikliği ile birleştiğinde, dehidrasyon belirtileri endişe verici bir hızla ortaya çıktı. Gün ortasına geldiğimizde hepimizin dudakları çatlamış, başları zonkluyor ve sersemlemiştik.

Güçlendirilmiş Alçalmış derimizin *delinmesi* zor olsa da *tahriş edilmesinin* zor olmadığını çabucak öğrendim. İnce kum tanecikleri botlarımıza ve giysilerimize işliyor, etimize acı verici bir şekilde sürtünüyordu.

Yürüyüşün kendisi işkence gibi yavaştı. Tozlu arazi topuklarımızı emiyor ve bırakmayı reddederek her adımı bir savaş haline getiriyordu. Açık çölde kaybolmamak için Arboros sınırına yeterince yakın kaldık, ancak ok menzilinden uzak durma arzumuz bizi dik, tepelik kum tepelerinde kalmaya zorladı.

En kötüsü de kum fırtınalarıydı. Arada bir rüzgâr şiddetlenir ve bizi kör edici bir kum kasırgasıyla çevrelerdi. Her seferinde, dönen kumların Taran'ın yaralarına ne yapacağından korkarak paltomu çıkarıp göğsüne fırlatırdım ve Alixe ile Luther'in çıplak bedenimi korumak için üzerime atlamalarına neden olurdu. Birlikte toplanır ve sağ çıkabilmek için dua ederdik.

Yolculuğun belki de en sarsıcı yanı yalnız olmadığımızdı. Güneşin sert ışığında, Muhafızların nöbeti, yanımızdaki ormanda rahatça yürürken tam olarak sergileniyordu. Kapana kısıldığımızı, ölümün bizi soldan, sağdan ve Taran'ın durumunda olduğu gibi içimizden kovaladığını sürekli hatırlatıyordu.

Onun iyiliği için yavaş bir tempo tutturduk; yolculuğun en az yarısı boyunca bu durumdan şikayetçi olsa da buna iyi dayandı. Güneş kaybolup da görünürde ne bir deniz ne de bir şehir kalmadığında ve kum tepeleri arasında bir gece daha geçirmek zorunda kaldığımızda, Taran hepimizden daha az nefes alıyordu. Tüm çabalarımın rağmen

Yorgunluk, yüzümde gerçek bir gülümseme yarattı, gerçekten başarabileceğine dair ilk gerçek umut ışığım oldu.

Ama sargılarının altından bakıp siyah damar yığınının bir santim daha büyüdüğünü gördüğümde, ışıltım gölgeye dönüştü.

Savaş onun bedeninde devam ederken, benim kalbimde farklı bir savaş yaşanıyordu. Geceyi en çılgın hikâyelerimi anlatarak, Taran'a ölümlü içki şarkıları öğreterek ve onların çok ayrıcalıklı yetiştirilme tarzları ile benim pek de rafine olmayan yetiştirilme tarzım hakkında şakalar yaparak geçirdim. Sonunda göz kapaklarım düşmeye başladığında, ilk nöbet için gönüllü oldum, en yakın kum tepesine tırmanıp gözden kayboldum ve gözyaşları içinde yere yığıldım.

Ya da gözleriniz ağlayamayacak kadar kurumuşken gözyaşı yerine geçen şeyler.

Taran'la paylaştığım her gülümseme kalbime çakılan bir çiviymiş. Luther'e neşenin başlı başına bir ilaç olduğu konusunda söylediklerimde ciddiydim ve hiçbir işe yaramasa bile Taran'ın son günlerinin mutlu geçmesini istiyordum. Gülümseyerek ölmeyi hak ediyordu.

Ama bunun bir bedeli vardı. Gerçek duygularımı gizlemek için gösterdiğim sürekli çaba beni yiyip bitiriyordu ve Alixe ya da Luther'ın gözlerinin içine bakıp ortak maskemizin ardını görmeye cesaret ettiğimde, bunun onları da öldürdüğünü söyleyebiliyordum.

Yaptığı şey yüzünden Vance'ten *nefret* ediyordum. Yolculuğun yarısını Sorae'nin dragonfyre'ı onu yaktığında attığı çığlıkları hatırlayarak ya da ona ödetebileceğim tüm korkunç yolları hayal ederek geçirdiğimi itiraf etmekten gurur duymuyordum. Sihrim geri döndüğünde o hâlâ ormandaysa yapabileceklerimden hem zevk alıyor hem de korkuyordum.

Ve eğer Taran'ı kaybedersek. Onun intikamını almak için tanrılığımı bekleyebileceğimden emin değildim.

Ama aynı zamanda içimdeki nefretin, o ölümlü adamların kalplerindeki nefretin bir aynası olduğunu da biliyordum; onları bize saldırmaya iten nefretin aynısı. Ne de olsa, kaç tanesi sevdiği birinin Alçalmış bir kılıcın ucunda son nefesini verişini izlemişti?

En azından bir tanesi için o bıçak benimdi.

Taran'dan intikamlarını almışlardı ve bu içimde yeni bir nefret doğurmuştu. Eğer ben de intikamımı alırsam, bu sadece yeni kinler, yeni kan davaları yaratacaktı. Etrafımızda dönüp duracak, kimse kalmayana kadar nefret edecek ve öldürecektik. Bundan doğabilecek hiçbir iyilik yoktu.

Ama yine de onlardan nefret ediyordum.

Ölümlüleri ve Türemişleri intikam yerine barışı seçmeye nasıl ikna

edeceğimi düşünüyordum. Ama aralarındaki savaşı nasıl durdurabilirdim?

kendi kalbimde bile durduramazken?

Yumuşak kumlara sırtımı yasladım ve gecenin mürekkepli, yıldızlarla bezeli örtüsüne baktım.

"Dinle, Büyükanne Lumnos," diye mırıldandım, "burada ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Bir ölümlü olarak yetiştirilmiş bir Türemiş, tahtını istemeyen bir Kraliçe. Hepsi çok şiirsel. Ama bu sefer işi berbat etmiş olabilirsin. Bence gerçekten yanlış kızı seçtin."

Burnum kırıştı. "Neden Luther olmasın? Kıtadaki her Descended'i düşman edinmekten nasıl kaçınacağını biliyor, ki ben bunu yapmaktan tamamen aciz görünüyorum. Eğer amacınız barışsa, tacınızı giymek için onun daha iyi bir seçim olacağına eminim."

Gözlerimi kısıtım, başımı eğdim. "Sen birini seçiyor musun ki? Belki de *layık* birini seçtiğine dair tüm bu konuşmalar, açgözlü adamların dünyayı tüm kötülükleri için ilahi izne sahip olduklarına ikna etmek için uydurdukları bir yalandır. Belki de hiç kutsama dağıtmıyorsundur ve kötü adam mı yoksa kahraman mı olacağımıza karar vermek bize kalmıştır."

İnleyerek yüzümü ovuşturdum. "Neden umursamayan ölü bir kadınla konuşuyorum ki? Çöl beynimi kurutuyor." Ayağa kalktım ve Alixe'i nöbet sırası için uyandırmak üzere geri dönmeye başladım. Kum tepesine tırmanırken durdum ve son bir kez gökyüzüne baktım. "Henüz dualarımı almadın. Taran'ı kurtar ve bizi eve götür. Sonra konuşuruz."

ChapTer

SIXTeen

Ertesi gün erkenden Ölümlü Şehir'e vardık.

Ölümlü Şehir'in *hayaletine* vardık.

Uzaktan bakıldığında sanki hâlâ küçük, uykulu bir mezraymış gibi görünüyordu; mütevazı, dayanıklı insanların dünyanın kendi sessiz köşelerinde güzel bir sadelik içinde hayatlar kurdukları bir yer.

Kasaba bir vaha etrafında inşa edilmişti; uçsuz bucaksız bej bir tuvalin üzerinde küçük bir mavi ve yeşil leke. Koyu kırmızı kilden yapılmış bina sıraları, palmiye ağaçları ve aşırı büyümüş narenciye bitkileri ile noktalı düzgün çizgiler halinde oturuyordu.

Son kum tepesine vardığımızda ve merkezde hala aktif olan ışıltılı su kaynağını gördüğümüzde, sırtarak kucaklaştık. Öyle yemyeşil bir cennete benziyordu ki, bir an için güneşin beynimizi çatlatıp bizi ortak bir sanrıya sürüklediğini merak ettim.

Ancak yaklaştıkça buranın pastoral bir yer olmadığı anlaşıldı.

Her şey iskeletlerle başladı. Yüzlercesi kuma yarı gömülmüş, hayvanlar tarafından temizlenmiş ve güneş tarafından beyazlatılmıştı. Çoğu köyün eteklerinde yatıyor, sanki kaçarken vurulmuş gibi çevredeki kum tepelerinin kenarlarına doğru uzanıyordu. Bir insanı bu sığınaktan çıkarıp açık çölün kesin ölümüne neyin sürükleyebileceğini merak ederken buz gibi parmaklar ensemde geziniyordu.

Kasabanın içindeki evler aceleyle terk edilmişti. Tencereler çoktan ölmüş ocakların üzerinde asılı duruyor, kitaplar masaların üzerinde açık bir şekilde duruyor ve çocukların oyuncakları dağınık ve unutulmuş bir şekilde duruyordu. Gardıroplar hala giysilerle doluydu ve hepimiz yırtık, kirli paçavralarımızı esintili çarşaflar ve yumuşak yünlerle değiştirme şansına sahip olduğumuz için mutlu olsak da, bu biraz akbabaların eski bir leşin etini gagalaması gibi hissettirdi.

Silahlar garip bir şekilde boldu. Birçoğu tezgahların üzerinde bırakılmış, hatta birkaçı sokaklara düşmüştü. Bu ölümlüleri kovalayan her neyse, görünüşe göre kılıçlarının ya da yaylarının onları kurtaracağına inanmamışlardı.

Çoğu ölümlü yapımı olsa da, Corbois Kılıcı da dahil olmak üzere Muhafızlarla olan çatışmada neredeyse tüm silahlarımız alındığı için cephaneliğimizi doldurmak için bazı Fortosian çelik kılıçları topladık. Luther kılıcın yükünden kurtulduğuna sevindiğine yemin etti ama mücevherli kabzanın bir zamanlar yükseldiği omzunun üzerindeki boşluk içimi acıttı. Kılıcın kaybıyla birlikte ondan da bir parça eksilmiş gibiydi.

Tek hayal kırıklığımız ve şimdi de en büyük ikilemimiz yiyecek eksikliğiydi. Binalardaki her şey çoktan çürüyüp toz olmuştu ve açlığımızı yatıştıran bir avuç olgun kumkuat ağacı olsa da diğer bitkilerin hasadına aylar vardı. Daha sert çöl sakinleri gizli besinleri bulmanın püf noktalarını biliyor olabilirdi ama bu sırlar kum tepelerinde yok olmuştu. Düşman bir toprakta yabancı davetsiz misafirlerdik ve ormanın aksine çöl bize yiyecek sağlamıyordu.

"Sahile doğru gitmeye devam edebiliriz," diye önerdi Alixe, ellerini pınarın serin suyuna sokup yüzüne çarparak. "Orada biraz balık yakalayabiliriz, hatta belki geçen bir tekneye el sallayıp yardım bile isteyebiliriz."

Luther hemen, "Hayır," dedi. "Sahilde çok açıktayız."

Yakındaki bir palmye ağacının gölgesine uzanmış, üçümüzün tenimizi kaplayan kum kabuğunu yıkayışımızı izliyordu.

Bana baktı. "Sen davetsiz bir kraliyet üyesisin. Eğer burada yakalanırsan, Ignios Kralı seni gördüğü yerde öldürme hakkına sahiptir."

Bezimi bahara batırdım ve Taran'ın kaburgalarındaki yaraya sürdüm. Koyu damarların sadece hafifçe yayıldığını ve kesiğin üzerinde ince bir kabuk oluşmaya başladığını görmek beni rahatlattı.

"Muhafızlar tarafından kaçırıldığımı biliyor," dedim. "Belki beni dinler ve anlar."

Luther'in eli evlerden birinde bulduğu uzun, kavisli palanın kemik kabzasının etrafında sıkılaştı. "Onunla tanıştın. Sana anlayışlı bir adam gibi göründü mü?"

Taç Giyme Törenimi düşündüm. Huysuz Ignios Kralı'yla yaptığım tek konuşma, benim "*melez*" olduğumu öğrendiğinde yüzünde beliren tiksintiydi.

Kaşlarımı çattım. "Pek sayılmaz."

Taran bana sırtı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu. Kaynağa çırlıçıplak dalmasına izin vermeyi reddettikten sonra, uzlaşma olarak ona verdiğim sünger banyosundan çok fazla zevk alıyordu.

"Luther'e katılıyorum," dedi. "Bizi görürlerse hepimizi öldüreceklerini hiç sanmıyorum. Onlar kaba, acımasız piçler ve yabancılardan nefret ediyorlar."

Alixé bir sürahiyi suya daldırdı ve kırpılmış saçlarına döktü. "Her zaman böyle değildi," diye düşündü. "Ignios eskiden misafirperverliğiyle ünlüydü. Çevre Yolu, yolcuları ağırlayan dükkânlar ve hanlarla doluydu. Kum tepelerinde kaybolanlara yardım etmek için devriyeleri bile vardı. Dokuz diyar arasında en az kaynağa sahip olanlar onlardı, ama buradan geçen herkese ilk yardım elini uzatan da onlardı."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Kan Savaşı," diye yanıtladı Luther. "Tarafsız kalmaya ve savaşın dışında kalmaya çalıştılar ama iki taraf da buna izin vermedi."

Alixé başını salladı. "Vahalar zehirlenmeye başladı. Kaynaklar buradaki yaşam için çok önemli, bu yüzden herkes yabancıların yaptığından şüphelendi, ancak Soydan Gelenler ve ölümlülerin her biri diğerini suçladı. Ordu, Ignios savaşa katılmadığı sürece yardım için asker göndermeyi reddetti. Sonunda Kraliyetleri, tüm diyar yaşanmaz hale gelmeden önce pes etmek zorunda kaldı ve isyancılar bunun için onlara sert bir şekilde vurdu. Savaşın sonunda Ignios'tan neredeyse hiç kimse kalmamıştı."

"Hayatta kalanlar öfkelerinden asla vazgeçmediler," diye ekledi Luther. "Yabancılar kucak açmayı bıraktılar ve şimdiki Kral tahta geçtiğinde tüm ölümlüleri sürgüne gönderdi."

Henri'nin bana söylediklerini hatırlayarak, "Onları sürgün etmedi," diye mırıldandım. "Onları öldürdü. Onları kum tepelerine sürdü ve güneşin altında kavrularak ölmelerine izin verdi."

"Bunu nereden duydun?" Luther sordu.

"Sanırım bir arkadaşımın," dedim omuz silkerek. İhtiyacım olan son şey Luther'in gözünü yeniden Henri'ye dikmesiydi.

"Dur tahmin edeyim, Muhafız arkadaşlarından biri mi?" Taran acı bir şekilde söyledi. Gözleri ihanetle parlayarak kısıldı. "İnsanları katılmaya ikna etmek için Alçalmışlar hakkında yalanlar yaydıklarını biliyorsun, değil mi?"

Yarasını kuruturken çenemi sıktım, sonra da sarmak için yeni bir keten parçası aldım. "Muhafızların bunu yapmak için yalan söylemesine gerek yok Taran."

Alçalmışlar onlara kendi başlarına bol miktarda asker toplama malzemesi veriyor." "Taran haklı," dedi Luther nazikçe. Gözlerim onunkilere kaydı ve o da

Bana anlamlı bir bakış attı. "İkimiz de biliyoruz ki... dürüst olmayabiliyorlar." "Peki onlara ne olduğunu düşünüyorsun?" Elimle işaret ederek

beyaz kemiklerin çizgileri kum tepelerine doğru uzanıyordu. "Tüm o ölümlülerin silahlarını bırakıp canlarını kurtarmak için kaçmalarına ne sebep oldu? Muhafızların *bunu* açıklamak için hangi yalana ihtiyacı var?" İkisinin arasına dik dik baktım. "Sınırlarını aşma suçu yüzünden bir adamın diri diri yanışını izledim. Duyduklarımın '*dürüstlükten uzak*' olması umurumda değil. Kendi gözlerimle gördüklerimden daha kötü değil."

Diğerleri sessizliğe gömüldü. Sinirli bir şekilde burnumu çektim ve Taran'ın omzundaki sargıya uzanıp onu yırttım.

Kalbim durdu.

Kaburgalarındaki kesiğin aksine, bu yaradan kan ve kötü kokulu siyah bir sıvı sızıyordu. Etrafındaki koyu renkli damar ağı kalınlaşmış ve büyümüştü, kalp atışlarıyla birlikte nabız gibi atıyordu.

Enfeksiyonun ilk belirtileri.

Onu gizlemek için çarşafı hızla yere çarptım. Taran yüzünü buruşturdu ve geri çekildi. "Sözümü geri alıyorum, sana inanıyorum. Hıncını benim bedenimden çıkarmak zorunda değilsin."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Çenemi eğdim ve yüzümü ve yüzümdeki dehşeti gizlemek için kumaş yığınımı karıştırıyormuş gibi yaptım.

Nefes alışım hızlandı ve sığlaştı. Kesiği dezenfekte etmem gerekiyordu ama su ancak bu kadarını yapabiliirdi, ilaca ihtiyacı vardı. Burada bulduğum tüm malzemeler bozulmuştu. Arboros'ta yardımcı olabilecek bitkiler görmüştüm ama...

"Gerçekten onlardan biri miydin?" Taran bana sordu. "Sen bir Muhafız mıydın?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne? Ben... I-"

Koyu sarı kaşları iyice gerilmiş, yüz hatları acıyla çizilmişti. "Sadece bizimle tanışmadan önce miydi?"

Başka tarafa baktım ve ıslak bezimi aldım. Ellerim titriyor olsa da, diğer elimi onun görüşünden korumak için kullanarak yarayı olabildiğince temiz bir şekilde sildim.

"Bir kısmı sonraydı," diye itiraf ettim, ona bakamayacak kadar utanarak.

"Muhafızlar cinayet işledi." Taran'ın sesi şimdi daha öfkeli, daha suçlayıcıydı. "Onların saldırıları yüzünden arkadaşlarımı kaybettim."

"Bunların hiçbirini desteklemedim. Sadece bilgi toplamalarına yardımcı oldum."

"Ama yine de onlara yardım ettiniz. Bizi tanıdın, arkadaşımız oldun ve onlarla birlikte çalıştın?"

"Ben de öyle," dedi Luther.

Hepimizin gözleri ona kaydı. Yüz ifadesi karanlıktı. "Yıllardır Muhafızlara yardım ediyorum. Neler yapabileceklerini biliyordum ve onlar için Diem'in yaptığından çok daha fazlasını yaptım. Coeurîle saldırısından sonra bile onlara yardım ettim."

Alixé'in çenesi gevşedi. "Luther, onları izlediğini biliyordum ama... onlara *yardım mı ediyorsun?*"

"Evet. Diem kararından pişman olabilir ama ben değilim. Yine olsa yine yaparım, o yüzden birine kızacaksan bana kız, ona değil." Homurdanarak yavaşça ayağa kalktı ve şehre doğru yürümeye başladı.

Uzun bir dakika boyunca sessizce oturduk. Bu garip gerginliğe dayanamadım ve Taran'ın yarasına tekrar uzandım. Ellerimi itti, sonra ayağa kalkmaya başladı.

"Bekle," diye ısrar ettim. "En azından yeni bir bandaj yapmama izin ver."

Sert bir nefes verdi ve ben o ya da Alixe durumu fark etmeden önce yarayı taze ketenle sarmak için acele ederken sessizce öfkeyle oturdu.

"Bırakacaktım," diye homurdandı bir süre sonra. "Sana kızgın ölmek istemedim. Ama yaşayacağıma bu kadar eminsen, o zaman devam edeceğim ve kızgın olacağım. Sanırım ikinize de."

Boğazıma yakıcı bir yumru oturdu. Ona işimin bittiğini göstermek için ellerimi kaldırdım ve o da ayağa fırladı ama son anda yana doğru tökezledi, neredeyse kumun üzerine yığılıyordu. Alixe ve ben ona yardım etmek için öne atıldık.

"Ben iyiyim," diye homurdandı ama gözleri cam gibi olmuş, olduğu yerde hafifçe sallanıyordu. Alixe telaşla bana baktı.

Bakışlarından kaçındım. Taran nihayet durulduğunda kollarını bizden çekti ve Luther'e doğru koşmaya başladı.

Yerde, beyaz kumaşı siyaha boyanmış, atılmış bir bandaj gördüm. Dizlerimin üzerine çöktüm ve aceleyle onu keten şerit yığınının içine tıktırdım.

Alixé bir elini yüzünde gezdirdi. Suya doğru yürüdü ve kıyafetlerini çıkardı, sonra bir bez kaptı ve cildini ovmaya başladı. Bir süre bu şekilde kaldık, rahatsız edici sessizlik her geçen dakika daha da koyulaşıyordu, sonunda kumaşı bir kenara atıp onunla yüzleşmek için ayağa kalktım.

"Artık bana hizmet etmek istemiyorsan, anlarım." Omuzlarımı dikleştirmek için zorladım. "Elbette seni kaybetmek istemiyorum, ama eğer istemezsen-"

"Size yeminimi verdim Majesteleri," diye araya girdi. "Bunu yerine getirmek için her türlü niyete sahibim. Benim için hiçbir şey değişmedi."

Ona dikkatle baktım. "Bir şey yok mu?" "Hiçbir şey yok."

Kendi giysilerimi yavaşça çıkardım ve onun yanına gittim. Sürahiye alıp kuru ve kızarmış tenime su dökerken bakışlarım yüzünde takılı kaldı. "Bana kızgın değil misin?"

Mavi-yeşil havuzun üzerinden dışarı baktı. "Birkaç hafta önce öyle olabilirdim. Ama Ölümlü Şehir'deki muhafızların neden olduğu şiddeti ve oradaki koşulların ne kadar kötü olduğunu öğrendiğimden beri..." Kaşlarını çattı. "Kraliyet Muhafızları'nda olduğum için benden nefret etmeye hakkın vardı. Konumum göz önüne alındığında belki de daha fazla. Ama bunu asla bana karşı kullanmadın."

"Başta öyleydim," diye itiraf ettim. "Bunu hepinize karşı kullandım. Ama bana Muhafızların içinde olduğu gibi Muhafızların içinde de iyi insanlar olduğunu gösterdiniz. Her iki taraftaki o insanları bulup bir şekilde bir araya getirebileceğimizi umuyordum. Belki çok safım ama hâlâ öyle düşünüyorum."

Yanıma geldi ve sırtımda gözden kaçırdığım yerleri durulamak için elimden bezi aldı. "Bu saflık değil. Eğer yapmazsak bu savaşı kazanma şansımız olacağından emin değilim."

Derin bir iç çektim. "Cephanelik yangınının olduğu gece yaptıklarımın dolayı bana saygı duymaya başladığını söylemiştin. Bu cesaret değildi Alixe, suçluluk duygusuydu."

"Pek çok insanın kendini suçlu hissetmek için nedenleri vardır. Çok azı bunu düzeltmek için kendini feda etmeye hazırdır." Elini omzuma koydu. "Bu benim hislerimi değiştirmiyor."

Bağışlayıcılığından etkilenerek gözlerimi kapattım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Taran da anlayacaktır. Ona biraz zaman verin, eğer-"

Kendini durdurdu ama ikimiz de ardından gelecek sözleri biliyorduk.

Eğer verecek zamanı kaldıysa.

Birbirimizin çamaşırları bitirmesine yardım ettik ve bulduğumuz yeni giysileri giydik. Geniş, kabarık pantolonlar ve **kırpılmış** tunikler, geldiğimiz ağır kumaşlardan çok ihtiyaç duyduğumuz bir değişiklikti ve

Rengarenk yün şallar, hava sıcaklığı akşam ayazına doğru dramatik bir şekilde düştüğünde hoş bir soluklanma sağladı.

Alixé botlarını bağlamak için oturdu. "Luther ile Muhafızlar'da ilk kez böyle mi tanıştınız?"

"Tam olarak değil," dedim gülerek. "Öğrendiğimde ben de senin kadar şaşırdım." Yanına gidip oturdum ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Luther'in onlara yardım etmek için kendine göre nedenleri var. Bunları paylaşmak bana düşmez ama umarım bana gösterdiğin lütfu ona da gösterirsin."

"Güveneceğim. Onu anlamadığım zamanlarda bile ona güvenmeyi öğrendim." Adamın hışımla gittiği yöne baktı, yüz hatları düşünceli bir hal aldı. "Sana anlatmasına sevindim. Birine açıldığı çok nadirdir. Hiç görmedim-" Durakladı, kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. "Bunu duyuyor musun?"

Bakışlarını, öğleden sonra güneşinin tüm ihtişamıyla parladığı geniş mavi alana doğru takip ettim. Bırakın başka bir şeyi, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. "Neyi duydun?"

"Sanki... vuruyormuş gibi geliyor. Davul gibi." Ve sonra onu duydum.

Güm, güm, güm.

Kanatlar.

Ayağa fırladım, kısa bir an için yüzüme bir gülümseme yayıldı - ta ki verdiğim emri hatırlayana kadar.

Bozulamayacak bir emir. "Alixé... kahretsin, bu-"

Kolumu tuttu. "Sorae'yi aradın mı?" Başımı salladım. "Hayır. Ve o olamaz." Yüzü soldu. "Saklan. *Acele et.*"

Eşyalarımızı toplamak için çabaladık ve en yakın yapıya doğru koştuk; içine atlayıp kapağını kapattığımızda ayaklarımızın altında çatlayan çürümüş kütüklere bakılırsa, yakacak odun depolamak için kullanılmış olması gereken küçük bir açık hava deposu.

"Luther ve Taran ne olacak?" Fısıldadım. "Onları uyarmak zorundayız." "Bunu riske atamayız. Eğer o düşündüğüm kişiye ve seni bulursa..."

İkimiz de muhafazanın duvarlarını oluşturan kirpikli bambulardaki çatlaklardan bakarken, o sözlerini yarıda kesti. Nabzım yaklaşan kanatların sabit ritmiyle aynı anda atıyordu. Kum fırtınaya dönüştü.

toz bulutu, bizi gözlerimizi kapatmaya ve atkılarımızla burunlarımızı kapatmaya zorluyordu.

Patiler kuru kumda çtırdadı, ardından bir gryvern çığlığı duyuldu. İnce açıklıklardan tekrar baktığımda, nefesimi kesmek için bir elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım.

Ignios gryvern'i devasa bir yaratıktı. Sorae'nin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi, kanatlarında altın tüyler ve çölün kendisinden dövülmüş gibi görünen parıldayan ten rengi pulları vardı. Her biri mızrak gibi keskin bir uca sahip olan bir sıra boynuz, burnundan yukarı ve uzun boynundan aşağı doğru uzanıyordu.

Canavardan kötü bir koku gibi sızan öfke, nefret dolu kinini havaya bulaştırdı. Yarık gözleri daralıp vahayı tararken, güçlü vücudunu kaplayan kalın kas kordonları her an saldırmaya hazır görünüyordu. Her gürleyen nefesinde burun deliklerinin etrafında alevler kıvrılıyordu.

Sırtına bağlanmış bir eyerden bir adam ve iki kadın indi. Adam akan beyaz cübbeler giymiş, başını koyu turuncu gözleri dışında her yerini örten kıvılcımlı ipek bir eşarp sarmıştı.

Adamın silahı yokmuş gibi görünse de kadınlar silahlarla doluydu. Her birinin orta kısmını saran deri kayışlar, ince ve keskin fırlatma bıçaklarından oluşan küçük bir cephanelik taşıyordu. Tıpkı gryvern gibi, bronzlaşmış vücutları da savaş için sürekli gergin görünen kaslarla tonlanmış ve kıvrılmıştı.

"Binaları arayın," dedi adam. "Eğer kız buradaysa, onu bana getirin. Diğerlerini öldürün."

Gryvern boynunu gökyüzüne doğru kaldırdı ve kulak tırmalayan bir hırıltı çıkardı. Pençeleri kumda kıvrılırken vücudu dalgalandı.

Kadınlar başlarını salladı ve şehre doğru koşmaya başladılar. Onların sokaklarda kayboluşunu izlerken nabzım hızla atıyordu. Luther ve Taran'ın kil duvarlardan oluşan labirentin arasında iyi saklanmış olmaları için dua ettim.

Adam başörtüsünü boynuna kadar indirdi ve tanıdık bir yüz ortaya çıktı; kösele gibi, güneşten yıpranmış teni etrafımızdaki binalarla aynı koyu kırmızı renkteydi.

"Kral mı?" Alixe bir kaşını kaldırarak bana baktı. Başımı salladım ve ağzı ince, acımasız bir kaşla kapandı.

"Neredesin, Lumnos?" diye bağırdı. Gürleyen sesi beni geriye doğru itti ve çürümüş tahtanın dizlerimin altında kırılmasına neden oldu.

Ignios Kralı'nın başı bize doğru döndü. Alixe beni sakinleştirmek için kolumu tuttu, ikimiz de nefesimizi tutmuş, donmuş bir şekilde bekliyorduk.

Çıtalı bambuların arasından dehşet içinde.

Ellerini arkasında kavuşturdu ve bize doğru yürüdü; uzun, siyah sakalı rüzgârda sallanırken bakışları vahayı tarıyordu.

Sandaletli topuklarının altında kayan kumun hışırtısı dışında her şey ölüm sessizliğine büründü. Elimizden geldiğince sessiz bir şekilde Alixe ve ben kılıflarımızdan küçük bıçaklar çıkardık. Eğer fark edilirse, bizi bir kül yığını haline getirmeden önce tepki vermek için sadece bir saniyemiz vardı.

Ve eğer onun ateş büyüsü benim yıkıcı gümüşü ışığım gibi çalışıyorsa, bir saniye bile yeterli olmayabilirdi.

"Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum," diye alay etti.

Muhafazaya sızan ışık zerreciklerinin önünden karanlık bir siluet geçti, sonra durdu. Daha yakından bakmak için eğilmeye cesaret ettim ve tek dizinin üzerine çökerken neredeyse onunla yüz yüze geldim.

Bambu kalasların arasından bakıyor olsaydı beni anında fark ederdi ama odak noktası başka bir yerdeydi, ayaklarının altındaki arazide.

Parmaklarını su gibi yavaşça kumda gezdirdi, sonra avucunun içine aldı ve küçük taneciklerin havada süzülmesine izin verdi.

"Kum bana sırlarını anlatıyor," diye tısladı. Elini yumruk yaptı ve kulağına götürdü. "Bana kum tepelerimde oraya ait olmayan üç kişi olduğunu fısıldıyor. Ama sen onlardan biri değilsin, değil mi?" Çenesi yükseldi. "Sen başka bir şeysin."

Ayağa kalkıp diğer yöne doğru volta atmaya başladığında neredeyse yere yığılacaktım. Emarion'un diyarlarında dolaşan Dövme büyüsü sayesinde varlığımızı hissedebileceğini bilmeliydim. Yükseliş Balomun olduğu gece bunu ben de hissetmişim.

Ama o gece Lumnos toprağına ulaştığımda ve halkımın arasında Umbros Soyundan gelenlerin anomalilerini hissettiğimde, onların yerini görememişim. Sadece benim diyarımda bir yerlerde olduklarını ve Lumnos kökenli olmadıklarını biliyordum.

Bu da Ignios Kralı'nın burada olduğumuzu bildiği ama *nerede olduğumuzu* bilmediği anlamına geliyordu.

"Daha önce de topraklarımda bir Taç vardı," dedi yüksek sesle. "Dövme büyüsünün onların etrafında nasıl büküldüğünü ve ayaklarının dibinde nasıl parıldadığını biliyorum. Söyle bana Lumnos, neden kendini onlardan biri gibi hissetmiyorsun?" Etrafında döndü, gözleri kısıldı. "Sen neden *benimkilerden* biri gibi hissediyorsun?"

İleriye doğru yürüdü ve tekrar saklama bölmesinin önünden geçti. "Benimkilerden biri ama değil. Sen farklı bir şeysin. Yeni bir şey. Kum bile senin hakkında ne düşüneceğini bilmiyor. Yürüdüğün yerde, Dövme

büyü bükülmez. *Paramparça* olur." Gökyüzüne baktı. "Belki de Sophos haklıydı ve sen bir sahtekârsın."

Alix'e'nin yüzünün soruyla bana döndüğünü gördüm ama bakışlarına karşılık vermedim. Hiçbirine, Luther'e bile, felaketle sonuçlanan Taç Giyme Töreni'nden ve Sophos Tacı'nın suçlamalarından bahsetmemiştim. Utanmış olduğum için değil, sahtekâr olmadığımı bildiğim için. Tahtı ele geçirmek için hiçbir şey yapmamıştım ve Sorae'ye hükmetme yeteneğim, Kraliyet'in otoritesinin ciddi bir şekilde bana geçtiğinin yeterli kanıtıydı.

Kısmen, hikayeyi saklamıştım çünkü sorun kataloğum gün geçtikçe uzuyordu ve Sophos Crown'un küçük hakaretlerini çözmek listemde alt sıralardaydı.

Ancak bu hikayeyi anlatmak aynı zamanda kalp taşı ve onun Alçalmışlar dünyası için hayati önemini açıklamayı da gerektirecekti. Bazı sessiz sezgilerim bana bu sırrın şimdilik konuşulmadan kalmasının en iyisi olduğunu söylüyordu.

Ignios Kralı'nın karanlık bakışları turkuaz suyun üzerinde gezindi. "Nerede saklanıyorsun, Lumnos?"

Kıyı şeridine yaklaştı ve daha önce hepimizin toplandığı palmiye ağacının yanında durdu. Dikkati palmyenin dibindeki bir şeye takıldı ve diz çökerek bir tutam kum aldı ve parmaklarını birbirine sürttü. Başını eğdi, avucuna baktı ve kaşlarını çatı.

Gryvern'ine doğru yürüdü ve onun altın gözlerine baktı. "Onları hissedebiliyor musun?"

Canavar tepki vermedi, ancak bir Crown ile gryvern'leri arasındaki iletişimin kelimelerin veya jestlerin ötesine geçtiğini ilk elden biliyordum.

Aldığı yanıt ne olursa olsun, Kral başıyla onayladı. "Güzel. Neredeler?"

Bir an sonra dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "*Yakınlarda olmak yardımcı olmuyor, Tybold. Beni onlara götür.*"

Gryvern kızgın bir sesle homurdandı ve kuyruğunu kumun içine doğru salladı.

"Eğer nerede saklandıklarını bulamazsan, bana ne faydan dokunur?" diye hırladı Kral. "Bana neden benim krallığımda olduklarını söyle."

Tybold'un tüylü kanatları dışa doğru şişti, sonra vücuduna yaslandı. Sürüngen kafası sanki beklenti içindeymiş gibi geriye doğru büzüldü.

"Bana zarar vermek istememeleri umurumda değil, *ben onlara* zarar vermek istiyorum," diye kükredi Kral. "Neden buradalar?" Yumruğunu gryvern'in ağzının altındaki yumuşak, etli bölgeye indirdi. "*Bana cevap vermeni emrediyorum!*"

Canavarın çenesinden kan damlıyordu, Sorae'mın çizilmeyi çok sevdiği aynı hassas yerden. Gryvern öfkesini tıslayarak, sıra sıra vahşi dişlerini gösterdi. Öfkeli bir hırıltıyla boğazından bir ejderha ateşi topu fırladı ve buharlaşıp duman olmadan önce kumun üzerine fırladı.

"Değersiz yaratık," diye mırıldandı Kral. Elinin her bir parmağındaki metal halkalardan çıkan sivri uçlar kırmızıyla kaplanmıştı.

Kendimi dışarı atmamak için dişlerimi birbirine geçirdim. "Gryvern'ler niyetleri okur pislik, zihinleri değil," diye mırıldandım.

Gryvern olağanüstü bir şekilde hareketsiz kaldı. Koyu sarı gözbebekleri yavaş bir yay çizerek kalemimize doğru kaydđ ve durdu.

Kahretsin.

ChapTer

SeVenTeen

Benim Patlama, Ben olsam gözden kaçmış bir çok önemli gerçek-gryvernsaşırı hassas işitme duyusu vardı.

Tybold'un bizi bulduğunu kesin olarak bilerek çıtaların arasından baktım.

Benim aptal, aptal öfkem. Bizi ele vermişim ve muhtemelen her şeyimize mal olacaktım. Belki de kendimi Kral'ın ayaklarına atabilir, yalnız geldiğime yemin edebilir ve merhameti için yalvarabilirdim.

Bakışlarım insan ve hayvan arasında gidip geliyor, hesaplaşma anını bekliyordum ama Kral dönüp şehre doğru yürüdüğünde, gryvern sadece oturdu, başını eğdi ve sessizce beni izledi.

İkiz alevler Kral'ın avuçlarının ortasından büyüdü, sonra parmaklarının etrafına dolandı. Alevler dönerek genişledi ve Kral'ın teni kırmızıya boyandı ve ateş kollarını dirseklerinden aşağıya kadar sardı. Bileğinin bir hareketiyle bir kor alına sıçradı ve alev almış gibi görünerek başının üzerindeki ateşli Tacı tutuşturdu.

"Neredesin Lumnos?" dedi Kral, sesi alçak ve tehditkârdı. "Eğer kendin çıkmazsan, bana başka seçenek bırakmamış olursun."

Bir elini uzattı ve küçük bir tahıl ambarına doğru çalkalanan bir ateş topu gönderdi. İçinden geçip sazdan çatısına kadar yükselen bir cehenneme dönüşerek patladı ve birkaç saniye içinde kül oldu.

Diğer kolunu bir sonraki tüccar büfesine doğru savurdu ve kızgın bir mızrak havayı yararak geçti. Mızrak branda duvarlara saplandı ve ateş duvarları tamamen tüketirken duvarlar kıvrılıp kararmaya başladı.

"Diri diri yanmaktan daha iyi bir kaderi arzuladığına emin misin?" diye alay etti Kral. "Zavallı aileni düşün. Nasıl öldüğünü asla öğrenemeyecekler. Gömecek bir bedenleri bile olmayacak."

Sözleri tahmin edebileceğinden çok daha fazla canımı yaktı. Korktuğum ölüm değil, annemi Fortos hapishanesinde kaderine terk etme ve küçük kardeşimi kaybını açıklayamayacağı bir aile üyesiyle daha baş başa bırakma ihtimaliydi.

Kral ateşli takibine devam ederken hava duman ve kömür kokusuyla doldu. Yapı üstüne yapı çatırdayan alevlerin altında kayboldu, şehir bir dizi hazırlıksız şenlik ateşiyle aydınlandı.

Çarpan kalbim de onlarla birlikte kavruldu. Ya Taran ve Luther o binalardan birinin içindeyse? Ya değer verdiğim adam benim korkaklığım yüzünden yanmışsa?

Alix'e baktım, yenilgim yüzümde açıkça okunuyordu. O başını salladı. "Bekle," diye mırıldandı.

Çıtaların arasından baktım. Gryvern hâlâ saklandığımız yere bakıyordu, pullu kafası bir tarafa eğikti.

Parmaklarının bir hareketiyle Kral'ın alevli kollarını yakındaki tahta arabalara doğru uzattı ve onları anında çıraya dönüştürdü. Ateş o kadar yakındı ki, bizi gözden gizleyen tahtaların arasından sıcaklığını hissedebiliyordum.

Kral güldü ve katliamı için başka bir hedef aramak üzere etrafına bakındı. Odağı bizim depolama kalemimize geldi ve ağzı bir sırtışa dönüştü.

Sarsıcı, tiz bir çığlık dikkatini çekti. Bakışları gryvernine kaydı, kalın kaşları içe doğru çekildi. "Kum tepelerinin içine mi? Emin misin?"

"Majesteleri," diye seslendi bir ses. Şehrin sokaklarından iki kadın koşarak ona doğru geliyordu. "Binaları aradık. "Binaları aradık. "Sanki yıllardır burada olan biri varmış gibi görünüyor."

"Yakın zamanda buraya gelmiş olmalılar. Avuç içlerinde taze kan var ve burası kilometrelerce uzaktaki tek vaha. Tybold kaçtıklarını düşünüyor." Diğer kadına baktı. "Atlılarımız ne kadar sürede buraya ulaşabilir?"

"Emri vermek için şimdi dönersek, yarın öğlen varmış olurlar," diye yanıtladı.

"Havadan son bir keşif yapalım," diye önerdi diğer kadın. "Muhafızlar geldiklerinde kum tepelerini taramaya başlarız."

"Onun bulunmasını istiyorum," diye hırladı Kral. İki kadın da sertçe başlarını sallayıp selam verdiler.

Gryvern'e doğru ilerlediler ve eyerine yüklendiler. Kral yumruğunu gryvern'in boynunun yan tarafına vurdu. "Uç," diye bağırdı.

Gryvern'in kehribar rengi bakışları son bir kez üzerimde oyalandı. Sonra birkaç dörtnala adımla Tybold havalandı ve Ignios Kralı gitmişti.

Kanat sesleri azalana kadar zar zor dayanabildim ve ağılın kapağını fırlatıp şehre doğru kaçtım.

"Diem, beklemeliyiz," diye seslendi Alixe, arkamdan kovalayarak. Beni durdurması, batan güneşi durdurmasından daha zordu.

"*Luther*," diye bağırdım, ayaklarım kasabanın yollarındaki sert kuma çarpıyordu. "*Taran!*"

Alixé endişeyle gökyüzünü tarayarak onu takip etti. "Ben diğer sokaklardan gideceğim," diye teklif etti ve sonra diğer yöne doğru koşmaya başladı.

"Luther, Taran neredesiniz?" diye bağırdım. Yanmamış her binada durdum, her kapıyı açtım. Tekrar ve tekrar, boş odalar ve sesimin çamurdaki cevapsız yankısını buldum.

Ignios Kralı'nın ateşli saldırılarının kalıntılarından siyah duman sütunları yükseldi. Bacaklarım beni isteğim dışında onlara doğru götürdü. *Ya...?*

İlkiné ulaştığımda eşikte durdum ve boş gözlerle katliama baktım. Küçük alevlerden oluşan bir ordu, hâlâ yanmakta olan enkaz parçalarının arasına dağılmıştı. Ignios ateşi, nefret dolu komutanının öfkesiyle hızlı bir şekilde çalışmış, vahşi bir hassasiyetle istila etmiş ve yok etmişti.

İlerledim ve kararmış kalıntıları karıştırdım. *Ya...?*

Köşedeki hareket dikkatimi çekti, büyük ahşap bir gardırobun yanmış kabuğu içe doğru çöktü, parlayan közler havada uçtu ve metal bir şey yere çarptı, Botumun burnunu kalan yığına soktuğumda, küllerin arasından kavisli bir bıçak çıktı.

Tıpkı Luther'in taşıdığına benzer bir pala, bir gardırobun içindeydi.
-Saklanmak için mükemmel bir yer.

Dünya dönmeyi bıraktı.

Titreyen elim bıçağa doğru uzanırken Alixe'in adımı çağıran uzak sesi daha da yükseldi. Bu onun muydu? *O muydu?*

"Diem," diye tısladı Alixe, kayarak arkamda durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Alixé," diye mırıldandım. "Sanırım..."

"Benimle gel," diye araya girdi. Beni takip etmem için başını salladı, sonra koşmaya başladı. Bir an sersemlemiş bir halde durdum, sonra yavaşça

arkasından takip etti.

En dış sokaktaki büyük bir evin kapısında kayboldu. Oraya vardığımda, odanın ortasındaki bir halı kenara itilerek aralık duran ahşap bir kapak ortaya çıkarılmıştı. Kapının kenarından dolanırken, karanlık bir uçuruma inen bir merdiven gördüm ve Taran, kolunu Luther'in omzuna atmış, yavaşça ışığa doğru tırmanıyordu.

"Bu mahzeni tam zamanında bulduk," dedi Luther, Taran'ın yakındaki bir sandalyeye oturmasına yardım ederken. "Birkaç saniye daha ve onlar-"

Kendimi onun yanına atıp kollarımı ona doladığımda ve yüzümü göğsüne gömdüğümde yüksek sesle homurdandı.

Öne doğru eğildi, sonra ellerini omuzlarıma doğru kaydırды ve bizi nazıkçe ayırdı. "Ne oldu? Kral seni gördü mü?"

Ona baktım, boğazım cevap veremeyecek kadar sıkıydı ve yüzünün her çizgisini ve kıvrımını içime çektim. Yüz hatları endişeyle gerilmiş ve kırıışmıştı, ama çok mükemmel, görkemli bir şekilde *canlıydı*.

Parmaklarının ucunu yanağımda gezdirdi, ben de avucuna doğru eğildim ve dokunuşunun beni yatıştırmasına izin verdim. "Sorun ne?" diye sordu.

"Bazı binaları yaktı," diye boğulmayı başardım. "Senin içeride olduğunu sanıyordum. Düşündüm ki..."

Luther sustu ve bir an için yüz ifadesi benim karanlık korkularım kadar kasvetli bir hal aldı. Bir kalp atışında kayboldu ve yerini Prens'in kararlı sakinliği aldı. "Artık buradayım," dedi şakağımı öperek.

"Ignios Kralı bizi görmedi ama yakınlarda olduğumuzu biliyor," diye cevap verdi Alixe benim yerime. "Yarın Kraliyet Muhafızlarıyla birlikte dönüyor."

"Arboros'a geri dönelim," dedi Taran. "Şansımı ölümlülerle denemeyi tercih ederim."

Luther'in çenesi titredi. "Katılıyorum. Siz ikiniz karşıya geçerken Taran ve ben onların dikkatini dağıtabiliriz. İkiniz de güvende olduğunuzda onların hatlarını zorlayacağız."

Alixе, "Tüm o tanrı taşlarıyla birlikte, bu bir ölüm cezası," dedi.

Taran göğsünü işaret ederken "Onlardan bende zaten bir tane var," diye şaka yaptı ama sırtışı gözlerine tam olarak yansımadı.

"Arboros'a gitmiyoruz," dedim kararlılıkla.

"Başka ne seçeneğimiz var ki?" Taran sordu.

Diğerleri korkunç seçeneklerimizden hangisini seçecekleri konusunda tartışırken, isteksizce Luther'den ayrıldım ve dudağımı endişeyle çiğneyerek açık kapıya doğru yürüdüm.

Kum tepeleri her yanımızda yükseliyor, sonsuz kahverengi genişlikleri ölü ölümlülerin kemiklerinin unutulmaz beyaz benekleriyle lekeleniyordu. Ölümlüler bu vadinin hayat veren suyu tarafından cezbedilmişlerdi, ancak acımasız, bilinmeyen bir sona mahkûm edilmek için.

O son anlarda, ölümlüler hayatta kalmak için tek şanslarının her şeyi riske atıp kaçmak olduğunu biliyorlardı. Birçoğu ölmüştü ama belki bazıları ölmemişti. Belki de bazıları kum tepelerinin ötesine geçmeyi başarmış ve diğerlerinin korkunç kaderinden kurtulmuştu.

Kesin olan bir şey vardı ki, yerinde kalan hiç kimse hikâyeyi anlatacak kadar yaşamamıştı.

Eğer sayıca azsanız veya bunalmışsanız ya da her şey kaybolmuş gibi görünüyorsa, sadece ilerlemeye devam edin. Son nefese kadar ilerleyin.

Zihnimde bir fikir şekillenirken babamın öğretilerinin anısı etrafımda dolaşıyordu. Bu çılgınca bir fikirdi, umursamazdı, neredeyse kesin bir başarısızlığa mahkumdu - başka bir deyişle, sahip olduğum tek fikirdi.

Ama eğer dördümüzün birlikte hayatta kalma şansı varsa, denemek zorundaydık.

Diğerlerine döndüm ve ellerimi kalçalarıma koydum.

"Umbros'a gidiyoruz," diye duyurdum.

"Hayır," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

"Evet," diye karşılık verdim. "Ignios sahil şeridi kısa. Şafakta yola çıkar ve kumun daha sert olduğu suya yakın bir yerde kalırsak hızlı hareket edebiliriz. Akşama Umbros'ta oluruz."

Alixé, "Suyun kenarında hiç siper yok," dedi. "Eğer fark edilirse, kolay hedef oluruz."

"Bu bir risk," diye kabul ettim. "Ama burada kalırsak, ölümlülere yaptıklarının aynısını bize de yapabilirler. Ignios'tan çıkmak zorundayız."

"Umbros Kraliçesi Ignios Kralı'ndan bile daha korkunç," dedi Taran. "En azından yapabileceği en kötü şey bizi öldürmek olur."

Tedirginliğimi yuttum ve alaycı bir sırıtiş yarattım. "Sorun ne Taran, yaşlı bir kraliçeden mi korkuyorsun?"

Bana ters ters baktı. "Evet. Ve sen de öyle olmalısın."

Omuz silktim. "Orada fazla kalmayacağız. Doğruca limana gideceğiz ve Lumnos'a giden ilk tekneye bineceğiz."

Luther başını salladı. "Bundan hoşlanmadım. Burada beklemeliyiz. Flameroot'un etkisi yakında geçecektir. Etkisi geçince Sorae "yi çağırabilirsin."

"O kadar uzun yaşayamayabiliriz. Ayrıca, Muhafızların onu gökyüzünden fırlatabilecek bir şimşegi var ve şu kum tepelerinin hemen üzerinde bekliyorlar. I

Onu onlara bu kadar yaklaştırma riskini alamam."

"Diem," dedi, ses tonunda ağır bir uyarı vardı, "Umbros'un bizim için tehlikeli olmasının özel bir nedeni olduğunu sana söylememe gerek yok."

Başka bir şey söylemedi ama ben ne demek istediğini anladım. Yükseliş Balosu'nda zihinlerimizi Umbros temsilcilerine açmıştım. Sakladığımız her sırrı Kraliçeleriyle paylaştıklarına hiç şüphe yoktu. Bizi bulursa, tüm krallığımızı yıkabilirdi.

"Dikkatli olacağız," dedim tedirginlikle. "Doğruca limana."

"Eğer gideceksek bu gece yola çıkmalıyız," dedi Alixe. "Bir an önce başlamayı tercih ederim."

İfademı düzleştirmek için mücadele ettim. Planımın bu kısmı en riskli ve aynı zamanda açıklamaya cesaret edemediğim kısımdı.

"Taran'ın dinlenmeye ihtiyacı var." Tartışmak için yerinden sıçradı, ben de yaralanmamış omzundan tutup onu geri ittim. "Benim de öyle. Bugünün erzak toplamak ve olabildiğince uyumak için kullanalım. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız - bu Kraliçenizin emri."

"NÖBET SIRASI BENDE Mİ?" Alixe yuvarlanırken gözlerini ovuşturarak halsizce sordu.

Başımı salladım ve ona özür dileyen bir bakış attım. "Daha fazla dayanmaya çalıştım ama zar zor uyanık kalabiliyorum. Sen devralır mısın?"

"Elbette." Yataktan kayarak çıktı ve silah kemerine uzandı. "Rapor edilecek bir şey var mı?"

"Bir şey yok," diye yalan söyledim, gözlerimi kaçırarak. Sürünerek Taran'ın uyuduğı yere yaklaştım ve avucumu yavaşça alnına koydum. Teni endişe verici derecede sıcaktı ve omzundaki bandajın altından ince siyah çizgiler çıkıyordu.

"O nasıl?" diye fısıldadı.

"İyi," diye tekrar yalan söyledim.

Onu ön kapıdan çıkıp açık havaya kadar takip ettim. Parıldayan yıldızların ortasında dolunay küçük köyün üzerinde bir spot ışığı gibi parlıyor, gümüşü bir ışıltıyla köyü aydınlatıyordu.

Sadece benim şansım.

"Luther yan odada uyuyor, eğer istersen..." Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Cazip," dedim sırtarak. "Ama sanırım onun da benim de bu gece biraz dinlenmeye ihtiyacımız var."

Yalanların ve sahte duyguların bu kadar kolay hale gelmesi endişe vericiydi.

"Şuraya yerleştim," diye ekledim, kasabanın güney ucunu göstererek. "Acıkırsanız diye biraz tatlı su ve birkaç kumkuat bıraktım. Bir şeye ihtiyacınız olursa, ben bir sonraki evde olacağım."

Başını salladı ve beni hafifçe selamladı. "İyi geceler, Majesteleri."

Esname hareketi yaptım ve boş evlerden birine yöneldim. İçeri girdim ve kapıyı hafifçe kapattıktan sonra aceleyle hazırladığım giysileri giydim. Tekrar dışarı baktığımda Alixe gitmişti.

Malzemelerimi aldım, hazırladığım eşyaların hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettim ve daha önce keşfettiğim bir arka kapıdan dışarı çıktım.

Şehri sürünerek geçerken çıplak ayaklarımın altındaki kum yumuşak ve sessizdi. Hazırladığım tuzak harekete geçmeden önce kuzey sınırında olmam gerekiyordu. Şehrin geniş ana yoluna geldim ve bir küfürle durdum.

Alix e gözden kaybolmuş olsa da, en uçta Luther'in silueti pınarın ısıltılı yüzeyinde beliriyordu. Bir bezi suya daldırıp cildine sürerken sırtını şehre dönmüştü. Gecenin erken saatlerinde onu kontrol ettiğimde uyuyordu. Bir ara uyanmış ve tek başına yıkanmaya gitmiş olmalıydı.

Onu izlerken göğsüm sıkıştı. Daha önce su kenarında temizlenirken bize katılmadığında, bunu yara izini göstermekten duyduğu rahatsızlığa bağlamıştım. Onları gizleme arzusunun bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim.

Keşke onları benim gördüğüm gibi görebilseydi, bedensel ve ruhsal gücünün bir ödülü olarak. Yanına gitmek, ellerimi çizgilerinde gezdirmek, dudaklarımı her sivri izde gezdirmek istiyordum, ta ki bu izlerle ilişkilendireceği çok daha mutlu, çok daha *ahlaksız bir* anısı olana kadar - ama beklemek zorundaydı.

Lumnos'ta güven içinde eve döndüğümüzde bunun için zamanımız olacaktı.

Onun sırtı bana dönükken, ana yoldan hızla geçip binaların arasından ilerledim. Gece yarısı sessizliğinde yüksek bir çınlama yankılandığında neredeyse kurtulmuştum. Alixe'in gizli mahzeni olan büyük eve doğru koştuğunu görmek için tam zamanında yakındaki bir çatıya çıktım. Birkaç dakika sonra, aceleyle giyinmiş bir Luther kılıcını çekmiş halde arkasından koştu.

Bir nefes verdim ve kum tepelerine doğru fırladım, çıplak ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar sert ve hızlı tırmandım. Tepeye ulaştığımda kendimi karşıya attım ve nefes almak için kumun üzerine çöktüm. Alixe ve Luther'in hâlâ evin içinde olduklarını ve gizemli gürültüyü araştırdıklarını doğrulamak için şehre hızlıca bir göz atmaya cesaret ettim.

Onların dikkatinden kaçmış olmama rağmen, planlamadığım bir ayrıntı olarak kumda uzun bir ayak izi beni takip etti. İçimi çektim ve eşyalarımı topladım. Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Biri onları gördüğünde, çoktan iş işten geçmiş olacaktı.

CHAPTER SEKİZİNCİ

"Nerelerdeydin?" Luther gürledi.

İlk başta cevap vermedim, hayatım için koşmaktan çok yorulmuştum ve

Aşırı yüklü bir sırt çantasıyla dik kum tepelerini tırmanmak.

"Akşam yemeği hazırlanıyor," diye mırıldandım, köy yolunda Alixe ve Taran'ın kesinlikle apoplectic görünümlü Luther'in yanında durdukları yere doğru yürüdüm. Pembemsi-mor gökyüzüne bakarken burnum kırıştı. "Artık daha çok kahvaltı sayılır."

Çantamı ve balık yüklü mızrağımı yere bıraktım, sonra boynuma astığım tavşan leşlerinin bağını çözdüm.

Luther tavşanları aldı ve sırf öldürecek bir Çeye sahip olmak için onları diriltecekmi gibi baktı. "Bunları nereden buldun?"

Ellerimi dizlerimin üzerine koymak için öne doğru eğildim ve nefes nefese kaldım. "Ava gittim."

"Nerede?"

Cevap vermedim.

Sesi alçak ve yumuşaktı. "Diem, bana Arboros'a yalnız dönmediğini söyle."

"Yalnız gitmedim." Doğrudum ve bir elimi kalbimin üzerine koydum.

"Kutsal Lumnos Ana tüm bu süre boyunca yanımdaydı."

Taran Luther'den uzaklaştı. Alixe içini çekti ve şakaklarını ovuşturdu.

"Aklından ne geçiyordu?" Damarlar Luther'in kolları boyunca zonkluyordu.

gözleri kaynıyordu. "Her yerde seni arıyorduk. Yakalandığınızı ya da daha kötüsünü düşündük."

"Bir not bıraktım."

Taran yastığının üzerine katlanmış olarak bıraktığım kâğıt parçasını salladı. "İster inanın ister inanmayın, '*Şafağa kadar dönmezsem Umbros'a bensiz gidin*' sözü pek çok endişeyi *gidermedi*."

"Ve pusulayı da sen aldın," diye tersledi Luther.

"Eğer yapmasaydım, peşimden sınırın öbür tarafına koşardın." "Çok *haklısın, gelirdim!*"

Alixé kaşlarını çatarak onu süzdü, sonra bana baktı. "Oraya görünmeden nasıl gittin?"

"Bu saatte nöbette sadece bir ya da iki adamları olacağını ve muhtemelen kum tepelerine odaklanacaklarını düşündüm, bu yüzden sahile gittim ve deniz yoluyla yüzdüm." Omuz silktilim. "Orada olduğumu bile fark etmediler."

Ufacık bir yalan. Önemsiz, gerçekten. Düzeltmeye bile değmeyecek kadar önemsiz bir yalan.

"Neden bizden birini yanına almadın?" diye sordu. "Yardım edebilirdik."

"Sen nöbetteydin. Taran deniz suyuna girmemeli yoksa yaralarına bulaşır." Başımı Luther'e doğru eğdim. "O da hayır derdi."

"Gidecek olan *ben olmalıydım*," diye homurdandı. "Yalnız."

Yuvarlanan gözlerimi saklamak için eğilip çantamı aldım ve büyük evlerden birine doğru ilerlerken yanlarından geçip gittim. "Bulması zor bazı eşyalara ihtiyacım vardı," diye seslendim omzumun üzerinden. "Açıklamak çok zor olurdu."

Beni takip edip arkamda toplandılar ve çantamdakileri bir masaya boşaltıp yiyecekleri otlardan ayırmaya başlamamı izlediler.

"Ayrıca, ormanda tek başıma daha hızlı ve sessiz çalışırım." Güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Güven bana, yalnız gitmek daha güvenliydi."

"Hiç gitmemeliydin." Yumruğunu masaya öyle bir şiddetle vurdu ki, ahşabın ortasında bir çatlak oluştu. "*O ben olmalıydım*."

Patlamasıyla yerimden sıçradım. Vücudu titriyordu, omuzları yüksek ve gergindi. Yüz hatları, keskin hatlarıyla kemikleri dilimleyebilirdi.

Luther'in üzüleceğini biliyordum ama bu öfkeden daha öte bir şeydi. Bu ilkel bir şeydi, ıssız bir şey. Yüzünü gölgeleyen karanlık onda daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Taran ve Alixe'in endişeli bakışlarına bakılırsa, onlar da bilmiyordu.

Bir adım geri attım. İrkildi, pişmanlık yüz hatlarını kaplamıştı.

Avuçlarını masaya dayadı ve gözlerini kapatarak başını öne eğdi. Tekrar konuşana kadar omuzları yavaş bir tempoyla inip kalktı, sesi daha kısıktı. "Özür dilerim. Sana kızgın değilim. Ama kendini bu şekilde tehlikeye atmamalısın. Sen Kraliçe'sin."

"Evet Luther, ben Kraliçe'yim," diye kestirip attım. "Eğer hayatımı riske atmak istiyorsam, bu benim vereceğim bir karar. Her türlü ayak hareketinden uzak tutulması gereken bir çiçek gibi muamele görmekten bıktım. Ben böyle biri değilim ve olmak istediğim Kraliçe de bu değil. Tahtta oturup güzel görünmeyi planlamıyorum, savaşmayı planlıyorum. Bunu herkesten çok senin anladığını sanıyordum. Düşündüm ki..." Yutkundum. "Bana inandığınızı sanmıştım."

"İstiyorum," dedi, neredeyse duyulmaz bir şekilde. "Her zaman yapacağım." Yavaş ve titrek bir nefes aldı, hâlâ bakışlarımla buluşmayı reddediyordu. "Seni korumak için yanında olmam gerekiyordu."

Mutfaktan bir havan ve havan tokmağı aldım. "İşler benim için daha da tehlikeli hale gelecek ve Lumnos'a döndüğümüzde de durmayacak. Muhafızlar ölmemi istiyor, Yirmi Hane ölmemi istiyor. Hatta belki Kraliyetler de. Her gün hayatım için yeni bir tehdit olacak. Beni bundan koruyamazsın Luther. Her zaman yanımda olamayacaksın-"

Luther masayı itti ve Alixe ile Taran'ı geçerek kapıyı açıp sokakta kayboldu.

Üçümüz sessizce durduk ve arkasından baktık, sallanan kapı hala menteşelerinde gıcırdayıyordu.

Taran boynunu kaşıdı. "Gidip onunla konuşacağım."

"Hayır," dedim kararlılıkla. Daralmış gözlerimiz bir irade savaşında kilitlendi. Masanın yanındaki sandalyeyi işaret ettim. "Otur. Kraliçe'nin emri."

Homurdandı ve sandalyeye yığıldı.

"Alix, eti pişirebilir misin?" diye sordum. "Gitmeden önce fazla vaktimiz yok."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Ses tonundaki soğuk resmiyet beni yaralamıştı ama bunun için onu suçlayamazdım. Planlarımı ondan gizlemem güvensizliğimin bir göstergesiydi. Arkadaşlığımızı geri kazanmak zaman alacaktı.

Seçimimin hepsiyle ilgili sonuçları olacağını biliyordum. Sadece karşılığının buna değmesini umuyordum.

Alix gitti ve ben de topladığım otları öğütüp ezerek macun haline getirmekle meşgul oldum.

Taran'a "Tuniği çıkar," diye emrettim.

Ofladı ve gömleğini kafasının üzerinden yırtıp bir top haline getirerek odanın diğer ucuna fırlattı.

"Şimdi bandajlarınızı çıkarın. *Yavaşça.*"

O bağları çözerken ben de dolaba doğru yürüdüm ve temiz bir keten bornoz aldım, sonra masanın üzerine serdim ve şeritler halinde kesmeye başladım. Ona bir bakış attım. "Nazikçe dedim, Taran, yoksa onları çok *kötü* yapacaksın." Bıçağım kayarak avucumu keserken nefesimi içime çektim.

Kıpkırmızı kan parçaları kâseme damladı.

"Harika," diye mırıldandım. Otlardan, onları yeniden yapmak için harcayacak kadar toplamamıştım. Kesiğimin etrafına bir şerit keten düğümledim, sonra da kana bulanmış kısımları çıkarmak için elimden geleni yaptım.

Taran'ın önüne bir sandalye çekip lapayı yarasına sürmeye başladığımda, "Bu acıtabilir," diye uyardım. Dişlerini sıktı, cevap vermeden önüne baktı.

Bu Alixe'in mesafesinden daha mı iyiydi? Luther'ın öfkesinden daha mı kötü? Taran zaten Muhafızlar konusunda ona ihanet etmişim gibi hissediyordu; ya bu aramızdaki bağı onarma şansımızı yok ederse?

Bir avuç daha alıp iltihaplı derisinin üzerine sürdüğümde bu düşünce beni sersemletti.

"Bunu benim için yaptın, değil mi?" diye mırıldandı.

Başımı kaldırıp ona baktım ama bakışları hâlâ uzaklara sabitlenmişti, temkinli ve mutsuzdu.

Çenesini yaraya doğru salladı. "Bunu yaptın çünkü giderek kötüleşiyor."

Yeni bir parça keten alıp lapanın üzerine koydum, sonra da yerinde tutmak için omzuna sardım.

"Yolculuk için erzağa ihtiyacımız vardı," dedim.

"*Saçmalık*. Ölümlüler bile birkaç gün yiyeceksiz hayatta kalabilir. Eğer bu olmasaydı, bu kadar önemli olan neyi aldınız?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. İkinci payına uzandım.

"Bana hikâyenin tamamını anlat," diye talep etti. "*Gerçek* olanı. Onlara ne kadar kolay olduğu hakkında söylediğin yalanı değil."

Konu Taran olunca kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Arkadaşlığımız bu kadar kırılmışken ve onun hayatı tehlikedeyken, belki de gerçek ikimizin de ihtiyacı olan merhemdi.

Ben de ona, ipin altında yanan bir mumla bir yığın metal plakayı nasıl bağladığımı ve sonunda takırdayarak düşmelerinin Alixe ve Luther'in dikkatini nasıl dağıttığını ve benim görünmeden kaçmamı sağladığını anlattım.

Kıyafetlerimi nasıl kuma gömdüğümü ve kıyı neredeyse kaybolacak kadar soğuk denize nasıl girdiğimi.

Sahilde bir saat yüzdükten sonra ormanda çıplak ve titreyerek nasıl avlandığımı, damlayan kıyafetlerimin beni ele vermesinden nasıl korktuğumu. Otları tuzlu suyla mahvetmemek için nasıl karadan geri dönmek zorunda kaldığımı.

Kötü zamanlanmış bir hapsirlik beni hayatım için koşmaya zorlayana ve başıma kara oklar yağana kadar Muhafızları neredeyse görünmeden nasıl geçtiğimi.

Yanıt vermese de, yüz hatlarının yumuşadığını ve her saçma çıkmazda ya da cesur riskte dudaklarının küçük seğirmelerini fark ettim.

Yaraları tamamen iyileştiğinde sandalyemde geriye yaslandım. "Eee? Beni affedecek misin yoksa Luther'e yalnız gitme fikrini bana senin verdiğini söylemekle mi tehdit edeyim?"

Masmavi bakışları inceldi. "Buna cesaret edemezsin." Vahşi bir gülümsemeyle kollarımı kavuşturdum.

"Tamam. Seni affediyorum. Ama Lu'nun affedeceğinden emin değilim. Yine o *birini öldüreceğim* bakışı var. Adadakinden bile daha kötüydü."

"Çok fazla endişeleniyor."

Taran homurdandı. "Sen kendinle tanıştın mı? Endişelenecek çok şey var."

Sırıttım. "Daha iyi ol, olur mu? Birlikte yaptığımızda onu kızdırmak çok daha eğlenceliydi."

Gülümsememe rağmen, içimi kemiren bir pişmanlık sonunda Luther'i çok ileri götürmüş olabileceğim konusunda uyarıyordu. Arboros'tan ayrıldığından beri fırtınalı ve içine kapanıktı ve ben Taran'ın yaralarına o kadar odaklanmıştım ki neredeyse hiç konuşmamıştık. En yakın arkadaşının hayatı tehlikedeyken, belki de kendi yaralarını sarıyordu - az önce içine tuz bastığım yaraları.

Suçlulukla içimi çektim ve kalan bitkileri kuru bir keseye geri koydum. Luther'in bana ihtiyacı vardı ve güvende olduğumu bilmeliydi. Ona bu rahatlığı vermek için yapabileceğim çok az şey vardı -özellikle burada, özellikle de Gımdı- ama onun için denemek zorundaydım.

Alix'e kontrol etmek için döndüğümde Taran bileğimi tuttu ve gözlerimiz buluştu.

"Teşekkür ederim Diem. Keşke yapmasaydın diyemeyecek kadar bencilim. Umarım bunu senin için de yapacağımı biliyorsundur."

"O zaman kanıtla," dedim, ses tonumda bir meydan okuma kıvılcımı vardı. "Senin için ölümle yüzleştim ve *yaşadım*." Yaralarını işaret ettim. "İyiliğe karşılık verme zamanı."

Yüzü vahşi bir sırıtışa dönüştü, hayran olduğum o müzmin küstahlık bir kez daha geri döndü. "Senin için her şeyi yaparım, Queenie."

ChapTer

NineTeen

"Daha varmadık mı?"

Alix ve ben hep birlikte inledik.

"Etrafına bak Taran," dedi. "Deniz ya da çölden başka bir şey görüyor musun?"

"Hayır."

"O zaman cevabım son on beş kez sorduğunuzla aynı."

"Ve eğer tekrar sorarsan, eve gittiğimizde seni Sorae'ye yedireceğim," diye ekledim.

Taran dirseğiyle beni dürttü. "Dün gece beni hayatta tutmak için çektiğin onca zahmetten sonra mı?"

"Oh, yaşamana izin vereceğim. Sorae'nin bir ya da iki kolunu kemirmesine izin vereceğim." "Ona Vance denen adamdan bir tane daha koparmasını söylemeni tercih ederim." "Ben de öyle," diye kabul etti Alix.

"Ben de öyle."

Luther'in alçak sesiyle omzumun üzerinden baktım. Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama denizin ötesine bakıyordu, ifadesi bulanıktı.

Bütün gün benden kaçmıştı. Alix önümde, Taran yanımda ve kendisi arkamda olacak şekilde yürümümüzde ısrar ediyordu. Ona katılmak için hızımı her yavaşlatmaya çalıştığımda, mesafemizi korumaya kararlı bir şekilde daha da geriye çekiliyordu.

Üstümü çektim ve tenimde bir esinti yaratmak için karıştırdım. "Suyun yanında daha serin olur diye düşünmüştüm. Burası kum tepelerinden daha sıcak."

Alix ve Taran bana şaşkın bakışlar fırlattı.

"Ateşli misin?" Taran ellerini kollarında ovuşturdu ve titredi. "Queenie, hava buz gibi."

Alix'e'in kalın pelerini ani bir rüzgârda, onun ne demek istediğini kanıtlamak istercesine gürültüyle dalgalandı.

Kaşlarımı çatarak gökyüzüne baktım. Bulutlardan oluşan bir yorgan kumsalın üzerine kasvetli bir solgunluk yayıyordu. Denize bu kadar yakın olmak sürekli bir esinti getiriyordu ama diğerleri yünlerinin derinliklerine gömülürken ben kendimi daha çok bir ocağın önünde kavruluyormuş gibi hissediyordum. Saatler önce üzerimdeki en ince keten tabakaya kadar soyunmuştum ama bu, boğazımda bir gerdanlık gibi biriken ter incilerini durdurmaya yetmemişti.

Taran'ın ayak parmağı kuma takıldı ve tökezledi. Kolunu tutmak için öne atıldım. "Oturmak ister misin?"

Beni tersledi. "Ben sakarım, zayıf değil."

"Belki de yine de dinlenmelisin."

"Duralım," diye araya girdi Luther. "Ne olur ne olmaz."

Taran başını geriye attı ve sızlandı. "Yeterince dinlendik. Umbros'a gitmeye ve Majesteleri'nin bu sefer başımıza nasıl bir bela açacağını görmeye hazırım."

Luther, "Bugün beni sına, Taran," diye homurdandı.

Taran bana bir bakış attı ve başparmağıyla arkamızı işaret etti. "*Bu senin hatan,*" diye mırıldandı.

"*Sorae o başparmağı alıyor,*" diye karşılık verdim.

Sahilden ayrılıp bir kaya kümesine yöneldik ve her birimiz kıyafetlerimizde biriken rüzgârla savrulan kumları silkeleme fırsatı bulduk.

Taran'ın yanına giderken "Yaralarına bakmama izin ver," diye ısrar ettim. Lapayı kontrol etme dürtüsü bütün gün içimi kemirmişti ama hevesli olduğum kadar gergindim de. Arboros'ta topladığım otlar bildiğim en güçlü merhemi oluşturuyordu. Eğer bu Tanrıtaş'ının yayılmasını durdurmak için işe yaramazsa, başka ne yapabileceğimden emin değildim.

Taran'ın soğuk havada soyunmakla ilgili yakınmalarına kulak tıkadım ve kaburgalarındaki bandaja uzandım. Avuçlarımın altındaki eti buz gibi soğuktu. Kendimi bunun olumlu bir alamet olduğuna ikna ettim; sıcaklık enfeksiyon demektir. Enfeksiyon da ölüm demektir.

Gazlı bezi kaldırırken ellerim hareketsiz kaldı.

Taran'ın beni izleyen gözlerinin ağırlığını hissettim. "Ne oldu?" diye sordu. "Bu... kötü mü?"

Geçmişte, her yeni bakış zehirin daha da yayıldığını, derisinin altındaki karanlık istilaya daha fazla zemin kaybettiğini ortaya çıkarmıştı. Alışmışım

Buna hazırlanmak, onu ve kendimi yavaş yenilgiden uzaklaştırmak için bir gülümseme atmak.

Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

"*Lumnos'un memeleri,*" diye yemin etti

Taran. "Bu...?"

Alix ve Luther görmek için boyunlarını bükerek yanıma koştular.

Gazlı bezi tamamen çıkardım ve şaşkınlıkla ona baktım. Lapa sertleşmiş ve kararmıştı, beyaz ketenin üzerinde katran gibi duruyordu.

Ve derisi...

"*İyileşiyor,*" diye nefes aldı Alix.

Kelimeleri bulmakta zorlandım. Yanındaki kesik, parlak pembe bir et parçasıyla çevrili ince bir kesiğe dönüşmüştü. Bir zamanlar şimşek gibi çakan siyah damarlar gerilemiş ve soluk bir griye dönüşmüştü.

Taran doğrulup omzundaki bandajı yırttı ve daha iyi görebilmek için kendini bükte. O da kayda değer ölçüde iyileşmişti. Yara hâlâ büyük olsa da, koyu renkli akıntı kurumuş ve zehirli damar ağı yarı yarıya küçülmüştü.

"Bu iyi, değil mi? Daha iyiye mi gidiyor?" Taran'ın yüzü aydınlıktı ve uyuyan umuda teslim olmak için izin istiyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir merhem böyle işe yaradığını hiç görmemiştim."

Luther yanıma çömeldi ve bandajı incelemek için elimden aldı. Teninin benimkine değdiği yerde karıncalanmalar oldu, yakınlığı beni yaşadığım şoktan kurtardı.

"Daha fazla yapabilir misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve sırt çantamı çıkarıp malzemelerimi karıştırdım, sonra da yeni bir parti hazırlamak için işe koyuldum.

"Henüz bitmedi," diye uyardım alnımdaki teri silerek. "Lapa enfeksiyonu çekiyor ama tekrar yayılabilir."

Taran, sırtışı kulaktan kulağa yayılırken Luther'i omzundan kavradı. "Her Gey yolundaymıG gibi davranmıyor. Bu iyiye işaret olmalı."

Luther cevap vermedi, dikkati ellerimdeydi, her hareketine dalmıGtı. Taran'ın göğsünü temizlemek için döndüğümde Luther incelemek için kâseyi aldı. "Kraliyet yüzyıllardır tanrı taşına bir çare arıyor. Eğer buysa-"

"Öyle değil," dedim. "Annemin notlarına göre toksin her zaman yanıt vermiyormuş." Karışımın bir kısmını ısıtmak için ellerimde top haline getirdim ve Taran'a göz kırptım. "Belki de Kutsal Anne bana bir lütufta bulunmuştur."

"Kâfir tövbe ediyor!" diye neşeyle bağırdı.

"Saklanmaya çalışıyoruz Taran," diye azarladı Alixe ama o bile gülümsemekten kendini alamadı.

Avucumu göğsüne bastırdığımda Taran havayı içine çekti ve irkildi. "Bu sefer yanması mı gerekiyor?"

"Yanmak mı?" Ellerime baktım. Karışımın kenarlarındaki sıvı fokurdamaya başlamıştı ve üstünden hafif bir buhar izi yükseliyordu.

Kaşlarımı çattım. "Su mataranın içinde aşırı ısınmış olmalı." O kısmı soğuması için yere bıraktım ve yeni bir avuç alıp doğruca Taran'ın göğsüne götürdüm.

Bu sefer geri çekilmese de beni incelerken başını eğdi. "Kendini iyi hissediyor *musun*?"

Luther'in dikkati sonunda lapadan koptu. Gözleri ben ve Taran arasında gidip geldi.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedim. "Neden sordun?"

Taran elini ön koluma doladı. Bir süre sonra bıraktı ve avucunu salladı. "Yanan o çamur değildi. Sendin."

Luther'in sırtı dikleşti. Koluma uzandı. Yüzü hemen derin bir kağ çattı, sonra avucu boynumun yan tarafına doğru hareket etti.

Yumuşak bir iç çekişle ona doğru eğildim. Teni nefis bir şekilde soğuktu, bütün gün içinde kıvrandığım klostrofobik sıcaktan ferahlatıcı bir kurtuluştu.

"Yanıyorsun," dedi huysuzca.

"Önce çok üşüdüğüm için beni azarladın, şimdi de çok mu ısındım?" Şaka yaptım. O gülmedi. Hiçbiri gülmedi.

Luther beni kendisine doğru çevirdi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Sanki ona kişisel bir haksızlık yapmıyım gibi derime bakıp kaşlarını çattı.

"Bu ne zaman başladı?"

"Ben iyiyim. Sadece biraz fazla ısınmışım. Belki de dün gece denize girdiğim için üşütmüşümdür." Garip bir şekilde güldüm ve onun bakışları karşısında biraz küçüldüm. "Soyundan gelenlerin ateşlenebileceğini bilmiyordum."

"Yok," diye yanıtladı Alixe. "Tabii..." Luther'e bakarak kendini durdurdu.

"Tabii zehirlenmediysen," diye bitirdi Taran.

Luther'in parmakları etrafımda sıkılaştı. "Ne yedin? Mataranı pınardan doldurdun mu? Getirdiğin meyveler, onlar-"

"Ben *zehirlenmedim*." Hepsine sert bir bakış attım. "Ben bir şifacıyım biliyorsunuz, nelere dikkat etmem gerektiğini bilirim. Ağrım yok, midem bulanmıyor ya da başım dönmüyor. Sadece *ateşim var*."

Luther'in ellerini isteksizce çektim ve sıktım. "Ben iyiyim, gerçekten. Kendimi kötü hissetmeye başlarsam, dinlenebilmemiz için bir şeyler söylerim. Söz veriyorum."

Gözleri üzerimde gezindi. Açıkça ikna olmamıştı ama yapabileceği çok az şey vardı.

Geri çekilmek için hamle yaptığımda, beni bırakmaya tam olarak hazır olmadığı için hafif bir direnç gösterdi. Parmaklarım nihayet uzaklaştığı anda duyguları maskesinin arkasına çekildi ve metanetli Prens geri döndü.

Deniz suyunda yıkamak için havan ve tokmağımı aldı ve Alixe, Taran ve beni yalnız bırakarak keşif yapmak için kumsalın aşağısına doğru yürüdü.

"Senin için endişelenerek o adamı erken mezara sokacaksın," dedi.

"Hep böyle miydi?"

"Aşırı korumacı mı?" Taran bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrin yok. Değer verdiği birinin başına gelen her kötü şeyin *kendi* başarısızlığı olduğunu düşünüyor."

Annesinin ölümünün kefareтини ödüyor, diye düşündüm üzülerək. Onu kurtaramadı, bu yüzden hepimizi kurtarmaya çalışıyor.

Ben kaburgalarını sarmak için yer değiştirirken Taran ellerinin üzerine yaslandı. "Ama seninleyken nasıl? Onu Lily'den başka hiç kimseyle böyle görmemiştim. Her zaman Lil'in kalbini isteyen bir çocuğun ölümü arzulanması gerektiğini söyledik." Sırıttı ve elimin altında karın kaslarını esnetti. "Meğer sadece güzel bir ablaya ihtiyacı varmış."

Gözlerimi devirdim. "Tüm Alçalmışlar güzeldir."

"Güzel. *Alınan* bir abla." Gözlerini gökyüzüne dikti. "Kutsal Anne, bu iki çifti bir araya getirerek müthiş bir mizah anlayışına sahipsin."

Taran'ın yanına uzandım ve hâlâ suyun üzerinde eğilmiş, aletlerimi iyice fırçalayan Luther'e baktım.

Onun ölmüş olabileceğine inandığım o kısa, ıssız anlarda beni tüketen karanlığı açıklayacak hiçbir kelime yoktu. Onsuz bir yaşam olasılığı boğucu bir kaderdi. Onu canlı bulmak yeniden nefes almayı öğrenmek gibiydi.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Taran'a sordum. "Sence kiminle birlikte olacağımıza tanrılar mı karar veriyor?"

"Bunun nesi yanlış?"

"Çiftleşme bağı ritüelinizin sonsuza dek birlikte olmak istediğiniz kişiyi seçmekle ilgili olduğunu sanıyordum. Eğer tanrılar bizi çoktan eşleştirdiyse, bu pek de anlamlı bir seçim sayılmaz."

"Kindred'lar bize hediyeler sunar ama onları kabul etmek zorunda değiliz." Bacağıyla beni dürttü. "Neredeyse başka birini seçiyordun."

"O da öyle," diye mırıldandım, Luther'in beni Hanoverre Hanesi'nden korumak için hayatını neredeyse Iléana'ya nasıl sattığını hatırlayarak.

"Yarın ölse, Lumnos'un hayatına seni Lu kadar derinden önemseyen başka birini sokmayacağını kim söyleyebilir?"

"Bu pek olası görünmüyor," diye mırıldandım. Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı.

"Belki de öyledir." Taran'ın sesi sessizleşti. "Ama sevdiğimiz insanları her zaman sonsuza dek elimizde tutamayız, o yüzden bunun doğru olduğunu umalım."

Uzaklarda, gök gürültüsünün gümbürtüsü havada yuvarlanıyordu. Yukarıdaki bulutlar kararmış, ağır hava yaklaşan bir fırtınanın habercisi olmuştu.

Taran elini bacağıma vurdu ve ayağa kalktı. "Bu konuşma iç karartıcı. Sen Arboros'tan sağ salim döndün, ben iyileşiyorum ve *lanet Ignios'tan* neredeyse çıktık. Bugün kutlama günü. Ve bak..."

Açık avucunun üzerinde puslu siyah bir şekil geziniyordu. Bir değerli taş gibi kesilmişti ama ışığın altında parlamak yerine, fasetalarının içinde karanlık sonsuza dek geri tepiyor gibiydi.

"Büyün tekrar geri mi döndü?" Alixe yaklaşıp sordu. "Bu sabah bir kez yapmıştın zaten."

Taran parmaklarını oynattı ve mücevher minyatür, gölgeli bir gryvern'e dönüştü. Etrafımda daireler çiziyor, karanlık dişlerini başparmaklarıma geçiriyordu.

Sırttım ve minik yarattığı çenesinin altından kaşıldım. Kalçalarını mutlu bir şekilde oynattı ve sonra uçarak omzuma tündü.

Taran'ın büyüüne dokunduğumda, gücünün tenimdeki uğultusunu hissedebiliyordum - Luther'inki kadar büyük, baskın bir arya değildi ama yine de müthişti. Ayrıca taşıyıcısına çok benzeyen dostane niyetlerini de hissedebiliyordum.

Taran'ın tanrılığının ondan ne talep ettiğini merak ettim. O ısrar etti mi Benimkilerin genelde yaptığı gibi *kavga mı*? Yoksa ona *alay* etmesini mi söyledi? *Sırtmasını mı*? *İçmesini mi*?

"Daha sık geri geliyor," dedi Alixe Luther geri döndüğünde. Onunki de daha önce ortaya çıkmış, biz onun illüzyonlarının pelerini altında yürürken geçici bir güvenlik sağlamıştı. "Seninkinden bir iz var mı?"

"Geçen günden beri değil," diye cevap verdi.

Bana soru sorar gibi baktı, ben de başımı salladım. Bütün gün o *sesin* çağrısının fısıltısını beklemiştim. Şansım yaver giderse, tehlike sona erdiği anda ateşin etkisi de geçecekti.

Yürüyüşümüze devam ettik, Taran'ın sağlığına duyduğumuz yeni güven sayesinde hızımız artmıştı. Luther gittikçe daha da geride kalırken, o Alixe ve beni gittikçe müstehcenleşen gölge büyüğü yaratımlarıyla eğlendirmeye devam etti.

Fırtına karaya doğru yaklaşmaya devam ediyor, daha güçlü rüzgârlar ve daha karanlık bir gökyüzü getiriyordu. Güneş bulutlar tarafından örtüldüğünden, geceye ne kadar yakın olduğumuzu ve dolayısıyla Umbros'a ne kadar yakın olduğumuzu bilmek neredeyse imkânsızdı.

Sahil boyunca her dönüşte, bölgenin meşhur siyah kaya kanyonlarına bir göz atmak için boynumuzu uzatıyor, ancak daha fazla Ignios kumu ile karşılaşılıyorduk.

Planımla ilgili her şeyi tekrar tekrar düşündüm. Ya Kral gryverniyle tepemizden uçarsa ya da muhafızları kum tepelerinin üzerinden at sürerek gelirse? Ya zaten sınırda bizi bekliyorlarsa?

Daha da kötüsü, ya Taran'ın korkusu doğruysa ve Umbros Ignios'tan bile daha fazla tehlike getirdiyse?

Terk edilmiş Ölümlü Şehir'de yeterince güvendeydik, ama ben, sonsuz bilgeliğimle, Kraliyetimin ağırlığını bir kenara atmış ve kurtuluşumuzun *ileride olduğuna dair bir önseziyle* bizi gitmeye zorlamıştım.

Luther'e dönüp baktım. Kapüşonunu indirmiş, yere bakıyordu ama gözleri bir anda benimkilere dikildi.

İçgüdülerinize güvenin Kraliçem, demişti bana. Her şeyden önce kendine güven.

Dün gece yaptıklarımdan sonra, hâlâ bu sözlere inanıyor muydu? *Bana* hâlâ inanıyor muydu?

Avucumu göğsümün üzerine koydum. Saniyeler sonra cevabımı aldım: yavaşça başını sallayarak o da aynısını yaptı.

"Bekle," diye tısladı Alixe ileriden.

Kayalık bir çıkıntıya yaklaşmıştık, o noktada çömelmiş, kumsalın aşağısına bakıyordu.

"Üç muhafız," diye fısıldadı. "Arıyor gibi görünmüyorlar."

Taran, "Çevre Yolu'ndan sınırı geçenleri aramak için bir gözetleme noktası olabilir," dedi.

"Sırf bu yüzden bizi öldürebilirler mi?" Ben sordum.

Luther, "Kim olduğunuzu anlamadıkları sürece olmaz," dedi.

Alixé, "Burada bekleyip sihrimin bizi saklamak için geri dönmesini umabiliriz," diye önerdi. "Ama ne kadar uzun süre beklersek, yakalanma riskimiz o kadar artar."

Taran gömleğini kollarından yukarı itti, gözlerinde heyecanlı bir parıltı vardı. "Onlar üç kişi ve biz dört kişiyiz. Önce biz saldırırsak ve ben de kalkanımı alevlerini durdurmak için kullanırsam, onları alt edebiliriz."

Alixé, "Ignios topraklarında sebepsiz bir saldırı tamamen farklı bir savaş başlatabilir," diye uyardı.

Luther başını salladı. "İyi bir seçenek yok." Bana döndü. "Karar sizin, Kraliçem."

Sertleştim.

Doğru. Otorite. Kontrol. Hürmet.

Onlardan talep ettiğim şey buydu.

Taç içimde saklı olsa da, ağırlığını başımın üzerinde her zamankinden daha fazla hissettim.

Taran'a baktım. "Hâlâ büyün var mı?" Cevap olarak bir gölge mızrağı yarattı ve içim düğümlendi. "O zaman şimdi gidiyoruz ama saldırmayacağız. Başka seçeneğimiz yoksa tabii."

"Evet, Majesteleri," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Saat gibi ilerlemeye başladılar, birlikte geçirdikleri eğitim yılları artık çok açıktı. Luther düzen, saldırı stratejisi, ne söyleyecekleri, ne zaman ve nasıl geri çekilecekleri hakkında komutlar verdi. Alixe ve Taran her emri onayladılar, yüzleri sert ve savaşa hazır, silahlarını ayarlıyorlardı.

Luther arkamdan gelip çantamdan pelerinimi çıkardı ve omuzlarıma koydu. Ağzındaki sert çizgiye rağmen elleri Gefkatle hareket ederek saçlarımı omzumdan geçirdi ve gözlerden saklamak için kulaklarımın arkasına soktu.

Kalın bir atkıyı boynuma doladı ve kapüşonumu başımdan aşağıya çekti. "Geçerken yüzünü aşağıda tut." Başparmağıyla gözlerimin altındaki elmacık kemiğime dokundu. "Bunları benim için sakla."

Avuç içleri kalçalarımın ve uyluklarımın üzerinde gezinerek her bir silahımı kontrol etti. Dokunuşu, zaten sıcak olan bedenimi alev alev yakan bir ısı izi bıraktı.

İçgüdüsel olarak ona doğru eğildim. Bu biyolojik bir zorunluluktu, ona daha yakın, daha yakın ve daha yakın olmak için duyduğum sonsuz istek.

Vücudu üzerimde, *içimde olsa* bile bu ihtiyacın hiç doyurulup doyurulmayacağını merak ederken aklım çılgınca uygunsuz yerlere gitti. Ağzının benimkinin yanında oyalanması ve gözlerinin açlıktan yanmasıyla bu düşüncelerimi okumuş olabiliirdi.

Ama bir an sonra Taran'la birlikte büyülü olmayan en iyi savunmayı tartışırken gitmişti.

Yine de sıcaklık devam ediyordu. Onun koruyucu dokunuşları ve tekstil tabutumun içinde beni boğan ağır kumaş dağı yüzünden içim kaynıyordu.

"Alixé," diye fısıldadım, onu yana çekerek. "Eğer işler kötü giderse, Taran'ı alıp bensiz Umbros'a kaçmanı istiyorum."

"Kraliçemi düşmana terk etmemi mi bekliyorsun?" Bunu sormamdan bile rahatsız olmuş görünüyordu.

"Ölümlü Şehir'de Kral'ı duydunuz. Beni canlı istiyor ama muhafızlarına hepinizi öldürmelerini söylemiş. Eğer yakalanacakmışız gibi görünüyorsa, ayrılmamız daha iyi olur. Umbros'a gidip Taran'a bir şifacı bulabilirsin, sonra da yardım çağırırsın."

Yüzünün her yerinde çatışma izleri olmasına rağmen çenesini indirdi. "Evet Majesteleri, eğer emriniz buysa ama Luther asla kabul etmeyecektir."

Derin bir nefes aldım. "Biliyorum."

Alixé önde, adamlar yanımda olmak üzere bir küme oluşturduk ve köşeyi dönerek görüş alanına girdik.

Ignios muhafızlarının uzaktan gelen konuşmaları sessizliğe gömüldü.

Çenem kıvrılmış ve gözlerim kısık bir şekilde yürümeye devam ettik. Atkımla gergin bir şekilde oynadım, iltihaplı cildimden koparmak için artan dürtüyle savaştım.

"Kahretsin," dedi Taran nefesinin altında. Elini bükte. "Sihrim gitti."

Kalbim sıkıştı. Yanlış bir karar vermiştim. Taran'ın büyüsü olmadan, Ignios muhafızlarının ateş büyüsüne karşı tamamen savunmasızdık.

"Fark etmez," diye mırıldandı Luther. "Artık geri dönüş yok."

"Dur!" diye bağırdı önümden bir ses. Yaklaşan botların sesine bakmaya cesaret edemedim. "Burada ne işiniz var?"

"Sadece geçiyorduk," diye cevap verdi Alixe. "Umbros'taki limana doğru gidiyoruz."

"Çevre Yolu'nda kalmanız gerekiyor."

"Ignios sahillerinin kaçırılmayacak kadar güzel olduğunu duyduk," dedi Taran. Kısık bir ıslık çaldı. "Hayal kırıklığına uğratmadılar. Tüm o... uh... kumlarınızı seviyorum. Ve kayaları. Ve... suya. Sanırım bir yerlerde bir ağaç bile gördüm-"

"Burada bulunamazsınız," diye tersledi muhafız. "Majesteleri Kral'ın daveti olmadan yabancılar Çevre Yolu'nda kalmalıdır."

"Özür dileriz," dedi Alixe. "Sınır hemen ileride. Belki bu seferlik geçmemize izin verirsiniz, böylece krallığınızdan aceleyle çıkabiliriz?"

Uzun bir sessizliğin ardından sessiz fısıltılar ve kumda ayak sesleri duyuldu. Üç arkadaşım bana doğru yaklaşıırken Luther'in eli hafifçe sırtıma bastırdı.

"Arboros'tan ne zaman ayrıldınız?"

"Daha bu sabah," diye cevap verdi Taran, kaburgalarımın imalı bir dirsek atarak.

"Orada ne yapıyordun?"

"Ölümlüleri avlamak." Bunu çok mutlu, çok hevesli bir şekilde söyledi. Tenim şu anda güneşin yüzeyini taklit ediyor olmasaydı titreyebilirdim. "Coeurîle'deki saldırıda bir aile dostumuz yaralandı. Sorumlu Muhafızların orada olabileceğini duyduk ve onları bulup bedelini ödetmek istedik."

"Peki ya sen?"

Taran ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, dirseği beni tekrar dürttü. "Adam bizi bir daha gördüğünde *alkışlamayacak* diyelim."

Bir hareket gözüme çarptı. Muhafızlardan biri arkamdan gelmişti. Eldivenli elleri kapüşonuma uzandı.

Luther'in kolu belime dolandı ve beni göğsüne doğru çekti. "Ellerini dostumdan uzak tut," diye hırladı.

Kılıçların kınlarından kayarken çıkardığı sesler ve ardından gelen ateş tıslaması duyuldu. İçime bir sıcaklık yayıldı ve aklımı başımdan aldı. Önce Ignios büyüyle vurulduğumu sandım ama Luther'in kalp atışları sabitti, vücudu hareketsizdi.

Belki de bana karşı uyguladığı baskıdan ya da az önce söylediği sözlerden kaynaklanıyordu.

"Bize ne yapacağımızı söyleyemezsin, *yabancı*," diye tükürdü arkamdaki muhafız.

"Sorun çıkarmak için burada değiliz," diye yatıştırdı Alixe. "Arkadaşımız zarar vermek istemedi. Yeni çiftleştiler ve hâlâ bağa alışmaya çalışıyorlar."

Taran, "Bunun kötü olduğunu düşünüyorsanız bir de onlarla aynı kampı paylaşmayı deneyin," diye şaka yaptı. "Hiçbirimiz uyuyamıyoruz."

Diğer muhafızlardan biri kıkırdadı.

"Bu ikisi çok acımasız. Bütün gece boyunca. Tavşanlar gibi." Daha fazla kahkaha.

"Dün gece katılmaya çalıştım ve beni taşaklarımdan bıçakladı. Beni, kendi etinden ve kanından! Hala iyileşiyor, yarayı görmek ister misin? İşte, izin ver de çıkarayım-"

"Pantolonunu çıkarma," diye mırıldandı arkamdaki muhafız. "Sınıra kadar devam edebilirsin ama suya yakın dur. Kum tepelerinde dolaşmak yok."

"Doğruca yola çıkacağız," diye kabul etti Alixe.

Hemen aceleyle geçtik. Luther yanımda kaldı, kolunu belime doladı.

İleriye doğru bir bakış atmaya cesaret ettim, ufukta siyah bir duvar görünce rahatladım-Umbros nihayet görüş alanımdaydı.

Her şeye rağmen bunu atlatabiliriz.

Muhafızların duyamayacağı bir yere geldiğimizde Luther, Alixe ve Taran'a geri çekilmelerini emrederek bize küçük bir mahremiyet penceresi açtı.

"İyi misin?" diye sordu. "Pelerinin üzerinden sıcaklığı hissedebiliyorum." "İyiyim," dedim sıkıca.

İyi değildim. Kalbim hızla atıyor, kanım çarpıyor, tenim kavruluyordu. Saçlarım terden yüzüme yapışmış, giysilerim terden sırlıslık olmuştı. Muhafızlarla yüzleşmenin getirdiği adrenalin azalmıyor, sanki daha büyük bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi *artıyordu*.

"Orada söylediğim şey, senin benim..." Boğazını temizledi. "Ben sadece muhafızı korkutmaya çalışıyordum. Eğer seni rahatsız ettiyse-"

"Olmadı," diye söze girdim. "Sorun yok. Ben iyiyim." Bu da *iyi değildi*.

Bunun bir rol olduğunu bilsem de, ağzından "eşim" kelimesini duymak, beni o derin, geri dönülmez şekilde sahiplendiğini duymak...

Kafa karıştırıcı, belki. Şaşırtıcı, kesinlikle.

Nefes kesici. Yürek hoplatan. Dünyayı değiştiren.

Hiçbir zaman bağlılık hayalleri kuran bir kadın olmadım. Beni zapturapt altına alma girişimlerini her zaman inatçı bir kararlılıkla geri püskürtmekle karşılamıştım. Henri'nin evlilik teklifi beni kaçmaya itmişti.

Sonunda kabul ettiğinde, ölümlü hayatının kısa olduğunun ve eninde sonunda yine tek başıma olacağımın acımasız farkındalığıyla kabul etmişti.

Luther'in bana eşim dediğini duymak, bizi bu hayatta ve ötesinde kalıcı olarak bağlayacak bir bağ...

Paniklemem gerekirdi. Kendimi kapatmalı, duvarlarımı yükseltmeliydim. Tepelere kaçmalıyım.

Ama yine de... Değildim.

Eşarbımın köşesiyle kızarmış, terden sıırılsıklam olmuş yüzümü kuruladım.

Tanrım, neden bu kadar dayanılmaz *sıcaktı*?

"Muhafızlar henüz görüş alanından çıkmadı mı?" diye sordum. "Henüz değil. Kendini iyi hissettiğinden emin misin?"

Yüzümü ona doğru çevirdim ve güven verici bir gülümseme yaratmaya çalıştım.

Durdu. "Diem, gözlerin *parlıyor*."

"Öyle mi? Yani, uh... iyi. Sihrim geri geliyor olmalı." Boynumdaki atkıyı çekiştirerek çözdüm. Bırakın düşünmeyi, bu sıcakta nefes almak bile zorlaşıyordu.

Luther ikna olmuş görünmüyordu. "Onları hiç böyle görmemiştim." Gözlerini kıstı ve eğildi. "Bu Kutsanmış Lumnos'un ışığına benzemiyor."

Denizin ötesinde, bu kez daha yakından gelen yavaş bir gök gürültüsü duyuldu. Yaklaşan yağmurun habercisi olan pus ufukta görülüyordu.

"Hadi," diye ısrar ettim, pelerinini çekiştirerek. "Neredeyse Umbros'a vardık." "Kendini daha kötü hissetmeye başlarsan bir şeyler söyleyeceğine söz vermiştin."

Çenemi sıktım. Söz verme işini Luther'e bırakmam gerekiyordu.

"Bir molaya ihtiyacım var," diye isteksizce itiraf ettim. "Ama muhafızların görüş alanından çıkana kadar değil."

"Sahil sınıra kadar düz. Sınırı geçene kadar bir şansımız olacağından emin değilim."

"Yapabilirim."

Artık ben bile ikna olmamıştım.

Luther kaşlarını çatı. "En azından biraz su iç." Matarasını aldı ve kapağını kapattı. Mataraya uzandım ve ellerimiz çarpıÇarak üstünden su dökülmesine neden oldu.

Damlalar tenime değdiği anda cızırdadı ve kayboldu. İkimiz de durduk. Birbirimize, sonra da elime baktık.

Matarayı bileğimin üzerine eğdi. Sıvı akıntıları tenimde tısladı, sonra küçük beyaz bir buhar zerreciği halinde buharlaştı.

"İmkânsız," diye nefes aldı.

"Bir sorun mu var?" Alixe, Taran'la birlikte bize yetişirken sordu.

"Hayır," diye ağızımdan kaçırdım ve bileğimi geri çektim. "Devam edelim. Umbros'a varmak üzereyiz."

Onlar beni görmeden döndüm ve sınıra doğru olabildiğince hızlı yürüdüm, Ignios'tan kaçma dürtüsü dayanılmaz hale gelmişti. Bu sahilde daha fazla kalırsam yanacağım hissinden kurtulamıyordum.

Boynumun arkasını bir şey tırmaladı ve atkımı tamamen çektim. Kumaş boyunca delikler vardı, kenarları kararmış ve kıvrılmıştı. Sanki biri onu bir mumun üzerine tutmuş gibi görünüyordu.

Yan.

Nefesim kesildi. *Ses* geri gelmişti. Tanrısallığım alevli ayak yüzünden hâlâ zayıftı, tam rezervuarımın sadece bir parçasıydı ama büyüm açık bir şekilde oradaydı.

İçimden neredeyse rahatlamış bir kahkaha yükselecekti ama içimi kemiren bir endişe beni engelledi.

Bu emri daha önce hiç duymamıştım.

O *ses* bana pek çok şey yapmamı söylemişti - savaşmamı, *yok* etmemi, hatta

Öldürmek. Benimle konuştu, benimle alay etti, beni itti, bana meydan okudu.

Ama bana hiç *yakmamı* söylememişti.

Arkamdan diğerlerinin sesleri yükseliyordu. Kulaklarımda kükreyen ateşin çıtırtısından onları zar zor duyabiliyordum.

Yan.

"Hayır," diye fısıldadım. "Burada olmaz. Henüz değil."

Terim düştüğü gibi hızla akıp gitti. Havaya, suya, buza, rahatlamaya, bu eziyet verici, kaçınılmaz sıcaklığı durduracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Sınır yakındı ama yine de çok uzaktı. Belki koşarsak muhafızlar şüphelenir, bizi takip edebilirlerdi ama daha hızlı olsaydık...

Mesafeyi ölçmek için omzumun üzerinden baktım.

"*Kahretsin Queenie*," diye küfretti Taran.

"Parlıyorsun," diye nefes nefese

kaldı Alixe. "Gözlerim, biliyorum."

Luther, "Hayır Diem, ellerin," dedi.

Avuçlarımı kaldırdım ve şaşkın bir çığlık attım. Derimin her santimi kıpkırmızıydı. Sadece kızarmış ya da tahriş olmuş değil, parlayan, erimiş *kırmızı*.

Önce sınıra, sonra muhafızlara, sonra da sınıra baktım. Kulaklarımdaki uğultu artıyor, görüşüm turunculaşıyordu.

Yan.

"Çok uzak," diye mırıldandım. "Ben... Ben başaramam." Sırt çantamı ittim ve pelerinin tokasını kurcaladım.

Luther'in yüzü telaşla doldu. "Ne yapıyorsun?"

"Serinlemem gerek. Bekleyemez."

"Muhafızlar seni görececek," diye tısladı Alixe.

Yan.

Hayal kırıklığına uğramış bir çılgılla, pelerinin bağını kesmek için kalçamdan bir hançer çektim. Ağır kumaş omuzlarımdan düştü ve deniz meltemi tenimin üzerinde gezinirken tatlı bir rahatlama hissi verdi.

Bu sadece bir saniye sürdü çünkü boğucu, tüketen sıcaklık yeniden canlandı. Silahlarımı çıkardım ve içimdeki cehennemi soğutmak için çaresizce kıyıya doğru sendeledim.

Yan.

Denize düştüğüm anda dizlerimin üzerine çöktüm. Su fokurduyor ve tenimin etrafında biriktiği yerde buharlaşıyordu.

Luther koşarak yanıma geldi ve bana uzandı, ben de kaçmak için çabaladım. "Dur, sana zarar vermek istemiyorum."

Hiç istifini bozmadan yaklaştı. "Bırak sana yardım edeyim." "Hayır! Luther, ben-"

YAK.

Daha fazla dayanamadım.

Kontrolüm kırıldı. Başka seçeneğim yoktu, teslim oldum.

Ve yandım.

ChapTer

TWenTY

Her şey yanıyordu.

Parlayan yıkım sonsuz bir genişlikteydi. Benim tenim, benim Kıyafetlerim, nefesim, görüşüm, kalbim; hepsi dünyayı turuncu ve kırmızıya boyayan yakıcı, bunaltıcı bir aleve dönüştü. Bir çıkış yolu aramak için döndüğümde alevlerin çıtırtısı sağır edici bir hal aldı ve sadece daha fazla ateş, daha fazla ateş, *daha* fazla ateş buldum.

Üzerimde ve etrafımda olduğu kadar içimde de vardı. Ruhum için için yanıyor, ruhum kavruluyordu. "Yanmak" ya da "yanmamak" diye bir şey yoktu. Sadece ateş vardı.

Her yerde yangın var.

İşin en garip yanı da *inanılmaz* hissettirmesiydi.

Acı, yara ya da su toplaması yoktu; sadece en mükemmel serbest bırakılma hissi vardı. Alevler kaslarımdaki gerginliği yakıp yok etti ve kalbimi saran korkuyu eritti. Kendimi hafıflemiş, özgürleşmiş, uzun süredir uykuda olan bir kafesten kurtulmuş hissettim. Bu beni önce güldüren, sonra soluk soluğa bırakan, sonra da inleyen cinsel bir zevkti.

Ben korların yaratıcıydım, ateşin vücut bulmuş haliydim, yaşayan bir alevdim. Eğer yanmak bu anlama geliyorsa, sonsuza dek yanmak istiyordum.

Belki de yapardım. Ölümlü dinlerin Sonsuz Alev'inde sonsuzluğu hep böyle hayal etmiştim. Belki de o kumsalda ölmüştüm; Ignios Kralı'nın sürpriz saldırısı beni hiçbir uyarıda bulunmadan öbür dünyaya itmişti. Belki de büyük kutsal ağaç ruhumu layık bulmuştu ve beni Ölümsüz Ateş'in sıcaklığına davet ediyordu.

Belki de babam burada olurdu. Beni sevgi dolu kucaklarından birine sarar ve beni izlediğini söylerdi. Benimle *gurur* duyduğunu söylerdi.

Ben. O zaman ölmek o kadar da kötü olmazdı. Onu çok özledim. Çok, çok fazla.

Ama alevlerin içine doğru yürüdüğümde ve sonsuzluğuma baktığımda, farklı bir adamın yüzü bana baktı. Endişeyle parlayan o mavi-gri gözlere bir kez baktığımda, bunun benim zamanım olmadığını anladım.

Henüz değil.

Adımı seslendi, sesi içimde derin bir yankı uyandırdı. O kadar yakındı ki...

Çok yakın.

"Seni yakacağım," diye itiraz ettim. Geri çekildim ve denizin derinliklerine doğru ilerledim. Gelgit göğsüme kadar yükseliyor, alevler suyun altında gürlüyordu.

Yüz hatları acıyla buruğu mu olsa da Luther rahat durmadı ve beni yavaşça dalgaların içine doğru takip etti.

"Geri dön," diye yalvardım. "Sana zarar vermek istemiyorum." "Değil-" Kilitlendi, vücudu titriyordu. "Luther, *lütfe*n dur, alevler seni yakıyor!"

"Yapmayacaklar. Yapmayacaklar." Yüzünden okunan rahatsızlığa rağmen sesi değişmemişti. Elini uzattı. "Sana dokunmama izin ver."

Kendinden o kadar emin, o kadar kararlıydı ki. Ve beni daha önce hiç yoldan çıkarmamıştı.

Çekingen ve korkmuş bir şekilde ona doğru yürüdüm.

Parmaklarım onunkilerin etrafında kıvrılırken titredi. Herhangi bir acı belirtisi var mı diye tepkisini inceledim ama dokunuşum tam tersi bir etki yaratmış gibiydi. Çenesindeki gerginlik, kaslarındaki gerginlik, beni kollarının arasına aldığı anda eriyip gitti.

"Derin nefes al," diye ısrar etti. "Tuttum seni."

Panikle soluk soluğa kaldığımı, hava almak için çırpındığımı fark ettim. Ona doğru yığıldım ve her nefesim göğsünün yumuşak, sabit yükselişiyle eşleşene kadar ciğerlerimi yavaşlamaya zorladım.

"Çok çabuk ustalaşıyorsun," diye mırıldandı saçlarıma, sesi gurur doluydu. "Kıyafetlerimiz yanmıyor bile."

Aşağıya baktım. İkimizin de vücudunu saran kumaş sağlamdı, suyun altında ıslanmıştı ama alevlere değdiği yerde kuruydu.

"Anlamıyorum," diye kekeledim. "Bunu yapamamalıyım. I bunu yapamazsın."

Sırtımdan aşağı doğru şiddetli bir titreme yayıldı. Luther bir elini bacaklarımın arkasına attı ve beni kollarının arasına alarak kaldırdı. Omuzlarına yapıştım, başımı boynuna gömdüm.

"Bana neler oluyor?" Fısıldadım.

Tereddüt etti, sonra sahile doğru döndü. "Cevapları daha sonra bulacağız. Şimdi eve gidelim."

Ignios muhafızları gerçekten de bizi görmüşlerdi ama bizimle yüzleşmek için koşmamışlardı. Bunun yerine bekliyorlardı, izliyorlardı ve gökyüzüne bir ateş sütunu fırlatıyorlardı.

Denizden çıktığımızda alevler vücudumda yeniden alevlendi. Su ateşin etkilerini hafifletmişti ama kuru toprakta beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Gözlerimi kapadım ve Alixe ve Taran bize katıldığında, sesleri bir telaş içinde dönerken, çökmekte olan salınımına teslim olma dürtüsüne karşı mücadele ettim.

"Ne oldu?"

"Saldırıya mı uğradı? Yaralandı mı?"

"Nasıl oluyor da onu yakmıyor? Ve seni neden yakmıyor?"

"Büyüsü geri dönüyor. Kalkan yapıyor olabilir."

"Muhafızlar neden gelmiyor?"

"O ateş sütununun görüntüsünü sevmedim." "Ben de sevmiyorum."

"Sınıra gitmeliyiz. Hızlıca." "Ben çantasını getireyim, siz üçünüz gidin."

"Yürüyebilirim," diye karşı çıkmaya çalıştım ama sesim alev alev çıkıyordu.

Aslında yürüyüp yürüyemeyeceğimi, konuşup konuşamayacağımı, nefes alıp alamayacağımı ya da *yanmaktan* başka bir şey yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

Sahilde aceleyle ilerlerken Luther beni göğsüne bastırdı. Dokunuşumun altında kasları seğiriyor, boğazında küçük efor homurtuları yakalanıyordu.

"Yürüyebilirim," dedim tekrar, daha yüksek sesle. Odağımı yanmanın azalmasını dilemeye verdim ve alevler titrek bir haleye dönüştü.

Luther'in beni kavrayışı sıkılaştı. "Henüz değil," diye fısıldadı kulağıma. Boğazı düğümlendi. "Gitmene izin vermeye hazır değilim."

Arkamızdaki mesafeden bağırışlar duyuldu, ardından yüksek ve sabit ayak sesleri. Ama koşmuyorlardı, daha çok bir yürüyüş gibiydiler. Sol, sağ, sol, sağ. Gittikçe daha yüksek, daha yakın ve daha yakın.

Güm, güm, güm.

Hayır-ayakkabı izleri
değil. Kanatlar.

"İndir beni," diye bağırdım. "İndir *beni*!"

Luther beni ayağa kaldırdı ama elleri kalçalarımnda sabit kaldı. Alixe'le yüzleşmek için onun kollarında döndüm.

"Git," diye bağırdım ona. "Gitmek zorundasın!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını kaldırıp gökyüzünü taradı ve ben de kolunu tutmak için ileri atıldım. İrkildi, sonra alevlerim zararsız bir şekilde etrafını yalayınca rahatladı.

"Ne dediğimi unutma, Alixe. Burası bir savaş alanı ve ben sana bir emir verdim." Ses tonum boğuk ve çaresiz bir hal aldı. "Kraliçene itaat et."

Sarktı, yüz ifadesi acı içindeydi.

"Neler oluyor?" Luther sordu. Gözleri aramızda gezindi. "Ne emri?"

Taran çantamı ve silahlarımı taşıyarak bize yetişti. Sert bir bakışla ona döndüm.

"Kral geliyor ama Alixe ile bir planımız var. Bana güvenmeni ve onunla gitmeni istiyorum Taran. Oraya vardığında sana ne yapman gerektiğini söyleyecek."

Kaşlarını çattı ama başını sallayarak kılıcımı uzattı. Alixe bana sert bir bakış attı, sonra başını sınıra doğru salladı ve ikisi birden koşmaya başladı.

"Diem-" diye başladı Luther.

Onunla yüzleştim ve bir avucumu çenesinin altında kavislendirdim. "Onlarla git. Lütfen Luther. Bunu benim için yap, sana yalvarıyorum."

"Ne yapacaklar? Nereye gidiyorlar?"

"Umbros'a. Alixe'e kendisini ve Taran'ı kurtarmasını emrettim." Öfke yüz hatlarını yırttı. İtiraz edemedi parmağımı dudaklarına bastırdım. "Kalırlarsa sadece ölürler. Büyü olmadan bana yardım edemezler, sen de edemezsin. Luther, lütfen Kral'ın beni almasına izin ver-"

"Asla," diye hırladı elimi tutarken. "*Asla*."

Yalvarışlarımın nafile olduğunu biliyordum. Nefes aldığı sürece Luther yanımda kalmak için tanrılarla bile savaşacaktı.

Fark etmezdi, zamanımız
dolmuştu. Ignios Kralı gelmişti.

IGNIOS GRYVERN'in devasa gölgesi kumsalda alçaktan uçarken üzerimizden geçti, beni saran alevler onun ardından çırpınıyordu. Dişlerimi sıktım ve garip ateşli dürtülere karşı koydum, bedenimi geri kazanmayı başardım ve onları ayaklarımın dibinde bir çemberin içinde tuttum.

Kral'ın inişini izlerken Luther palasını çekti. Dört muhafız gryvern'in sırtında onun arkasında otururken, gözetleme noktasındaki üç kişi de onlara katılmak için koştu.

Kötü ihtimaller. Ölümcul ihtimaller.

Gryvern bir kum ve deniz köpüğü serpintisiyle kumsala çarptı. Kara pullu başını gökyüzüne doğru savurdu ve kulakları yırtan bir uluma çıkarmadan önce boynundaki altın zinciri şingirdattı.

Sarı gözleri bana dikilmişti. Boğazında ejderha ateşinin parıltısı yükseliyor, göğsünden bir gümbürtü yükselirken dişlerinin arasından dumanlar çıkıyordu.

Korkunç bir gösteriydi ve bir uyarıydı.

Kralını savunacağını. Kralını savunmak *zorunda* olduğunu. İstese de istemese de.

Ve bu... merak uyandırıcıydı.

Kral gryvern'in sırtından atladı, onu muhafızları takip etti. Luther ve ben kılıçlarımızı kaldırdık.

"Ben de sizi arıyordum," dedi Kral. "Birçok insan seni arıyordu."

"Adaya yapılan saldırı sırasında Muhafızlar tarafından yakalandım," diye seslendim. "Kaçtım ve beni sizin diyarınıza kadar kovaladılar. Sizi temin ederim ki buraya kendi isteğimle gelmedim."

"Ne korkunç bir hikâye. *Kurtulduğunuz için ne* kadar şanslısınız." Sesinde zehir gibi yılansı bir ton vardı. "Neden benden yardım istemedin?"

"Normal şartlar altında, başka bir kraliyetten gelen bir ziyaret hoş karşılanmaz."

"Gerçekten de öyle. Ama bunlar normal koşullar değil." Bakışları ayaklarımın dibindeki alevlere kaydı. "Ve sen de sıradan bir kraliyet mensubu değilsin, öyle değil mi?"

Yutkundum.

Bir eliyle kara sakalını okşadı. "Neden benimle sarayıma gelmiyorsun, bu konuyu daha detaylı konuşabiliriz?"

Luther yaklaştı, omzu hafifçe benimkinin önüne geldi. "Eve gitmem gerek," dedim. "Ailem endişelenmiş olmalı."

"Ah, evet... ölümlü bir kardeş, öyle değil mi? Ve o saldırıyı planladığı için şu anda bir Fortos hapisanesinde yatan ölümlü bir anne."

Tekrar yutkundum.

"Eminim hepsi bir yanlış anlaşılmaydı. Annem asla... yani Lumnos'taki evime döndüğümde, ben-"

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Luther önümde biraz daha ilerledi. "Ona emir veremezsin. Burası senin krallığın olabilir ama o hâlâ bir Kraliçe."

Kral'ın gözleri kısıldı. "Emarion Kraliyet Ailesi tarafından sorgulanmak üzere aranan bir Kraliçe. Bu sorular cevaplanana kadar yakalanması için bir ferman çıkarıldı."

Oh, bu *kötüydü*.

Ateşten koronam endişemle birlikte alevlendi. Kral'ın bakışları bana kaydı.

"Benim de kendime göre sorularım var," dedi. "Alevlerimi nasıl kullandığınızdan başlayarak."

"Öyle değil," diye yanıtladı Luther. Ona şaşkınlıkla baktım. "Adamlarınızdan biri ona saldırıyor. O sadece kendini savunmak için kalkan oluşturuyor."

Kral başını eğdi. "Öyle mi? Seni de mi koruyor?"

Eli öne doğru savruldu ve Luther'in göğsüne doğru çalkalanan bir alev düğümü fırlattı. İkimiz de refleks olarak avuçlarımızı kaldırdık ama sadece benim kalkanım belirdi ve çarpmadan bir kalp atışı önce onun önünde parıladı.

Kral eğlenmiş görünüyordu, giderek büyüyen gülümsemesi ensemden bir karıncalanmaya neden oldu.

"Luther, arkama geç," diye uyardım.

Yalvarışlarımı duymazdan geldi ve Kral'a karşı omuzlarını çelikleştirdi. "Zamanını boşa harcıyorsun, Ignios. Onu yenemezsin. Senin büyüün sadece bir parıltı.

-"O güneştir."

Normalde Luther'in bana olan inancı kalbimi yerinden oynatırdı, ama flameroot'un etkisi yeni yeni geçmeye başlamıştı. Büyümün tam gücüne ulaşması saatler, hatta günler alabilirdi.

Daha da endişe verici olanı, hiç *büyüyüyordu*. Bir şey onu kaynağında kurutuyor, şiştiği kadar hızlı bir şekilde küçültüyordu. Eğer bu bir

gerçek bir çatışmada saniyeler içinde yok olurdum. Kalkanımın hızlı patlaması bile beni rahatsız edici bir şekilde tükenmiş hissettirdi.

Belki de Kral yüzümdeki şüpheyi gördü, çünkü birkaç adım daha ilerledi ve bakışlarını üzerimde sabitledi. "Benimle barışçıl bir şekilde gelersen arkadaşının yaşamasına izin veririm."

Elimi Luther'ın sırtına koydum.

"Bunu aklından bile geçirme," diye hırladı.

"Sanırım beni öldürmeyecek," dedim sessizce. "Pusulayla beni tekrar bulabilirsin. Daha fazla askerle geri gel."

"Yeterli zaman yok. Ben..." Çenesi titriyordu. "Seni bırakmayacağım. Güvende olana kadar olmaz."

Kılıcını daha yukarı kaldırırken parmakları kabzasının etrafında kenetlendi. "Hiçbir yere gitmiyor," diye bağırdı kumsalın ötesine. "Ve ben de gitmiyorum."

"Pekâlâ." Kral'ın turuncu gözlerinde kara alevler dans ediyordu. Muhafızlarına küçümseyici bir el salladı. "Kızı alın. Öldürün onu."

Protesto çığlıklarım, ardından gelen cephaneliğin içinde kayboldu. Mızraklar, oklar, bıçaklar, toplar... Hepsi ateşle dövülmüştü ve acımadan bize doğru geliyorlardı. Kalkanım beni bir adım geriye iten bir homurtuyla havalandı.

Saldırıları ardı ardına gelmeye devam etti. Her bir yaylım ateşi dağılırken siyah duman bukleleri yükseliyordu, ancak parıldayan kubbemde çatlaklar oluşmaya başlamıştı bile.

"*Daha sert,*" diye buyurdu Kral. "Yediniz bir yarı ırka karşı. Bu iş çoktan bitmiş olmalı."

Muhafızları çabalarını yoğunlaştırdı, saldırıları şekilsiz ve ham bir hal aldı. Hedefleri yukarı ve aşağı, sağa ve sola hareket etti, beni kalkanımı daha geniş, daha uzun, daha kalın yapmaya zorlayan ölümcül bir alev dansı. Her değişiklik daha fazla çaba, daha fazla büyü gerektiriyordu ki buna sahip değildim. Tanrısallık içimde çırpınıyor, alev ayağının boğucu kırmızı sisinden kaçmak için çaresizce çırpınıyordu.

Göğsümün içi boşalmaya başladığında bir çığlık attım. Luther alnını Çakağıma bastırdı. "Daha derine in," dedi şiddetle. "Sandığından çok daha güçlüsün."

Ayaklarımın dibindeki alevler, esintiyle savaşıyor bir mum gibi püskürüyordu. Kalkanımda çatlaklardan oluşan bir ağ parçalanırken ona tutundum. "Hâlâ çok zayıf. I

-Yapamam..."

Luther'in parmakları derime battı. "Yeterince vermedim mi?" diye gökyüzüne doğru kükredi, kasları titriyordu. "En azından sihrimi geri ver. *Onu* kurtarmama izin ver."

Ignios muhafızları saldırılarını değiştirerek kalkanımdaki tek bir noktaya yüklediler. Yorucu saldırıları sanki savunmamı aşıp derimin altına giriyormuş gibi hissediyordum.

Belki bir dakika-saniyem vardı.

Geriye tek bir umut kalmıştı. Bir tarla kuşu, bir dua, karanlıkta bir atış, sahip olduğum son şey olabilecek çılgınca bir içgüdü.

Luther'e baktım. Parmaklarım Çakağandan yontulmuş yanaklarına, dudaklarına doğru yara izinin beyaz çıkıntılarını takip etti. Eğer her Çey burada sona erecekse, son hatıramın *o olmasını* istiyordum.

"Bana güveniyor musun?"

Yumuşak bir sesle sordum. "Her şeyimle," diye yemin etti.

Onu omuzlarından kavradım ve sırtım muhafızlara gelene kadar döndürdüm. Luther'in gözleri muhalif bir ifadeyle döndü ama elimi sıkmam onu durdurdu. Bakışlarını tuttum ve bir iç çekişle kalkanım buruşup yere yığıldı.

Muhafızların ölümcül saldırıları hedefini bulduğunda Luther'in yüzü kırmızı ve turuncu bir kaleydoskopla aydınlandı. Ignios ateşinin titrek parıltısı çatık kaşlarında oynuyor, buz gibi gözlerinde parlıyor, boğazının kıvrımlarında dans eden gölgeler oluşturuyordu. Dehşet vericiydi ama yine de kelimelerin onurlandırabileceğinden çok daha güzeldi. Ciğerlerimdeki havayı yaktı ve beni nefes nefese bıraktı.

Karıncaalanma sırtıma yayıldı. Yanık ve kar, sıcak ve kırılgı, cehennem ve buz. Ne acı verici ne de zevk vericiydi ama aynı anda her ikisi de vardı ve bir şekilde canlandırıcıydı. Enerji veriyordu.

Büyüm yeniden canlandı ve her darbeye daha da parladı. Luther'i arkamda tutmaya dikkat ederek döndüğümde, artık kalkanımı kaldırma zahmetine girmiyordum. Muhafızların darbeleri hâlâ geliyor olsa da, zararsız bir şekilde derime nüfuz ediyorlardı.

Kral son *derece* tedirgin görünüyordu.

Elini bir kez salladığında, bir ateş dalgası yükseldi ve başımın üzerinde tepelendi. Kollarımı açtım ve onun ezici düşüşünü gülümseyerek kabul ettim.

Doğrudan göğsüme ateş eden bir alev topuyla tekrar denedi. Güldüm.
Güldüm.

"Bu ne biçim bir kalkan?" diye tükürdü.

Dürüst olmak gerekirse, onun tahmini de benimki kadar iyiydi. Sihrimi kullanıyormuşum gibi bile hissetmedim.

Bunun nasıl mümkün olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bu günlerde bu benim temel durumum haline gelmişti. Gözlerim, bedenim, büyüm; bunların hiçbiri Alçalmışlar'ın düzgün küçük kurallarına uymuyordu. Tek bildiğim bunun bizi canlı çıkarmak için en iyi umudum olduğuydu.

"Bu yok edemeyeceğin türden bir kalkan," diye bağırdım. "Hâlâ yapabiliyorken gitmemize izin ver Ignios."

Dudağı dişlerinin üzerinden geriye kıvrıldı. "Benim diyarımı terk etmiyorsun, yarı cins. Eğer bir Türemiş gibi savaşmayı reddedersen, o zaman seni bir ölümlü gibi öldürürüz."

Silahlar muhafızların bağlarından kurtuldukça metal bir koro sahilde şarkı söylüyordu.

Geniş kılıcımı kaldırdım. "Hazır mısınız, Prens?" Luther yanıma kaydı. "Her zaman, Kraliçem." Önce uzun bıçaklar geldi.

Babam beni her türlü savaş için eğitmiş olsa da, kılıç benim tercih ettiğim silahtı. Rakibimle aramda mesafe olmasını tercih ederdim.

-Hamlelerini incelemek ve söyleyeceklerini okumak için alan. Uzun kılıçların düellosunda, gerçek düşman rakibimin zihniydi. Boyutları ya da güçleri ne olursa olsun, eğer onları alt edebilirim, onları yenebilirdim.

Luther ve ben birlikte iyi dövüştük. O da kılıç kullanmayı tercih ediyordu ve benim aksime, bir grup içinde dövüşmeye alışkındı. Her saldırıdan ustalıkla sıyrılıp yan adımlarla ilerliyor, sonra da etrafımızı sarmaya çalışan saldırganların önünü kesiyordu. Tüm bunlar olurken yanımdan hiç ayrılmadı, dikkatli gözleri her zaman arkamı kolladı.

Ama gayet iyiydim. Mücadele beni heyecanlandırdı, harekete geçirdi. Kırılan ruhumdaki çatlakları onarıyordu. Hayatlarımız tehlikede olmasaydı, eğleniyor olabilirdim.

Sonra kısa bıçaklar geldi.

Burada bahisler daha yüksekti. Kısa bıçaklar hız, el becerisi, zekice ayak hareketleri, araziye aşinalık gerektiriyordu - Luther ve benim yıpranmış halimizle dezavantajlı olduğumuz tüm alanlar.

Ignios muhafızlarının çoğu kadındı. Ufak tefek ve kıvraktılar, ayakları hızlıydı. Biz sendeleyip yavaşlarken onlar kumda kolaylıkla ilerliyordu.

Küçük darbeler indirmeye başladılar. Burada bir kesik, orada bir dilim. Bizi yere serecek kadar ciddi değillerdi ama kanamamıza ve dengesizleşmemize yetecek kadar.

Koordineli, iyi eğitilmiş ve etkiliydiler. Biz bitkin, yaralı ve sayıca azdık.

Ama bizim lehimize olan bir şey vardı. *Yaşamak* istiyorduk ve bunun için savaştık, kılıçlarımızı her savuruşumuzda hayatta kalmak için umutsuz bir istek duyduk.

Ve ortaya çıktığı üzere, onlar da yaşamak istiyorlardı. Çok az risk aldılar, çok çabuk geri çekildiler. Bunu, gryvern'inin yanında, çatışmadan uzakta uzanan Krallarına attıkları sinirli bakışlarda gördüm. Bizimle olan kavgası her neyse, muhafızlarının bunu ölümlerine değecek bir şey olarak *görmedikleri* açıktı.

Bunu sona erdirmenin bir yolunu bulmalıydım. Geri dönen sihrimin damlaları sığ bir havuz oluşturmuştu. Eğer akılcıca kullanırsam.

Çatışmaya bir ara verildi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve avuçlarımı kuma vurarak kör edici, gümüşü bir ışık bariyeri oluşturdum.

Luther tek kelime etmeden planımı anladı. Elimi tuttu ve sınıra doğru koşmaya başladık.

"Neredeyse tükendim," diye uyarıda bulundum. "Onları daha fazla tutamam-"

Ayaklarımızın dibinde bir alev duvarı yükselirken Çok olmuştuk bir çılgılık sözlerimi bastırdı. Ben sadece bir karıncalanma hissetsem de, Luther ateş kolunu yakıp kolunda uzun kırmızı bir yara bıraktığında yemin etti.

Gryvern arkamızdan havaya fırladı ve tepemizde uçarak birkaç kanat çırpışı sonra ateşin karşı ucuna kondu. Kral sırtında dimdik oturmuş, sırtıyordu.

"Git," diye bağırdı Luther bana. "Onun büyüü seni durduramaz ve seninle elle dövülemeyecek kadar korkak. Koşarsan başarabilirsin."

Onu daha sıkı kavradım. "Seni bırakmayacağım."

Bana baktı, karanlık bir yenilgi yüz hatlarına çoktan kazınmıştı. "Benim için artık çok geç. Liderlik etmen gereken bir dünya var Diem. Gitmek zorundasın." Beni kendine çekti ve dudaklarıma sert, kalıcı bir öpücük kondurdu.

Elveda gibi hissettiren bir öpücük.

Onu ittim. "Sensiz olmaz," diye tısladım. "Sonuna kadar beraberiz, unuttun mu?"

Yüz ifadesi kederli bir hal aldı ve içimde ağır bir huzursuzluk düğümlenmesine neden oldu. "Sana inanıyorum Diem. Bunu asla unutma."

Başımı salladım, gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. "Hayır Luther, hâlâ

savaşabiliriz.
_"

"Senin için son bir şey yapmama izin ver." Yanağımı okşadı. "Git, Kraliçem. *Yaşa*."

"Sorun nedir, Lumnos?" diye bağırdı Kral alaycı bir tavırla. "Kalkanın seni koruyamıyor mu?"

Gülümsemesi daha da genişledi ve acımasızlaştı, gözleri zor bir bilmeceyi çözmüş birinin heyecanıyla parlıyordu.

"Yoksa sorun-" Durakladı ve ben başka bir saldırıya hazırlanırken bana doğru bir parmak kaldırdı. "-onu koruyamadığı için *mi*?"

Parmağı Luther'e doğru seğirdi ve alevden bir mızrak Prensimin kalbine doğru fırladı.

"Hayır," diye bağırdım ve kendimi onun yoluna attım. Buz gibi sıcaklık omzuma yayılırken rahatlayarak nefes aldım.

"Anlıyorum," diye kıkırdadı Kral. "Onunla uğraşmayın. Kılıçlarınızı ona doğrultun."

Onları kör etmek için bir ışık parlaması daha çıkarmaya çalıştım. Büyüm zayıfladı ve bedenimi kaplayan gizemli alevlerle birlikte karanlığa gömüldü.

Kral'ın ateş duvarı ileriye doğru yuvarlanmaya başladı. Luther'in sırtını yalayıp onu muhafızlara yaklaştırdı. Etrafı sarılmıştı ve yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Luther bana baktı, gözlerinde bir veda vardı. "Her zaman seninle olacağım Diem. I-"

Yüzünün önünde gri bir bulanıklık parladı. İkimiz de donup kaldık, sonra başka bir karaltı kalçasına doğru uçu ve vurdu.

Luther homurdandı ve bacağını tuttu. Etinden çıkan fırlatma bıçağının sapının etrafında koyu kırmızı bir leke oluşmuştu.

"Dur!" Kral'a bağırdım. "Teslim olacağım. Onu bırakın ve beni alın!"

"Sakın buna cüret etme," diye hırladı Luther. Sendeleyerek bana doğru geldi ve beni sertçe itti, tam o sırada bir bıçak daha kolunu parçaladı.

Kral'ın alevleri arasında savrulduğum, kuma düşerken içimi saran soğuk-sıcak hissi beni şaşırttı. Görüşüm düzeldiğinde, Kral'ın gryvern'i boynunu bana doğru uzatmıştı. Yavaşça göz kırparak beni izledi.

Göğsümde bir şey kıkırdadı. Unutulmuş bir sezgi, var olduğunu bildiğiniz ama tam olarak hatırlayamadığınız bir anı. Yaratığın koyu altın gözlerinin derinliklerinde... tam olarak bir mesaj yoktu. Neredeyse bir duygu, sanki-

Kararan bulutlardan şimşekler çaktı ve ardından gök gürültüsü patladı. Fırtına karaya ulaştığında yağmur pıtır pıtır yağmaya başladı.

Luther'in acı dolu hırıltıları dikkatimi çekti. Kral'ın ateşten duvarı onu görmemi engelliyordu ama kumdaki kan izleri bana yeterince şey anlatıyordu.

"Muhafızları geri çağırın," diye yalvardım Kral'a. "Umbros'a güvenli bir şekilde geçmesine izin verin, ben de sorularınızı yanıtlayayım."

Kral gryvern'in tepesindeki yerinden sakince Luther'i inceledi. "Senin için çok sıkı mücadele ediyor. Savaşmadan gitmene izin vereceğini sanmıyorum."

"Bunu yapmayın. Teslim olacağım, her şeyi yapacağım-"

"Ve bunu yapsam bile, seni kurtarmak için geri dönmesini ne engelleyecek? Benim krallığımda sorun yaratmak için daha fazla arkadaşını getirecektir."

"Lütfen, *lütfen*, sana yalvarıyorum-"

"Yaşadığı sürece başımın belası olacak." Sahte bir sempati ile dolu uzun bir iç çekti. "Sonunda bu daha iyi. Güzel, hızlı bir ölüm, böylece sen ve ben rahatsız edilmeden konuşabiliriz."

Luther'e doğru bir avuç kaldırdı. Kumdan fırladım, kendimi ateşin içine attım ve çok geç kalmamış olmak için dua ettim.

Alevler bir an için beni kör etti, sonra Luther oradaydı, ben adını haykırırken kafasını bana doğru çevirdi.

Fortosyalı çelik hançerin doğrudan kalbine saplandığını fark edecek zamanı yoktu.

ChapTer

TWenTY-One

Sonrasında olanlar bulanıktı.

Hareket ve bağırışlar vardı. Ateş ve metal. Acı, sonra Kan.

Daha fazla bağırış. Daha fazla kan.

Çok fazla kan var.

Sırt üstü kuma uzandım, tombul yağmur damlaları yüzüme sıçradı ve içime ılık bir kabullenme duygusu yayıldı. Gülümsemekten kendimi alamadım.

Yaptığım şey pervasızcaydı.

Mantıksızdı.

Sorumsuzca.

Çaresiz.

Muhtemelen anlamsız.

Ve bir saniye bile pişman olmadım.

Luther yanımda, "Diem," diye boğuk bir ses çıkardı. Sesi boğuk geliyordu.

Acı içinde. "Ne yaptın sen?"

Güçlü bir kol altımdan kaydı ve beni yerden kaldırdı. Başka bir el göğsümde gezindi ve durdu.

Göğsümün ortasından yükselen bir hançerin parıldayan kabzasında durdu.

İki mavi-gri göz görüş alanıma girdi. Hüzünlüydüler, çok hüzünlüydüler ama parıldayan kıvılcımlar ve mürekkepli derinliklerden oluşan nefes kesici bir denizle doluydular. Akşam gökyüzü ve gün ışığı, kırık, ışıltılı parçalardan oluşan bir bulutun içinde çarpışıyordu.

O gözlere bir şey söylemek istedim. Önemli bir şey. Ama konuşmaya çalıştığımda boğazıma bakır kokusu doldu.

"Ben olmalıydım," dedi kabaca. "Sana söylemeliydim." Beni vücuduna çekti, üzerime doğru eğildi.

"Sihir," diye nefes nefese kalmayı başardım.

Bana baktı, kafası karışmış, perişan bir halde. Anlamamıştı. Yağmur uzun, siyah saçlarını ıslatmış, kan lekeli zeytin tenine bulaştırmıştı.

"Sizi aptallar," diye homurdandı Kral arka planda. "*Onu* öldürün dedim, kadını değil."

Ağır bir varlık bedenime yayıldı, beni sıktı, tuttu, okşadı, tüketti. Son derece güçlüydü, şiddetli tutuşuyla mücadele etmek imkânsızdı. Beni içine çekti ve yakınımda tuttu, gitmeme izin vermeyi reddetti.

"Şimdi temizlemem gereken bir pislik var," diye homurdandı Kral. "Sophos'un testlerini yapmak için onun cesedini ararken etrafı koklamasına ihtiyacım yok."

"M-büyü," diye kekeledim yine. Göz kapaklarım sarktı. Bu tuhaf his sıcak ve davetkârdı. Güvenli hissettiriyordu. *Evim* gibi hissettiriyordu. Savaşmayı bırakıp sonsuza dek ona teslim olmayı o kadar çok istedim ki.

Luther beni kumun üzerine yatırdı ve omuzlarından bir atkı çekerek aceleyle kare Çeklinde katladı. Titreyen elleri ve acı dolu gözleriyle bıçağı çekip çıkardı ve sıcak sıvı göğsüme döküldü. Yarayı kumaşla kapattı ve ağırlığını ona verdi.

"Sıkı baskı, değil mi?" diye sordu, gözleri çılgınca benimkileri ararken. "Ama çok fazla değil?"

Başımı sallamak istedim ama söylemem gereken başka bir şey vardı. Çok önemli, çok acil, kendi hayatımdan bile daha önemli bir şey.

Tenimi bir ürperti kapladı ve etrafımızdaki turuncu parıltı kayboldu. Kral alev duvarını indirmişti.

Yüksek sesle iç çekti. "İkisini de öldüreceğiz ve cesetlerini ejderha ateşiyle yakacağız. Soran olursa, onlar asla bizim diyarımızda olmadılar, anlaşıldı mı?"

Luther'in gözleri önce yukarı, sonra tekrar bana kaydı. Ellerimi tuttu ve derme çatma bandajın üzerine koydu. "Tutmaya devam et," diye emretti.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, dokunuşu tenimde bir süre daha kaldı. Sonra Prens'in soğuk maskesinin yüz hatlarının üzerine düşüşünü izledim. Odağı Ignios muhafızlarına kaydı ve yumruğu sıkılaştı, ağzı sert bir çizgi oluşturdu.

Silahına uzandı ve ayağa kalktı.

Bedenimi saran güçlü varlık hafifçe geri çekildi. "Luther," diye nefes aldım. "*Senin büyüün.*"

Derin bir gök gürültüsü denizin üzerinde yuvarlandı.

Yavaşça, çok yavaşça, yüzü bana döndü. Gözlerimiz kilitlendi, onunki anlayışla hafifçe genişledi. Palası yanında yere yuvarlandı. Burun delikleri genişledi ve göğsü uzun, ürpertici bir nefesle genişledi.

Ve sonra Luther Corbois *serbest kaldı*.

Işık ve gölge, göz kamaştırıcı bir öfke ve büyü patlamasıyla kumsal boyunca tutuştu. Kör edici gücü karşısında başımı başka yöne çevirdiğimde, parlayan kamçıların kumun üzerinde yılan gibi kıvrıldığını ve Ignios muhafızlarını kazığa oturttuğunu gördüm. Soluk mavi yarıklar derileri boyunca ağ gibi örülerek onları içten içe parçalıyor gibiydi ve hava yanık et kokusuyla yoğunlaştı.

Dikenlerle kaplı karanlık sarmaşıklar bacaklarından yukarı kıvrıldı ve kemik çatırdayana ve yüzlerce delikten kan sızana kadar sıkılaştı. Gölgeci dallar bağırsaklarını delip ağızlarından kıvrılarak çıkarken, acı dolu çığlıkları karmakarışık bir hal aldı.

Katliamın devam etmesini izleyemeyerek başımı çevirdim. Luther'i yaptığı şey için yargılamadım ama bundan zevk de alamazdım.

Sahilin diğer tarafında, Prensım muhafızlarını acımasızca ve kanlı bir şekilde katlederken Kral boş bir dehşet içinde bakıyordu.

Ancak gryvern'i *beni* izliyordu. Hâlâ o delici bakışlarla bakıyor, sürüngen gözleri henüz anlamlandıramadığım derin bir hisle titreyordu.

Canavarın içinde hapsolmuş çok fazla öfke vardı. Kadim derisinin altında, kayadan bir tavana karşı çalkalanan bir volkan gibi lav dolu büyük bir öfke mağarası fokurduyordu. Ignios muhafızlarının çığlıkları sustuğunda, Ignios *gryvern'i* serbest kalırsa neler olabileceğini içim titreyerek merak ettim.

Kral atından indi ve alt kollarını saran iki ateş eldivenini çağırdı. "Beni öldürürsen, gryvernim de seni öldürür."

"Kraliçemin güvende olduğunu bilerek öldüğüm sürece, bu benim için yeterli," diye tersledi Luther.

Kral alay etti. "Cesedinin üzerinde onu doğrarken bunu hatırlayacağım." Luther'ın güçlü olduğunu hep biliyordum.

Fısıldanan dedikoduları duymuştum. Aurasında hissetmiş, bakışlarının ardında çalkalandığını görmüştüm. Kendine en çok güvenen Lumnos Soyundan gelenlerin bile onun dikkatini çekmekten kaçınmasından bunu sezmiştim.

Onu sadece küçük miktarlarda kullanırken görmüş olsam da, olağanüstü bir şey olduğunu anlamak için gücünün tam kapsamına tanık olma m gerekmedi.

Ama onun bir Emarion Tacı'nı birkaç saniye içinde sümüklü bir yığına dönüştürmesini izlerken, *olağanüstü* çok yetersiz bir tanım gibi geldi.

Taht için onu yenmem düşünülemezdi bile.

Luther'in büyüü sahili kaplarken kulaklarımda uzaklardan gelen bir şarkı çalıyordu. Daha önce onu nesnelere ya da silahlara Çekil verirken gördüğümünden farklı olarak, bu saf, ıGıltılı bir gündüz ve Çiddetli, intikam dolu bir gecenin patlamasıydı. Her açıdan bir tufan halinde geliyor, Kral'ın ve gryvern'inin etrafında dönüyor ve onları devasa bir sıvı karanlığın içine hapsediyordu.

Toprak bile onun gazabından kaçamadı. Yağan yağmur, avuçlarından akan beyaz-sıcak kıvılcım sürüsüyle çarpıştığında cızırdayarak buhara dönüştü. Her ölümcül gölge patlamasıyla dalgalanan gürleyen sarsıntılarla savrulan kum taneleri havaya uçtu. Bulutları titreten sağır edici gök gürültüsünde Luther'in tanrılığının kükremesini neredeyse duyabiliyordum.

Kral'ın bir zamanlar kudretli olan alevleri kıyaslandığında acınası görünüyordu. Luther'in büyüünden sıyrılıp yok oldular, kar fırtınasındaki korlar kadar etkiliydiler. Saldırılarını bırakıp tüm çabasını kalkanına yönelttiğinde gözlerinin akı büyüdü ama o da Prensime boy ölçüşemezdi. Sonsuz gibi görünen bir obsidyen el sürüsü, parıldayan bariyer boyunca jilet keskinliğinde tırnaklarını geçirdi ve savaş daha yeni başlamış olmasına rağmen, bariyer kırıldı ve yol verdi.

Kral gryvern'inin altına saklanmaya çalışarak yardım için yalvarmaya baĞlayınca Luther saldırısına ara verdi. "Halefinize iletmemi istediğiniz son bir sözünüz var mı?"

Gryvern öfkeyle homurdandı ve kanatlarını çırpı. Tısladı, gözlerini bana dikti ve sonunda daha önce neyi kaçırdığımı anladım.

"Dur," diye bağırdım.

Luther'in başı bana doğru döndü. Gözleri vahÇiydi, soluk mavi ıÇıkla parlıyordu. Bir an için tanıdığım Prens'ten hiçbir Çey göremedim, akli öfkesinin çılgınlığında kaybolmuÇtu.

"Yapma."

Etrafında dönen çatırdayan yıldız ışığı girdabı havada durdu. Yüz ifadesi kuşkuya dönüştü. "*Onu bağışlamak mı istiyorsun?*"

Kalbim yavaşlarken ve ciğerlerim kanla doluyken, kurtardığımın Kral'ın değil, onun hayatı olduğunu açıklamak çok zordu. Kralının intikamını almak zorunda olan Ignios gryvern'i bana bir takas teklif ediyordu; benim taptığım birinin hayatına karşılık, hor gördüğü adamın hayatını.

Başım tekrar kumun üzerine düştü. "*Merhamet,*" diye nefes nefese kaldım.

Luther'in omuzları çöktü. Kral'a kalıcı bir vaatle titreyen son bir bakış attı: Bir gün, bir yerde, intikam gelecekti. Arkasını döndü ve yanıma gelip diz çöktü.

Bakışlarım gryvern'inkilerle buluştu. *Al onu*, dedim sessiz bir ricayla, canavarın bir şekilde anlayacağını biliyordum. *Keşke onun yerine seni kurtarabilseydim.*

Gryvern gökyüzüne sinirli bir uluma saldı. Sinmiş Kral'ı pençelerinin arasına aldı ve uçarak kum tepelerinin üzerinde gözden kayboldu.

Luther'in büyüü çözüldü ve yağan yağmurun yumuşak pıtırtiları dışında kumsal ürkütücü bir sessizliğe büründü. Elleri yarama döndü, derme çatma bandajın üzerine sertçe bastırırken parmakları benimkilere dolandı. Savaşta onu ele geçiren öfke eriyip gitmiş, yerini çılgınca bir endişe almıştı.

"İyileşeceksin," diye yemin etti, sesi sertti. "İyileşmek zorundasın."

Nefes almak için boğulurken göğsüm yanıyordu. Anlamasını sağlamak için bir yol bulmalıydım. Birdenbire pek çok parça yerine oturmaya başlamıştı ama onu ikna etmek neredeyse imkânsızdı.

"Sihir," diye mırıldandım.

Gözleri yüzümü taradı. "Sihrim mi?"

Zayıfça başımı salladım.

Ellerinden parıldayan bir ışık örtüsü yayıldı ve bedenimi kaplayarak beni sıcak, koruyucu enerjisiyle örttü. Ruhuma bir huzur hissi yerleşti ve göğsümden geçen dayanılmaz ağrıyı susturdu. Acı, rahatsızlık, korku, büyüünün okşayışıyla hepsi kaybolup gitti.

Sakin hissettim. Güvende hissettim.

Ve elimde kalan her şeyle buna karşı savaştım.

"Saldırı," diye mırıldanmayı başardım. Ciğerlerim endişe verici bir takırtıyla hırıldadı.

Elimi onunkinin altından çektim ve kendimi işaret ettim. "*Saldırın.*"

Luther'in dehşete düşmüş ifadesi tam da korktuğum şeydi. Ondan istediğim şeyi yapabileceğinden bile emin değildim. Beni korumak onun iliklerine işlemiştii, bana zarar vermek değil.

Bir kolunu altına doladı ve beni vücuduna yasladı. Kanımla kayganlaşan diğer eli boynumun etrafında kıvrıldı.

Başını iki yana salladı. "Yapamam. Yapmayacağım."

Dünya bulanıklaşmaya başladı, denizin sesleri boğuklaştı ve uzaklaştı. Konuşmak için ağzımı açtığımda, ağzımdan çıkan tek şey dudaklarımın kenarından akan bir damla kan oldu.

Acı Luther'in yüz hatlarını sarstı, kalbi gözlerinin içinde parçalandı. Göğsünü yırtan kararsızlık, tenindeki yara izi kadar belirgindi.

Büyük bir çabayla avucumu kalbine doğru kaldırmayı başardım. "Güven," diye mırıldandım.

İçini çekti ve yavaşça başını salladı.

Alnını benimkine doğru eğdi.

Dudaklarıma şefkatli bir öpücük
kondurdu. Ve *saldırdı*.

İlk başta kararsızdı -kollarımda iğneler, ayaklarımda hafif darbeler. Alçalttığı kirpiklerinin altından beni izledi, tepkimi yokladı ve gücünü arttırdı.

Karınçalanma hissi geri döndü. Sıcak ve soğuk, ateş ve buz, damarlarımda kükrüyordu. Kalbim tekledi, sonra hızlandı.

Luther yüz ifademde her ne okuduysa, bu onun inancını güçlendirdi. Tereddüt etmekten vazgeçti ve büyüsunü yakıcı bir ıGık patlamasıyla tüm gücüyle bana çarptı. Parlayan kordonlar göğsümün etrafında örüldü ve gücünün şiddetiyle sıktı.

Görüşüm farklılaştı ama karınçalanma devam etti. Patlıyordu, paramparça ediyordu, bunaltıcıydı. Yaram kaşınmaya başladı. Boğazımdaki kan boşaldı ve nefes almak için yutkunmaya başladım.

Tanrısallığım ellerini ışığa doğru uzattı. Umutlu ve dingin, sessiz bir yakarış söylüyordu. Beklemem, daha fazla almam gerektiğini biliyordum ama kendimi daha fazla tutamazdım.

Onun çağrısına teslim oldum.

Yumuşak, armonik bir melodi ruhumu doldurdu. Luther'in aurası artık bodur değil, görkemli, ruhani bir şekilde tamamlanmış hissediyordu. Büyüm derimin dışına taşı

onu karşılamak için, boğuşan şakacı aşıkla gibi mutlu bir şekilde *saldırılarının* üzerinde yuvarlanıyordu.

Luther keskin bir nefes aldı ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. Bakışlarımız karşılaştı ve ĞaĞırtıcı bir hayranlıkla parladı. Bir an için, kısacık bir an için, kalplerimiz birlikte atmaya bağladı.

"Siktir, yaşıyor mu?"

Taran'ın sesi ikimizi de şaşkınlıktan şoka uğrattı. Sahile doğru koştu ve kendini yanımızdaki kuma atarak kanayan yaralarımıza baktı.

"Onların '*planı*' onu geride bırakmamızdı," dedi Luther'e hırlayarak. "Sınırı geçene kadar fark etmedim. Sınırdan geçer geçmez geri döndüm. _"

"Biliyorum," dedi Luther. "İkimizi de kandırdılar."

Alixo arkasından koşarak geldi ve bana özür dileyerek ve telaşla baktı. "O...?"

Hepsi bana baktı. Tek yapabildiğim derin bir nefes çekmek ve bitkin bir şekilde başımı sallamak oldu.

Taran Ignios cesetlerinin bulunduğu mezarlığa baktı. "Kral nerede?"

Luther bana bir bakış atarak, "Yaşıyor," dedi. "Gryvern'ile birlikte gitti."

Alixo, "O zaman o geri gelmeden önce gidebildiğimiz kadar uzağa gitmeliyiz," dedi.

Luther beni kucakladı ve ayakta durmak için mücadele etti. Dizleri bu çabanın altında titriyor, sayısız yara ve yanık izinden taze kan akıyordu.

Taran nazikçe, "Bırak onu ben alayım kuzen," dedi.

Luther gerildi ve beni daha sıkı kavradı. Kalbim sıkıştı, her şeyi çok iyi anlıyordum. Sonunda sakinleşip beni Taran'ın kollarına bıraktığında, ben de sessiz bir protesto mırıltısı çıkardım.

Alixo, Luther'i kolunu omzuna atması için ikna etti ve dördümüz birlikte, acı veren bir dalgalanma sınırı işaretlemek için derimizden geçene kadar yağmurda topallayarak ilerledik. Vücudumdaki alevler yavaşça solarken, Taran bana kaşlarını çatarak baktı, ölümün kapısını çalmadığım an geleceğini bildiğim kavganın habercisiydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım gülümseyerek.

Beni biraz daha yakın tutmasına rağmen gözlerini devirdi. "*Lanet olası Ignios*," diye mırıldandı.

İKİNCİ BÖLÜM

ÇAPTER TWEnTY-TWO

Umbros, Realm of Mind and Secret, hayal ettiğim her şeydi ama hiçbir şey değildi.

Yağmurdan sıırıslıkam ve bitkin bir halde, Umbros Şehri'nin atan kalbine inen uzun tünelden geçtik ve ünlü gölgeler şehrine ilk bakışımızı attık.

Tüm başkent yeraltına inşa edilmiş, diyarın mat siyah kayalardan oluşan gökyüzü yüksekliğindeki kanyonlarına oyulmuştu. Daimi akşamın içine atılmış olan sakinleri, saat kaç olursa olsun gecenin günahlarıyla beslenebiliyordu.

Büyürken, ölümlülerin dedikoduları burayı bir ahlaksızlık yuvası, hiçbir şeyin kutsal olmadığı ve her şeyin satılık olduğu bir yer olarak resmetmişti. Uyuşturucu, seks, silah, zehir, cinayet, eş ya da katil bir eş satın alabilirdiniz. Eğer paranız varsa, her şey sizin olabilirdi.

Ana meydan, yukarı da dahil olmak üzere her yönde bir mil uzanan mağara gibi bir salondtu. Duvarlar boyunca çeşitli seviyelerde oyma kemerler dizilmişti ve göz alabildiğine uzanan tünellerle, bunun Umbros'un gölgelerinde saklananların sadece başlangıcı olduğundan şüpheleniyordum.

Karanlık olmasına rağmen, aynı zamanda bir *yaşam* yeri ydi. Devasa, hareketli merkezi pazar, hayal ettiğim ve hatta etmediğim her türlü ürünü satan tüccarlarla doluydu. Hava, kızarmış etler, baş döndürücü tütöler, güzel kokulu baharatlar, sarhoş edici parfümler gibi zengin kokularla doluydu ve odayı canlı renklere boyayan kumaşlarla dalgalanıyordu. Havada sürekli bir uğultu, telli çalgıların ve cıvıltılı şarkıcıların çıkardığı seslerle mırıldanıyordu. Gürültülü seyirci kalabalıkları kumlu dövüş çukurlarını çevreliyor, kafesteki hayvanlar cıvıldıyor, hırlıyor ve yoldan geçenlere tıslıyordu.

Benim için en şaşırtıcı olanı, her renkten gözün kalabalığının içinde sorunsuzca örülmüş olmasıydı. Hiçbir ayırım yoktu, ölümlülerin boyun eğdirilmek ve görülmemek üzere itildiği fakir bir köy yoktu. Satıcılar ve tüketiciler ölümlüler ve soyundan gelenler, erkekler ve kadınlar, yerliler ve yabancılar ve bunların arasındaki her şeyin bir karışımıydı.

"Bu Lumnos ışığı mı?" Taran çenesi düşük, ağzı açık bir şekilde sordu. Tavandan yayılan spot ışıklardan oluşan bir ağ, küçük mavi benekler halinde salonu aydınlatıyordu.

Alixé başını salladı. "Kraliçe'ye ondalık ödeyen soydan gelenlerin büyülerini kullanmalarına izin verilir. Görünüşe göre bazılarını işe almış."

Luther, "Başınızı eğin," diye uyardı. "Dikkat çekmeyi göze alamayız."

"Nereye gidiyoruz?" Homurdanarak söyledim. Yaralarım kan kusmadan yürüyebileceğim kadar iyileşmiş olsa da hâlâ ağır yaralıyım. "Burada geçişi ayarlayabilecek bir bağlantım var," dedi. "Zamana ihtiyacım olacak onları bulmak için."

"Ben de sizinle geliyorum," diye ısrar ettim. Alixe ve Taran birbirlerine gergin bir bakış attılar ve ben aceleyle devam ettim. "Bunun bir risk olduğunu biliyorum, ama ben-"

Luther elimi tuttu. "Anlaştık."

Üçümüzden hangisinin daha çok şaşırdığını anlayamadım.

"Alixé, Taran, işimiz bittiğinde sizinle savaş çukurlarının orada buluşacağız." Yüz hatları sertleşti. "Eğer yakalanırsanız, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Kraliyet Muhafızları'nın yeminini hatırlayın."

İkisi de ciddiyetle başını salladı. Kaşlarımı çattım.

Luther'in gözleri Alixe'e dikildi. "Umarım o yemini hâlâ hatırlıyorsunuzdur."

Kız sinirlendi. "Biliyorum."

"Güzel." Beni çekti ve pazarın içinde yutulurken beni kolunun altına sıkıştırdı.

"Kraliyet Muhafızları'nın yemini nedir?" Ben sordum. "Kraliyeti ne pahasına olursa olsun korumak."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Diyarı korumak ya da halkını korumak için olması gerekmez mi?"

"Bu sizin işiniz. Bizim işimiz sizi korumak."

"*Bunu* da değiştirmem gereken şeyler listesine ekliyorum," diye mırıldandım. Çenesi gerildi ama hiçbir şey söylemedi.

Tezgâhların arasından akıp giden kalabalığın arasına daldığımızda, gözlerimi iğne ucu kadar ışıkla siluet haline gelen yüzünün keskin hatlarından ayıramıyordum. Dünyanın geri kalanına boş ve vurdumduymaz görünüyordu ama içindeki öfkeyi fark ettim.

"Luther, bizi Ignios'ta bıraktığı için Alixe'ye kızgınsan-" "Kızgınlık bunu anlatmaya yetmez. Genel Müdür Yardımcısı olarak dışarıda olacaktı.

onun yerine geçebilecek kadar güvendiğim biri yoktu."

Durdum ve ona döndüm. "Emirlerime uydu. Bunu ona karşı kullanamazsınız."

"Yapabilirim ve yapacağım," dedi sıkıca. "İnsanların beni sevdiğini bilmek zorundayım.

-" Ağız kapandı ve ifadesi donuklaştı. "Bunu sonra konuşuruz."

Göğsümde gelişigüzel sardığım yaraya baktı. Elbette kendi yaralarıyla ilgilenmeme izin vermezken bu konuda ısrar etmişti.

Gözleri tekrar bana döndü ve kısıldı. "Bugün olanlar hakkında konuşmak istediğim tek kişi o değil."

Yutkundum. "Yapmam gerekeni yaptım." "*Bunu* da sonra konuşuruz."

"Luther, bu-" Yoldan geçen biri yan tarafıma çarptı ve beni Luther'in göğsüne doğru tökezletti. Hareket yaralarımızı sararken ikimiz de irkildik ama bariz acısına rağmen kolu sırtıma dolanarak beni kendine çekti.

"*Sonra*," dedi tekrar, bu sefer daha nazik bir şekilde. Başlığımı aşağıya çekti. "Şu anda Umbros'tan görünmeden çıkalım ve eve gidelim."

TÜM GÜVENLİĞİNE RAĞMEN Umbros hiç de *sessiz değildi*. Şehre vardığımız andan itibaren kafam seslerin uğultusuyla dolmuştu. Burada, merkez salonun kalbinde, elle tutulur bir güç gibi üzerime bastırıyorlardı.

Derine indikçe sesleri daha da yükseliyordu; fısıldaşıyor, bağılıyor, mırıldanıyor ve alay ediyorlardı. Sağır ediciydi, düşüncelerimin içine sızıyordu.

Kelimeler karmakarışık. Şimdiden oluşmaya başlayan zonklayıcı baş ağrısıyla irkildim.

Sessiz bir odaya kapanıp sıcak bir banyo, sıcak bir yemek ve sıcak bir yatakta kendimi kaybetmek istesem de, bir yanımda tüm bunların egzotik yeniliğinden heyecan duyuyordu. Önünden geçtiğimiz her tezgâha meraklı bakışlar atmaktan kendimi alamadım.

En nadir şifalı bitkileri sunan bir tanesi ve tozlu, deri ciltli kitapların dağınık yığınlarıyla dolu bir diğeri gibi, birkaçı beni daha fazlasını görme dürtüsüyle içeri çekti. Diğerleri ise, şişelenmiş zehir ve üç katı fiyatına panzehir sıralarının altında canlı yılanlarla dolu bir çukura bakan zerdeçal gözlü kadın gibi beni Luther'in yanına çekti.

Bir diğerinde, on yaşından büyük olmayan kir pas içindeki çocuklar uzun bir sıra oluşturmuş, ellerini kavuşturmuş, gözlerini yere dikmiş duruyordu. İri yarı, aralık dişli bir adam öne çıkıp iki genç kıza parmağıyla işaret ettiğinde, pazarı savaş alanına çevirmeme saniyeler kala olduğum yerde donakaldım.

Kızlar yırtık pırtık, kir pas içindeki giysilerine uzanıp dar kılıçlarını çıkardılar. Alixe'in hünerlerini bile utandıracak bir ayak oyunları ve yumruk gösterisine başladılar.

"Suikastçılar," diye açıkladı Luther. "Dilenci gibi davranırlar, böylece hedefleri çok geç olana kadar onları görmezden gelir."

"Onlar sadece çocuk," diye içimden geçirdim ama aslında Lumnos'ta yetimlerin çok daha karanlık kaderlerine tanık olmuşum. En azından bu kızların kendilerini koruyacak imkânları vardı.

Adam siyah saçlı bir kadına döndü ve elindeki keseyi metalik bir cınlamayla yere bıraktı. Kızlar birbirlerine baktı ve gülümsedi.

"Sabırsızlanıyorum," kadının sesi dönerken bana kadar ulaştı. Metrelerce uzakta olmasına rağmen sesinde bir tuhafılık vardı, fısıltı gibiydi. "Onların yaşındayken benim yapmam gerekeni ona yapacaklar. Keşke bu gerçekleştiğinde o piçin yüzünü görebilseydim."

Kalabalığın içinde kaybolurken sözleri kayboldu, kızlar kıkırdadı ve arkasından ördek yavrusu gibi kaçıştılar.

Luther'in sesi kulağıma çalındı, aynı tuhaf, kısık ses tonuyla kendi kendine mırıldanıyordu. "Bu pazardan çıkmam gerek. Burada kurtarılması gereken çok fazla insan var ve onun kalbi hiçbirini geride bırakamayacak kadar büyük."

İçimi çektim ve yanına çöktüm. Haksız da sayılmazdı. Umbros gibi bir yeri romantikleştirmek kolaydı, ama tüm o karanlık arzuları yerine getirmek için gerekenlerin gerçekliğini görmek başka bir şeydi. Görmezden gelmek

hiçbir zaman gücüm olmadı. Bütün burayı ateşe vermem an meselesiydi.

"Zaman ver," dedi, sesi normale dönüyordu. "Bu dünyayı yeniden yaratacaksın. Asla sahip olamadıkları ses ve kullanmalarına asla izin verilmeyen kılıç olacaksınız."

"Lumnos'ta belki, ama ya diğer yerlerde?" Tartıştım. "Böyle bir yerde nasıl bir güce sahip olacağım?"

Bakışlarım ayaklarıma düştü ve eli sırtımda durdu. Sesi yine o tuhaf, fısıltılı tınıya büründü. "Gerçekten görmüyor mu?"

Tekrar yukarı baktım. "Neyi gördün?" Kaşları havaya kalktı.

"Sen-"

"Kabinimi engellemeyi bırakır mısın?" diye tersledi sinirli bir ses.

Son derece kısa boylu bir kadın aramıza girdi, ellerini kalçalarımıza koyarak bizi birbirimizden ayırdı. Omzundan sarkan bir paçavrayı kaptı ve Luther'in kasıklarına doğru savurdu. "Eğer onu hissetmek istiyorsan, hanlar şu tarafta." Uzak bir köşeyi işaret etti, sonra durakladı. "Eğer halka açık bir gösteri yapmak istiyorsan..." Pelerinimi çekiştirdi. "Yüzünü görmeme izin ver kızım, bir alıcı tanıyor olabilirim."

Luther homurdandı ve kadını arkamızda kıkırdayarak bırakarak beni uzaklaştırdı.

Pazarın kenarında, içinde satılan ürünlere göre etiketlenmiş bir dizi orantısız tabela şehrin farklı bölgelerini işaret ediyordu: *Mücevherler, Silahlar, Deri, Odalar, Tekneler*-

"Luther, bak, sanırım rıhtım bu tarafta."

"Henüz rıhtıma gitmiyoruz. Yüzellilikler tarafından durdurulma ihtimaline karşı, sizin kim olduğunuzu bilmeyen birinin geçişimizi ayarlamasına ihtiyacımız var."

Yüzüncü Yıllar.

İçimde bir ürperti dalgalandı.

Umbros vahşi ve kanunsuz bir yerdi ama her gizli anlaşmanın temelinde tek bir ilke vardı: Kim olursanız olun ya da ne satarsanız satın, Umbros Kraliçesi her *zaman* payını alırdı.

Ve bunu Yüzüncü Yıl Derneği'nin yardımıyla yaptı.

Soydan Gelenlerin yüzyıllar önce Kan Savaşı'nda neredeyse kaybedilmesinden sonra, birçok krallık büyülerinin seyrelmesini ve zayıflamasını önlemek için Soydan Gelenlerin üremesine sınırlar koydu.

Ama hiçbir Umbros Kraliçesi kadar ileri gitmemiştir. Soyundan gelenler arasından en güçlü yüz kişiyi seçti, geri kalanları ise öldürdü. Yıllar geçtikçe bu sayıyı sabit tuttu, Yüzellilikler olarak bilinen küçük ama müthiş bir kişisel ordu kurdu.

Söylentiye göre, onlarla karşılaşacak kadar şanssızsanız kalbiniz buza, kafatasınız cama dönüşürmüş. Şaşırtıcı düşünce sihirleri zihninizi bir kitap gibi okuyabilir ve sizi kendi isteklerine boyun eğdirebilirdi.

Bu da onları yalancılar ve hırsızlarla dolu bir diyarda mükemmel uygulayıcılar haline getiriyordu. Asırlıkların ortaya çıkaramayacakları hiçbir sır, tespit edemeyecekleri hiçbir hile yoktu. Kârdan Kraliçe'ye düşen payı mükemmel bir verimlilikle topladılar ve Kraliçe *onların* zihinlerini okuyabildiği için onlar bile ona karşı gelmeye cesaret edemediler.

Luther'in planı zekiceydi. Eğer Yüzellilikler bizi bulursa, Lumnos Kraliçesi'nin burada olduğunu hemen anlayacaklardı ama eğer geçişimizi ayarlayan kişi benim varlığımdan haberdar değilse, Yüzellilikler bile bunu onlardan öğrenemeyecekti.

Gerçi...

Küçük, rahatsız edici bir dürtü bana Umbros Kraliçesi'nin aradığım cevaplara sahip olabileceğini söyledi. Annemin kaybolduğu gün sokakta tuhaf bilmecelemler beni pusuya düşürerek zaten bana özel bir ilgi göstermişti. Taç Giyme Töreni'nde, kanımın kalp taşı üzerindeki yıkıcı etkisine şaşırmayan tek kişi o olmuştu. Aslında, neredeyse bunu *bekliyormuş gibi görünüyordu*.

Onu aramak büyük bir kumar olurdu, ama yaklaşan savaşta bana yardımcı olabilecek bir şey biliyorsa...

"Bu taraftan," dedi Luther. Beni ana salondan çıkarıp labirent gibi yollardan geçirirken yanımdan ayrılmadım. Kafamdaki uğultu azalmaya başlamış, kalabalık düğüncelerime nefes alabilecekleri bir alan açılmıştı.

"Nereye gideceğini nereden biliyorsun?" Zonklayan şakaklarımı ovuşturarak sordum.

"Bilmiyorum. Şunları takip ediyorum." Duvarın tepesinde, kayaya oyulmuş, uzun kuyruğu sağa doğru kıvrılmış, zarif bir kedinin resmedildiği bir noktayı işaret etti. Birkaç adım sonra bir çatal belirdi ve Luther hızla en sağdaki yola saptı.

"Buradaki bağlantım Jaguar olarak biliniyor," diye açıkladı. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece haberci şahinler aracılığıyla iletişim kurduk. Biz

İkimizden birinin yakalanma ihtimaline karşı kimliklerimizi gizli tuttu. Eğer onu Umbros'ta bulmam gerekirse, sembollerinin bana yol göstereceğini söyledi."

Kuyruğu sola doğru keskin bir çizgi halinde uzanan bir başka gravür belirdi. Yine rotamızı değiştirdik.

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Aslında annen. Onunla birlikte çalışıyordu, sanırım bu kadar."

Tam karşıda, yüzen mavi kürelerden oluşan bir perde ve "İkinci Şans" yazan bir tabelayla aydınlatılan rahat görünümlü bir han vardı. Girişin hemen üzerinde, kayaya oyulmuş uyuyan bir kedi vardı ve kuyruğu kapının üzerinde tembelce sallanıyordu. Işıltılı perdelerin arasından geçerken başımı öne eğdim. Sessiz yemek salonunda ağır pelerinlerin altında kamburlaşmış bir avuç yalnız yolcu vardı. Beyaz önlükler giymiş bir grup çocuk masadan masaya koşuşturuyordu. içecekleri dolduruyor ve dumanı tüten yemek tabaklarını teslim ediyor.

"İkinci Şans'a hoş geldiniz," diye cıvıldadı tezgâhın arkasından bir kadın. "Bir odaya mı yoksa sadece yemeğe mi ihtiyacınız var?"

"İkisi de değil." Luther ona yaklaştı ve sesini alçalttı. "Jaguar'ı görmeye geldim."

Gözlerini kırıştırdı, gülümsemesi kıpırdamadı. "Burada o isimde biri yok." "Burada olduğunu biliyorum." Kesesinden bir avuç altın sikke çıkardı,

Sonra bunları elinin altındaki tahtanın üzerine koydu ve ona doğru kaydırıldı. "Belki bu onu dışarı çekmeye yardımcı olur?"

Onları geri kaydırıldı. "Özür dilerim. Yanlış hana gelmişsiniz."

Hızlıca yukarı bakma riskini göze aldım. Kadın dolgun, erik rengi dudakları ve koyu renk bukleleriyle dikkat çekiciydi ama kalbimi yerinden oynatan şey parlak kobalt mavisi gözleriydi.

A Lumnos Descended.

Ona sahip çıkmaya hakkım yoktu. Belli ki reşitti, hayatını nerede sürdürmek istediğine kendi karar verebilecek yaşıydı. Kolunun etrafındaki mücevher gibi kıvrılan gölgeler, ondalıklarını ödediğini ve Umbros Kraliçesi ile iyi ilişkiler içinde olan bir vatandaş olduğunu gösteriyordu.

Ama o *benimkilerden* biriydi. Tanrısallığım göğsümün duvarlarını zorluyor, dışarı çıkmak ve onu koruması altına almak için yalvarıyordu.

Titredi, kollarında tüyleri diken diken oldu. Gözleri bana kaydı. Başlığım beni gizlemek için öne düşene kadar çenemi hızla indirdim.

Luther tezgâha bir altın para vurdu. "Eğer burada bu isimde biri varsa, Anka Kuşu'nun onu görmeye geldiğini bilmeli."

Tekrar gözlerini kırıştırdı. "Dediğim gibi, burada kimse yok-"

Arkasında bir kapı açıldı ve bir adam çıktı.

Eğer bu Jaguar'sa, adını hak etmişti. Kedi gibi bir zarafetle, akıcı ve zahmetsizce hareket ediyor, yürümekten ziyade süzülüyormuş gibi görünüyordu. İnce olmasına rağmen, siyah ipekten kumaşlarla kaplı zarif gövdesi boyunca kas kordonları kabarıyordu. Boynunda yaldızlı metal bir yaka yükselirken, altın telden bantlar kalçalarını ve pazularını çevreliyordu. Koyu teni yeni yağlanmış gibi görünüyordu, loş ışık altında parıltıyor ve buz mavisi gözlerini ortaya çıkarıyordu - bir başka Lumnos Soyundan gelen.

Ama beni etkileyen sadece güzelliği değildi. Öne doğru adım attığı anda, tıpkı Luther'in yanında hissettiğime benzer bir güç dalgası tenime değdi. Bu adam her kimse, büyüü son derece güçlüydü.

Adam bana doğru baktı ve beni bakışlarının ortasında yakaladı. Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde içimi bir panik dalgası kapladı ama dikkatini Prensime vermeden önce bana sadece sıkılmış bir şekilde göz gezdirdi.

Luther'le birlikte adamın bakışları yavaGça, kasıtlı olarak, değerlendirici bir Gekilde sürüklendi.

Luther'in çenesi kalktı, ama cevap vermek için hiçbir hareket yapmadı.

Luther'in bir tehdit olarak değerlendirilmesini izlemek tuhaf bir şeydi. Lumnos'ta büyüünün gücü onu kötü şöhretli yapmıştı. Aemonn ve babası gibi onu kışkırtmak isteyenler bile kaybedecekleri kesin olan bir savaştan kaçınmak için ne zaman geri çekileceklerini biliyorlardı.

Neredeyse dokunulmazdı ve Ignios Kralı'nı alt ettikten sonra, ondan korkması gerekenlerin sadece Lumnos'un Soyundan gelenler olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Ancak Luther'in büyüü Umbros sınırını geçtikten sonra tekrar kaybolmuş ve onu şimdilik savunmasız bırakmıştı. Eğer bu *Jaguar* gücünü başka bir Alçalmış auraya karşı tartıyorsa, hissettiği Luther'inki değil, benimkiydi.

Tanrısallığının tasmaını bir an için bıraktım ve büyüümün nabzını odanın her tarafına gönderdim. Adamın gözleri döndü.

"Yanlış bilgilendirilmişsiniz," dedi yutkunarak. "Burada Jaguar yok."

Yalancı, diye düşündüm sinirli bir şekilde.

Hem Luther hem de adam bana baktı.

Adam ağırlığını değiştirdi. "Belki de bunun yerine geceyi hanımızda geçirmek istersiniz?"

"Bir odaya ihtiyacım yok," dedi Luther. "Sadece bir sohbete."

"Odalarımız oldukça özeldir. Her türlü sohbet için idealdir." Adamın yavaş temposu tuhaf bir şekilde kasıtlı geliyordu. "Bir *prende* uygun oldukları bile söylenebilir."

Gerildim. Demek kim olduğumuzu biliyordu ya da en azından Luther'in kim olduğunu. Luther bir kez başını salladı. Adam tezgâhtaki kadına baktı.

"Lütfen konuklarımıza 10 numaralı süiti gösterir misiniz?"

"Elbette, Zal." Masanın altından bir anahtar çıkardı ve bizi takip etmemizi işaret etti. "Bu taraftan."

Adam sert bir gülümseme takındı ve girdiği kapıya geri döndü.

Luther tereddüt etti. "Bizimle gelmiyor musun?"

"Personelim ihtiyacınız olan her şeyle ilgilenecektir," diye omzunun üzerinden seslendi. "İyi tatiller."

Kapı çarparak kapandı.

CHapTer

TWenTY-THree

Hanın uzun koridorlarında yürürken, çoğu genç olan ve hepsinin gözleri mavi tonlarında olan **bir** dizi işçi koşuşturarak yanımızdan geçti.

Lumnos mavisi. O kadar çoktular ki, bu büyüklükteki bir handa olması gerekenden çok daha fazlaydılar.

Luther onları büyük bir ilgiyle izledi. Bir Gey bulmak için her birinin yüzünü inceliyor gibiydi. Dikkati o kadar dağınıktı ki, kadın durduğunda neredeyse ona çarpacaktı.

"Süit 10," diye duyurdu, bir kapının kilidini açtı ve iterek açtı. "Çok şanslısınız. En güzel odamız burası."

Kaşlarımı çattım. Geçtiğimiz diğer odalar açıkça numaralandırılmıştı ve girişin üzerinde parlak ışıklı küreler yüzüyordu. Bu kapı boştu, tanımsızdı ve karanlığa gömülmüştü. İçeriye bakmaya çalışsam da, uğursuz alanı aydınlatan hiçbir şey yoktu.

"Oda oldukça... karanlık," dedim dikkatle. "Belki başka bir oda daha iyi olur-"

Ben sözümü bitiremeden kadın parmaklarını şıklatarak yanımdaki biri kız biri erkek iki büyük çocuğa işaret etti. Onlar içeri girmek için yanımdan hızla geçerken, tenimde başka bir güçlü auranın esintisini hissettim. Genç ama derin bir potansiyele sahip olduğunu hissedebiliyordum.

Sessiz bir sorgulamayla Luther'a bir kaşımı kaldırdım: *Bunu hissettin mi?* Başını hafifçe sallarken dudaklarını sıkıca bastırdı.

Çocuklar saniyeler içinde süiti, her odayı yumuşak bir ışıltıyla yıkayan ılıldayan çiçek demetleriyle süslemişlerdi. Işıklandırıldığında, mekân yeterince normal görünüyordu; kitap raflarıyla kaplı ve rahat koltuklarla dolu geniş bir oturma alanı, her iki tarafta ikiz yatak odalarıyla çevriliydi.

Luther beni geçip içeri girdi. Duvarlar boyunca bir yay çizerek ilerlerken gözleri odayı taradı. Yemek masasında durdu ve parmaklarını ııkla yapılmış birkaç ieğın üzerinde gezdirerek tavanda ışık ve gölge parçacıklarının sallanmasına neden oldu.

"Bunlar çok güzel." İki ocuğā döndü, tavrı ısınıyordu. "Ayrıntılar çok etkileyici. Lumnos'ta sizin yaşıınızda olup da bu kadar karmaşıık bir Şey yapabilecek bir Türemiş tanımiyorum."

Çocuklar birbirlerine baktılar, yüzlerinde gururlu bir gülümseme vardı.

Yanlarına gidip diz çökerek göz hizalarına geldi, sonra da kesesinden birkaç altın çıkardı. "Sizden iki tane daha alabilir miyim?"

Mavi gözleri abartılı meblağ karşısında irileşti. Heyecanla başlarını salladılar ve bir çift uzun saplı yıldız çiçeği yapmak için işe koyuldular. Her biri bir tane yapmak yerine, sihirleri uyum içinde çiçekleri birlikte işledi. Minik taç yapraklarının her bir sırasının kenarları parıldayan mavi ışıkla kaplandı ve gölgeli bir merkeze doğru soldu.

Ğğleri bittiğinde, utangaç gülümsemelerle iekleri Luther "e uzattılar. O da mırıldanarak onayladı. "Sihrinizi böyle birlikte kullanmak çok nadir bir beceri. Aileden misiniz?"

Kız burnunu kırıştırdı ve oğlan sırtıttı. "Hayır, sadece arkadaşız. Bende sadece ışık var, ama o ikisini de yapabiliyor, bu yüzden bazen bana yardım ediyor. Sihrini herkesle karıştırabilir."

"İlginç." Luther kızı daha dikkatli inceledi. "ok iyi bir öğretmenin olmalı."

Kız neşelendi. "Var. Umbros'un en iyisiyiz. Her gün pratik yapıyoruz."

ocuk başını salladı. "Zalaric her ihtimale karşı bymz güçlü tutmamız gerektiğini söylüyor-"

Yanımdaki kadın, "Bu kadar yeter," diye bağırdı. Onlara kendisine katılmaları için ışaret etti. "Gelin, misafirlerimizi odalarına bırakalım."

Luther ona kağlarını çattı ama itiraz etmedi. Çocukların her birinin eline birer altın para verdi, sonra ne eğilip kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Kızın ağızı bir anda açıldı, kağları havaya kalktı.

Kadın geri çekildi ve adama bakakaldı. "Gerçekten mi? *Lumnos Kraliçesi mi?*" "Elbette. Majestelerini çok iyi tanırım." Lumnos Kraliçesi'nin

Çiçekleri kızın kulağının arkasına koydu, sonra diğeri salladı. "Bunu geri götüreceğim

Lumnos'a göstermek için. Aynısından bir tane de saraya getir, Kraliçem seni benim gönderdiğimi bilsin."

"Acaba..." Dudağını ısırdı ve yanındaki çocuğa baktı. "Yanımda bir arkadaşımı getirebilir miyim?"

Gülümsedi, yabancıların huzurunda nadir görülen bir durumdu bu. "İstedığınız kadar getirin. Kraliçe hepinizi ağırlayacaktır."

Kız çılgılık attı ve kollarını Luther'in boynuna doladı. Luther kızın kucaklamasına karşılık verirken, gözleri bilmiş bir parıltıyla benimkilerle buluştu ve kalbim göğsümde takla attı.

Yanımdaki kadın kaskatı kesildi. "Onlara böyle umutlar vermemeli," dedi sessizce. "Lumnos'a asla geri dönemezler."

"Neden olmasın?" Ben sordum.

"Geri dönerlerse idam edilirler."

Anlayışım üzerime çökerken nefesim kesildi. Luther'in gizli bağlantısı, annemin ilgisi, tüm mavi gözlü Alçalmışlar...

Bunlar sıradan çocuklar değildi.

Bunlar Luther ve annemin Lumnos'tan kaçırdığı yarı ölümlülerdi. Ve az önce yaptığı şeyle, onlara *eve* dönmeleri için bir yol ve Kraliçelerinin onları kollarını açarak kabul edeceği sözünü vermişti.

İçime bir sıcaklık doldu, göğsüm sıkıştı. Luther'in iki çocukla konuğmasını ve gizlice ceplerine birkaç bozuk para daha atmasını izlerken, ona karışık hissettiklerimin derinliği beni ele geçirdi.

Birdenbire, her zaman korktuğum türden bir bağlılık artık o kadar da endişe verici gelmemeye başladı. Bu adamla, yani ben onunla tanışmadan çok önce de savunmasızlar için hiç tantana yapmadan ve büyük kişisel riskler alarak mücadele eden, bana ve hayallerime inanan ve bunun için her şeyini feda etmeye hazır olan, yüzüme en ufak bir gülümseme kondurmak için kıtanın öbür ucuna kadar yürüyüp geri dönecek olan bu nazik, özverili, şiddetle seven adamla bir hayat... Onunla sadece bir gelecek hayal etmiyordum. Bunu *istedim*.

"Haklı," dedim biraz kısık sesle. "Yeni Kraliçe onları hoş karşılayacaktır. Onların ya da başka bir yarı ölümlünün idam edilmesine asla izin vermez."

"Bu büyük bir kumar." Kadın doğrudan bana baktı ve ses tonu meraklı bir hal aldı. "Siz ikiniz Kraliçe'nin ne yapacağı hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz?"

"Ben bilmiyorum," diye atıldım. "Ama o seviyor. İkisi..." Boğazımdaki yumruyu zorla bastırdım. "...yakınlar. Bir şey yapacağını söylerse, yapar."

Çocuklar nihayet kıkırdayarak yanımızdan geçip koridora çıktılar. Luther'in yüzünde günlerdir görmediğim bir memnuniyet ifadesi vardı. Odanın öbür ucuna geçtim, oltaya takılan bir balık gibi kendimi kaptırdım, yanına döndüğümde parmaklarımın uzanıp onunkileri okşamasına engel olamadım.

"Yerleşmek için biraz zaman ayırın," diye seslendi kadın. "Bira ve sıcak yemek göndereceğim."

"Bu çok cömertçe, ama biz bunu yapmak niyetinde değiliz."

Luther sözünü bitiremeden kapı kapandı, ardından gürültülü bir *klik sesi duyuldu* ve ayak sesleri azaldı.

Gözleri kısıldı.

Ama bakışlarım sadece ona sabitlenmişti, kalbim hala sersemlemişti. "Bu çocuklar senin kurtardıkların, değil mi?"

Elindeki çiçeğe baktı. "O küçük kız çok tanıdık geliyordu... nedenini anlamam biraz zaman aldı." Yanağında bir kas tüyü belirdi. "Onu dışarı çıkardım ama ölümlü annesi geride kalmaya karar verdi."

Geri çekildim. "Kızından vaz mı geçti?"

"Kız bir ilişkinin ürünüydü. Annenin zaten üç ölümlü çocuğu vardı ve kocası öğrenirse diğerlerini de alıp gideceğinden korkuyordu." Bana sert bir bakış attı. "Kolayca yaptığı bir seçim değildi."

Yargımı geri çektim. Lumnos'un ölümlü kadınlarının yapmak zorunda kaldıkları çirkin seçimleri çok iyi biliyordum. "O küçük kızın aurası..."

"Biliyorum. Şimdiden bu kadar güçlüyse, olgunlaştığında oldukça zorlu biri olacak. Büyüdüğünde sizin için değerli bir müttefik olabilir."

Bir elimi koluna koydum. "Ama onu Lumnos'a dönmesi için bu yüzden davet etmedin, değil mi?"

Ona baktı, gözlerinden anlaşılmaz bir şey geçti. "Hayır, değil." Kapüşonumu indirdi ve Ignios'ta kaçtığımız yağmur fırtınası yüzünden hâlâ nemli olan, gözlerimin üzerine sarkan dalgalı saç tutamını nazikçe geriye doğru taradı. Kızın yaptığı çiçeği kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hepsi eve gelmeli. Jaguar'ın isterlerse gelebileceklerini bilmesini sağlayacağım."

Kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibiydi. Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve kirli sakallı yanağına bir öpücük kondurdum. Gözlerini kapadı ve dokunuşuma doğru eğildi, eli pelerininin altından kayarak kaburgalarımın etrafında kıvrıldı.

Bir süre orada kaldık, şakaktan şakağa, parmak uçlarının baskısı beni nazikçe daha yakına çekiyordu. İnkâr edilemez bir özlem duygusu

Arzusunun azalan sabrı, beni kendisininmişim gibi sahiplenmek ve asla bırakmamak için duyduğu umutsuz ihtiyaç onu yakıyordu. Benim de kendimi tutma gücüm azalıyordu. Odanın sessiz yalnızlığında, bizi rahatsız edecek kimse yokken, dudaklarımın çenesini sıyırdığını, parmaklarımın belinde dolaştığını fark ettim.

Aniden geri çekildi ve bana sırtını dönerek masaya doğru yürüdü ve çantasını boşalttı.

Tenime değen ani boşluk karşısında irkildim. "Luther, her şey-"

"Öndeki adam - onun büyüünü hissettin mi?" Sesi gergin ve kararsızdı.

"Evet, söyledim." Ona doğru yürümeye başladım. "Luther..."

"O da çok güçlü. Belki de Kral Ulther dışında hissettiğim en güçlü Lumnos Soyundan gelen."

"Benden daha mı güçlü?"

"Hayır. Sen..." Elleri hareketsiz kaldı. "Sen kendi sınıfındasın. *Her* yol."

İltifattan çok bir uyarı gibiydi.

Çantamı silktim ve masanın üzerine koydum. "Alix'e mi yoksa Taran'a mı söyleyeceksin?"

"Bilmeleri gereken bir neden olmadıkça olmaz." Bana dolu bir bakış fırlattı. "Güç seviyelerini hissedebilen bizlerin bu bilgiyi kendimize saklamamız konusunda söylenmemiş bir kural var."

"Neden?"

"Çünkü bilgi büyü kadar tehlikeli olabilir. Umbros Kraliçesi'ni böylesine bir tehdit haline getiren de tam olarak bu." Bir kaşını kaldırdı. "Neden? Onlara söylemek mi istiyorsun?"

Tereddüt ettim, sonra derin bir iç geçirdim. "Lumnos'a geri döndüğümüzde, sen ve ben birbirimize dürüst davranma konusunda anlaşmıştık. İtiraf ediyorum, bunu tam olarak yerine getiremedim."

Luther başka tarafa baktı.

"Sana güvenmediğim için değil," diye söze girdim, suçluluk duygusu midemde düğümleniyordu. "Tüm hayatım sırlarla geçti. Bazılarını ben sakladım, bazıları benden saklandı. Hayatta kalmak için buna mecbur olduğumu düşündüğüm için ve sana kadar bunları paylaşacak kadar güvende hissettiğim kimsem olmadığı için buna katlandım. Bazı şeyleri kendime saklamak ikinci doğam haline geldi. Bunu herkesten çok senin anladığını biliyorum."

Ona uzandım ve o da gerildi.

İçimdeki düğüm daha da sıkılaştı. "Son birkaç gündür, bu sırların hepimizi ne kadar ayırdığını gördüm. Sadece bizi değil, Alixe'i, Taran'ı, Teller'ı, değer verdiğimiz herkesi. Acımasız dürüstlük anlaşılmamız onları da kapsamalı. Annem hakkındaki gerçek, Muhafızlar, yarı ölümlüler... hepsi eninde sonunda ortaya çıkacak ve ortaya çıktığında, onlara yalan söylediğimiz için on kat daha fazla acı verecek."

"Bilgi saklamak yalan söylemek değildir," dedi, sesi neredeyse savunmacı çıkıyordu. "Taran ve Alixe onlardan bir şeyler saklamam gerektiğini anlıyorlar. Doğru zaman geldiğinde onlara söyleyeceğim konusunda bana güveniyorlar. Ben de sana karşı aynı şekilde hissediyorum."

Küçük, alaycı bir gülümseme verdim. "Çünkü sen çok *anlayışlıydın* Arboros'a gizlice girme planımı sana söylemediğim zaman mı?" Öfkelendi. "O farklıydı."

"Öyle miydi?"

"Evet. Ben-ben-ben şeyle ilgili değildim..." Bir elini yüzünde gezdirdi, omuzları düştü. "Bunun bir önemi yok. Haklısın. Dürüst olabileceğin bir grup müttefike ihtiyacın var. Lumnos'a vardığımızda herkesi bir araya toplayacağız ve..."

Sesi kesilip gözleri uzaklara daldığında kaşlarımı çattım.

Bu Luther değildi. Sözcükleri arasında tökezleyen ve kendini düşüncelere kaptıran bir adam değildi. Her zaman kendinden emin, kusursuz bir şekilde kontrollü olmuştu. Bağlarından kurtulduğu nadir birkaç seferde bile, duvarlarının arkasındaki her bakış odaklanmış, kesin, büyüteçten geçen bir güneş ışını gibiydi. O anlarda duyguları -iyi ya da kötü- dizlerini titretecek kadar netti.

Ama şimdi karşımdaki adam... zihni kargaşa içindeydi, bu çok açıktı, ama *ne ve neden olduğu bir* gizemdi.

"Luther, neler oluyor? Bu Taran'la mı ilgili? Artık numara yapmıyorum, gerçekten iyileşeceğini düşünüyorum." Alaycı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Bir anlık zayıflık yaşadım ve Lumnos'tan onu kurtarmasını istedim. Sanırım sonunda onunla barışmak zorunda kalacağım."

Memnun ya da en azından rahatlamış görünmesini beklerdim ama yüz hatlarının altında saklanan sefalet daha da derinleşti.

Etrafımda dolanarak kapıya doğru yöneldi. "Jaguar'ı bulacağım ve ondan geçişimizi ayarlamasını isteyeceğim. Sen burada kal, biraz r-"

Görünmez bir duvara çarptı ve geriye doğru sendeledi. Kaşlarını çattı ve elini uzattı. Kapıdan birkaç metre uzakta olmasına rağmen,

Avucu bir Şeye çarpmış gibiydi ve havada belli belirsiz bir dalgalanma oldu.
"Bir kalkan," diye hırladı. "Bizi içeri kilitlediler."

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

Onun yanına doğru yürüdüm ve avuçlarımın sert bir duvara çarptığını hissedene kadar ileri doğru bastırdım. Avuçlarımdan soluk mavi ışık halkaları yayıldı.

"Bu bir kalkan," dedim, belirgin parıltıyı tanıyarak. "Sanırım üzerinde onu gizlemek için bir illüzyon var, tıpkı Alixe'ninki gibi."

"Zekice. Bizi içeri hapsettiklerini bilmemizi istemediler." Bana baktı. "İçinden geçebilir misin?"

"Büyüm hâlâ zayıf. Bir kalkanı yok etmeye yetecek kadar büyüm olduğundan emin değilim."

"Yok etmek değil, içinden geçmek. Ne zaman bir Türemiş sana karşı sihrini kullansa, bu sana zarar vermedi. Hatta bence seni daha da *güçlendirdi*. Bu yüzden Ignios'ta sana saldırmamı istedin, değil mi? Yarayı iyileştirmek için sana daha fazla güç vermek için?"

Başımı salladım. "Bu normal mi?"

Başını eğdi. "Sihrinle ilgili *hiçbir şey* normal değil."

Görünmez duvara kaşlarımı çattım. Elimden geldiğince sertçe bastırdım, elimin altında sadece hafif bir esneme hissettim. Geriye çekildim ve topuklarımı iterek omzumu ileri fırlattım, sonra göğsümdeki yarı iyileşmiş yaradan acı fışkırırken bir çığlıkla sıçradım.

Tökezleyerek geri çekildiğimde Luther beni yakaladı. "Çok zorluyorsun. Diğer zamanlarda büyüyle savaşmıyordun, sadece onu içine çekiyordun. Neredeyse bir refleks gibiydi."

Ağrıyan kolumu ovuşturdum ve bir süre ileriye baktım, sonra gözlerimi kapattım. Auramın kalkana değiştiğini hissedene kadar sihrimi dışarı çektim. Demir kadar sağlamdı ve odaya kusursuzca uyum sağlaması için özenle örülmüştü. Daha önce hissettiklerimden biraz daha eski bir enerjiyle titriyordu.

Küçük bir kızdı ama daha eski Türemişlerde hissettiğim türden kadim bir güç de değildi. Bunu her kim yaptıysa güçlü, iyi eğitilmiş ve muhtemelen en iyi dönemlerindeydi - tahmin etmem gerekirse Jaguar'ın kendisi.

Kendimi tanrılığımıza teslim ettim. Büyüm canlandı, tenimin üzerinde kıvrıldı ve onu o karıncalı, çelişkili donmuş sıcaklıkla kapladı. Bir adım attım, sonra bir adım daha. Hissim arttı, damarlarımda dolaştı ve bana ham bir enerji enjekte etti.

Dudaklarımdan bir nefes koptu. "Diem? İyi misin?"

Cevap veremedim. Artık kontrol büyümdeydi ve gücün tadını çıkarmakla, onu güzel bir şarap gibi yudumlamakla meşguldü. İyileşme hızlanıp derimi onarıırken yaram kaşınıyordu. Büyüm arttıkça, kafamın içinde sesler mırıltıya *dönüştü* -tanrısallığının *sesi* değil, biri hariç hepsi tanıdık olmayan, ayırtıramadığım kelimeler, düşünceler ve hisler karmaşası.

"Diem, konuş benimle."

Uzuvlarım donmuştu, bedenim tanrısallığının esiri olmuştu ve kalkanın büyüünün son damlasına kadar emmek, sonra izini takip ederek sahibine geri dönmek ve onun da kanını kurutmak için açgözlü talepleri vardı.

Panik, merak karşı savaştı. Bunu yapabilir miydim? Büyüyü doğrudan taşıyıcısının içinden çalabilir miydim - ve eğer yaparsam onlara ne olurdu?

"Diem, *lütfe*n bana geri dön."

Luther'in sesine kilitlendim. Beni demirlemesine, bana rehberlik etmesine, kim olduğumu ve neler yapabileceğimi hatırlatmasına izin verdim. Kendi büyüme karşı koymaya çalıştım ve büyü ani bir patlamayla patlayarak kalkanı ince, yanardöner bir toza dönüştürdü.

Anında Luther'in kolları üzerimdeydi, beni döndürüyor, arıyor, yakınımda tutuyordu. Yüzümü kavrayıp yukarı kaldırdı ve gözlerim irkilerek açıldı. Oda gümüşü bir parıltıyla çalkalanıyordu. Işığın benden geldiğini fark etmem bir anımı aldı -aydınlanmıŒ, ay gibi tenimden.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

Başımı salladım, biraz sersemlemiştim. İçime çektiğim sihir beni güç sarhoşu yapmıştı -bir kısmı coşkulu, bir kısmı kontrolden çıkmış bir şekilde dönüyordu.

"O kalkan," diye nefes aldım. "Düşündüğümde de güçlüymüş." "Sence Jaguar mıydı?"

"O küçük kız değildi. Bir handa kaç tane güçlü Lumnos Soyundan gelen olabilir?"

Luther kapıya uzanırken beni kendisine yasladı ama mandal açılmadı. Yemin etti. "Kırıp açmam gerekecek."

Elimi koluna koydum. "Bekle, ya bizi buraya koymasının iyi bir nedeni varsa? Belki de bize gelmeyi planlıyordur."

Kara kaşları içe doğru çatıldı. "Ya da belki bizi Umbros Kraliçesi'ne ihbar etmeyi planlıyordur."

"Onunla daha önce çalıştın. O zaman ona güvenmiştin. Şimdi neden sana sırtını dönsün?"

"Jaguar bana iyilik olsun diye yardım etmedi. Her zaman bir ücreti vardı, hem de büyük bir ücret. Eğer ödül için bizi Kraliçe'ye satabileceğine inanıyorsa, bunu ona hiç yakıştıramam."

"Belki de bu o kadar kötü bir sonuç olmazdı." Luther tereddüt etti ve ben de gözlerini kaçırarak dudağımı çiğnedim. "Sanırım Umbros Kraliçesi benim hakkımda bir şeyler biliyor. Onunla Lumnos'ta tanıştığımda, flameroot'u biliyordu."

"Annen Umbros'u birçok kez ziyaret etti. Yüzbaşılardan biri onun zihnini okumuş ve Kraliçe'ye rapor etmiş olmalı."

"Ama annemin bile bilemeyeceği şeyler biliyordu. Bana '*Unutulmuşların Kızı*' derdi. Ve taç giyme törenimde, Muhafızlar saldırmadan önce, ayinde bir şeyler ters gitti. Kanım... bir taş vardı ve kırıldı ve o... o *biliyordu, bir* şekilde, o..." Şaşkın bakışlarını gördüm ve yüzümü ovuşturarak ofladım. "Ben de anlamıyorum. Ama içgüdülerime güvenmemi söylemiştin ve onlar da bana onunla konuşmamı söylüyor. Belki de Lumnos'a dönmeyi ertelemeli ve-"

"Hayır."

"Eve dönmek istediğini biliyorum ama bildikleri bize yardımcı olacaksa, buna değmez mi-"

"*Hayır.*" Bu kelime ağzından hırıltı gibi çıktı, o kadar güçlüydü ki beni bir adım geriye itti. "Kraliyet seni tutuklamak istiyor. Kraliçe ülkesine davetsiz geldiğin için seni idam etmese bile onlara teslim edebilir. Bu çok tehlikeli."

"Ondan ya da Kraliyet'ten korkmuyorum," diye ısrar ettim, tam olarak dürüstçe değil. "Birkaç gün içinde büyüm tam gücüne kavuşacak. O zamana kadar burada bekleyebiliriz."

"Lumnos'a dönmeniz gerekiyor."

"Haftalardır yokum. Birkaç gün daha kalsam ne fark eder ki?"

"Her şeyi değiştirir!" diye bağırdı, sesi odanın karanlık köşelerinde yankılanıyordu. Kasları öfkeyle kasılırken boyu büyümüş gibiydi, yüz hatları belindeki bıçak kadar keskindi. "Kardeşin endişeli ve hasta, onu görmek umurunda değil mi? Babamın yönetimi altındaki ölümlülere neler olabileceğini umursamıyor musun? Ya da Aemonn'un senin olmadığın her gün katledeceği yarı ölümlü çocukları?"

İrkildim, omuzlarım içe doğru kıvrıldı. Acı göğsüme bastırdı ve ciğerlerimdeki havayı zorladı. "Tabii ki istiyorum," diye fısıldadım. "Bunu bana nasıl sorarsın?"

Yakındaki bir koltuğa doğru hantalca ilerledi ve üzerine eğildi, yüksek arkalığını kavradığı parmak eklemleri bembeyazdı. Koyu renk saçları yüzünün etrafına düşerek ifadesini gizliyordu.

"Ben-" Nefes almak için kendini durdurdu. "Yeterince zamanımız yok."

"Neye kadar?"

Cevap vermedi.

"Neye kadar yeterli zaman, Luther?"

Çenesini kaldırıp bana baktı, yüzünde kederli bir ifade vardı. Onunla ilgili her şey - yığılmış duruşu, yorgun sesi, donuk, ışısız gözleri - tamamen yenilmiş görünüyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Soğuk bir dehşet duygusu omurgamdan yukarı doğru sıçradı.

Odanın diğer tarafından gelen boğuk bir tırmalama sesi sessizliği böldü. Kitap raflarından biri tıkırdayınca bir toz bulutu havalandı, ardından titrek bir gıcırtyla yerinden çıktı.

"Kindred aşkına sen az önce ne yaptın?" diye seslendi öfkeli bir ses.

Resepsiyondaki adam kollarını kavuşturmuş, ters ters bakarak odaya girdi. Dökümlü ipekleri yerçekiminden bağımsız, ruhani bir şekilde süzülüyordu ve ben onların aslında kumaş değil, canlı gölgelerden oluşan bir elbise olduğunu fark ettim.

Luther'in tavrı anında değişti. Doğruldu ve omuzlarını çelikleştirerek savunma pozisyonuna geçti, elleri silahlarını kavradı. Prens'in taştan maskesi yerine oturdu ve birkaç dakika önce içinden akan acının tüm izlerini sildi. Korkunç ve durdurulamaz görünümüyle karşıma dikildi.

"Bizi tuzığa düşürdünüz," diye bağırdı.

"Kalkanımı yok ettin," diye karşılık verdi adam. "Ve büyümü çaldın."

"Sihirini mi çaldılar?" Ben sordum.

Adamın gözleri bana kaydı ve daraldı. Luther beni görmesini engellemek için yer değiştirdi. "Demek Jaguar sensin."

"Ve sen de Anka Kuşu'sun. Yoksa sana Prens mi demeliyim?"

"Kod adlarının amacı kimliklerimizi gizli tutmaktı."

Adam ona tuhaf bir bakış attı. "Seni unutacağımı mı sandın?" Luther gerildi ve adamın kağları kalktı. "Anlıyorum. Beni unutan sensin."

Adam kitaplığı yerine oturana kadar iterken, merakım beni Luther'in arkasından çekip çıkardı; rafın olukları stratejik olarak yerleştirilmiş pervazların arkasında kayboldu.

"Geciktiğim için özür dilerim." Adam masanın üzerindeki çiçek demetini kabartmak için durdu, ardından koltuğun yan tarafına tünedi ve kolunu koltuğun arkasına doladı. "Jaguar'ı görmeyi bu kadar *yüksek sesle* talep ettikten sonra, kimsenin size geldiğimi görmesi riskini göze alamazdım."

Luther kımıldamadı. "Tanışıyor muyuz?"

"Uzun zaman önceydi. Unuttuğun için seni suçlayamam. O zamanlar ikimiz de çok daha gençtik." Boynundaki altın yakayı çıkardı ve boğazını çevreleyen acımasız bir yara izini ortaya çıkardı. "Belki bunu hatırlarsın."

"Kutsanmış Kindred..." Luther kılıçlarını bıraktı. "Hayatta kalmışsın."

Adam başını salladı. "Senin sayende."

"Sana ne olduğunu sordum ama hiçbir zaman doğru dürüst bir cevap alamadım. Öldüğünü ve Margie'nin beni suçluluk duygusundan kurtarmak için bunu benden sakladığını düşündüm."

"Daha iyi bilmeniz gerekirdi. Bayan Margie asla kimsenin duygularını incitmezdi." Adamın gülümsemesi sevecen ama hüznüydü. "Diğerleri için evler buldu ama ben çok yaşlı ve yaralıydım, bu yüzden beni kendisi büyüttü."

Luther, "Demek o öldükten sonra bu yüzden görevi sen devraldın," diye düğündü. "Kaybınız için üzgünüm. Margie inanılmaz bir kadındı."

Adamın dudakları gerildi. Omuz silkip eliyle zarif bir hareket yapmadan önce gömülü bir acı kısa bir an için su yüzüne çıktı. "Her zaman dediği gibi, geçmiş için ağlamanın bir anlamı yok. O gitti ve artık yetki bende."

Ayağa kalktı ve bir elini uzatarak bize doğru hızlı adımlarla yürüdü. "Zalaric Hanoverre. Sizinle tekrar tanıştığıma memnun oldum."

Luther onun elini sıktı, kağırları kalktı. "Efendinin adını mı kullanıyorsun?" Gözleri meydan okurcasına parlıyordu. "Bu benim doğuştan hakkım değil mi?"

"Hanoverre Hanesi hayatta kaldığınızı ve Umbros'ta yaşadığınızı öğrenirse-"

"O zaman sizi tehlikeye atabilir mi?"

"Bu *sizi* tehlikeye atabilir. Hanoverler söz konusu kendi soyları olduğunda acımasızdırlar."

"Farkındayım," dedi Zalaric kuru bir sesle, yara izine dokunarak. "Merak etme, ikimizi de korumak için adımı açıklamak konusunda dikkatli davranıyorum. Ama sevgili ailem beni bulursa..." Acı bir gülümseme verdi ve cızırdayan kıvılcımlardan oluşan bir halka yarattı. "Hanoverre Hanesi'yle görülecek bir hesabım var."

Bu ikimiz demektir, diye düşündüm kendi kendime sırtarak. Ondan şimdiden hoşlanıyorum.

Yüzü bana doğru döndü. "Ve sen...?"

Luther önümden çekilerek, "Seni ilgilendirmez," diye kestirip attı. "O da tam dinlenmek için emekliye ayrılmak üzereydi." Sivri ve acil bir bakışla bana döndü. "Öyle değil mi *kuzen*?"

Ona ters bir bakış fırlattım, kenara itildiğim için sinirim tepeme çıkmıştı.

Luther'in burun delikleri alevlendi. Eğilip fısıldayarak, "Sana iyice bakması riskini göze alamayız - en azından eve dönüş biletimizi alana kadar."

Umbros Kraliçesi'ni aramaya yönelik açıklanamaz dürtümden vazgeçmeye hazır olmasam da, ben bile bu tartışmayı burada ve şimdi yapacak kadar pervasız değildim. Kaşlarımı çattım, kapüşonumu geri çektim ve yan odalardan birine doğru süzüldüm, giderken ikisinin de bakışlarının sırtımı yaktığını hissettim.

İçeri girdikten sonra kapıyı zorlukla aralık kalana kadar çektim. Yere kıvrıldım, sonra izlemek için yüzümü dar açıklığa bastırdım.

"Bana güvenmiyorsun," diye gözlemledi Zalaric, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

"Beni içeri kilitlediniz, sonra da kalkanınızla tuzağa düşürdünüz. Bunlar güvenilir bir adamın davranışları mı?"

"Umbros'un her yerinde Jaguar'ı sorarak dolaşmana izin vermek sadece ikimize de bela getirir. Ayrıca, auranı hissettim. Gerçekten gitmen gerekiyorsa kalkanımı yenebileceğini biliyordum." Luther'e yavaşça bir göz attı. "Hem bunu nasıl yaptın?"

"Kalkanını delmek mi? Bunun nasıl yapıldığını biliyorsundur."

"Bundan daha fazlasıydı. Büyümü içimden çekip alıyordun. Burada,

Umbros'ta, Emarion'da var olan her tür büyüye sahibiz - ama

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Luther yalanı iyi oynadı, kollarını kavuğturup kendini beğenmiğ bir gurur taklidi yaptı. "Bana öğretebilir misin?" Zalaric sordu.

"Hayır."

"Sana ödeme yapardım. Cömertçe."

"Hayır."

"Fiyatını söyle."

"Benim çok param var. Seninkine ihtiyacım yok."

"Ne büyük şans," diye söylendi Zalaric. Ses tonundan yakından tanıdığım bir öfke damlıyordu: Son kuruşuna kadar mücadele ederek büyümüş bir insanın, *son* kuruşuna sahip olmayı aklının ucundan bile geçirmeyen birinin kayıtsızlığıyla karşılaşmasının acı adaletsizliği.

Bir ölümlü olarak, her şeyin bir bedeli vardı. Aşk ve hayat, özgürlük ve aile. Ödeyebilenler için hepsi satın alınabilir ya da ödeyemeyenler için ellerinden alınabilirdi. Hiçbir ölümlü satılık olmayacak kadar zengin değildi. Doğru fiyat için kendi ruhlarımızı bile satabilirdik ve birçoğu da sattı.

Zalaric'in Umbros'taki hayatının Lumnos'taki ölümlülerden çok farklı olup olmadığını, Kraliçe ve Yüzüncü Yıl Askerleri'nin parmağı altında ikinci sınıf vatandaşlar olarak kıt kanaat geçinip geçinmediğini belli belirsiz merak ettim.

Kanepeye yerleşti, tavrı belirgin bir şekilde daha soğuktu. "Peki Lumnos Prensi'ni parlak şatosundan karanlık pazarlara kadar getiren nedir? Ve bunun herkesin diline doladığı şu gizemli yeni Kraliçe ile bir ilgisi var mı?"

Luther kaskatı kesildi. "Onun hakkında ne duydun?"

"Çoğunlukla inanılmayacak kadar tuhaf söylentiler. '*O bir ölümlü, uzun zamandır kayıp bir kraliyet mensubu, büyüü yok, bir tanrıdan daha güçlü, saklanıyor, savaş başlatıyor.* Her gün farklı bir şey oluyor.'" Tek bir kaşını kaldırdı. "Doğrulamak ya da yalanlamak ister misin?"

Luther bir koltuğa çöktü. Pelerini açıldı, delik yaraları ve kan lekeleriyle dolu kazağı ortaya çıktı. Hemen üstünü örttü ama Zalaric'in kurnaz gözleri sessizce not aldı.

"Sana şunu söyleyebilirim, o yarı ölümlülerin dostudur," dedi Luther. "Eğer dönmek istersen seni evine kabul edecektir."

"Burada bir hayatım var. Başarılı bir işim, bir sürü arkadaşım var. Vergilerimi ödüyorum ve Umbros Kraliçesi istediğimi yapmama izin veriyor. Neden Lumnos'a geri döneyim ki?"

Kibirli ses tonunun altında bir yalan gizliydi. Bunu duyduğumdan daha çok hissettim; sessiz, gömülü bir özlemle *topraklarına* dönmek, acımasızca mahrum bırakıldığı hayatı inşa etmek.

Belki Luther de bunu hissetmişti, çünkü öne doğru eğilirken sesi yumuşamıştı. "Fikrinizi değiştirirseniz teklifim hâlâ geçerli."

"Çocukları bırakamazdım. Bana ihtiyaçları var." "Getir onları. Hepiniz dönebilirsiniz."

Zalaric'in gözlerinde bir umut kıvılcımı çaktı ama hemen söndürdü. "Yaşayacak hiçbir yerimiz yok. İşim olmadan onlara bakmamın hiçbir yolu yok."

"Sarayda bir sürü oda var. Bağımsızlığı tercih ediyorsanız, Lumnos'un hanlara ve tavernalara ihtiyacı var."

Zalaric sustu. Luther'in inatçı ısrarı karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. Sürgün edilen yarı ölümlülere kapıyı açmakla kalmıyor, onları aktif olarak eve çağırıyordu.

Çünkü bunu isteyeceğimi biliyordu. Çünkü *beni* tanıyordu.

"Peki bu cömertlik bana neye mal olacak?"

"Majestelerinden mi? Hiçbir şey. O sadece geçmişteki yanlışları düzeltmek istiyor."

Görünmeyen köşemden başımla onayladım.

"Peki ya fiyatınız?" Zalaric dürttü.

"Kraliçeme olan sadakatınız." Luther durakladı. "Majestelerinin müttefiklere ihtiyacı var.

Güçlü olanlar. Yirmi Haneden korkmayan müttefikler."

Zalaric kıkırdadı. "Anlıyorum. Kirli işlerini *bizim* yapmamızı istiyor." Luther ve ben hep birlikte öfkelenedik.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Kraliçem hakkında bildiğim bir şey varsa, o da kimsenin onun adına savaşmasına izin vermeyeceğidir."

Sözlerinde vahşi bir gurur vardı ama başka bir şey de vardı. Kasvetli ve huzursuz bir şey.

"Ama," diye devam etti, "onlarla tek başına savaşmasını istemiyorum. Senden tek istediğim, eğer sana ihtiyacı olursa onun yanında olman."

Zalaric çenesini okşadı. "O senin için çok şey ifade ediyor."

"O benim Kraliçem. O Kutsal Anne'nin bir hediyesi. O..." Luther yutkundu ve çenesini eğdi.

Zalaric. "Onunla tanıştığım anda kendimi ona verdim ve bundan bir saniye bile pişmanlık duymadım. Hayatımı onun ayaklarına serdim ve bunu binlerce kez tekrar tekrar yaparım. Ona inancım, sadakatim, yeminim var. Ona her şeyimle inanıyorum. Kaderini gerçekleştirdiğini görmek için yapmayacağım şey yoktur. Bedeli ne olursa olsun."

Göğsüm adını koymaya cesaret edemediğim ateşli bir duyguyla yandı.

Zalaric, "Sizden böyle bir bağlılık görüyorsa, tek başına savaşacağını düşünemiyorum," dedi.

Luther uzun bir süre sessiz kaldı. "Kindred izin verseydi, dünya kül olana kadar onun için savaşırdım."

Zalaric gözlerini kısarak onu inceledi ve sonunda içini çekti. "Teklifini değerlendireceğim. Burada mutluyum ama... Bunu düşüneceğim."

"Ve diğerlerine de söyleyecek misin?"

"Yapacağım." Başını eğdi. "Sanırım bunca yolu şahinle gönderebileceğiniz bir mesajı iletmek için gelmediniz. Söyleyin bana Prens, burada olmanızın gerçek sebebi nedir?"

"Lumnos'a geçişi sağlamak için yardımınıza ihtiyacım var. Mümkünse bu gece. Ama bu herhangi bir gemi olamaz. Yüzellilikler'in dikkatinden uzak tutmam gerekiyor. Hassas bir kargoyla seyahat ediyorum."

"Bu limandaki tüm gemilerin *hassas yükleri var*. Gümrük vergileriniz ödendiği sürece, Yüzelliliklerin umurunda değil."

"Bunu önemseyeceklerdir."

Zalaric ayağa kalktı, ilgisini çektiği belliydi. "Ve sanırım bunu benimle paylaşmak da istemiyorsun?"

"İnanın bana, bunu yapmazsam ikimiz için de daha iyi olur."

"Eğer fark edilirsen bu beni öldürtecek mi?" Luther yine bir şey söylemedi.

Zalaric sandalyesine yaslandı ve düşündü. "Sorduğunuz şey imkânsız. Umbros Kraliçesi şehrinde olan biten her şeyi bilmekle övünür ve burada yaşadığım onca yıl boyunca onun gözünden kaçan hiçbir şey görmedim."

"Bana yardım edemeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Burası Umbros. İmkânsız bile bir yerlerde satılıktır."

Kaçışımızın daha önemsiz ayrıntılarını tartışmaya başladılar ve ben duvara yaslanıp duruşumu bozarken seslerinin bir uğultuya dönüşmesine izin verdim.

Luther kafamın üstünde bir karar vermişti. Umbros Kraliçesi'yle hiç konuşmadan hemen yola çıkacaktık.

Kalbim acıyla parçalanmıştı. Beni tartışmaya bile gerek duymadan reddetmesinden memnun değildim ve daha önce yaptığı suçlamalar beni derinden yaralamıştı. Az önce bağlılığını itiraf ettiğini duymamış olsaydım, bana olan sevgisinin değiştiğinden şüphelenmeye başlayabilirdim.

Ama duymuştum. Daha da ötesi, *hissetmiştim*. Luther'in bana karşı hisleri derindi, o kadar güçlüydü ki neredeyse elle tutulabilirdi. Onları her bakışta görüyor, her dokunuşta hissediyordum, varlıkları paylaştığımız her odayı dolduruyordu.

Göğsüme saplanan acıyı bir kenara itmeye ve kendime onun sadece endişelendiğini hatırlatmaya çalıştım. Sevdiği herkes için intikam meleğini oynamaya, onların güvenliğini ellerinde tutmaya o kadar alışmıştı ki. Kendine verdiği değer, başkalarının güvenliğine ayrılmaz bir şekilde bağlıydı ve şimdi hepimiz hiç olmadığımız kadar tehlikedeydik.

Eve döndüğümüzde, kendisi olacak. Bunu bir mantra gibi tekrarlardım, gözlerim kapandı. *Lumnos'a vardığımızda her şey yoluna girecek.*

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

Bir süre sonra yatakta uyandım, başım bir yastığa yaslanmıştı ve vücudumun dış hatlarının etrafına bir yığın battaniye sarılmıştı. Yatağımın başucundaki masanın üzerinde Saçımdan bir çiçek koparılmış ve bir notun üzerine bırakılmıştı:

Bir şeyler bulmaya gittim. Lütfen gitme.

Lütfen'in altı çiziliydi. İki kere.

Doğrulup esnedim, sonra kollarımda kabuk bağlamış kum ve Ignios'taki kavgadan kalma kurumuş kan olmadığını fark ettim. Luther beni yatağa götürmeden önce bunları silmiş olmalıydı. Bir sürahi biranın ve nefis bir koku yayan gümüç bir yemek tepsisinin yanına temiz giysiler bile koymuştu. Yerimden sıçradım ve hiç vakit kaybetmeden utanç verici bir şekilde yemeğin altını üstüne getirdim. İşim bittiğinde, sıcak bir banyo bulmak için tuvalete doğru yürüdüm.

Kanlı, harap kıyafetlerimi çıkarıp buharlı suya batarken midem bulandı. Kendi iç huzursuzluğunun ortasında bile beni her zaman koruyor, en küçük şekilde bile olsa her zaman beni düşünüyordu.

Sevdiği kadın.

Taran'ın sözleri düşüncelerimde yankılanırken, biranın baş döndürücü etkisiyle uykuya dalıp çıktım. Bütün gece orada kalabilirdim -bütün yıl orada kalabilirdim- ta ki diğer odadan gelen sesleri duyana kadar. Bulaşık yıkamayı bitirdim ve suyun rahatlatıcı sıcaklığını isteksizce terk ettim.

Haftalardır ilk kez temiz ve dinlenmişim, zihnim nihayet şu anda merkezinde bulunduğum karmaşayı değerlendirebilecek kadar berraktı.

Kraliçe olmaya hazır değildim - felaketle sonuçlanan Meydan Okuma Dönemim bunu kanıtlamıştı. Doğru mizaca ya da doğru yetiştirilme tarzına sahip değildim ve bana hizmet etmek isteyen birkaç kişiyi de kendimden uzaklaştırıyordum. Bir savaşı bitirmektense başlatmak için daha donanımlıydım.

Ama taç yine de başımın üstünde duruyordu. Hazır olsam da olmasam da hükümdarlığım başlamıştı ve savaş da öyle.

Ordumu kurmanın zamanı gelmişti.

Kendi kendime sertçe bağıımı salladım ve kollarımın altına bir havlu sardım, sonra tuvaletten çıktım ve doğruca Luther'in göğsüne yürüdüm.

Geniş elleriyle kalçalarımı kavrayarak geriye doğru tökezlememi engelledi. Kendini de temizlemişti, yeni kıyafetleri ve temiz saçları güçlü bir şekilde odunsu misk kokuyordu.

"Dönmüşsün," dedim.

"Uyanmışsın." Bakışları çıplak tenimin üzerinde geziniyor, dolaştığı her yere bir sıcaklık yayıyordu. "İyi iyileşiyor."

Gözlerimi kırptım, bulanık ifadesi dikkatimi dağıtmıştı. "Ne?"

"Bu." Sağ eli yan tarafımdan yukarı kaydı ve göğsümün kabarıklığını sıyırdı. Nefesim kesildi.

Gözlerimi ondan ayırmak için çaba sarf ettim. Bunu yaptığımda, Ignios'ta aldığım yaranın gittiğini ve yerine yeni, pembe bir deri parçasının geldiğini gördüm.

"Ah. Doğru. Evet." Vücudunda yara var mı diye baktım ama neredeyse her santim derisi kalın bir kumaşla kaplıydı. Boğazı bile ağır bir atkıyla sarılmıştı. "Ya seninki?"

Yüzü karardı. "Peki."

Kaşlarımı çattım. "Hâlâ seni rahatsız ediyorlarsa merhem

yapabilirim-" "İyiler. Taran döndü, eğer yaralarını kontrol etmek

istersen." "Zalaric'ten haber var mı?"

"Henüz değil."

Sessizce durduk, gözlerimiz kilitlenmişti. Gitmek için hiçbir harekette bulunmamama rağmen, sanki ben sürükleniyormuşum da o tutunmak için mücadele ediyormuş gibi kalçamı sıkıca kavradı.

Bir nefes çektim ve dikkati ağzıma kaydı. Parmakları köprücük kemiğimin üzerinde gezindi, hilal şeklindeki yara izimin üzerinde bir an durdu, sonra boğazımın sütununu takip ederek ensemin etrafında kıvrıldı.

Beni öpecekmiş gibi kendine çekti, sonra durakladı, dudakları benimkinden bir nefes uzakta dururken alnı kırıştı. Zihni çok uzaklarda, benim katılmama izin vermediği bir iç savaş veriyor gibiydi.

Duygu atlıkarıncası yüzünde dönerken ve ben nerede duracağını görmek için beklerken, bir an için zihni bana bir duman bulutu gibi göründü, sanki en basit bir el sallamam ruhunu açabilirmiş gibi.

Bunu yapma dürtüsü heyecan vericiydi - sonunda tüm sırlarını öğrenecek ve neden uzaklaştığına dair gerçeği ortaya çıkaracaktım. Bu en karanlık türden bir ihanet, asla telafi edemeyeceğim bir ihlal olurdu - ama eğer sadece küçük bir anlık bir şey olsaydı...

İçimden bir ürperti geçti. *Alevler içinde ne düşünüyordum?* Luther'e böylesine korkunç bir şekilde ihanet etmek istesem bile, *zihinleri okuyamazdım*.

"Titriyorsun." Geri çekildi ve avuçlarını kollarımın üzerinde uzun darbelerle gezdirdi. "Giyinmelisin."

"Yapmalıyım," diye kabul ettim. İkimiz de kımıldamadık.

Aramızdaki havada çatırdayan bir enerji vızıldıyor, kalbim göğsümde gümbürdüyordu.

"Görünüşe göre sonunda yalnız kaldık," dedim, fısıltının biraz üzerinde bir sesle. Göğsüm onunkine değene kadar yaklaştım. Bu hareket havlumu sarsarak bir santim kaymasına neden oldu. Luther'in elleri hareketsiz kaldı.

"Diem," diye nefes aldı.

Umutsuz bir acelecilik beni ele geçirdi. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve ona olan ihtiyacımı ateşli bir öpücüğe döktüm, parmaklarım saçlarında düğümlendi ve kazağını kavradı.

Dudaklarımız tat ve dil öfkesiyle çarpışırken onu tutan her ne varsa yok oldu. Beni kollarının arasına aldı, sonra da beni sertçe duvara yaslayana kadar sendeleyerek ilerledi. Sırtım alaycı bir meydan okumayla dikleşti ve bedenimi onunkine yapıştırdı.

İri, buyurgan eller uyluklarıma doğru ilerledi ve havlumun kenarının altından kayarak etimi yoğurdu ve bacaklarımı birbirinden ayırdı. Her dokunuş beni kıvranmaya, kıvranmaya, yalvarmaya sevk etti. Kalçalarım ona doğru yuvarlandı ve ikimizden de bir inilti yükseldi.

"Seni hayal ederek geçirdiğim geceler," diye mırıldandı boğazıma doğru. "*Bunu*."

Beni yutacakmış, tüketecekmiş gibi tenimde gezinirken içimden hevesli sesler inledi. Zihnim bulanıklaşmıştı.

Ellerinin her sert hareketiyle ve kalçalarının doyumsuz baskısıyla büyüyen açlığın zonklamasını düşündü.

Vücutlarımızın sürtünmesi havlumu gevşetti ve yere düğerek beni onun kollarında çırılçıplak bıraktı. Luther alçak, hayvani bir ses çıkardı. Beni duvardan çekip tuvaletin mermer tezgâhına yatırdı, sonra daha iyi görebilmek için arkasına yaslandı.

Kızardım ve kollarımı belime doladım. Vücudumdan hiç utanmamıştım ama daha önce birlikte olduğum partnerlerin hepsi aynı yara izlerini ve kıvrımları paylaşan ölümlülerdi. Luther'in alışık olduğu partnerler- şey, bunu düşünmeye dayanamıyordum.

"Yalan söyledim," dedi, sesi donuklaşmıştı. "Daha önce." Omuzlarım kamburlaştı. "Hakkında mı?"

"Yalnız kaldığımızda yapacağım şeylerin en azının *bakmak* olacağını söylemiştim." Bir kez daha çıplak kalana kadar kollarımı nazıkçe sıyırdı, gözleri beni içine çekerken merak doluydu. "Ama bu... *sen*..." Kasları boğazına doğru sıçradı. "Sana sonsuza kadar bakabilirim ama bu yeterince uzun olmaz."

Tenim çok gergin, patlamaya hazır hissediyordum, bedenim içimde kıvılcımlanan duygu fırtınasını kontrol edemiyordu.

Bunun yeniliği beni kararsız bıraktı. Şehveti anlıyordum. Şehveti kontrol edebilir, bir kılıç ve kalkan gibi kullanabilirdim. Ama Luther'e karşı hissettiğim bu duygular... Bu sadece şehvet değildi. Bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Öte yandan tanrısallığım tam olarak ne istediğini biliyordu. *Ses* mırıldanıyor ve volta atıyor, korkaklığı bırakıp istediğimi almam için bana tıslıyordu. Luther'in ağzının köşesi bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve büyüm mutlulukla karşılık verirken parmak uçlarımda ışık kıvılcımları dans etti.

Cesaretimi topladım ve bir parmağımı kemerine soktum. "Ya *bakmaktan* daha fazlasını yapmanı istersem?"

Bana yırtıcı bir bakış fırlattı. Bu Prens bir avcıydı ve ben kendimi onun avı gibi hissediyordum; titriyor, bekliyor, buradan canlı çıkıp çıkamayacağımı merak ediyordum.

Eli dizime sürtündü, sonra bacağımda yavaş bir gezintiye başladı. Başparmağı iç uyluğum boyunca heyecan verici bir basınçla ilerledi. Kalçalarıma yaklaştığında, dokunuşu tehlikeli bir şekilde göbeğime yaklaştı, kirpiklerim dalgalandı ve bakışlarım aşağı düştü.

Eli hareketsiz kaldı. "Bana bak."

Ben yaptım.

Dizlerimi dürttü. "Aç." Açtım.

"Daha geniş."

Yaptım ve ağzım kurudu. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Her şeyimi *ona* açmıştım, her şeyimi.

Diğer elini çeneme götürdü ve yukarı kaldırdı. "İşte benim kızım."

Kafa karıştırıcı bir heyecan kanıma işledi. Daha önceki sevgililerimle kontrolü ele geçirmek için yanıp tutuştuğumu öğrenmek kimseyi şaşırtmazdı. Henri bir keresinde sekse bir kavgaya davrandığım gibi davrandığımla dalga geçmişti; asla geri çekilmiyor, asla teslim olmuyordum. Bunu coşkuyla telafi ettim ve partnerlerim her zaman boyun eğmekten çok mutlu oldular.

Luther'la da aynı şeyi bekliyordum. Bana hizmet etmeye o kadar kararlıydı ki, dans ettiğimiz bu çizgiyi nihayet geçtiğimizde, dinamiğimizin aynı kalacağını hayal etmiştim: inatçı bir Kraliçe ve onun itaatkâr Prensi.

Ama bu başka bir şeydi. Daha önce hiç sahip olmadığım bir şey, değerli bir rakip. Şimdi bana bakan, dudakları ayırık ve gözbebekleri gece gibi siyah olan adamın *boyun eğmeye* niyeti yoktu.

Ve hoşuma gitti.

Hem de çok.

"Gözlerini benden ayırma Bellator," diye emretti avucunu bacaklarımın arasına kaydırırken. Bulduğu ıslaklığı görünce ikimiz de nefes nefese kaldık. Yıllarca bıçak kullanmaktan avucundaki sert nasırlar, kaygan tenimde dayanılmaz derecede tatlı bir sürtünme yarattı. Parmakları öyle bir daire çizdi ki vücudum kamburlaştı ve ellerim mermeri tırmalamaya başladı.

Boğazında tatmin edici bir gümbürtü oluştu. Dokunuşu daha derin, daha sert, daha talepkâr oldu. Bir parmağını içime soktu, sonra diğerini.

Ona karşı kıvrandım ve dikkatli gözleri her küçük tepkiyi yakaladı. Zevkimin nüanslarını kurnazca incelerken hareketlerini ayarladı -daha hızlı ya da daha yavaş, daha sert ya da daha hafif. Dakikalar içinde beni nefes nefese, titreyen bir çılgınlığa sürükledi.

Bedenim daha önce hiç bilmediğim bir şekilde canlıydı. Her nefesim parmaklarının darbelerine bağlıydı, kalbim onun hareketleriyle aynı anda çarpıyor gibiydi.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Kendimi büyülenmiş, tamamen onun emrine girmiş ama bir şekilde özgür hissediyordum. Zincirsiz. Yenilmez.

Kalçalarımı eline doğru ittim ve o da onaylarcasına homurdandı. Diğer eli vücudumun haritasını çıkarıyor, sanki her birini hafızasına kaydetmiş gibi yavaş ve metodik bir şekilde her çizgime ve kıvrımına dokunuyordu. Birçok yara izimden birinin üzerinden her geçişinde burun delikleri genişledi.

Artan baskı beni çatlatmakla tehdit ediyordu. Zevk büyümle birleşti ve auramı aşılıyarak etrafımızdaki havayı gümüşü bir ışıltıyla tutuşturdu. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bunun bir kısmının onun için de yeni ve keşfedilmemiş olduğunu bilmek bana küçük bir heyecan ve biraz daha fazla rahatlık verdi.

Pantolonunun düğmesine uzandım, o da bileğimi yakaladı. "Sana dokunmama izin ver," diye yalvardım.

"Hayır."

Sesi yumuşak ama sertti. İnatçıydı. "Luther-"

Parmakları daha derine daldı ve protestolarım inlemelere dönüştü. Kontrolüm kayboldu, gözlerim kapanırken başım geriye düştü.

Yüzünü boğazımın kıvrımına gömdü. "Sana vermek istediğim çok daha fazlası var," diye nefes aldı tenime, sesi neredeyse benim kadar sarsılmıştı. "Çok daha fazlasını hak ediyorsun. En azından sana bunu verebilirim."

Sözlerinde bir yanlışlık olduğunu belli belirsiz hissediyordum ama ihtiyaç içinde boğuluyordum ve düşünce ben yakalayamadan uçup gitti.

Baskı arttı, arttı, arttı, dayanılmaz ve heyecan vericiydi. Bir bomba, bir volkan, barut fıçısındaki bir kibrit, sonsuz bir ateş ve alev alev yanan bir tutkuydum. Serbest kalmanın eşiğinde titrerken tırnaklarım kollarına batıyordu.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Bana ne istediğini söyle," diye kulağıma hırladı.

Gözlerimi açmaya zorlamak ve bakışlarımız kilitlenene kadar arkama yaslanmak için irademin son kırıntısını harcadım.

"Sen," diye fısıldadım. "Hepiniz."

Yüz ifadesini yürek burkan bir şey doldurdu. Parmakları içimdeki o mükemmel yere kıvrıldı ve kontrolün tüm görüntüsü patladı. Adını haykırıp titreyerek kollarının arasına yığıldığımda içim ürperdi.

Ellerimden daha fazla büyü döküldü, parlayan kordonlar onun etrafında dolandı ve onu daha da yakınlaştırdı. Dudaklarında sevecen bir gülümseme belirdi ve o da bunu mutlulukla yerine getirerek zevkten çılgına dönmüş bedenimi göğsüne yasladı. O

Yavaş, şefkatli vuruşlarla beni her dalgadan geçirdi ve sanki dokunuşu beni bütün tutan tek şeymiş gibi ona sarıldım.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı, dokunuşu sıcak ve acı verecek kadar nazikti. "Mükemmel," dedi o kadar sessizce ki kendi kendine konuşuyor olabileceğini düşündüm. "Sen çok mükemmelsin." Gözleri şefkatle parlıyordu ama kenarlarında rahatsız edici bir karanlık gizleniyordu.

"Ben çok çıplağım ve sen *çok* giyiniksin," diye şaka yaptım, tedirginliğime gülmeye çalışarak. "Neden sen ve ben aynı anda hiç soyunmuyoruz?"

Ellerim göğsünde aşağı doğru hareket etti ve sırtı sertleşti. Bana iffetli bir öpücük verdi, sonra geri çekilmeye başladı. "Giyin. Gel salonda bize katıl."

Suratımı astım ve onu geri çektim. "Diğerleri biraz daha bekleyebilir."

Kazağının eteğiyle oynadım ve kaldırmaya başladım. Şiddetle geriye doğru sarsıldı, neredeyse arkasındaki duvara çarpıyordu. Çabucak toparlanmaya çalıştı, ellerini kumaşın üzerinde yumuşattı ve düşürdüğüm havluyu almak için eğildi, ama omuzlarındaki kaslar hâlâ yay gibi gergindi.

Havluyu bana uzattı. Kaşlarımı çatarak görmezden geldim. "Luther, sorun ne?"

"Diğerlerinin yanına dönmeliyiz."

"Neden sana dokunmama izin vermiyorsun?"

"Az önce epeyce dokunuş yaptık." Bana kesinlikle alaycı olması gereken bir bakış attı, ama bu gergin bir bakıştı.

"Çok fazla dokundun. Sen..." Güvensizliğim yeniden su yüzüne çıkarken ellerimi kendime sararak tezgahtan kaydım. "Sana dokunmamı istemiyor musun?"

Tereddütü çok şey anlatıyordu.

"Elbette biliyorum ama burada yeterince uzun kaldık. Alixe ve Taran bekliyor."

Havluyu tekrar uzattı ve ben yine görmezden geldim. İçini çekti ve havluyu yanıma koydu, sonra da gitmek için döndü.

"Bekle," diye seslendim.

"Seninle salonda buluşuruz."

"Luther, dur."

Odanın içinde ilerlemeye devam ederek yatak odasının kapısına yöneldi. "Kraliçeniz durmanızı *emretti*," diye tersledim.

Hemen durdu, adımının ortasında dondu kaldı.

Birkaç kez göz kırptım, kendi sözlerime şok oldum. O kadar ileri gittiği için şok olmuştum.

Derin bir nefes aldım ve sesimi yumuşatmaya zorladım. "Bana bak Luther.

Lütfen."

Yavaşça, hissedilir bir isteksizlikle topuğunun üzerinde döndü. Yüzü sert bir bakışla sabitlenmişti, çenesi gergin ve gözleri soğuktu.

Ona doğru bir adım attım. "Daha önce bana söylemek istediğin bir şey olduğunu söylemiştin."

"Önemli bir şey değildi.

Yanlış söyledim." Tereddüt

ettim. "Şimdi de *yalan mı*

söylüyorsun?"

"Ben-" Eliyle yüzünü ovaladı. "Lütfen havluyu giyer misin?"

"Unut şu lanet havluyu!"

Dişlerini birbirine geçirdi. "Sen karşımda çıplak dururken doğru düzgün düşünemiyorum."

Gözlerimi devirip lavaboya doğru yürüdüm ve havluyu kapıp etrafımda düğümledim. "Daha iyi misin?"

Gözleri, kıvrımların arasından hâlâ görünen çıplak kalçaya sabitlenmişti. Elleri iki yanında büküldü. "Pek sayılmaz."

Donuk ifadesini, tüm sert açılarını ve sert çizgilerini inceledim. Az önceki tatlı memnuniyetin tüm izleri çoktan silinmişti.

Acı, cılız parmaklarını kalbimin içine soktu. Duyguları nasıl bu kadar çabuk değişebilmişti? Az önce paylaştıklarımız o kadar az şey mi ifade ediyordu ki, bir yazı tura atar atmaz bundan vazgeçebiliyordu?

Ve sonra aklıma geldi.

"Luther, eğer... eğer düşünüyorsan... yani, eğer ilgilenmiyorsan..." Boğazımda mide bulantısı yükseldi. "Az önce yaptığımız şey... Sırf Kraliçe olduğum için bana bu şekilde *hizmet edilmesine* ihtiyacım yok. Hiçbir zorunluluğunuz yok-"

"Az önce ne dedin sen?"

Karanlık tınısı damarlarımdaki kanı dondurdu. Basit bir soru hiç bu kadar çekilmiş bir bıçak gibi görünmemişi.

Gözleri benimkilerle buluştu, simsiyahtı ve öfkeyle titreşiyordu. "Az önce olanların sana *hizmet* ettiğimi mi düşünüyorsun? Kraliçe olduğum için *mi*? Ne yani, Diem, ben sadece senin lanet olası danışmanın olduğum için mi seni boşalttım?"

Yüz hatlarını kaplayan tiksintiden dolayı yanaklarımda bir utanç kızarması oluştu. Ama kızmaya hakkı olan *bendim*, o değil.

Sırtımı daha dik durmaya zorladım. "Başka ne düşünmem gerekiyor? Karşılık vermemle ilgilenmiyor gibi görünüyorsun."

Uzun bir süre bana ters ters baktı. Damarları derisinin altında patladı, vücudu kendini tutma çabasıyla titreşiyor gibiydi.

Omuz silktim, kalbim parçalanırken bile rahatsız olmamış gibi görünmek için elimden geleni yaptım. "Eğer beni arzulamıyorsan, dürüst ol. Ben yetişkin bir kadıyım. Bunu kaldırabilirim."

"Arzu mu?"

Sesi fısıltı yumuşaklığında, tehlikeliydi, patlamak üzere olan bir darbenin uğursuz vaadiyle gürliyordu.

"Seni *arzulamadığımı mı* sanıyorsun?"

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Arboros'ta **b i r b i r i m i z e** söylediklerimizi..." Kalın kalın yutkundum. "Ama şimdi beni uzaklaştırıyorsun, bu yüzden ben-"

Saniyeler içinde odayı geçti, içinden bir hırıltı koptu. Bir hareket bulanıklığı içinde beni duvara yapıştırdı, bir eli boynumda kenetlendi ve beni merhametine hapsedti. Diğer dizlerimin arkasına takılarak kalçalarımı açtı ve kalçalarını neredeyse yıpratıcı bir güçle ileri doğru itti. Uyarılmışlığının sert çıkıntısı, pantolonuna doğru gerildiği ve bacaklarımın arasındaki hala hassas olan ete saplandığı yerde inkar edilemezdi.

"*Bu seni arzulamadığım anlamına mı* geliyor?" diye tısladı.

Daha karanlık, daha ilkel bir tür zevk içinden geçerken bir soluk ve bir inilti arasında bir şey çıktı. Sesindeki vahşi ısırtık, bedenime hükmeden tutuşu, gözlerindeki acımasız vahşet. Bu ölçülü, korunaklı bir Prens değildi. Bu, özünde Luther'di, ham ve kontrolden çıkmış.

Çenemi zorla yukarı kaldırdı ve ağzını ağzıma doğru eğdi. "Seninle tanışana kadar neye *ihtiyacım* olduğunu bilmiyordum. Bir bakışınla -sesinin lanet olası tınısıyla- sikim kalkıyor. Tenine bir kez dokunduğumda seni en yakın yatağa sürüklemekten başka bir şey düşünemiyorum. Senin *içinde* olmadığım her saniye, sefil hayatımın boşa geçen bir başka anı."

Parmakları boğazımı sıktı; canımı acıtacak kadar değil, sadece nabzımı hızlandıracak kadar. Birazcık aklım olsaydı korkabilirdim ama kalçalarımın tepesinde karıncalanan enerji çok farklı bir tepki veriyordu.

"Tüm varoluşta bacaklarının arasında olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok ve senin tüketmeyi arzulamadığım hiçbir parçan yok. Gözlerimle." Bakışları küstahça göğsüme düştü. "Ellerimle." O

Göğsümü avucunun içinde sıktı ve ben nefesimi tutana kadar hassas noktayı yoğurdu. "Ağzımla." Beni öptü, sert ve doyumsuzdu, dili açgözlülükle benimkinin üzerinde geziniyordu.

Beni miyavlayan, titreyen bir su birikintisine indirdiğinde, beni serbest bıraktı ve bir adım geri çekildi. Dokunuşunu kaybetmek acı vericiydi ama ölümcül odağı beni hâlâ tamamen avucunun içinde tutuyordu.

"Seni arzulayan sadece bedenim değil, Diem. Bu benim kalbim." Göğsünü tuttu. "Benim yaralı, yıkık dökük ruhum. Gülümsemelerin, şefkatin, bana bakışın, beni *görüştün*... bunlar benim can damarlarım. Sensiz bir gün daha yaşamaktansa aç susuz kalmayı, ciğerlerim patlayana kadar denize batmayı, büyümü bırakıp tanrılığımın beni içten içe yakmasına izin vermeyi yeğlerim."

Birdenbire büyüğü yeniden canlandı ve güçlü varlığı odayı doldurdu. Havada dönerek tenimi çevreledi ve tanrısallığım, vahşi enerjisinde titreşen gazaptan yılmadan, istekli bir karşılıkla mırıldandı. Nefes almak için çırpındım, aurasının ve güçlü sözlerinin karışımıyla boğuldum.

"Arzu mu?" Karanlık, gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Arzu, sana karşı hissettiklerim için acınası bir kelime. Sana ihtiyacım var. Seninle ayakta duruyorum. Sen benim ateşimi körükleyen alevsin. Sakın bunu sorgulamaya kalkma, bir saniye bile."

"O zaman neden beni itiyorsun?" Fısıldadım.

Doğaüstü bir şekilde hareketsiz kaldı. Yavaşça, neredeyse fark edemeyeceğim kadar ince bir şekilde, yüz hatlarındaki öfke kayboldu ve yerini yorumlayamadığım bir duyguya bıraktı. Gözlerinin buz mavisi havuzlarında ışık ve gölge kırıntıları belirdi. Beni yatağa götürmek mi yoksa koşarak uzaklaşmak mı istediğini anlayamadım.

Onun da bildiğinden emin değildim.

Duvarı ittim, kaslarının bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi kasılmasından nefret ediyordum. Önünde durdum, dokunabilecek kadar yakındım ama dokunmadım. Henüz değil.

Elleriyle başladım, masum, basit. Parmak eklemlerimizin hafif bir fırçası. Parmağım onunkine dolandı. Güven verici bir sıkma.

Sabırla tepki vermesini bekledim. Birleştirilmiş ellerimize baktı ama kıpırdamadı.

Ellerim yüzüne doğru kalktı. Parmaklarımı keskin elmacık kemiklerinde, dolgun dudaklarında, geniş, köşeli çenesinde gezdirdim. Yara izinin çizgilerini takip ettim, gözlerini kapattığında gülümsedim, böylece göz kapakları boyunca izini takip edebildim.

Tırnaklarımı çene çizgisini koyulaştıran kaba kirli sakalına geçirdim ve ondan devam etmem için beni cesaretlendiren bir zevk homurtusu kazandım.

Dokunuşum boynuna doğru ilerlediğinde, avuçlarından gölgeler sızdı. Ayaklarımızın dibinde biriktiler, sonra duvarlara tırmanmaya başladılar. Dağınık mumları söndürdüler ve ışıkla işlenmiş çiçekleri boğdular. Gözlerini kapattığında gözlerinden gelen soluk parıltı bile kayboldu ve odayı aysız bir geceye çevirdi.

Dokunuşum için karanlık - bunlar onun nişan şartlarıydı. Bu an, yüksek sesle sorgulanamayacak kadar kırılgan, çok önemli görünüyordu.

Körü körüne eşarbını çekiştirdim ve boynunun sütununu okşayabilecek kadar gevşettim. Bir elimi ensesinin arkasına doladım ve boğazının çukuruna bir öpücük kondurabilmek için onu aşağı çektim. Yutkunduğunu, nabzının parmaklarımın altında attığını hissettim ve yine de direnmek için hiçbir çaba göstermedi. Cesaretlenerek kendimi daha da zorladım.

Ellerim yakasının altından geçerek omuzlarının kaslı düzlemleri boyunca sıcak tenini takip etti. Gerginliği azalana ve duruşu gevşeyene kadar başparmaklarımı bulduğum sert düğümlere doğru nazıkçe yuvarladım.

Teslim olmak ve bedenimi kontrol etmesine izin vermek şaşırtıcı derecede iyi hissettirmiş olsa da, bu iyiliğe karşılık vermeyi arzuluyordum. Onu sevgi dolu ellerle ve şefkatli öpücüklerle sarmak, sonra da bana verdiği aynı türden dehşet verici mutluluğu onda da ateşlemek istiyordum.

Bunu düşünmek beni cesur ve biraz daha pervasız yaptı. Ellerimi kazağının ön kısmında gezdirirken çenesini kemirdim.

Luther kaskatı kesildi.

Fark etmemiş gibi devam ettim ama gerginliği devam etti. Ben kazağının kenarından tutarken ikimiz de nefesimizi tuttuk.

"Kollar yukarı," dedim alaycı bir ses tonuyla, "tabii kıyafetlerini tekrar yakmamı tercih etmezsen."

Hareket etmedi. Sessiz ve hareketsiz bekledim. Kıpırdamadı bile.

Dudaklarım körü körüne ağzını ararken tenini sıyırdı. Bulduğumda onu öptüm -ilk başta hafif, yavaş, hayranlık uyandıran okşamalara dönüşen, sonra onu kendi acil vuruşlarıyla karşılık vermeye zorlayan bir ısrarla ısınan narin gagalar. Bir el saçlarıma dolandı ve çekiştirerek öpücüğü derinleştirmem için bana açtı verdi.

Kazağını kaldırmaya başladım. Yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça, parmak eklemlerim gövdesinin dalgalı çeliğine sürtünerek yükseldi ve sonra-

Elleri bileklerime kenetlendi ve onları itti. Hışırtılı bir hareket duydum, sonra tavanda bir küre kümesi belirdi ve odayı aydınlattı. Luther birkaç adım ötede durmuş, boynundaki atkıyı sıkıyordu.

"Giyin," dedi kesin bir ifadeyle.

Boğazım yandı. "Bunu neden yapıyorsun? Eğer beni arzuluyorsan, neden geri çekiliyorsun?"

Yüz ifadesi kalbimi durdurdu. Ne bir sıcaklık, ne bir sevgi, ne de bir duygu vardı. O boş bir kabuktu, soğuk ve acımasız bir Prens.

"Çünkü hayat acımasızdır," diye tersledi. "Ve her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

Gitmek için döndü.

"Luther, bekle."

Yürümeye devam etti.

"Sakın bana sırtını döneyim deme."

Kapıya ulaştı ve fırlatarak açtı.

"Kraliçeniz olarak, size emrediyorum-"

Kapı kapandı ve yalnız kaldım.

ChapTer

YİRMİ ALTI

Bana itaatsizlik etti.

Luther Corbois.

Bana

itaatsizlik etti.

Kraliçesi.

Bu itaatsizliği umursadığımdan bile değildi. İnatçı öfkem her zaman belli etmese de, Luther'in bana hayır deme konusundaki istekliliği hem ihtiyaç duyduğum hem de değer verdiğim bir şeydi.

Ama bu farklı hissettirdi. Bu basit bir anlaşmazlık, kazanılacak ya da kaybedilecek, bağırılıp çağırılacak ya da konuşulup geçirilecek bir tartışma değildi.

Bu bir karar verilmiş gibi hissettirdi. Luther bir kapıyı kapatıyormuş gibi. Bizim üzerimize.

Benden.

Saçlarımı havluyla kurularken ve hazırladığı temiz kıyafetleri giyerken bu düşünce kalbime ağır geldi. Reddedilişinin süregelen yakıcılığı, az önce yaptığı güçlü itiraflarla hafiflemişti.

Tüm varoluşta bacaklarının arasında olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok ve senin tüketmeyi arzulamadığım hiçbir parçan yok. Gözlerimle. Ellerimle. Ağzımla.

Bir parmağımı, öpücüğünden hâlâ şişmiş olan dudaklarıma bastırdım. Nasıl bu kadar güçlü hissedip de beni geri çevirebiliyordu? Bir şekilde layık olmadığına mı inanıyordu? Eğer öyleyse, onu seve seve aksi yönde ikna ederdim. Tercihen kendi gözlerimle, ellerimle ve ağzımla.

Ama ya *ona* layık olmayan *bensem*? Ya Kraliçe olarak yaptığım hatalar onu beni destekleme kararından pişman ettiyse ama bunu yüzüme itiraf edemeyecek kadar bana değer veriyorsa?

Dur, kendimi azarladım. Daha önce ondan şüphe ettin ve bir daha asla yapmayacağına yemin ettin.

Luther ne zaman anlamadığım bir Çey yapsa, bunun nedeni hep bir Gekilde beni koruması olmuştı. Eğer kendini tutuyorsa, açığa vurmak istemediği bir tehdit olmalıydı ve yine beni korumak için sır sakladığını bilmek beni öfkelenirse de, kendi sırlarımı hâlâ saklıyorken üzölmeye hakkım yoktu.

Eğer iyi bir Kraliçe olmak istiyorsam, örnek olmalıydım. Ona ve *hepsine karşı dürüst olmalı* ve güvenlerini tekrar kazanabilmek için dua etmeliydim.

Derin bir nefes aldım ve yatak odasından çıkıp ana salonun ortasına, kollarımı kavuşturmuş üç Corbois kuzeninin karşısına geçtim.

"Konuşmamız gerek."

Alix ve Taran şaşkınlıkla bana baktılar. İkisi de bir kanepeye uzanmışlardı, Alixe bir kase kuru meyveyi kemirirken Taran parmaklarının arasında ince, siyah bir bıçağı döndürüyordu.

Luther Göminenin yanında durmuş, elinde kehribar rengi sıvı dolu bir bardak, aynı boğ ve umursamaz ifadeyle alevlere bakıyordu.

"Bak Queenie," dedi Taran sırtarak. "Sihrim tekrar geri geldi."

Elindeki silaha daha yakından baktım. Kenarları gölge işçiliğiyle yapılmış bir bıçağın izlerini taşıyordu. Bir parmağını oynattı ve bıçak büyüyerek küçük bir baltaya dönüştü; avucunun içinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu.

"Luther'inki de öyle," dedim.

Taran ve ben ikimiz de ona doğru baktık. Luther bardağını sessizce döndürdü. Taran bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Biz marketteyken benimki bir anlığına geri döndü," diye ekledi Alixe.

"Bu daha sık oluyor gibi görünüyor," dedim.

Başını salladı. "Ve bu sadece bizim başımıza gelmiyor. Meros'tan bir çiftin bunun orada da devam ettiğini söylediğine kulak misafiri olduk ve Sophos'tan bir Soydan gelen, Umbros Kraliçesi'ne ondalık ödemededen büyü kullandığını söyleyerek övündü."

"Bunun daha önce olduğunu hiç duydun mu?"

"Asla," diye mırıldandı Luther.

"Detaylandırmak ister misin?" Biraz test edercesine sordum.

Sessizlik uzayıp gitti. Bardağından uzun bir yudum aldı ve Alixe ile Taran birbirlerine baktılar.

Ters ters baktım ve kendime bir bardak viski doldurdum, sonra da bir dikişte içtim. Taran alçak sesle ıslık çaldı.

"Biz yokken bir şey mi oldu?" Alixe dikkatle sordu. "Evet," dedim, tıpkı Luther'in "Hayır," demesi gibi.

Taran Alixe'e doğru eğildi. "Annemle babam kavga ediyor," diye fısıldadı yüksek sesle.

"Bu-" Dördümüzü işaret ettim. "-işe yaramıyor. Hepimiz tartışıyoruz, sır saklıyoruz, birbirimize güvenmiyoruz. Bu şekilde devam edemeyiz."

"Bana bakma," dedi Taran. "Ben sır saklamıyorum. Hepinize güvendim ve bakın beni nereye getirdi."

İçime bir suçluluk duygusu saplandı.

"Haklısın." Gözlerini kırıştırdı. "Bekle, öyle miyim?"

"Evet." İçimi çektim ve yanına oturdum. "Başından beri hepinize karşı daha dürüst olsaydım, belki de Coeurîle'de olanları durdurabilirdim. HEPİNİZ beni kurtarmak zorunda kalmazdınız ve o tanrı taşı bıçağı size asla isabet etmezdi." Elini tuttum. "Çok üzgünüm Taran. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Luther o kadar hızlı döndü ki içkisi bardağının kenarına döküldü. "Bu senin hatan değildi."

Sırtım şaşkınlıkla dikleşti. *Şimdi* söyleyecek bir şeyi mi vardı? "Geriye dönüp baktığımda," diye devam ettim, "yeterince şey gördüm. Neyin peşinde olduklarını bir araya getirmek için. Yapmış olsaydım, Vance ile asla kavga etmezdik ve-"

Luther, "*Bunun için kendini suçlamayacaksın,*" diye gürledi, maskesi kayarak acı bir öfke parıltısını ortaya çıkardı, sonra maskesini tekrar kilitlemeyi bağırdı.

Bu öylesine değişken ve orantısız bir tepkiydi ki, bir an için nutkum tutuldu.

Taran elimi sıktı, sesi yumuşadı. "Sadece takılıyordum. Bunun için seni suçlamıyorum ve Luther haklı, sen de suçlamamalısın."

"Ne olursa olsun, size bir özür borçluyum. HEPİNİZDEN sakladığım o kadar çok şey var ki, dürüst olmak gerekirse sizi bilgilendirmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ama bunu yapmak istiyorum. HEPİNİZ benim ailem oldunuz. Hayatımın en kötü haftalarında yanımda durdunuz ve bana güvendesiniz.

hiçbir nedenim yoktu. Sana verdiklerimden daha iyisini hak ediyorsun ve gerçekten çok üzgünüm."

Yüz ifademle samimiyetimi yansıtmaya çalışarak üçünün arasına baktım. Luther bir içki daha aldı ve arkasını döndü.

"Bizden tam olarak ne saklıyordunuz?" Taran sordu. Alixe hiçbir şey söylemese de gözlerinde aynı soruyu gördüm.

Yüzümü buruşturdum, keşke kendime ikinci bir bardak doldursaydım diye düşündüm. Ayağa kalktım ve uzun bir nefes aldım.

"Annem Sonsuz Alev Muhafızları'nın lideridir," diye başladım. "Sanırım Emarion Ordusu için bir görevdeyken öz babamla tanışmış ama onu hapisten çıkarana kadar emin olamayacağım - ki Lumnos'a döndüğümüzde bunu yapmayı planlıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum ama hayatta olduğunu ve benim varlığımı bildiğini biliyorum. Umbros Kraliçesi geçen Dövme Günü'nde Lumnos'ta ortaya çıkıp sihrimi bastıran flameroot'u almayı bırakmamı söylediğinde bana bunu söyledi. Ayrıca, Yüzbaşılar Yükseliş Balosu'na geldiğinde, bir Muhafız saldırısını durdurmak için yardımlarını almak üzere sihirlerini serbest bıraktım, bu yüzden Yüzbaşılar muhtemelen tüm düşüncelerimi ve anılarımı okumuşlardır - ve sizinkileri de."

Durakladım, en zor hap olacağını bildiğim şeye hazırlandım.

"*Hâlâ* Muhafızlarla birlikte çalışıyorum. Ölümlülerden alınanları geri almak için Kraliyetlere karşı savaşmalarına yardım etmek istiyorum. Ama sadece bazı Koruyuculara, yani bizi öldürmeye çalışmayanlara. Ama aynı zamanda iyi Soydan gelenlere de savaşta yardım etmek istiyorum. Ve tüm yarı ölümlüleri eve getirmek. Yani sanırım gerçekten bir taraf seçmiyorum..." Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "*Savaş* kısmını henüz tam olarak çözemedim, bu bir çeşit devam eden bir çalışma."

Üçü de bana göz kırptı.

"Oh, ve Luther ve ben imgelemler görüyorduk. Birbirimiz hakkında. Ve savaş hakkında. Ve bana Unutulmuşların Kızı diyen parlayan bir adam. Ayrıca, sanırım bir kehanet var. Umbros Kraliçesi bana bir kısmını anlattı, sonra Kral Ulther daha fazlasını söyledi ve - emin değilim, bu kısmı da hala çözmeye çalışıyorum - sonra taç giyme törenimde her şey ters gitti ve Sophos bana sahtekar dedi. Aslında bu konuda haksız da olmayabilirler, çünkü büyülerimde tuhaf bir şeyler var ve-"

"Kutsanmış Kindred..."

"Öz baban hayatta mı?"

"Ne tür imgelemler?"

"Bir kehanetten hiç bahsetmediniz."

"Ne demek '*sahtekar*'?" "Ve '*tuhaf*'
derken neyi kastediyorsun?"

"Daha büyük bir Kraliyet Muhafızına ihtiyacımız olacak."

İçim burkuldu. "Çok fazla olduğunu biliyorum. Ve muhtemelen daha fazlası da vardır." Luther'e sert bir bakış attım. Yakında kendi *itiraf* anını yaşamak zorunda kalacaktı. "Bunların hiçbirini sizden saklamak istemiyorum. Artık istemiyorum."

"Ne kehaneti?" Luther sordu. "Ne diyordu?"

"Hepsi saçmalıktı. Doğru olması mümkün değil. Zincirler, borç ve kalbe düşen kanla ilgili bir şeyler." Dudaklarım aralandı. "*Oh.*"

"Ne?"

"Her şeye rağmen doğru olabilir."

Luther bardağını yere çarptı ve önümde durdu. "Anlat bana. Her kelimesini."

Anılarımın derinliklerine daldım ve Umbros Kraliçesi'nin o gün Cennet Sırası'nda söylediği şifreli satırları çıkardım. "*Kalp taşına unutulmuş kan düştüğünde, zincirler kırılacak. Yaşam için yaşam, eski borç gerektirir ya da ebedi boyunduruk.*"

"Ürkütücü," dedi Taran yardımsever bir şekilde.

Luther kelimeleri tekrar tekrar söylerken gözleri doldu. "Neden bunun doğru olduğunu düşünüyorsun?" Alixe sordu.

"Taç giyme törenimde, Kindred Tapınağı'nın merkezinde bir taş vardı. Diğer Kraliyetler ona kalp taşı diyordu. Onu ayinler için kullanıyorlar. Önemli görünüyordu."

Kendi kendime, *tüm inmiş büyüünün kaynağı, eğer yok edilirse dünyanın parçalanacağı türden önemli bir şey, diye düşündüm.*

"Ritüelin bir parçası olarak, her birimiz kalp taşına kanımızdan damlalar döktük, ama sıra bana geldiğinde ve kanım kalp taşına değdiğinde, kalp taşı ortadan çatladı."

"Eğer 'unutulmuş kan' sizseniz, zincirler nedir?" Taran sordu. "Emin değilim." Luther'e baktım. "Umbros'a sormayı *umuyordum*. Kraliçe biliyorsa..."

"Ona Lumnos'tan bir mektup yazabilirsin," diye kestirip attı. "Peki ya Ulther - sana bir şey söylediğini söylemiştin?"

"Bu kısım daha da az açıktı. Bana tüm bu unvanları taktı... 'Kraliyetlerin Yutucusu. Diyarların Yağmacısı. İntikam Habercisi'. Sonra '*Bana senin kanının bizi paramparça edeceğini söylediler-*' dedi." Durakladım, bir nefes çektim.

farkına vararak keskin bir nefes aldı. "-*Taşlarımızı* parçalayın ve *sınırlarımızı yerle bir edin*. Sanırım o kısım da gerçekleşiyor."

"Sınırlar yıkılıyor olmalı," dedi Alixe. "Bu da büyüümüzün neden sürekli geri döndüğünü açıklıyor."

"Kral'ın tüm söylediği bu mu?" Luther sordu.

"Tam olarak değil. Ondan sonra sesi değişti. Sesi... yaşlıydı. Yaşlı değil, daha çok-"

"Kadim," diye yanıtladı Luther benim yerime ve ben de başımı salladım. Yüz ifadesi huşu ve endişe arasında bir yerdeydi. "Ne dediler?"

"*Ona hediyemizi ver, Unutulmuşların Kızı. Son geldiğinde ve kan döküldüğünde, hediyemizi sadık varisime ver ve ona bunun benim emrim olduğunu söyle.*"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Duyduğun ses," dedi, sesi aniden aceleci çıkmıştı, "bir kadına mı benziyordu?"

Tereddüt ettim. "Evet, nereden biliyorsun?"

"Sana bir şey veren oldu mu?" diye sordu. "Sana bir şey göründü mü?" Başımı salladım ve yüz ifadesi karardı. "İyi düşün Diem. Bir şeyler olmalı."

"Hiçbir şey yok. O günden önce Ulther'le hiç karşılaşmadım bile." "*Ulther-Lumnos* değil."

Kaşlarım havaya kalktı. Haklı mıydı? Tanrıça kesinlikle çok eskiydi ve eğer dünyevi bir beden aracılığıyla konuşacaksa, tacının taşıyıcısını seçmesi mantıklı olurdu.

Ama bu artık *benim* aracılığım ile konuşabileceği anlamına geliyordu. Bu düşünce sanki derimin altında zehir varmış gibi hissetmeme neden oldu.

Taran, "Eğer Kutsanmış Lumnos'sa, belki de hediye onun Tacıdır," dedi.

"Daha çok bir lanet gibi," diye mırıldandım. "Ve eğer onu vermemi istiyorsa, görünüşe göre önce benim ölmem gerekiyor. Onun *sadık varisi her kimse*, sırasını bekleyebilir. Meydan Okuma'dan bir kehanet uğruna hayatımı feda etmek için sağ çıkmadım."

Luther'in elleri kollarımdan ayrıldı. Yüzü solgun görünüyordu. "Hayır. Yapmayacaksın."

Derin bir nefes aldım. "Bundan hoşlanmadığını biliyorum ama hazır buradayken Umbros Kraliçesi'yle konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Bu onu trans halinden çıkarıp tekrar *sinirli bir* bölgeye itmiş gibi görünüyordu.

"Seni idam ettirebilir Diem."

"Eğer ölmemi isteseydi, beni Ölümlü Şehir'de öldürebilirdi. Sanırım onu aramamı istiyor."

"Ve eğer yanılıyorsan, ölürsün. Bu riski almaya değmez. Lumnos'a gidiyoruz, tartışma bitmiştir."

Dişlerimi sıktım, öfkem kaynamaya başlamıştı. "Bu sana bağlı değil."

Gözleri kısıldı. "Gerekirse seni bu diyardan kendim çıkarırım." "*Luther*," diye uyardı Alixe. "O Kraliçe."

Keskin bakışları kıza yöneldi. "Onu Ignios'ta geride bıraktıktan sonra bana bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Seni onu koruman için yanımda getirdim, terk etmen için değil."

"Benim emirlerime uyuyordu," diye araya girdim. "Emirlerini *sikeyim*."

Taran ayağa fırlayıp Luther'in önüne geçti ve elini onun omzuna koydu. "Kuzen, hadi dışarı çıkıp biraz yürüyelim."

Alaycı bir kahkaha attım. "Hayır, Luther'in birdenbire söyleyecek çok şeyi olduysa, duyalım. *Acımasız bir dürüstlüğün* ortaya çıkmasının zamanı gelmişti, değil mi?"

Gözlerimiz kaş çatma savaşında kilitlendi.

Luther çenesini indirdi. "Acımasız bir dürüstlük mü istiyorsun? Ignios'ta olanlar tam bir felaketti. Zar zor hayatta kaldık."

Omuz silkтім. "Sonunda her şey yoluna girdi."

"İyi mi? İyi mi?" Sesi daha yüksek, daha öfkeli çıkıyordu. "O sahilde kollarımda ölmeye ne kadar yaklaştığını hatırlamıyor musun? Eğer büyüm geri gelmeseydi-" Kendini durdurdu, gözlerini kapattı ve bir titreme onu sarstı. "Senin için kalbine bıçak saplayan benim Diem. Tam tersi değil."

"Kimse kalbine bıçak almayacak," diye mırıldandım. "Yara görüldüğü kadar kötü değildi."

Bir yalan. Utanç verici, abartılı bir yalan. Eğer sihri son anda mucizevi bir şekilde ortaya çıkmasaydı, ikimiz de ceset olacaktık.

Ama Taran ve Alixe geride kalsaydı, onlar da kalırdı. Onları göndermek hayatlarını kurtarmıştı - bundan emindim ve bu kesinlik öfkeli gururumun ateşini körüklüyordu.

"İşimizin sizi korumak olduğunu neden kabul etmiyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü senin işin beni korumak değil, bana hizmet etmek. Hâlâ bunu yapmaya istekli misin, yoksa inancını çoktan kaybettim mi?"

Çenesi gerildi. "Sana güvendiğimi biliyorsun. Her şeyden önce sana. Sen *her şeysin*."

Kalbim tökezledi ama öfkem devam etti. "Ignios karmaşıktı ama doğru karardı. Dördümüzün de hayatta kalmasının tek yolu buydu. Asıl *felaket*, emrettiğimde geri çekilmeniz konusunda size güvenemememdi. İkinize de," diye ekledim Taran'a keskin bir bakış atarak. Utangaç bir ifadeyle ensesini ovuşturdu.

Luther etkilenmemiştir. "Kraliyet Muhafızlarının Baş Generali, hayatlarını kurtarmak için gerekirse Kraliyete karşı gelme hakkına sahiptir."

"O zaman benim Baş Generalim olamazsın." Oda ölüm sessizliğine büründü.

"Bir süredir bunu düşünüyordum ve..." Tepkisine dayanamayarak yere baktım. "Alix'e Yüksek Generalim yapıyorum."

Kimse konuşmadı. Kimse hareket etmedi. Hava bile durmuş gibiydi.

Luther sonunda sessizliği bozduğunda sesi kısıktı. "Bu yatak odasında olanlarla mı ilgili?"

Yanaklarım ısındı. "Hayır. Bu Ignios'ta, Arboros'ta ve Meydan Okuma'da olanlarla ilgili. Kendimi riske atmak için yaptığım seçimleri kabul edebilecek bir Yüksek General'e ihtiyacım var. Hayatım konusunda sana güveniyorum Luther ama emirlerim konusunda sana güvenemem."

Tartışmak için ağzını açtı, sonra durdu, başını salladı ve arkasını döndü. "Güzel. Güzel. Bu kaçınılmazdı."

"Seni hâlâ yanımda istiyorum," dedim, ses tonum yumuşayarak. "Sadece... farklı bir şekilde."

Taran gergin bir kıkırdama çıkardı. "Zaten tüm o idari işlerden nefret ediyordun kuzen. Artık Diem'in tüm çabalarına rağmen onu hayatta tutmaya odaklanabilirsin." Bana göz kırptı. "Bu bütün gün, her gün yapılacak bir iş."

Alix'e akıllıca bir şekilde hiçbir şey söylemedi, ancak ona doğru baktığımda, hafifçe başını sallayarak göğsünün üzerine bir yumruk koydu ve bunun minnettar kabulünü gösterme şekli olduğunu biliyordum.

Elimi Luther'in sırtına koydum. "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Karşılaştığım savaşlar ne olursa olsun, benimle birlikte savaşmanı istiyorum. Bunu sensiz yapamam."

"Yapabilirsin. Ve içeceksin." Elimin altından çekildi ve bardağını kaptığı gibi boşalttı. "Yine de Lumnos'a geri dönüyoruz. Yüksek General ya da değil, sizi sağ salim eve götüreceğim. Gerekirse üçünüzü de yenerim."

Tartışmaktan ve kararımdan dolayı kendimi suçlu hissetmekten bıkmış bir halde derin bir iç geçirdim ve başımı salladım. "Pekâlâ. Eve gidiyoruz."

"Numara yok, Diem. Bana söz ver."

Güvensizliği beni incitmemeliydi, bunu hak etmiştim.

Ama incindim.

"Söz veriyorum," dedim sessizce.

ChapTer

TWenTY-SeVen

Luther'le kavgamdan sonra, toplumsal rahatsızlık o kadar yoğundu ki tadını alabiliyordum -acı ve sümüksü, bozulmuş krema gibi.

Taran'ın elinden tuttum ve onu masaya doğru sürükledim. "Yaralarını kontrol edeyim."

Tuniğini çıkarmasını işaret ettim, ardından Arboros'ta topladığım ot demetini çıkarmak için çantamı açtım.

"Kahretsin," dedim kaşlarımı çatarak. "Düşündüğümünden daha az koşuyorum." Luther bana baktı.

"Yeterince yok mu?" Taran sordu. "Ne kadar hızlı iyileştigine bağlı."

"Lumnos'ta daha fazlasını bulabilir misin?"

"Bu kadar güçlü bir şey değil." Yüzünün solduğunu gördüm ve hemen gülümsemeye zorladım. "Eminim onlara ihtiyacım olmayacak. İyi olacaksınız."

Suratını astı. "Bu kötü olmalı. Yine yalan söylüyor."

Taran'ın bandajlarını çıkarmaya başladım. Lapa hâlâ beyaz olsa da -genellikle işe yaramadığının işaretidir- yan tarafındaki kesikte tanrı taşının kara zehrinden eser olmadığını ve omzundaki yarada da sadece soluk bir iz olduğunu görünce rahatladım.

Yaraları bile beklenenden daha iyi iyileşmişti. Tanrı Taşı tipik olarak bir Alçalmış'ın doğal iyileşmesini bir ölümlününkine yavaşlatırdı ama Taran'ın yaraları haftalardır iyileşiyormuş gibi görünüyordu.

Yeni bir parti hazırlamaya koyuldum. "Lumnos seni gerçekten seviyor olmalı. Bunlar neredeyse iyileşti. Ve *bu* yalan değil."

Endişesi azalmış gibiydi ve gülümsedi. "Benden asla şüphe etmemeliydin."

"Benden şüphe duyanın sen olduğunu hatırlıyorum."

Alınmış görünecek kadar küstahtı. "Asla yapmam Queenie."

"Hayır mı? Ignios'taki planımdan şüphe etmedin ve beni kurtarmak için koşarak geri gelmedin mi?"

"Şey, bakın, bu konuda-"

"Zorlu Mücadele'de hayatta kalma yeteneğimden şüphe etmediniz mi?" "Adil olmak gerekirse, *hepimiz* şüphe duyduk-"

"Lumnos'ta o gün beni bu konuda azarladığında Luther'i seçeceğimden şüphe etmedin mi?"

"İyi, bunun geldiğini görmeliydim."

"Lumnos'ta ona ne söyledin?" Luther sordu. Taran ve ben, "Hiçbir şey," diye cevap verdik.

Luther'in gözleri kısıldı.

"Eğer Kutsal Anne'nin gözüne girebildiysem, bunu sonuna kadar kullanmalıyım," diye geveledi Taran ve konuyu aceleyle değiştirdi. "Belki de babamın izni olmadan çiftleşme törenleri yapılmasını yasakladığına göre artık bir eş istemeliyim."

Kaşları kalktı. "Bu kadar romantik olduğunu fark etmemiştim." "Değilim."

Alixé homurdandı ve Taran ona kaşlarını çattı. "Ben *değilim*."

"Gördüğün her çiftleşme işaretine bayılıyorsun." Bana ve Luther'a işaret etti. "Ve bu ikisi birbirine her dokunduğunda zıplıyorsun."

"Belki de *bazılarımız* sadece arkadaşlarımızın sonsuza dek birlikte olacakları kişiyi bulduklarını görmekten mutluluk duyuyoruz."

İçimde bir duygu seli parladı. Gözlerimin Luther'e kaymasına engel olamıyordum ama onun gözleri ellerimdeydi ve çalığmamı izliyordu.

Taran'ın kolunu sıktım. "Eşini bulacaksın, bundan eminim. Ve bunu yaptığında, o çok şanslı bir kadın olacak." Sırıttı.

"Aslında-"

Kitaplığın bir bölümü sarsıldı ve gürültülü bir gıcırtyla açıldı. Taran ayağa fırladı ve beni arkasına itti, büyüsunu kullanarak bir elinde karanlık bir balta, diğesinde bir gölge mızrağı yarattı.

Zalaric o zarif, kedi gibi tavıryla içeride sinsice ilerliyordu. Büyülü aurası zengin bir parfüm gibi yayılıyor, odayı benim ve Luther'inkiyle birlikte dolduruyordu.

Taran'ın önünde durdu ve ona alaycı bir değerlendirme yaptı. Tek bir parmak hareketiyle parıldayan bir sis Taran'ın ellerini çevreledi ve silahlarını dumana dönüştürdü.

"Ne-nasıl?" Taran kekeledi. Gerçek kılıcına uzandı ama Zalaric daha hızlıydı.

Taran'ın yumruğu kılıcın üzerine kapandığında cızırdayan mavi ışıktan bir kordon kılıcın kabzasının etrafından dolandı. Bir çılgılık atıp elini çekti ve yanmış gibi salladı.

Zalaric'in dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. Taran homurdandı ve ileri atıldı, hemen ardından da yüzüstü parıldayan bir kalkana çarptı.

Çenemi neredeyse halıdan kazımak zorunda kaldım. Eğitim seanslarımızdan Taran'ın yetenekli, hızlı ve uyumlu bir dövüşçü olduğunu biliyordum ama Zalaric onu beceriksiz bir acemiye indirgemişti.

"Kendini utandırmayı bitirdin mi?" diye sordu kibarca, altın halkalarla delinmiş ince bir kaşını kaldırarak.

Taran'ın kolunu tuttum. "Sorun yok, o bir arkadaş." Zalaric'e baktım. "Sanırım."

Zalaric'in odağı artık pelerininin örtmediği yüzümde netleşti. Başını eğdi, merakla bana baktı.

Luther ve Taran beni görüş alanından çıkarmak için öne doğru ilerlediler. "Ne haberler getirdin?" Luther sordu.

"Sizi Yüzüncü Yıl kontrol noktası olmadan Umbros'tan çıkarabilirim, ancak bağlantım yarın geceye kadar ayrılamaz."

Luther başını salladı. "Bu gece ayrılmamız gerekiyor." Zalaric omuz silkti. "O zaman size yardım edemem."

"Bağlantınızın fikrini değiştirmek için ne kadar ödemeniz gerekiyor?" "Bu mümkün değil. Ya bekleyin ya da kendi dönüş yolunuzu bulun." "Elbette bir gün bekleyebiliriz," diye teklif ettim.

Luther sessizce baktı, hayal kırıklığı buhar gibi üzerine yayılıyordu. Uzun bir an geçti ve hiçbir Gey söylemedi.

Arkasından eğildim ve tekrar denedim. "Kışın denizi geçmek soğuk ve yağmurlu olacak. Gitmeden önce sıcak bir yatak ve sıcak bir yemek hepimizin işine yarayabilir."

Luther'e baktım. Çenesi gerildi ve düzeldi ama yanıt vermedi.

Sonunda Zalaric'e döndüm. "Teşekkür ederim. Yarın gece bağlantınızla birlikte yola çıkacağız."

Gözleri benden Luther'e kaydı, sorulmamıG sorularla parlıyordu. Bir elini uzattı. "Doğru düzgün tanıştırdığımızı sanmıyorum."

Zalaric'in bileğini kavramak için kıllanmış bir Luther'in yanından geçtim.

"Lütfen, bana

D. Ben Luther'ın kuzeniyim." Diğerlerine elimle işaret ettim. "Bu Alixe-" Yüzeysel bir selam verdi. "-ve Taran." Kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu.

Zalaric Alixe'e kısacık bir gülümseme verdi. Dikkati Taran'ın göğsündeydi, onun gelişiyile benim bakımlarımın kesintiye uğradığı yer hâlâ çıplaktı. "Godstone?"

Başımı salladım. "Nereden biliyorsun?"

Kaskatı kesilmiş olan Taran'a doğru yürüdü ve elini omzundaki yaranın hemen üzerinde gezdirdi. "İzin verir misin Terry?"

"Ben Taran," diye homurdandı.

Zalaric omuz silkti. "Her neyse."

Taran'ın ağzı açık kaldı. Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım. Suskun bir Taran göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

Zalaric, Taran başını sallayana kadar sabırla bekledi, sonra parmaklarını Taran'ın altın sarısı teninin düzlemleri üzerinde nazıkçe gezdirdi. "Müşterilerimin ihtiyaçlarını karşılayabilmek için iyileştirme konusunda biraz bilgi edindim. Yıllar içinde epeyce tanrı taşı kesiği gördüm."

Taran aval aval bakarken o hâlâ yaradan çıkan koyu renkli damarların izini sürdü. Zalaric gözlerini yaradan ayırmadan Taran'ın gevşemiş çenesinin altından bir parmağını geçirdi ve çeneyi kapattı.

"Onları tedavi etmek hakkında çok şey biliyor musun?" Ben sordum.

"Anladığım kadarıyla tedavi edilemiyorlar. Kişinin hayatta kalıp kalmayacağı sadece şansa bağlı." Dilini şaklattı. "Acımasız bir ölüm. Korkunç acı verici. Ama bu..." Başparmağını Taran'ın köprücük kemiğinin çıkıntısı üzerinde gezdirdi ve mırıldandı. Taran'ın şoktan ölebileceğinden gerçekten endişelenmeye başlamıştım. "Bu neredeyse iyileşmiş görünüyor." Bakışları Taran'ın yüzüne kaydı. "Godstone'dan sağ çıkan birini hiç görmemiştim. Çok şanslısın."

Taran yutkundu. "Şey sen çok... çok..." Tekrar yutkundu. "Çok..."

Zalaric onun yerine, "Zengin," diye cevap verdi. Topuklarının üzerinde döndü ve kitap raflarına doğru yürüdü. "Ve siz soyluların aksine, ben servetimi kazandım. Şimdi geri dönüp yapmam gereken bir şey var."

Ben de arkasından gittim. "Tekrar teşekkür ederim, Zalaric. Cömertliğiniz çok takdir edildi."

"Ben pek çok şeyim D, ama *cömertlik* bunlardan biri değil. Tüm bunların faturası çok kabarık olacak. Umarım ödemeye hazırsındır."

"Öyleyiz," diye ısrar ettim, öyle olup olmadığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Alixe Taran'a sırtlamakla meşguldü, Luther ise şömineye bakmaya devam ediyordu.

Zalaric'in gidişini izlerken, kalbim onu soru yağmuruna tutma isteğiyle çarpıyordu - Umbros'taki yetiştirilme tarzı, yarı ölümlü çocuklar, annemle olan ilişkisi hakkında. Anlatacak sonsuz hikâyesi olan bir adamdı bu ve ben hepsini duymak için can atıyordum.

Belki o da onlara anlatmak istiyordu, çünkü son anda tereddüt etti. "İsterseniz yarın sabah sizi şehir turuna çıkarabilirim. Size daha az bilinen pazarları ve en iyi yiyecek satıcılarını göstermekten mutluluk duyarım." Kedigil bir gülümseme takındı. "Elbette bir ücret karşılığında."

Arkamdan onaylamayan bir homurtu yükseldi, hiç şüphesiz Luther'in boğazından.

İçimi çektim. "Çok güzel bir teklif ama durdurulma riskini göze alamayız."

"Benimle olursan Yüzellilikler seni rahatsız etmez. Beni ve halkımı rahat bırakmaları için onlara *çok* iyi rüşvet veriyorum. Ve sizi tanıyabilecek birileri olursa diye yüzlerinizi büyüyerimle gizleyebilirim. Görülmek istemediğimde görünmez olma konusunda oldukça iyiyimdir." Gözleri kısa bir süreliğine Taran'a kaydı. "Ve eğer fark edersen."

Hayır demem için bana zihinsel olarak hırladığını anlamak için Luther'i görmeme gerek yoktu. Ama içimde bir şey *evet demem için* beni cesaretlendiriyordu. Diğerlerinin bunu isyan ya da pervasız bir merak olarak göreceğini bilsem de, bunun ötesinde bir şeydi. Ruhum buraya bir sebepten ötürü getirildiğimizden ve Zalaric'le benim yolumuzun aynı taşlarla döşendiğinden emindi.

İçgüdülerine güven, demişti Luther.

Bunu söylediğine kesinlikle pişman olacaktı.

Sıcak bir gülümsemeyle "Bir tura bayılırsınız," dedim. "Faturamıza ekleyin." "Kuzen," dedi Luther karanlık bir sesle. "Bunu tartışmalıyız.

Özel olarak." "Gerek yok. Zalaric'in bize iyi bakacağından eminim."

"Öyle bile olsa, en iyisi şu ana kadar burada kalmak-"

"O zaman burada kal," dedim ses tonum keskinleşerek. Ona sert bir bakış fırlattım. "Ama ben gitmek niyetindeyim. Şehirde birkaç saat geçirdikten sonra Lumnos'a döneceğiz."

Bir uzlaşma için bir uzlaşma, diye düğündüm alaycı bir Çekilde. Luther'in gözleri bir an için büyüdü, sonra daraldı, alnında belli belirsiz bir kırışma oldu.

Arkamı döndüm. "Seninle kahvaltıdan sonra buluşuruz, Zalaric."

İkimize de büyülenmiş bir ifadeyle baktı, sonra Taran'a doğru küçümseyici bir el sallayarak gitmek üzere hareket etti. "Yarın giyecek bir gömlek bulmaya çalış Thomas."

"Bu Tar-"

Kitaplık yerine oturdu ve Zalaric gitmişti. Taran kaşlarını çattı. "Ondan *gerçekten* hoşlanmıyorum."

Sırıttım. "*Gerçekten* istiyorum."

"Hain."

Güldüm ve bandajlarını değiştirmeyi bitirmesi için onu sandalyeye geri ittim. "Gelmek zorunda değilsin. Bu benim almak istediğim bir risk, ama hiçbirinizden aynı şeyi istemeyeceğim."

"Sanki *onu* sana emanet edecekmişim gibi," diye karşılık verdi. "Ayrıca, senin başını belaya sokmanı izlemek benim yeni favori hobim."

"Hiçbir sorun çıkmayacak." Tatlı tatlı gülümsedim. "Luther'e söz verdiğim gibi, elimden gelenin en iyisini yapacağım. Şehre girip çıkacağım, sorun çıkmayacak."

Taran homurdandı ve ben de onu kaburgalarından dürttüm. "Peki ya sen, Alixe?" diye sordum.

"Şey, aslında..." Gözleri kaygıyla Luther'e kaydı. "Gelmek isterim. Lumnos'ta üzerinde çalıştığım bir şey var ve ihtiyacım olan şeyi bulabileceğim tek yer burası."

"Mükemmel." Luther'a gülümsedim. "Ya siz, Prens? Bize katılacak mısınız?"

"Hayır."

Gülümsemem düştü. Taran ve Alixe şok içinde birbirlerine baktılar.

"Söylediğim şey," diye kekeledim, "Ben... gelmeni istemediğimden değil, ben-"

"Siz üçünüz halledebilirsiniz." Pelerinini kaptı ve omuzlarına attı. "Diğerlerinin yakalanması ihtimaline karşı birimizin geride kalması daha güvenli olur."

"Luther-"

Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Hâlâ sihrim varken halletmem gereken bir şey var. Birkaç saat içinde döneceğim."

Onu takip etmek için koştum. "Bizimle gel. Seni orada istiyorum."

"Onların senin yanında olmasına alışmanın zamanı geldi, benim değil." Bana kısa bir bakış attı. "Bir uzlaşma için bir uzlaşma, Majesteleri."

Geri çekildi ve koridorda kayboldu.

YOĞUN BİR SICAK KOKU etrafımı sararak beni zaten huzursuz olan uykumdan uyandırdı. İki güçlü kol vücuduma dolandı ve beni havaya doğru çekti. Burnuma tanıdık bir misk kokusu dolunca bir anlık panik yerini rahatlamaya bıraktı.

"Luther," diye mırıldandım
uykulu uykulu. "Uyumaya
devam et."

Kemik yorgunu bedenim tam olarak bunu yapmak için inlese de, çekime karşı koydum.

Luther gittikten sonra, Alixe ve Taran büyümü nasıl kullanacağıma dair derslerle dikkatimi dağıttılar, sonunda yorgunluktan teslim olup yatağa çekildiler. Luther'in son sözlerini aklımdan çıkaramayınca, ateşin yanındaki koltuğa kıvrılıp bir bardak viski içtim ve kapıya bakarak onun dönmesini bekledim. Bir noktada, dalmış olmalıyım.

"Sonunda bir yatağa sahip oldun ve yerlerde ve sandalyelerde uyumayı seçiyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Alaycı ses tonu sinirlerimi yatıştırdı. Göğsüne sokuldum ve kazağından sızan mutluluk verici sıcaklığı hissettim. "Çok uzun zamandır yoktun."

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim.
Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." "Nereye
gittin?"

Çenesini başımın üzerine koydu. "Dua etmek için. Yolumuzun üzerinde Kutsal Lumnos Ana'ya ait bir tapınak gördüm ve bir adak adamak istedim."

"Ne için dua ediyordun?"

Uzun bir süre cevap vermedi. Elimi kalbinin üzerine gelene kadar kaydırdım.

"Huzur," diye fısıldadı titrek bir nefes vererek.

Beni yatağa yatırdı ve tüylü battaniyelerle örttü, sonra oda ısınana kadar köşedeki ocakla uğraştı.

Yatağın kenarına, yanıma doğru ilerledi ve elini benimkinin yanına koydu. Bir anda cephanelik yangınından sonraki sabaha, saraydaki yatağımda uyandığım ve onun yanımda olduğu güne geri döndüm. Gülümsemesini görmeme izin verdiği ilk gündü - henüz sadece benim için olduğunu fark etmediğim o gerçek, parlak, dünyayı aydınlatan gülümsemesini.

Yüzündeki o gülümsemeyi tekrar görmek için neler vermezdim.

İçini çekti. "Daha önceki davranışlarım için sana bir özür borçluyum. Haddimi aştım." Bir parmağını benimkine doladı. "Hiç kimseyi seni önemsedğim kadar önemsemedim. Tehlikede olduğunu bilmek içimde gurur duymadığım bir karanlığı ortaya çıkarıyor."

"Bana kızgın mısın?"

"Kızgıyım. Ama sana değil." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Asla size değil, Kraliçem."

"Alix'e'de mi? Luther, o yapmadı-"

"Ona da değil. Kraliyet sizden başka biri olsaydı benim yapacağımın aynısını yaptı."

Bir parmağımı daha onunkine geçirdim. "O zaman kime kızgınsın?"

Birleştirdiğimiz ellerimize baktı, boğazındaki kaslar sanki kelimeleri öne çıkarmak için mücadele ediyormuş ya da onları bastırmak için savaşıyormuş gibi esnedi.

Eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Uyu, Kraliçem." "Bekle, gitme. Sana dokunmayacağıma söz veriyorum."

Sanki sözlerim bir darbe vurmuş gibi irkildi. "Kal," diye yalvardım.

Kalbim umutla nefesini tutarken, yüzünde okunamayan bir duygu dalgalanıyordu. Büyü titreyip kaybolmadan önce gözleri büyüünün son kollarıyla hafifçe parladı ve bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Derin bir nefes alarak yatağın etrafında döndü ve yanıma tırmandı. Aramızdaki iki metrelik boş alan ve onun garip pozisyonu bile -sırt üstü yatmış ve tamamen giyinik, tavana sabitlenmiş temkinli ifadesi- rahatlamamı engelleyemedi.

Yan döndüm ve elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım. Onu zorlamıyordum, anlamasam bile onun sınırlarına saygı göstermeye kararlıydım. Kalbimi kırıyor olsalar bile.

Ama teklif

ediyorum.

Umuyorum.

Ateşin loş ışığı tenini yumuşak amber ve sienna renklerine boyuyordu. Göz kapaklarım ağırlaşana kadar yakışıklı yüzündeki renklerin dansını izledim. Gerçek mi yoksa bir rüya mı olduğundan emin olamasam da, zihnim uzaklaşırken sert, sıcak bir tenin elime yaklaştığını hissettiğime yemin edebilirim.

CHAPTER YİRMİ SEKİZ

Yürürken Zalaric, "Ana salondaki pazar çoğunlukla sıradan gezginlerden kolay para kazanmak için aşırı pahalı ıvır zıvırlardan oluşuyor," diye açıkladı. "Gerçek gösteri bu gibi alt seviyelerde gizlidir."

Zalaric'in Umbros Şehri'ndeki büyük turunun üçüncü saatindeydik; sabahı kumaş pazarının lüks elbiseleri, baharat pazarının güzel kokulu aromaları ve benim zevkime göre kitap pazarında dolaşarak geçirmiştik. Neredeyse beni ölümlülerin tarihine dair her kitabı almamam için fiziksel olarak zapt etmek zorunda kalacaklardı - ki bu kitapların bolca olduğunu keşfedince rahatladım. Eve döndüğümde bir ölümlü kütüphanesi kuracağıma ve içini doldurmak için Zalaric'in yardımını isteyeceğime dair sessiz bir yemin ederek isteksizce oradan ayrıldım.

Tüm pazarlar en beklenmedik türden hazinelerle dolu olsa da, mücevher pazarında gezinmek farklı bir dünyaya adım atmak gibiydi.

Sergilenen zenginlik karşısında gözlerim büyüdü - yumruğum kadar büyük yakutlar, parıldayan dantelleri andıran platin telkari ve kendi iç ışıklarıyla yayılan parlak renkli taşlar. Yükseliş Balomda Alçalmışlar'da en büyük savurganlığı gördüğümü sanmıştım ama buradaki süsler Yirmi Ev'i bile utandırmıştı.

"Bunu kim karşılayabilir?" Nefes nefese sordum.

Zalaric, "Çoğunlukla kraliyet mensupları," diye cevap verdi. "Buradaki satıcıların çoğu doğrudan Kraliyet ile çalışıyor."

Alix başını salladı. "Kral Ulther buraya sık sık sevkiyatları almaları için muhafızlar gönderirdi. Çiftleşme törenine hazırlanmak için pazarı neredeyse boşalttığını duydum."

Zalaric bana araştıran bir bakış attı. "Yeni Kraliçenizin parlak nesnelerden payına düşeni aldığına eminim."

Dalgınca boğazıma dokundum ve sahip olduğum tek mücevheri, Luther'in bana Meydan Okuma'mda verdiği kolyeyi düşündüm. Taç Giyme Töreni'nde onu takmamayı tercih etmiş, diğer Kraliyetlerle ilk karşılaşmamda mütevazı görünmeyi amaçlamıştım. Bu tesadüfi bir seçim olsa da - Muhafızlar tarafından çalınacağı ya da yok edileceği kesindi - eve dönmeyi ve onu tekrar boynuma takmayı arzuluyordum.

"İhtiyacı olan şey onda var," diye cevap verdim.

Alix kolumu dürttü. "Eğer hoşuna gidecek bir şey görürsen ona bir hediye götürebiliriz."

Bana ait olan herhangi bir parçayı kafamda canlandırmaya çalıştım. Büyürken, mücevher almaya param yetse bile, onları takmak beni sadece Ölümlü Şehir'in ara sokaklarında hedef haline getirirdi.

Ama şimdi bir diyarın kraliçesiydim. Hem de herhangi bir diyarın değil, güzelliğin ve savurganlığın para birimi olduğu Lumnos'un. Kendimi nadir taşlar ve değerli metallerle ıslatmak neredeyse iş tanımımın içindeydi.

Gözlerim soluk safirlerle süslenmiş siyah incilerden oluşan çarpıcı bir yakaya takıldı. Ona uzandım, sonra tereddüt ettim, kızardım ve garip bir şekilde değersiz hissettim.

"Deneyin," diye ısrar etti Zalaric. "Satıcıyı tanıyorum, bir şey demez." Siyah kadife yastığından kaldırdı. "Gel, şurada bir ayna var."

Yansımamı gördüğümde nefesim ciğerlerimi parçaladı. Zalaric'in illüzyonları sayesinde bana tamamen yabancı bir yüz bakıyordu. Aynadaki kadın çok daha yaşlı, zarif, şehvetli bir vücuda ve düz zümrüt rengi bir saça sahipti. Gözlerime uyan duman rengi bir elbise - *gerçek gözlerime*, ona verdiği lacivert gözlere değil - kıvrımlarının üzerine dökülüyor ve yerde birikiyordu.

Gerçekten dönüşmediğimi teyit etmek için vücuduma ve sade, buruşuk kıyafetlerime bakmam gerekti. Zalaric boynumdaki tasmayı sabitledi, sonra beni belimden tutup kendi etrafımda döndürdü.

Omzumun üzerinden baktım ve nefesim kesildi. Kolyenin arka kısmı, sırtımdan aşağı damlayan alçak bir noktaya dökülüyordu. Mağaraların loş ışığında inciler elbisemin koyu renkli kumaşında neredeyse kayboluyor, dağılan mavi taşlar yağın yağmurun pelerini gibi görünüyordu.

"Nefes kesici," diye mırıldandım. Kıpırdadım ve saç telleri sallanarak safirlerin ateşli ışıltısını ortaya çıkardı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bu sizin için yapıldı," dedi Zalaric. "Sizin adınıza fiyat pazarlığı yapmamı ister misiniz?"

Yüzü, üzerine ekleyeceğinden emin olduğum muazzam komisyon beklentisiyle aydınlandı ama beni engelleyen şey bu değildi.

"Yapamam. Ben..." Başımı salladım. "Ne kadara mal olursa olsun, yeterince param olmadığından eminim."

Taran, Zalaric'in dün taktıklarına şüpheli bir şekilde benzeyen altın kol kelepçelerine hayranlıkla baktığı yakındaki bir kulübeden omzunun üzerinden, "Eminim öyledir," diye tersledi.

Alixé, "Bunu her zaman Corbois Hanesi'nin hesabına yazabilirsiniz," diye önerdi.

Zalaric'in gülümsemesi daha da sıkılaştı. "Gerçekten de öyle. Lumnos kraliyet ailesi pazarları her zaman açık tutar."

Bir parçam derinden *derine* evet demek istiyordu. Sırf güzel olduğu için kullanışsız bir şey satın almanın heyecanını hiç tatmamıştım. Belki de bunu istemek beni anlamsız kılıyordu ama neden istemeyeyim ki? Herkes güzel hissetmeyi hak etmiyor muydu?

"Hayır. Yapamam." Kararlılığım kırılmadan önce tasmayı çıkardım. "Paramı başka şeyler için saklamam gerekiyor."

Savaş gibi.

Zalaric'in kaşları kalktı. "İlginç. Daha önce hiçbir kraliyet mensubunun daha önce *para biriktiriyordum*."

Oynamak zorunda olduğum rolü hatırlayarak gerildim. Gerçek bir Corbois bunu hiç düşünmeden satın alırdı, değil mi?

"Çok tutumludur," diye söze girdi Alixé. "Küçüklüğünden beri hep öyleydi."

Kuvvetle başımı salladım.

Zalaric dudaklarını büzdü. Yakayı aldı ve başparmağını safirlerin üzerinde gezdirerek baktı, sonra bana baktı. "Şu ana kadar fark ettiğimi sanmıyorum ama gözlerin pek mavi değil, değil mi?"

"Öyleydiler," diye söze girdim. "Kahverengi doğmuşlar, yani mavi. Bir çocukluk hastalığında renklerini kaybettiler."

Başını eğdi. "İlginç."

Yaptığım hatadan dolayı utandım. Aynı bahaneyi o kadar çok tekrarlamıştım ki, kelimeler refleks haline gelmişti.

Alixé aynaya baktı ve yansıması karşısında şaşkın bir kahkaha attı. İri yarı bir adamın kılığına girmişti, gömleksizdi ve tepeden tırnağa karmaşık dövmelemlerle kaplıydı.

"Bizi birbirimize karşı normal ama diğer herkese karşı farklı göstermeyi nasıl başarıyorsun?" diye sordu. "Bunun daha önce yapıldığını hiç görmemiştim."

"Işığ1 bir kalkanın etrafında büküyorum, böylece illüzyon sadece dışarıdan görülebiliyor."

"Ama çok kalabalık - diğer insanların kalkanın kenarlarına girmesini nasıl önlüyorsunuz?"

Bir elini salladı ve kalkan bir anlığına parıldayarak göründü. Her birimizin vücudunu ikinci bir deri gibi sardı ve zemini sıyırdı, böylece aramızdan geçen herhangi biri ona çarpmak yerine bir halı gibi üzerinden geçecekti.

Alix e etkilenmiş görünüyordu. "Bu çok zekice. Nerede eğitim aldın?" "Eğitim almadım. Kendi kendime öğrendim."

Taran elindeki şeyi büyük bir *gürültüyle* yere düşürdü. "Ne? Hiç eğitimin yok mu? Hiç mi?"

Zalaric kıllarını kıpırdattı. "Biz yarı ölümlüler sizin seçkin Soyundan Gelme akademilerinize katılma lüksüne sahip değiliz. Ben bir ölümlü tarafından yetiştirildim, bu yüzden büyümü nasıl kullanacağımı kendi başıma öğrenmek zorunda kaldım."

Bir ölümlü tarafından mı yetiştirildi? Ona olan düşkünlüğüm arttıkça kalbim üç kat büyüdü.

Taran gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı. "Ama... senin büyün... dün, sen... sen çok..."

"Sizden çok daha mı iyi? Sanırım akademileriniz o kadar da elit değil." Taran homurdandı ve Zalaric'in eğlenen ifadesi muzip bir pırıltıya büründü. "Merak etme, en iyi kılığımı senin için sakladım."

"Hayır," diye mırıldandı Alixe.

Taran aynaya doğru tepindi ve boğuk, dehşet dolu bir ses çıkardı. "Beni *küçük bir kız mı yaptın?*"

Taran'ın karşısında duran, çileden çıkmış ifadesi Taran'ın melek yüzüne yansıyan, sekiz yaşlarında, altın sarısı saçları ve pembe elbisesiyle sevimli bir çocuk, elinde bir sepet papatya taşıyordu.

Ellerimle ağzımı kapattım ama bu yüksek sesli bir kahkaha patlamadan önce olmadı. Ona özür dileyen bir bakış attım, omuzlarım kontrolsüzce titriyordu.

"Değiştir şunu," diye tısladı Zalaric'e.

"Hiç sanmıyorum. Sana çok yakışıyor. Yine de bir bedel karşılığında bunu düşünebilirim."

"Değiştir, yoksa Kindred'a yemin ederim ki-"

"Bana teşekkür etmelisiniz. Bu pazarlık için bir nimet. Satıcıların küçük bir kıza indirim yapma olasılığı çok daha yüksek olacaktır."

"Bana bakın," diye bağırdı Taran. "Boyum bir metre! Kafam masaların üzerine ancak ulaşıyor!"

"En azından bu, satıcıların neden bütün gün kasıklarına bakıp gülümsediklerini açıklıyor," diye takıldım.

Bana ters ters baktı. "*Benim* tarafımda olman gerekiyordu Queenie. Seni Guar'dan kurtardığım için bana borcunu böyle ödüyorsun-"

Alixé onun kaburgalarına sert bir dirsek attı ve gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ne?" diye tersledi. Yüzü bembeyaz kesildi. "Ah."

Zalaric Taran'ın sürçtüğünü fark ettiyse de hiçbir belirti göstermedi. "Burada değiştiremem yoksa biri fark edebilir. Şimdilik bununla yaşamak zorundasın, Tristan."

Taran'ın çenesi sıkıştı. "Bu benim adım değil." Zalaric kaşlarını çatı. "Tybold mu?"

"Bu lanet olası bir *Gryvern* ismi." "Özür dilerim. Şimdi hatırladım. Tulip." "O *lanet olası* bir *çiçek*!"

Alixé ve ben birbirimize baktık, ikimiz de gülmemek için dudaklarımızı sıkıca bastırdık.

"Kan dökülmeden önce ikimizden biri bu işi bitirmeli," diye fısıldadım ona. "Ama ben bundan müdahale edemeyecek kadar keyif alıyorum."

"Ben de öyle. Aemonn bile onu bu kadar heyecanlandırmıyor." "*Taran! T-A-R-A-N! O kadar da zor değil!*"

Alixé koşarak onun kolunu tuttu. "Kuzen, bak, zırhlı birkaç kabin görüyorum. Belki işe yarar bir şeyler bulabiliriz."

Onlar uzaklaşırken, Zalaric'in mağrur yüzünün çatladığını ve yüz hatlarını samimi bir gülümsemenin ısıttığını fark ettim.

"Çok mu ileri gittim?" diye sordu.

"Hiç de değil. Genelde benimle alay eden o olur, bu yüzden tam desteğime sahipsin."

"Mükemmel. İntikama ihtiyaç duyduğunuzda beni kiralamaktan çekinmeyin." "Ücret karşılığında mı?" Ben şaka yaptım, o da sırıttı.

"Elbette. Gerçi kızdığında her zaman bu kadar yakışıklı görünüyorsa indirim yapmayı düşünebilirim."

Ağzım açık kaldı. Zalaric... Taran'la *flört* mü ediyordu?

"Oh, aslında, um, ilgilendiğinden emin değilim-" Kendimi durdurdum. Taran'ın neyle ilgilendiğini gerçekten bilmiyordum. Varsayımlarda

bulunmuştum,

ama hiç sorma zahmetine girmemiştim. Bunun farkına varmak beni biraz utandırdı.

Zalaric dirseğini uzattı. "Benimle yürür müsün?"

Kolumu onun koluna geçirdim ve yürümeye başladık. "Bunu yapmayı teklif ettiğın için tekrar teşekkür ederim."

"Misafirlerim için her şeyi yaparım."

"Bu durumda... Bir ricam var. Bana kendinizden bahsetmek isteyebileceğınızı umuyordum."

"Luther ve benim nasıl tanıştığımızı zaten bilmiyor musun?"

"Biliyorum. Onun hakkında bir şey sormuyorum, senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. *Senin* hikayeni. Lumnos'ta senin gibi insanlarla çok nadir karşılaşıyorum. Burada hayatının nasıl geçtiğini bilmek isterim - eğer rahatça paylaşabilirsen."

Bana biraz şüpheyile baktı, sonra beni kalabalığın daha az olduğu pazarın çevresindeki bir yürüyüş yoluna çıkan bir merdivene doğru çevirdi.

"Lumnos'ta doğdum," diye söze başladı, "Ölümlü Şehir'de, Paradise Row adlı bir mahallede. Muhtemelen adını bile duymamışsınızdır."

Sertçe ısırđım ve cevap vermedim.

"Annem bir meyhanede çalışırken ben yedi yıl boyunca saklanarak yaşadım. Çok güvenli bir yer değildi ama elinden gelenin en iyisini yaptı ve yeterince mutluyduk - ta ki bir gün eve gelmeye ne kadar. Nedenini asla öğrenemedim."

Kolunu sıktım. "Kaybın için çok üzgünüm, Zalaric."

Çenesi büküldü. "Uzun zaman önceydi. Şimdi onu zar zor hatırlıyorum." "Çok gençtin. Ne yaptın?"

"İlk başta gitmekten çok korktum. O güne kadar evimizden hiç ayrılmamıştım. Sonunda acıktım ve sokaklarda dolaşıp dilenmeye başladım. Birinin gözlerimi görmesi ve melezleri ihbar etmem karşılığında verilen büyük ödölü almam için beni Kraliyet Muhafızları'na teslim etmesi uzun sürmedi."

Kaşlarını çattım. "Bu korkunç. Bu ödüller çok kötü bir uygulama." "Bunu Luther'e söyleme. Bu onun fikriydi."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Öyle miydiler?"

Zalaric başını salladı. "Ödölü koyduktan sonra insanlar yarı ölümlüleri kendileri infaz etmeyi bıraktı ve ödölü almak için çocukları ona canlı olarak teslim etmeye başladı. Bu sayede bu kadar çok kişiyi kurtarabildi."

Dünyam yeniden yönlenirken gözlerimi ileri diktim. Kraliyet'in bilgi karşılığında ödöl takas etme sistemini uzun zamandır küçümsüyor, komşuyu komşuya düşman ettiği için ölçülemeyecek kadar acımasız olduğuna inanıyordum. Ya tüm bunlar Luther'in kurtarılmayı hak edenler

için müdahale edebilmesini sağlama yoluysa?

"Ah, Luther," diye mırıldandım, kalbim birkaç kez çarptı.

"Keşke o zaman ona güvenilebileceğimi bilseydim. Beni ona götürdüklerinde öldürüleceğimi düşündüm ve kaçmaya çalıştım. Muhafızlardan biri beni yakaladı ve boğazımı kesti." Boynundaki yara izini ortaya çıkarmak için cüppesinin yüksek yakasını indirdi. "Luther kanamayı durdurarak beni buraya, Umbros'a getirmeyi başardı. Bayan Margie'ye."

Sevgiyle gülümserken gözleri uzaklara dalıp gitmişti. "Çok iyi bir kadındı. Akıllı ve becerikli. Ateşliydi de. Birkaç kelimeyle sizi küle çevirebilirdi ama bunu hak ettiyseniz. Ve sevgi doluydu. Son derece cömertti. Luther'e bulabildiği yetimlere ev bulması için yardım etti, geri kalanını da kendisi baktı. Bana bir evlat gibi davrandı, ben de onu bir anne gibi sevdim."

"Harika bir insana benziyor."

"Öyleydi. Çok da güzeldi." Gözlerini pazara dikti, ifadesi sertleşti. "Deri pazarında bedenini satarak iyi para kazanıyordu ama o bir ölümlüydü. Vücudu yaşlandı, para kurudu ve biz yoksulluğa düştük." İç çekti. "Yetimleri yanına almaktan hiç vazgeçmedi. Onlara verecek hiçbir şeyi olmadığına bile bir yolunu bulurdu."

Zalaric ve ben bir süre sessizce yürüdük, üzüntüsü havada hissediliyordu. Elimi onunkinin içine soktum. Bana sıkı bir gülümseme verdi, boğazı çalışıyordu.

"Bir gün Margie hastalandı ve şifacı tutacak parası yoktu. Luther'den ya da çocukları yerleştirdiği ailelerden para istemesi için ona yalvardım. Tabii ki reddetti. Onları kendisiyle çalışmaktan korkutmak istemedi." Sesi özlü bir hal aldı. "Bana '*Zal, para asla doğru şeyi yapmanın önüne geçmemeli*' dedi."

"Aynı fikirde olmadığınızı hissediyorum," dedim nazikçe. "Eğer ölüysen doğru şeyi yapamazsın." Bunu tartışamazdım.

Omuzları geriye doğru yuvarlandı. "O öldükten sonra bir daha asla fakir olmamaya karar verdim. Yankesicilikle başladım, altınları saklayıp çaldığım diğer şeyleri satıyordum. Sonra kan pazarına geçtim - dövüş halkalarına böyle diyorlar. Kraliçe'ye ondalık ödemeye gücüm yetmiyordu ama dövüşçüler ringdeyken büyülerini geri alıyorlardı. Hayatımda ilk kez büyü kullanmışım; o zaman çoğundan daha güçlü olduğumu fark ettim."

Güldüm. "Bu hafif kalır. Luther dışında Lumnos'ta tanıştığım hiç kimse yanına bile yaklaşamaz."

"Kraliçe hariç tabii ki."

"Ah, şey... doğru, evet. Onun dışında tabii ki." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Ve sen."

"Ben, şey... evet, sanırım." Boğazımı temizledim. "Büyü yapmayı orada mı öğrendin, o dövüşlerde mi?"

"Öyle. Hayatta kalmanız buna bağlı olduğunda hızlı öğreniyorsunuz. Orada sık sık kazanmaya başladım, sonra deri pazarlarında kendi başıma biraz zaman geçirdim. O zamana kadar Umbros'taki daha güçlü insanların dikkatini çekmiştim. Beni ufak tefek işler için işe aldılar ve zamanla, doğru fiyatı ödemeye istekli olanlar için zor görevleri gizlice halletme konusunda ün kazandım. Bugün hâlâ yaptığım şey bu."

"Peki ya han?" Ben sordum.

"Sahibi benim ama diğer Lumnos yarı ölümlüleri işletiyor ve kârı aralarında paylaşıyorlar. Gençlere ev diyebilecekleri bir yer, yaşlılara da hayatlarını güvenle kazanabilecekleri bir yer sağlıyor. Hiçbirinin Margie ve benim yapmak zorunda kaldığımız seçimleri yapmak zorunda kalmamasını sağlıyorum."

Yan tarafını dürttüm. "Cömert olmadığını söylediğini sanıyordum."

Bana iyi huylu bir bakış fırlattı. "Kimseye söyleme. İtibarımı mahvedersin."

"Merak etme, sır saklamakta iyiyimdir." Bir gülümsemeyi paylaştık ve yürümeye devam ettik. Onun olağanüstü açık sözlülüğü beni daha cesur yapıyordu. "Handaki çocukların yaşlarına göre çok yetenekli olduklarını fark ettim."

"Hepsinin paranın satın alabileceği en iyi eğitimi almasını sağlıyorum." Gururla gülümsedi. "Benimkilerden bazıları Sophos'ta eğitim görmeye bile davet edildi."

Midem bulandı. Orada eğitim görmeye davet edilen ölümlüleri bekleyen karanlık kaderi biliyordum; Lumnos yarı ölümlüleri için de aynı şey geçerli olacak mıydı?

"Bu... güzel, ama ben eğitimlerini kastetmemiştim. Ben sihirlerinden bahsediyordum. Luther onların Lumnos'taki Soydan gelen çocuklardan daha iyi eğitildiklerini söyledi."

Kayıtsızca mırıldandı. "Öyle mi?"

"Çok iyi bir öğretmenleri olduğundan şüpheleniyorum. Çok güçlü bir öğretmen. Diyelim ki, 'yakışıklı' Corbois kuzenini oldukça utandırabilecek biri."

Zalaric'in sırtışı onu ele verdi.

Durdum ve yüzümü ona döndüm. "Lumnos'a gel ve bana öğret. Ücretinizi söyleyin, ben ödeyeyim."

"Siz kraliyet ailesinin bir üyesisiniz. Elbette ülkedeki en iyi eğitime

erişiminiz var."

Önce cevap vermedim, sözlerimi tartıyordum. Aynı açıklanamaz içgüdü beni yine kışkırtıyordu, tüm sağduyu ve mantığa rağmen ilerlemeye iten o dürtü.

"Tipik bir Corbois terbiyesi almadım." Etrafıma bakındım ve sesimi alçalttım. "Hayatta kalmak için çalışmak zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu ben de biliyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde hiç tepki vermedi. Yüzümü incelerken ifadesi düz kaldı. "Sen bir yarı ölümlüsün, değil mi?"

Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. Bunu kabul edemezdim, *edemezdim*. Bir yarı ölümlünün kraliyet ailesiyle bu kadar özgürce iletişim kurabilmesinin tek yolu kanunlardan muaf olmasıydı ve muafiyeti olan tek kişi de Kraliyet'ti. Zalaric kadar zeki bir adam bağlantıyı bir saniyede kurardı.

Ama ben daha inkâr edemeden yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Biliyordum! Seni görür görmez anladım. Sende de hepimizde olan o bakış var."

Endişeyle etrafıma bakındım. "Ne bakışı?"

"Dünyada ait olduğu yeri bulmaya çalışan birinin bakışı."

Öfkelendim ve onu yavaş bir yürüyüşe geri çektim. "Onaylamayı ya da reddetmeyi reddediyorum."

"Gerek yok, haklı olduğumu biliyorum. *Her zaman* başka bir tane bulabilirim." Dudağı hınzırca bir sırıtışa dönüştü. "Bu da bana Prens'in bugün nerede olduğunu hatırlattı."

Tepkimi bastırmak için her atomumu, her saç telimi, her damla kanımı ve vücudumdaki son kararlılık kıvılcımını harcadım.

Kalbim, küçük bir kafesteki korkmuş bir kuş gibi öfkeyle çarpıyordu. Bu Luther'in en karanlık, en sıkı korunan sırrıydı. Zalaric biliyor muydu? Annem ona söylemiş miydi? Başka birine söylemiş miydi?

"Dinleniyor," dedim sertçe. "Uzun bir yolculuk yaptık."

Zihnim bu sabaha geri döndü. Ayrı taraflarda uykuya dalmış olsak da, uyandığımda onun kucağına sarılmıştım, dudakları şakağıma değiyordu. Terden sıırılsıklam olmuştu, teni kızarmıştı. Onu serinletmek için eşarbını ve ağır giysilerini çıkarma isteği neredeyse aşılamazdı.

O kadar mışıl mışıl uyuyordu ki kendimi kurtardığımda kıpırdamadı bile. İtiraf etmek istediğimden daha uzun süre yanında oturdum, ona baktım ve

Neyi saklamakta bu kadar kararlı olduğunu merak ediyordum.

Alix ve Taran el salladı, ben de bizi merdivenlerden aşağıya ve pazara geri götürdüm. "Lumnos'a geleceksin o zaman? Hiçbir şey beni senin için bir ya da iki Corbois kasasını boşaltmaktan daha mutlu edemez."

"Sanırım önce bu gizemli yeni Kraliçe hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Onu iyi tanıyor musun?"

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım, biraz fazla hızlı. "Onunla sadece bir ya da iki kez karşılaştım." "Luther ona çok düşkün görünüyor." Zalaric dikkatle beni izliyordu.

"Ve onun yarı ölümlülerin dostu olduğuna ikna olmuş durumda."

"O zaman doğru olmalı. Onu en iyi o tanıyor." Ona baktım. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette, ama bunun için sizden ücret alabilirim."

"Boynundaki yara izini neden sakladın? Eminim burada onu yok edebilecek Fortos şifacıları vardır."

"Bunu düşündüm ama her zaman hayatımı kurtaran Prens'i hatırladım. Kendi hayatından utanmıyorsa, ben de kendiminkinden utanmamalıyım dedim. Ve ayrıca..." Bilmiş bir bakışla yüzünü bana doğru eğdi. "Yara izlerini oldukça seksi buluyorum, ya sen?"

Yanaklarım kızardı. "Evet, biliyorum."

ChapTer

İKİ-Nİne

Alix ve Taran'a yetiştik, ikincisi kendisini fazla *sevimli* ilan eden bir tüccara küfürler savuruyordu.

küçük bir bebeğin standlarındaki silahlardan herhangi birini satın alması için.

Zalaric dramatik bir şekilde iç çekti. "Sanırım bu benim hatam, o yüzden bunu da düzeltmem gerekiyor."

"Zorunda mısın? Küçük bir kız yetişkin bir adamı boğarak öldürdüğünde herkesin yüzünü görmek istiyorum."

Zalaric ilerlerken kıkırdadı. "İşte buradasın, Theresa. Neden o iyi adamla tartışıyorsun, benim güzel yavrum?"

Alix, "Umarım Taran Zalaric'i gerçekten öldüremeyeceğini hatırlar, yoksa eve asla dönemeyiz," dedi.

Denemesini görmek isterdim, diye düşündüm.

Güldü. "Ben de öyle. Müthiş bir maç olurdu."

Kaşlarını çattım. Bu... garipti.

Beni takip etmemi işaret etti, sonra da تنها bir köşeye götürdü. "Beni Baş Generaliniz yaptığınız için size doğru dürüst teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Teşekkürü gerek yok, bunu hak ettin. Bu iş için en uygun kişi sensin."

Alçak sesle başını salladı. "Güveniniz beni çok onurlandırdı."

"Hem bu olay hem de Ignios'ta olanlar yüzünden seni Luther'le zor bir duruma soktuğum için özür dilerim. İkinizin arasına girdiğim için nefret ediyorum."

"Bunu atlatacaktır." Kaşlarını şaşkınlıkla kalktı ve o da alaycı bir gülümseme verdi. "Luther'ı kardeşim gibi severim. Bana çok şey öğretti ve ben ancak onun yarısı kadar lider olmayı umabilirim."

"Ama?" Dürttüm.

"Ama... ona söylediklerin doğrudu ve bunu gördüğün için sana daha fazla saygı duyuyorum. Ulther döneminde Luther'in önceliği her zaman krallık ve halkıydı. Onu böylesine takdire şayan bir Yüksek General yapan da buydu. Sizin hükümdarlığınız altında ise, o..."

"Dikkatin mi dağıldı?"

"Hiç de değil. Seninleyken odak noktası *çok* net." Kaşlarımı çattım. "Sadece yanlış yerde."

Yüz ifadesi dalgınlaştı. "Tacı ilk aldığı anda, Luther bana bir savaşın yaklaştığını ve bize liderlik edebilecek tek kişinin sen olduğunu söyledi. Bu amaç için bizzat Kutsal Anne tarafından seçildiğini iddia etti."

Luther'in Yükseliş Balosu'nda bana söylediği sözlerin aynısı; bir inanç beyanı, Emarion halkını bir araya getirmenin kaderimde olduğuna dair tüm kalbiyle emin olduğu sözler.

"Seni sadece liderimiz olarak görmüyor Diem. Seni kurtuluşumuz olarak görüyor. *Herkesin kurtuluşu.*"

Sıkışan ellerime baktım. "Bu taşınması ağır bir yük. Buna layık olduğumdan emin değilim."

"Bir de bana sor," diye takıldı. "Şimdi kurtuluşumuzun kişisel muhafızlarını savaşa götürmem gerekiyor. Hiç baskı yok."

Gülüşüm göğsüme çöken endişeyle hafifledi. "Alix, son birkaç gündür onda bir değişiklik fark ettin mi? Biraz... belki... üzgün görünüyor muydu?"

Bana garip bir bakış attı. "Sence üzgün mü?"

Kızardım, birden sorduğum için kendimi aptal gibi hissettim. "Bir şey söylediğimi unut. Sen ve Taran onu çok daha uzun zamandır tanıyorsunuz. Bir sorun olsaydı eminim bilirdiniz."

"Birbirimizi uzun zamandır tanıdığımız doğru, ama onu sizin tanıdığınız gibi tanımıyoruz. Kimsenin tanıdığından ya da tanıyabileceğinden emin değilim."

Kalbim kulaklarını dikti. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylesene, Luther'in Zalaric'i nereden tanıdığını biliyor musun?" Başımı salladım ve o da bana sert bir bakış fırlattı. "Bilmiyorum."

"Bu sadece bir hikaye."

"Luther'in yarasının nasıl olduğunu biliyor musun?" "Şey, evet, ama-"

"Bilmiyorum. Gördüğü imgelemlerden de haberim yoktu. Muhafızlara yardım ettiğini kesinlikle bilmiyordum. Taran da bilmiyordu,

ve daha da yakınlar. Ve bahse girerim bizim bilmediğimiz, sizin bildiğiniz daha birçok sırrı vardır."

Boş boş baktım, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Luther, konu ne kadar önemsiz olursa olsun, ona ihtiyacı olan herkesi dinlemek için her zaman zaman ayırmıştır, ama kendi yüklerini asla paylaşmaz." Yüz ifadesi ciddileşti. "Senin dışında."

İçim kıpır kıpır oldu. Otele geri dönmek ve onun kollarında kıvrılmak için yanıp tutuşan bir dürtüyle boğuştum.

"Yiyecek pazarına gidelim," diye seslendi Zalaric bize el sallayarak. "Tabitha acıkmaya başladı."

Arkasından bıkkın bir inilti yükseldi ve Alixe ile ben onlara katılmak için yola çıkarken bir gülümsemeyi paylaştık.

"Üzerinde çalıştığın bu özel proje nedir?" diye sordum.

"Aslında bunu seninle tartışmak istiyordum. Bu bir çeşit araç. Bizi herhangi bir düşmana karşı koruyabilecek bir şey. Ama ayrıntılar... hassas." Etrafına bakındı. "Bu kadar aleni konuşulamayacak kadar hassas."

Başımı salladım. "Üzerinde çalışmaya devam et. Elde edebileceğimiz her avantaja ihtiyacımız var.

Yalnız kaldığımızda daha fazla konuşalım."

Zalaric bizi Umbros Şehri boyunca yiyecek pazarlarına doğru götürürken, kavernöz merkez salona yaklaştık. Geldiğimiz günden daha gürültülüydü. Sesler, o kadar çok ses vardı ki, sağır edici bir uğultu düşüncelerimin boşlukta boğuşmasına neden oluyordu.

Bu benim sihrimi de huzursuz etti. Tanrısallığım uyanık ve tetikte, volta atıyordu.

Analiz etme. *Dinleme*.

Yüzümü buruşturdum ve şakaklarımı ovuşturdum. "Bu kadar büyük bir salonda sesin bu kadar yoğun olmayacağını düşünürsünüz."

Taran sırtıttı ve bir kolunu omzuma attı. "Sesin o olduğunu sanmıyorum *kuzen*. Sanırım dün gece içtiğin yarım şişe viskiden geliyor. Bu şehirde güneş ışığı olmadığı için şanslısın."

Basınç her adımda artıyor, kafatasıma karşı ezici bir ağırlık oluşturuyordu. "Sana gürültülü gelmiyor mu?"

"Pek sayılmaz. Herhangi bir topun genellikle olduğundan daha fazla değil."

"Toplar konusunda pek tecrübem yok," diye homurdandım. Sadece Yükseliş Topum vardı, o da böyle bir şey hissettirmemişti.

"Evet. Tavsiyeye ihtiyacın var mı? Gördün mü, erkekler onları içine aldığı anda *gerçekten* hoşlanıyorlar-"

Yan tarafına sert bir yumruk attım, Taran'ın kahkahalarını ve savunmasız küçük bir kıza saldırdığımı düşünen seyircilerin sert onaylamayan bakışlarını üzerime çektim.

"Siz ikiniz dikkat çekmemeniz gerektiğini hatırlıyorsunuz değil mi?" Zalaric azarladı.

Ana salonu geçmek üzereydik ki tam yanından geçerken bir ışık parladı. Tökezledim, neredeyse büyük cam kavanozlardan oluşan bir masayı deviriyordum. Her birinin içinde küçük ateşler bir renk tayfı içinde dans ediyordu. Ben yaklaştıkça daha da parlıyor gibiydiler.

Odak noktam safir bir parıltı içeren bir tanesine takıldı. Ona uzandığımda parmak uçlarım pürüzsüz cama değdi ve alev dokunuşumu karşılamak için yükseldi. Kolumda sakinleştirici bir sıcaklık patlaması oldu.

Mal sahibi yüzünü bize döndüğünde geri çekildim. "Selam, madam. Dokuz diyarın hiçbirinde böyle bir şey bulamazsınız."

"Nedir bu?" diye sordum.

"Gryvern'lerin boğazlarından çıkarılan şişelenmiş ejderhalar. Neredeyse dokuzunu da aldım. Hatta..." Sesi kısıldı. "Majestelerinin kendi."

Masasının üzerine örtülmüş kumaşı kaldırdı. Altında gizlenmiş, zar zor görülebilen bir dizi kavanozun içinde dönen siyah alevler vardı.

"Eskiden tüm sete sahiptim," dedi gururla. "Fortos stoklarımın sonuncusunu birkaç yıl önce sattım. Geldiği yerde artık kalmayacak, ama ölü Montios canavarından hâlâ bir tane kaldı." Çenesini zulasının ortasındaki tek kavanoza doğru salladı, soluk lavanta rengi bir alev alçak ve yavaş yanıyordu, yüksekliği bir inçten biraz fazlaydı.

Parmaklarım doğuştan gelen bir dürtüyle daha da yaklaştı. Tereddüt ettim, elim havada asılı kaldı.

"Bunları ne için kullanıyorsunuz?"

"Siz nasıl isterseniz, hanımefendi. Bu beni ilgilendirmez."

"Onları nasıl aldınız?"

Sırıttı. "Bu *seni* ilgilendirmez."

Zalaric kulağıma, "Bu turistleri kandırmak için bir hile," diye fısıldadı. "Bir parça yağ ateşe verildi."

Ben o kadar ikna olmamıştım. Onlarla ilgili bir şey beni çağırıyordu ve merkezde sessizce yanan yalnız mor alevi görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

Fortos gryvern'i gibi Montios gryvern'i de yüzyıllar önce Kan Savaşı sırasında öldürülmüştü. Eğer bu gerçekten de onun ejderhasıysa, bir zamanlar ıssız dağ diyarını koruyan yaratıktan geriye kalan son şey olabilirdi.

"Umbros'ta yeni olmalısın," diye düşündü adam, gözlerinde bir parıltıyla. "Karanlık pazarlarda satılan eşyaların kaynağını sormaktan daha iyisini bilmelisin. Bu tür bir hata ölümüne neden olabilir." Topuklarının üzerinde sallandı. "Sadece bana karşı hata yaptığın için şanslısın. Çok unutkan olabiliyorum, tabii müşterilerim için."

Ses tonunun altında yatan tehdit karşısında büyüüm kıpırdandı. Zalaric bunu auramda hissetmiş olmalı ki, kurnazca uzaklaştı.

Leylak rengi alevi gösterdim. "Bunun fiyatı ne kadar?"

"Ah, enfes bir tat. Senin için özel bir fiyat." Beni ölçüp biçerek durakladı. "Bin altın mark."

Neredeyse boğuluyordum. Hayatımda hiç bu kadar paraya sahip olmamıştım.

Kombine.

Başımı salladım. "Benim yok-" "Elli," diye karşı çıktı Zalaric.

Yüzüm şaşkınlıkla ona döndü.

Adam alay etti. "Bana hakaret etme. Bunun yüz katı eder." "Sadece birinin ödemeye razı olduğu kadar eder," diye karşılık verdi Zalaric. "O gryvern yüzyıllardır ölü. Eğer şimdiye kadar satmadıysanız, indirim zamanı gelmiş demektir."

Adamın gözleri kısıldı. "Dokuz yüz, bir mark bile aşağı değil. Bu piyasadaki en nadide parça. Bir daha asla başka bir tane satılmayacak."

"Gelecek ay stoklarınız gizemli bir şekilde yenilenene kadar," diye mırıldandı Zalaric.

"Bana yalancı demeye nasıl *cüret edersin*?"

"İkimiz de bunların herhangi bir Gryvern'den gelmediğini biliyoruz. Bize adil bir fiyat verin."

Tüccar onun ayaklarına tükürdü. "Bir tanesini açıp sana elini sokturmalıyım. O zaman ejderhacığımın gücünden şüphe edip etmediğini görürüz."

"Yüz."

Adam ona el salladı. "Çekil gözümün önünden. Sana ne pahasına olursa olsun satmam."

Zalaric gözlerini devirdi ve beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ben direndim, bakışlarım ortadaki yalnız kavanoza sabitlendi. Tanrısallığım mırıldandı, aynı şekilde

İlgimi çekti.

"Montios gryvern-adı neydi?" Ben sordum.

"Rymari," diye yanıtladı adam huysuzca. "Montios Kindred'ların en genci olmasına rağmen o gryvernlerin en yaşlısıydı. Aynı zamanda en güzeliydi de. Dilinden kuyruğuna kadar bembeyazdı, pulları opal gibiydi. Öldüğü yerde karın hiç durmadığını söylerler."

Zalaric kulağıma eğildi. "Bunu gerçekten istiyor musun?" Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Soluk alevin kabında sallanışını izlerken boğazım düğümlendi. Diğer kavanozlar meydan okurcasına alev alev yanıyor gibiydi ama bu çok küçük ve zayıftı, korkunç derecede *yalnızdı*.

Kalk, diye tısladı içimdeki ses.

"Kalk," diye yineledim düşünmeden.

Alev çırpındı, sonra sanki yeniden yanıyormuş gibi kıvılcımlandı. Kendi boyutunun iki katına çıktı, sonra tekrar ikiye katlandı, sonra bir kez daha, kavanozu kör edici mor bir ışıkla parıldar halde bıraktı.

"Başka bir numara," dedi Zalaric nefesinin altından, ama sesi çok daha az emin geliyordu.

Tüccar kavanoza uzandı. Parmakları camı sıyrırken elinden cızırtılı bir ses yükseldi ve bir küfürle geri çekildi.

"Görünüşe göre bu istediği sahibini bulmuş," dedi sinirli bir şekilde gülerek. Elini ovuşturdu, teni parlak kırmızıya dönmüştü. Birden gözlerinin kahverengi olduğunu fark ettim, bir ölümlüydü.

Alix'e döndüm. "Ne kadar altın verebiliriz?" Bu sözlerin ağzımdan çıktığını duyunca herkes gibi ben de şaşırdım.

Kesesini uzattı. "Üçümüz de on biner mark getirdik. Gerekirse Corbois Hanesi'nin hesabından daha fazlasını çekebiliriz."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Lumnos'taki hiçbir ölümlünün asla bilemeyeceği türden, böylesine şaşırtıcı, hayatı değiştiren bir zenginlikten bahsetme kolaylığı...

Kızgınlığımı bir kenara bırakıp keseyi karıştırdım ve binden fazla mark alıp adama doğru ittim. "Al bakalım."

Zalaric elimin önüne geçti. "En azından daha iyi bir fiyat için pazarlık yapmama izin ver."

"Neden zahmet ediyorsun?" diye sordum. "Bu altını kazanmak için hiçbir şey yapmadım. Corbois Hanesi yerine bir ölümlünün almasını tercih ederim."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra daha derin bir şeye, karmaşık bir anlayışa dönüştü. Sanki benimle yeniden tanışıyormuş gibi bana yavaşça bir göz attı.

Tüccara döndüm ve paraları ona uzattım, sonra da kavanoza uzandım. Adam beni durdurmak için hamle yaptı.

"Madam, bekleyin, kendinizi yakacaksınız-"

Ben kavanozu ellerimde tutarken o sessizliğe gömüldü. Bardak dokunduğumda soğuk olsa da, bir kez daha sıcak, rahatlatıcı bir karıncalanma kollarıma yayıldı.

"Senin için çok sıcak değil mi?" diye sordu. Sesinde bir şüphe başlangıcı vardı. "Nereliyim demiştin?"

"O yapmadı," dedi Zalaric kararlı bir şekilde. Elimdeki keseden bir altın para daha aldı ve havaya kaldırdı. "Biz hiçbir yerden değiliz. Ve sen bizi hiç görmedin, öyle değil mi?"

Tüccar gülümsedi. "Elbette. En iyi müşterilerimin hepsini unuturum. Umbros usulü böyledir." Zalaric'in parasını aldı ve masanın etrafında koşuşturdu. "En azından senin için paketlememe izin ver."

Kavanozu göğsüme bastırdım, kendimi garip bir şekilde ona karşı korumacı hissettim. "Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim."

"Satın aldıklarınızı bu kadar açık bir şekilde taşımanız akıllıca değil. Bu ikimizin de dikkatini çekecektir." Bana doğru yürümeye başladı. "İşte, izin ver alayım-"

Eli bileğime dolandı ve ben donakaldım. Alevler de öyle.

Hepsini.

Her sıra, her kavanoz, alev alev yanan ateşin her tonu - tamamen, *imkansız bir şekilde*

Hala.

"Ona dokunma," diye homurdandı Taran, bir adım öne çıkarken eli kılıcının kabzasına gitti.

Adamın ağzı bir karış açık kaldı. "Nasıl... nasıl...?"

Alevler hem parlaklık hem de ısı bakımından aniden büyüdü. Saniyeler içinde pazarın yarısı gökkuşağı parıltısıyla aydınlandı.

"Durdur şunu," diye tısladı adam, kolumu bırakarak. "*Şimdi*, Yüzellilikler araştırmaya gelmeden önce."

Başımı sallayarak geri çekildim. "Ben... Nasıl olduğunu bile bilmiyorum-"

Kavanozlar titremeye başladı. Raflarına çarpan camlar şingirdadı. Kollarımdaki mor alevler kabın duvarlarına çarpıyordu, sanki bana ulaşmaya, beni *korumaya* çalışıyordu.

"*Dur*," diye yalvardım nefesimin altında.

Tıkırtılar hemen sessizliğe büründü.

"Sakin ol," diye fısıldadım. "Ben güvendeyim."

Alevler yavaşça eski hallerine döndü ve parlak ışık sönük, titrek bir yanığa dönüştü.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu adam.

Zalaric cevap vermemi beklemedi, zaten verecek bir cevabım da yoktu. Bize doğru yürüyen kalın zırhlı, kırmızı pelerinli bir çift adama tedirgin bir bakış fırlattı, sonra beni önüne itti. "Hadi gidelim."

Aceleyle uzaklaşırken kavanozu kolumun altına sıkıştırdım. Zalaric bileğini yavaşça salladı ve gölgeler bizi gözden uzak tutmak için arkamızdan kalın bir şekilde süzüldü.

"Sanırım Umbros'u yeterince gördüm," diye kekeledim, aklım başımdan gitmişti.

Alixé başını salladı. "Hadi hana geri dönelim."

Zalaric hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Emin misiniz? Demir pazarlarını görmek istersiniz diye düşünmüştüm." Alixe'e baktı. "Orada bana daha önce sorduğun proje için yardımcı olabilecek bir satıcı var."

"Gitmelisin," dedim ona. "Bu çok önemli. Sen de Taran, refakatçiye ihtiyacım yok. Luther da handa, yani..." Ben sözümü bitirirken Taran sırtıttı, kaşlarını oynattı ve yanaklarım kızardı.

"En azından seni geri götüreceğiz," dedi Alixe. Ses tonundaki sertlik bunun bir teklif değil, bir beyan olduğunu gösteriyordu.

Kabul ettim ve hana giden tünel labirentinde birlikte yürüdük. Kafamdaki kulakları sağır eden uğultu hafifledi, ancak ben veda edip odamıza girene kadar sessizleşmedi.

Kapıya yaslandım ve başımı arkaya yaslayarak hâlâ hızla atan kalbimi sakinleşmeye zorladım. Oda şöminenin çıtırtısı dışında karanlık ve sessizdi. Şömineyi yakmak için yanına gittiğimde Luther'in bir divana uzanmış, kucağında açık bir gazete ile garip bir açıda durduğunu fark ettim. Başını yana eğmiş, gözlerini kapatmıştı.

Uyurken bile yüzü sıkıntılı görünüyordu. Cildi alışılmadık derecede solgundu, bu da yara izini daha az belirgin hale getirirken karanlık yüz hatlarını daha da sertleştiriyordu.

Önündeki masada bir yığın taze gazlı bez ve büyük bir ot demeti duruyordu. Bunlar benim lapa yapmak için kullandığım türdendi ama farklı şekilde toplanmış ve sicimle bağlanmıştı.

Alev kavanozunu yere bıraktım, sonra yanına uzandım, başını nazikçe kaldırdım ve kucağıma yatırdım.

Uzun bir süre sessizce oturup uyumasını izledim, hâlâ sakladığı sırrı bilme ihtiyacımla boğuştu. Bu basit bir meraktan daha fazlası haline gelmişti. Bir aciliyet duygusu, peşini bırakmamam için önsezili bir uyarı halini almıştı. Bu beni lavanta ateşini almaya iten duyguyla aynıydı ve hâlâ Umbros Kraliçesi'yle konuşmam için başımın etini yiyen duyguyla aynıydı.

Ama Kraliçe olmak taviz vermek demekti. Luther'ı yeterince zorlamıştım. Başıma gelebileceklerden korksam da onun isteklerine saygı duyacaktım.

Bir elimi göğsüne koydum ve diğer elimi saçlarında gezdirdim, tırnaklarım kafa derisini hafifçe çizdi. Boğazından tatmin olmuş bir ses çıkardı ve hafifçe kıpırdandı. Gözleri bana doğru açıldı ve tanıdık geldi.

Sertleşti.

Sustum. "Bu iyi mi?"

Gözlerinden fırtınalı duygular geçse de sonunda başını salladı ve ben de yavaş vuruşlarıma devam ettim. Masanın üzerine küçük altın bir nesne koydu ve elini göğsünde benimkinin üzerine koydu.

"Pusula mıydı o?" diye sordum.

"Onu yakınımda tutmayı seviyorum," dedi, sesi uykudan pürüzlüydü. "Diğerleri nerede?"

"Hâlâ Zalaric ile dışarıda." Masanın üzerindeki bitkilere baktım. "Görüyorum ki alışverişe gitmişsin. Bensiz." Gözlerim şakayla karışık kısıldı. "Bu ne cüret."

Küçük bir gülümseme verdi ve kalbim de ona gülümsedi. "Azaldığını söylemiştin. Ne olur ne olmaz diye biraz daha aldım..." Yutkunurken elimin altında kasları gerildi. "...Taran'ın ihtiyacı olursa diye."

Başparmağımı terden boncuk boncuk olmuş alnında gezdirerek gözlerinin arasına oyulmuş derin endişe kırışıklıklarını yumuşatmaya çalıştım. Taran'ın iyileştiğinden emin olsam da Luther'in sıkıntısı azalmamıştı, hatta *daha da kötüleşiyor gibiydi*.

Mor alevlerle dolu kavanoza baktı. "Nedir o?"

"Satıcıya göre, Montios gryvern'inden şişelenmiş yusufçuk. Zalaric'e göre ise saf enayiler için bir aldatmaca. Ben ilkinde inanmayı seçiyorum."

Ona sııttım, ama tepki vermedi, hala yoğun bir şekilde alevi izliyordu.

"Neden satın aldın?" diye sordu.

"Emin değilim. İçimde öyle bir his var. Bir önsezi, sanırım."

Cevabımın bu olacağını zaten biliyormuş gibi yavaşça başını salladı.

"Hiç Montios'a gittin mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Henri ve ben bir kez gittik ama fazla kalmadık."

Henri'den bahsedilince göğsü guruldadı. "Orada kimi ziyaret ettin?"

"Hiç kimseyi. Sadece sınırı geçip, Türkiye'ye giriş yasağına karşı gelmek istedik.

ölümlüler. Yakalanıp yakalanmayacağımızı görmenin eğlenceli olacağını düşündük." "Eğlenceli mi? Ölebilirdiniz."

Sırıttım. "Eğlenceli olan da buydu."

Gözlerini kapadı ve iç çekti. "Yetişkinliğe ulaşmış olman bir mucize."

"Babam bunu bana neredeyse her gün söylerdi." Neşeli görünmeye çalıştım ama babamı hatırlayınca boğazım düğümlendi, sesim titredi. Luther sessiz bir destekle avucumu öptü.

"Başka hangi diyarlarda bulundun?" diye sordu.

"Artık Sophos hariç hepsi. Umbros'a ilk kez geliyorum. Ignios'a da daha önce hiç gitmemiştim. Umarım asla geri dönmek zorunda kalmam."

Eli benimkini sıkıca kavradı. "Sophos'a gitmelisin. Ziyaret talebinde bulunmak için bir bahane bul. Uzun sürmesine gerek yok, kütüphanelere gününbirlik bir gezi olabilir."

"Sophos Krallığı'nın beni hoş karşılayacağından şüpheliyim. Zaten benim bir sahtekar olduğumu düşünüyorlar."

"O zaman Montios'ta yaptığınızı yapın. Gizlice sınıra git ve sınırı geç. Sadece bir an için."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bunun ne yararı olacak ki?"

"Önsezi diyelim." Dik oturdu ve kucağında duran gazeteyi kapatıp bana uzattı. "Bunu meyhanede bir masanın üzerinde buldum. İçinde görmen gereken bir şey var."

Sayfaları gerçek bir ilgiyle taradım. Lumnos'ta böyle bir şey yoktu - en azından Ölümlü Şehir'de. Aldığımız tek haber taverna dedikoduları ya da Çevre Yolu'ndan geçen ölümlü yolculardan geliyordu.

Gazetenin çoğu yerel haberlere yer veriyordu -evlilikler, bebekler ve benzerleri. Umbros'un ahlaksız şöhreti göz önüne alındığında beklenmedik derecede ilginçti. Tüm günah ve aşırılıkların arasında, kendi krallıklarından kaçan binlerce mülteci burada kendilerine ait gelişen bir topluluk kurmuştu.

Ancak asıl dikkatimi çeken, basılı hikâyelerin arasına serpiştirilmiş resimler oldu. Gerçekçi ve canlıydılar, neredeyse içten aydınlatılmış gibi görünüyorlardı. Hareketin ipuçlarıyla parıldıyorlardı; saçlar rüzgârda savruluyor, gözler gülümseyerek kırışıyordu. Bu yeni bir sihir numarasıydı, belki bir Lumnos illüzyonundan ya da Sophos'un yeniliklerinden biriydi.

Taç giyme törenimin yanlış gittiğine dair bir haber de dahil olmak üzere diyarın başka yerlerinden hikayeler vardı. İsyancıların Coeurîle'i ele geçirdiğinin kabul edildiğini görmek beni şok etmişti, özellikle de Kraliyet bunu resmen reddetmişken.

"Sizce Umbros Kraliçesi bunu görmüş müdür?" İnanamayarak sordum.

"Emin değilim ama daha önemli bir şey var." Eliyle bir Kuzey diyarlarındaki isyancı saldırılarıyla ilgili bir haber. Görünüşe göre, Emarion Ordusu Montios'a seksen Alçalmış askerden oluşan bir tabur konuşlandırmıştı ve her biri iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

"Tanrım, koca bir tabur mu? Muhafızların bu kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim."

"Onlar değil. Ama onlara yardım eden biri var." Sayfayı çevirmek için bana doğru uzandı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Asla unutamayacağım bir yüz bana bakıyordu. Çarpıcı yüz hatları, renksiz ve solgun. Gümüşü, ışıltılı bir cilt. Etrafına yayılan parlak bir ışıltı, arkasındaki silahlı ölümlü sürüsünü aydınlatıyordu.

"İmgelemimizdeki adam bu," diye nefes aldım. "Beni çağıran-"

"Unutulmuşların Kızı," diye bitirdi. "Senden bir şey isteyenle aynı kişi. öldürmesine yardım etmek için."

Adamın gözlerinin içine baktım. Bir ürperti omurgam boyunca dalgalandı ve sanki kemiklerime kadar işledi. Sanki bir şekilde beni izliyor, bir kıta öteden beni görüyordu.

Sanki beni tanıyormuş gibi.

Sanki beni bekliyormuş gibi.

Meydan Okuma'nın olduğu gün gördüğüm imgelem zihnimde parladı. Savaş alanı. Ölü bedenler. Elimde kılıç ve yanımda Luther.

Umutsuz bir ihtiyaçla parçalanırken bana elini uzatan adam ve anlamsız bir *teslim* olma dürtüsü.

Kâğıdı kapattım ve kenara ittim. Kalbim gümbür gümbür atıyor, tanrısallığım sarsılıyordu. "O gerçek. Ve burada, Emarion'da."

"Ve Muhafızlara yardım etmek," dedi Luther.

"Türemişler ve ölümlülerin birlikte çalıştığını görmekten mutlu olmalıyım... ama bu iyi bir şey gibi gelmiyor, değil mi?"
Luther'in bakışlarıyla karşılaştığımda gözleri gölgelerle kaplıydı. "Hayır. Öyle değil."

CHAPTER OTUZ

Hem içi hem de dışı sularla çevrili bir kıta olan Emarion'un limanları varlığı için çok önemliydi. Her diyarın kendine ait limanları olsa da Sadece üç tanesi önemliydi.

Fortos'taki liman büyük olmasına rağmen Emarion Ordusu tarafından kontrol ediliyordu. Sıkı bir şekilde düzenlenen faaliyetlerinde ağırlıklı olarak silah ve asker ticareti yapılıyordu.

Deniz ve Gökyüzü Diyarı Meros'taki liman, dokuz diyarın da ana limanıydı. Hem yolcu hem de yük taşıyan gemiler günün her saati limana girip çıkıyordu; Meros'un her daim parlayan güneşi altında gerçekleştirilen bu son derece organize dans, İnenlerin rüzgâr ve su büyülerıyla havayı manipüle etme kabiliyetleri sayesinde gerçekleşiyordu.

Ancak Umbros limanı onun en yakın rakibiydi. Yakınlarda bulunmasına rağmen Umbros, Meros'un sunamayacağı bir şey sunuyordu: kârlarını ve sırlarını Kraliçe'yle paylaşmak isteyen herkese göz yummak.

Meros ve Fortos'un aksine Umbros'taki her gemi kayıt dışı olduğu için karanlık rıhtımlarından ne geçtiğini kimse bilmiyordu. Gemiler yeraltı geçitlerinden geçerek yollarına devam ediyor, karanlığın pelerini altında yüklenmek ve boşaltılmak için ıssız mağaralarda duruyor, çoğu zaman meraklı gözleri ve kulakları uzak tutmak için ücretli paralı askerlerden oluşan bir kadroyla hareket ediyorlardı.

Limanlarının gerçek büyüklüğünü sadece Yüzellilikler biliyordu ve onlar da en azından Kraliçeleri dışında kimseyle konuşmuyorlardı.

"Kanalların Kutsal Deniz'e açıldığı her yerde konuşlanmış Yüzbaşılar var," diye açıkladı Zalaric bizi tünellerden geçirirken, bizi gözden saklamak için bir illüzyonla örtülmüştü. "Tüm vergilerin ödendiğinden emin olmak için gemideki herkesin zihnini tarıyorlar. Pek çok kişi onları alt etmeye çalıştı ama hiç kimse başarılı olamadı."

"Hiç mi?" Taran tedirginlikle sordu. "Bunu bize *şimdi mi* söylüyorsun?"

"Onları alt edemezsiniz. Onlardan tamamen kaçacaksınız." Bir sırtıma ya da alaycı bir şaka bekliyordum ama Zalaric'in ifadesi kasvetliydi. "Bağlantım gizli bir çıkış yolu biliyor. Bundan fazlasını bilmiyorum, bilemem de, yoksa bir dahaki sefere gümrük vergilerimi ödemek için Yüzüncü Yıl'a gittiğimde her şey açığa çıkar."

"Bu Kraliçe'nin eninde sonunda burada olduğumuzu öğreneceği anlamına mı geliyor?" Luther sordu. Bir eli sırtımda, diğeri silahında, yanımda yürüyordu.

Zalaric cevap vermeden önce gözlerini bana dikti. "Yapacak. Bunu sonsuza dek saklayamam."

Sesinde, ensemdeki tüyleri diken diken eden kasıtlı bir ton vardı.

"Bize yardım ettiğinizi öğrendiklerinde başınız belaya girecek mi?" diye sordum.

Gözlerini kaçırdı. "Benim için endişelenme. Bir jaguar her zaman ayaklarının üzerine düşer."

Ayaklarımızın dibindeki bir avuç parlayan küre dışında koridorlar zifiri karanlık olsa da, evin ışıltılı umudu beni ileriye doğru çekiyordu.

Şimdiye kadar, Lumnos'a döndüğümde beni nelerin beklediğini düşünmek için kendime izin vermemiştim. Gittiğim haftalarda ne gibi korkunç şeyler olmuş olabileceği endişesine kapılmak çok kolaydı.

Kardeşim. Annem. Henri. Eleanor. Vance ve Muhafızlar.

Maura ve ölümlüler.

Ama yakında, çok yakında, nihayet tahtıma oturabilir ve Remis'i Naiplikten indirebilirdim. Flameroot neredeyse sistemimden çıkmıştı ve gemimiz geldiğinde büyüm tamamen yenilenmiş olacaktı. Planlarımı hayata geçirmek için gerekli yetkiye ve güce sahip olacaktım.

Luther haklıydı. Burada daha fazla zaman harcamak aptallık olurdu.

Umbros Kraliçesi ve elinde tuttuğu cevaplar ne olursa olsun, beklemek zorundaydı.

Luther diğerlerinin duyma mesafesinden çıkana kadar adımlarımızı yavaşlattı, sonra da yakına eğildi. "Başka önsezilerin var mı?"

"Hayır, neden?"

Cevap vermedi. Solgun gözleri tetikteydi ve gölgelerin arasında temkinli bir şekilde zıplıyordu.

"*Sende var mı?*" Ben sordum.

Başını salladı ama ikna edici olmaktan çok uzaktı.

"Yakında evde olacağız. Bu hepimizin moralini yükseltecektir." Bakışları benimkine düşene kadar pelerininini çekiştirdim, sonra umutlu bir gülümseme sundum. "O zaman diyarı kurtarmak için çalışmaya başlayabiliriz. Birlikte."

Yüz hatları sertleşti. "Halkımızı kurtaracaksın. Bana ya da başka birine ihtiyacınız yok."

"Elbette sana ihtiyacım var. Bunu danışmanlarımın her biri olmadan yapamam, ama en çok da sen."

Yürümeyi bıraktı ve elini omzuma koydu. "Bu bir savaş Diem. İnsanlar ölecek -önemsediğin insanlar- ve onlar öldüğünde sen devam etmelisin. Kendini keder içinde kaybedemezsin..." Tereddüt etti.

"Babamla yaptığım gibi mi?" Dedim, sesim bir bıçak gibi kesiciydi. Luther cevap vermeden bana bakarken acı çiçek açtı. "Beni bu yüzden mi uzaklaştırıyorsun, kalbimin görevimin önüne geçmesine izin vereceğimi düşündüğün için mi?"

"Dünyanın size ihtiyacı var. Bu her şeyden daha önemli."

Ses tonum buza dönüştü. "Gerçekten kimi ikna etmeye çalışıyorsun Luther? Beni mi yoksa kendini mi?" Elini omzumdan ittim ve diğerlerine katılmak için hızlı adımlarla ilerledim.

"Her şey yolunda mı?" Taran sordu. "İyiyim," diye tersledim.

Önce Luther'e, sonra da bana baktı. "İkinizin de bunu gerçekten sisteminizden atmanız gerekiyor."

Ona kaşlarımı çattım. Ellerini teslim olmak için kaldırdı, ancak sırtışı pek iyi gizlenememişti.

Yolun geri kalanında sessizlik içinde yürüdük. Hava nemli ve küflüydü ve duvarlar nem birikintisiyle parlıyordu. Kapılarla kilitlenmiş ve yanan meşalelerle işaretlenmiş dağınık kemerler, koridorda şırıldayan suyun hafif sesleri yankılanırken karanlığa inen merdivenlere götürüyordu.

Bir süre sonra kemerli yollar sona erdi ve mağaralar daha pürüzlü, bitmemiş bir görünüm aldı. Büyük kayaların etrafında sıkıştık ve kaygan, engebeli arazide dikkatlice manevra yaptık. Pürüzlü tavanı endişeyle inceledim. Eğer fark edilsek ve sihrimi kullanmak zorunda kalırsam, bu tehlikeli yapının dayanabileceğinden emin değildim.

Görünüşe göre tünel birdenbire sona erdi. Başımızın üzerinde kalın ve aşılmaz, görünürde hiçbir açıklığı olmayan dik bir kaya yüzeyi uzanıyordu.

Zalaric ellerini kavuşturdu ve yüzünü bize döndü. "Sizinle gidebildiğim yere kadar gideceğim ama bu noktadan sonra bağlantımın ellerinde olacaksınız. Eğer bir şeyler ters giderse size yardım edemeyeceğim."

"Hangi noktanın ötesinde?" Taran başını kaşıyarak ve taş duvara bakarak sordu.

Zalaric onu görmezden geldi. "Geri dönüş yok. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Sözleri Luther'e söylemiş olmasına rağmen gözleri bana kaydı.

"Korkmak için bir nedenimiz var mı?" Luther sordu. "Bağlantınıza güvenmiyor musunuz?"

"Bu *Umbros*. Burada kimseye güvenmiyorum, siz de güvenmemelisiniz." "Harika," diye homurdandı Taran.

Yine de Zalaric'in gözleri üzerimdeydi. "Sana zarar vermek istediklerine inansaydım seni onlara teslim etmezdim ama verirlerse de bunu engelleyemem." Omuzlarını yavaşça silkti ama normalde sergilediği kibirden eser yoktu. Bunun yerine teslim olmuş görünüyordu. Neredeyse üzgün. "Sadece satın alabileceğim kadar gücüm var. *Umbros*'ta hayat böyle." "Başka s e ç e n e ğ i m i z yok," dedi Luther. "Sana güvenmek zorundayız."

temas kurun. Sen yapmasan bile." Zalaric hareket etmedi.

Tıpkı daha önce Luther'le yaşadığım gibi, Zalaric'in zihni bana ince bir sis duvarı olarak göründü.

Bak, diye ısrar etti ses.

Tanrılığımın aniden ortaya çıkışı ve yeni talebi karşısında irkilerek bir adım geri çekildim.

Bak, yine çağırdı.

Gözlerimi kısıtım ve pus, pencereden çekilen bir perde gibi aralandı ve bir anda hem tamamen yabancı hem de yakından tanıdık gelen sonsuz bir görüntü kütüphanesi gibi hissettiren şeyi ortaya çıkardı. Bir düşünce ve duygu dalgası beni sardı, ama aralarında bir tanesi öne çıktı - derin bir keder ve pişmanlık tabakasının altına gömülmüş bir sır.

Ve birdenbire anladım.

Omzumun üzerinden arkamızdaki karanlık tünele baktım, seçimlerimi ikinci kez tahmin ettim ve hepimizi mahvolmaya mı götürdüğümü merak ettim.

Tanrılığımı geri aldım ve Zalaric'e baktım, sonra çenemi hafifçe eğdim. Anlayış. Kabul etmek.

O da anlamış gibiydi. Omuzları çöktü. Bir elini yanında zarif bir kavis çizerek sallarken başı öne eğildi ve duvar boyunca uzanan taş yerinde parıldamaya başladı.

Kuş cıvıltısına benzer bir ses duyuldu, boğuk ve uzaklardan geliyordu. Zalaric yumruğunu sıktı ve parıltı kayboldu, kayaya oyulmuş dar bir sürünme boşluğu ortaya çıktı.

"Devam et," dedi ve eliyle işaret etti.

Taran kollarını kavuşturdu. "Önce sen."

"En son ben gitmeliyim, böylece hepimiz geçtikten sonra açıklığı gizleyebilirim." Zalaric tek kaşını kaldırarak gözlerini Taran'ın üzerinde gezdirdi. "Ama bunu yapabiliyorsan, söylemen yeter, Terrance."

Taran homurdandı.

Alixé sinsi bir gülümsemeyle ona, "En azından senin ismine yaklaşıyor," diye fısıldadı.

Luther, "Ben giderim," dedi. "Benden haber alana kadar takip etmeyin."

Yere çömeldi ve yalpaladı. Kendini sabitlemek için yakındaki bir kayayı tutarken gözleri sıkıca kapandı. Bir an sonra dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça, kaskatı kesilerek, sürünme boşluğunda gözden kayboldu.

Bir dakika gergin bir sessizlik içinde bekledik, sonra bir dakika daha, sonunda Luther'in sesi yankılanarak geri geldi: "Her yer temiz."

Ardından Taran geldi, sonra ben, sonra da Alixe. Zalaric'in bunu yapacağından emin değildim - ipek cüppesini kirletmemek için olsa gerek - ama söz verdiği gibi geldi, arkamızdaki küçük açıklığı kapattı ve bizi tamamen karanlığa gömdü.

"Geç kaldın," diye seslendi bir kadın sesi gölgelerin arasından. Kalbim boğazıma fırladı.

"Özür dilerim," dedi Zalaric. "Takip edilmekten kaçınmak için daha uzun bir yol izledim."

Avuçlarından kıvılcımlar yükseldi ve başımızın üzerinde kabarık, parıldayan bir bulut oluşturarak önümüzde duran kadını aydınlattı. Kısa boylu ve iri yapılydı, tüm vücudu deriyle kaplıydı ve bıçaklarla doluydu. Sıra sıra sivri uçlarla şekillendirilmiş kiraz kırmızısı saçları, kıpkırmızı gözlerine uyuyordu: Fortos'un İnişi.

"Bu Kardinal," dedi Zalaric. "Seni eve götürecektir."

Kardinal, bu-"

"Bilmek istemiyorum," dedi kaba bir şekilde. "İsimlerinizi, neden burada olduğunuzu ya da neyin peşinde olduğunuzu duymak istemiyorum. Nereye gittiğinizi biliyorum."

Gerisini kendine sakla." Kükredi ve topuğunun üzerinde döndü. "Beni takip edin."

Kaba yontulmuş merdivenlerden inerken aklımda sorular dönüp duruyordu. Ne kadar zamandır Umbros'taydı? Annem oradayken o da orduda mıydı? Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Zalaric'le böyle mi tanışmışlardı? Fırsatım varken Zalaric'e annem hakkında soru soramayacak kadar kimliğimizi ifşa etmekten korktuğum için kendime lanet ettim.

Merdivenlerin dibi su basmış devasa bir mağaraya açılıyordu. Kenarı boyunca taş bir iskele uzanırken, büyük bir tahta sandık taşıyan dubalı bir tekne suyun içinde hafifçe sallanıyordu. Zalaric büyüünü söndürdü ve bizi geminin pruvasına tutturulmuş bir meşalenin tek ışığında bıraktı.

Kardinal tekneye tırmandı ve sandığın ucunu açtı. İçinde bir avuç dolusu yatak örtüsü ve bir kova gördüm. Hepimiz tedirgin bakışlar atarken, "Rahatınıza bakın," dedi. "Bu uzun bir yolculuk."

Alix Zalaric'i hafifçe selamladı ve Luther bir adım öne çıkarak onun bileğini sıktı. "Sanırım birlikte çalışmamız sona erdi. Majesteleri soy yasalarını yürürlükten kaldırıyor, bu yüzden daha fazla yarı ölümlü almanıza gerek kalmayacak."

"Bunca yıldır yaptıkların için sana minnettarım." Zalaric boğazını temizledi, bakışları yerde geziniyordu. "Pek çoğumuz hayatlarımızı sana borçluyuz."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi Luther. "O hayatlar en başından beri asla risk altında olmamalıydı."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Zalaric.

"Ama bana borcunu ödemek istersen..." Luther, Zalaric onun bakışlarıyla karşılaşana kadar durakladı. "Majestelerinin sana ihtiyacı varsa, çağrısına cevap ver. O uğruna savaşmaya değer bir Kraliçe. Ona bir şans verin, o da bizim sadakatimizi kazandığı gibi sizin sadakatinizi de kazanacaktır."

Daha mantıklı, daha yetişkin bir yanım onun bu tatlı bağlılık gösterisi karşısında eridi. Ama geri kalan yanım öfkeme aitti ve o da ben de hâlâ onun önceki sözlerinden dolayı acı içinde kaynıyorduk.

Eğer uğruna savaşmaya değersem, o zaman neden benim için savaşmıyorsun? Merak ettim.

Luther'in bakışları bana kaydı. Sessiz bir of çektim ve başka tarafa baktım.

Zalaric geri adım attı ve yakasındaki kumaşla oynadı. "Kendine iyi bak, Anka Kuşu."

Luther sertçe başını salladı. Bana uzun uzun baktı, sonra Alixe'le birlikte tekneye doğru yola koyuldular.

Taran, Zalaric'in yanından geçerken ensesini ovuşturdu. "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Bu... ilginçti."

Zalaric sonunda gülümsedi. "Oldukça beklenmedik bir sürpriz oldun."

Taran homurdandı ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya başladı, sonra durdu ve arkasına baktı. "Biliyor musun, eğer Lumnos'a gelirsen... ve eğer adımı doğru söylemeyi öğrenirsen... belki bana bazı numaralarını ğretebilirsin." Zalaric'in sırtışı genişledi ve Taran'ın yanakları pembeleşti. "*Sihrinle*."

"ok isterdim ama korkarım kuafr olmayan bir diyarı ziyaret edemem." Taran kaşlarını çatarak Zalaric'in kısa, sık buklelerine baktı.

"Lumnos'ta kuaförler var." "Gerçekten mi?" Zalaric Taran'ın dağınık koyu sarı dalgalarından bir tutam aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. "O zaman senin için çok mu pahalılar? Sana biraz altın borç verebilirim."

Taran kaşlarını çattı ve saçını çekti. "Boş ver. Teklif ettiğimi unut." Hışımla tekneye doğru gitti.

"Gle gle Taran Corbois," diye seslendi Zalaric. Taran şaşkınlıkla arkasına baktı. "Kaderin bizim için sakladığı başka ne varsa... Seninle tanıştığıma memnunum."

Taran başını salladı ve nefesinin altında "*Saımın nesi var?*" diye mırıldanarak yoluna devam etti.

Zalaric hüzünlü bir gülümsemeyle onun gidişini izledi. Bana döndü, sırtı diğerlerine dönüktü.

"Lumnos'a dönmeniz için dua ediyor olacağım," dedi. "Umarım oraya sağ salim varırsınız."

Söylenmemiş sözler havada asılı kaldı.

Sakin, kendinden emin gücünün örtüsü sarsıldı ve bir an için denizi geçen, yaralı ve yalnız, doğma suçu yüzünden sürgün edilen küçük çocuğun parıltısını gördüm.

"Keşke seninle daha iyi koşullar altında tanışabilseydik," diye ekledi usulca.

Elimi yanağına koydum. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Zalaric Hanoverre.

Kaderde başka ne varsa."

Gözlerini kapattı ve çenesini indirdi. Yanağını öpmek için eğildim, sonra durakladım, ağzım kulağının yakınında geziniyordu.

"Diğerleri bensiz giderse, güvende olacaklar mı?" Fısıldadım.

Zalaric durdu. Yavaşça başını salladı. "zr dilerim. Artık çok geç."

İ çekerek geri çekildim. İki yanımda, biri ışıktan, diğeri gölgeden oluşan iki büyü topu avuçlarımda dönüyordu.

"Bir sorun mu var?" Luther seslendi.

"Acele edin hanımefendi," diye bağırdı Kardinal. "Burada ne kadar uzun kalırsak o kadar riskli olur."

Hareket etmedim. "Zalaric, eğer onlardan biri öldürülürse, tanrılar üzerine yemin ederim ki
-"

"Vay, vay, v a y," diye mırıldandı mağaranın arkasından yeni bir ses. "I
Birbirimizi tekrar göreceğimizi biliyordum, Majesteleri. Sadece bu kadar erken olacağını düşünmemiştim."

CHapTer

ÜÇ-BİR

Gölgelerin arasından açık tenli bir adam süzülürken arkamdaki teknedен kılıfından çıkarılan bıçakların metalik sesi tısladı.

Yükseliş Balomda tanıştığımız geceden beri kabuslarıma giriyordu.

Symond.

Umbros Kraliçesi'nin Baş Yüzüncü Yılı.

"Her zamanki gibi çok güzelsin Diem Corbois," diye mırıldandı, koyu renk keçi sakalını sıvazlayarak bana doğru yürüdü. "Yoksa sana gerçek adınla mı hitap etmeliyim? Diem Bellator?"

"Bellator?" Zalaric gözlerini devirerek konuştu. "Sen Auralie'nin kızı mısın?" Başımı salladığımda ifadesi dehşete dönüştü.

"Merhaba Symond," dedim alaycı bir ifadeyle. "Seni tekrar gördüğüme sevindim diyeceğim ama zihin okuyabilen birine neden yalan söyleyeyim ki?"

Birkaç adım ötede durdu ve kıkırdadı. "Lumnos'tan çok uzaktasınız Majesteleri."

Kardinal Zalaric'e, "Beni *lanet olası bir tacı* kaçırmam için mi tuttun?" diye çıkıştı.

Symond başını bana doğru eğdi. "İzinsiz ziyarette bulunan yabancı Kraliyet mensuplarına ne olduğunu biliyor musun?"

"Kraliçenizin bu konuda tecrübesi var," diye cevap verdim. "Belki o bana anlatabilir."

Şansımı hesaplarken kendi korkumu gizlemek için ukala bir sırıtış takındım. Flameroot'tan sonra büyüm iyileşiyor olsa da hâlâ bir Taç'tım. Zayıflamış olsam bile, *bir Alçalmış* sorun olmazdı.

Sonra gölgelerin arasından bir başkası çıktı. Sonra bir başkası. Beş, sonra on, sonra on beş. Hepsi siyah deri zırhlar ve dalgalanan kıızıl pelerinler giymişti.

"İşbirliği yap," diye uyardı Zalaric sessizce. "Karşı koymak durumu daha da kötüleştirecektir."

Symond zalimce gülümsedi. "Majesteleri Kraliçe sizinle konuşmak istiyor."

Umbros büyüsünün pençeleri zihnimin kenarlarını kazıdı. Küçük bir böcek sürüsü gibi, Centenary'ler düşüncelerimi tırmalıyor ve içlerine giriyorlardı.

"Ignios mu?" diye mırıldandı biri. "Ne kadar büyüleyici."

"Muhafız seven bir Taç," diye güldü bir diğeri. "Şimdi gerçekten her şeyi gördüm."

Bir diğeri dilini şaklattı. "Çıplak ve yalvarıyor ama yine de seni istemiyor."

"Kafamın içinden çık," diye homurdandım, yanaklarım yanıyordu.

Symond dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek bedenimi inceledi. "O bir aptal. Seni asla geri çevirmem. Ama sen bunu zaten biliyordun."

Tıpkı Yükseliş Balosu'nda yaptığı gibi, ikimizin kirli, günahkâr, skandal görüntülerinden oluşan bir dalgayı zihnime zorla soktu. Karnımdan aşağıya ve kalçalarımın sırtına doğru süzülen bir elin hissiyle tenim karıncalandı. Kendi iradesiyle -daha doğrusu Symond'un iradesiyle- hareket eden kendi elim olduğunu fark ettiğimde nefesimi içime çektim.

Savaş, tanrısallığım tısladı.

Hiç tereddüt etmedim. Sel kapıları açıldı ve buz gibi bir alev çağlayanı zihnimin köşelerinde dönerek, kendi kafamın içinde yalnız kalana kadar davetsiz büyüü temizledi. Gümüşü bir ışık tenimi haleledi ve etrafımdaki mağarada titreşti.

Symond'un uğursuz gülümsemesi daha da kıvrılsa da birkaç Yüzüncü Yıl askeri panik içinde sendeleyerek geri çekildi. "Zekice. Bu numarayı sana kim öğretti?"

"Benden yeterince şey öğrendin zaten. Ama bunun geldiği yerde daha fazlası var." Bileğimin bir hareketiyle etrafımda cızırdayan, beyaz-sıcak kamçılardan oluşan bir arapsaçı açıldı, şaklayan uçlarının sesi taş duvarlarda yankılandı.

"Dur," diye yalvardı Zalaric arkamdan.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım," dedi Symond bilmiş, şarkı söyler gibi bir sesle. "O bıçaklar çok keskin görünüyor."

Gözlerimi kısmıştım. "Ne bıçağı?"

"Diem."

Luther'in sert ses tonuyla başım döndü; Luther, Alixe, Taran ve Kardinal'in kendi bıçaklarını boyunlarına dayadıklarını görünce nefesim boğazımda düğümlendi.

Symond kıkırdadı. "Onların iyiliği için, umarım büyüün hızlıdır. Dikkatli olun, birimizin aklına tek bir düşünce gelirse hepsi boğazlarını keser."

Luther, "Yap Diem," diye homurdandı. "Bizim için endişelenme. Daha fazlası gelmeden onları öldür ve kaç." Bıçağı atkısının kumaşını keserek daha derinlere inerken yüzünü buruşturdu. Kırmızı damlacıklar kazağının önünden aşağı damladı.

Symond'a, "Ona zarar verirken son Yüzellilik'i de katlederim," diye hırladım. "Ve sadece bu mağaradakileri kastetmiyorum."

Parlayan kırbaçlarım taş duvarları uyarırcasına vurdu. Kayalar yerinden oynadı ve mağara zemininde gürültüyle şangırdadı.

Symond'un soğuk gülümsemesi dalgalandı, sonra sertleşti. "Barışçıl bir şekilde gelersen arkadaşların kurtulur."

Ters ters baktım. "Seninle gelirim gitmelerine izin verecek misin?"

"Oh, hayır. Bizimle geliyorlar. Majesteleri hepinizle tanışmak istiyor." Symond hafifçe omuz silkti. "Ama uslu durdukları sürece arkadaşlarınıza zarar gelmeyeceğine dair söz veriyorum."

Diğerleriyle aynı psişik kıskacın içinde olan Zalaric'e baktım. Kılıcının kenarı boğazındaki soluk yara izini iterken bulanık bir ifadeyle beni izliyordu.

"Sözlerini tutacaklarına güvenebilir miyim?"

diye sordum. "Bu *Umbros*," dedi.

"Doğru, kimseye güvenme," diye mırıldandım.

"Diem," diye uyardı Luther, "bunu yapma-" Sözleri boğuk bir hırıltıyla kesildi ve panik beni göğsümden yakaladı.

"Peki," diye ağzımdan kaçırdım. Bir el salladım ve kırbaçlar sise dönüştü. "Ben de geleceğim. Sadece onlara zarar verme."

Diğerleri sert adımlarla karaya geri döndüler ve yanımda sıralandılar, doğal olmayan yürüyüşleri hâlâ kendi istekleriyle hareket etmediklerini gösteriyordu. Yüzbaşılar yaklaştı ve silahlarını kılıflarından ve küreklerinden çekerken şehvet dolu gülümsemelerle onları yokladılar.

Symond göğsümden asılı duran çalıntı Ignios hançerine uzandı.

"Elini kaybetmeye mi *çalışıyorsun*?" Ben tersledim, o da durakladı. "Kendi isteğimle geliyorum. Silahlarımı almanıza gerek yok."

"Kraliçe'nin huzurunda kılıç yok. Büyünüz var, bu silah size yeter."

"Ona dokunursan, o seni öldürmezse ben öldürürüm," diye hırladı Luther. "Ve bunun için kimin boğazını keseceğin umurumda bile değil."

Symond ona zehirli bir gülümseme fırlattı. "Onun dokunuşunu reddeden bir adamın, diğer erkeklerin onunla ne yapacağı konusunda söz sahibi olduğunu düşünmesi ilginç."

"Artık özel meselelerimize girmeyi bırakabilirsin," diye homurdandım, silahlarımı teslim ederken - ona *tamamen* katılmasam da.

"Ne yazık." Symond Luther'e göz kırptı. "Ben de tam işin ilginç kısmına gelmek üzereydim."

Çenemi Zalaric ve Kardinal'e doğru salladım. "Bırakın gitsinler. Cezalandırılmamalılar. Kraliçe olduğumu bile bilmiyorlardı."

Zalaric şaşkınlıkla bana baktı.

"Evet," dedi Kardinal. "Ben sadece bir tekneyi sürmek için işe alındım. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

Symond beni işaret etti. "Bu kadını tanımıyor musun?"

Kardinal başını sertçe salladı. "Onunla daha yeni tanıştım."

"Hmm." Kardinal'in bıçağını ona el koyan Yüzbaşı'dan aldı ve ona doğru yürüdü. "Yani onun *arkadaşı* olduğunu söyleyemezsin?" Kelimeyi yavaşça, metodik olarak çıkardı.

"Hayır. O benim için hiçbir şey."

"Peki o zaman." Bıçağını ona uzattı, önce sapını. "Eğer o değilsen *dostum*."

Birden ne ima ettiğini anladım. Kanım donarak buza dönüştü. "Hayır, Symond, yapma-"

O kadar hızlıydı ki neredeyse kaçırıyordum, Kardinal bıçağını adamın elinden kaptı ve kendi boğazının derinliklerine sapladı.

Yere yığıldığında Luther ve ben onu tutmak için öne atıldık. Ağzından kan fışkırıyor, göğsü ıslak bir emme sesiyle titriyordu. Ben bıçağı çekip çıkarırken onu yere yatırdı, sonra pelerinimi yırtıp yaraya sıkıca bastırdı.

"Kimseye zarar vermeyeceğini söylemiştin," diye bağırdı Taran.

"Arkadaşlarına zarar vermeyeceğimi söyledim." Symond kollarımda can çekişen kadına sıkılmış bir bakış attı. "Onlar arkadaş değildi. Ben sözümü tuttum."

"Jemmina," diye haykırdı Zalaric, kalbi gerçekten kırılmış görünüyordu. "Aman Tanrım, çok üzgünüm."

Symond'un kötü bakışları Zalaric'e kaydı. "Ve *sen*. Kraliçe'nin iyiliği sayesinde oldukça zengin oldun. Şimdi de ona ihanetle mi karşılık veriyorsun?"

Taran Zalaric'i geri itti ve yumruklarını sıkıp hırlayarak önünde durdu. "Ona zarar veremezsiniz. O bizim dostumuz. Ve Lumnos'un bir tebaası, yani Kraliçemizin koruması altında." Gözleri endişeyle bana kaydı. "Öyle değil mi?"

Kimin çenesinin daha düşük olduğunu söylemek zordu, benimkinin mi yoksa Zalaric'inkinin mi. "Tamam," diye kekeledim. "O bizimle birlikte."

"Yalanlarını kendine saklayabilirsin. O pazarlığını çoktan yaptı." Symond Kardinal'in yere düşen bıçağını aldı ve Zalaric'e dönmeden önce suya attı. "Majesteleri onları ele verdiğiniz için yaşamınıza izin veriyor olabilir ama asıl planınızı unuttuğumu sanmayın. Bunun bedelini eninde sonunda ödeyeceksin."

"Zal... bize ihanet mi ettin?" Taran usulca sordu.

"*Sana hayatımı borçluyum*'a ne oldu?" Luther hırladı.

Symond kıkırdadı. "Arkadaş olmak buraya kadarmış."

Zalaric ona kaşlarını çatı. "Benim rolümü bir sır olarak saklaman gerekiyordu.

Anlaşma böyleydi."

"Bu *Umbros*," dedi Symond alaycı bir tavırla. "Kimseye güvenme, unuttun mu?"

"Sana ne kadar ödediler?" Taran sordu, ses tonundan tiksinti damlıyordu. "Hayatlarımızın değeri kaç altın marktı?"

Zalaric dudaklarını büzdü, ifadesi buz gibi bir kayıtsızlığa dönüştü.

Taran daha da yaklaştı. "Gerçekten mi? Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Ellerini yumruk yapan Luther ayağa kalkmaya bağıladı.

"Onu rahat bırakın," dedim. "Suçlanacak kişi benim." Mağaradaki bütün kafalar bana döndü.

Symond kollarını kavuşturdu ve sırtı, görünüşe göre dramımızı izlemekten memnundu.

Kardinal'e baktım. Gözleri ince şeritler halinde kapanmıştı, dudakları artık donuk bir griydi ve nabızı endişe verici bir hızda yavaşlıyordu.

"Biliyor muydun?" Luther sordu.

Hassas, ölümcül ses tonu beni uyarmalıydı ama havanın ne kadar yoğunlaştığını fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Kendi kendime yemin ettim ve bir çözüm bulmak için beynimi zorladım. Çantamdaki bitkiler bu tür bir yaralanma için işe yaramazdı. Yarayı gazlı bezle sarabilirdim ama yine de Alçalmış şifası yarayı onaramadan kendi kanında boğulacaktı.

Kardinal'in cesedinin üzerine eğildim, düşüncelerim tünellerde Zalaric'le olanlar etrafında dönüyordu. Eğer *bunu yapabilirsem*, o zaman belki, sadece belki...

"*Biliyor muydun?*" Luther tekrar sordu.

"Evet," diye mırıldandım dalgınca, gözlerim kapanırken. Ellerimi boğazının üzerine koydum, kana bulanmış teni dokunuşumla kayganlaştı. Büyüm heyecanlı ve zincirlerinden boşanmış gibi hissettiriyordu.

Adamlar tartışmaya başladığında sesler üstümden yayılım ateşine tutuldu -Luther'in gürlemesi, Taran'ın hırlaması, Zalaric'in soğukluğu, Symond'un iğnelemesi. Hepsi bağılıyor, suçluyor, birbirlerine laf atıyor ve tehditler savuruyorlardı.

Alixé yanımda diz çöktü. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu sessizce. "Ben... Ben kimsenin görmesine izin veremem," diye mırıldandım.

Başını salladı ve bana sırtını döndü, sonra da beni görmesini engellemek için ceketini hafifçe araladı.

İmkansız başarımak için tanrısallığıma olan bağlılığımı bıraktım ve onun büyüüne güvendim. Soğuk-sıcak bir his bedenimde dalgalandı ve keskin bir acıyla avuçlarımda yoğunlaştı. Dokunuşumun altında yumuşak bir parıltı birikti, kör edici bir nabızla alevlendi ve sonra kayboldu.

Kardinal'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Nefes nefese kaldı ve bir elimle ağzını kapattım.

"Gözlerini kapat," diye tısladım.

"Kımıldama." Tek tepkisi başını sallamak oldu.

Az önce yaptığım şeyin şokuyla ellerim hâlâ titrerken, pelerinimi alıp vücudunun üzerine serdim ve yüzünü kapattım. Göğsümdeki gürültüyü yatıştırmak için sakinleştirici bir nefes aldım, sonra ayağa kalktım ve diğerleriyle yüzleştim.

Taran ve Zalaric burun buruna gelmiş, her an yumruklaşmaya hazır görünüyorlardı. Luther dizlerinin üzerine çökmüş, yumruğunu kendi tarafına indirirken acıdan yüzü iki büklüm olmuş, Symond ise avuçlarını açmış, karanlık bir kıkırdamayla onun üzerinde duruyordu. Diğer Yüzbaşılar Alixe'in etrafını sarmış, bazıları ellerini uzatmış, bazıları da kılıçlarının yanında duruyordu.

Bu bir *felaketti*. Kimse ne yaptığımı görmeden önce bizi bu mağaradan

ıkarmalı ve Symond'un dikkatini arkadaşlarımdan ve benden uzak tutmalıydım.

Ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum. Sadece Luther'ın Be affedeceğini umuyordum.

n.

"O gitti," dedim yüksek sesle.

Kavga durdu.

Yine bir deniz dolusu yüz bana döndü.

"Üzgünüm, Zalaric. Kardinal başaramadı."

Dengeli yüz hatları eriyerek çöktü, gözlerinde suçluluk duygusu dolaştı.

Bakışlarım Symond'a kaydı. Kalçamı kaldırdım ve kollarımı

kavuşturdum. "Sen

Masum insanları öldürmeyi bitirdiniz mi, yoksa Kraliçenizin emirlerine uymadan önce onu daha da fazla bekletmeye mi niyetlisiniz?"

Symond sinirlendi. "O kadın masum değildi. Kontrol noktalarını atlamak vatana ihanettir."

"Asıl ihanet," diye mırıldandım, ona doğru yürürken, "ağzının suyu akıyor. Mağaranın öbür ucundan pantolonundaki şişkinliği görebiliyorum. Kraliçenin bunu takdir edeceğinden şüpheliyim."

Gözleri ateşle parladı. Midem bulandı.

"Majesteleri, Yüzüncü Yıl mensuplarını hayatın tüm zevklerini istediğimiz kişiyle yaşamaya teşvik ediyor." Parmağını kolumda gezdirdi. Ürpermek için kendimi zor tuttum. "Eğer seni öldürmezse, bize bile katılabilir."

Utangaç bir gülümsemeye zorladım. "O zaman neyi bekliyoruz?" Kısık bir kahkaha attı ve kolunu uzattı.

Diğerlerine bir göz attım ve hemen keşke bakmasaydım dedim. Kafa karışıklığı, öfke, *iğrenme, ihanet...*

Sadece Zalaric etkilenmemiş görünüyordu. Ölü gözlerle beni izledi, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Sıkıca yutkundum ve arkamı döndüm. Ona bakıp gülümserken elim Symond'un kolunun arasından kaydı.

"Yolu gösterin. Umbros Kraliçesi'yle tanışmaya hazırım."

CHAPTER OTUZ İKİ

Umbros'un sarayı da şehrin yukarısındaki kanyonlara oyulmuştu. Makaralı bir asansör sistemi Kraliçe ve eşini Boş zamanlarında bir aşağı bir yukarı dolaşıyorlardı, ama Symond neşeyle bize bunların yabancılara yasak olduğunu söylemişti.

Bunun yerine, sonu yokmuş gibi görünen dar spiral merdivenleri tırmanmak zorunda kaldık. Zirveye ulaştığımızda hepimiz nefes nefese kalmıştık, başımız dönüyor ve baldırlarımız yanıyordu.

Yeraltı şehrinin daimi gecesinin aksine, gün ışığı siyah kaya duvarlara oyulmuş uzun, dar yarıklardan içeri sızıyordu. Şu anda gün batımıydı ve ince turuncu-kırmızı çizgiler koridorları kanlı bıçaklar gibi kesiyordu.

Zemin altın damarlı mermerle kaplanmıştı ve ejderha şeklinde oyulmuş yüksek sütunlar her koridoru koruyordu. Fresklerle süslü tavanlardan, sefahat sahnelerini tasvir eden özenli, alevle aydınlatılmış fenerler sarkıyordu. Kadife minderlerden oluşan havuzlar ile içki ve ispirto taşıyan altın arabalar, sanki saray sakinleri her an bir yatağa ya da içkiye ihtiyaç duyabilirmiş gibi rastgele dağılmış gibiydi. Hava zengin tütsülerle, durgun müzikle ve iniltilerle ağırlaşmıştı.

Şehvetli, orgazmik inlemeler.

Umbros Şehri'nin bir şımarıklık yuvası olduğunu düşünmüş olsaydım bile, bunun yanında *hiçbir şeydi*. Symond beni sarayın içinde dolaştırırken, diğerleri de arkamızdan geliyordu, geçtiğimiz her oda çıplak, kıvranan ve zevkin her türlüsünü yaşayan bedenlerle doluydu. İçtiğin türden, içtiğin türden, seviştiğin tür-

Anladınız işte.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" Symond kulağıma mırıldandı.

"Bu gerçekten... bir şey." Boğazımı temizledim. "Hepsi yüzüncü yıl mı?"

"Hiç de değil. Majesteleri deri pazarının en iyi patronudur." Parmak eklemlerini bileğime sürttü ve derinliksiz siyah gözleriyle beni sabitledi. "Sadık muhafızlarının istedikleri her şeye ve herkese sahip olmalarını sağlar."

"Arzu ettikleri *herkes* değil," dedim sırtarak.

Gırtlaktan bir kakhaha attı. "Kovalamacanın heyecanını seviyorum. Bu benim için çok nadir bir şey."

"Geçmişimiz göz önüne alındığında, ortaklarınızın gerçekten ne kadar *istekli olduğunu* merak etmekten kendimi alamıyorum."

Kısa bir süre durdu. "Böyle aşağılık bir şey kesinlikle yasaktır. Ben *asla* -Eğer öyle yapsaydım, Kraliçe kendi kalbimi söküp ona vermemi isterdi."

"Yine de kendini zihnime zorla sokmakta hiç tereddüt etmedin." Omuz silkti. "Basit bir şaka. Düşünceler zararsızdır."

"Onlar zararsız olmaktan başka her şeydir," diye karşılık verdim. "Düşüncelerimiz bizi biz yapar. Birinin zihnini ihlal etmek, bedenini ihlal etmekten daha iyi değildir."

Sinirime dokunduğunu düşündüren bir şekilde alay etti. "Peki ne yapmamızı istiyorsun, sihrimizi hiç kullanmamamızı mı?"

"Rıza olmadan olmaz."

Daha yakına eğildi. Luther arkamızdan alçak sesle uyardı.

"Söyle bana," dedi Symond yumuşak bir sesle, "mağarada yaptıkların için o kadından izin aldın mı?" Gözlerim büyüdü ve onun gülümsemesi de büyüdü. "Beni aklından zorla çıkarmış olabilirsin ama ben hâlâ onunkini okuyabiliyorum." Bana şöyle bir baktı. "Ne kadar da sıra dışı numaraların var."

Yutkundum. "Onu öldürecek misin?"

"Duruma göre değişir." Dudaklarını dudaklarımdan bir nefes uzaklaştırdı eli belimin kıvrımına kaydı ve Luther'in gürlemesi hırlamaya dönüştü. "Eğer yapmazsam bana ne vereceksin?"

Bir yabancının hayatını kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğimi merak ederek olduğum yerde titredim.

Symond yüksek sesle, bedenini sarsan bir kakhaha atarak başını geriye attı. "Kutsanmış Kindred, yüzünü görmelisin. Kullanmama konusunda haklı olabilirsin

sihrimiz. Kafanın içinde bana hangi saldırgan ismi taktığını tahmin etmek zorunda kaldığımda seninle alay etmek çok daha eğlenceli oluyor."

"İşte bir önizleme: Sen bir pisliksin."

Yan tarafına bir yumruk attım, darbeyi sırtarak karşıladı, sonra elimi kaptı ve tekrar koluna doladı. "Majesteleri seni çok *sevecek*."

Yürümeye devam ederken kaşlarımı çattım. "Yani Kardinal'in yaşamasına izin mi vereceksin?"

"Yapacağım. Cezasını aldı. Sonrasında ne olduğu beni ilgilendirmez."

"Peki ya Zalaric?"

"Neden umursuyorsun ki? Hayatına mal olabileceğini bile bile sana ihanet etti."

Cevap veremedim. Umursamamalıyım. Zalaric'in hilesi hayatlarımıza mal olabilirdi, hâlâ da olabilir. Yine de, o tuhaf sisli perdenin ardında gördüklerimi düşündüğümde, hissettiğim öfke değil, acımaydı.

"Bu benim hayatıma mal olacak mı?" Onun yerine ben sordum.

Gözlerindeki parıltı ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Buna Majesteleri karar verecek."

Her tarafı gökyüzüne açılan on kemerle kaplı dairesel bir taht odasına çıkan bir dizi merdiveni daha tırmandık. Ortada, yükseltilmiş bir platformun üzerinde, koyu yeşim taşından oyulmuş, savaştan ejderha sürüsünü andıran bir taht oturuyordu. Siyah kadife minderlerden oluşan eşmerkezli halkalar zemin boyunca yayılmıştı.

Symond kolumu bıraktı. "Majesteleri birazdan size katılacak. Bu arada korkarım çantalarınızı almak zorundayım."

Lavanta alevi kavanozunu hatırlayarak benimkini daha sıkı tuttum.

"Neden?"

Silahlarımız sizde."

"Öyle mi?" Başını eğdi. "Beni bir şekilde kafandan atmadan önce seni Muhafızlarla oynışırken gördüm. Onların sinir bozucu bombalarından birini saklamadığını nereden bileyim?"

Luther müdahale etmek için harekete geçti. Symond'un gözleri ona dikildi ve avucunu kaldırırken daraldı.

İleri atıldım ve Symond'un deri zırhının yakasıyla oynadım, kirpiklerimi hararetle kırıştırdım. "Hadi ama Symond. İkimiz de biliyoruz ki seni alt etmek için bir bombaya ihtiyacım yok."

Bakışları tekrar bana kaydı. "Haklısın. Ne zaman istersen seninle yatarım."

Taran'ın Lumnos'tan duyulacak kadar yüksek bir sesle homurdanmasına neden olacak boş, kız gibi bir kıkırdama çıkardım, eğer bana en sevdiği viskiyi dökmüşüm gibi bakmasaydı.

Symond elimi tuttu ve bileğime bir öpücük kondurdu. "Tanrım, çok *lezzetlisin*." Ağzı kolumda, dirseğimde, omzumda, boynumda ilerlerken gerildim. Luther'in hırıltıları arka planda gök gürültüsünü andırıyordu. Symond kulağımın hemen altında durduğunda nefesimi tuttum. "Yine de çantalarını alacağım."

Öfkeyle geri çekildim ve çantamı onun bekleyen ellerine ittim. "Düşüncelerimde sana yine hıyar diyorum, belki anlamamışsındır."

"Yapabilirim." Kıkırdadı ve çenesi elmas oluğturacak kadar sıkılmışı olan Luther'e doğru yürüdü, ancak Symond kolunu omuzlarına attığında tüm vücudunda tek bir kas bile kıpırdamadı. "Özellikle sinirlendiğinde çok güzel oluyor, değil mi Prens? Bahse girerim yatakta bir fişek gibidir. Tabii siz bildiğinizden değil."

Luther cevap vermedi -muhtemelen veremezdi de- ama gözlerinde kaynayan öfke yeterince açıktı.

Symond yine güldü ve Luther'in çantasını omuzlarından çekti. "Merak etme. Sen yokken ona çok iyi bakacağım." Bir avucunu Luther'in kalçasına sertçe vurdu. "Çok iyi bakacaksın."

Luther'in gözleri kapandı. Yüzü kansızlaştı, vücudu çökecekmişi gibi titriyordu.

Ne kadar zor olsa da dilimi tuttum. Symond benimle Prensimin arasını açabileceğini düşünüyorsa, belki de bunu Luther'i bırakması için onu ikna etmekte kullanabilirdim.

Kalan Yüzellilikler, benzer şekilde oldukları yerde donup kalmış olan Taran ve Alixe'in çantalarını aldılar ve Symond'un arkasından merdivenlerden indiler.

"Bizi burada yalnız mı bırakacaksın?" Seslendim.

Symond durakladı ve Luther'e baktı. "Duydunuz mu Prens? Beni şimdiden özlemiş." Dığarı çıkarken kahkahası yankılandı.

Kapı kapandığı anda, Yüzellilikler'in diğeri üzerindeki hakimiyeti de sona erdi. Alixe hiç vakit kaybetmeden kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti.

-Sonra da odada derme çatma silahlar ya da bir çıkış aradı.

Luther sendeleyerek öne çıktı ve ellerini tahtın kürsüsüne dayayarak başını öne eğdi.

Ona doğru ilerlemeye başladım, sonra Taran yanımdan hışımla geçerken donakaldım - Zalaric de onun savaş yolundaydı.

Zalaric avuçlarına gölgeler çağırdı ama saldırmadı. Taran onu iterek geriye doğru tökezlemesine neden olduğunda ve cüppesinden tutup bir sütuna yasladığında bile Zalaric'in büyüğü geri çekilmedi.

"Seni *hain*," diye bağırdı Taran onun yüzüne.

"Size hiçbir borcum yoktu. Ben Umbros'un bir tebaasıyım." "Aynaya bak, Zal. Gözlerin mavi, siyah değil." Kaşlarım uçtuZal ?

"Taran, dur," dedim.

"Sen bir *Lumnos* Soyundansın," diye tükürdü. "Senin sadakatin terremère'ine."

"Benim sadakatim kendime," diye karşılık verdi Zalaric.

Taran iğrenmiş bir ses çıkardı. "Tek umursadığın b u , değil mi? Kendiniz ve paranız."

"Taran," diye uyardım. "Bırak onu."

"Söyle bana, Diem'in hayatını kaç satış? Peki ya benimkini? Daha iyi bir fiyat için pazarlık yaptınız mı, yoksa o kadar çabaya bile değmez miydik?"

Zalaric'in eli yanında gevşedi, büyüğü bir anda yok oldu.

Yardım için diğerlerine baktım. Alixe balkonda yan tarafa bakıyordu ve Luther hâlâ tahtın yanında iki büklüm duruyordu.

"Beni yargılayamazsın." Zalaric'in sesi yumuşak ama sertti. "Sen ki bir sonraki yemeğinin n e r e d e n geleceğini hiç düşünmedin."

"En azından ben bir insanın hayatını biraz altın için satmazdım. Özellikle de yeni sahip olduğum birini. " Taran'ın boğazı düğümlendi, öfkesi azaldı.

Koşarak yanına gittim ve kolunu tuttum. "*Bırak* dedim. Zalaric haklı. Bize hiçbir şey borçlu değildi."

Bakışları bana yöneldi. "Onu nasıl savunabilirsin?" "Savunmuyorum. Ya da belki öyleyim ama-"

"Peki sen neden o Centenary puştuyla flört ediyorsun?" Çenesini Luther'e doğru salladı. "*Ona olan* sadakatin nerede?"

Yanaklarım alev alev yandı.

Zalaric kısa ve şaşkın bir kahkaha attı. "Ne yaptığını görmüyor musun?"

Taran önce ona, sonra da bana kaşlarını çattı.

Zalaric'in gözleri doldu. "Boş kafanın bu kadar güzel olması iyi bir şey Tammy, çünkü sen-"

"*Benim adım Taran,*" diye bağırdı ve yumruğunu Zalaric'in suratına doğru savurdu.

Sadece yüzüne isabet etmedi.

Zalaric son anda eğilerek Taran'ın yumruğunu kalın bir taş sütuna etli, mide bulandırıcı bir çıtırtıyla çarptırdı.

"Alevler adına," diye nefes aldım. Onun eline uzandım. "Sen-"

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Zalaric alay etti. "Kolsuz bir semenderden daha iyi yumruklar görmüştüm."

"Zalaric, *dur,*" diye tısladım. "Bu-"

Taran kendini ileri attı ve ikisi yumruk yumruğa yere yuvarlandı. Müdahale etmeyi düşündüm ama Taran'ın yarısı kadar olmasına rağmen Zalaric kendini tutmaktan çok daha fazlasını yapıyordu. Ve *gülümsüyordu*.

"Bırakın savaşsınlar," diye seslendi Alixe. "İyi olacaklar."

Luther'in yanına dönerken burnumun kenarını kısıtım ve bağımlı salladım. Sonunda ayağa kalkmıştı ve Şimdi Umbros tahtına acımasızca bakıyordu.

"Bence bu ikisi Kraliçe'nin eline fırsat geçmeden birbirlerini öldürebilirler," dedim yarı şaka.

Luther'in göğsü uzun, yavaş bir nefesle yükselirken, elleri yumruk şeklinde sıkıldı. "Bana söz verdin."

Kahretsin. Symond'a yaptığım numaraya inanmış olmalı. "Luther, gördüğünü sandığın şey..."

"Bu hep senin planın mıydı?" Öfkeli bakışları bana kaydı. "Nasıl olsa istediğini yapacağını bile bile yüzüme karşı yalan mı söyledin?"

Sesindeki içgüdüsel acıyla irkildim.

"Luther, Symond değil-"

"Symond umurumda bile değil," diye tersledi, "sen istemediğin halde sana dokunmaya devam ederse o lanet ellerini koparacağım."

Kaşlarımı çattım. "Bekle. Bilmediğimi biliyorsun...?"

"Bana söz vermiştin Diem. Numara yok. Umbros Kraliçesi yok. Ama Zalaric'in bize ihanet ettiğini biliyordun ve hiçbir şey yapmadın, öyle mi?"

Anlayış üzerime çöktü ve hızla paniğe dönüştü. Sonra da dehşete.

Gözleri kısıldı. "Yoksa bu bir ihanet miydi? Bunu ikiniz birlikte mi planladınız?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Ben... ben yapmadım-"

"Geliyor," diye bağırdı Alixe balkondan.

Batan güneşin altında karanlık bir siluet oluşurken yavaş, tekrarlayan bir gümbürtü daha da yükseldi.

Alixo bana doğru geri çekildi. "*Gryvern*."

Luther'in duruşu dramatik bir biçimde değişti. Tüm duyguları kayboldu. Beni arkasına iterken omurgası dikleşti ve gökyüzüne odaklandı.

Taran, Zalaric'in üzerine çıkmasıyla yere yapıştığı yerden başını kaldırıp baktı. Çenesini tuttu ve Zalaric'i iterek ayağa fırladı ve bize doğru yürümeye başladı. Son anda durakladı, sessiz bir homurtu çıkardı ve iki büküm oldu. Zalaric'in bileğini yakaladı ve onu sürükledi.

"Arkamızda kal," diye mırıldandı. Zalaric'i yanıma itti ve Alixe ile Luther'in koruyucu yayına katıldı.

"Üçünüz de büyüye sahip olanların Zalaric ve ben olduğumuzun farkındasınız, değil mi?" Ben sordum. "Seni koruyan biz olmalıydık."

Taran saçlarını arkadan bağlayıp ters ters bakarken Alixe parmaklarını çıtlattı, üçü de beni görmezden geliyordu.

Zalaric bana şaşkın bir bakış attı, ben de omuz silktim.

Gryvern yaklaşırken bir kapı açıldı ve içeri bir sel gibi Yüzüncü Yıl askerleri girdi. Bazıları hâlâ pelerinli zırhları içindeydi, ama diğerleri vücutlarını sergileyen dökümlü, şeffaf cüppeler giymişlerdi. Birkaçı meyve, kuruyemiş ve peynir tepsileri taşıırken, diğerleri kadehler ve şarap sürahileri taşıyordu.

Belki de Umbros Kraliçesi idamlarımız üzerine bir ziyafet vermeyi planlıyordu.

"Sakın karşılık vermeyin," diye uyardı Zalaric. "İtibarını koruma konusunda çok acımasızdır. Ona hakaret etme ya da tehdit etme Diem. Sessiz ve kibar ol ve-"

Taran inledi. "Hepimiz öleceğiz."

Umbros gryvern'i yeri sarsan bir gümbürtüyle balkona indi. Sorae'den daha iriydi, zarif, kadınsı hatları ve zarif bir yürüyüşü vardı. Kanatları ve kürkü koyu karamel rengindeydi, pulları ise tanrı taşı gibi parlıyordu. Gözleri bana sabitlenmişti, iki yarık gözbebeği beni ihtiyatlı bir merakla incelerken küçülüp büyüyordu.

İlk başta Umbros Kraliçesi'ni göremedim, vücudu gryvern'in kanadı tarafından engellenmişti.

Ama onu hissettim.

Gücü inanılmazdı. Aurasının yoğunluğu Luther'inkine bile rakipti. Sadece Luther'in sahip olabileceği bir güçle odanın içinde patladı.

kasıtlıydı ve havayı o kadar yoğun bir şekilde kaplıyordu ki, her nefeste *onu içime* çekiyor, ciğerlerime, kanıma çekiyor gibiydim.

İki Centenary ileri doğru koştu. Biri gryvern'in yanında dört ayak üzerine düştü. Diğer kolunu uzattı ve tırnakları sivriltilmiş narin bir el uzattığı avucunun içine yerleşti. İnce bir bacak ortaya çıktı ve yüksek topuklu bir ayağını diğer Yüzbaşının sırtına koyarak onu bir tabure gibi kullandı. Yumuşak bir şekilde yere süzüldü ve kalçaları sallanarak odaya girdi.

Güzelliği beni gücü kadar etkiledi. O insan formunda bir seksti, en doyumsuz şehveti tatmin edecek kıvrımlardan oluşan bir büfeydi. Uzun kirpikleri yüksek, pembe elmacık kemiklerine değiyor, yastık gibi dudakları yeni öpülmüş bir kızarıklıkla şişiyordu. Simsiyah saçları omuzlarına dökülüyor, geniş kalçalarının dibinde kıvrılıyordu. İlerlemiş yaşına rağmen cildi kusursuzdu ve küçücük elbisesi cildinin büyük bir bölümünün görünmesine izin veriyordu.

Zalaric dizlerinin üzerine çöktü ve bakışlarını yere çevirdi. Yüzbaşılar da aynısını yaptı ama üç yoldaşım -sadık ve cesur yüreklerine sağlık- ayakta kaldı.

"Bu hiç kibarca değil," diye azarladı.

Arkasındaki gryvern çenesini şaklattı.

"*Diz çök*," diye fısıldadı Zalaric çılgınca.

"Arkadaşını dinle," diye uyardı Symond. "Diz çök, yoksa senin yerine ben yaparım." "O bizim arkadaşımız değil," diye homurdandı Taran.

Luther omuzlarını geriye attı. "Gerekirse bizi zorlayın, ama ben sadece Kutsal Lumnos Ana ve Kraliçemin önünde kendi isteğimle diz çökerim. Ve siz, madam, ikisi de değilsiniz."

Kızıl dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Kraliçe bana doğru yürüdü. Corbois'ler saflarını sıklaştırarak omuzları heybetli bir kas duvarına değene kadar yer değiştirdiler. Önlerinde yavaşça bir ileri bir geri yürüyor, parmaklarını göğüslerinde bir çizgi halinde gezdiriyordu.

"Peki ya size diz çökmezseniz kendinizi balkondan aşağı attıracağımı ve o güzel kafalarınızı kanyonun zeminine çarptıracağımı söylesem? O zaman ne olur?"

Midem bulandı.

"O zaman onurumuzla öleceğiz," dedi Alixe.

Taran sırıttı. "Uçmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir." Oda sessizleşti ve ölümcül bir şekilde durgunlaştı.

Sonra aniden Kraliçe gülmeye başladı. Bir elini göğsüne koydu. "Kutsanmış Soydaşlar, hepiniz ne kadar sadıksınız. şanslısınız ki, Kraliyet'e sadakate büyük saygı duyuyorum."

Hl kıkırdayarak döndü ve tahtına doğru yürüdü. "Yeterince adil," diye seslendi omzunun üzerinden. "İsteksiz o zaman."

Parmaklarını şıklattı ve üç Corbois, dizleri bükülmüş ve alınları yere sürtünerek yalvarırcasına mermer zemine çöktü.

Nefesimi içime çektim ve onunla yüzleşmek için yer değiştirdim. şimdi sadece ikimiz ayakta duruyorduk; tebaalarının üzerinde yükselen iki Kraliçe. Bana da diz çöktürmeye çalışacak mıydı? *Yapabilir miydi?*

Tahtına uzandı ve bir kol dayanağına yaslandı. Gün batımının son ışıkları onu bal rengi bir tonda yaldızlıyordu. Bacak bacak üstüne atmış, kalçasına kadar uzanan pürüzsüz bir çıplak teni ortaya çıkarmıştı.

Bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Merhaba, Unutulmuşların Kızı." İnce ama saygılı bir şekilde başımı salladım. "Merhaba Umbros."

"Coeurle'de değiliz canım. Bana Yrselle diyebilirsin." Gözleri odanın içinde parladı. "Ama bu ismi başka birinin dilinde duyarsam, onu gryvern'ime yediririm. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz *Majesteleri*" mırıltıları kalabalığın arasında dalgalandı.

Ağırlığımı değiştirdim. "Diyarınıza yaptığım habersiz ziyaret için özür dilerim. Saldırıdan sonra-"

Elini salladı. "Evet, evet, zaten biliyorum. Arkadaşlarınızın kafasından çoktan kopardığım detaylarla beni sıkmayın."

"O zaman buraya isteyerek gelmediğimi biliyorsun. Sadece eve gitmeye çalışıyorum."

"Fark etmez." Tırnaklarını tahtının koluna geçirdi. "Benim krallığımdasın. Hayatını ben alacağım."

Kalbim hızlandı. Parmaklarımı iki yanıma doğru bükerek gölgeden eldivenler yaptım. "*Eğer* dayanabilirsen."

Zaten gece siyahı olan gözleri kararmış gibiydi. Güneş ufuk çizgisinin altına inerken gün batımının altın rengi kayboldu ve oda soğuk alacakaranlık mavilerinden oluşan bir palete dönüştü.

Dikkatli ol, diye kadınsı bir ses zihnimde mırıldandı. *Yüzüncü Yıl Askerlerimin önünde bir meydan okumanın cevapsız kalmasına izin veremem.*

Tanrısallığım hırladı, onu dışarı çıkarmak için yalvardı, ama kendimi tuttum.

Nedeni ne olursa olsun, beni uyarıyordu. Bana yol gösteriyordu.

"Ya da," dedim yavaşça, "belki sana bir iyilik teklif edebilirim. Merhametinize karşılık."

Gülümsemesi daha da arttı. "Eğer *iyilik* yeterince ilginçse buna açık olabilirim."

Bir süre onu inceledim. Bu bir kelime oyunu, adımları sürekli değişen hassas bir dans gibiydi. "Aklında bir şey mi var?"

"Aslında var. Bu tartışmayı en iyi şarap içerken yapabiliriz, öyle değil mi?"

Bir el salladı ve diz çökmüş olan herkes sanki sonunda kopan bir ipte asılıymış gibi yere yığıldı. Birden fark ettim ki, *herkesi* diz çökmeye zorluyordu, hatta Asırlıklarının bile - sadece yapabildiğini kanıtlamak için gereksiz bir güç gösterisi.

Yüzbaşılar hep birlikte ayağa kalkarak mumları yakmaya ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde tahtın yanında duran Symond dışında odanın etrafındaki yerlerini almaya başladılar. İçecek taşıyanlar kürsünün etrafında toplanmış, her lezzetin Kraliçelerinin bir kol mesafesinde olmasını sağlamak için garip pozisyonlar alıyorlardı.

Aralarında en açık saçık giyinmiş olanlar onun yanına akın etti. İki tanesi ayaklarının dibine yayılmış, bacaklarının hatlarını okşuyordu. Bir diğeri tahtın koluna tünedi ve parmaklarıyla Yrselle'in saçlarını taradı. Hatta özellikle iri yapılı bir adam Yrselle'in altına girerek kucağına oturdu; Yrselle gözle görülür bir şekilde tahrik olmuş ve çok iyi göğüslere sahipti.

Zalaric ve Corbois da ayağa kalkarak benim yanıma geldiler. Zalaric her zamanki soğukkanlılığıyla başını dik tutsa da, içimde bir acıma hissettim. Düşman topraklarında tek başınaydı, görünürde müttefiki yoktu; tıpkı yıllar önce çocukken olduğu gibi.

Bir Yüzbaşı elinde şarap tepsisiyle yaklaştı. Taran, Zalaric ve ben kabul ettik, Luther ve Alixe ise reddetti.

Kadehi inceledim, kalaylı bir ejderhanın sapından yukarıya doğru nasıl kıvrıldığını fark ettim. "Ejderha senin mühürün mü? Onları sarayınızın her yerinde fark ettim."

"Çok anlayışlısın," dedi. "Ejderhaların hazinelerindeki her altın parçasını hissettiğini biliyor muydun? Tek bir tanesi bile alınsa, bunu bilirler ve karşılığını kanla alırlar." Şarabını yudumlarken bakışlarımı tuttu. "Bunu *ilham verici* buluyorum."

"Korkunç yaratıklar ama itiraf etmeliyim ki onları anlamıyorum. Sahip oldukları bu kadar güç varken, bir ejderha ne işe yarar ki?"

Altın için mi?" Kadehimi döndürdüm. "Ya da herhangi bir taç için?"

"Gücün pek çok şekli vardır. Türemişler arasında bile, güçlü büyü sizi ancak bir yere kadar götürür. Öyle değil mi, Zalaric?"

Çenesini eğdi. "Elbette, Majesteleri."

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Zalaric her zaman favorilerimden biri olmuştur. Son madeni parayı toplamanın önemini çok iyi bilir."

Taran usulca homurdandı ve Kraliçe'nin gülümsemesi düştü. Ona bir bakış attım, gözlerim uyarırcasına açılmıştı.

"Onun burada büyümesini izledim, biliyorsun." Öne doğru eğildi, sesi belirgin bir şekilde daha soğuktu. "Halkınız onu yaralayıp bir kenara attıktan sonra, ona kucak açtım. Ona bir yuva verdim."

Zalaric'in boğazı düğümlendi, gözleri düştü.

"Pek çok kişiye ev verdin," dedim. "Ölümlüler, yarı ölümlüler, hatta Alçalmışlar. Kimse yapmazken kollarını açmak onurlu bir şey." Jestimdeki dürüstlüğü görmesini umarak çenemi derin bir şekilde indirdim. "Size minnettarlığımı ve hayranlığımı sunuyorum."

Rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı ve omuz silkti. "Belki de size teşekkür etmeliyim. Sürgünlerinizden kazandığım altınlarla bu odayı doldurabilirim." Bakışları Luther'e kaydı. "Ya da belki yakışıklı Prensimize teşekkür etmeliyim."

"Senin için ona teşekkür edeceğim," dedi hizmetçilerinden biri, Luther'e aç gözlerle bakarak.

Gözlerim kısıldı.

Yrselle gülümsedi. "Lumnos Kraliçesi'nin bu öneriden hoşlandığını sanmıyorum.

Mesafeni korusan iyi olur canım, yoksa bir Centenary'den olacağım." Görevli suratını astı. "Ama onu istemiyor bile."

Yüzüme bir sıcaklık, kalbime bir acı yayıldı. Luther bana baktı ve gözlerim yere inerken utancım gururuma galip geldi.

Yrselle dudak büktü. "Sorun *istemek* değil, değil mi Prens?"

Bakışları buluştu ve aralarındaki havada yüklü bir enerji vızıldadı. Sessizlik uzadıkça ve adamın burun delikleri alevlendikçe, acaba benimle olduğu gibi onun da zihniyle mi konuşuyordu diye merak ettim. Bu düşünce beni birinin altına dokunmasını izleyen bir ejderha gibi hissettirdi.

Boğazımı yüksek sesle temizledim. "Bir iyilikten mi bahsetmiştin, Yrselle?" "Ah, evet. İyilik."

Uzun bir yudum aldı ve yardımcılarının elleri dolaşmaya başladı. Avuç içleri onun bronz teninde aklıkla gezinirken dudaklarını ıslattılar, zaman zaman

elbisesinin eteklerinin altında kayboluyordu.

"Seninle konuşacak çok şeyimiz var," dedi, sesi boğuk bir tınıya bürünmüştü. "Senin hakkında. Emarion hakkında. Ailen hakkında."

"Ailem mi?" Doğruldu ve ona doğru bir adım attım. "Ne olmuş onlara? Sen ne bilirsin ki?"

Altındaki adam dilini boğazında gezdirirken boynunu yukarı kaldırdı. "Onlar hakkında kendilerinden daha çok şey biliyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" İleri doğru bir adım daha attım. Symond gerildi.

Yrselle'in altındaki adam kalçalarını oynattı. Gözlerini kapadı ve nefes nefese bir iç çekişle arkasına yaslandı.

Tüm bunlar *çok* dikkat dağıtıcı olmaya başlamıştı.

"Annem, nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Tabii ki biliyorum."

"O...?" Kelimeler boğazımda düğümlendi, hem sorduğum hem de sormak istemediğim soruyla yanıp tutuşuyordu. "Taçlar...?"

"Onu idam mı ettin?"

Ellerim titredi ve şarap kadehim kayıp yere düştü.

Eğer annem gitmiş

olsaydı. İkisini de

kaybetseydim.

"O yaşıyor." Kraliçe'nin sesi yumuşamıştı. "Kraliyet'in bir tutsağı olarak idamı için altı oy gerekiyor. Benim oyum olmadan sadece beş oyları var."

Kürsünün kenarına tutundum ve neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım. Etrafımda hışırtılar, ayak sesleri ve homurtular yükseldi.

"Dikkatli ol canım. Daha fazla yaklaşırsan ya ölmek zorunda kalırsın ya da eğlenceme katılırsın."

Kafamı kaldırdığımda silahlarını çekmiş Yüzbaşıl原因ın etrafımı sardığını gördüm. Symond kürsüden aşağıya bakıyordu, kılıcının ucu burnuma bir santim uzaklıktaydı. Arkamda, Corboiler dizlerinin üzerine çökmeye zorlanmıştı.

Ayaklarının dibindeki görevlilerden biri öne doğru süründü ve saçımın bir tutamını parmaklarının arasında döndürdü. "Kanasını görmektense gelmesini tercih ederim."

"Ben de öyle," dedi Symond sinsi bir gülümsemeyle.

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım ve birkaç adım geri attım. Kraliçe başıyla onayladı ve Yüzbaşıl原因ın kılıçlarını kınına soktu.

"Onu idam etmek için altı oya ihtiyaçları olduğunu söylemişsiniz.
Bu

mu "Buna karşı çıkan tek oy benim. Montios ve Arboros henüz yanıt
?" vermedi,

Vekiliniz de siz dönene kadar oy kullanmayı reddetti."

Remis'in korkaklığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım, ancak Arboros Kraliçesi'nin sessizliği beni huzursuz etti. Muhafızlardan kaçmanın bir yolunu bulduğunu ummuştum. Eğer hala ellerindeyse...

Yine de, eğer kaçarsa, sadece onun oyu -ya da Montios Kralı'nın- annemi ölüme mahkûm etmek için yeterli olacaktır.

Annemi Fortos'tan çıkarmak zorundaydım.

Çabucak. "İstediğin iyilik nedir?" diye sordum.

Yrselle tersledi ve etrafındaki görevliler suratlarını asarak uzaklaştı. Kadehini yere bıraktı. "Burada, sarayımda misafir olarak kalmanı istiyorum. Sadece birkaç gün, en fazla üç gün."

Luther, "*Hayır*," diye homurdandı.

Kraliçe ona baktı, yüzünde anlamadığım bir ifade vardı. "İtirazınızı anlıyorum Prens, ama beklemek zorunda. Bu daha önemli."

"Neden?" Hayati bir şeyi kaçırmışım gibi hissederek sordum.

"Konuşacak çok şeyimiz var ve yüzyıllardır resmi bir Kraliyet ziyaretinde bulunmadım." Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Ziyaretinizi resmileştireceğiz. Hatta yarın tüm Asırlıklarımınla birlikte bir akşam yemeği düzenleyeceğim. Ertesi gün özel teknemle evinize dönebilirsiniz."

"Beni diğer Kraliyetlere teslim etmeyecek misiniz? Ignios Kralı çağrıldığımı söyledi-"

Tiksintiyle dudak büktü. "Bu *ferman*, üzerine yazıldığı kâğıda değmez. Bir Kraliyetin diğer Kraliyetler üzerinde hiçbir yetkisi yoktur. Ben onlara hesap vermem." Çenesi aşağı eğildi. "Sen de öyle. Evinize dönene kadar, siz ve halkınız benim tam korumam altında olacaksınız."

Kaşlarını çatıttım. Cömert bir teklifti. *Fazla* cömert. "Neden? Bütün bunlardan ne kazanacaksınız?"

Yavaşça gülümsedi. "Göreceksin."

Luther'e bakma hatasını yaptım. Bana bakıyordu, kağları çatılmış, gözleri neredeyse kuduz bir ısrarla titriyordu. Beni daha önce suçladığı ihanet yüzünden okunuyordu.

Söz vermiştin.

"Peki reddedersem," diye sordum ona, "beni idam edecek misiniz?"

"Hayır. Ama annenizin kaderi konusundaki oyumu yeniden gözden geçirebilirim."

Luther'in yüzünde yenilgi ifadesi belirdi. Bunun asla almayacağım bir risk olduğunu biliyordu.

Derin bir iç çektim. "Pekâlâ. Kalacağız."

CHAPTER OTUZ ÜÇ

Kraliçe sözünün eri olarak ziyaretimi geriye dönük olarak onayladı. Artık onurlu misafirler olarak muamele görüyorduk, ancak hala çok isteksiz tutsaklar.

Zalaric'in de dahil olduğu ortaya çıktı. Onu iki krallık arasında elçi olarak benim delegasyonuma dahil etmekte ısrar etmişti. Şimdilik o da bizim gibi burada sıkışıp kalmıştı.

Silahlarımızı ve çantalarımızı geri verdi ve kendi kullanımımız için sarayın özel bir kanadını bize tahsis etti. Hatta üç Corbo'nun büyüsunü bile açmıştı - kendisine ya da Yüzüncü Yıl askerlerine yapılacak herhangi bir saldırının hepimiz için ölüm cezası anlamına geleceği konusunda uyardıktan sonra.

Ayrıca Yüzüncü Yıllarının düşüncelerimize daha fazla müdahale etmeyeceğine dair söz verdi. Kendisi için böyle bir söz vermemesi dikkat çekiciydi.

Şimdi kendimi süitimde yalnız bulmuş, gergin bir şekilde volta atıyordum. Özel bir akşam yemeği talep etmiştim, günün dramından yorulduğumuzu ve dinlenmeye ihtiyacımız olduğunu iddia etmiştim. Bu tamamen yalan değildi ama diğerleriyle, özellikle de Luther'le konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Kapının çalınmasıyla Alixe ve Taran geldi, ardından bir dizi Yüzüncü Yıl mensubu yiyecek ve şaraptan oluşan bir büfe hazırladı, Taran bir sürahi kapmadan önce ikincisi masaya zar zor ulaştı.

Alix, "Hâlâ görev başındayız," diye azarlayarak elinden kaptı.

"Queenie için fark etmez." Masadan bir tane daha aldı ve bana baktı. "Senin için sakıncası var mı?"

"Bana sorma. O sizin Baş Generaliniz."

Alix muzaffer bir edayla sırtı ve elini uzattı. Taran kaşlarını çatarak sürahiyi uzattı.

Süitimin geniş salonunda etrafıma bakındım. Her ne kadar lüks konforlarla dolu lüks bir alan olsa da, oda tamamen kanyon duvarlarının içine kapatılmıştı ve gökyüzünü bile göremiyordum. Kendimi yaldızlı bir kafesteki sevimli bir kuş gibi hissediyordum.

"Keşke bir balkonum olsaydı. Sorae'yi arayabilseydim ve işler ters giderse onu yanımda tutabilseydim kendimi daha iyi hissederdim."

Alixé, "Odalarımızın hiçbirinin dışarıya açılmamasının tesadüf olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Ben de öyle." Kaşlarımı çattım. "Sence sözünü tutacak ve eve sağ salim dönmemize izin verecek mi?"

"Eğer bize zarar vermek isteseydi, bizi teknede kolayca öldürebilirlerdi." "Belki de yemeden önce yemeğiyle oynamayı seviyordur," diye mırıldandım.

Bir dizi yumuşak gümbürtü dikkatimi çekti. Baktığımda Taran'ın satın aldığı mor alev kavanozunu incelediğini gördüm. Kavanozu baş aşağı tutuyor, cama yüksek sesle vuruyor ve gözlerini kısıyordu.

Bunu açıklamam mümkün olmasa da, ateş neredeyse bana bakıyor gibiydi. Ve garip bir şekilde, kızgın görünüyordu.

Kapı bir kez daha vuruldu. Kapıyı açtığımda Zalaric koridorda duruyordu, elleri arkasında kenetlenmişti.

"Özel yemeğinizin beni de kapsayıp kapsamadığından emin değildim," dedi tereddütle. "Dahil değil," diye bağırdı Taran.

Zalaric boğazını temizledi. "Aç bile değilim, gerçekten. Kendime dönebilirim."

"Tabii ki öyle." Kenara çekildim ve içeri girmesi için işaret ettim. "Taran'ı görmezden gel. Montios ateşi onu sevmediği için surat asıyor."

Taran kavanoza kaşlarını çattı. "Benden hoşlanıyor." Kavanozu şiddetle salladı ve alev öfkeyle cama çarptı.

"Daha önce hiç saraya gittin mi?" Zalaric'e sordum.

"Sadece deri pazarlarında çalıştığım süre boyunca, Kraliçe beni işe aldığında. Asla misafir olarak değil." Zengin odamın etrafına baktı. "Asla böyle değil."

"Bütün bunlara bulaştığın için üzgünüm. Bunun buradaki hayatın için işleri zorlaştırabileceğini biliyorum."

Taran alay etti. "Ondan özür dileme. Yaptıklarından sonra olmaz."

Gözlerimi devirdim. "Hayatına devam etme zamanı Taran. Burada hepimiz birlikte kapana kısıldık. Kraliçe'nin niyetini anlamak zorundayız ve Zalaric onun hakkında hepimizden daha çok şey biliyor."

"Elimden geldiğince yardım edeceğim," dedi Zalaric, "ama benim yanımdayken sözlerine dikkat etmen konusunda seni uyarmalıyım. Bana söyleyeceğin her şeyi Yüzellilikler eninde sonunda öğrenecek. Ben istesem de istemesem de." Taran'a bir bakış attı, o da burnunu çekip başka tarafa baktı.

"Artık bir önemi olduğundan emin değilim. Zaten görmedikleri bir şey sakladığımızdan şüpheliyim." Luther'in reddi yüzünden benimle nasıl alay ettiklerini düşününce midem bulandı.

Onunla aramızdaki havayı temizleme ihtiyacı beni yiyip bitiriyordu. Konuşmamız gereken *çok şey* vardı.

"Gidip Luther'i kontrol edeceğim," diyerek kapıya doğru koştum.

"Ah, şu konuda..." Taran kavanozu yere bıraktı. "Lu gelmiyor."

Gözlerimi kırptım. "Gelmiyor mu?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, gözleri benden başka her yere daldı. "Yatmaya gideceğini söyledi. Benden yarın ona bilgi vermemi istedi."

Hava garip bir gerginlikle yoğunlaşırken ağzım bir karış açık ona baktım. "Eminim sadece dinleniyordur," dedi Alixe nazikçe. "O çok mücadele ediyordu

Yüzelliliklerin kontrolünü kırıp sana ulaşmak için. Ondan çok şey almış gibi görünüyordu."

Onu uzak tutan şeyin enerji eksikliği olduğuna pek ikna olmamıştım.

Acı verici derecede parlak bir gülümseme uydurdum. "Pekâlâ. Akşam yemeğinde sadece biz varız o zaman. Hadi yiyelim." Ben oturdum ve diğerleri de beni takip etti, hepimiz tabaklarımızı cömertçe doldurmak için uzandık.

Bardağımı doldururken Zalaric'e baktım. "Söyle bana, Kraliçe nasıl biri?"

"Tahmin edilemez. Küçük bir tutarsızlık yüzünden tüm aileleri öldürdüğünü de gördüm, saçı güzel olduğu için ağır suçları görmezden geldiğini de. Onunla ne bekleyeceğinizi asla bilemezsiniz, ama en iyisi asla öğrenmemektir."

"Bu yüzden mi ona bizden bahsettin, ondan korktuğun için mi?"

Taran tek ilgi alanı yemeğiymiş gibi yemeğine dalmış olsa da, göz ucuyla Zalaric'i dikkatle izlediğini fark ettim.

"Bu öğleden sonra hepiniz hana döndükten sonra, bir Yüzbaşı sohbet etmek için beni durdurdu. Onların dikkatini çekmemek için çok para ödüyorum, bu yüzden bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Kraliçe'nin sizin Umbros'ta olduğunuzu zaten bildiğinden ve sadakatimin nerede olduğunu görmek için beni test ettiğinden şüpheleniyordum."

"Ve artık biliyoruz," diye homurdandı Taran.

Zalaric, "Ona söylememiş olsaydım zaten kafamdan alırdı," diye tersledi. "O zaman burada sana yardım etmek yerine ben de arkadaşım gibi ölmüş olurum."

"Kardinal ölmedi," dedim.
Gözlerini bana dikti. "Ölmedi mi?"

Bakışlarından kaçınmak için kucağımdaki peçeteyi düzelttim. "Göründüğü kadar kötü yaralanmamıştı. Ona ölü taklidi yapmasını söyledim, sonra da Symond'un dikkatini dağıtarak onlar fark etmeden bizi dışarı çıkardım."

Alixé başını eğdi. "Emin misin? Seni ona yardım ederken gördüğümde neredeyse ölmüş gibiydi."

"Eminim."

Onlara dürüstlük sözü verdikten sonra yalan söylediğim için kendimi suçlu hissederek tabağımdaki yiyecekleri ittim ama gerçek... gerçek benim bile başa çıkabileceğimden fazlaydı. Başka biriyle paylaşmadan önce bu yeni vahyin benim için ne anlama geldiğini düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Zalaric sessizce. "Symond'a yaptığının bir oyun olduğunu biliyordum ama nedenini anlamamıştım. Jemmina iyi bir insan. Ben... *biz* sana borçluyuz."

"Hayır, yapamazsın. Benim varlığım onun hayatını tehlikeye attı, bu yüzden onu korumak bana düştü. Ayrıca... en azından gerçekten flört etmediğimi biliyordun." Taran'a sert bir bakış attım. Ters ters baktı ve kızarmış bir pancarı bana fırlattı.

"Kraliçe'nin neden kalmamızı istediği hakkında bir fikrin var mı?" Alixe Zalaric'e sordu.

Düşünceli düşünceli baktı. "Belki de Diem'den korkuyordur diye düşündüm."

Kimse bana katılmasa da güldüm. "Benden korktun mu?

Neden?" "Büyünün gücü yüzünden."

"*Benim* sihrim mi? Onunkini hissettin mi?" İnanamayarak başımı salladım. "Kesinlikle hayır. En iyi ihtimalle eşit durumdayız."

Zalaric'in kaşları havaya kalktı. Alixe içkisinden bir yudum alırken öksürdü. Taran gözlerini devirdi.

"Meydan Okumayı hatırlamıyor musun?" diye sordu. "Binlerce insanın boğazını sıktın Queenie. Aynı anda. *Gündüzü geceye çevirdin.*"

"Onlar ışık oyunlarıydı," diye karşı çıktım.

"Arena bariyerini paramparça ettin," dedi Alixe. "Bu Dövme büyüsü - Kraliyetler tarafından bile kırılmaz olması gerekiyordu."

Zalaric öne doğru eğildi ve ellerini birleştirdi. "Normalde birinin büyüü hissedilecek kadar güçlüyse, odaya girdiğinde onu hissedebilirim. Sen *şehre* girdiğinde büyüü hissedebildim." Çenesini ovuşturdu. "Seninle handa karşılaşana kadar ne olduğundan emin değildim. Kraliçe'nin de bunu hissettiğini garanti ederim. O çok güçlü ama sen..." Başını iki yana salladı. "Sen başka bir şeysin."

Yanıldıklarında ısrar etmek için acil bir refleksle savaşıırken sandalyemde geriye yaslandım.

Yetiştirilme tarzım beni inkâr içinde yaşama konusunda uzman yapmıştı. Yakalanmadan bir ölümlü gibi davranabilmek için, gerçekten bir ölümlü olduğuma inanmam gerekiyordu. Her işaret görmezden geliniyor, her tutarsızlık özenle açıklanıyordu. Diğer tarafa bakma ve tüm şüphelerimi karanlık, kilitli bir odaya koyma sanatında ustalaştım.

Hayatımın diğer pek çok alanında da aynı şeyi yapmıştım: Şifacı olarak kariyerim. Henri ile olan ilişkim. Luther'a olan hislerim.

Hâlâ kabul edemeyecek kadar inkâr içinde olduğum daha kaç tane sert, korkutucu gerçek gözümün içine bakıyordu?

Artık bu şekilde yaşamak istemiyordum. Önümdeki yolla yüzleşmek için yeterince cesur, yeterince güçlü olmak istiyordum.

Ama ya olmasaydım?

"Madem benden korkuyor, neden gitmeme izin vermiyor?" diye sordum.

"Bir ittifak isteyebilir," diye önerdi Zalaric. "Diğer Kraliyetler ona güvenmiyor. Sizi onlara karşı güçlü bir hizip oluşturmak için bir şans olarak görüyor olabilir."

Alix başını salladı. "Annemi kurtarmak için oy vermek, eğer sen de istiyorsan, onlarla mücadele etmeye hazır olduğunu sana göstermenin bir yolu olabilir."

Parmaklarımı masaya vurdum. Umbros Kraliçesi'ne diğer Taçlılardan daha fazla güvenmiyordum. Ama *onlara* da güvenmiyordum. Ve sadece Yrselle bana yardım etmekle ilgileniyor gibiydi.

Para için bile olsa, ülkesini her türden mülteciye açmıştı. Belki de yaklaşan savaşta onun yardımını kazanabilir ya da en azından satın alabilirdim.

Başımı sandalyeme yasladım. "Symond üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Onu rahatlatırsam belki ağzından kaçırır ve Yrselle'in planlarını bana bildirir."

"Luther buna *bayılacak*," dedi Taran.

Kısa süreliğine gözlerimi kapattım ama Luther'in yüzü beni karanlığa kadar takip etti, incinmiş, ihanete uğramış ifadesi düşüncelerime damgasını vurdu. "Bana zaten kızgın. Bunu ölçülemeyecek kadar kötüleştirebilirim."

"Diem, ikinizin arasında her ne olduysa..." Alixe duraksadı ve Taran'la bakıştı. "Bu bizi ilgilendirmez ama..."

Yüzümün daha fazla kızarabileceğinden emin değildim. Yüzelliliklerin yorumlarını mutlaka duymuşlardı. Bu konuda ne düşündüklerini sadece Tanrılar biliyordu.

"Önemli değil," diye söze girdim. "Şu anda üçünüzün de Yüzelliliklerle dost olmaya odaklanmanızı istiyorum."

Taran'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "*Ne kadar dostça?*" Zalaric kaşlarını çatı.

"Ne gerekiyorsa yapın," dedim. "Gardlarını düşürmelerini sağla ve öğrenebileceğin her şeyi öğren. Eğer kurtları kümise kapatacaklarsa, o zaman bir ziyafet çekeceğiz."

"Onu uyandırmamı istemediğine emin misin?" Zalaric sordu.

Taran'ın horlayan başının altına bir yastık sıkıştırdım ve üzerini battaniyeyle örttüm. "İki fiç i ş arap içmiş olmalı. *Hiçbir şeyin* onu uyandırdığından emin değilim."

Teorilerin ve stratejilerin tartışıldığı uzun bir akşam yemeğinden sonra, Alixe'i başka bir büyü eğitimi seansına ikna etmişim. Beni ş aşırttı ve Taran'ı kızdırdı.

-Zalaric kalıp yardım etmeyi teklif etmişti. Sonraki birkaç saat boyunca, Zalaric'in Alixe'in bile tekrarlayamayacağı yenilikçi bir sihir gösterisi yapmasını zevkle izledim, Taran ise bir köş ede düşüncelere dalmış, Alixe her kafasını çevirdiğinde ş araptan bir yudum ç alıyordu.

Mumlar dibine kadar yandığında Alixe uyumak için izin istedi ama Taran salonumdaki kanepede sızıp kalmış tı.

Zalaric battaniyenin bir köş esinin altına baktı. "Kıçına bir 'Z' damgası vurabilirim. Eminim bu iş e yarar."

Güldüm ama Zalaric'in yüzünde bütün gece devam eden belli belirsiz hü zün kalbimi sıkıştırdı. "Sana bu kadar zor zamanlar yaş attığı için üz günüm. Taran inanılmaz derecede sadıktır. Bu onu sahip olmayı umabileceğ in en iyi arkadaşı yapıyor ama yanlış tarafta olmanın ne kadar kötü bir his olduğunu biliyorum."

Zalaric omuz silkti ve cesurca kayıtsız görünmeye çalıştı. "Onu suçlayamam. Keşke benim de arkamda bu kadar sadık dostlarım olsaydı. Umbros'ta dostluklar ve servetler el ele gitme eğilimindedir. Biri yok olduğunda, diğeri de yok olur." Sıkıca gülümsedi. "İyi ki çok zenginim."

"Symond'un daha önce seni tehdit ettiğini duydum. Biz ayrıldıktan sonra burada güvende olacak mısın?"

"Bana bir şey olmaz. Kraliçe'nin gözüne girdiğim sürece Symond onu kızdırma riskini almayacaktır." Kapıya doğru yürürken kolunu benimkine doladı. "Biliyorsun, annen Bayan Margie'nin çok yakın bir arkadaşıydı. Margie hastalandığında onu tedavi etmek için gelmişti ama buraya gelene kadar çok geç olmuştu." Alnında derin bir kırışıklık oluştu. "Margie öldükten sonra yanımda olan tek kişi Auralie'ydi. Onun kızı olduğunu bilseydim..."

"Sen de aynı şeyi yapardın." Başını suçlulukla eğdi ve ben de kolunu sıktım. "Krallığım seni sürgüne gönderdiğinde, kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldın; şimdi bunu yaptığın için seni yargılayamam. Bazen iyi seçenekler yoktur. Elimizden gelenin en iyisini yaparız ve umarız yol boyunca bağışlanmayı buluruz." Durdum ve onu sıkıca kucaklamak için kendime çektim. "Ne olursa olsun, benimki de sende."

Kasları ellerimin altında yumuşadı ve ayrıldığımızda masmavi gözleri parlıyordu ve ıslaktı. Boğazındaki tendonlar gerildi ve dikkatimi yara izine çekti.

"İki dünya arasında sıkışıp kalmak kolay değil, değil mi?" Yumuşakça sordum.

İç çekti. "Hayır. Özellikle de bu dünyalardan hiçbiri seni gerçekten istemezken."

Avucumu yanağına koydum. "Sanırım seni kendi dünyalarında isteyen pek çok insan var, Zalaric Hanoverre. Ve beni de onlardan biri olarak sayabilirsin."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ama bu gülümsemede neşe yoktu, sadece hüznü bir teslimiyet vardı. "Luther haklıydı. Siz uğruna savaşmaya değer bir Kraliçesiniz. Keşke başka bir hayatta müttefik olabilseydik."

"Belki hâlâ yapabiliriz."

Uzun uzun baktık, aramızda sessiz bir anlayış geçiyormuş gibi görünüyordu.

Bi

z. Zalaric gitmek için döndü. Kapının koluna uzandı, sonra durakladı.

"Diem," dedi dikkatle, "sana ihanet ettiğimi nasıl anladın?"

Sertleştim. "Ben... Ben yapmadım-"

"Bir Umbros Alçalmışının zihnime ulaşmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum. Daha önce, tünellerde, neredeyse..." Sözünü yarıda kesti, zeki gözleri üzerimde gezindi ve panik belirtilerimi fark etti - omuzlarımın gerginliği, ellerimin sıkışıklığı.

Bir adım geriye sendeledim. "Zalaric, ben-"

Bir avucunu göğsüne bastırdı. "Kutsanmış Kindred, nerede benim terbiyem? Umbros'un herhangi bir vatandaşı, cevap için para ödemeye razı olmadıkça soru sormaması gerektiğini bilir. Görünüşe göre bu gece hiç altınım kalmadı. Belki başka bir zaman?"

"Ben, evet," diye kekeledim. "Başka bir zaman."

Göz kırptı ve kapıyı açtı. "İyi geceler, Majesteleri."

Koridordan geçip kamarasında kayboluşunu izlerken nutkum tutulmuştu ama gözlerim karşımdaki kapıya iliştiğinde Zalaric'in endişe verici sorusu yerini daha büyük bir endişeye bıraktı.

Luther'in bu kadar yakında olduğunu bilmek rahatlattığı kadar azap da veriyordu. Kalbim odasına dalıp sözümü tutmadığıma yemin etmek için yalvarıyordu ama bunu nasıl yapabilirdim?

Zalaric'in bana planından hiç bahsetmediğini ama benim bunu bildiğimi nasıl açıklayabilirdim? O tünellerde ona baktığımı ve sırrını *gördüğümü*, bizi uyarmak için o kadar çaresiz olduğunu, zihninin bunu haykırdığını? Luther bana bile mantıklı gelmeyen bir şeye nasıl inanabilirdi?

Ama en azından denememi hak eden biri varsa, *o da o* değil miydi?

Odama geri döndüm ve açık büfemizden arta kalanlarla bir tabak doldurdum, üzerine gümüş bir cloche koydum ve kolumun kıvrımına bir sürahi tatlı su sıkıştırdım. Koridora döndüm ve omuzlarımı geriye çektim.

"Cesur ol Diem," diye azarladım kendimi. Kapıyı çaldım, nefesimi tuttum ve bekledim.

Ve
bekledim.

Ve
bekledim.

Kapıyı tekrar çaldım, cevap yoktu. Yumruğumu o kadar yüksek sesle vurdum ki diğerlerinin gelip araştırmasını bekledim. Hala cevap yoktu.

Kapısında derin derin kaşlarımı çattım. İçeride olduğunu biliyordum, aurasını hissedebiliyordum, ama *garip bir* şey vardı, sanki biraz yanlış söylenmiş bir şarkı gibi. Belki de uyuyordu.

Kapının koluna uzanıp ittiğimde midem korkunç bir düğüme dönüştü.

Ama kapı yerinden oynamadı.

Beni dışarıda bırakmıştı.

Beni dışarıda bırakmıştı.

Tabağı ve sürahiyi koridora bıraktım, sonra alnımı kapısına yasladım.

"Lütfen Luther," diye fısıldadım, gözlerim yanıyordu. "Benden henüz vazgeçme."

CHAPTER OTUZ DÖRT

"Artık Tiffany olmak istemiyorum."

Ellerimi kalçalarımdayayarak Taran'a baktım. Sabah olmuştu Geldiğimde hala odamda uyukluyordu, kollarındaki battaniyeye sarılmıştı ve anlamsız şeyler mırıldanıyordu.

"Taran," diye şarkı söyledim ısıltı ısıltı. "Günaydın."

"Onu *nereye* koymamı istiyorsun?" diye mırıldandı.

Yanına çömelip kolunu nazikçe ittim. "Uyanma zamanı." "Zal, bu gıdıklıyor!" Gözleri hızla açıldı, sabitlenmeden önce göz bebekleri büyüdü.

bana. "Oh-uh, Queenie. Merhaba."

"Merhaba. Odamda uyuyakalmışsın. Sanırım Alixe'e içmediğine dair yemin ettiğin şarap yüzünden."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Uh huh." Sırıttım. "Uykunda konuşuyordun." Sırıtişim daha da yayıldı.

"Zalaric hakkında."

Gülümsemesi çatık kaşlara dönüştü. "Kabus görmüş olmalısın."

"Mmhmm." Oturdu ve ben de yanına tünedim. "Taran, dün ikinizin arasında bir şey mi oldu?"

Derin bir iç çekti ve elini yüzüne götürdü. "Sen hana gittikten sonra Alixe'i tanıdığı bir silah ustasıyla tanıştırdı. Adamdan bazı teknikler öğrenmek istedi, bu yüzden Zal ve ben bir süre dolaştık ve... konuştuk. Benimle dalga geçmeyi bıraktığında oldukça iyi bir adam olduğu ortaya çıktı." Homurdandı. "Ya da ben öyle sanıyordum."

"O iyi bir adam. Zalaric bize ihanet etmek istemedi, Taran. Gerçekten başka seçeneği yoktu."

"Her zaman bir seçenek vardır," diye tersledi. "Tıpkı Aemonn gibi konuşuyorsun."

İrkildim. Taran'dan gelince, bu derin bir darbe oldu. Daha fazla nefret ettiği biri olduğundan emin değildim.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Öyle demek istememiştim." Öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı. "Sanırım babamız hakkındaki söylentileri duymuşsunuzdur."

Başımı salladım. Eleanor bir keresinde bana Taran'ın babasının oğullarına şiddet uyguladığından şüphelenildiğini ama iyileşme yetenekleri ortaya çıktıktan sonra kimsenin bundan emin olamadığını söylemişti.

Taran'ın sesi sessizleşti. "Eskiden Aemonn'a beni koruması için yalvarırdım. O daha yaşlıydı, iyileştirebiliyordu. Ve büyüğü vardı." Taran'ın parmak eklemleri beyazladı. "Ama o asla yapmazdı. Sert olmamız, babama dayanabileceğimizi göstermemiz gerektiğini söylerdi. Başka seçeneğimiz olmadığını söyledi. Bu saçmalık, onun bir seçeneği vardı. O sadece babamı seçti."

Başımı omzuna yasladım. "Çok üzgünüm Taran. Sana göz kulak olacak biri olmalıydı."

Omuz silkti, yine de başını benimkine yasladı. "Luther yaptı. O benim gerçek kardeşim, önemli olan her yönden."

Göğsüm bir duygu kabarmasıyla ısındı. Elbette Luther Taran'ı korumuştur. O herkesi korurdu, o böyle biriydi.

"Duymak istemediğin bir şey söyleyebilir miyim?" Nazikçe sordum.

"Dur tahmin edeyim, *'Zalaric Aemonn değil ve kardeşinle olan sorunlarını ona karşı kullanmamalısın'* mı diyeceksin?"

"Aslında değildim ama şimdi sen söyleyince..." İnledi ve bana bakana kadar onu dürttüm. "Aemonn da bir kurbandı. Ve o da senin gibi bir çocuktur."

"Ama o büyüdü," diye karşılık verdi Taran. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi babamın evcil hayvanı oldu."

"Benzer durumdaki hastalarla çalıştım. Ebeveynleri tarafından incitilmiş çocuklar, kocaları tarafından incitilmiş eşler. Bazen verdikleri tepkiler bana mantıklı gelmiyordu. Hatta bazen beni öfkeliyordu. Yaralar birçok şekilde olabilir ve hepsi fiziksel değildir. Böyle bir travmadan sonra iyileşmek..." Üzüntüyle iç çektim. "...karmaşık."

Kolunu sıktım. "Nasıl hissediyorsan öyle hissetmeye hakkın var. Kimse senin affına borçlu değil, Aemonn bile. Ama o kocaman kalbinde o kadar çok sevgi ve şefkat var ki... belki de Aemonn'un senin için yeterince güçlü olmayan bir ağabey olmana ihtiyacı vardır."

Burnunu kırıstırdı. "Evet. Belki."

"Ayrıca Zalaric Aemonn değil ve kardeşinle olan sorunlarını ona karşı kullanmamalısın."

Yüksek sesle bir inilti daha çıkardı ve ayağa kalktı, beni kanepeden tutup omzunun üzerinden attı. "İşte bu, seni atacak bir balkon bulacağım."

Beni süitimin kapısına kadar götürüp kapıyı açarken kahkahalarla ciyakladım ve avuçlarımı sırtına vurarak protesto ettim.

"Günaydın."

Luther'in sesini duyunca sustum.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Taran. Kurtulmak için kıpırdandım ama beni olduğum yerde tuttu. "Bensiz mi sarhoş oldun?"

"Pek sayılmaz. Sana son katıldığım gecenin yaralarını sarmaya çalışıyorum."

Taran bir kahkaha attı.

"Alo?" Elinde kıvrınarak seslendim.

"Kuzen, Majestelerini yere bırakabilir misin?" Luther sordu. "Bu manzara ne kadar hoşuma gitse de, yüzünü daha çok seviyorum."

Taran beni omzundan kaydırdı ve yere bıraktı. Avucumu koluna vurdum ve sırtışına ters ters baktım, sonra döndüm ve donakaldım.

Luther *berbat* görünüyordu.

Kapının pervazına yaslanmıştı, ayakta durmak için harcadığı çabayla başı öne eğilmişti. Tel tel, buruşuk saçları alnına dökülmüştü. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, kemiklerinden eriyen balmumu gibi sarkan solgun cildine karşı çok belirgindi.

En kötü zamanlarında bile Luther her zaman içinden gelen bir kıvılcımla yanmıştı.

Bana bakan adam şimdi boş görünüyordu. Sönmüş bir mum gibi.

"Günaydın Kraliçem." Gülümsedi, ama tamamen yanılttı.

Bir alabalık gibi görünüyor olmalıydım, iri gözler ve açık bir ağızla bakıyordum, ağzımdan tek kelime çıkmıyordu.

Odak noktası Taran'a kaydı. "Majesteleri ile yalnız konuşabilir miyim?"

Taran kolunu boynuma doladı ve şakağıma iğrenç bir şekilde ıslak bir öpücük kondurdu. "Pijama partisi için teşekkürler Queenie. *Asla* unutamayacağım bir geceydi." Luther'e göz kırptı ve gülerek uzaklaşmadan önce omzuna bir el attı.

Luther yüzünü buruşturdu ve kendini duvara yasladı.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

Biraz çaba sarf ederek doğruldu. "Pek iyi uyuyamadım."

Kaşlarımı çattım. Dünün çoğunu uyumuştum ve önceki iki gün de tam bir gece dinlenmişti. Yolda geçirdiğimiz zamandan sonra, son birkaç gece bir lüks olmuştu.

"Senin için biraz yiyecek bıraktım," dedim.

"Gördüm." Ağırlığını kaydırdı. "Teşekkür ederim."

"Dün gece seni özledik." Bir adım daha yaklaştım. "*Ben de* seni özledim."

Başını eğdi ve gözlerini kapatarak sessizliğin acı verici bir şekilde uzun bir süre devam etmesine izin verdi. "Diyem, konuşmamız gerek."

"Biliyorum," diye ağzımdan kaçırdım, tüm duygularım aniden göğsümde kabarmıştı. "Katılıyorum."

"Lumnos'a dönene kadar beklemek istedim-"

"Dün olanları ben planlamadım, yemin ederim. Tünellerde gördüm-"

"Önemli değil. Daha önemli bir şey var."

"Bu önemli. Senden bir şeyler saklamak istemiyorum. Birbirimize acımasız bir dürüstlük sözü verdik."

Luther yüzünü buruşturdu. "*Lanet olsun.*"

Doğrudum. "Ne oldu? Neyin var?"

Sonunda başını kaldırıp bana baktı, yüzü acının portresiydi. Öne doğru sert bir adım attı ve bir elini kaldırdı, parmaklarının uçları yüzümü zar zor sıyrırıyordu, sanki dokunuşumdan ya da kendisinininkinden korkuyormuş gibi.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve yanağıma bastırdım, teninin ateş gibi sıcaklığına şaşırdım ve biraz da telaşlandım. Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapattım. "Her ne ise, üstesinden geleceğiz."

Başını salladı, alını benimkine düştü. "Diyem," diye nefes aldı. "Beni hiç affedecek misin?"

Ben cevap veremeden neşeli bir ıslık sesi havayı yardı. İkimiz de hareketsiz kaldık.

"Şuna bak, tam da görmeye geldiğim kişi değil mi bu?"

Luther bana karşı sönükleşti.

Umutsuzluğa varan bir isteksizlikle kollarından çekildim ve koridora doğru baktım. "Bu kanadın bizim *özel* kullanımımız için olduğunu sanıyordum."

Symond elleri ceplerinde gölgelerin arasından çıktı. Koyu renk pantolonu ince bacaklarına dar geliyordu, ipek gömleğinin düğmeleri beline kadar açıktı. "Majestelerinden bir mesaj getirdim. Bu diyarda hiçbir şey ondan gizli değildir."

"Ne istiyorsun?" Luther tersledi.

"Senden mi? Hiçbir şeyden. Ondan mı?" Elini çıplak göğsünde gezdirdi. "Birkaç fikrim var. Size tekrar göstermemi ister misiniz Prens, yoksa dün yeterince aldınız mı?"

Luther dengesizce ona doğru hamle yaptı. Kendimi yoluna attım ve onu nazikçe geri ittim.

"Sen bir pisliksin, Symond," diye mırıldandım.

Dudaklarında günahkâr ve kibirli bir gülümseme belirdi. "Majesteleri erken bir öğle yemeği için ona katılmanızı istiyor."

"Tamam. Diğerlerini toplayacağım ve bir saat içinde aşağıda olacağız."

"Davetiye bir kişilik ve sizi hemen almak üzere gönderildim."

Ona sinirli bir bakış fırlattım. "Bekleyemez mi?" "Majesteleri kimseyi beklemez.

Kraliçeler bile."

Luther'e dönüp baktım, Symond'u bir halıya çevirmesine ramak kalmıştı. Dikkatini tekrar bana çekmek için çenesine hafifçe dokundum. "Bunu yemekten sonra konuşabilir miyiz?"

Yüz ifadesi *hayır* diye bağırır da sertçe başını salladı.

Tereddüt ettim. "Eğer gerçekten önemliyse..."

"Sadece git." Bakışları Symond'un üzerinde keskinleşti. "Onun rızası olmadan ona bir daha dokunursan, sözümü unutma, seni de yanımda götürürüm."

Symond kıkırdadı ve kolunu uzattı. "Majesteleri?"

Elimi Symond'un koluna olabildiğince az koyup koridorda onu takip etmeden önce Luther'e özür dileyen bir bakış attım.

Koridordan çıkarken omzumun üzerinden son bir kez baktım. Luther hâlâ bekliyor, hâlâ izliyordu. Gözlerindeki karanlık, gözden kaybolduktan sonra bile aklımdan çıkmadı.

"Tam bir gün ışığı gibi," diye espri yaptı Symond. "Neden bu kadar aşık olduğunuzu anlayabiliyorum."

Kalbim takıldı ve yerde yuvarlandı. "Aşk mı? I... Ben-" Sırıttı. "Hayır mı? Hmm. Benim hatam."

Boğazımda oluşan büyük yumruyu yuttum. "Onu rahat bırak. Son birkaç gündür çok şey yaşadık, bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Ama çok eğleniyorum."

Ona kaşlarını çatıttım. "Nasıl bu kadar..."

Luther'in gözden kaybolduğunu doğrulamak için arkasına baktı, sonra beni kendine çekti. "Bu kadar çekici mi? Çok mu yakışıklı?"

"Başkalarının sefaletinden çok keyif alıyorum."

Gülümsemesi gerginleşti. "Ben bir Centenary'yim. Birbirimizin zihnini okuyabiliyoruz ve istediğimiz kadar kötü olmamıza izin veriliyor. Böyle bir dünyada ya ilk sen saldırırsın ya da sen vurulursun."

"*Hepiniz birbirinizin zihnini okuyabiliyor musunuz?*"

"En güçlüler düşüncelerini en zayıflardan koruyabilir ama çoğumuz eşit durumdayız."

"Kraliçe ne olacak?"

"Kimse onun kalkanını aşamaz. Kimse denemeye cesaret edemez."

Düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Kendi zihninizde bile hiç mahremiyetinizin olmaması zor olmalı."

"Tam tersine. Hiç yalan söylemek zorunda kalmamak çok güzel." Yüzünü benimkine doğru eğdi. "Senin Prens'inin aksine, benim tek bildiğim *acımasız dürüstlük*."

Ona alaycı bir bakış attım, ancak sırlar olmadan yaşama ve kim olduğunuzun hiçbir parçasını saklamak zorunda olmama fikrinin özgürleştirici bir yanı olduğunu inkar edemezdim.

Symond beni başka bir koridora çevirdi, bu koridor çok daha abartılıydı. "Küçük bir durak yapmamız gerekiyor."

"Kraliçe'nin kimseyi beklemediğini sanıyordum."

"O değil." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Ama düzgün giyinmek konusunda da ısrarcı."

"Benim neyim var-"

Durdum ve aşağıya baktım. Çalıntı keten giysilerim kırıışmış ve kan lekeleriyle lekelenmiş, etek uçları kurumuş çamurla tozlanmıştı. Ignios'ta kısmen yaktığım atkımın üzerinde delikler vardı.

"Sen bir Kraliçesin," diye azarladı Symond. "Öyle görünmek en iyisi."

Yanaklarım kızardı. Pek çok açıdan, özümde hâlâ fakir doğmuş bir ölümlüydüm. Birilerinin benim nasıl görüldüğümü önemsemiği fikrine henüz alışmamıştım.

Symond beni bir dizi koridordan geçirerek elbiseler ve ışıltılı mücevherlerle kaplı, lamba ışığıyla aydınlatılmış bir odaya götürdü.

"Bu da ne böyle?" Etrafıma hayranlıkla bakarak sordum. "Majestelerinin gardırobu."

Neredeyse boğuluyordum. "Delirdin mi sen? Onun kıyafetlerini alamam." "Paçavralar içinde görünerek onu aşağılamaktan iyidir."

"Beni öldürtmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Güldü ve duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "İnanın bana, Kraliçe'nin neye tahammül edip etmeyeceğini öğrenmeden benim pozisyonuma gelemesiniz."

Döndüm ve gözlerimin dolaşmasına izin verdim. Burada Lumnos'taki herkesi giydirmeye yetecek kadar elbise ve bunlara uygun aksesuarlar vardı. Acaba Yrselle bunları satın mı alıyordu, yoksa kumaş pazarı satıcıları onun gözüne girmek için hediye yağmuruna mı tutuyordu?

"Bu Kraliçe'nin benden ne istediğini de bildiğin anlamına mı geliyor?" Elimi parıldayan kumaşlarda gezdirerek sordum.

"Bilmiyorum. Açıkçası ben de aynı şeyi merak ediyordum."

"Doğruyu mu söylüyorsun, yoksa sonunda yalan söyleyebileceğin birinden mi faydalanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Öyle miyim?"

Omzumun üzerinden baktım ve yalanı bulmak için onun kendini beğenmiş ifadesini inceledim. Garip bir şekilde tanrısallığım harekete geçti ve bana doğruyu söylediğine dair ani bir kesinlik hissettim.

Elbiselere döndüm ve Kraliçe'nin sahip olduğunu hatırlayamayacağı kadar sade olduğunu umduğum beyaz, ipek bir frak aldım. Symond'a arkasını dönmesini işaret ettim, dramatik bir şekilde gözlerini devirse de buna mecbur kaldı.

"En azından ne istediğine dair bir teorin var mı?" Soyunurken sordum.

"Şimdi de *beni* öldürtmeye çalışıyorsun." Bir an sessiz kaldı. "Senin bir şekilde değerli olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama aklına bir şey gelmesin, *arkadaşların* öyle değil ve sen de çizgiyi aştıklarında onları bağışlayacak kadar önemli değilsin."

Aynaya doğru yürüdüm ve elbisenin içine girdim. "Nasıl değerli?"

"Sana söylediği o bilmece ne anlama geliyorsa, çok fazla zaman harcıyor.

düşünmek için zamanım var." Tekrar durakladı. "Majesteleri uzun yıllardır Kraliçe. Kan Savaşı'ndan sağ çıktı. Emarion'un ikinci bir savaş yaşadığını görmek isteyeceğini sanmıyorum."

Bir endişe düğümü oluştu. Yrselle savaştan kaçınmaya kararlıysa, umduğum gibi bir müttefik olmayabilirdi.

Bakışlarım aynadaki bir çift göze takıldı; pırıl pırıl, şehvet dolu siyah gözler açıkta kalan sırtımı yalayıp yutuyordu.

Sırıttı. "Dayanamadım." Duvarı tekmeledi ve bana doğru yürüdü, sonra elbisemin arkasını ellerinin arasına aldı. Parmak eklemleri elbiseme değdi.

bağlarken derisini yüzdü.

Symond eğildi, nefesi sıcak bir şekilde boynuma değiyordu. "Prens'in şanslı bir adam olduğunu söyleyebilirim ama..."

Gözlerimiz aynada buluştu.

Aniden kapıya doğru döndü. "Geç kaldık. Kıyafetlerini burada bırak, onları odana gönderteceğim. Ya da belki yaktırırım."

Bir çift ipek terlik kaptım ve yetişmek için çabalarken beceriksizce g i y d i m .

"Bu elbise çok hoş bir seçim," dedi. "Büyüleyici görünüyorsun."

"Bunu nefes alan her şey için söyleyebilirsin, Symond. Çıtanın *o kadar* yüksek olduğundan bile emin değilim."

Sahte bir alınganlıkla nefesi kesildi. "İncindim, Majesteleri. Ortaklarım için oldukça titiz standartlarım vardır."

Bir kaşımı kaldırdım. "O zaman *tam olarak* neye ilgi duyuyorsun?"

"Güç."

Kraliçe'nin imzası olan ejderhalarla oyulmuş koyu renk meşe kapıların önünde durdu, sonra kapıları iterek açtı ve içeri girdi. "Majesteleri, Lumnos Kraliçesi'ni takdim edebilir miyim?"

Derin bir nefes aldım ve içeri girdim. Yrselle yemek tabaklarıyla dolu uzun bir masanın başında oturuyordu. Etrafında yaltaklanan bir dizi Centenary çömelmış, onu meyvelerle besliyor ve derisini mıncıklıyordu.

"Diem, sevgilim, gel bana katıl," diye seslenerek yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Çevresindekilere yan gözle bakarken yerime oturdum. Benim gelişimden habersiz görünüyorlardı, tamamen onun zevkine odaklanmışlardı. "Hep böyle midirler?"

Sanki ben konuyu açana kadar onları fark etmemiş gibi şaşkın bir bakış attı. "Sadece görevde olmadıkları zaman. Burada işimizi ve oyunumuzu çok ciddiye alırız." Öne doğru eğildi ve sırtıttı. "Çoğu bulutlar kadar yüksekte."

Daha yakından baktım - siyah irisleri yüzünden görmek zor olsa da, birkaçının gerçekten de göz bebekleri şişmiş ve cam gibiydi. "Ve bu... kendi seçiminiz mi?" "Birini isteğime boyun eğdirmek istersem-" Şakağına vurdu. "-I

Bunu yapmak için *uyuşturucuya* gerek yok."

Dün bunu yeterince hatırlatmıştı.

Bileğine bir fiske vurdu ve Yüzellilikler Symond'u da yanlarına alarak çıkışlara doğru dağıldılar. Gözleri beni taradı. "Bugünkü görünüşünle ilgili bir şey var. Beni rahatsız eden bir şey."

Kanım dondu. Ödünç aldığım elbiseyi örtmek için acınası bir çabayla ellerimi göğsümün üzerine sardım.

"Ah. Şimdi anlıyorum."

Yaklaşan ölüme hazırlandım.

"Tacın kayıp." Başını eğdi. "Bu olmaz. Biz Kraliçeyiz, canım. Öyle görünmeliyiz."

Dalgınca alnıma dokundum. Arboros'tan kaçtığımдан beri tacımı takmamıştım. Pazarlarda fark edilmeden dolaşmak ve hayatım hiç de öyle olmasa da kendimi bir nebze normal hissetmek güzeldi.

Elimi uzattım ve sakladığım ilahi büyü'nün kıvılcımını hemen hissettim. Beklediğimden daha kolay oldu - bedenim onu yabancı, tamamen *benim* olmayan bir şey olarak tanıyor gibiydi.

Onu göğsümden ve boğazımdan yukarı, başımın tepesine doğru çektim, ta ki üzerime sıcak bir ağırlık çökene kadar - omuzlarımdaki yükün parlak bir hatırlatıcısı.

Yrselle'in gözleri başımın üzerindeki boşluğa sabitlendi ve büyüdü. "*İnanılmaz*," diye nefes aldı.

Kaşlarımı çattım. Lumnos'un Tacı'nı daha önce görmüş olmalıydı. "Bir sorun mu var?"

Bakışları benimkilere kaydı. "Hiç de değil. Çok iyi giyiniyorsun." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Elbisem senin üzerinde de çok güzel duruyor."

"Oh, uh, üzgünüm. Symond dedi ki-"

"Odanıza birkaç tane daha göndereceğim. Yoksa kendiniz mi seçmeyi tercih edersiniz?"

"Hayır! Hayır... Uzmanlığınıza güveniyorum."

Onaylarcasına başını salladı ve yemem için eliyle işaret etti.

"Beni nasıl buldun?" Tabağıma kabarık çırpılmış yumurta ve jambon doldururken sordum. "Sanırım Zalaric'in itirafı senin için pek de yeni bir haber değildi."

"Hayır, değildi. Ona burada benim bilgim dışında hiçbir şey olmadığını söyledim. Herkese söylüyorum ama yine de aptallar beni kandırabileceklerini sanıyorlar. Zor yoldan öğrenmek zorunda kalacak." Çatalını kızarmış bir domatese sapladı. "Yazık oldu. Ondan oldukça hoşlanmıştım."

Midem bulandı. Belki de Zalaric burada sandığı kadar güvende değildi.

"Nasıl oluyor da sadece yüz kişiyle bu kadar çok şey bilebiliyorsun? Muhafızlar mı? Buradan herkesin zihnini okuyabiliyor musun?"

Güldü. "*Bütün* sırlarımı açıklayamam, değil mi?" Tereyağı bıçağını aldı, sonra ekmeğe uzandı. "Senin için, sanırım küçük bir parça paylaşabilirim. Dövme büyüsünü hissettin, değil mi? Balonda temsilcilerimi serbest bıraktığında?" Durakladı ve ben de başımı salladım. "Bu büyü diyardaki her şeyin içinden geçiyor. Her bitki, her yaratık. Hatta taş a bile. Benim kadar uzun süre Kraliçe olduğunuzda, bunu kendi yararınıza nasıl kullanacağınızı öğrenirsiniz." Bıçağı bana doğru salladı. "Gerçi taç giyme törenindeki gösteriniz bunu eskisinden daha zor hale getirdi."

"Kalp taşına ne olacağını biliyordun, değil mi? Hatırlıyorum, şaşırmayan tek kişi sendin."

"Ne hatırlıyorum biliyor musun? Her şey ters gittiğinde beni işaret edip suçlamayı."

Ürperdim.

Evet. Bunu yapmıştım.

Ağına bir parça ekmek attı. "Şanslısın ki o geri zekalıların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil."

"Annemi kurtarmak için neden onlara karşı oy kullandın?"

Kıkırdadı. "Bu onları öfkелendirdi. Bu benim için yeterli bir sebep olurdu."

Kaşlarımı kaldırdım. "*Tek* sebep bu mu?"

"Hayır. Annenin olacaktaki oynayacağı bir rol var."

"Neymiş o? Ne olacaktı?"

Yrselle cevap vermedi. Öne doğru eğildi ve porselen bir çaydanlığı kaldırdı. "Çay, canım?" Ben cevap veremedenden fincanımı doldurdu.

"Annemi tanıyor muydun? Umbros'a geldiğinde onun zihnini mi okudun? Yoksa sen geldiğinde mi..." Durakladım, başım öne eğildi. "Bekle... Lumnos'a mı geldin? Gördüğüm kadın-" Kraliyet elbisesine ve kıvrımlı vücuduna baktım. "-böyle değildi."

Gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı. Şakaklarımın arasında bir karıncalanma hissettim ve keskin tırnakların zihnimi tırmaladığını hissettim.

Emin misin? Sesi kafamın içinde mırıldandı.

Gözlerimi kırptım ve birden cildi kırışmış ve yaşlılıktan benek benek olmuş, omuzları kamburlaşmış ve yırtık pırtık kumaşlarla örtülmüştü - Dövme Günü'nde Cennet Sırası'nda gördüğüm yaşlı kocakarı.

"Görünüş aldatıcı olabilir çocuğum," diye mırıldandı, sesi çok daha yaşlı ve zayıf çıkıyordu.

Gözlerimi tekrar kırpıtm ama yanılsama devam etti. Tanrısallığım zihinsel istila karşısında mutsuzca sarsıldı.

Dövüş.

Sesin talebine boyun eğdim. Soğuk bir sıcaklık patlaması başımın üzerinden aktı. Tenim ışıkla parladı ve kafamın içindeki varlığı kayboldu.

"Muhteşem," diye soludu, görünüşü normale dönmüştü. "Sadece *harikulade*. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Daha dik oturdum, biraz enerjik hissediyordum - ama biraz da tedirgindim.

"Hem burada hem de Lumnos'ta annenin zihnini okudum," diye itiraf etti Yrselle. "Bunu bilmiyordu elbette. Auralie onun çok sinsi olduğunu düşünüyordu." Koyu renk gözleri kıvrıldı. "Hep öyle yaparlar."

"Madem saldırıyı biliyordunuz, neden durdurmadınız?"

"Durdurmak mı? Bunun için minnettarım. Eğer beni o korkunç ayinlerden kurtaracaksa, ölümlüler o lanet adayı sonsuza dek ellerinde tutabilirler. O törenlerden kaç tanesine katılmak zorunda kaldığımı biliyor musun? Sadece bir damla kan dökmek için kaç yüz Dövme Günü'nü orada geçirmek zorunda kaldım?"

Onu doğru duyduğuma inanamayarak ağızım açık kaldı. "Muhafızların işgaline karşı değil misin? Bu Dövme büyüsünü bozmaz mı?"

"Dövme büyüsü çoktan bozuldu."

"Benim yüzümden mi? Çünkü..." Nefesimi tuttum. "*Kalp taşına unutulmuş kan düştüğünde*?"

Gülümsemesi geniş ve gururluydu. "Zeki kız."

"Bu benim öz babamın '*unutulmuş*' olduğu anlamına mı geliyor?"

Hafifçe omuz silkti. "Kehanetlerdeki kelimelerin birçok anlamı olabilir. Bazıları oldukça açık, bazıları daha az açık."

"Peki ya diğerleri? Hangi zincirler? Ya borç, kimin boyunduruğu?"

"Eğer hepsini bu kadar erken verirsem, tüm yolculuk boyunca kalmayacaksın. Geri kalanını yarın, sen ayrılmadan önce konuşabiliriz."

Hayal kırıklığı içinde sandalyeme çöktüm. "Öz babamın hayatta olduğunu söylemişsiniz, nerede o?"

"Bunu bilmiyorum. Onu kendi başınıza bulmanız gerekecek." Gece yarısı gözlerinde bir kıvılcım parladı. "Belki annen biliyordur."

"Ama o hapiste."

"Evet. Kraliyet'in bir tutsağı olarak. Peki sen nesen?"

"Bir Taç." Nabzım hızlandı. "Yani onu dışarı çıkarabilir miyim?"

"Bunun için altı Kronluk bir oya ihtiyacınız var - tabii savaş başlatmak niyetinde değilseniz. Ama onu sorgulama hakkına sahipsiniz. Fortos aksini söylerse, sana söylediklerimi unutma."

"*Bir Tacın diğer Taçlar üzerinde hiçbir yetkisi yoktur,*" diye tekrarladım. Zihnim bu yeni olasılıkla çalkalandı. Annemi görmeye gidebilir, onunla konuşabilir, onu kollarıma alabilirdim ama onu nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Yrselle alay etti. "Bu 'altı oy' saçmalığını hiçbir zaman onaylamadım. Bu yeni bir oluşum, biliyorsunuz. Savaştan yıllar sonra, benim itirazlarım üzerine yürürlüğe kondu."

Yumruğu şiddetli bir *çatırtıyla* masaya çarptı, beni ve tabakların yarısını sarstı.

"Dövme büyüsünü yenilemek için dokuz Kronun da gerekmesinin bir nedeni var," diye tısladı. "Bir bütün olarak hareket ediyoruz. Kindred'ın amacı da buydu. Tek bir muhalefet bile elimizi kolumuzu bağlamalı. Bu aptallar ve egoları Akraba'dan daha iyi bildiklerini sandılar ve bakın bizi nereye getirdiler. Bakın neler oldu! Bakın şimdi ne kadar fedakârlık yapmamız gerekecek-"

Öfkeli nefesler alarak kısa bir süre durdu. Bakışlarındaki vahşilik Zalaric'in uyardığı öngörülemezliğe ihanet ediyordu. Güçlü aurasında rahatsız edici derecede dengesiz bir enerji vardı, ejderha ateşi ya da nergisle patlayabilecek bir bomba gibi.

Titrek bir eliyle saçlarını geriye doğru taradı. "Pekala. Görüşümüzü kaybettik

Kindred'in amaçladığı *pek çok* şeyi yaptık, değil mi?"

Onu yatıştırmak için başımı salladım ve olabildiğince hareketsiz durdum.

Nefes alış veriş i düzeldi ve çay fincanını eline aldı. "Lumnos müritleriyle konuşan tek kişi değil, biliyorsun." Fincanı dudaklarına götürdü, kara kirpiklerinin altından beni izliyordu. "Kutsal Peder Umbros'un senin hakkında söyleyecek *çok şeyi* var."

Parmaklarım sandalyemin kolunu sıkıca kavradı. Beklediğim her neyse, o değildi.

Umbros... bir *Kindred*... ölü, süper güçlü bir ilahi ruh... *Yrselle ile benim hakkımda mı* konuşmuş?

Daha dik oturdum. "Kehanet... bu şekilde mi-"

"Yeterince soruya cevap verdim. Şimdi size birkaç sorum var." Gürültülü bir çığlık atarak sandalyesini geriye itti ve elini uzattı. "Bunları balkonda tartışalım mı?"

Bu bir rica gibi gelmedi, bu yüzden sertçe kalktım ve elini tuttum. Beni açık terasa götürürken tırnakları bileğime hafifçe süründü. Gryvern'i oradaydı, kıvrılmış ve uyukluyordu, ancak biz yaklaşırken kehribar rengi bir gözünü kırdı.

Balkon, akla gelebilecek en zayıf korkuluklarla kaplıydı - saksıdaki zeytin ağaçlarının arasına serpiştirilmiş kurdele şeritleri. Kenardan baktım, kanyonun zemininde bir yığın halinde beyaz, kafatası şeklinde nesneler gördüm ve nedenini anlamaya başladım.

"Sen ve o Prens," diye başladı, dikkatimi tekrar çekerek. Ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Yeni bir Emarion için planlarınız var, değil mi?"

Oh, hayır.

Ağzım kurudu. "Ne dedin? Hayır, ben-"

"Yalan söylemeye zahmet etme canım. Luther'inin bildiği her şeyi ben zaten gördüm."

Hayır, hayır, hayır.

Bu çok kötüydü. *Çok* kötüydü. Beni bu yüzden mi buraya getirmişti-beni ifşa edip öldürmek için mi?

Birden balkonun kenarı rahatsız edici derecede yakınımaya geldi. Etrafımda bir çıkış ya da silah aradım. Beni iterse karşı koyabilir miydim? Önce ben onu itebilir miydim?

Gryvern'inin boğazından bir hırıltı yuvarlandı.

"Dikkatli ol canım. Gryvernler niyetleri hissedebilir. Ve o sefil Ignios canavarının aksine, benimki benden gerçekten hoşlanıyor." Ellerimi sıktı. "Emarion'daki düzeni değiştirmek istiyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım.

"Peki ya bu planlarınız... Onları gerçekleştirmeye ne kadar adanmışsınız?"

Dudaklarımı sıkıca bastırdım.

Bir adım daha yaklaştı. "Onlar için ne kadar ileri gitmeye hazırsın? Ne kadar fedakârlık yapacaksın?"

"Ne pahasına olursa olsun," dedim. "Gerekirse onlar için ölürüm."

Gözlerini devirdi. "O kısmı kolay. Herkes ölebilir." Başı yırtıcı bir eğimle yana kaydı. "*Öldürebilir misin?*"

Bu soru haftalardır aklımı kurcalıyordu. Yapabilir miydim? Bir can almıştım ama bu kazara olmuştu, bir nefsi müdafaa refleksi idi. Bilerek öldürebilir miydim? *Katledebilir miydim?*

"Sanırım... Sanırım."

"Sevdiğin insanların ölümünü izleyebilir misin?" Göğsüm sıkıştı. "Çoktan izledim." "*Hepsinin ölümünü izleyebilir misin?*"

"Elbette bu-"

"Değer verdiğin herkes bir mezarda yatarken devam edebilir misin?" Bakışları keskinleşti. "Onları oraya koyan sen olabilir misin?"

Parmağını çenemin altından geçirdi, tırnağının sivri ucu etime batıyordu. "Ne kadar ileri gideceksin? İnşa edebileceğini düşündüğün bu barış ve birlik dünyasının hayata geçtiğini görmek için ne kadarını vermeye hazırsın?"

"Her şeyi."

Sözcük bir anda, doğuştan gelen bir kesinlik tarafından uyuşturularak, bilinçli olarak düşünmeden önce ağızımdan çıktı.

"Emin misin?" diye tersledi. "*Emin ol* çocuğum. Her şeyin bir bedeli vardır ve eşya ne kadar kıymetliyse, bedeli de o kadar yıkıcı olur." Eli çenemi acıyla kavradı ve beni öne doğru itti. Zihinsel pençeleri zihnimin duvarlarına sürtündü ve açıklayamadığım nedenlerden dolayı bu sefer orada kalmasına izin verdim.

"Sana son bir kez soracağım," diye hırladı. "Ruhunun ne kadarını ateşe vermek istiyorsun?"

"Hepsini," diye fısıldadım.

Sessizlik, yoğun ve ölümcül bir şekilde havada asılı kaldı.

"Güzel." Çenemi bıraktı ve yanağıma hafifçe vurdu. Dönüp uzaklaştı ve varlığı kafamın içinden kayıp gitti. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Ayaklarımın üzerinde sallanıyordum, hareket edemiyordum. Gryvern'i sondalı bir bakışla beni izliyordu.

"Haydi canım. Oyalanmak kabalıktır."

Odadan çıkıp koridorda onu takip ettim, kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu.

Birkaç dakika sonra Emarion'un tarihini tasvir eden vitraylı bir kapının önünde durdu. Bir panelde kanlı bedenler kırmızıya boyanmış bir savaş alanına saçılmıştı. Bir diğerinde ise taç giymiş dokuz figür dairesel siyah bir platformun üzerinde duruyordu.

Ama beni suskunlaştıran şey en üstteki panoydu. Dalları alevler içinde kalmış bir ağaç, dibine yaslanmış kızıl saçlı bir adam.

Everflame.

"Burası neresi?" Nefes nefese sordum.

Kapıyı açınca kocaman bir oda ortaya çıktı. Her iki taraf tamamen dolu kitap raflarıyla kaplıydı ve yumuşak renkli fenerlerin bulunduğu masalar orta yolu süslüyordu.

"Burası benim kütüphanem," diye açıkladı. "Zalaric'in anılarında kitaplara karşı bir yakınlığınız olduğunu gördüm."

Konuşamayacak kadar kendimden geçmiş bir halde başımı salladım.

Bir tarafı işaret etti. "Ölümlüler bölümü orada. Gönlünüzce inceleyin. Alçalmış kitaplar diğer tarafta." Demir bir kapıyla çevrili küçük bir oyuğu işaret etti. "Orası Kindred bölümü. Emarion'daki en nadide kitaplardan bazıları burada. Sadece Sophos Krallığı'nın kütüphanesi rekabet etmeyi umabilir."

Çenem daha da düştü. Omuzlarını geri çekti ve gururla sırttı.

Korsenin içinden bir anahtar çıkardı ve elimi hemen üzerinde sallandırdı. "Yüzbaşılara bile bu erişimi vermiyorum. Ama sen bir Asırlık değilsin." Anahtar avucumun içine düştü. "Ve sanırım önümüzdeki haftalarda buna ihtiyacın olacak."

Hemen arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. "Bu akşam yemekte görüşürüz."

İçim cız etti. Bu bir hediye idi, hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat. Başka bir gün olsa, kendimi kitaplardan oluşan bir kaleye kapatır ve dışarı çıkmayı reddederdim.

Ama bugün Luther'in bana ihtiyacı vardı. "Bekle," diye seslendim.

Durdu ve kaşlarını kaldırarak arkasına baktı.

"Bu teklif için teşekkür ederim. Gerçekten başka bir şey istemezdim ama..." İçimi çektim. "Arkadaşlarıma yanına dönmem gerekiyor."

"Oh, burada değiller." Yüzünü buruşturdu. "İğrenç derecede dağınıktılar. Temizlenmeleri ve uygun kıyafetler giymeleri için onları şehirdeki bir hamama gönderdim. Akşam yemeği için geri gelecekler."

Omuzlarım çöktü.

"İyi okumalar canım," diye cıvıldadı ve uzaklaştı. "Ve bu kitapları ölümlüler için neden yasakladıklarını da unutma."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü eğitim en güçlü silahtır."

CHAPTER

OTUZ BEŞ

Sonraki birkaç saat şimdiye kadar yaşadığım en keyifli saatlerdi. Derinliği olmayan bir kuyuya dalarken tüm zaman algımı kaybettim. Kraliçe'nin kütüphanesinin içerdği bilgi.

Kitapları yıldırım hızıyla karıştırdım, gözlerim öfkeyle kadim kitapların sayfalarını taradı. Sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğüm kitaplar vardı - mortalkind'in Kindred'in gelişinden çok öncesine uzanan tarihleri - ve Emarion'un orijinal şehirlerine atıflar, yazmayı veya yüksek sesle konuşmayı bırakın, bilmemiz bile yasaklanmış isimler.

Ölümlülerin denediği hükümet sistemleri üzerine incelemeler vardı. Monarşiler, konseyler, parlamentolar, hatta kendi kendini yönetme. Hiçbiri kusursuz olmasa da, eski ölümlüler en azından hatalarından ders çıkarıyorlardı. Birbirini izleyen her girişim daha açık ve daha adil hale geliyordu - ta ki Kindred ölümlüleri süreçten tamamen çıkararak bu ilerlemeyi durdurana kadar.

Belki de en ilginç buluntu eski dinlerin kutsal metinleriydi. Ne yazık ki bunlar bozulmamıştı - Eski Tanrıların gerçek isimleri sayfa sayfa titizlikle yakılmış, geriye sadece belirsiz ve muğlak açıklamalar kalmıştı.

Kindredlar isimlerde güç olduğuna inanmış olmalı. Yoksa neden onları kolektif hafızamızdan silmek için bu kadar uğraşınsınlar ki? Kimse tanımlayamadığı bir şeye tutunamazdı. Bir ismi silerken, o ismin bir zamanlar temsil ettiği her şeyi de sildiler. Sonuçlar acımasızca etkili oldu.

Sonsuz Alev, varlığını sürdüren tek isimdi ve sonuç olarak isyanın toparlayıcı çığılığı haline gelmişti. Eğer Everflame'in adı

Eski Tanrılar gibi bizden çalınmış olsaydı, Sonsuz Alev'in Koruyucuları bu kadar birlik olur muydu? Hatta var olurlar mıydı?

Kraliyet de aynı soruları sormuş olmalı ki Kan Savaşı'ndan sonra Sonsuz Alev'den bahsedilmesini yasakladılar. Ölümlüler ona hâlâ özel olarak saygı duysa da, her yeni nesil ölümlü onun ilmini giderek daha az biliyordu. Planlarım başarısız olursa, bir gün anısı sonsuza dek kaybolabilir.

En azından şimdilik, başka hiçbir yerde olmasa bile bu kitapların sayfalarında varlığını sürdürdü.

Sonsuz Alev'in hikâyeleri çoktu. Görünüşe göre, Eski Tanrılar bir zamanlar onun dallarından alevler koparmış ve onları kutsamışlardı; sonsuza dek yanan ve taşıyıcılarını en soğuk gecelerde bile sıcak tutan alevler. Hamile anneler, Everflame'in kutsanmış topraklarında doğan bir çocuğun kutsal yaşam gücüyle aşılacağına inanarak, doğum başladığında denizi geçmek için hayatlarını riske atarlardı. Köklerinin altındaki cehennemin buzul çukurları ise bana söylendiği gibi ebedi değildi. Buzuna mahkûm edilen değersiz ruhlar, Ölümsüz Ateş'in sıcak cennetine girebilmek için ikinci bir şans dileyebilirlerdi.

Saatin çanları beni hayallerimden kopardığında, bütün öğleden sonranın gelip geçtiğini fark ettim. Eminim Luther şimdiye kadar dönmüştür.

Kitapları rafa geri koydum, onları tüketmek için bir ömrüm olmasını diledim. Belki de bu savaş bittiğinde bir şansım daha olacaktı.

Eğer o kadar uzun süre hayatta kalırsam.

İstemeye istemeye kendimi çıkışa doğru sürüklerken, dikkatim Kindred'larla ilgili kitapların bulunduğu kilitli kafese takıldı. Onların hikâyeleri hiçbir zaman ilgimi çekmemişti ama Yrselle'in söylediği bir şey aklıma takılmıştı.

Umbros onunla benim hakkımda

konusmuş. Lumnos da Luther'a.

Kindred'lardan ikisi beni en sadık yandaşlarıyla tartışmaya uygun gördüyse, belki de *onlar* hakkında bilmem gereken bir şey vardı.

Kafese doğru yürüdüm ve Yrselle'in anahtarıyla kilidi açtım. Alan küçük ve bakımlıydı, kitapların her birinin hassas durumlarını korumak için cam muhafazaları vardı.

Emarion'un kurşun kalemle çizilmiş büyük bir taslağı arka duvarda asılıydı. Altın bir plaket bunun Kindred tarafından kullanılan orijinal harita olduğunu belirtiyordu.

Yaklaştım ve gözlerimi kısıtım. Eski sınırların silindiği ve birkaç kez değiştirildiği soluk çizgiler hala görülebiliyordu, muhtemelen

Kindred her diyarı paylaştırmıştı. Sadece bir tanesi yeniden çizilmemiş gibiydi: Montios'un ortasında zar zor görünen bir çizik.

Ortada, bir zamanlar Sonsuz Alev'in etiketlendiği yerden daha fazla silinmiş çizgi görünüyordu ve Kindred Tapınağı olacak şeyin kaba bir taslağı tarafından gizlenmişti.

Öfkem diken diken oldu. Bu Kindredler, ilahi egolarıyla evimizi tahrip etmiş ve kendilerine saygı için yeniden inşa etmişlerdi. Söyleyecekleri her şeye olan ilgim hızla azalıyordu.

Çantalarındaki kitaplara üstünkörü, gönülsüzce göz gezdirdim, çoğu ilk Soy'dan gelenler tarafından yazılmış Kindred biyografileriydi. Sadece bir şey dikkatimi çekti; lavanta rengi bir yastığın üzerinde duran küçük, yıpranmış bir defter. Diğerlerinin aksine, içindekiler için bir etiket yoktu.

Kapağı kaldırdım ve yavaşça elime aldım. İçinde tarih ya da bölümler olmadan, akıcı ve zarif bir el yazısıyla yazılmıştı. Rastgele bir sayfayı çevirdim ve okumaya başladım:

Yerel halk da savaşta. Nefret bize evimizi ve kaybettiklerimizi hatırlatıyor. Bu beni üzüyor. Bu insanların yaşadığımız çaresizliği bilmelerini istemiyorum.

Yeteneklerimizle onlara yardım etmeye çalışıyoruz. Hastalıklarına son veriyoruz ve açlarını doyuruyoruz. Bize kurtarıcıları diyorlar ve tanrılar gibi önümüzde eğiliyorlar. Kardeşlerim bunu hoş karşılıyor. **Ben hoş** karşılamıyorum.

Bize kendi dillerinde isimler bile verdiler. Bana Montios adını verdiler, güzel dağlarına olan sevgimden dolayı.

Nefesim kesildi.

Bu bir *Kindred'in* günlüğüydü.

Var olduklarını her zaman biliyordum -Aşağıdan Gelenler bunun kanıtıydı- ama onları tanrılar olarak değil de her biri kendi düşünce ve duygularına sahip insanlar olarak hayal etmek garip bir şekilde rahatsız

ediciydi.

Başka bir sayfaya geçtim:

Lumnos feØ yaptığında, bu beklenen bir şeydi. Onun kalbi, sevginin yaşadığı yumuşak bir yerdir. Na were Meros a
Hiç şaşırmadım. Onlar zevke düşkünler ve biz de uzun zamandır yalnızız.

Kardeşlerim ve ben onları birlikteliklerine karşı uyardık. Sonra en büyüğümüz feØ. Sophos, yol gösterici ışığımız! Buna inanamadım.

Kaderimizi mühürleyen ben olsam da. Her zaman yalnızlığı başkalarının arkadaşlığına tercih etmişimdir. Aşkımı bulduğumda, her şey değişti. O ve ben Rymari ile dağlara kaçtığımızda, her zaman özlediğim huzuru buldum.

Her gün, sevdiklerimiz yaşıyor. Bu düşünce bizi rahatsız ediyor. Sophos, onların boktan hayatlarını bizimkine bağlamanın bir yolu olabileceğine inanıyor.

Bedeli ne olursa olsun, ödeyeceğim. Onunla sonsuzluk en yüksek bedeldir.

Tenimi bir ürperti kapladı. Montios sevgilisine sonsuz bir hayat vermeyi ummuştı; bunun yerine kendi ölümsüzlüğünü onun yanında yaşlanıp ölmek için feda etmişti. Gerçekten de nihai bedeli ödemişti, ama hiç beklemediği bir şekilde.

Daha önce Kraliçe'ye de benzer bir yemin etmişim; amacım uğruna her şeyimi feda edeceğime dair. Benim kaderim de aynı mıydı?

Kitabı sonuna kadar çevirdim ve kaşlarımı çattım. Son bölüm yırtılmış, ortası boyunca parçalanmış kenarlar kanıt olarak bırakılmıştı. Birkaç sayfa geriye gittim ve okumaya başladım:

Bazıları varlığımıza kızsda da yerliler minnettar.
Fatos'un eşinde büyüyen hayat gibi Lumnos'un
yasaklanmamış çocuğundan da korkuyorlar.
Soyumuzdan gelenler bu yeni dünyada nasıl bir
rol oynayacak?

Bir plan var ama en küçüğümüz bunu kabul etmeyecek.
Hayatlarımız artık daha kötü. Zamanımız dolmadan
onu ikna etmeliyiz.

İtiraf ediyorum, bazı günler ondan korkuyorum.
Anavatanımızda yaşananlar onu olması gerektiği gibi
korkutmadı. Aksine, bundan saygıyla bahsediyor.
Bizim Mo-

"Majesteleri?"

Başımı kaldırdım. Symond kapı aralığına yaslanmış, başını eğmiş ve
gülümsüyordu. Az önceki gömleği yoktu ve teni kurumuş kanla kaplıydı.

"Ne oldu?" Ben sordum. "Yaralandın mı?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bu benim kanım değil. Ama endişen
dikkate değer." Gözlerimi devirdim. "Kimin kanı bu?"

"Umbros Kraliçesi'nin karşısına çıkmaması gerektiğini bilmesi gereken
biri." Dik durdu ve çenesini salladı. "Gelin. Akşam yemeği için
giyinmenize yardımcı olmak üzere kamaranızda bekleyen Yüzbaşılar var."

"Bunu gördün mü?" Günlüğü tutarak nefes aldım. "Bu bir *Kindred*
tarafından yazılmış."

"Yapmadım. Bu odaya girmeme izin yok." Gülümsemesi gerginleşti.
"Majesteleri dışında kimsenin olduğunu sanmıyordum."

Kitabı isteksizce kutusuna koydum ve cam kapağı kapattım, ardından
Yrselle'in anahtarıyla kapıyı arkamdan kilitleyerek odadan çıktım.

"Sana böyle bir erişim izni verdiğine göre seni çok seviyor olmalı," dedi
biz yürürken yumuşak bir sesle. "Sanırım öğle yemeğiniz iyi geçti?"

"Bir kanyonun dibinde yatmıyorum ya da bir gryvern'in karnında
sindirim yapmıyorum.
Buna başarı diyebilirim."

Doğrusu, iyi gidip gitmediğinden emin değildim. Tam olarak anlamadığım bir şeye ruhumu teslim etmişim gibi hissediyordum.

Yolun geri kalanında sessiz kaldığı için minnettardım. Zihnim hala gördüklerimden dolayı dönüyor ve eğer varsa, bunların ne anlama geldiğini bir araya getirmeye çalışıyordu. Okuduklarımla ilgili bir şeyler içimi kemiriyordu ama ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordum.

Süitime giden koridora ulaştığımızda, Luther tekrar aklımın başına geldi. Daha önce gelmeliydim; Şimdi konuğmamızı aceleye getirmek zorunda kalacaktım.

Symond'a garip bir el salladım. "Buradan dönüş yolunu bulabilirim."

"Öyle umuyorum," dedi. "Kendime iki tane almam gerekiyor."

Bütün öğleden sonra buradaydılar."

"Burada mı? İki Yüzüncü Yıl askerinin özel kanadımızda ne işi vardı?"

Dudakları gizemli bir sırıtışla seğirdi. "Konuklarınızdan biri tarafından talep edildi."

Symond koridor boyunca bana eşlik ederken kaşlarını yavaşça çatıldı. Sonuna geldiğimizde bana sırtını döndü, Luther'in kapısına yöneldi ve yüksek sesle kapıyı çaldı.

Diğer taraftan boğuk sesler geldi.

Kadınsı sesler.

Kapı açıldı ve iki güzel Centenary ortaya çıktı.

"Gelin hanımlar," diye emretti Symond. "Bugünlük yeterince eğlendiniz."

"Umarım şimdi daha iyi hissediyorsundur Prensım," diye seslendi biri yüksek sesle, el sallayarak. "Bu gece daha sonra gelmemizi istersen bize haber ver."

"Gerçekten büyük bir zevkti," dedi diğeri, son kelimeyi baştan çıkarıcı bir mırıltıyla söyleyerek.

Kol kola, birbirlerinin kulaklarına fısıldayarak dışarı çıktılar.

"Şu yara izini gördün mü? *Kocaman.*"

"Büyük olan tek şey bu değildi."

Uzaklaşırken kahkahalar arasında yere yığıldılar.

Symond kapıyı kapattı, ama Luther'i görmeden önce değil; yatakta, buruğuk çarçafaların arasında çıplak yatıyordu, sırtı kapıya dönüktü ve giysileri yere saçılmıştı.

"Ah, canım," dedi Symond. "Unutmuşum, size söylenmemesini rica etmişti."

Bir tatlı ol ve bunu görmemiş gibi davran."

Kulaklarıma hücum eden kanın sesi yüzünden zorlukla düşünebiliyordum. Elbette görüldüğü gibi değildi. Luther beni

önemsiyordu, asla...

Yoksa yapar mıydı? Iléana'yla birlikte olmuştu ve onu hiç umursamamıştı. Belki de böyle olmasını tercih ediyordu - bağ yok, duygu yok. Belki de bu yüzden benim dokunuşumdan kaçınıyordu, bu yüzden onu affetmeyeceğimden korkuyordu.

Handa yaşadığımız o anda, *daha fazlasını* hak ettiğimi söylemişti. Bana veremeyeceği daha fazlasını.

Oh, *Tanrım*.

"Diem?" Symond parmağını çenemin altına koyarak beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Hazırlanmalısın. Majestelerinin geç kalmaya tahammülü yok."

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım ve odama döndüm.

"Endişelenmemeye çalış," diye seslendi arkamdan. "Eminim endişelenecek bir şey yoktur."

Yüzellilikler beni yıkayıp giydirenken HİÇBİR ŞEY DUYMUYORDUM. Tırnaklarımı boyadılar, saçlarımı kıvırdılar, hatta tenimi tatlı kokulu bir parfümle yağladılar. Tüm bu süre boyunca sessizce duvara baktım ve Luther'in söylediği her kelimeyi tekrar ettim. Önce kendimi gördüklerimin hiçbir *Çey ifade etmediğine inandırdım*; sonra da *her Çey ifade ettiğine inandırdım*.

Eğer bir netlik bulduysam bile, koridora adım attığım ve onun bakışlarıyla benimkileri buluşturduğum anda kayboldu.

Saçları kesilmiş ve geriye doğru toplanmıştı, keskin çenesi temiz bir şekilde tıraş edilmişti. Takım elbisesi ütülüydü ve geniş, yüksek omuzlarını göstermek için mükemmel bir şekilde dikilmişti. Üzerinde hâlâ bir ağırlık olduğunu hissedebiliyordum ama görünüşü üzerindeki kontrolünü yeniden kazanmış olması, onu son gördüğümde gözlerinde eksik olan ışıltıyı geri getirmişti.

Göğsümde dayanılmaz bir gerginlik oluştu. Yolculuk sırasında gördüğüm kaba saba tarafının çekiciliğini inkâr edemezdim ama bu görkemli, bakımlı kraliyet mensubu ilk tanıştığım Luther'di. Ruhumun derinliklerinde tanıdığım Luther. Aşık olduğum Luther. Nedenini bilmiyordum ama bu canımı *acıtmıştı*.

"Kraliçem. Görünüyorsun..." Bana doğru bir adım attı, nefesi bir anda kesildi. Bana en güzel sanat eseri gibi hayranlıkla baktı, ifadesindeki merak yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Taran bana bakarken kısık bir ıslık çaldı. Alixe genişçe gülümseyerek başını salladı.

Zalaric, "Nihayet statünüze yakışır bir elbise," dedi.

Şaşkınlığımı kendime bakacak kadar uzun süre üzerimden attım. Yüzellilikler beni olabildiğince az örtecek şekilde, göbeğime kadar inen derin bir yaka ve neredeyse kaburgalarım kadar uzanan bir yırtmaçla, şeffaf siyah ipek kumaştan bir elbise giydirmişlerdi. Bir dizi küçük, ışıltılı yakut, korkunç bir cinayetten sonra sıçrayan kanı andırıyordu.

Şiddetli ve seksiydi, Umbros'un sarayına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Kendim için asla seçmeyecek olsam da, itiraf etmeliyim ki, bu bakış bana Meydan Okuma'dan zaferle çıktığımdan beri hissetmediğim bir cesaret aşıladı.

Lumnos'un geleneksel mavi ve gümüş renklerini giymiş olan yol arkadaşlarımla ilginç bir tezat oluşturuyordu. Luther yüksek yakalı brokar bir ceketle karakteristik bir resmiyet sergilerken, Alixe stratejik olarak yerleştirilmiş elmas kümeleri olan ten rengi bir zıbın ve arkasında bir havuzda sürüklenen lacivert bir palto ile göz kamaştırıyordu. Taran mavi-siyah deriden bir pantolon ve bronzlaşmış kaslarını sergileyen kayışlar ve zincirlerden oluşan bir koşum takımı giymişti, tanrı taşı yaraları artık neredeyse yok olmuştu.

Zalaric'in Lumnoslu mirası kıyafetlerinde bile kendini belli ediyordu - tabii buna kıyafet denebilirse, açık yeleği ve kabarık pantolonunun tamamen gölge büyüünden üretildiği ve kollarında parlayan ışıktan manşetler olduğu düşünülürse. İçimdeki Lumnos Kraliçesi onun anavatanını bu kadar açık bir şekilde kucakladığını görmekten gurur duyuyordu ama Yrselle'in onun kaderi hakkındaki şifreli yorumunu hatırladıkça zihnimin gerisinde bir endişe belirdi.

Gerçekten de Umbros sarayına aitmişim gibi görünen tek kişi bendim. Bu, Yrselle'in beni kendi iddiasıyla damgalama yolu gibi hissettirdi, ama ne amaçla, hala emin değildim.

Luther, "Ne giyersen giy göz kamaştırıyorsun," dedi. "Ama ben Zalaric'e katılıyorum. Sizi olduğunuz Kraliçe gibi süslenmiş görmek çok güzel."

Sevgi dolu ses tonuna rağmen sözleri, gördüklerimden dolayı beni rahatsız eden düşünceler tarafından yutuldu.

"Özellikle de senin tacınla," diye ekledi Zalaric. "Onu daha önce hiç şahsen görmemiştim."

Alix'e'in gülümsemesi düştü. Kaşlarını çattı, sonra Taran'la bakıştı; Taran'ın başı neredeyse yana kaymış, kaşları da benzer şekilde çatılmıştı.

"Taç," diye başladı, "görünüyor mu...?"

"Farklı," diye yanıtladı Luther. Gözleri başımın üstündeki boşluğa kilitlendi.

Bir elimle lal tarağıyla geriye doğru taradığım süt beyazı buklelerimi düzelttim. Ayrılmadan önce aynaya bakamayacak kadar dalgındım. "Belki de taç giyme töreni nedeniyle şekil değiştirmiştir."

"Belki de," diye mırıldandı Alixe, "gerçi eski resimlerde hep aynı görünürdü."

Saat yemek saatini işaret etmek için çaldı. İncelemelerinden sıyrıldım ve eteklerimi topladım. "Hadi işimize bakalım," dedim donuk bir sesle.

Luther yanıma geldi ve eldivenli elini uzattı, fark ettim. Garip bir seçim. Onun için bile fazla resmiydi.

"Size eşlik edebilir miyim?" diye sordu.

"Sanırım bu gece yalnız yürüyeceğim." Bir Yüzbaşının bizi yemeğe götürmek için beklediği koridorda yanından hızla geçerken omuzlarının hafifçe düştüğünü fark etmemeye çalıştım.

Diğerleri de onları takip etti; Alixe ve Taran hamamda geçirdikleri gün hakkında şakalaşıyor, Zalaric de arada bir espri yapıyordu. Luther'in de onlarla birlikte gittiğini ama erken döndüğünü öğrendim - "dinlenmek için," dedi.

Çenemi çelikleştirdim ve saraydaki yürüyüşümüze odaklandım. Rehberimiz dışında görünürde kimse yoktu, hatta nöbet tutan bir Yüzbaşı bile yoktu. Bu beklenmedik boşluk, özellikle de çok abartılı ve tamamen boş bir ziyafet salonuna girdiğimizde tüylerimi diken diken etti.

"Herkes nerede?" Şaperonumuza sordum.

"Birazdan gelirler," diye cevap verdi, oniks gözleri gizli bir bilgiyle parlıyordu. Selam verip çıktı ve beşimizi şöminenin yanında garip bir şekilde ayakta bıraktı.

Alix e paltosunun kuyruğunu geriye doğru kıvrırdı ve iç ceplerine sıkıştırdığı çok sayıda bıçağı ortaya çıkardı. "Kraliçe'yle yediğin öğle yemeğinde bir şey öğrendin mi?"

"Düşündüğümden daha fazlasını biliyor ve bana yardım etmeye ya da en azından bana karşı Kraliyet'e katılmamaya meyilli görünüyor. Hâlâ nedeninden emin değilim. Ya da karşılığında ne beklediğinden."

Taran topuklarının üzerinde sallanırken ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bu, bu geceki planımızın hâlâ aynı olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bir plan mı var?" Luther sordu.

"Ah evet. Queenie'nin planı. *Harika* bir plan. Dün gece bunu tartıştık."

Alix e içini çekti. "Bütün gece içip Yüzelliliklerle yatarak onlardan bilgi koparmaya çalıştığı planı kastediyor." Gözleri gökyüzüne doğru yuvarlandı. "Bütün gün bana bunun Majesteleri'nin planı olduğunu hatırlattı, bu yüzden onu geçersiz kılamam."

Taran heyecanla başını salladı. Zalaric ters ters baktı.

"Evet Taran, bu gece eğlenabilirsin," dedim. Yumruğunu havaya kaldırdı ve gülümsemem sonunda serbest kaldı. "Sen de, Alixe."

Tedirgin görünüyordu. "Emin misin? Sayıca çok az olacağız."

Omuz silktim. "Kraliçe'nin ögle yemeğinde beni öldürmek için açık bir şansı vardı. O zaman saldırmadıysa, şimdi deneyeceğinden şüpheliyim. Onun oyununu oynamaya devam ettiğimiz sürece tehlikede olduğumuzu sanmıyorum."

Taran atılarak kollarını kaburgalarıma doladı ve beni kendine doğru çekti. "Tanıdığım tüm Kraliçeler arasında en sevdiğim sensin."

Dökülmemek için elbisemi sıkıca kavradım. "Teşekkürler Taran. Bu büyük bir onur."

Hava almak için ciyaklayana kadar beni daha sıkı kavradı.

Luther boğazını temizledi. "Kuzen, lütfen herkesin içinde Majestelerinin göğsünü avuçlamayı bırak. Yatak odasında uyuman yeterince kötü zaten."

Sertleştirdim ve Taran'ı ittim. "Uyuyakaldı. Aramızda hiçbir şey olmadı."

Luther'in kaşları çatıldı.

Taran bir kahkaha attı ve dirseğiyle beni dürttü. "Merak etme, Lu gerçekten kıskanç değil. Benim tipim olmadığını biliyor."

Alınmış gibi davrandım. "Senin tipin ne? Dur tahmin edeyim, uzun boylu, sarışın, dev göğüslü ve ince belli bir tanrıça mı?"

Alix e öksürmeye başladı.

Zalaric gözlerini

kırpıştırdı.

Taran sırtıttı. "Tam olarak değil."

Gözleri omzumun üzerinden bir şeye kayd ı ve iki kat büyüdü. "Şarap," diye saygılı bir şekilde nefes aldı ve siren şarkısına kapılmış lanetli bir denizci gibi bara doğru ilerledi.

Alix e ve Zalaric aynı bakış ı paylaştılar ve Luther'le beni yalnız bırakarak onun arkasından gittiler. Ellerime, ayaklarıma, elbiseme, onun gözleri hariç her yere baktım. Bu sırada ağır bakışları üzerimde kaldı, her şeyi gören tarzıyla beni izliyordu.

Sessizlik dayanılmaz bir hal aldı ve kelimeler ağzımdan döküldü. "Daha önce odana gelmişim."

"Seni kaçırdığım için özür dilerim. Hamamda olmalıydım."

"Değildin. Ama sen... meşguldün." Midem bulandı. "İki Centenary kadınıyla."

Sonunda, isteksizce, acı çekerek gözlerimi onunkilere diktim.

Yüz ifadesi karanlık ve taşa kazınmıştı. Çökmüş yanağında bir kas seğirdi. "Bu değil-"

Durdu. Uzaklara baktı.

Sessizliği canımı yaktı ama kendimi beklemeye zorladım. Her an açıklayabilirdi ve sonra şakalaşırdık, ben onu azarlarken o bana Taran hakkında takılırdı... her neyse, sonra da endişelendiğim için kendimi azarlardım.

Bir adım geri çekildi.

"Seni kaçırdığım için özür dilerim," diye tekrarladı.

Kelimeler boş bir çınlama gibi çıktı, acı verici bir şekilde kısıktı ama sonu gelmeden yankılanıyordu.

"Bu kadar mı?" Kelimeler boğazımda düğümlenerek sordum.

"Yemeğe odaklanmalısın," dedi sertçe. Sıkıca. Sanki her kelimeyi zorla söylemek acı veriyormuş gibi.

Başımı sallayarak ona baktım. "Ne

oldu sana böyle?" Fısıldadım.

Gözlerini bana dikti. Çalkalanan gölgelerin altında, parlayan mavi-gri renkten geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

"Bize ne oldu?" Sesim titreyerek sordum. Duygularım durdurulamayacak kadar şiddetli bir şekilde yükseliyordu. İncinmişlik ve öfke, reddedilmişlik ve kafa karışıklığı. Girdap gibi dönen bir kasırgaydı, kontrol altına alamadığım bir duygu fırtınası.

Yere yığılışımı izlerken Luther'in boğazı düğümlendi. Maskesi kırılmaya başladı.

"Yakında anlayacaksın," dedi, sesi kederli geliyordu.

Sonunda beni kıran şey onun acıması oldu. Gözümün kenarından sıcak ve öfkeli bir damla yaş süzüldü. O fark edemedi hışımla uzaklaştım ve Taran'ın yanına yürüdüm.

"Bir içkiye ihtiyacım var. Çabuk."

Taran sırtı ve kalçasıyla bana vurdu. "Dileğiniz benim için emirdir Majesteleri-" Durdu, gülümsemesi parlayan yanağımı silmemi izlerken kayboldu. "Her şey-"

"Güçlü bir tane," diye araya girdim. "Büyük bir tane. Ve ben beklerken içecek bir şey var mı?"

Sözsüz bir şekilde bana kendi yarım kalmış bardağını uzattı ve ben de başımı arkaya atıp içindekileri tek bir yudumda yuttum. Alkol kan dolaşımımı yakıp kavururken göğsümü bir sıcaklık kapladı.

Kaşları kalktı. "Endişelenmeli miyim yoksa etkilenmeli miyim?"

"Alevler içinde ne vardı bunun içinde?" Öksürükler arasında nefes nefese kaldım. Ağzımın tadı sanki bir gaz lambasını bütün olarak yutmuşum gibiydi -metal, cam ve her şey. "Bu iğrençti."

Omuz silktilti. "Rastgele bir şişe aldım."

"Bunun *içmek* için olduğundan emin değilim Taran. Muhafızların bombalarındaki gizli malzemeyi bulmuş olabilirsin."

Homurdandı ve şişeleri karıştırdı, kokladı, tattı ve yeni bir karışım hazırladı.

Sözünü bitirmesini beklerken, odağım rafların arkasındaki aynalı panele kaydı ve tüm ihtişamıyla kendimi ilk kez gördüm ama odağımı çalan parlayan Taç oldu.

Bu farklıydı.

Karanlık, dikenli çember hafifçe şekil değiştirmiş, öndeki tepe şimdi karşı uçta yansıtılmıştı. Parıldayan ışık noktalarının arasına yerleşmiş kırık kristal parçaları rastgele oluşup çözülüyor gibiydi.

Bakışlarım yüzüme kaydı; o da farklı görünüyordu. Gözlerimin etrafına dumanlı bir sürme çekilmişti, dudaklarım ise koyu, sanguine bir kırmızıya boyanmıştı. Elbise ve taçla birlikte bu etki çarpıcıydı.

Korkunç, lezzetli bir şekilde çökmüş, ava çıkmış bir yırtıcıydım, vahşi ve soğukkanlıydım.

Gerçekte nasıl hissettiğimin tam tersi: harap, savunmasız ve acı verici bir şekilde ham.

Belki de alkol çoktan aklımı başımdan almıştı ama kalbimdeki acı sertleşerek öfkeli, neredeyse meydan okuyan bir güvene dönüşmeye başladı.

Neden aynadaki o kadın ben olmayayım? Tanrı aşkına, ben bir Emarion Kraliçesiydim. Bunun ya da herhangi bir şeyin beni yıkmasına izin veremezdim.

Ve eğer Luther beni uzaklaştırmaya kararlıysa, o zaman ona neyi kaçırdığını gösterecektim.

"Nerede bu içki?" Ben sordum.

Taran ayağa fırladı ve bana köpüren mavi sıvıyla dolu bir bardak uzattı. Bakmadan, raftan işaretlenmemiş bir şişe çıkardı ve

mantarı dişleriyle söktü.

"Kutsanmış Akraba'ya," diye mırıldandı. "Bizi canlı olarak ölüden daha faydalı bulsunlar."

"Buna içerim."

Bardağımı onunkiyle tokuşturdum ve büyük bir yudum aldım. Taran, geride kalmayı reddederek şişenin yarısını tek seferde devirdi.

"Sana hiç içki sorunun olabileceğini söyleyen oldu mu?" Yarı şaka sordum.

"Alix ve Luther, bazen." Kaşlarını çatı. "Kardeşim, her gün."

"Haklı olabileceklerini hiç düşündün mü?"

Bana bir bakış fırlattı. "Neden ağladığın hakkında konuşmak ister misin?" Ters ters baktım. O da sırtı. İkimiz de bir yudum daha içtik.

Gıcırdayan kapıların sesi odanın içinde süzülüyordu. Grup olarak döndüğümüzde Yrselle'in içeri girdiğini gördük. Vücudu neredeyse çıplaktı, mahrem bölgelerini saran zümrüt gözlü işlemeli bir ejderha dışında, altın uçlu kanatları arkasında süzülen tüllü bir trende yayılıyordu.

Onun arkasında, her biri göğüslerine ve hatta sırtlarına kadar inen kıpkırmızı dar elbiseler giyen kadın Yüzellilikler iki sıra halinde takip etti. Bir başka küçük grup da onları takip etti; bu grubun üyeleri çift cinsiyetli görünümdeydi. Kıyafetleri aynı kumaştan üretilmişti, tasarımları daha çeşitliydi ama aynı derecede açıktı.

"Nasıl giriş yapacaklarını biliyorlar," dedi Alixe.

"Sanırım fazla giyinmişim," diye mırıldandı Luther.

"Sanırım fazla giyinmişim," diye kabul ettim.

Sonunda Symond, çalımlı adamlardan oluşan iki sıraya önderlik etti. İnce yapılıdan kaslıya kadar çeşitlilik gösteriyorlardı ama hepsi de kırmızı saten pantolonlar giymiş, kalçalarını aşırı derecede aşağıya sarkıtmış, yağlanmış vücutları şeffaf file üstlerinin altında parlıyordu.

Taran yanıma doğru eğildi ve sırtı. "İşte benim tipim."

CHAPTER OTUZ ALTI

Odanın enine uzanan, ortası yiyecek, çiçek ve mumlarla dolu uzun ve dar bir masaya oturduk.

Yrselle ve ben ortadaki şeref yerini karşılıklı olarak paylaştık. Symond onun sağında, benim solumda oturan Luther'e alaycı bakışlar fırlatmak için mükemmel bir konuma sahipti. Taran Luther'in yanında, Alixe ve Zalaric ise benim sağımda oturuyordu.

Yrselle ve benzerlerinin büyüleyici bulduğu, bir ölümlü olarak hayatımın detayları konuşulurken dersler gelip geçiyordu. Meraklarını gidermeye çalışsam da, hangisinin daha dikkat dağıtıcı olduğunu söylemek zordu: Kraliçe'nin keskin kenarlı soruları mı, Symond'un durmak bilmeyen flörtleri mi, yoksa Luther'in sandalyesine yaslanıp her hareketinde kolunun benimkine değmesi mi? Kendimi kardeşler tarafından uğruna kavga edilen favori bir oyuncak bebek gibi hissediyordum.

Salondaki gürültünün mermer duvarlarda sağır edici bir şekilde yankılanması da yardımcı olmuyordu. Umbros'a geldiğimden beri bir avuç insandan fazlasını düşünmekte zorlanıyordum. Sessiz fısıltılar bile düşüncelerime nüfuz ediyor ve odaklanmam için yarışıyordu.

Şarap aktıkça, ben zayıflamaya başladım ve cevaplarım kısaldı ve kısaldı. Alixe yumuşak bir şekilde araya girerek konuyu daha güvenli sulara taşıdı.

"Asırlıkların bu yemeğe katılacağını söylediğinizde, gerçekten *hepsini* kastettiğinizi düşünmemiştim," dedi. "Şehri koruyan kimse yok mu?"

Symond şifreli bir gülümsemeyle, "Onu uzaktan korumak için kendi yöntemlerimiz var," diye cevap verdi.

"Peki ya rıhtıma gelen yeni tekneler? Limanı gece için kapattınız mı?"

Masanın aşağısındaki bir Yüzbaşı alay etti. "Umbros limanı *asla* kapanmaz."

"Kan Savaşı bile bizi durduramadı," diye onayladı Symond. "Sizin varlığınız da kesinlikle durdurmayacak."

"Bu, bu gece buradan geçen gemilerin vergilendirilmeyeceği anlamına mı geliyor?" Alixe sordu.

"Asla," diye tısladı bir başka Yüzbaşı. "Majesteleri her zaman payını alır."

"İç!" Taran kadehini kaldırarak neşelendi.

Yüzümü buruşturdum. Gece boyunca Taran tartışmayı tek kişilik bir içki oyununa çevirmişti: Symond Luther'ı dürttü mü? Küçük bir yudum. Biri Kraliçe'nin şehri mutlak kontrolü altına almasıyla mı övünüyor? Bir içki al. Bir Yüzüncü Yıllı içimizden birine seks mi teklif ediyor? Kadehini bitir.

"Ama ödemeleri nasıl toplayabilirsiniz?" Ben sordum.

Bir Yüzüncü Yıl öğrencisi küçümseyerek, "*Size* numaralarımızı açıklamamızı bekleyemezsiniz," dedi. Onu Luther'in odasından çıkarken gördüğüm kadınlardan biri olarak tanıdım. Birbirimize aynalı bakışlar fırlattık.

"Lumnos Kraliçesi yeni dostumuz," dedi Yrselle. "Sırlarımızı saklayacağı konusunda ona güvenebiliriz." Delici bakışları inkâr etmem için bana meydan okuyordu.

Omuz silktim. "Sebeplerimden şüphe duyuyorsanız, her zaman kafamın içine bakabilir ve kendiniz görebilirsiniz."

Yrselle'in ağzı gerildi.

Sandalyemde daha dik oturdum.

Rahatsız olmayan bir gülümsemeyle çabucak toparlandı. "Şehrin dört bir yanındaki Asırlıkların illüzyonunu yaratmaları için Lumnos'tan İnenleri işe alıyoruz." Kadehini Zalaric'e doğru kaldırdı. "Genellikle limanda tarifelerimi toplayan kişi siz olursunuz."

Kıpırdamadan durdu, çatalı havada dondu

kaldı. "Öyle miyim?" Yüzellilikler arasında

kahkahalar dalgalandı.

Symond iğrenç bir şekilde gülümsedi. "Hatırlamıyorsunuz çünkü hafızanızdan sildik."

Zalaric'in yüzündeki kan çekildi. Yrselle'in emriyle *başka neler* yapmış olabileceğini merak ediyormuş gibi görünüyordu ama şimdi hiçbir bilgisi yoktu.

"Bunu yapabilir misin?" Ben sordum. "Birinin hafızasının

parçalarını silebilir misin?" Odadan daha fazla kahkaha yükseldi.

Luther hayranı kadın Centenary kibirli bir tavırla, "*Her şeyi*

yapabiliriz," dedi.

Hagface. Ona Hagface adını vermeye karar verdim.

"Anıları silebiliriz. Onları yaratabiliriz. Duygularınızı acıyla değiştirebiliriz." Hagface Luther'e gülümsedi ve dudağını ısırđı. "Ya da onları zevkle değiştirebiliriz."

Yrselle şarabını yudumladı. "Birinin zihnini kontrol ettiğinizde, onunla ilgili her şeyi kontrol edersiniz. Onlara her şeyi söyletebilir ya da yaptırabilirsiniz. Başka biri olduklarına inandırabilirsiniz. Onları sevdikleri insanlara karşı kışkırtabilirsiniz." Bir parmağını bardağının sapında gezdirdi, bakışları benimkilere dikilmişti. "Eğer isteseydim Luther'inin kalbine bir kılıç saplamasını sağlayabilirdim."

Luther'in eli masanın üzerinde yumruk oldu. "*Asla yapmam,*" diye homurdandı.

"Kanıtlamamı ister misin?" diye tersledi ve bardağını yere çarptı.

Oda sessizliğe gömüldü.

"Gerek yok," dedim sessizce. "Sana inanıyorum."

Bakışları bana yöneldi. "Güzel. Çünkü sihrimizin yapabileceklerinin en kötüsü bu bile değil." Ayağa kalktı, avuçlarını masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Kafandaki tüm düşünceleri silebilir ve seni yürüyen bir cesede dönüştürebilirim. Sevdiğin her şey, olduğu her şey *sonsuz* *dek yok olur.*"

Tüylerim diken diken oldu. Küçük bir tebessüm ettim. "O zaman hepimiz müttefik olduğuumuz için mutlu olalım."

Her iki gruptan da gergin kıkırdamalar yükseldi, ancak Yrselle'in kolunu masanın üzerinden geçirip aramızdaki boşluğu temizlemesiyle yere düşen tabak ve bardakların şangırtısıyla hızla sustular.

şaşkınlıkla ayağa fırladım. Masanın üzerinden sürünerek geçti ve bileğimden tutarak burun buruna gelene kadar beni kendine çekti.

"Dinliyor musun?" diye tısladı. "Bir zihin bir kez parçalandı mı, onu kurtarmak mümkün değildir. Anılar yeniden yazılamaz. Kutsal Peder Umbros bile artık var olmayan bir şeyi geri getiremez."

Başka biri için bu kesinlikle bir tehdit gibi görünüyordu. Corboiler beni savunmak için büyülerini çekmişlerdi ama Yüzellilikler onları dondurmuştu.

Ama Yrselle'in gözlerindeki çılgın karanlıkta başka bir şey daha vardı. Bir mesaj. Farklı türden bir uyarı.

"Anlıyor musun?" diye sordu. Tırnakları etime battı. "Ruh gitti. *Gitti.* Onlara verebileceğin tek kurtuluş ölümdür."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Yapamazsın." Gözleri kısıldı. "Ama yapacaksın."

Beni bıraktı ve sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Biri şu pisliğu temizlesin." Tembelce bileğini salladı. "Ve bize *gaudensium* getirin,

"

Ben bir adım geriye tökezledim, yoldaşlarım da zihinsel bağlarından kurtuldular. Yüzbaşılar sıçradı ve düşen eşyaları temizlemek için etrafımızı sardı.

Luther beni sabitlemek için bir elini belime koydu. "İyi misin?"

Aptalca başımı salladım ve Kraliçe'nin patlamasından hâlâ sersemlemiş bir halde ona doğru eğildim. Beni daha sıkı kavradı.

"Buradan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Buradan ne kadar çabuk ayrılırsak o kadar iyi."

Kargaşanın ortasında ona olan kızgınlığımı kısa bir süreliğine unutmuştum ama şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. "Bugün eğleniyor gibiydin."

Yaralı bakışı beni şaşırttı ve haklı öfkem söndü. Kendimi kurtarıırken gözlerinden kaçındım ve sandalyeme geri kaydım.

Masa temizlendikten sonra bir Centenary elinde gümüş bir tepsiyle göründü ve içinde kırmızımsı bir sıvı bulunan kadehleri önümüze koydu.

Kraliçe kadehini kaldırdı. "Çok özel konuklarımıza... kadeh kaldıralım."

Odada bir tezahürat yükseldi. İçkiyi dudaklarıma götürürken ona gergin bir gülümseme fırlattım.

Önce koku çarptı yüzüme. Bildiğim ve nefret ettiğim bir koku: duman ve narenciye.

Durun!

Kelime kafamın içinde patladı, panik ve öfkeden doğan acil bir düşünce.

Anında, odadaki tüm eller hareketsiz

kaldı. Kraliçe'ninki de dahil.

"Bu flameroot," diye homurdandım, kadehimi itip Luther'inkini elinden aldım.

Yrselle garip bir şekilde gururlu görünerek gülümsedi. "Bravo, canım. Düşündüğünden daha da zekiymişsin."

"Bize müttefik diyorsunuz, sonra da bizi uyuşturmaya ve sihrimizi çalmaya mı çalışıyorsunuz?" Tersledim.

Zalaric ve Alixe kendi kadehlerini hızla ittiler. Taran yüzünü buruşturarak zaten boş olan bardağına baktı.

"Bu bir saldırı, Yrselle," diye uyardım.

"İlk yudumdan sonra sana söyledim." İçkilerimizin yerini alması için Centenary'lerini işaret etti. "Beni suçlayabilir misin? Seni onun etkisi altında son gördüğümde ikimiz çok eğlenmiştik."

Vahşi bir sırıtişla parladı. İlk karşılaşmamızın görüntüsü zihnimde yanıp söndü: karanlık bir sokakta onun kontrolü altında inleyen ben.

*Tekrar karşılaştığımızda bu anı hatırla, demişti o gün bana.
Seni nasıl diz çöktürebilirdim. Seni nasıl yalvartabilirdim.*

Görüntü, geri çekilen zihinsel pençelerinin hafif sürüklenişıyla birlikte kayboldu.

Dişlerimi sıktım. Umbros gücü gerçekten de tehlikeliydi. Eğer onu aramıyorsanız ve kullanan kişi yetenekliyse, yakalandığınızı bile bilmeden esir düşebilirsiniz. Onları kafamdan sonsuza dek uzak tutmak için zihinsel bir kalkan yapıp yapamayacağımı merak ettim.

İçgüdüsel olarak ne yapacağımı bilen tanrısallığım kabardı. Çiçek açıp kafa derimi kapladı, şakaklarımın iç kısmına buz ve ateş püskürttü.

Oda sessizleşti.

Etrafıma bakındım. Yüzbaşılar hâlâ gülüyor, konuşuyor, flört ediyordu ama bütün gece beni rahatsız eden o çıldırtıcı sesler açıklanamaz bir şekilde... kaybolmuştu.

Sonra fark ettim ki, burada ya da piyasalarda duyduğum sesler bunlar değildi.

Düşüncelerdi.

Bunun farkına varmak beni derinden tedirgin etti ve biraz da meraklandırdı.

Önüme beş yivli bardak kondu. Yrselle bir şişe aldı ve soluk yeşil bir sıvıyla doldurdu, sonra kendi bardağını doldurdu ve bir yudum aldı. "İşte. Eğer bu zehirliyse, ikimiz de mahvolduk demektir."

Öne doğru uzandım ve Luther elimi tuttu.

"Bekle," diye ısrar etti. Bir bardak kaptı, sonra da içindekilerin hepsini mideye indirdi. Symond gözlerini devirdi. "Bu neyi kanıtlar ki? Eğer düşüp ölürse, bu *bizim* suçumuz değil."

Kraliçe onaylamayan bir bakışla Symond'a dudak büktü. Kimsenin konuşmadığı ve daha da önemlisi kimsenin ölmediği gergin bir andan sonra elimi çektim ve bardakları diğerlerine dağıttım.

Sıvı hoş bir şekilde tatlıydı ve dudaklarımda sıcak bir vızıltı bırakarak yumuşak bir şekilde aşağı indi. "Nedir bu?" Bir yudum daha alarak sordum.

"*Gaudenscium*," diye yanıtladı Zalaric. "Yerel bir favori. Pazarlardan satın alabilirsiniz."

"Gerçi hiçbir Majestelerinin karışımıyla kıyaslanamaz," dedi Symond, Yrselle'e yapmacık bir gülümsemeyle. "O kadar çabuk tükeniyor ki, stoklarımızda zar zor tutabiliyoruz."

Nedenini anlayabiliyordum. Sadece bir yudumdan sonra, karıncalanma en sevdiğim organlarıma yayılmıştı.
mahrem bölgeler. Yanaklarım kızarıyor, vücudum zonkluyor, meme uçlarım

dikleşiyordu.

Her nefes alışımında elbisemin kumaşına sürtündüklerinin farkına vardım.

"Oldukça güçlü," dedim nefes nefese.

Symond bana baktı ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bu bir afrodizyak. Zihninizi ve bacaklarınızı açar."

"İç!" Taran bağırdı ve bardağını boşalttı.

"Ayna oyunu oynamalıyız," diye önerdi Hagface, hiç hoşuma gitmeyen sinsi bir sırıtışla.

Kraliçe alkışladı. "Harika bir fikir!"

"Ayna oyunu nedir?" Alixe sordu.

"Çok basit," dedi Hagface. "Sana bir soru soracağız ve sen de doğru cevap vereceksin. Yalan söylemediğinden emin olmak için sihrimizi kullanacağız."

"Kulağa daha çok sorgulama gibi geliyor," dedi Luther. Sesi farklıydı, sıcak bal ve kaba çakıl gibi. Tenimde dudaklar ve boğazımda bir el gibi. Uyluklarımın tepki olarak nasıl sıkıldığından pek de gurur duymuyordum.

Hagface biraz fazla sert kıkırdadı. "Oyun soruların içinde. Her biri sizi kendinize bakmaya ve gerçekte kim olduğunuzu kabul etmeye zorlar."

"Bir ayna gibi," diye ekledi Kraliçe. "Her zaman çok eğlencelidir."

Gergin bir şekilde bardağıma vurdum. "Bize sorabileceğin ve zaten bilmediğin bir şey yoktur herhalde."

Gölgeli gözleri bir plan kasırgasıyla parlıyordu. "Başka bir takasa ne dersin? Bu gece oyunumuzu oynayalım, yarın da istediğin soruları cevaplayayım."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Hepsine cevap verecek misin? Ve dürüstçe cevaplayacak mısın?"

"Sana söz veriyorum." Bir elini çenesinin altına koydu ve gülümsedi. "Eğer yalan söylersem Kutsal Umbros beni öldürsün."

Derin bir nefes aldım. "Ben oynayacağım. Ama sadece ben, diğerleri değil."

Hagface suratını astı ve Yrselle dilini şaklattı. "Eğer hepiniz oynamıyorsanız bu bir oyun değildir."

"Ben oynarım," diye mırıldandı Taran.

"Aynaları *severim*." "Ben de oynayacağım," dedi Alixe.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona.

Gülümsedi. "Biliyorum. Ama bu soruların cevaplanmasına ihtiyacınız var ve ben de Kraliçeme hizmet etmeye yemin ettim."

Yrselle, "Vay canına, nasıl da sadakat uyandırıyorsunuz," dedi.

Hagface sırtıttı. "Oyun başladığında bunun ne kadar süreceğini göreceğiz."

Yrselle'in dikkati Luther'e kaydı. "Evet, Prens? Kraliçeniz için sırlarınızı feda etmeye hazır mısınız?"

Cevap vermedi. Tereddüt etmesini yadırgamasam da kalbimdeki bıçak biraz daha derine saplandı.

Bana baktı, gözlerinde çatışmalar vardı. "Hayır diyebilirsin," dedim sessizce. "Anlıyorum."

"Sorun ne Luther?" Symond alay etti. "Biraz '*acımasız dürüstlük*'le başa çıkamıyor musun?"

Taran boş bardağına bakarak üzüntüyle, "İç," diye mırıldandı.

Luther'in çenesi seğirdi. "Peki. Ben de oynayacağım."

Yrselle avucunu masaya vurdu. "Harika! Ya sen, Zalaric? Tüm yeni arkadaşlarınla oynayacak mısın?"

Ona uyarıcı bir bakış atmaya çalıştım -bu oyun hepimiz için olduğu gibi onun için de en tehlikelisiydi- ama dikkati Yrselle'e sabitlenmişti.

"Majesteleri benim oynamamı ister mi?"

Zalim gülümsemesi genişledi. "Ben istiyorum."

Yapma, diye yalvardım sessizce. *Bir çıkış yolu bul.*

Bana baktı ve ifadesindeki çaresizlikten beni duyduğunu anladım.

Yutkundu. "O zaman ben de oynayacağım."

Yüzellilikler hevesle sohbet edip sandalyelerini yaklaştırdılar ve Taran'ın çok hoşuna gidecek şekilde kadehlerimiz yeniden dolduruldu. Diğerleri Kraliçe'nin etrafına doluştu ve Kraliçe onların varlığını görmezden gelirken vücudunu okşama ritüellerine devam ettiler.

Bir sessizlik çökerken tüm gözler üzerimize kilitlendi.

"Kolay bir başlangıç yapacağım," dedi Yrselle. "Eğer Kutsanmış Lumnos size Tacı hanginizin giyeceğine karar verme yetkisi verseydi, kimi seçerdiniz?"

Luther hemen, "Diem," diye cevap verdi. Yrselle başını salladı. "Gerçek."

"Ben," dedi Zalaric sırtarak.

"Ayrıca gerçek," dedi ve ardından odada bir kahkaha korusu oluştu.

"Luther," diye cevap verdim.

Tekrar bana baktı. Gözlerini kaçırsam da tepkisindeki şoku hissedebiliyordum.

"Bu doğru mu?" Yrselle zorladı. "Tacını ona bırakacak mısın?"

Uzun bir içki içtim, *gaudensiyum* cesaretimi körüklüyordu. "Neden bana söylemiyorsun?"

Bakışları daraldı. Zihinsel duvarlarımda bir sıyrık hissettim, ama bu sefer uzak, boşuk ve zayıftı.

Elleri sandalyesinin kollarında sıkılaştı. Kalkanım işe yaramıştı, içeri giremiyordu.

Bu düşünce damarlarımda adrenalin salgılanmasına neden oldu. Kaç yıldır, kaç *yüzyıldır*, birinin kafasının dışında kilitli kalmamıştı?

Ve eğer öğrenirlerse Yüzüncü Yıl Üniversitesi ne yapar?

"Tak, tak," diye mırıldandı, sesi hafifti ama tehditle doluydu.

Flameroot'la yaptığı gösteriden sonra, zayıflığını ortaya çıkarma isteği çok güçlüydü. İsteksizce, tanrısallığımı geri çektim. Kenarlarda oyalandı, hala saldırmaya hazırды, ona benden daha fazla güvenmiyordu.

Duruşu yumuşadı. "Doğruyu söylüyorsun," dedi kesin bir ifadeyle. "Luther'i Kral yapardın." Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "İlginç bir seçim."

"Ben Diem'i seçerdim," dedi Alixe. "Kutsal Anne onu seçti.

Ben kimim ki farklı bir karar

vereyim?" Luther

onaylarcasına homurdandı.

Yrselle kısıp, boşuk bir kahkaha attı ve kadehini kaldırdı. "Gecenin ilk yalancısını bulduk."

Yüzellilikler memnuniyetlerini haykırarak alkışladılar ve içki içmek için başlarını geriye eğdiler.

Alix bembeyaz kesildi. "Bu bir yalan değil."

"Öyle değil mi? Luther'in daha tanınmış, daha saygın olduğunu düşünmüyor musunuz? Daha akıllı başında ve savaş zamanında bir orduyu yönetebilecek kapasitede?" Yrselle başını eğdi. "Sen de öyle olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ben... Luther iyi bir Kral olurdu ve elimden geleni yapardım ama Diem, o... o bunu kanıtladı-"

"Mesele onun bu işi yapıp yapamayacağını düşünmeniz değil," diye araya girdi Symond. "Mesele, onun bu işi hepinizden daha iyi yapabileceğini düşünüp düşünmediğiniz." Kadehini döndürdü. "Ve siz, Yüksek General, açıkça öyle düşünmüyorsunuz."

Alix sandalyesine büzüldü.

"Sorun değil," dedim ona. "Anlıyorum." Gülümsedim, güven verici olmaya çalıştım ama cevabının canımı yaktığını da inkâr edemezdim. Haksız olduğu için değil-

Çünkü o haklıydı ve ben de bunu biliyordum.

"Ben Kraliçe'yi seçiyorum," dedi Taran. "Lu zaten hiçbir zaman tacı istemedi ve babamı da perişan ediyor."

"Gerçek," diye açıkladı Yrselle.

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

"Ayrıca Queenie, Kingy'den daha iyi bir lakap." Burnu kırıştı. "Kiny Kingy Kingy. Gördün mü? Hepsi yanlış."

"Benim bir sorum var," diye araya girdi Hagface. "Bu odada yatağınızda en çok kimin olmasını istersiniz?"

Yanındaki bir Yüzbaşı gözlerini devirdi. "Bu korkunç bir soru. Cevapları çok açık." Luther'e başlarıyla işaret ettiler. "Özellikle de onun için." Yrselle Luther'e bir kağıdı kaldırdı. "Ee?"

"Yatağında arzu ettiğim tek bir kişi var." Bana baktı. "Ve o da kim olduğunu bilmeli."

"Sanırım hepimiz onun kim olduğunu biliyoruz," dedi birisi ve ardından kıs kıs gülmeye başladılar.

Yanaklarım pembeleşti. Sıcaklığı kanımdaki likörle karışmış, hıncımı muzipçe dürtüyordu. O beni itmeye devam ederken ben nereden bilebilirdim ki?

Omuzlarımı geriye attım. "Yatakta hoş karşılayacağım tek erkek beni arzulayan ve beni orada isteyen bir erkektir. Öğrenmeye başladığım üzere, bunlar iki farklı şey olabilir."

"Ben gönüllüyüm," dedi Symond.

Omuz silkerek kadehimi ona doğru kaldırdım. "Sanırım gecenin bizi nereye götüreceğini göreceğiz."

Bir enerji dalgası tehditkâr bir güçle odanın içinde patladı. Bazıları sandalyelerinde geriye doğru sarsıldı, diğerleri ise vahşi varlık derilerinin üzerinde gürlerken titredi.

Çarpmanın etkisiyle elim titrese de buna kimin sebep olduğunu tahmin etmek zorunda değildim. Bu aurayı diğerlerinden daha yakından tanıyordum.

Symond keyifle, "Prens'in Majestelerinin cevabını beğendiğini sanmıyorum," diye alay etti.

"Ama bu dürüst bir cevap." Yrselle bana bilmiş bir göz kırptı. "Teknik olarak."

İçkimi yudumlarken üzerime kilitlenmiş gözlerden dikkatle kaçındım. "Peki ya sen, Alixe?"

Gözlerini küme küme dizilmiş Yüzelliliklere dikti. "Bu gece herhangi birinizi yatağında ağırlamaktan mutluluk duyarım. Ya da hepinizi. Ne kadar çok o kadar iyi."

"Bu doğru," dedi Yrselle.

"Benim için de aynı cevap," dedi Taran.

"*Bu bir yalan.*"

Yüzellilikler alkışladı ve bir kadeh daha içti. Taran ofladı. "Güzel. Yarınız. Alınmayın hanımlar." "Bir yalan daha."

Kutlamaların sesi daha da yükseldi ve Taran'ın rengi soldu. Odanın etrafına baktı. "Bakın, hepiniz çok yakışıklısınız, sadece birini seçmem mümkün değil."

"*Hâlâ yalan söylüyorsun,*" dedi Yrselle alaycı bir ses tonuyla.

"Onun ilgilendiği Yüzüncü Yıl değil," diye alay etti

Hagface. Burnum kırıştı. "İğrençsin Taran. Luther senin

kuzenin." Luther başını salladı. "Ben değilim. Tekrar dene."

Taran ona kaşlarını çattı. "Hain."

"Diem'e olan hislerimi birkaç kez açığa çıkardın. Küçük bir intikamı hak ettin."

Luther ve ben bakıştık. Bu gece ilk kez kendimi ona bakmaya, gerçekten bakmaya zorladım. Güçlü Prens'in tüm ziynetleriyle süslenmiş ve cilalanmış haliyle bile bir Geyler yolunda gitmiyordu.

Yüz ifadesi yorgun ve gözleri açıklanamayacak kadar üzgün görünüyordu, ama sanki dünyadaki tek yaratık benmişim gibi bana bakarken, dudağı hala geçici bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

Sevdiği kadın, demişti Taran.

Gözlerimi kapattım, boğazım sıkılıyordu.

Ebedi ve uzun süredir acı çeken barışçılıımız Alixe sağına döndü. "Peki ya sen, Zalaric? Burada ilgini çeken biri var mı?"

Şarabını yavaşça yudumladı. "İki güzel Kraliçemize tüm saygımla, sanırım buradaki herhangi biriyle olmaktansa yalnız olmam daha iyi olur."

"Bir yalan daha," dedi Yrselle. Yüzellilikler kıkırdadı ve kadehlerini tokuşturdu.

Taran'ın kan çanağına dönmüş gözleri aynı anda olmasa da tavana doğru kaydı. "Ne yani Zal, hiçbirimiz senin için yeterince iyi değil miyiz?"

"Aslına bakarsanız, hayır."

Taran homurdandı ve Zalaric ters ters baktı.

"Ne çok yalan var," diye alay etti Yrselle. "Bu hızla giderseniz, ikiniz bir saat içinde Yüzelliliklerimi sarhoş edeceksiniz."

Zalaric o kadar telaşlanmış görünüyordu ki ona acıyıp boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Zalaric'in yalan söylediğini sanmıyorum. Hiç kimse arzuladığı kişi yerine yalnız kalmayı tercih etmez. Ama eğer o kişi seni geri istemiyorsa..." Kalın kalın yutkundum. "Belki de sadece onun için savaştık kadar önemseyen birini bekliyordur."

Luther'in eli yana doğru büküldü.

"Bu çok güzel bir duygu," dedi Yrselle. "Ama yine de bir yalan. En azından sevgili Zalaric için."

Zalaric koltuğuna gömülürken Taran bir kahkaha attı.

"Yeni soru," diye açıkladı Yrselle. "Sarayım yanıyor ve sen sadece bir kişiyi kurtarabilirsin." Bacak bacak üstüne attı ve sandalyesinin koluna rahatça yaslandı. "Kimi seçiyorsun Zalaric? Diem'i mi yoksa beni mi?"

Odadaki enerji değişti. Yüzellilikler sustu, gözleri Zalaric ve Kraliçeleri arasında gidip geliyordu. Symond bile izlemek için Luther'le alay etmeye ara vermişti.

Bu tam da korktuğum şeydi. Sandalyemde kıpırdandım ve sessizce öksürdüm, Zalaric'in gözünü yakalamaya çalıştım ve onu daha önce uyarmadığım için kendime lanet ettim.

Gaudenscium şişesine uzandı, sonra bardağını yeniden doldurdu. "Bir cevabım var ama bunu itiraf etmem öldürülmeme neden olabilir."

"Zalaric," diye başladım, "sen gerçekten-"

"Sus," diye tersledi Yrselle. "Bırak cevap versin."

İrkildim. Yine de Zalaric bana doğru bakmadı. Uzun bir yudum aldı, sonra çenesini kaldırdı. "Ben sadece kendimi kurtarıyorum. Geri kalanınız tek başınısınız."

Hepimiz Yrselle'in cevabını beklerken havada gergin bir sessizlik vardı. Yüz ifadesi taş gibi sabit, etkilenmemiş ve kıpırdamadan duruyordu.

Sonra, hiç uyarmadan, içinden bir kahkaha patladı. "Ah Zalaric, işte bu yüzden sana hep saygı duydum. Önceliklerini bilen bir adam."

Diğer Yüzellilikler de onun kahkahalarına katılınca omuzlarım gevşedi. Zalaric sonunda bana baktı, yüz ifadesi hafifçe özür diler gibiydi.

Sırıttım. "Ben de buna saygı duyuyorum. Dürüstlüğünü sadakatine tercih ederim."

Luther gözle görülür biçimde sertleşti. Bunu onu iğnelemek için yapmamıştım ama küçük bir memnuniyetle içimi yudumladım.

"Alix," diye başladı Yrselle, "kimi kurtarırdın, Kraliçeni mi yoksa-" "Kraliçemi," diye cevap verdi hemen.

"Soruyu bitirmedim."

"Hangi ismi seçtiğin önemli değil. Benim yeminim Kraliçedir. Ona her şeyden çok hizmet ederim."

Yrselle'in bunun bir yalan olduğunu söylemesi için hazırlandım. Alixe gerildi ve onun da aynı şeyden korkup korkmadığını merak ettim.

Yrselle başını salladı. "Doğru söylüyor." Alixe sessiz bir nefes verdi.

"Taran," dedi Yrselle. "Sıra sende. Kraliçeni mi yoksa en yakın arkadaşın Luther'i mi kurtarırsın?"

İnledi. "Çok kolay. Diem'i kurtarırdım."

Ona alaycı bir sırıtış attım. "Bunu sadece Alixe'in cevabı seni kötü göstermesin diye söylüyorsun."

"Ve beni seçerse onu öldüreceğimi de biliyor," diye gürlledi Luther.

"Hayır." Taran elindeki kadehi masaya vurdu, sarhoşluktan gözleri kamaşmıştı. "Ben de bir yemin ettim, biliyorsun." Sallantılı bir şekilde bizi işaret etti. "Üçünüz gibi sürekli tartışmıyor olmam bunu ciddiye almadığım anlamına gelmiyor-" Hıçkırdı. "-cidden."

Yrselle eğlenmiş görünerek, "Gerçek," dedi.

Rastgele birkaç Yüzyılı işaret ederken yüzü kasvetli bir hal aldı. "Ciddiyim. Eğer ona zarar vermeye çalışırsan, bunu yapmak zorunda kalacaksın-" Yine hıçkırdı. "- Önce beni geç."

"Kesinlikle dehşete düştük," diye mırıldandı Symond ve bir kahkaha tufanı koptu.

"Öyle olmalısın," dedim soğukkanlılıkla.

Ona hiç de etkilenmemiş bir bakış attığımda yüzünü buruşturdu. Çoğu Yüzbaşı gibi o da zayıf ve yumuşak hatlıydı; savaşıma değil, rahat etmeye alışkın bir vücudu vardı.

"Hepiniz Umbros'ta şımartıldınız," diye devam ettim. "Kraliçenizi kızdırmaktan korktuğunuz için kimse size meydan okumaya cesaret edemiyor. Ama savaş yaklaşıyor ve düşmanlarınızın hepsi o kadar da korkmuyor. Savaş başladığında, şımartılmış kıçlarınızı kurtarmak için savaş alanında Taran gibi birine sahip olmanız için Kindred'e dua etseniz iyi olur."

Taran kollarını kavuşturdu ve sırttı.

Symond'un bakışları sertleşti. Bilgi almak için flört etmek buraya kadarmış. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Umbros'taki ilk düşmanımı edinmiştim.

Hagface'i de sayarsan ikinci.

Tam bu sırada alay etti. "Biz herhangi bir savaşta savaşmıyoruz. Ölümlülerin istediklerini yapmalarına izin veriyoruz. Muhafızlar *bizim* için gelmiyor ve Kraliçemiz de diğer Kraliyetlerin taleplerine boyun eğmiyor."

Midem bulandı. Yrselle'in yardımına güvenmeyi, hatta belki de onu davama katmayı umuyordum ama bunu yapmanın onu zayıf göstereceğine inanıyorsa...

Ona doğru döndüm. Çoktan beni izlemeye başlamıştı, yüz ifadesi bulanıktı ve derin düşüncelere dalmıştı.

"Son Kan Savaşı boyunca hüküm sürdün," dedim. "Bundan kaçmanın gerçekten mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

Kollarını masaya dayadı ve beni gece yarısı bakışlarının büyüleyici cazibesine hapsetti. "Sanırım..." Keskin tırnakları masaya vuruyordu. "Sanırım oyunu bitirmedik."

"Oyun önemli değil."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Yrselle, sen ve ben zaten bir savaşın ortasında kaldık, yapamayız-"

"Soru neydi?" diye araya girdi. "Ah evet, kimi kurtaracaktınız?"

Prens'in kimi kurtaracağını sorma zahmetine girmemize gerek yok sanırım." Luther karanlık bir sesle, "Hayır," dedi. "Öyle değil."

Yrselle mırıldandı, sonra başını bana doğru çevirdi. "Geriye bir tek sen kalıyorsun."

Taran bir kahkaha attı. "Ona sormana da gerek yok."

Yrselle yılmadı. Delici bir bakışla bakışlarımı üzerinde tuttu. "Söyle bana Diem, kimi seçerdin? Kim yaşayacak, kim *yanacak*?"

Nabzım hızlandı. Hazır olduğumdan daha erken bir zamanda, tam da bu seçimi yapmak zorunda kalacağım zaman gelebilirdi. Ve sadece bu dördü değil, diğerlerini de. Teller, Maura, Henri, Lily. Sevdiğim insanlardan hangisini kurtaracağımı ve hangisini feda edeceğimi nasıl seçebilirdim?

"Cevap veremem."

"Yapmak zorundasın, oyun böyle," dedi

Hagface. "Ben yapamam."

"Onu seçebilirsiniz Majesteleri," diye ısrar etti Alixe. "Taran ve ben başka bir şey beklemiyoruz."

"Ben de öyle," diye onayladı Zalaric.

Kaşlarımı çattım. "Ama bu yalan olur."

Yrselle gülümsedi ve yavaşça başını salladı.

"Devam et." "Hiçbirinin ölmesine izin vermem."

"Ama *oyun* bu değil," diye sızlandı Hagface. "Hiçbirinin ölmesini istemediğini biliyoruz. Soruyu cevaplaması zor hale getiren de bu. *Açıkçası*."

Tanrım, bu gece onun yüzündeki o ağlamaklı ifadeyi silmeyi hayal etmekten zevk alacaktım.

"Bunun benim ne istediğimle hiçbir ilgisi yok. Oyun dürüst bir cevap gerektiriyor ve eğer size bir isim verirsem bu yalan olur."

"Sen de tıpkı Zalaric gibisin," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Sadece kendini kurtarırsın."

"Hayır, Hagface. Öyle değil." "Az önce bana ne dedin-"

"Çünkü hiçbirini geride bırakmazdım. Hepsini kurtarmanın bir yolunu bulurdum ya da denerken ölürdüm."

"Ama-"

Yrselle onu durdurmak için avucunu kaldırdı. "Oyuna uymuyor olabilir ama gerçek bu. Diem'den gelecek başka bir cevap yalan olur."

"İşte bu yüzden ona yemin ettik," dedi Alixe, selamlamak için yumruğunu göğsüne vurarak.

Taran bu hareketi yineledi. "Anlaştık."

Luther avucunu kalbinin üzerine koyarak usulca, "Katılıyorum," dedi.

Duygular boğazımın arkasını yaktı.

Gözlerim Zalaric'inkilere takıldı. Kafası karışmış, neredeyse çelişkili görünüyordu. Sanki bunu onun için neden yaptığımı anlayamıyormuş gibiydi. Sanki bunu istediğinden bile emin değildi.

Bunu anlayabilirim. Sizin için ölmeye hazır birinin olması bir hediye idi ama aynı zamanda bir yükü. Alixe buna *sorumluluk* demişti. Zalaric gibi tehlikeli bir dünyayı tek başına idare etmekte usta biri için bu yük pek de hoş karşılanmayabilirdi.

Gergin bir kahkaha atarak kurtuldu. "Sanırım Majesteleri az önce oyunu kazandı." Masanın üzerinden Taran'a sırtıttı. "Şimdi kimin cevabı seni kötü gösteriyor?"

Zalaric'in sesi şakacıydı, kinden arınmıştı ama Taran'ın yüzü ekşidi. "En azından kendimizden başka biri için savaşmaya istekliyiz."

Zalaric irkildi, gülümsemesi düştü.

"Zalaric'e katılıyorum," diye açıkladı Yrselle. "Diem'in cevabı oyunu kazanır. Hiçbir ayna bundan daha derine bakamaz. Ve kazanma ödülünüz olarak, savaş hakkındaki sorunuzu yanıtlayacağım."

Zümrüt rengi sıvının son damlası dudaklarının arasında kaybolana kadar içti. Eli şarap kadehinin çanağını kavradı, sonra kadehi önüne doğru uzattı ve *sıktı*. Avucunun içinde parıldayan parçalardan oluşan bir patlamayla paramparça oldu.

Nefesim kesildi ve içgüdüsel olarak ona yardım etmek için öne atıldım. Bir ölümlü olarak, kırık cam zararlı ve yaralayıcı bir şeydi ama Yrselle ölümlü değildi. Masaya dökülen kan izleri yerine, sivri parçalar zararsız bir şekilde derisini çukurlaştırdı, sonra yumruğundan parlayan çakıl taşları gibi yuvarlandı.

"Şuna bak." Parmaklarını oynattı. "Bir çizik bile yok. Çünkü damarlarımda Kutsal Peder Umbros'un kanı dolaşıyor. Biliyorsun, bir Akraba ile en uzak akraba bile böyle yetenekler bahsedebilir. Sophos Kraliyetleri bunu yüzyıllardır araştırıyor - Soydan gelenleri ölümlülerle çiftleştiriyor, sonra o çocuğu bir ölümlüyle çiftleştiriyor, sonra *o* çocuğu bir ölümlüyle çiftleştiriyor, nesiller boyu böyle devam ediyor. Kindred kanı asla solmaz. Hiçbir ölümlü kanı onu yok edemez. Bunu sadece başka bir Akraba kanı yapabilir."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Kızlarımdan biri, Drusila-" Yakınlardaki al renkli bukleleri ve utangaç gülümsemesiyle bir kadını işaret etti. "-bir Meros erkeğiyle çiftleşti."

Drusila bileğindeki parıldayan dövmeyi göstererek el salladı.

"Onlara bir çocuk doğurmaları için izin verdim. Kadının büyüğü eşininkinden daha güçlü olduğu için, bebek bizden biri olacak, siyah gözleri ve düşünce büyüğüyle - bir sonraki Yüzüncü Yılımız. Babasının burnunu, gülüşünü ya da kişiliğini alabilir ama Meros kanı, Umbros kanı tarafından yenilerek *yok* olacak." Yrselle'in dudağı geri kıvrıldı. "Sophos da bu konu üzerinde çalışıyor, testleri için benim Yüzbaşılarımı işe almaya çalışıyor. Kraliyet soyumuzu yok etmekten başka bir şey istemez."

"Bu korkunç bir şey," dedim. "Hiçbir grup ölmeye zorlanmamalı - ölümlü ya da Azınlık. Ama bunun savaşla ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Söyle bana, buna neden Kan Savaşı adını verdiğimizizi biliyor musun?"

"Savaşın başladığı sabah kanlı güneş yüzünden," dedim okulda bana öğretilenleri papağan gibi tekrarlayarak. "Ve çok sayıda insan öldüğü için."

Güldü. "Ölümlülere verdiğimiz güvenli cevap bu." Tacımı işaret etti. "Bunu uyduran yaşlı Lumnos Kralı'ydı. Savaşın kanla ilgili olduğunu, kimin zafer kazanacağını, kimin hayatta kalacağını söyledi. Biz Taçlar galip geleceğimizden emindik, çünkü dokuz Soy'un kanının her zaman kazanacağına inanıyorduk; hayatta olduğu gibi savaşta da."

"Ve sen haklıydın," dedi Symond küçümseyerek, bir baş sallama ve kıs kıs gülme dalgası da ona katıldı.

Yrselle'in burun delikleri alevlendi. Hepsi hareketlerinin ortasında donup kalırken sessizlik aniden tepkilerini bastırdı.

"Aptallık ettik," diye tısladı. "Kibrimiz bize pahalıya mal oldu. İki gryvern, binlerce can kaybettik ve neredeyse savaş kaybediyorduk. Bu yeni Kraliyetler o dersten hiçbir şey öğrenmemişler."

Avucunu bana doğru uzattı ve beklenti dolu bir bakışla beni çağırdı. Tereddütle elimi onunkinin içine koydum. Bileğimden tutup ters çevirdi, sonra bir tırnağını avucumun içinde gezdirdi. Bir ısırık acı hissettim, sonra bir çizgi kanın yüzeye çıkmasını şaşkınlıkla izledim. Ancak o zaman tırnağının kenarına tutturulmuş koyu renkli bir bıçağın parıltısını gördüm.

Luther kanımı görünce gerildi ve koluma uzandı, avucunda ışık ve gölge kıvılcımları dönüyordu. Diğer elim bacağına uzandı ve durması için sözsüz bir emirle hafifçe bastırdı. Sustu, boğazında yumuşak bir gümbürtü yuvarlandı, sonra yavaşça sandalyesine geri döndü.

Eli benimkinin üzerinden kayarak uyluğunun üzerinde durdu. Aramızda çalkalanan duygulara rağmen, bu basit jest beni beklenmedik bir dinginlikle doldurdu. Büyüsü dağılırken tenimi okşadı ve tanrısallığım buna karşılık olarak mutlulukla dönmeye başladı.

"Bu." Yrselle parmağıyla avucumda biriken kana dokundu. "Savaş *bunun* için yapılacak. Ama bu savaş şimdiye kadar gördüklerimize hiç benzemeyecek. Kazanacaklarından en emin olanlar kendilerini ilk ölenler arasında bulacaklar."

Onu dikkatle inceledim. "Bu savaşmaya niyetli olduğun anlamına mı geliyor?"

Gülümsedi ve ilk kez, içinde alay yoktu, kötü niyet yoktu, eğlence yoktu, neşe yoktu - sadece kabullenmenin acı tatlı gerginliği vardı.

"Bu konudaki kaderim kesinleşti. Savaş başladı ve artık kıtada bundan kaçabilecek tek bir kişi bile yok."

CHAPTER

OTUZ YEDİ

Akşam yemeğinden sonra, ateş ışığının titrek parıltısıyla çalkalanan küçük bir odaya girdik. Yüzlerce mum kuytu köşelere yerleştirilmişti.

Duvarlar, her çıkıntıdan damlayan balmumu izleriyle doluydu. Tatlı tütüsülerin dumanlı izleri havaya karışıyor, hiçbir yerde bulunamayan bir müzisyenin telli çalgılarının tınısıyla karışıyordu.

Yüzellilikler pelüş şezlonglara ve odanın dört bir yanına serpiştirilmiş minder yuvalarına yayılmıştı. Gümüş tabaklar dolusu toz ve hap, çeşitli likörlerle birlikte sunuldu ve ayıklıktan cam gibi olmuş gözler yatağa kaydı.

Bu gece için izinli olduğunu tekrar tekrar ve şiddetle söyledikten sonra, Alixe popüler bir cazibe merkezi haline geldi. Şu anda odanın ortasında, konuştuğu her kelimeyle daha da yaklaşan şehvet düşkününü bir grup Centenary ile çevrili bir mahkemede bulunuyordu.

Öte yandan Luther, biz içeri girer girmez kendini soyutlamıştı. Bir köşeye çekilmiş, ruh haline uygun görünen gölgelerin içine gömülmüştü. Hagface kısa bir süreliğine onun tarafına geçti, yüksek sesle kıkırdaması kadranımı kızgınlıktan öldürücülüğe çevirdi, ancak söylediği her neyse, birkaç dakika sonra somurtarak uzaklaşmasına neden oldu.

Kraliçe bilinmeyen yerlere kaybolurken, Taran, Zalaric ve ben kendi meraklı Yüzüncü Yıl sürümüzü edinmiştik.

"Her gece böyle mi yapıyorsunuz?" Onlara sordum ve hep birlikte başlarını salladılar. "Akşamlarınızı hiç şehirde geçirmiyor musunuz?"

"Bunu neden yapalım ki?" diye sordu biri. "İhtiyacımız olan her şey bizim için saraya getiriliyor."

"Çalışmadığımız sürece şehre inmek için bir nedenimiz yok," diye ekledi bir diğeri.

"Ama çok dikkat çekici! Yemek tezgahları, pazarlar, görülecek ve yapılacak her şey. Kıtada buna benzer bir şey yok. Burada yaşasaydım, her gece dövüş çukurlarında olurdum." Yaramaz sırtışı bir deniz dolusu boş bakışla karşılandı.

İçlerinden biri başını eğdi. "Burada olmak varken neden bunu yapalım ki?"

Zalaric'e baktım. Eğlenen bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı ve sessizce içkisini yudumladı.

Benim gibi korunaklı biri için Umbros büyüleyiciydi. Farklı kültürlerin karışımı egzotik ve büyüleyiciydi, yaşamla iç içeydi. Sırlarını on yıllarca keşfedebilir ve bu diyarın sunduklarının yüzeyini zar zor çizebilirdim. Bu yırtıcıların nasıl bu kadar güce ve erişime sahip olup da kendilerini tamamen izole edebildiklerini anlayamıyordum.

"Bu hiç sıkıcı olmuyor mu?" Dürttüm. "Her geceyi burada kilitli geçirmek, içmek ve..." Odanın diğer ucunda, bir divanın üzerinde çırlıçıplak sevişen üç Yüzellilik'i gördüğümde gözlerim büyüdü. "...diğer her şey?"

"Sıkıcı mı?" diye sordu bir başkası kuşkuyla. "Majesteleri her arzumuzun yerine getirilmesini sağlıyor. Bu nasıl sıkıcı olabilir ki?"

"Bana harika bir anlaşma gibi geldi," dedi Taran parlak bir sesle. Ona kaşlarımı çattım ve sırtışı kayboldu. "Şey, harika bir anlaşma değil. Berbat bir anlaşma mı? Berbat!"

"Yetiştirilme tarzınız bunu gösteriyor, Majesteleri," diye alay etti Zalaric. "Daha fazlasını istemenin gücünü anlamak için istediğin şeyden mahrum bırakılmak gerekir. Tatmin olmak merakın ölümüdür. Ve bu grup bolca tatmin oldu."

"Her istediğimi elde edemiyorum," diye homurdandı Taran.

"Hayır mı? Corbois adının satın alamayacağı, gerçekten özlemini duyduğunuz bir şey söyleyin."

Taran bardağına ters ters baktı. Zalaric onun sessizliğini yenilginin kabulü olarak algılayarak zaferle güldü ama Taran'ın yüzüne düşen gölgeyi gördüm. Ailesindeki çekişme ne paranın ne de gücün çözebileceği acı verici bir yaraydı. Elimi onunkinin içine soktum ve sıktım.

"Anlıyorum," diye seslendi bir ses.

Grup, çiftleşmiş Centenary Drusila'yı ortaya çıkarmak için yer değiştirdi. Artık ayakta durduğuna göre, elbisesinin altından büyüyen karnının belirgin kabarıklığını görebiliyordum - tahminimce üçüncü üç aylık dönemine girmişti.

"Majesteleri eşimin sarayda yaşamasına izin veriyor. Başlarda tüm lükslerin tadını çıkardı ama son zamanlarda..." Bileğindeki izi ovuşturarak iç çekti. "O Meroslu. Özünde bir denizci. Dünyayı keşfetmeyi arzuluyor ama bir Asırlık olarak benim yerim burası."

"Bunun olacağı konusunda sizi uyarmıştık," dedi bir diğeri. "Kendi türünüzle çiftleşmeliydiniz."

Drusila başparmağını dövmesinin üzerinde gezdirdi ve parıldayan mürekkebi parladı. "Kalp kimi sevmesi *gerektiğini* umursamaz. Sadece ona şarkı söyleteni."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandım. Annem için kariyerini bırakıp giden babamı düşündüm. Teller ve Lily'yi ve onların talihsiz aşkını. Ve Luther'ı.

Gözlerim onu hemen buldu. Yrselle dönmüştü ve onun köşesinde yalnız konuşuyorlardı. Bu durumdan hiç memnun görünmüyordu, kaşları giderek daha da çatılıyordu.

Bakışları benimkilere kaydı. Arkamı dönmeye başladım ama fırtınalı yüz ifadesindeki bir şey beni oyaladı. Buz gibi parmaklarını sırtımda gezdiren bir şey.

"Görebilir miyim?"

Taran'ın sesi dikkatimi tekrar gruba çekti. Drusila'nın bileğine bakıyordu, gözleri yuvarlak ve ıslıl ıslıldı. Drusila bileğini ona uzattı ama adam bileğine uzandığında Drusila geri çekildi.

"Bakabilirsin ama kimsenin dokunmasına izin vermem," dedi kararlı bir şekilde. "Sadece eşimin."

Hülyalı bir iç çekti, azarlamasından neredeyse büyülenmiş gibiydi. Hevesle başını salladı ve ellerini arkasında kavuşturdu.

Tekrar uzattı ve Taran'la ikimiz de eğildik. Bunun bir dövme olmadığını fark ettim, en azından daha önce hiç görmediğim bir dövme. Sembol -bir hançere dönüşen iki kalbi andıran, girdaplı çizgilerden oluşan karmaşık bir düğüm- derisinin altında canlı görünüyordu. Donuk, gümüşü bir parlaltısı vardı, ama parmağı üzerinde gezindiğinde yumuşak, sıcak bir ısıltıyla titreşiyordu.

"Çok güzel," diye nefes aldı Taran. "Ne kadar çok görürsem göreyim, onlardan asla bıkmıyorum."

Gülümsedi. "Tüm izlerin birbirine benzediğini biliyorum ama bence en güzeli bizimki."

"Çok güzel," diye kabul ettim. "Ama... beni bağışlayın ama... nedir bu?"

Hayallere dalmış görünen Taran dışında tüm grup aval aval bana baktı. Cehaletimden utanarak kızardım.

"Çiftleşme işaretimi," dedi Drusila. "Ritüel, bir damla kan dökmenizi ve kalbinizi sonsuza dek adamanızı gerektirir. Büyü aşkınızın gerçek ve koşulsuz olduğuna karar verirse, o zaman bağ oluşur ve bu işaret kanadığınız yerde belirir. Bir şekilde sizi birbirinize bağlar. Benimkine dokunduğumda hissedebilir ve-" İşareti daha da parlarken yere baktı, sonra sevgiyle gülümsedi. "Onu ben de hissedebiliyorum."

Taran elimi göğsüne bastırdı ve başını benimkine yaslayarak inledi. "Bunu istiyorum."

"Ne de olsa umutsuz bir romantiksin," diye takıldım. Entrikacı bir sırıtışla Zalaric'e baktım. "Peki ya sen, bir eş ister misin?"

İfadesini temkinli bir şekilde korudu. "Belki. Eğer çiftleşmeye değer biriyle karşılaşsam."

Taran bana karşı gerildi. Aniden geri çekildi ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

Zalaric'in gözleri kısıldı, ağzı gerildi.

"Peki ya siz Majesteleri?" Drusila sordu. "Bir eş aldığınızda, onu kendinize eş yapmayı da planlıyor musunuz?"

"Oh. Ben, um ..."

Bakma. Bakma. Bakma. *Bakma.*

Bir pervanenin çıtırdayan bir aleve, bir arının dikenli bir güle yönelmesi gibi, bakışlarım iradesi dışında Luther'in köşesine çekildi.

Şimdi boş duran bir köşe.

Onu aramak için odanın etrafına bakındım ama hiçbir yerde yoktu. Bir iyi geceler bile demeden gitmişti.

"Emin değilim," diye mırıldandım. "Affedersiniz."

Gruptan uzaklaştım ve somurtarak küçük cam sürahilerden oluşan bir kasayı karıştıran Taran'ın yanına gittim. "Ne alırsan al, bana da bir tane doldur."

Yanıt olarak homurdandı.

İçecekleri sert ve öfkeli hareketlerle hazırlamasını, sıvıları bardaklara gelişigüzel sıçratmasını ve şişeleri ona büyük bir yanlış yapmışlar gibi yere çarpmasını giderek artan bir endişeyle izledim. Bana içkimi uzattığında, masaya bardaktan daha fazla sıvı gelmişti.

İçkisini bir dikişte geri attı, sonra homurdanarak bir tane daha içmeye başladı.

"Yarın gidiyoruz, biliyorsun," dedim nazikçe. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye homurdandı.

"Biz gittikten sonra onu bir daha asla göremeyebilirsiniz."

Uzun bir süre sustu, sonra şiddetli barmenliğine devam etti. "Güzel. Güzel. *Harika*."

"Yemekte sadece sana takılıyordu." Onunla göz göze gelmek için boynumu kaldırdım. "Sanırım söylediklerin onu gerçekten incitti."

"Söylediğim hiçbir şeyin onun için önemli olduğunu sanmıyorum. O sadece kendini önemsiyor."

Elimi koluna koydum. "Luther'in yarı ölümlü çocukları Lumnos'tan çıkarmasına yardım ettiğini biliyor musun?"

Hareketleri yavaşladı. "Biliyorum."

"Lumnos hana indi-hepsini kurtardı. Barınak ve eğitim sağladı ve handaki tüm parayı onlara verdi. Bu sadece kendini düşünen birine benziyor mu?"

Yüz hatlarında çatışma titreşimleri belirdi. Tam zamanında omzunun üzerinden baktı ve Zalaric'in, ikisi yaklaşmış, elleriyle kolunu ve sırtını okşayan Yüzbaşılarla birlikte kahkahalara boğulduğunu gördü.

Taran kaşlarını çattı. "Benim ne düşündüğüm onun umurunda değil." Elindeki şişeyi bana doğru salladı. "Her neyse, sen konuşmayı seven birisin. Cevaplarınla Luther'i incitmeye mi *çalışıyordun*?"

Geri çekildim. "Hayır. Ben-" Durdum, kaşlarımı çattım, sonra derin bir iç çektim. "Belki."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bir kadeh içki içtim ve boğazımdan aşağıya inen ateşli alkolü takip eden acı tatla yüzümü buruşturdum. Her nasılsa, uygun olduğunu hissettim. "Durum biraz karışık, Taran."

"Lu için her şey karmaşık. Asla basit bir seçim yapma lüksüne sahip değil. Hayatlar her zaman onun omuzlarında asılı. Bunu herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm."

"Biliyorum." Suçluluk duygusu öfkemden geriye kalan son parçayı da kemirdi. "İstiyorum," dedim tekrar, daha sessiz.

"Ne kadar kızgın olduğuna ve ne kadar perişan görüldüğüne bakılırsa, her ne olursa onun hatası olduğunu tahmin edebiliyorum ve istersen bunun için ona cehennemi yaşatırım. Ama bir şeyden eminim." Taran bir elini omzuma sıkıştırdı. "Seni asla bilerek incitmez. Asla. *Asla*."

Titrek bir nefes aldım. "Taran, ya..." Sesim çığ, savunmasız bir fısıltıya düştü. "Ya fikrini değiştirdiyse? Beni önemsediğini biliyorum ama ya öyle değilse... ya istemiyorsa-"

Taran aniden doğruldu. "Nesin sen, sarhoş mu?" Bardağı elimden kaptı. "Çok fazla içmişsin. Eğer bunu söylüyorsam, kötü olduğunu biliyorsun."

"Ben ciddiym, Taran. Ya-"

"Dağıttıkları o parıltılı tozlardan mı çektin? Kraliçe beyninizi pelteye çevirdiği o zihin silici şeyi mi yaptı?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Yaptı, değil mi?"

"Taran."

"Meydan Okumayı çoktan unuttun mu? Pusulayı? Ignios'ta neredeyse ölüyorken sana nasıl baktığını? Çünkü bunu *asla* unutmayacağım. Sana kendi kalbiymişsin gibi sarılmıştı, lanet göğsünden sökülmüş ve kollarında atıyordun." Gözlerim yandı ve yumruklarını sıktı. "O bok kafalı Symond'du, değil mi? Bunu kafana o soktu. Nerede o, ben-" Hırlayarak odaya döndü.

"Hayır!" Kolunu tuttum. "Sarhoşken kavga etmek yok. Bu bir emirdir." İnledi. "Şimdi Luther gibi konuştun."

"Bu muhtemelen haklı olduğum anlamına geliyor."

"Hadi ama, günlerdir o sıska sürüngenin kışını tekmelemek istiyordum. Eğlenceli olacak. Çabuk, sen Kraliçe'nin dikkatini dağıt, sonra ben-" "Beni mi arıyordunuz?" Yrselle yumuşak bir sesle söyledi.

O yaklaşırken ikimizin de kafası yana kaydı. "Oh, hayır," diye bağırdım. "Biz sadece-"

"Aslına bakarsan, öyleydik. Seninle seçmem gereken bir kemik var-"

Elimi Taran'ın ağzına kapattım. "Sarhoş. Çok sarhoş. Saçma sapan konuşuyor, gerçekten."

"Nrrr, yrrr drnnnk," diye karşılık verdi boğuk sesi.

Kaşlarının koyu renk kemerleri yavaşça kalktı. "Eğer bir sorun varsa, lütfen bu sorunu benim çözmeme izin verin."

"Burada sorun yok." Taran'a elimden **g e l d i ğ i n c e** sert bir bakış fırlattım. "Öyle değil mi?"

O da sessizce ters ters baktı.

"Aslında, sanırım Taran da tam Zalaric'le konuşmaya gitmek üzereydi. Değil mi?" Bakışları ölümcül bir hal aldı.

Onu çok da nazik olmayan bir şekilde gruba doğru ittim ve o da isteksizce uzaklaşmaya başladı.

"Oh-Taran'dı, değil mi?" diye seslendi Kraliçe. Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Benimkilerden birini öldürürsen, ben de seninkilerden birini öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

Önce Zalaric'e, sonra tekrar ona baktı. "Hangisi olduğunu seçebilir miyim?" "*Taran*," diye tısladım.

"İyi," diye inledi, ellerini ceplerine soktu ve ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

Yrselle'e yarı gülümsedim, yarı ağladım. "Merak etme, zararsızdır. Sanırım."

"Uyarım onun iyiliği içindi, benim değil. Yetenekli bir savaşçı olabilir ama bizim büyümüz karşısında en iyi savaşçılar bile dize gelir."

"Fark ettim," diye mırıldandım, Yükseliş Balomda tek bir Centenary'nin iki yüz kişilik bir ölümlü ordusunu nasıl geri çevirdiğini hatırlayarak. "Diğer Kraliyetlerin senden neden korktuğunu anlıyorum. Senin Yüzbaşılarının tek başına bir savaşın gidişatını değiştirebilir."

"Bunu fark etmenize sevindim." Dışarı baktı ve odayı inceledi. "Biliyorsun, diğerleri halkımı yüz kişiye indirdiğim için beni hemen kınadılar. Bana barbar ve kalpsiz dediler." Kendi kendine acı acı gülümsedi. "Ama gizliden gizliye minnettardılar. Halkımın ölmesini ölümlülerden bile daha çok istiyorlardı."

Fikrimi saklamak için dilimi ısırdım - onlar *haklıydı*, bu barbarca ve kalpsizce.

"Zor olmalı," dedim onun yerine, "halkınızdan hangisinin yaşayacağına ya da öleceğine karar vermek."

"Aslında çoğu gönüllüydü."

Tereddüt ettim. "Ölmeyi isteyerek mi seçtiler?"

"Umbros'ta halkımızın kendi ölümlerini seçmesi uzun bir gelenektir. Bu büyük bir onurdur, özellikle de krallığa hizmet için yapıldığında. Yaşlılarımız ve büyüğü zayıf olanlar, anlamlı bir ölüm seçeneğine sahip oldukları için mutluydular. Burada onların portrelerinin bulunduğu bir Anma Salonumuz var, böylece fedakarlıkları asla unutulmayacak."

"Peki ya gönüllü olmayanlar?"

"Kraliyet ailesi olarak, halkımızı korumak için ne gerekiyorsa yapmaya çağırıldık. Bu bize acı verse bile."

Yine dilimi tuttum.

"Bugün kütüphanemi beğendiniz mi?" diye sordu.

"Aynen öyle. Bütün gün orada kalabilirdim. Anahtarınız hala odamda."

Bana el salladı. "Sende kalsın. İstedğin zaman ziyaret etmek için açık bir davet olarak düşün." Gözleri parlıyordu. "Burada işinize yarayabilecek çok şey var."

"Ölümlülerin tarihleriyle ilgili bu kadar çok kitap görmek beni şaşırttı. Marketlerde de birkaç tane vardı. Hepsinin yok edildiğini sanıyordum."

"Bu politikalara hiçbir zaman katılmadım. Ve onları asla kendi krallığımda uygulamadım." Alay etti ve parmağını bana doğru salladı. "Ölümlüler için iyi bir dost oldum, biliyorsun. Onlara asla kötü davranmadım. Kutsal Babamız biliyor. Bu yüzden bana her şeyi anlattı. Bu yüzden bana seni gösterdi-"

Dudaklarını büzerek kendini durdurdu.

"Sana neyimi gösterdim?" Bir adım daha yaklaştım. "Umbros sana ne söyledi?" "Bunu yarın konuşuruz."

"Lütfen, bilmem gerek-"

"*Yarın*," diye tekrarladı sertçe. "Kaderini öğrenmek için yirmi yıl bekledin Diem Bellator. Birkaç saat daha dayanabilirsin."

Sinirli bir şekilde iç çektim. Evet, sadece birkaç saatti ama geleceğimin her zaman ulaşamayacağım bir yerde olmasından bıkmıştım. Beni büyüleyecek, korkutacak, alay edecek, ilham verecek kadar yakın, ama asla sıkı sıkıya tutacak kadar değil.

"Ölümlülerin burada çok fazla özgürlüğü var," diye zorladım, hayal kırıklığına uğramış ama boyun eğmiş bir halde. "Umarım gelecekteki Umbros Taçları sizi örnek alır."

Kısa ve yüksek sesli bir kahkaha attı. "Oh, bir sonraki Crown bunların hiçbiri."

"Nereden biliyorsun?"

"Varisimi tanıyorum ve planlarını biliyorum. Krallar kendi varislerini her zaman hissedebilirler, ancak çoğu bunu kendilerine saklayacak kadar akıllıdır, yoksa ölümlülerin beklenenden daha erken geldiğini fark ederler."

Şaşkınlığım dehşetle karışırken kaşlarım dans etti, sıçradı ve alçaldı. "Ama merhum Lumnos King, Luther'in varisi olacağından emindi."

"Bu bilgi sadece bir kraliyetin hayatının sonuna doğru gelir. Selefiniz son aylarında bilinci yerinde değildi. Uyanmış ve sizinle tanışmış olsaydı, sizi varisi olarak tanıyabilirdi."

Kral ölümünün sabahında kısa bir süre için de olsa kendine gelebilmişti -Beni tanıyor, hatta tanıyor gibiydi. Onun deli olduğuna, hastalığının sanrılarına kapıldığına inanmıştım.

Sen, nefesi kesilmişti. Sonunda geldin.

Birden doğruldum. "Bekle, varisini artık tanıdığını söyledin. Bu şu demek..."

"Hükümdarlığım sona eriyor."

"Yrselle... Tanrım, çok üzgünüm."

Alaycı bir gülümseme verdi. "Sandığından çok daha fazla üzgünsün. Sen ve ben çok iyi müttefik olabilirdik."

Kalbim sıkıştı. "Ne kadar zamanın var?"

"Bunu söylemek imkânsız. Kişinin varisinin farkındalığı bazı Kraliyetler için ölümden aylar önce, bazıları içinse sadece birkaç dakika önce gelebilir."

"Yapabileceğim bir şey var mı? Bunun olmasını engellemenin bir yolu var mı?" "Saçmalama canım. Kader değiştirilemez. Bu yüzden ona *kader*."

Nedeninden emin olmasam da göğsüme ağır bir tedirginlik yerleşti. "Belki bana varisini söyleyebilirsin, böylece onlarla şimdi bir ittifak kurmaya başlayabilirim?"

Kendi kendine gülümseyerek yere baktı, sonra başını salladı. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Bunu kendime saklayacağım, yemin ederim." "Beni endişelendiren bu değil." "O zaman ne?"

"Sen," dedi basitçe. "Benim halefim senin en zor düşmanın olacak. Yapmanız gereken şeyin önünde duracaklar. Sevdiklerinle aranı açacaklar, sana korkunç bir bedele mal olacaklar ve seni erken bir mezara koyma ihtimalleri çok yüksek. Korkarım bunu sana şimdi söylemek durumu daha da kötüleştirecek."

Gözlerimi kırptım. "Onlardan bunların hiçbirini yapmamalarını isteyebilir misin?"

"Yapsam da fark etmezdi." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Değişmez kader, unuttun mu?"

İttifak kurma umutlarım yerle bir oldu. Akşam yemeğindeki sözleri ruhumda bu savaşı tek başıma yönetmeyeceğime dair bir umut koru yakmıştı ama şimdi o kor karanlık, soğuk bir küle dönüşmüştü.

"Ben kadere inanmam." Dişlerimi sıktım. "Her ne gördüysen, onu değiştirebilirim. Sadece söyle, bana bir şans ver, ben de sana göstereyim."

Bir elini salladı. "Siz genç yeni Crown'lar hep aynısınız. Çok huysuzsunuz. Tüm hataları kendiniz yapmakta ısrarcısınız."

"O zaman neden bana bir şey söylüyorsun? Eğer gelecek sabitse, bunun ne faydası olacak?"

"Her şey kader değildir. Senin kaderinde bir taç giymek ve bir savaşa katılmak var. Kazanacak mısın, kaybedecek misin göreceğiz." Kaşlarımı çattım. Bir ölümlü olarak hayatım, sadece seçim yanılması bırakan yüksek duvarlarla çevrili en dar yolları takip etmişti. Kraliçe olduğumda, safça bu engellerin yıkılacağına inanmıştım.

-Taş döşeli yoldan ayrıлып kendime ait bir yol açabilirim.

Ama son zamanlarda taş duvarları yaldızlı, mücevherli duvarlarla değiştirmişim gibi hissediyordum.

"Bir avuç ölüye göre Kindred'lar işimize karışmaya bayılıyor," dedim içimden, sonra bana sitemkâr bir bakış fırlatınca hemen pişman oldum.

"Kindred'lar ölmedi çocuğum."

"Ölümlü sevgilileriyle birlikte öldüklerini sanıyordum."

"Fiziksel bedenlerini bağladılar, böylece yaşlanıp bu dünyadan birlikte göçebileceklerdi. Ama sizin ve benim anladığımız şekilde ölmediler. Ölümden sonraki yaşam sadece damarlarında ölümlü kanı olanlar içindir - ölümlüler, yarı ölümlüler, Soydan Gelenler. Akrabaların ölümlü kanı yoktur. Bedenleri yok olur ama onlar yaşamaya devam eder."

"Yani hiç ölmüyorlar mı? Sadece... 'katlanıyorlar' mı?"

Sonsuza kadar mı?" "Oh, onların türü ölebilir."

"O zaman nasıl?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, Kutsal Babamız bu ayrıntıyı kendine sakladı," dedi alaycı bir tavırla. "Ama ilginç bir soru, değil mi?"

İçkisini yudumladı, sonra bardağını bıraktı ve bana baktı. "Yarın konuşacak çok şeyimiz var. Sonunda kim olduğunu ve ne yapman gerektiğini öğrenmenin zamanı geldi. Ama şimdilik..." Üç şişeyi boyunlarından tutmak için bana doğru uzandı, sonra burnuma vurdu. "Bu akşamın tadını son akşamımmış gibi çıkaracağım."

Bana akik taşından bir göz kırptı, sonra döndü ve odanın arkasındaki etli, inleyen, dalgalanan Centenary yığınının doğru yürüdü.

Onların zevk sesleri benim de içten içe yanan arzumu ateşledi. *Gaudenscium* söylendiği gibi işe yaramış, kanımı ısıtmış ve içimi sızlatmıştı. Ama Yrselle'in aksine, özlemimin nesnesi bu kadar kolay tatmin edilemezdi.

Bunu hatırlatması bile kaldırabileceğimden fazlaydı. Kapıya doğru yola koyuldum. Tam çıkarken adımları duydum.

"Gidiyor musun?" Alixe bana doğru koşarak sordu. "Belki de güvende olmak için sana eşlik etmeliyim."

"Biraz yalnız kalmayı tercih ederim. Bana bir şey olmaz." Arkamızda hızla büyüyen seks partisine baktım. "Sanırım Asırlıkların bu gece akıllarında başka şeyler var."

Ayaklarının üzerinde sallanıyor, tereddüt eder gibi görünüyordu. "Bugün Luther ile konuştum. Özür diledi. Beni Yüksek General yaptığın için seninle gurur duyduğunu ve bu işi hak ettiğim için benimle gurur duyduğunu söyledi ve..." Yanakları pembe pembe kızardı. "...pek çok nazik şey söyledi. Artık aramızda her şey yolunda. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Taşıdığımın farkında bile olmadığım bir gerginlikten dolayı kaslarım gevşedi. "Bu beni rahatlattı, Alixe. Bunu duyduğuma sevindim."

"Yine de başka bir şey var..." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, alını kırıştı. "Bana sorduğun Geyi düğünüyordum, Luther'in garip davranması konusunu. Bugün hamamda sanki gerçekten orada değilmiş gibiydi. Dikkati dağılmamıştı ama sanki bir parçası bir şekilde... *gitmişti*." Dudağını kaşıyordu. "Seni Muhafızlardan kurtarmayı başaramadığında onu en kötü halinde gördüğümü sanmıştım. Ama şimdi..."

Yüzündeki kasvetli ciddiyet sinirlerimi bozdu. "Ve nedenini bilmiyorsun?"

"Sadece yorgun olduğunu iddia etti." Bana sert bir bakış attı. "Luther Corbois *yorulmaz*. *Yorulsa bile* bunu kimsenin görmesine izin vermez. Haklıydım, bir şeyler çok ama çok yanlış."

CHAPTER OTUZ SEKİZ

Süitime ulaştığımda, Luther'in odasına giri p konuşmak için ısrar etmeye karar vermiştim.

ya da affetmesi için yalvaracaktım, hala emin değildim.

Ama kulağımı kapısına dayayıp sadece sessizlik duyduğumda, bunun yerine odama dönmek için kendimi zorladım.

Sadece bir gündü.

Yarın eve gideceğiz ve o zaman her şey daha iyi olacak.

Yrselle ile görüşmeme odaklanmaya çalıştım. Biraz mürekkep ve kâğıt buldum ve sormak istediğim soruları karaladım: Öz babam kimdi ve ne biliyordu? Umbros ona ne söylemişti? Kehanet ne anlama geliyordu? Ve tüm bunların savaşıla ne ilgisi vardı?

Ama bu bile aklımı koridorun karşısındaki adamdan uzak tutamadı. Kâğıtları bir kenara ittim, sonra odanın içinde dolanarak eve dönmek için eşyalarımı çantamda topladım.

Yine de gözlerim tekrar tekrar kapıma kaydı.

Ayak seslerini duyunca neredeyse onları karşılamak için dışarı fırlayacaktım ama Taran ve Zalaric'in bağırışları ve çarpan bir kapı beni durdurdu. İnledim ve kendimi yatağıma attım, tamamen giyiniktim ve hiç yorgun değildim.

Sonraki bir saat boyunca orada yattım, zihnim dönüyor, sonra yavaşlıyor, sonra sakinleşiyordu. Her ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, tamamen isteğim dışında bir şeyin farkına varıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bir süredir bildiğim bir şeydi bu, ama itiraf edemeyecek kadar inatçı ve korkak davranmıştım.

Şimdi bunu düşünmek bile her türlü korkunç, kendinden şüphe eden düşünceyi tetikledi: *Yapma bunu. Dur. Yine pervasızca davranıyorsun. Biraz daha zaman ver. Bunu istemezsin. Pişman olacaksın.*

Ama içten içe biliyordum.

Ve kaçmak bunu ortadan kaldırmayacaktı.

Kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve kırıışmış elbisemi düzelttim, sonra gözlerimi kapattım ve Taç'ı gözümün önünden uzaklaştırdım. Bu *bizimle* ilgiliydi. Diem ve Luther, bir Kraliçe ve bir Prens değil. Bu çizgilerin çoktan bulanıklaşmasına izin vermiştim. Bu unvanlar aramızda başka ilişkiler yaratabilirdi -bu gecedten sonra çok farklı görünebilecek ilişkiler- ama şimdilik çoktan geçmişti

Özel *hayatımızı* yerli yerine koyma zamanı.

Kapımı açtım.

Koridoru geçtim.

Derin bir nefes

aldım. Ve kapıyı

çaldım.

Bu sefer pes etmeyecektim. Gecenin bir yarısıydı ve sarayın çoğu muhtemelen içkinin neden olduğu bir uykuya dalmıştı, ama kapıyı ne kadar yüksek sesle ve ne kadar sık çalmam gerekirse çalacaktım. Eğer yapmazsam bir daha asla cesaret bulamayabilirdim.

İki kez vurduktan sonra sesini duydum, belli belirsiz ve boğuk. Üçüncü bir vuruştan sonra, sesini tekrar duydum, daha yüksek sesle ama gergin.

"Bir dakika."

"Çok geç olduğu için özür dilerim," diye seslendim. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Hışırtı ve gümbürtü sesleri duyuldu, ardından o kadar uzun bir sessizlik oldu ki tekrar uykuya daldığını sandım.

Kapıyı tekrar çaldım. "Luther? Gerçekten bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum-" Kapı açıldı ve nefesim tılandı.

Akşam yemeğindekiyle aynı şekilde giyinmişti ama her şeyi yanlıştı. Kıyafetleri buruş buruştu, ceketinin düğmeleri yanlış iliklenmişti ve botlarının bağcıkları çözülmüştü. Eldivenleri manşetlerinin üzerinde garip bir şekilde duruyordu ve koyu renk saçları solgun teninde terden sıırılsıklam olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu. Gözleri hızla beni taradı, doğuştan gelen koruma dürtüsü canlandı. "Bir sorun mu var?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama dikkatle planladığım tüm kelimeler dilimin ucunda kayboldu.

"İçeri girebilir miyim?" Onun yerine ben sordum.

Kenara çekilmeye başladı, sonra durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bir dakika."

Kapıyı neredeyse kapanacak şekilde itti, sonra gözden kayboldu. Ardından gelen sessiz homurdanmalar merakımı kamçıladi ve şöyle bir baktım

kapının kenarında.

Odası tam bir kargaşa içindeydi. Etrafa saçılmış giysiler, yana devrilmiş bir sandalye, yerde yığın halinde buruğmuş yatak örtüleri. Luther bir masanın başında durmuş, eşyaları aceleyle bir çantaya tıktırıyordu. Neredeyse bir gazlı bez şeridi gördüğümü sanacaktım.

Yine karanlık bir önsezi tenimi ürpertti. Bu ona hiç benzemiyordu. Luther her zaman düzenli, kontrollü biriydi. Onun hakkında *dağınık* denebilecek tek bir şey bile yoktu. Yaptığı her şeyin bir amacı vardı. Ama bu dağınıklık bile değildi.

Daha çok pes etmiş gibiydi.

Yere düşen bir kâseyi almak için uzandı ama yarı yolda durdu ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Masanın kenarını kavradı.

Aceleyle yanına gidip aldım. "Benim adıma ortalığı toplamana gerek yok."

Gözle görülür bir çabayla kendini ayağa kaldırdı ve hızla bana doğru döndü. "Normalde böyle değilimdir..."

"Biliyorum," diye söze girdim, yüzündeki utançtan nefret ediyordum. "Sanırım bu yolculuk hepimizin sınırlarını zorladı."

Başını salladı ve başka bir şey söylemedi ve uzun bir an boyunca gece yarısı sessizliğinin sessiz sakinliğinde yıkandık. Gözlerimiz kilitlendi, tek kelime etmeden çok şey anlatıyordu.

"Konuşmamız gerek," diye mırıldandım.

Yavaşça iç çekti, sonra başını salladı. "Evet, Diem. Biliyoruz."

"Ve bunun için şu an ve buradan daha iyi bir zaman ve yer olduğunu biliyorum, ama bekleyemem. Bu... bu her neyse, beni öldürüyor."

İrkildi, sonra tekrar başını salladı.

"Geçen hafta çok farklıydın." Bir adım daha yaklaştım. "Arboros'ta, olan biten her şeye rağmen, sen ve ben... iyi hissettik. Doğru. Ama sen bana pusuladan bahsettikten sonra her şey değişti. Kendini geri çekmeye başladın."

Sırtını dikleştirdi. "Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?"

"Taran için endişelendiğini düşündüm, sonra bana kızgın olduğunu düşündüm, sonra belki de duygularının değiştiğini ve bunu söylemeyecek kadar nazık olduğunu düşündüm."

"Diem..."

"Beni istediğini söyledin, ama ne zaman yaklaşısam, sanki benden korkuyormuş gibiydin. Ve sonra bugün-"

"Gördüğün şey," diye homurdandı, "göründüğü gibi değildi."

"Emin misin? Çünkü ya beni korumaya çalıştığın ya da tepkimden korktuğun için benden bir sır saklıyormuşsun gibi görünüyordu. Bu doğru mu?"

Yere baktı, kelimeleri bulmakta zorlanırken boğazındaki kaslar geriliyordu. "Evet," dedi sonunda ve ben irkildim. "Ama düşündüğün sebepten değil."

"Sırlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun Luther. Birbirimize dürüstlük sözü verdik. Mükemmel olmadığımı biliyorum ama en azından *deniyorum*."

"Biliyorum." Kolu titredi ve tüm ağırlığıyla masaya yaslandığını fark ettim. "Bunu senden saklamaya hiç niyetim yoktu. Sadece Lumnos'a dönene kadar beklemek istedim. Ama artık bekleyemez."

"Evet, olabilir."

Kaşlarını çatarak yukarı baktı.

"Bekleyebilir. Aslında, bana söylemek zorunda değilsin. Çünkü bunun bir önemi yok. Aklına gelebilecek en masum ve en affedilmez açıklamaları düşündüm ve bunların hiçbirini verdiğim kararı değiştirmiyor." Omuzlarımı çelikleştirdim. "Bana yapacağın hiçbir açıklama hislerimi değiştirmeyecek."

Çarpılmış görünüyordu. Yıkılmış. "Anlıyorum," dedi sessizce. "Her neye karar verdiysen kabul ediyorum ama bir şey söylemeden önce bilmen gereken bir şey var."

"Hayır. Önce bunu çıkarmam gerek." "Lütfen Diem, açıklamama izin ver-"

"Sana en başından beri güvendim Luther. Anlamaya başlayamadığım nedenlerden dolayı. Anneme yaptığını düşündüğüm Gey yüzünden senden nefret ettiğim zamanlarda bile içimden bir ses sana inanmak istiyordu. Sanırım çünkü..." İçimi çektim. "Beni güvende hissettirdin. Beni elinden gelen her şekilde korudun. Sadece bedenimi değil, kalbimi, mutluluğumu da... En başından beri onları hep korudun. Kavga ettiğimizde bile, her zaman senin tarafından *görüldüğümü* hissettim. Senin tarafından duyuldum. Başka hiç kimsenin, hatta beni hayatım boyunca tanıyan insanların bile anlamadığı bir şekilde anlaşıldım. Gelecek hakkında beni heyecanlandıracak şekilde düşünmemi sağlayan ilk kişisin. Bana *umut* verdin."

Yüz hatları acıyla çarpıldı, her kelimesi daha sert bir darbe oldu. Kırık kalbimdeki çatlaklar daha da derinleşti ve beni tamamen paramparça etmekle tehdit etti.

"Ama son zamanlarda," dedim, "sanki o umut yok olmuş gibi hissediyorum. Sanki onu geride bırakmışsın gibi. *Beni geride* bıraktın."

Derin bir nefes aldım ve başımı eğdim.

sinirleri sarsılmaya başladı. "Belki de bu benim hatam. Hatalar yaptığımı biliyorum. Ignios'ta asla yapmamalıydım-"

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Bunun onunla *hiçbir* ilgisi yok. Bu senin hatan değil. Hiçbiri değil."

"O zaman neden-" Durdum ve bir an için gözlerimi kapattım. "Bunun bir önemi yok. Sana söyledim, kararımı verdim."

"Diem-"

Parmağımı dudaklarının üzerine koydum ve sustu. Omuzlarım bir yükselip bir alçalıyor, nabzım kulaklarımda çınlıyordu. "Meydan Okuma'da, bana neden meydan okuduğun gerçeğini anladığımda, senden bir daha asla şüphe etmeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim. Ve bu sözü tutmaya çalışıyorum."

Avucum yanağına kaydı. Teni dokunuşumun altında alev alev yanıyor, beynimin derinliklerinde bir yerlerde alarm zillerini tetikliyordu ama kelimeler onları durdurabileceğimden daha hızlı geliyordu.

"Babam bana birini sevmenin her zaman acımasız dürüstlük anlamına gelmediğini söyledi. Birini *sevmek* için her şeyini *görmek* zorunda olmadığını söylerdi. O zaman ona inanmamıştım ama şimdi... Sanırım anlıyorum." Yumuşakça gülümsedim. "Aşk asla sır saklamamaya bağlı değildir. Güvenle ilgilidir. Anlamadığında bile birlikte durmak ve işler zorlaştığında bile asla pes etmemekle ilgilidir."

Gözleri büyüdü. Göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştım. Saat gibi, elleri belimin etrafında kıvrıldı ve beni içine çekti, vücutlarımız tek, titreşen bir şey haline geldi.

"Uğruna savaşmaya değer bir Kraliçe olduğumu söylemiştin. Luther Corbois, sen de uğruna savaşmaya değersin."

Alnım ona doğru eğildi. "Benimle olmak istemiyorsan söyle, gitmene izin vereyim." Ayak parmaklarımdan üzerinde yükseldim ve dudaklarına yumuşak, şefkatli bir öpücük kondurdum. "Ama istediğinin bu olduğunu hiç sanmıyorum, değil mi?"

Sözsüz bir karşılık olarak kolları beni daha sıkı sardı.

"O yüzden sırlarını sakla. İhtiyacın olan buysa, beni kendinden uzaklaştır. Hazır olduğunda, ben hâlâ burada olacağım." Onu tekrar, bu sefer daha derinden öptüm, ellerim gövdesinde gezinirken ona doğru eğildim. "Senin için her zaman burada olacağım."

Elim kalçalarından geçerken vücudu titredi ve içe doğru kamburlaştı, dudaklarından acı dolu bir inilti çıktı.

Masanın üzerine yığılıp yere çöktüğünde irkildim. Ona doğru uzandım, sonra elimi kaplayan siyahımsı kırmızı sıvıyı görünce dehşete kapılarak donakaldım.

"Luther, *kanaman* var."

Belini kavrarken başı öne eğikti. "Biliyorum."

"Yaralanmışsın." Önünde diz çöktüm ve ceketinin düğmelerini çekmeye başladım. Beni durdurmak için gönülsüzce bir girişimde bulundu ama elini ittikten sonra başı sandalyeye çarptı, gözleri donuklaştı ve yalvarmaya başladı. "Özür dilerim. Çok çok özür dilerim. Seni yine hayal kırıklığına uğrattım."

"Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın," diye azarladım. "Nasıl yaralandın? Hamamda ne oldu?"

Karmaşık bağlantılarla başa çıkamayacak kadar titreyen ellerimden hayal kırıklığı içinde homurdandım. Masanın üzerinde küçük bir hançer gördüm ve onu kaptım, ardından bıçağını kumaş boyunca yırttım.

"Hamamlar değil," diye nefes nefese kaldı.

"Arboros." Sustum. "Arboros mu?"

Göğsümün derinliklerinde sessizce dolaşan dehşet çirkin başını kaldırdı ve tüm gücüyle kükredi. Bıçağı bıraktım ve kumaşı çılgınca pençeleyerek göğsünden çekip çıkardım.

Ve çığlık attım.

Ama bu bir çığlık değildi, hiç ses çıkmadı. Çünkü bu benim sesim değildi. Umutlarımın, sevinçlerimin, tüm mutluluklarımın bir anda ruhumdan kaçışıydı.

Kalçasının altındaki gazlı bez koyu kanla sırılsıklam olmuş, etrafındaki deri enfeksiyondan şişmişti. Her yöne yayılan, yaralı göğsüne kadar uzanan ve boynunu çevreleyen, kararmış damarlardan oluşan kalın, karışık bir ağ vardı.

Zehirlenmiş damarlar.

Godstone.

CHAPTER ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her şey anlamlıydı.

Korkunç, korkunç, korkunç bir his.

Neden Lumnos'a dönmeyi bu kadar kafasına takmıştı. Neden ona dokunmama ya da onu çıplak görmeme izin vermiyordu. Onun ya da bir başkası için hayatımı her tehlikeye attığımda neden bu kadar öfkeleniyordu.

Ben olmalıydım, diye bağırmıştı.

Beni affedecek misin? diye sormuştu.

Yeterince zamanımız yok, diye yalvardı.

Her şey yerli yerine oturmuştu, gözlerimin önünde acımasız bir yapbozun görüntüsü oluşuyordu.

Çok fazla işaret vardı. *Çok fazla.* Huysuzluğu, yorgunluğu. Solgun, sıcak cildi. Uyuyamaması. Bir şifacı olmam gerekiyordu - burnumun dibindeki nasıl gözden kaçırabilirdim?

"Nasıl?" Boğuldum, çıkarabildiğim tek kelime buydu.

"Arboros'ta, Vance bizi bulduğunda. Sen ve-" Durdu. "Taran yaralandıktan hemen sonra."

Ben kaçtıktan sonra.

Alix ve ben güvenli bir yere kaçmak için onları geride bırakmıştık. Eğer kalsaydım, onlarla savaşırdım.

"Dur," diye tersledi. "Kendini suçluyorsun. Bunu yüzünde görebiliyorum."

"Ama... Ignios'ta sana yaralı olup olmadığını sordum ve sen de-"

Ölümün yaklaştığını bildiğiniz halde sevdiğiniz birine yalan söylemek doğru mudur? Birlikte geçireceğiniz zamanın çok daha kısa olduğunu bildiğiniz halde, geleceğin sonsuza dek uzanabileceğine inanmalarına izin vermek? Yoksa bu trajediye zalimlik eklemek midir?

İçgüdüsel bir keder ruhumu parçaladı. Korumaya çalıştığı Taran'ın kalbi değildi, *benim* kalbimdi.

Sargılarını yavaşça çektim ve gördüğüm şey karşısında kırık bir çığlık attım. Yara çürümüş ve iltihaplanmıştı, ortasındaki et griydi ve çürümüş bir koku yayıyordu. Kıpırmızı bir kan ve koyu bir zehir bulamacı yan tarafından aşağı sızıyordu.

Ceketinin geri kalanını zorla çıkarıp eldivenlerini çektim ve bir hıçkırık daha yükseldi. Siyah damar yumağı kollarından aşağıya yayılmış ve parmaklarını sarmıştı. Zehrin ulaşamadığı tek deri, kalbinin üzerindeki noktaydı; yara izinin gizemli bir şekilde gözden kaçırdığı aynı yama.

Gözyaşlarım dünyayı sulu ve kasvetli bir hale getirirken avucumu üzerine koydum. "Neden bana söylemedin?"

Elini benimkinin üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Günlerdir ilk kez sakinleşmişti ve bu sırrı saklamanın ondan ne kadar çok şey götürdüğünü fark ettim.

"Neredeyse söylüyordum, pek çok kez. Ama sonra bana gülümsüyor ya da Taran'a gülüyordun ve sana bir kez söylediğimde seni bir daha asla mutlu göremeyeceğimi biliyordum." Sesi sertleşti. "Bu kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı."

İstirabımın ezici ağırlığı altında onun üzerine çöktüm. Haklıydı, gülümsüyordu, gülüyordu, şimdi hepsi yabancı geliyordu. Bir zamanlar yaptığım bir şeydi ama şimdi değil. Bir daha asla.

Hayır, kendime bağırdım. Bunun olmasına izin veremezsin. Sen bir şifacısın.
İyileştir onu.

Doğrudum ve öfkeyle gözyaşlarımı sildim. "Bunu çözeceğiz. Taran'ı düzelttim. Seni de düzelteceğim."

"Benim yaralarım onunkilerden daha derindi," dedi nazikçe. "Ignios'taki Ölümlü Şehir'e varmadan önce toksin göğsümü çoktan kaplamıştı."

"Lapam hâlâ zehri çekebilir. Daha uzun sürebilir ama-" "Senin lapanı kullanıyordum. Her seferinde kalanını alıyordum. Taran için yaptım."

"Belki yeterli değildi, daha fazlasını yapabilirim."

"Daha fazlasını yaptım. Nasıl yapıldığını öğrenmek için s e n i izledim, sonra malzemelerini çaldım ve daha büyük bir parti yaptım. İşe yaramadı."

"O zaman yanlış yaptın!" Bağırdım.

Ne ürküdü ne de tepki verdi. Beni izledi, her zaman sabırlı, her zaman sakin.

Kederden donuklaşmış gözlerindeki gerçeği inkâr etmek için çaresizce başımı salladım. "Markete gideceğim. Belki daha güçlü bir şeyleri vardır. Ya da... ya da bir şifacı bulurum. Olmalı-"

"Ben zaten bir tane gördüm." Uzun bir iç geçirdi. "Hamamda yere yığıldım. Daha önce gördüğünüz Yüzellilikler beni geri getirdi, sonra Umbros Kraliçesi bir şifacı gönderdi. İki tane getirdiler, bir ölümlü ve bir Fortos'tan İnmiş. İkisi de bir şey yapılamayacağı konusunda hemfikir. Zehir kalbe ulaştığında, tanrı taşı her zaman öldürücüdür-"

"Sakın o cümleyi bitireyim deme," diye tısladım. "Sen ve ben pes etmeyiz. Ne olursa olsun, savaşmaya devam edeceğiz. Son nefesimize kadar, beni duyuyor musun? *Savaşırız* Luther. Sonuna kadar."

Yenilgi bir fırtına bulutu gibi üzerinde asılı duruyordu. Onun için bu sondu. Günlerdir bu savaşta tek başına, bildiği her şekilde mücadele ediyordu ve şimdi savaş alanında diz çökmüş, düşmanın kılıcı boynuna dayanmış, kaçınılmaz olanla onurla yüzleşmeye hazır. İster benim iyiliğim için, ister kendi son umut kırıntısı için olsun, itirazlarını geri aldı ve başını salladı.

"Bana söz ver," diye zorladım. Bu acımasızca oynanacak bir karttı ve acımasızca bencilceydi. Ama onun için, *bunun* için her türlü alçalmaya razıydım. "Eğer beni gerçekten seviyorsan, savaşmaya devam edeceğine dair bana söz vereceksin."

Eli yanağıma doğru kalktı. "O zaman başka seçeneğim yok. Sana söz veriyorum."

Kalbim paramparça oldu, sonra iyileşti, sonra yeniden paramparça oldu.

Başımı salladım. "Seni eve götürmeliyiz. Maura ne yapacağını bilir." Derin bir nefes aldım ve yapmam gereken şeyin -ve bunun bana neye mal olabileceğinin- gerçekliğinin üzerime çökmesine izin verdim.

Gözlerimi kapattım, zihnimi ve kalbimi sonsuzluğa fırlattım. "*Gel*," diye fısıldadım. "*Acele et*."

Denizin ötesinde, bir kabullenme nabzı karşılık olarak atıyordu.

Luther'in gözleri kısıldı. "Diem, az önce ne yaptın sen?"

Kalbine hafifçe bastırdım, sonra elimi çektim ve ayağa kalktım.

"Kımıldama. Geri geleceğim."

"Diem, bu çok büyük bir risk, Kraliçe bunu yapmaz-"

Odadan kaçıp koridorda koşarken itirazları arkamda kayboldu. Taran'ın kapısının önünde durdum ve yumruğumu kapıya vurdum.

"Taran," diye bağırdım. Bekledim. Tekrar vurdum. "Taran, aç kapıyı!" Sessizlik.

Sarayda, Tanrı bilir nerede, Tanrı bilir kiminle, en iyi arkadaşının, en yakın sırdaşının birkaç koridor ötede can çekiştiğinden habersizdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ağladım, gerçeklik ciğerlerimdeki nefesi boğdu. Luther'in saklıyor olması gereken acıyı, kederi, korkuyu, Lily'yi bir daha asla göremeyeceğini bilmenin yıkıcılığını düşündükçe omuzlarım kontrol edilemez hıçkırıklarla titredi...

Ve her şeye tek başına katlandı, sessizce acı çekti. Hepsi benim içindi.

Benim için her şeyi yapmıştı.

Kapının altında bir ışık belirdi. Mandal tıkırdayarak açıldı ve Taran'ın kan çanağına dönmüş yüzü aralıktan içeri baktı. "Queenie?"

"Taran," dedim zayıfça.

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüme baktı ve kapıyı sonuna kadar açtı. "Neyin var?"

"Bu Luther... o..." Sesim kelimelerle kesildi, kalbim onları yüksek sesle söylemeyi reddediyordu. "Lumnos'a dönüyoruz. *Bu gece.* Sorae yolda. Kraliçe kendi isteğimle gitmeme izin vermeyecek, o yüzden kaçmamız gerekecek."

Sarhoşluğunun kanlı sisi anında dağıldı. Kollarımdan tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Eşyalarını topla, sonra Luther'in odasına gel. Alixe'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Kaşlarını çattı.

"Bilmiyorum." "Benim var."

Zalaric'in Taran'ın yatağında doğrulduğunu, göğsünün çıplak olduğunu ve bacaklarının çarşafı dolandığını görmek için baktım. Taran'ın kasıklarına tuttuğu yastık dışında tamamen çıplak olduğunu ancak o zaman fark ettim.

Zalaric, "Ben ayrıldığımda bir grup Yüzüncü Yıl askeriyle birlikteydi," dedi. "İşler çok... şey, diyelim ki yakın zamanda ayrılmayacaktı. Gidip onu getireyim."

Tereddüt ettim. "Belki de burada kalman en iyisidir."

"Sana ihanet etmeyeceğim," diye yemin etti. "Bir daha olmaz." Taran'a baktı, sonra tekrar bana. "Bırak da yaptıklarımı telafi edeyim. Kurnaz olabilirim

-Bir şeylerin ters gittiğini anlamayacaklar."

Fazla seçeneğim yoktu. Oraya gidersem, yüzümdeki umutsuzluğu görecekler ve bileceklerdi-

Tanrılar, zaten biliyorlardı, değil mi? Luther'in zihninde her şeyi görmüşlerdi. Symond'un alaylarını, acımasızlığını... Ölmek üzere olan bir adamla oynuyordu.

Ve Kraliçe... onun yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu ama yine de beni burada kalmaya zorladı, onu şımartılmış misafir rolünü oynamaya zorladı. Luther'a kendi endişelerinin '*daha önemli*' olduğunu söyledi.

İçimde kabaran öfke volkanikti.

Hayır, Alixe'i kendim getiremezdim. Sonunda arkamda bir kan gölü bırakırdım.

"Git," diye emrettim. "Dikkatli ol ama acele et." Başını salladı ve ben de koridora döndüm.

"Diem, neler oluyor?" Taran seslendi. "Luther iyi mi?"

Dudaklarım titredi. Yeni gözyaşları süzülürken başımı salladım ve Taran'ın yüzü kül gibi oldu. Çenesi sessizce onayladı.

Luther'in odasına koştum. Taş zemine kadar yığılmıştı, başı garip bir açıyla dönmüştü.

Gözler kapalı. Göğüs hareketsiz.

Ona doğru sendeleyerek yürüdüm, ellerim ağzıma kenetlenmişti.

Hayır. Lütfen, hayır, bunun dışında bir şey.

Yanına çöktüm, gözyaşlarım göğsüne sıçradı. Annemi kaybetmek beni akıntıya bırakmıştı. Babamı kaybetmek beni canlı canlı boğmuştu. Luther'ı kaybetmek... bu beni o kadar derine sürükleyecekti ki, bir daha asla yüzeyi bulamayabilirdim.

Kıpırdandı, bir eli kolumu okşamak için uzandı. İçimden yarı yıkılmış, yarı rahatlamış bir hıçkırık koptu. "Düşündüm ki... Ben senin..."

"Henüz değil," diye mırıldandı.

Henüz değil.

Onu tekrar oturur hale getirdim ve sırtını minderlerle destekleyerek ve yatağından kaptığım bir yorganla üzerini örterek onunla ilgilendim.

"İyi olacaksın," diye tekrar tekrar söyledim, havada asılı duran kaderi savuşturmak için bir mantra gibi. "Yaralar olduğundan daha kötü görünebilir. Maura ne yapacağını bilir. O yapmazsa da annem yapar. Onu Fortos'tan almaya gideceğim."

"Dinlemeyeceğini biliyorum ama kalmalısın," diye homurdandı. "Haklısın, bunu dinlemeyeceğim."

"İhtiyacın olan cevapları Yrselle'den al Diem. Eğer onu kızdırırsan, ikinci bir şansın olmayabilir."

"Cevaplarını *sikeyim*." Ellerimi çenesinin etrafında birleştirdim. "Benim cevabım sensin. İhtiyacım olan tek cevap."

Gözlerindeki acı tatlı mutluluk titreşimi beni onarılamaz bir şekilde kırdı. Onu yavaşça ve derinden öptüm, dudaklarında kederimin ılık tuzunu tattım. Benim tarafımda bu bir yalvarış gibiydi; kalması için çaresizce, çılgınca bir dua. Onunkiyse tamamen tatlılık, tamamen şefkatti - taptığı kadının ışıltısının tadını çıkarmak için son bir şans.

Çok fazla veda gibi geldi.

Ayrılmayı çok istedim ama eli boynumda şefkatle gezindi, dokunuşu tüy gibi hafif ve sevgi doluydu. Bunu bir daha asla hissedemeyeceğimi bildiğim için bunu yapmaya dayanamadım.

"Sana söylemem gereken çok şey var," diye fısıldadı dudaklarıma. "Daha fazla zamanımız olur sanıyordum."

"Daha fazla zamanımız *olacak*. Savaş alanındaki görüntümüzü hatırlıyor musun? Bu bizim kaderimiz." Zorla gülümsedim. "Kader değiştirilemez. Bu yüzden ona kader deniyor."

Başparmağı elmacık kemiklerimin üzerinde gezinerek gözyaşlarımı sildi. "Bu benim Diem'imın yapacağı bir şey değil. O kadere inanmaz."

"Yapacağım. Senin için yapacağım."

Acımasız gülümsememe karşılık verdi. "O zaman korkarım ikimiz de birbirimizi ikna ettik. Artık en kesin kaderlerin bile değişebileceğini görüyorum. Kindred'ın verdiği sözler çok kolay bozuluyor."

İçimde birazcık ışık kalmış olsaydı gülebilirdim. "Bu küfürdür. Luther'im asla böyle bir şey söylemezdi."

"*Senin Luther'in*' tam olarak benim olduğum şey. Şimdi ve her zaman."

Kalbim çöktü, sesim umutsuz çığlıklardan oluşan bir aryanın altında kayboldu. Başımı omzuna koyarak yanına kıvrıldım ve ağladım, ikimiz de birbirimize sarılmıştık, söyleyecek başka söz kalmamıştı.

Birkaç dakika sonra koridordan ayak sesleri geldi ve kapı açıldı.

Taran'ın çantası omzundan kayarak yere düştü. Yüzü gevşedi, geniş mavi gözleri gölgelerle doldu. "Kuzenim," diye fısıldadı. "Hayır."

Bana baktı, kalbi kırık bakışları daha mutlu bir açıklama için yalvarıyordu, ama verecek hiçbir şeyim yoktu. Görüldüğü kadar kötüydü. Daha da kötüydü.

Luther'e doğru sert, hantal bir adım attı, sonra bir adım daha, sonra dizlerinin üzerine çöktü. "*Kuzenim*."

Luther hiçbir Gey söylemedi ama çenesindeki kasların titreşmesinden duyularıyla mücadele ettiğini anlayabiliyordum. Taran'ı kolundan kavradı.

Kolunu sıktıkça parmak eklemleri beyazlıyordu.

"Arboros'tu, değil mi? Beni kurtarmak zorundaydın." Taran yumruğunu yakındaki bir sandalyeye savurarak sandalyenin duvara çarpıp parçalanmasına neden oldu. "Seni pislik. Beni geride bırakmalıydın. *Sana* beni geride bırakmanı *söylemiştim*."

Luther, "Asla yapmam," diye homurdandı. "Ve sen de yapmazsın. Biz birbirimiz için bunu yaparız. Ve şimdi senin de onun için yapman gereken bu."

Başımı salladım ama Taran ve Luther ortak bakışlarının vahşetinde kaybolmuşlardı.

Luther, "Yemin et, kuzen," dedi. "Ona benim için göz kulak olacaksın. Onu güvende tut. Ne pahasına olursa olsun." "Dur," diye yalvardım.

"Yapacağım," diye yemin etti Taran. "Her zaman."

"*Kes şunu*." Taran'ın omzunu ittim, sulu gözleri benimkilere kaydı. "Sözünü geri al. Eğer korunmamı bu kadar çok istiyorsa, yaşasın ve bunu kendisi yapsın."

Taran ikimizin arasına baktı, kararsız görünüyordu. "O ölmeyecek," diye tısladım.

"Onu iyileştirecek misin?" Taran yavaşça sordu. "Beni iyileştirdiğin gibi mi?" Hararetle başımı salladım.

"Taran," diye uyardı Luther. "Lapayı çoktan denedim. İşe yaramadı."

Taran'ın yüzünde duygular dolaştı -keder, korku, belirsizlik, umut- Öfkenin üzerine sertçe inmeden önce. Bakışlarını Luther'e çevirdi. "Sözümü geri alıyorum. Yeminimi sikeyim. Ona olan sadakatim seninle birlikte ölür. Onun güvende olmasını mı istiyorsun? O zaman *yaşa*."

Kesin bir onaylamayla bir kez başımı salladım. Luther'in gözleri ona dikildi.

"Yalancı."

"Lumnos'tan her zaman nefret ettiğimi biliyorsun. Sadece senin için kaldım. Sen ölürsen, ben neden gitmeyeyim? Orada benim için kimse kalmadı. Orada ya da başka bir yerde."

Kalbimin daha fazla parçalanamayacağını düşünmüştüm ama Taran'ın sesindeki çığ acılık beni derinden yaraladı. Bu artık Luther'i yaşamaya zorlamakla ilgili değildi. Bu sözlerde gizli bir acı vardı ve Taran'ın bir parçasının bunların doğru olduğuna inandığını bilmek beni mahvetti.

Daha fazla ayak sesi bize doğru geliyordu. Centenaries için hazırlandım ama kısa süreli rahatlamamın ardından iki tanıdık yüz belirdi.

Alixé nefesini içine çekerken bembeyaz kesildi. Zalaric'in omuzları çöktü.

Alixé gelip yanımda diz çöktü. Gözleri Luther'in göğsünde gezindi. -Analiz ediyor, değerlendiriyor, ipuçlarını bir araya getiriyor ve zeki, stratejik beyninde bir çözüm arıyordu. Sessizce izledik, belki de hepimiz gibi onun da bir çıkış yolu bulabileceğine dair ortak bir umudu paylaşıyorduk.

Ama bana döndüğünde, yüzündeki umutsuz ifade daha önce hiç olmadığı kadar gerçek oldu. Kemiklerime yapışan, iliklerime işleyen, kanıma bulaşan ve beynimi kurcalayan bir şekilde gerçek oldu.

"Sorae'yi aradım," dedim ona. "Buraya ne kadar çabuk gelebilir?"

"Üç saat, belki dört. Eve dönmek bunun en az iki katını alır." Luther'e baktı. "Ve yolculuk kolay olmayacak."

"Hepimizi taşıyabilir mi?"

"Sanırım öyle. Daha önce dört tane taşıdı."

Dikkatim önce Zalaric'e, sonra tekrar Alixe'e yöneldi. "Peki ya beş? Bununla başa çıkabilir mi?"

Zalaric gözle görülür bir tepki vererek bir adım geri çekildi.

Alixé kaşlarını çatı. "Sıkı olacak. Ve bu onu yavaşlatacaktır."

Titrek bir nefes aldım. Fazladan bir saatin Luther'in kaderinde bir fark yaratabileceği umuduyla Zalaric'i Yrselle'in öfkesine terk edebilir miydim? Eğer yaparsam kendimi affedebilir miydim?

Zalaric'e baktım. "Yrselle bize yardım ettiğin için seni affetmedi. Senin koruman için onunla takas yapmayı umuyordum ama şimdi... Zalaric, bizimle Lumnos'a gelmelisin."

Yüz ifadesi sertleşti. "Burası benim evim. Burada bana güvenen insanlar var."

"Onlar da gelebilir, hepsini getirmek için bir tekne kiralayacağım. Ya da kalmaya karar verirlerse para gönderirim. Neye ihtiyacınız olursa."

"Özür dilerim," dedi Luther sessizce. "Bu benim hatam. Seni bu işe bulaştırmamalıyım."

Zalaric başını salladı. "Seni geri çevirebilirdim. Riskleri biliyordum ve seçimimi yaptım. Kendi kurallarına göre yaşar ve ölürüm, başkasının değil."

"Bizimle gel," diye yalvardı Taran. "Senin de ölüp ölmeyeceğini merak etmek istemiyorum."

Zalaric'in ifadesi yumuşadı ama yine de tereddüt etti. "Bırak düşüneyim. Bu arada, hazırlanmana yardım edeyim."

ALIXE eÇyalarını toplamak için ayrılırken, Taran ve Zalaric Luther'in giyinmesine yardım edip onu yatağa taÇıdılar. Çtirazları üzerine yarasını sarmak için yeni bir lapa yaptım.

İkimiz için de dayanılmaz bir süreçti. En hafif dokunuş bile onun kıvranmasına neden oluyordu ve yarasına yaklaştıkça, kötü prognozunu inkar etmek benim için daha da zorlaşıyordu. Eğer ben sadece bir şifacı, o da sadece hastam olsaydı, konuşmamız çok farklı olurdu.

İşim bittiğinde, o huzursuz bir uykuya dalana kadar saçlarını okşadım, sonra isteksizce kendimi kamarama dönmeye ve çantamı almaya zorladım.

Uzakta geçirdiğim her saniye işkenceydi. Son anlarını kaçırıyor muydum? Son sözlerini, son nefesini? Döndüğümde onu sonsuza dek gitmiş mi bulacaktım?

Yapsaydım dünyayı yakıp kül eder miydim?

Hemen odasına geri döndüm ve nefesimi tutarak göğsüne baktım, ta ki sığ yükselişini görene kadar.

Taran ve Zalaric Luther'in eşyalarını toplamalarına yardım etme girişimlerimi ellerinin tersiyle iterek onun yanında kalmamda ısrar ettiler. Bu küçük nezaket için sessizce minnet duyarak itaat ettim ve kendimi ona yasladım, bir elim kalbindeydi, yavaş ritmi bir fitilin hemen yanında tutulan titrek bir kibrit gibiydi.

Luther'in masasının yanında, bir yığın kâğıda bakan Taran'ın ifadesi karardı. "Hepimize veda mektupları yazdı," dedi sessizce. "Lily ve Eleanor'a da."

"Benimkini yak, görmek istemiyorum. Bu bir veda değil." Midem öyle bir bulandı ki irkildim. "Ama... diğerlerini kurtar."

Emrimin ilk kısmını görmezden geldi ve tüm desteyi çantasına attı. Pusulayı da içine atmaya başladı, sonra durakladı. Pusulayı çevirip açtı ve kalbinin arzuladığı nesneyi ararken dönen okun yumuşak vızıltısını duydum.

Pusula tıklayarak durdu.

Taran kaşlarını çattı.

Derinden.

Ne gördüğüne dair bir işaret bulmak için yüzünü inceledim ama hiçbir işaret vermedi. Boğazı düğümlendi ve yumruğuyla kapattı, sonra da bana fırlattı. "Bunu onun eline ver. Seni her zaman bulabileceğini bilmek onu sakinleştirir."

Altın diski Luther'in avucuna bastırdım. Sanki bir refleks gibi kaslarındaki gerginlik azaldı. Şimdi bile, uykusunda bile nöbetini sürdürüyordu.

Alixé nefes nefese kapıdan içeri daldı. Benim gibi onun da dikkati doğrudan adamın göğsüne yöneldi.

"O iyi," diye ona güvence verdim. "Sadece uyuyor."

Bana baktı ve gözlerindeki pembeliği fark ettim, gözlerinin etrafındaki deri şişmişti. Kapıyı kilitledi, sonra yatağın kenarına tünedi. Taran ayaklarının yanına oturdu, Zalaric arkasında duruyordu, bir eli Taran'ın omzundaydı.

"Sorae ne kadar yakın?" Alixe sordu.

Gözlerimi kapattım ve bağımızın ötesine uzandım. Sorae bana bulutların arasından denizi, solundaki Coeurîle'i gösteren bir anlık bir görüntü gönderdi ve ardından endişeyle titredi. Luther'e baktım ve Sorae'nin benim gözlerimden onun durumunu görmesine izin verdim. Onun kederli kükreyişinin su yüzeyinde dalgalandığını neredeyse duyabiliyordum. İkinci bir kalp atışı gibi, bize daha hızlı ulaşmak için gerilirken kanatlarının gümbürtüsünün hızlandığını hissettim.

"Neredeyse yolu yarıladi," diye cevap verdim.

"Güzel. Hava hâlâ karanlık olacak. Eğer akıllı ve biraz da şanslıysak, görünmeden sıvışabiliriz."

Luther'in göğsündeki hırıltılı damar düğümüne baktım, kendimi zeki olmaktan uzak ve şanslı olmanın tam tersi hissediyordum. "Yüzellilikler bizi görmese bile, Yrselle'in gryvern'i görecektir."

"O zaman savaşımaya hazır olacağız," dedi Alixe. "Büyümüz var. Bizi yakaladıkları zamanki kadar savunmasız değiliz."

Taran yüzünü buruşturdu. "O konuda... yemekte içtiğim flameroot'un etkisi hâlâ sürüyor."

"Fark etmez," dedim. "Yrselle her an tüm sihrini geri alabilir. Ya da daha kötüsünü. Yemekte ne dediğini duydun - neler yapabileceğini."

Odaya bir sessizlik çöktü. Bu gece Luther'den daha fazlasını kaybedebilirdim. Yrselle'in aklından geçen tek bir Gey, hepsinin ölmesine neden olabilirdi.

Sevdiğim insanları koruyamadıktan sonra onun büyüüne karşı bağışıklık kazanmanın ne anlamı vardı?

"Belki..." Düşüncelerimde dolaşan sözcükler sesimi titretti. "Belki de kalmalıyım."

"Sence yarın gitmeli miyiz?" Alixe sordu.

"Hayır. Yani... belki de kalmalıyım. Sadece ben."

"Diem," diye uyardı Taran.

"Büyüleri bana zarar veremez. Siz kaçarken ben onlarla savaşabilirim."

Alixé kaşlarını çattı. "Majesteleri..."

"Yrselle'in istediği benim. Eğer kalırsam-"

Luther, "Bunu aklından bile geçirme," diye homurdandı.

Gözleri yavaşça aralandı. Tehditkâr bakışlarına kendime rağmen gülümsedim.

"Bir keresinde beni kurtarmak için yapmayacağın hiçbir şey olmadığını söylemiştim Luther. Senin için de aynı şeyi hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

"Öleceğim Diem. Bu gerçekleşene kadar senin yanımda olman benim tek merhametim." Sesi kısıldı. "Bunu da benden alma."

Boğazım düğümlendi.

Başka bir savunmayla da karşı çıkabilirdim.

Herhangi bir şey.

Ama o değil.

"Sorae'nin inebileceği bir balkona ihtiyacımız var," dedi Alixe, konuyu akıllıca daha güvenli bir zemine yönlendirerek. "Taht odası olabilir."

"İ olmazdı. tavsiye ederim Bu," Zalaric kesilmiş içinde. "The Yüzbaşılar bazen gizlice oraya çıkar ve tahtı kendi faaliyetleri için kullanırlar."

"Yrselle'in özel yemek odası," dedim. "Geniş bir terası var ve bu saatte kimse o odayı kullanmayacak."

Zalaric başını salladı. "Şimdi gitmeliyiz. Eğer hâlâ salondaysa, yol muhafızlardan arınmış olabilir."

"*Biz mi?*" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Taran daha dik oturdu. "Bizimle gelecek misin?"

Zalaric bir süre sessizce ellerine baktı. "Eğer yaparsam, kim olduğumu, nerede olduğumu ya da ne yaptığımı saklamayacağım. Ben bir yarı ölümlü ve bir Hanoverre'yim. Ve kimsenin küçük kirli sırrı olmayı reddediyorum."

Başını hafifçe sallayan Taran'a baktı.

"Güzel," dedim kararlı bir şekilde. "Güvende olacağınıza söz veremem, hatta *kendimin* bile güvende olacağıma söz veremem. Ama müttefikiniz olarak bir Kraliçe'ye sahip olacağınıza söz verebilirim."

Derin bir nefes aldı. "O zaman eve gidelim."

ÇAPTER KIRK

Planımız basitti.

Alix ve Zalaric grubu gözden gizlemek için büyü kullanacaktı. I görünür kalacaktım - eğer Yüzellilikler yakınlarda birini hissedersen beni görecekler ve hiçbir şey düşünmeyeceklerdi. Biri beni durdurursa, uyuyamadığımı ve zaman geçirmek için Yrselle'in kütüphanesini ziyaret ettiğimi söyleyecek, rızasının kanıtı olarak anahtarını gösterecektim.

Ama Yrselle'in anahtarını elimde döndürerek saray yollarında küstahça ilerlerken, söylediği bir şey tam olarak yerine oturmadı.

Anahtara "*ziyaret için açık davetiye*" demişti. Ancak birkaç dakika sonra, ölümünün yakın olduğunu ve halefinin kendilerini düşmanım haline getireceğini itiraf etmişti.

O zaman neden dönmem için beni cesaretlendirdi? Varisine burada, kendi diyarlarında meydan okumamı mı *istiyordu*? Bu annemin hayatını riske atmaktan başka ne işe yarayacaktı ki?

Adımlarımın ortasında donup kaldım.

Annem.

İdamını engelleyen tek şey Yrselle'in oyuydu. Yrselle intikamını almak için ne kadar ileri gidebilirdi?

"Bir sorun mu var?" Alixe'in sesi boş gibi görünen bir köşeden fısıldadı.

Cevap vermedim, aklım korkunç seçimlerimde kaybolmuştu. Bu Yrselle'in akşam yemeği oyununun gerçeğe dönüşmüş haliydi. Saray yanıyordu ve kimi kurtaracağımı ve kimi ateşli bir kadere terk edeceğimi seçmek bana düşüyordu.

Kim yaşayacak, kim yanacak?

"Diem," diye seslendi Luther'in sesi.

Gözlerimi kapattım, onun sabitliğinin beni sakinleştirmesine izin verdim. Eğer oyun bu olsaydı, cevabım değişmezdi. Hepsini kurtarırdım. -Yoksa denerken ölürdüm.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. "Devam edelim."

Kahkahalar ve seks dolu iniltiler yakınlarda rahatsız edici bir şekilde çınlasa da, bir şekilde fark edilmeden yemek odasına ulaşmayı başardık. Beni rahatlatan şey, odanın karanlık ve ıssız olmasıydı; teras da bomboştu ve hiçbir gryvern bulunamamıştı. Kapının önüne sandalyelerden oluşan önemsiz bir barikat kurduk ve endişeli bir bekleyiş için yerleştik.

Taran Luther'le ilgilenirken ben de Yrselle'in anahtarını elbisemin içine soktum ve balkona çıktım. Ay, kış bulutlarının ardında belli belirsiz bir parıltıdan başka bir şey değildi. Arboros'tan felaketle ayrılışımı izlemiş ve bana gülmüştü. Ignios'taki kaçışımız sırasında hiçbir yerde bulunamadı ve bu korkunç yolu harekete geçirdi. Bu gece de olacakları izlemeye dayanamayarak gözlerini saklıyor gibi görünüyordu.

Belki de onu Yükseliş Balomda gördüğüm için bana hâlâ kızgındı.

Dağınık yıldızlar pusun içinden göz kırptıyor, beni neşelendirir -ya da belki de yönlendirir- gibi coşkuyla parıldıyorlardı.

"Siz hep oradaydınız," diye mırıldandım onlara. "İyisiyle kötüsüyle her şeyi gördünüz. Ve ben size her zaman bir gösteri sundum, değil mi?"

Sözsüz bir karşılıkla parladılar.

"Eğer yerine getireceğiniz bir dileğiniz varsa, beş ya da altı tanesini gerçekten kullanabilirim." Gözlerim taze yaşlarla yandı, sesim fısıltıya düştü. "Yine de sadece bir tanesi için minnettar olurum."

Avucumu kalbimin üzerine koydum ve Drusila ile eşini düşündüm.

Çiftleşme bağları öbür dünyada da birlikte olmalarını sağlıyordu. Luther'i

kaybedersem, diğer tarafta beni bekliyor olacak mıydı? Yoksa bu bizim

sonumuz mu olacaktı, sevgimiz yaşlanmayan tanrıların ebedi zaman

çizelgesinde unutulmuş bir nokta mı olacaktı?

Kalbimde vahşi, pervasız bir içgüdü alevlendi. Hâlâ vaktimiz varken içeri koşup ona *eşim* olması için yalvarmam için tısladı. Dişlerimi gıcırdattım ve bunun olamayacağına dair tüm sebeplerle onu geri ittim. Çok erkendi, benim aşk acısı çeken bir kız öğrenci olduğumu düşünebilirdi. Ya da belki de reddedecekti, gülünç derecede asil kalbi onun ölümünden sonra hayatıma devam etmemi ve yeniden sevmemi istiyordu. Ya da daha kötüsü, acıyarak kabul ederdi. O zaman ayın başarısız olur ve ikimiz de vaftiz taşı görevini yerine getiremeden utançtan ölürdük.

Ayrıca, ben çiftleşecek bir tip değildim, değil mi? Çok bencil, çok dik başlı, çok bağımsızdım. Kaderlere ve alınyazılarına inanmazdım.

Ama aşka inanıyordum.

"Bana kaçmamı ve seni arkada bırakmamı söylediğin kısım bu mu?" Alixe balkonda gezinirken şöyle dedi. "Çünkü Luther ya da Taran'ın bu plana tekrar kanacaklarından emin değilim."

Yanımda durdu ve ben de ona asık suratlı bir gülümseme verdim. "Bu sefer olmaz. İyi ya da kötü Luther'la kalacağım."

Başını salladı. "Bunun senin için kolay bir seçim olmadığını biliyorum." "Sence doğru olan bu mu?"

"Bu sefer doğru bir seçim olduğundan emin değilim." Gözlerini yıldızlara dikti. "Birkaç saat sonra tekrar sor."

Gözlerimi kapadım ve Sorae'ye uzandım. Umbros sahili artık onun ufkunda netleşmişti. Bir saat içinde burada olacaktı. Ona yerimizi ve kaçış planımızı gönderdim ve vardığında nelerle karşılaşabileceğine dair bir uyarı yaptım.

"Hiç iki Gryvern'in savaştığını gördün mü?" Ben sordum.

"Hayır, ama hikayeler duydum. Ignios gryvern'i, Kan Savaşı sırasında diğer Kraliyetler Ignios'u katılmaya zorlarken aynı anda üçünü birden alt etmiş. Montios gryvernini ağır yaralamış; bu yüzden Muhafızların öldürebileceği kadar zayıf olduğunu söylüyorlar." Kaşları birbirine çarptı. "Birbirleriyle savaşmaktan hoşlanıp hoşlanmadıklarını merak ediyorum. Özellikle de kendi türlerinden geriye kalanlar olarak."

Kenardan kanyonun zeminindeki kemik yığınınına baktım. "Sanırım yapmaları emredilen pek çok şeyden pişmanlık duyuyorlar."

"Bunu sana Sorae mi söyledi?"

"Hayır. Tybold kendi yöntemiyle yaptı."

"Ignios gryvern?" Tamamen bana döndü. "O gün çölde bizi korudu, değil mi? Kaçabilmemiz için kralını uzaklaştırdı." Başını salladı, şaşkın görünüyor. "Gryvern'lerin krallarına itaatsizlik edemeyeceklerini sanıyordum."

"Yapamazlar." Sırıttım. "Kralı net emirler verme konusunda berbat."

"Ama *bizi* neden koruyorsun? Biz Ignios'lu bile değiliz. Ve o gryvern acımasız bir canavar olmasıyla ünlüdür."

Ona sert bir bakış attım. "Masum insanları kendi isteğin dışında öldürerek birkaç bin yıl geçir. Sen de bir canavara dönüşebilirsin."

Ondan sonra s u s t u ve akşam karanlığında omuz omuza durduk, kış soğuğu saçlarımızı kamçılıyordu.

"Onu kaybedersem," diye fısıldadım, "neler yapabileceğimden korkuyorum, Alixe. Öfkemle baş başa kalırsam neler yaparım."

Kayalık geçitlerden gelen rüzgârın uğultusu arasında beni duyduğundan bile emin değildim ama bir an sonra eli benimkine kaydı.

"Yalnız olmayacaksın. Hep birlikte yas tutacağız. Birlikte öfkeleneceğiz. Ve sonra birlikte savaşağız. Onun için."

Titreyen dudaklarıma sertçe bastırdım. "Evet. Onun için."

Alix'e'in parmakları benimkilerde sertleşti. Gözlerini kuzeydeki bir bulut kümesine dikti. "Bunu duyuyor musun?"

Gözlerimi kıstım ve kulaklarımı zorladım ama ıslık çalan rüzgârdan hiçbir şey duyamadım.

"Sorae'nin burada olması mümkün mü?" diye sordu. "Şüpheli. Neden?"

Yavaşça geriye doğru adım attı ve beni de kendisiyle birlikte sürükledi. "Umbros gryvern'inin bizi de korumak isteme ihtimali var mı?"

Sonra duydum, güm, güm, *güm*. "*Koş*."

Koşarak içeri girdiğimizde adamları bir masada oturmuş, ellerinde kalan bira şişelerini dolaştırırken bulduk.

"Gryvern," diye bağırdım. "Saklan!"

Ayağa fırladılar. Taran Luther'in kolunu omzuna attı ve büyük boy ahşap bir büfenin gölgesine doğru topallayarak ilerlediler. Zalaric asılı bir duvar halısının arkasına geçti, ışık büyüünün parıltısı dış hatlarının kaybolmasına yardımcı oldu.

"İllüzyonlar gryvernler üzerinde işe yarar mı?" Alixe'e sordum.

"Belki de. Ama bu gryvern'in bizi duymasını engellemez. Ya da kokumuzu almasını."

Gümbürtü daha da arttı ve onu iterek uzaklaştırdım. "Git. Saklan."

Tereddüt etti. "Peki ya sen?"

"*Git!*"

Çenesi gerildi ama itaat etti. Uzak bir köşeye kaçtı ve çömeldi, gözden kaybolmadan önce bana son bir selam verdi.

Bira sürahisini aldım, sonra terasa koştum ve girişin üzerine sıçrattım. Çok keskin değildi ama kokusu bizi gryvern'in ilgisini kaybedip uçup gitmesine yetecek kadar uzun süre maskeleyebilirdi.

Bulutların arasından kanatlı bir siluet belirdi. Saklanacak bir yer aramak için başımı sağa sola salladım ama panik içinde bulabildiğim en iyi şey tüllü, dalgalanan bir perdeydi. Usulca küfrettim ve kendimi onun kıvrımlarına sıkıştırdım.

Saniyeler sonra, zemin bir darbeye sarsıldı ve ardından pençeli pençeler taşa vurdu. Yumuşacık kumaşın arasından Umbros gryvern'inin karanlıkta parlayan sarı gözlerini gördüm.

Yardım edin, dedim sessizce tanrılığma. Bir şeyler yap. Bizi sakla.

Büyüm meraklı bakışlarını bana doğru çevirdi. Cevap verdiyse de bilemedim.

Bekliyor gibiydi. İzliyordum.

Gryvern terasın kenarı boyunca ilerliyor, uzun kuyruğunu gürültüyle taşa vuruyordu. Midem bulandı - eğer gece burada dinlenmeye karar verirse, şiddetli bir çatışma kaçınılmaz olacaktı.

Canavar burnunu yere indirdi ve geniş, geniş yaylar çizerek yüksek sesle burnunu çekti. Alixe ve benim durduğumuz alanın yanından sinsice geçerken nefesimi tuttum.

Birdenbire durdu. Döndü. Tekrar kokladı. Başını eğdi. Uzun, kasıtlı bir koku daha aldı. Sonra dikkatini yemek odasına yöneltti.

Keskin nefesim elimin arkasında boğuldu. Yaratık bana doğru tepindi, sonra dökülen bira birikintisinde durakladı. Sıvıyı kokladı ve yaladı, başı önce sağa sonra sola eğildi.

Geniş tüylü kanatları, biranın içinden geçip içeriye açılan devasa kemere doğru adım atarken vücuduna sıkıca yapıştı. Ölümcül bir odaklanmayla odayı inceledi, dikkati önce masadaki devrilmiş sandalyelere, sonra da kapıya dayadığımız barikata takıldı. Yaratığın gırtlğından sıçrayan bir trıl sesi yükseldi. Odayı tekrar tararken yırtıcı bir çömelleme pozisyonuna geçti ve delici bakışlarını sabitledi duvarın yanındaki büfede.

Tam Taran ve Luther'ın saklandığı yerde.

Gryvern yaklaştıkça kalbim ona ulaşmak için çaresizce kaburgalarım doğru fırladı. Burnunu büfeye dayadı ve iri tahta sandık sanki bir sopa yığından başka bir şey değilmiş gibi sarsıldı.

Korkuyla sarsıldım ve perdenin sallanmasına neden oldum. Gryvern bana doğru baktı.

İçim burkularak keşfedilmeyi beklerken zaman sonsuza kadar uzadı, ama dayanılmaz bir andan sonra yaratık büfeye geri döndü.

Daha net görebilmek için başımı çevirdim ve küçük bir iç geçirdim. Luther ve Taran görünmezdi, Alixe'in illüzyonu olduğunu tahmin ettiğim şeyin arkasına gizlenmişlerdi.

Ama rahatlamam acımasızca kısa kesildi.

Kıpkırmızı kan damlacıkları havada süzülüyor ve yerde birikiyordu. Luther'in yarası yeni sargılardan çoktan sızmış olmalıydı; bunu fark eden tek kişinin ben olmadığımı anlamak kadar beni dehşete düşüren bir gerçek daha vardı.

Gryvern yakut damlalara baktı, burnunun ucunda kıvrılan duman dalları vardı. Her yeni damlayla birlikte, izi yukarı doğru takip etti ve Luther'in yarasının olması gerektiğini bildiğim yerde göz hizasında durdu. Yaratığın dudakları geriye kıvrıldı, dişleri ortaya çıktı. Korkunç bir hırıltı sessizlikte yankılandı.

Çenesi açıldı ve boğazında karanlık bir parıltı dönmeye başladı.

Dragonfyre.

Perdeyi kenara ittim.

"Beni mi arıyordunuz?" Odanın öbür ucuna bağırdım.

Gryvern'in başı bana doğru döndü, yarık gözbebekleri büyüdü.

Luther'in sesi adımı söyledi, sonra boğuk bir sesle kesildi - şüphesiz Taran'ın müdahalesi.

"İstediğin kişi benim," diye bağırdım. "Buraya gel ve yüzleş benimle."

Yaratık bana doğru sıçradı ve geniş odayı bir avuç adımda geçti. Omuzlarımı dikleştirdim, ellerim yanlarımda titrerken bile sinmeyi reddettim.

Gryvern etkileyici boyutunu göstermek için başını yukarı kaldırdı ve kanatlarını açtı. Ateşle ısınmış nefesi tenime değdi.

"Seni incitmek gibi bir arzum yok. Ya da ona."

Gryvern hiçbir tepki vermeden beni izledi.

"Gitmemize izin verebilirsin. Uçup gidin, hiçbir şey görmemiş gibi davranın. Kraliçenizin asla haberi olmaz."

Sıcak duman mutsuz bir karşılık olarak yüzüme tısladı.

"Peki. Söyle ona o zaman. Ama sizden rica ediyorum, bana bir savaştan kaçınacak kadar zaman verin ki Kraliçeniz zarar görmesin."

Canavar kalçalarının üzerine çömelmiş, yalvarışlarımı emirlerine karşı tartıyor gibi görünüyordu.

Risk aldım ve bir adım öne çıktım. "Yakında öleceğini biliyorsun, değil mi?"

Kanatları neredeyse fark edilmeyecek şekilde alçalırken altın gözleri karardı.

"Siz gryvernler bunu hissedebiliyorsunuz, değil mi? Yeni bir Kraliyet'in gelişini." Bir adım daha öne çıktım. "Ben de onun ölmesini istemiyorum. Müttefik olmamızı istiyorum. Niyetlerime bak, bende bunu görüyor musun? Sadece barış istediğimi görüyor musun?"

Bakışları sanki kalbimi derimin içinden okuyormuş gibi göğsüme indi. Kanatları vücuduna doğru katlanmıştı. Yavaşça, dikkatlice avucumu burnuna doğru kaldırdım, elimi gryvern'in sert pullarının üzerine koymadan önce dizlerimi titreten bir an boyunca havada tuttum.

"Bana yardım et," diye yalvardım. "Bırakın kaçayım, onu elimden geldiğince koruyacağım."

Aramızda gergin, sessiz bir an geçti. Kaslı vücudundan bir dalgalanma geçti ve burnunun elime hafifçe bastırdığını hissettim.

Derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim. Sen-"

Güm, güm, güm.

Gryvern ve ben hep birlikte terasa doğru baktık, sonra birbirimize döndük, iki çift geniş göz.

"O sadece benim gryvern'im," diye bağırdım. "Zarar vermek istemiyor, yemin ederim.

."

Sorae alçalırken bağın içinden bir dehşet dalgası fırladı ve Umbros gryvern'inin sivri dişlerinin altında durduğumu gördü. Benim adıma ölüm ve yıkım vaat eden delici bir savaş çılgılığıyla balkona doğru mızrakladı.

Umbros gryvern'i bana ters ters baktı, gözlerinde ihanet vardı. "Hayır, bekle, bu bir hata. O bilmiyor!"

Çok geç.

Canavarın öfkeli kükremesinin sağır edici gürültüsüyle irkildim. Sarayda bunu duymayan ve karşılık olarak silahlarını çekip koşmayan tek bir kişi bile olamazdı.

"İşte," diye tersledim, "işini yaptın. Şimdi git Kraliçeni bul."

Gryvern kızgın kaşlarını çatarak bana karşılık verdi, sonra da balkona doğru fırladı. "Eğer Yrselle'i gerçekten önemsiyorsan," diye bağırdım arkasından, "onu cehennemden uzak tut

benden uzak dur."

Tehdidim, zıplayıp gökyüzünde kaybolurken bir başka gök gürültüsü kükremesiyle karşılandı.

Diğerleri saklandıkları yerlerden çıkıp yanıma koştular. "Bu da neydi şimdi?" Alixe sordu. "Umbros Kraliçesi ölüyor mu?"

Başımı salladım ve Luther'in diğer kolunu tutup omzuma çektim. Başımı Taran'a salladım ve Luther aramızda topallayarak terasa doğru yürümeye başladık.

"Ne kadar çabuk?" Luther acı dolu homurtular arasında homurdandı. "Fark etmez."

"Diem." Ses tonu keskindi. "Cevaplarını ondan almalısın *Şimdi*, değil mi?"

"Sana ihtiyacım var," diye karşılık verdim. "*Canlı olarak*."

Koridordan gelen tıkırtı seslerini bir kakofoni takip etti. Tahta çatırtıları kapıya çarptı ve sandalyelerden oluşan derme çatma barikatımız tehlikeli bir şekilde sallandı.

Nefesimin altında küfrettim. "Alix, Luther'i sen al. Balkona çık ve Sorae gelir gelmez ona bin. Zalaric, sen benimlesin."

Harekete geçtiler. Zalaric bana katıldığında zihinsel kalkanımı güçlendirdim, ışık ve gölge girdapları avucunda çoktan yaratılmıştı.

"Onlarla savaşmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Büyünü kapının altından gönder. Yapabilirsen onları kapıdan uzak tutmaya çalış. Ama içeri girerlerse, hızlı koş. Balkona çık. Beni beklemeyin."

Avuçlarını önünde genişçe açtı. Cızırdayan ışık şelaleleri ayaklarının dibinde bir havuz oluşturarak kapıya doğru aktı ve sonra kapının dibindeki boşluğun altında kayboldu. Neredeyse anında, öfkeli bağırışlar protesto çılgınlıklarına dönüştü ve şiddetli vuruşlar aniden durdu.

Onu orada bıraktım ve Sorae'nin terasa doğru kaydığını görmek için tam zamanında dışarı koştum, pençeleri arkasındaki taşta bir iz açarken çılgın atıyordu. Ben mi ona koştum yoksa o mu bana bilmiyorum ama birbirimize çarpıştık, kollarım boynuna kenetlendi, burnu koruyucu bir şekilde omzuma sokuldu.

Yumuşak bir şekilde tril tril öttü.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandım. "Bu kolay olmayacak." Ofladı ve bir pençesini yere vurdu.

"Bunu yapabileceğini biliyorum. Sana güveniyorum."

Gözlerinin arasına bir öpücük kondurdum, aramızda sözsüz bir sevgi patlaması geçti.

"Ona iyi bak," dedim sertçe. "Bana ne olursa olsun, onu eve sağ salım götür, anlaşıldı mı? O senin önceliğin. Bu bir emirdir."

Onun onayını beklemedim. İstese bile bunu saklayamazdı.

"Bu gerekli mi?" Taran Luther'i göğsüne bağlamak için iki kemer kullanırken Luther homurdandı.

"Orada neredeyse bayılıyordun," dedi Taran. "Bilincini kaybedersen düşmene izin veremeyiz, yoksa Diem seni almak için Sorae'nin sırtından kuğu dalışı yapabilir."

"O haklı," dedim. "Ben olsam yapardım."

Gözlerini bana dikti ama içinde kötü niyet yoktu. Sadece sessiz, kaynayan bir şefkat vardı.

Kırılan zincir parçaları balkona fırlarken yemek odasından kıymık kıymık tahta sesleri yükseldi. İçeri koştuğumda Zalaric'in olduğu yerde donup kaldığını gördüm, avuçlarını açmış, gözleri cam gibi ve karanlıktı.

O hareketsizdi. Çok hareketsiz. Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz.

Barikat parçalanıp kapı santim santim içeri doğru itilirken koridordan odaya meşale ışığı sızdı. Zalaric'i belinden yakaladım ve dışarı sürükledim.

"Yüzellilikler onu ele geçirdi," diye uyardım. "Büyülerinin erişemeyeceği bir yere gitmeliyiz."

Sorae eğildi, böylece Taran kendini ve Luther'i sırtına çekebildi. Alixe bacağını salladı ve sertleşmiş bir Zalaric'i onunla Taran arasına sıkıştırmama yardım etti. Sorae'nin bacakları, ayağa kalkmaya çabalarken, birleşik ağırlıklarının yükü altında titriyordu.

İçeriden bir gümbürtü daha yankılandı. Bir kapı çarparak açıldı ve koridorun ışıltısında bir silüet seli belirdi.

Luther, "Atla," dedi. "Acele edin."

Bakışlarından kaçındım ve Sorae'nin önüne koştum. "Planı hatırlıyor musun?"

Altın gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Aramızdaki bağa bir endişe dalgası yayıldı.

"Biliyorum." Sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçalttım. "Ben de nefret ediyorum. Bu işin yürümesinin tek yolu bu."

Koşan botların sesi balkona doğru hızla geliyordu. "Git, Sorae. Emrimi unutma."

"Diem, *hayır*," diye hırladı Luther. Bana doğru uzandı, ben de geri atıldım ve onun elinden kıl payı kurtuldum.

"Git!" Bağırdım.

Sorae son ve çaresiz bir protesto sesiyle arka ayaklarını itti ve gökyüzüne fırladı. Luther'in öfkeli haykırıışları kanat çırpma seslerinin altında kayboldu.

Figürü küçüldü ve kalbim ikiye bölündü. Arkamda biriken Yüzelliliklerin ayak sesleri bile gözlerimi alamıyordu.

"Bu bir hataydı," diye mırıldandı arkamdan, arzudan ziyade zehirle yeni bağlanmış bir ses. "Majestelerine itaatsizlik edilmeyecektir."

"Majesteleri bunu aşabilir," diye tersledim. "Ve senin yerinde olsaydım Symond, *çok* dikkatli davranırdım. Kaybedecek çok şeyi olmayan bir kadın gibi hissediyorum."

Topuğumun üzerinde döndüm ve avuçlarımda canlanan alevli ışık kürelerine baktım.

"Aptal olma," diye uyardı. "Beni aklından çıkarmış olabilirsin ama yüzümüzle birden başa çıkamazsın."

"Neden olmasın? Meydan okumayı her zaman sevmişimdir." Çatırdayan kıvılcımlardan oluşan bir patlama ayağımın dibinde bir yay çizdi ve Yüzellilikler birbirlerinin üzerinden tökezleyerek geri çekildiler.

Sadece Symond kendini tuttu. Keçi sakallı çenesinin altındaki kaslar gerilmişti. "Bunun için seni öldürecek. Buna değmez."

"O senin asla olamayacağın kadar iyi bir adam." Ellerim pençe şeklinde kıvrıldı, öfkem yüzeye çıktı. "Ölmek üzere olduğunu biliyordun ve onunla alay ettin. Ona *işkence* ettin."

"Ve sen de bunu yapmama izin verdiğin için mutluydun. Ben onun acısından zevk aldım, sen de onun kıskançlığından." Buz gibi sıırıttı. "Benden daha iyi bir adam olabilir. Ama eğer öyleyse, *sen* onu gerçekten hak ediyor musun?"

İçimde bir şeyler çatırdadı. Büyümü Symond'un göğsüne doğru fırlattım ve kaburgalarına dolanıp sıkarken hırladım. Nefes nefese kaldı, kemikleri gıcırdadı, sonra kırıldı, ama tüm bu süre boyunca o alaycı üstünlük yüzüne yapışıp kaldı.

"Bırak onu canım."

Yüzellilikler ayrıldı ve Yrselle ay ışığına doğru ilerledi. O bunu yaparken, gryvern'i gökyüzünden pike yaptı ve yanımdaki terasa çarptı. İkisine de baktım ve balkonun kenarına doğru bir adım geri çekildim.

"Bırak onu," dedi tekrar, daha sert bir sesle.

Bakışlarımız buluştu, boynuzlarımız kilitlendi. Büyümü Symond'un göğsünden gevşettim ama bir santim uzakta durmasına izin verdim.

"Halkıma yönelik bir saldırının cevapsız kalmayacağı konusunda sizi uyarmıştım," dedi.

"Bu senin hatan. Luther'ın incindiğini biliyordun ve bunu benden sakladın."

"Söylediklerim doğru değildi. Umbros'ta sır saklamayı iyi biliriz."

Kaşlarım çatıldı. "Eğer ölürse, bundan seni sorumlu tutarım."

"Sınırım geçmeden çok önce lanetlenmişti." Kaşlarını çatı. "Kabul ediyorum, daha büyük bir rolü olduğuna inanıyordum. Gördüğüm imgelemler..." Yüz hatlarında esrarengiz bir duygu dalgalandı, sonra omuz silkti. "Böyle yaraların geri dönüşü yok. Onun kaderi mühürlendi. Bunu kabullenmenin zamanı geldi."

"Hiçbir kader mühürlenmemiştir."

"Ah, bunun doğru olmasını ne kadar isterdim." Hem sempatik hem de kızgın görünüyordu. "İstedığınızı başardınız. Arkadaşların özgür. Şimdi içeri gel."

Bir kolunu yemek odasına doğru salladı. Ona baktım, sonra ona baktım ve geriye doğru en küçük bir adım attım.

"Geri geleceğim," diye teklif ettim. "Luther iyileştikten ve annem güvende olduktan sonra Umbros'a geri döneceğim ve istediğin kadar konuşabiliriz."

Dudakları sıkıca bastırdı. "Gitmene izin veremem Diem. Halkımın hayatı tehlikede."

"Lumnos'ta da hayatlar risk altında. Bana birkaç gün verin, tek istediğim bu." "Zaman lüksümüz yok. Her geçen gün daha da güçleniyor.

Yakında siz bile onu durduramayacaksınız ve bu gerçekleşirse tüm dünya ve içindeki herkes yıkılacak."

"Kim, Yrselle? Kim bu 'o'?"

"İçeri gel, sana anlatacağım."

Şüphe göğsümde dönüp duruyordu. Yrselle'e pek güvenmiyordum - itaatsizliğe ölümle karşılık vermekten hoşlanıyor gibiydi - ama sesinde beni duraksatan ciddi bir samimiyet vardı. Eğer doğruyu söylüyor olma ihtimali varsa...

Ama Luther.

Luther.

Bağın diğer ucundaki Sorae kararsızlığımı hissetti. Bu uzak mesafeden bile, cevap veren kükremesinin yumuşak gürültüsünü duyabiliyordum.

Çok geçmeden onu yatıştırdım. Sadece kısa bir süre için.

Kraliçe ofladı pufladı. "Bu beni sıkıyor." Yüzbaşlarına baktı ve bana doğru bir el hareketi yaptı. "Onu içeri getirin. Gerekirse zorla."

Anında, keskin pençeli bir parmak sürüsü zihinsel kalkanıma çarptı. Darbe ciğerlerimdeki nefesi kesti. Sendeleyerek geri çekildim ve balkonun kenarındaki saksılı zeytin ağaçlarından birine çarptım. Sallanmaya başladı, sonra yana devrildi ve kayalık uçurumun üzerinde gözden kayboldu. Ağaca bağlı kurdeleler gerildi ve kenardaki diğer bitkiler de birer birer, açık kanyonla aramda kış rüzgârından başka bir şey kalmayınca kadar dalga dalga devrildi.

Birkaç Centenary yaklaşmaya başladı. Onları uzak tutmak için kalkanımı kaldırdım ve yüzleri parıldayan kubbeye çarparken sııttım. Kendimden o kadar emindim ki, arka ayakları üzerinde şaha kalkan Kraliçe'nin gryvern'inin hışırdayan tüylerini neredeyse kaçırıyordum. Sıra sıra sivri dişler, dalgalar halinde ayaklarıma doğru yükselen siyah alevlerden oluşan bir barajın patlamasıyla genişçe çatladı.

Savaş, tanrısallığım hırladı.

Paniğe kapıldım ve içgüdülerim beni ele geçirdi.

Büyü ellerimden döküldü. Öfkeli enerjisi tenimden gece havasına sızdı; hava aniden bu kadar güneydeki bir diyar için, kış mevsiminde bile hissedilmeyecek kadar soğuk gelmeye başladı.

Baktığımda nedenini anladım. Kalkanımın gryvern'e bakan yarısı şimdi parıldayan bir buz örtüsüyle kaplıydı. Dragonfyre donmuş bariyeri ısıttıkça su damlacıkları bir yay çizerek yere doğru kayıyordu ama kalkan dayanıyordu, eriyen her damla yerini daha fazla buza, daha fazla dona, daha fazla kara bırakıyordu.

Parmaklarımın ucunda parıldayan buz kristallerinin oluşturduğu kabuk karşısında nefesimi tuttum. Derim çakıl taşlarıyla kaplandı ve nefesim inanılmaz derecede soğuk havada bulanıklaştı. Bana yürüyerek ulaşamayan Yüzellilikler zihinsel saldırılarını iki katına çıkardılar. Kendi düşüncelerim, kafamın içindeki seslerin amansız çekiç sesleriyle ezildi -Dur. *Teslim ol.*

İtaat et. Onlara karşı koyarken dişlerimi sıktım, kaslarım emrettiklerini yapma dürtüsüne karşı seğiriyordu.

Görüşüm bozulsa ve dizlerim titrese de onları uzak tutmayı başardım.

"İmkânsız," diye nefes aldı Symond.

"Nelerin mümkün olduğunu kavrayamazsınız," diye mırıldandı Kraliçe, gözleri üzerimdeydi. "Buna bir son ver Diem. Kim olduğunu ve ne yapman gerektiğini göstermeme izin ver. Mirasına tam olarak sahip çıkmanın zamanı geldi."

Onun sözleri karşısında içimde bir şeyler mırıldandı, sanki tanrısallığım onunla aynı *fikirdeymiş gibi*.

"Geçemiyoruz Majesteleri," diye itiraf etti Symond. "Yardımaınıza ihtiyacımız var."

"Dikkatli ol canım," dedim, kendi sözleriyle onunla alay ederek. "Bu çok açıklayıcı olabilir."

Tereddüt etti. Meydan okumamı tartarken gözlerinin ve ağzının kenarlarındaki çizgiler kırıştı. Şimdi geri çekilirse, korkak gibi görünecekti. Ama benimle dövüşür ve kaybederse, yüzlerce aç köpekbalığı tarafından çevrelenmiş suda kana bulanacaktı.

Görünüşe göre, köpekbalıkları kazanmış.

Düşünce büyüü alevli bir ok gibi kafama saplandı. Zihinsel kalkanım Yüzelliliklerin yaylım ateşi yüzünden zayıflamıştı ve onun ballı sesinin içime işlediğini hissettim.

Şimdi teslim ol, diye uyardı. Zayıflıklarını biliyorum. Beni onları kullanmaya zorlama.

Bir bacağım istemsizce bükülürken protesto edercesine bağırdım. "Böyle olmak zorunda değil, Yrselle. Bırak müttefik olalım, düşman değil."

Teslim ol, diye hırladı kafamın içinde. Eğer yapmazsan çok pişman olacaksın. Üzerimdeki hakimiyeti daha da derinleştirdi ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. "Gördün mü?" dedi kibirli bir şekilde, muzaffer bir gülümsemeyle

Yüzüncü yıl. "En güçlü Kraliyetler bile önümde diz çökmeli."

Kıpırdamadan durdum.

Başımın üstünde bir gölge çemberi oluştu. Karanlık madde dönerek keskin dikenlere dolanmış ip gibi sarmaşıklara dönüştü. İğne ucu kadar ışık, sivri kristal yığınlarıyla birlikte göz kırptı.

"Ben Diem Bellator." Kırpıklarımın arasından yukarı baktım, Taç'ın ışıltısı yüzüme uğursuz gölgeler düşürüyordu. "Ve kimsenin önünde diz çökmem."

Dövüş.

Tanrısallığım kükredi, öfkesi benimkini yansıtıyordu. Kendimi onun için için yanan öfkesine teslim ettim.

Zihinsel kalkanım düştü ve düşünce büyüü her açıdan saldırdı. Ama beni kontrol etmek yerine beni *ateşledi*.

Derimden gümüşi ay parlaklığında bir ışıltı parladı, bir ateş ve don dalgası beni zırh gibi kapladı. Kanım kaynayarak damarlarımda yeni keşfedilmiş bir enerjiye dönüştü.

Canlanmıştım. Yok edilemez. Yenilmez.

Ölümsüz.

"Öğle yemeğinde seninle tam burada, bu balkonda durmuştuk," dedim, sesim kulağıma yabancı geliyordu. "Bana ne sorduğunu hatırlıyor musun?"

Ayaklarımla üzerinde doğrudum, topuklarım uçurumun kenarındaydı. Omuzlarım geriye yuvarlandı.

"Planlarımı gerçekleştirmek için ruhumun ne kadarını ateşe vermeye hazır olduğumu sordunuz." Çenem yükseldi. "Peki cevabımı hatırlıyor musun?"

Yrselle'in gözleri büyüdü.

"Diem-" Kollarımı iki yana açtım.

"Hepsi."

Başımı arkaya yatırdım ve düştüm.

ChapTer

İLK-BİR

Aşık olmak ilginç bir metafordur.

Hiçbir zaman Emarion'un en önde gelen aşk uzmanı olmadım. Henri ile birlikte daha çok koşmak gibi. Önce ona, sonra ondan, sonra da farklı yollarda da olsa onun yanına koşmak.

Ama son zamanlarda *-çok* yakın zamanda- düşmekle oldukça tanışmıştım.

Çoğu insan düşmenin pes etmek olduğunu söyler. İçinde bulunulan durum karşısında çaresizliği kabullenmektir. Havadaki o kısacık, korkutucu anlarda hem zaman hem de kalbiniz durur ve yerçekiminin ve yerde sizi bekleyen her şeyin merhametine kalırsınız.

Ama bu sadece sizi zorladıklarında olur.

Atladığınızda - çıkıntıda durduğunuzda, aşağı baktığınızda ve gördüğünüz şeyi kollarınızı açarak kucakladığınızda - bunun çaresizlikle hiçbir ilgisi yoktur. Korkutucu değil, özgürleştiricidir. Serbest düşüşte değilsiniz... *uçuştasınız*.

Yrselle'in balkonundan çıkıp kanyonun zeminine doğru hızla inmeye başladığımda, sevdiğim güzel, yaralı adam tam da aklımdaki kişiydi.

Bedenim havada dönerek yere baktı, bembeyaz dalgalarım arkamda bir iz oluşturdu.

Nefesimi tuttum.

Gözlerimi

kapattım.

Ve üç pençe kaburgalarımın dolanıp beni avuçlarının içine aldığı anda... Gülümsedim.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Luther Sorae'nin arkasından bağırdı. "İki saniye daha geçseydi ölmüş olacaktın."

Başımı kaldırdım ve yüz hatlarına kalıcı olabilecek kadar derin bir şekilde kazınmış olan endişe karşısında suçlulukla sırıtişımı geri çektim. "Sorae'nin beni yakalayacağını biliyordum. O var olan en iyi gryvern."

Gururla mırıldandı ama sürüngen yüzü bile yoldaşlarım kadar solgun görünüyordu.

"Bizi uyarabilirdin," diye homurdandı Taran, beni yukarı çekmek için elimi tutarken.

Bir bacağımı Sorae'nin sırtına attım ve kanatlarının hemen arkasındaki yere yerleştim. "Onlardan birinin zihninizi okuması ve planımı görmesi riskini göze alamazdım."

Luther'in kolları morartıcı bir güçle etrafımda kilitlendi, kalp atışlarının gümbürtüsü sırtımda titreşiyordu. Dudaklarını boynumun kıvrımına indirdi ve orada oyalandı, sanki güvende olduğuma emin olmak için kokuma ve tadıma ihtiyaç duyuyormuş gibi derin derin nefes aldı.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," dedim usulca, bir elimi onunkinin üzerine koyarak. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sen iyileşene kadar değil."

Gerildi ve onu daha sıkı kavradım. "Neden bizimle gelmedin?" diye sordu.

"Annemin hatırı için en azından Yrselle'i savaşmadan gitmeme izin vermesi için ikna etmeye çalışmalıydım."

Sessiz bir an geçti. Üzerindeki suçluluk duygusunun yuvarlandığını hissettim. "İşe yaradı mı?"

Omzumun üzerinden uzaktaki karanlık bir noktaya baktım. "Hayır. Herkes sıkı tutunsun."

Sorae'ye bir emir gönderdim. Hemen yola koyuldu ve göz kamaştırıcı bir bulut kütesinin içinde kaybolup gittik.

Tek ve huzurlu bir dakika boyunca gökyüzünde tam bir sessizlik hüküm sürdü. Sorae kanatlarını açarak, hem deniz hem de gökyüzü gözden kaybolurken rüzgârda süzülmemizi sağladı. Saçlarımızı okşayan esinti dışında, havada asılı kaldığımızı, zaman ve mekânda asılı kaldığımızı, belanın bizi bulamayacağı sakın bir limanda olduğumuzu düşünebilirdim.

Ama bizi buldu.

Yrselle ve gryvern'i yanımızda belirlediğinde aşağıdan delici bir çığlık yükseldi. Sorae korkunun içime işlediğini hissetti ve kanatlarını aşağı doğru çarparak bizi bulut tabakasının üzerine fırlattı ve Yrselle'i çalkantılı dümenimize doğru savurdu.

Sorae'nin derisinin altındaki yoğun kaslar büküldü ve çekildi. Normal bir günde, çok az bir çabayla herhangi bir gryvern'i geride bırakabilirdi ama bugün normal bir gün değildi. Çok fazla ağırlıkla yüklenmişti ve deniz boyunca aceleyle koştuğu için çoktan yıpranmıştı. Dinlenmeden eve dönmek bile büyük bir çaba gerektirecekti; eğer Yrselle'den kurtulamazsak, kısa sürede yere çakılırdık.

"İllüzyonlarınızı kullanın," diye bağırdım Alixe ve Zalaric'e. Zihninin kontrolünü tekrar ele geçirdiğini görünce rahatlamıştım. İkisi de birer avuç fırlattı ve Yrselle ile gryvern'i bulutları yararak geçerken biz de yıldızlarla süslü gecenin içinde eridik.

Karanlık bakışları boş görünen gökyüzünü taradı. "Burada olduğunu biliyorum," diye bağırdı. "Umbros'a dön ve kimse zarar görmesin."

Sorae kanatlarının sesini gizlemek için tekrar süzölmeye başladı, ancak hava akımı değişmiş ve bizi daha aşağılara doğru itiyordu.

Çalkalanan bir ejderha ateşi topu hızla geçti ve bizi birkaç santimle ıskaladı.

"Halkını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacak tek Kraliçe siz değilsiniz," diye seslendi Yrselle. "Beni seni zorlamak zorunda bırakma."

Bir sürü gölge yarattığı yarattım ve onları bir sürü halinde arkamızdan fırlattım. Hâlâ eğitilmemiş büyülerimle, biçimleri belirsiz ve groteskti ama işlerini görüyorlardı. Saçlarına ve elbisesinin kumaşına dolandıklarında Yrselle çılgık attı ve gryvern'i kanatlarına her vuruşta sallandı.

"İşte şimdi beni kızdırıyorsun," diye hırladı.

Sorae'nin bedeni altımda titredi. Hızla yaklaşan bulut çizgisi karşısında karşılıklı bir panik sarsıntısı geçirdik.

Bir yayılım ateşi daha gönderdim ama Yrselle'in gryvern'i anlayışlıydı ve bu sefer onları kolaylıkla savuşturdu. Altın rengi gözleri tam tepemizdeki gökyüzünde keskinleşti ve saldırının kaynağını tespit etti.

Çenesi oniks renginde bir ateş bulutuyla açıldı. Alevlerin yalamasından korunmak için Sorae'nin sırtına yaslandık, alevlerin kavurucu sıcaklığı tenimizi yakıyordu.

Ve gelmeyi bırakmadılar. Yrselle'in gryvern'i saldırılarını tekrar tekrar yeniledi. Sorae zikzaklar çizerek kaçış manevraları yapıyor, bizi de tırnaklarımızı onun ve birbirimizin derisine geçirerek çaresizce ayakta kalma mücadelesi vermeye zorluyordu.

"İşte orada!" Yrselle işaret ederek bağırdı.

Aşağıya baktım. Çok alçalmıştık ve Sorae'nin pençeleri bulutlarda belirgin bir oyuk açmıştı. Muzaffer bir ulumayla Umbros gryvern'i karanlık cehennemini serbest bıraktı.

Savaş, tanrısallığım homurdandı.

Luther beni sabit tutarken olduğum yerde döndüm ve avuçlarımı ileri doğru ittim.

İşıltılı bir kristal duvar ateşe çarptı, ardından buharlaşarak yok oldu.

Alix bana bakakaldı. "*Buz muydu o?*"

Luther dikkatimi çekmek için kalçamı sıktı. "Diem, Meros'a gittin mi?"

Ona kısa bir süre kaşlarımı çattım, sonra tekrar Yrselle'e baktım. Dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı, sanki savunmam onu rahatsız değil de *memnun etmişti*.

"Sadece liman değil," diye dürtükledi. "Meros toprağına dokundun mu? Emin misiniz?"

Sorae'nin kanatlarına doğru ikiz alev akımı fırlatılmadan önce başımı sallayacak zamanım bile olmamıştı.

"Rüzgâr," diye bağırdı Luther. "*Rüzgârı* kullan." Ona kaşlarımı çatarak baktım, anlamamıştım.

Beni daha yakına çekti, buz gibi gözleri gözlerimin içine bakıyordu. "İlk tanıştığımız gün Lily'yi iyileştirmiştin. Bu Fortos büyü. Şimdi de buz-Montios büyü. Ignios'taki ve Umbros'taki alevler - Zalaric'in düşüncelerini duydun, değil mi? Bize ihanet ettiğini böyle mi anladın?"

İnkâr etmek, beni korkutan acı gerçeklerden saklanmak için içimde eski içgüdüler yükseldi.

"Hepsi," diye mırıldandı Luther. "Biliyordum. Kindred'ın tüm büyüünü kullanabilirsin."

"Bu mümkün değil" dedim, sesim yalvarıyormuşum gibi çıkıyordu. Yalvarıyormuşum gibi *hissediyordum*. Çünkü eğer bu doğruysa, kendim hakkında bildiğimi sandığım her şey sandığımdan daha da belirsizdi. Ben kimdim ki? *Neydim* ben?

Sorae'nin kanatları düştü. Kendini toparlamak için çılgınca kanat çırpı, bulutları karıştırdı ve yerimizi belli etti. Yrselle'in gryvern'i hırladı ve önümüzü kesmek için dalışa geçti.

"Bunu yapabilirsin Diem," diye bağırdı Luther arbedenin içinden. "Kendine güven. Sen bunu yapmak için doğdun."

Bedenim bana ihanet etti, başım anlamsız bir inkârla sallansa da ellerim yükseldi. Avuçlarımdan parıldayan sihir akarken saçlarım ılık, dönen bir rüzgârla omuzlarımdan üzerinde dans etti. Karanlık

Elbisemin panelleri denizdeki kurdeleler gibi yavaşça dalgalanıyordu. Hava Sorae'nin kanatlarına doldu, aşırı yorulan kaslarının yükünü hafifletti ve bizi ileri doğru kaldırdı.

Diğerleri Çağkılık ve biraz da endiÇe içinde aval aval bakarken, Luther'in gözleri ateÇli bir sevgiyle parlıyordu.

O beni sevdi.

O beni *sevdi*.

Bunu nasıl sorgulayabilirdim ki? Gün batımı kadar emin, şafak kadar istikrarlıydı. Şimdi bile, incinmişken, ölürlen bile kalbinin gücü görölmeye değerdı. Kendime hiç inanmadığım bir şekilde, iliklerime kadar bana inanıyordu.

O benim kayamdı. Benim

koynumdu. Kılıcım ve

kalkanımdı.

Yol gösterici ışığım ve sakinleştirici

karanlığım. Prensım. *Aşkım*.

O benim her şeyimdi. Ve

ölüyordu.

Kabullenmeyi reddettiğim kayıptan doğan keskin, çaresiz bir öfke beni ele geçirdi. Öfkemi büyüme sundum ve tanrısallığım şiddetli bir neşeyle kabul etti. Rüzgâr irademe boyun eğerken, boğazımdan kırık ve hırçın bir çığlık koptu.

Hava, Yrselle'in gryvern'ına mermer bir duvar gücüyle çarptı. Canavar yana doğru devrildi ve Yrselle çığlık atarak havalandı. Her iki figür de bulutların arasında serbest düşüşle kayboldu.

Diğerleri bön bön baktı, mırıldandı, kaşlarını çattı, Yrselle'in dönüşünü izlemek için iki büklüm oldular - bakışları yüzümden hiç ayrılmayan Luther hariç.

Parmakları şefkatle elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. Elini indirdiğinde gözyaşlarımın parıltısını teninde gördüm. Öfkem parçalandı ve ben de parçalandım.

Beni göğsüne bastırdı ve ben onun kollarında ağlarken diğerleri sessizliğe gömüldü.

"Sen en büyük armağansın," diye mırıldandı kulağıma. "Tanıştığın herkese, bu kıtaya ve tüm insanlarına." Omzuma bir öpücük kondurdu. "Ama özellikle benim için. Tek dileğim..."

Sesi çatallaştı ve ona bakmak için geri çekildim. Yüzümü sert, koruyucu avuçlarının arasına aldı, gözleri parlıyordu. "Keşke orada olup senin dönüşeceğin her şeyi görebilseydim."

Uzun bir nefes verdi ve onunla birlikte kargaşası da geçti. Yorgun yüz hatlarına sakın bir kabulleniş yerleşti. Kasları yumuşadı, çenesi gevşedi.

Daha iyi bir kadın, onun sonunda hak ettiği huzuru bulduğunu görmekten memnun olabilirdi.

Daha iyi bir kadın *değildim*.

"Bana öyle bakmayı kes," diye tısladım. "Bunu sensiz yapmayacağım. Ya biz oluruz ya da hiçbir şey."

Dudakları aralandı, beni ikna etme arzusu dilinin üzerinde dans ediyordu.

Ben de onlara yapacak daha iyi bir şey verdim. Yakasından tuttum ve itirazlarını bir öpücükle bastırdım - çaresiz bir dua değil, bir savaş ilanı. Meydan okumamda tanrılara ettiği yeminin bir yankısı: *Onu benden alırsan, ben de senin için gelirim*.

"Bir Bellator'la tartışılmayacağını bilmen gerekir," diye dudaklarına karşı nefes nefese kaldım.

Yüz ifadesi kızarmış, içinde hâlâ savaşılan savaşçının kıvılcımını ortaya çıkarmıştı. "Kendime engel olamıyorum. Siz Bellator'lar kızgın olduğunuzda çok etkileyici oluyorsunuz."

"Bunu sizin adınıza Teller'a ileticeğim."

Güldü ve bu ses kalbimi enfes bir neşeyle doldurdu. Keder ve öfke kapılarda canavar gibi dolaşıyordu ama en azından şimdilik ikisini de uzak tuttuk.

Umbros'la aramıza mesafe koymak için Sorae'nin kanatlarına daha fazla rüzgâr vererek bizi ileriye doğru ittim.

"Sence geri dönecek mi?" Taran sordu.

"Sanırım dersini aldı." Alixe ve Zalaric'e illüzyonlarını bırakmalarını işaret ettim, sonra da Luther'in avucunda isteksizce dönerek öne doğru baktım. "Ama eğer geri gelirse, bu sefer ben okuyacağım-"

Bir saniye önce
konuşuyordum. Sonra,
uçuyordum.

Bağ sayesinde Sorae'nin acısı ve paniği benimkiyle karıştı. Dünya dönüyor, bedenler havalanıyor, sesler bağıriyordu. Sert bir şey avucuma çarptı. Onu tuttum, tüm gücümle kavradım, vücudum kas ve kemikten oluşan bir duvara çarparken zar zor tutundum. Kara pullu bir gryvern'in parıltısı, Yrselle'in kıkırdamalarıyla birlikte yüzümün yanından vızıldayarak geçti. Bir yerlerde biri çığlık atıyordu, ses gittikçe uzaklaşıyordu.

"Diem!"

Luther'in sesi kaosu yararak geldi. Onu görene kadar başımı çevirdim; Taran'la birlikte altımda sallanıyordu, onları bağlayan kemer Sorae'nin pençesine asılmıştı. Kanadını çevreleyen kalın kıkırdağa tutunurken vücudum düzensiz bir şekilde sallanıyordu. Ağırlığımın orantısız çekimi altında havada kalmak için savaşıyor bir tarafa doğru yattı.

Bir el bileğime dolandı.

"Yrselle bize vurdu," diye bağırdı Zalaric beni Sorae'nin sırtına sürüklerken. "Alixé düştü."

Bakışlarım aşağıya, her saniye biraz daha küçülen çarpınan figüre kaydı.

Luther ve Taran'a "Dayanın!" diye bağırdım. "Sorae-go!"

Başını eğdi ve gökyüzünde bir taş gibi düştük. Sorae inanılmaz bir hızla uçuyordu ama Alixe çoktan uzaklaşmıştı, vücudu çok hızlı düşüyordu. İnişini yavaşlatmak için rüzgârı ikna etmeye çalışıp başaramadığım için büyüm bile ona ulaşamadı.

"*Daha hızlı, Sorae,*" diye yalvardım.

Kalp atışları ellerimin altında çılgınca çarpıyordu; kendi hayatı ya da Alixe'inki için değil, benim için. Benim mutluluğum için. Ne pahasına olursa olsun beni memnun etme arzusuyla doluydu.

Geçtiğimiz birkaç haftadan önce, bunun üzücü bir şey olduğunu düşünebilirdim - hayatını hizmete bağlayan büyü tarafından üretilen yüzeysel bir şey. Ama şimdi itaati sadece kölelik üzerine kurulu bir gryvern'in kalbini görüyordum. Tybold'un aksine, Sorae'nin bana olan sevgisi benim ona olan sevgim kadar gerçektir.

Alixé yaklaştıkça daha hızlı daldık. Büyüsünden bir dal fırlattı ama hâlâ ulaşamayacağımız kadar uzaktaydı.

Yrselle üzerimizde daireler çizerek yavaşça takip etti. "Seni uyarmaya çalıştım," diye azarladı. "Şimdi benimle geri gel, yoksa hepsini kaybedeceksin."

Onu görmezden geldim ve Sorae'nin boynunu okşadım. "Neredeyse geldik kızım, hadi, hadi!"

Denizin yüzeyi endişe verici bir şekilde yaklaştı. Bakışlarım Alixe'inkilerle kilitlendi ve bakışlarımda Luther'in gözlerinde gördüğüm hüznü yenilgiyi gördüm.

Barış yapıyordu. Kaderini kabulleniyordu.

"Hayır," diye bağırdım tanrılara. "Onları almanıza izin vermeyeceğim! Hiçbirini, beni duyuyor musun?"

Sihrimi dışarı fırlattım. Alixe sertçe sarsıldı ve rüzgârın avuçlarıminin bir uzantısı gibi onun altında kıvrıldığını *hissettim*.

"Yakaladım onu!" Taran bağırdı, eli bileğine dolanmıştı. Sorae sert bir şekilde yan yatıp bizi gökyüzüne geri fırlatırken botu suyun yüzeyini sıyırdı.

Zalaric'in yardımıyla Alixe, Sorae'nin sırtına tırmandı. Yüzü bembeyazdı ve elleri titriyordu ama doğasına sadık kalarak hemen savaşa geri döndü.

"Luther ve Taran sıkıştı," diye uyardı. "Kayışları birbirine dolanmış. Onları kesip *çıkarmamız gerekecek!*"

Yrselle'in gryvern'i yan tarafımıza çarptı. Sorae'nin boynuna doğru ilerledim, görüşüm sersemlemişti. Alixe bir eliyle beni, diğer eliyle de Zalaric'i tuttu ve mucizevi bir şekilde ikimizi de ayakta tutmayı başardı.

Çantam çarpmanın etkisiyle yerinden oynadı ve içindekiler havaya saçıldı. Lavanta alevi kavanozumun Kutsal Deniz'e doğru düşüşünü ve ardından mürekkep karası yüzeyinde paramparça oluşunu çaresizce izledim.

Kalbim beklenmedik bir üzüntüyle sızladı. Gryvern'in çoktan öldüğünü ve kurtarılamayacağını hatırlatarak kendimi başka tarafa bakmaya zorladım -şu anda bana ihtiyacı olanın aksine.

"Size son bir şans vereceğim," diye seslendi Yrselle. Gryvern'i yanımızda tempo tuttu. "Arkadaşlarının yaşamasını istiyorsan hemen geri dön."

Kavga, tanrısallığın *sesi kaynadı*, tınısı daha alçak, daha öfkeli, daha vahşi.

Bu sefer, ne planladığı bir sır değildi. Ormandaki kurt, meydan okumamdaki adam, Arboros açıklığındaki tanrı taşı cıvatası, tek bir gümüşü parıltıyla varoluştan silinmişti.

Şimdi tekrar yapabilirim. Bir kraliçe ve gryvern'i, iz bırakmadan öldü.

Düşündükçe ürperiyordum.

"Vazgeç Yrselle," diye bağırdım. "Ben eve gidiyorum."

İç çekti. "Pekâlâ. Eğer dönmekte ısrar ettiğin Luther'se, ben de yolumdan çekileceğim."

Parmakları kıpırdadı ve midem korkuyla doldu. "Taran, *hayır!*" Alixe çılgılık attı.

Onun dehşet dolu bakışlarını Sorae'nin pençelerine kadar takip ettim. Her iki adamın da çenesi düşmüş ve kaskatı kesilmişti, kolları yanlarında gevşek duruyordu; sağ kolu Luther'in boğazına dolanmış olan Taran hariç. Yüzleri ifadesiz olsa da, Taran'ın tutuşu istemsizce sıkılaştığında iki çift göz de dehşetle parladı.

Alixé Taran'ın kolunun etrafına ışıktan bir dal fırlattı ve çekti. Cildi cızırdadı ve kabarcıklar oluşturdu ama boğucu tutuşu amansızdı.

Luther nefes nefese kaldı. Yüzü önce pembeleşti, sonra kızardı.

"Bırak onları yoksa tüm tanrılar üzerine yemin ederim Yrselle, saltanatın sona erecek.

bu gece." Avucumu ona doğru kaldırdım ve o da tek parmağını salladı.

"Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin canım. Ellerin dolu." O da göz kırptı ve çenesini arkamdaki boşluğa doğru salladı.

Arkama baktığımda Alixe ve Zalaric'in aynı cam gibi gözlerle baktığını gördüm. Önce eğilmeye, sonra kaymaya, sonra da *düşmeye* başladılar.

Bir elimle Alixe'in kolunu tuttum ve diğer elimle Zalaric'i dik tutmak için bir rüzgâr çağırdım, ama aşağıya bir bakış kalbimi boğazıma düğümlledi. Luther'in gözleri geri kayıyor, dudakları morarıyordu.

Bir dehşet ürpertisi beni felç etti. Sorae bunu hissetti ve acı dolu bir trıl sesi çıkardı. Pençeleri Taran'ın etrafında sıkılaştı, bir pençesi göğsüne, kalbinin hemen üstüne saplandı. Sadık gryvern'inden bir teklif: Luther'in hayatına karşılık Taran'ın ölümü.

"*Hayır,*" diye bağırdım ama tutuşu gevşemedi.

Taran'ın gözleri benimkilerle kilitlendi. Gözlerinde, bunu yapmasına izin vermesi için yalvarışını gördüm. En iyi arkadaşını öldürdüğünü bilerek yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Savaş, tanrısallığım tekrar talep etti.

"Ben katil değilim," diye bağırdım. "Bana bunu yaptırmayın."

Zalaric sertçe sarsıldı ve geriye doğru eğildi. Hamle yaptım ve cüppesinin kenarını yakalamayı başardım, ama tam bunu yaptığım sırada Alixe kendini kenardan aşağı bırakırken neredeyse beni de beraberinde götürüyordu.

Yardımd edin, diye yalvardım kimseye ve hiç kimseye, ikisini de tutmak için savaşırken, dualarımın boşuna olduğunu biliyordum. Bu süreçte hayati bir parçamı yok etmeden çıkış yolu yoktu.

Ruhunuzun ne kadarını ateşe vermek istiyorsunuz?

Yıkık kalbimin son korları da kül olurken Luther'e son bir kez baktım.

Aniden, kör edici bir ışık parlaması gökyüzünü doldurdu ve ardından bunaltıcı bir sıcaklık dalgası geldi. Yanık ten kokusu burnumu yaktı.

Gözlerimi kırptım. Öncekinin aksine, büyüünün işe yaradığını *hissetmemiştim*. Ne yaptığımın farkına varmadan mı kullanmıştım?

Ama Yrselle ve gryvern'i hâlâ oradaydı. Serbest düşüşe geçtiler ve denize doğru savruldular. Çığlık atıyorlardı, feryat ediyorlardı, yuvarlanıyorlardı...

yanıyordu. Parlak, kükreyen alevler ikisini de kapladı.

Lavanta alevleri.

Alix ve Zalaric hızla gözlerini kırıştırdı ve başlarını salladılar, artık Kraliçe'nin kontrolünden kurtulmuşlardı. Zalaric onu yukarı çekmemeye yardım etti, sonra Luther hava yutarken ve Sorae'nin pençesi Taran'ın göğsünden kurtulurken rahatlayarak öne doğru yığıldı. Biraz uğraşarak onları serbest bıraktık ve güvenli bir yere çekmeyi başardık.

Herkes güvende olduğunda, beşimiz de yorgun ve nefessiz bir yığın halinde yere yığıldık.

Alix bizi gizlemek için Sorae'nin etrafına bir illüzyon çekti ve ben de batıya doğru hızlı bir rüzgâr çağırdım. Başım göğsüne çarparken Luther'in kolları belime dolandı.

"Eve," diye iç geçirdim. "Hadi eve gidelim."

ÇAPTER KIRK İKİ

Günler sonra, güneş gökyüzünde tepeye çıktıktan sonra, Lumnos'un kıyı şeridi ufukta belirdi. Kış, zümrüt rengi ormanlarını Cansız dallardan oluşan kasvetli küme bana Luther'in derisinin altında yayılan zehri fazlasıyla hatırlattı.

"Kutsanmış Akrabalara şükürler olsun," dedi Alixe. "Diem ve Sorae'ye teşekkür et," diye mırıldandı Taran.

Ben reddetmeme rağmen diğerleri sırayla uyuyabildikleri kadar uyumuşlardı. Sorae'nin bitkinliğini hissediyordum ve rüzgârımın yardımına ihtiyacı olduğunu biliyordum; Umbros Kraliçesi'nin akıbeti bilinmezken ve Luther'in ateşler içinde yanan bedeni sırtımdayken, dinlenmem için hiçbir umut yoktu.

"Eve geldik," diye mırıldandım başının omzumda uyukladığı şakağına doğru. Kıpırdamadı, ben de uyluğumda gevşemiş olan elini sıktım. "Luther, bak sarayı görebiliyorum."

Yine de kıpırdamadı.

"Luther?" Tekrar, daha yüksek sesle söyledim.

Cevap vermedi. Taran ve ben endişeli bir bakış paylaştık.

Taran onu omuzlarından kavradı ve dik durmasını sağladı. Luther'in bağı öne doğru eğik, çenesi göğsünde, kımıldamadan duruyordu.

Taran ona sert bir sarsıntı verdi. "Kuzen, uyan."

"Sorun nedir?" Alixe sesi gergin bir şekilde sordu. "O... o...?"

Döndüm ve çenesini kavradım. Elimin altındaki nabzını hissedince rahat bir nefes aldım ama çok yavaştı, çok zayıftı.

"Bilinci yerinde değil." Gözlerim yüzünde gezinerek gri solgunluğunu ve dudaklarının solgun rengini inceledi. Aşağıya baktığımda sürekli bir

Bacağı boyunca kırmızı akıyordu. "Çok ağır kanaması var. Taze gazlı bez ve ilaca ihtiyacı var ve..."

Bir mucize.

Bir mucizeye ihtiyacı vardı.

Öne döndüm ve bir elimi Sorae'nin boynuna bastırdım. "Yorgun olduğunu biliyorum ama-"

Daha sözümü bitiremeden onayını verdi ve bizi ileri itmek için kanatlarını öfkeyle çırttı. Titreyerek nefes alıp verirken, paniğe kapılmış kalbimi onun ritmine uydurmak için yavaşlatmaya çalıştım.

Ölümlü Şehir'in üzerinden geçerken, insanlar kayıp Kraliçelerinin dönüşüne hayret etmek için dışarı fırladılar. Yalnız da değillerdi; Emarion Ordusu üniformalı askerler ana caddeleri doldurmuştu ve on kişilik bir barikat Lumnos Şehri'ne giden yolu kapatmıştı. Cennet Sırası'nın arka sokaklarında bile onların uğursuz varlığının izlerini gördüm.

Tekrar Alixe'e baktım. "Sen gittiğinde bu kadar asker var mıydı?"

Başını salladı, yüz ifadesi benimki kadar sertti.

Sarayın yakınında, kraliyet arazisini çevreleyen kesintisiz bir halka vardı ve büyük gruplar her saray girişine yığılmıştı. Biz yaklaşırken her biri dönüp bizi izledi.

Sonunda, *nihayet*, Sorae süitimin dışındaki tüneğinde süzülerek durdu. Onu yanından ittim ve yere yığıldım. "Luther'i yatağıma götür ve giysilerini çıkar. Alixe, benimle gel."

İçeride, masam hâlâ Eleanor'un taç giyme törenimin sabahında ortaya koyduğu süsler ve kozmetik ürünleriyle doluydu. Onları gelişigüzel bir şekilde yere ittim ve biraz mürekkep ve kâğıt aldım.

Bir ilaç listesi karalamaya çalışırken ellerim titredi, ancak ortaya çıkan tek şey okunaksız kelimeler, yarım yamalak düşünceler ve yerine getirilmesi imkansız isteklerdi. İkinci doğa olması gereken şey, yabancı bir dilde rüya görmek gibi hissettirdi.

Küfredip katladım ve Alixe'in eline tutuşturdum. "Ölümlü Şehir'e git ve Maura'yı bul. Ona olanları anlat ve bu listedekileri getirmesini söyle. Hayır, bekle-her şeyi getirmesini söyle. Annemin notlarını da. Ve-"

Sertçe başını salladı. "Anlıyorum."

Sorae'ye geri koştuk. Gözlerimi kapattım ve alnımı onun ağzına bastırarak emirlerimi gönderdim - ve her şeyi yıpranmış kanatlarının dayanabileceği kadar çabuk yapması için bir ricada bulundum.

"Nereye gideceğini biliyor," diye bağırdım Alixe'ye. "Eğer askerler seni durdurmaya çalışırsa-" Gözlerimiz kilitlendi. "-Ne yapman gerekiyorsa yap."

Selamlamak için yumruğunu göğsüne vurdu. Bir dakika sonra gitmişlerdi.

Odaya geri döndüm ve Taran Luther'in vücudundaki giysileri keserken omzunun üzerinden baktım. Damarlardan oluğan ağ kalınlaşmış ve koyulaşmıştı, şimdi ayaklarına ve çenesinin kıvrımına kadar uzanıyordu. Yarasının etrafındaki deri sanki katranla kaplanmış gibi görünüyordu.

Sadece kalbinin üzerindeki boşluğa dokunulmamıştı. Bunun onu şu anda kaçınılmaz görünen şeyden kurtarabilecek bir şey, *herhangi bir* şey anlamına geldiğine dair aptalca bir umuda sarıldım.

"Diem?"

Ağabeyimin sesiyle başım döndü. Yatak odamın kapısında duruyordu, gözleri parlıyordu ve sırtıyordu.

"Evdesin," diye haykırdı.

Birbirimize koştuk ve kemik kıran bir kucaklaşmayla çarpıştık, çok ihtiyacım olan bir merhemdi. Altımda açılan karanlık, derinliksiz korku çukuruna düşüşümü durdurmak için diktiğim kırılğan cam sütunlar, dokunduğumuz anda çelik gibi sağlamlaştı. Kardeşimin istikrarlı gücü içime aktı ve beni herhangi bir büyüünün sahip olabileceğinden çok daha derin bir seviyede onardı.

Geri çekildi ve beni omuzlarımdan kavradı. "Tanrılara şükür iyisin. Bana iyi olduğunu söyledi ama inanamayacak kadar korkmuştum."

"Sana kim söyledi?"

"Luther. Güvende olduğunuzu bildirmek için Umbros'tan bir haberci şahin gönderdi."

Kalbim sıkıştı. *Tabii ki* vardı.

Teller'ın gözleri üzerimde geziniyor, akşam yemeğinden kalma yakut kaplı elbisemi, yanaklarımı boyayan gözyaşı damlalarını ve Luther'in yaralarından derime bulaşmış kanı inceliyordu.

"Alevler adına, D. Ne *oldu*?"

Vücudum bu hikâyenin ağırlığıyla çöktü - hâlâ arkamda gelişmekte olan bir hikâye.

"Sana yakında her şeyi anlatacağım. Şu anda odaklanmam gerekiyor-"

Bir çılgılık odayı yırttı. Yürek parçalayan, ruhu parçalayan bir çılgılık, göğsüme saplanan sıcak bir bıçak.

"*Luther?*" Lily boğuk bir sesle konuştu. Dehşetle yatağa baktı, yuvarlak gözleri çoktan yağlarla dolmuştu.

Teller telaşla bana baktı. İstirabımı görünce sormadığı soruyu cevaplamış oldu.

Taran öne çıkarak onun görüşünü engelledi. "Bunu görmemelisin Lil. Önce onu temizleyelim."

Bir hıçkırık koptuğunda elleri ağzına gitti. "O... o mu? O...?"

Koşarak kolundan tuttum ve yüzüme doğru döndürdüm. "O yaşıyor, sadece hasta. Kötü göründüğünü biliyorum ama iyileşecek. Onu iyileştireceğim."

"*Diem,*" diye gürledi Taran uyararak.

Benimle kardeşinin arasına baktı, alt dudağı titriyordu. "Bunu yapabilir misin? Onu kurtarabilir misin?"

Yapılacak en doğru şeyin dürüst olmak olduğunu biliyordum. Bu Lily için zaten yeterince zor olacaktı. Ama gerçeği ona itiraf etmek, kendime itiraf etmek anlamına geliyordu ve bu da henüz kendime yakıştıramadığım bir şeydi.

Yine de "Evet, yapabilirim" diye cevap verirken onun gözlerine bakmaya kendimi zorlayamadım.

"*Diem,*" dedi Taran tekrar.

"Ne?" Onu tersledim. "Seni kurtarmaktan asla vazgeçmedim, değil mi?"

Yumruklarını sıkarken ön kollarındaki kaslar seğirdi. Dişlerini sıktı. "Peki. Yardım etmek için ne yapabiliriz?"

Onları hemen işe koyuldum; Zalaric bir leğene ılık su dolduruyor, Taran sabun ve temiz gazlı bez topluyor, Teller ve Lily ise sarayın bahçesine ektiğim şifalı bitkileri topluyorlardı. Şüpheleri göz ardı edilemez olsa da, faydalı olmanın verdiği dikkat dağınıklığı için minnettar olduklarını da söyleyebilirim.

Görevlerini tamamlamak üzere yola koyuldular ve kısa bir süre için Luther'le yalnız kaldık. Usulca yatağa, onun yanına uzandım ve yüzündeki saçları geriye doğru taradım.

Hâlâ çok heybetli görünüyordu. Keskin çenesi bir silah, yara izi ise bir savaş bayrağıydı. O bir savaşçıydı. *Benim* savaşçım. Düşmanlarımla savaşmaya her zaman hazırdı ve şimdi o düşman ölümdü.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum, karşılık olarak hissettiğim durgunluktan nefret ediyordum. Ağzının baskın eziciliğini, parmaklarının saçlarımdaki sahiplenici çekişini, benimkine ikiz alev olan o ateşli tutkuyu bir daha hissedebilecek miydim?

Kendime mi? Onun gerçek gülümsemesi olan güneş ışığını, nadiren parlamasına izin verdiği o zor kazanılmış neşeyi görebilecek miydim?

"Bana geri dön," diye yalvardım. Elim kalbinin üzerindeki lekesiz deri parçasına kaydı.

Biliyordum, demişti. Kindred'ın tüm büyüünü kullanabilirsin.

Ben kendimde görmeden önce o bende görmüştü. Ignios'a kadar, yanıma gelmek için beni saran alevlere göğüs gerdiğinde, onların benim olduğunu ve sevdiğim adama zarar vermeyeceklerini biliyordu.

Ve eğer Lily'yi iyileştirmem konusunda haklıysa, onu da iyileştirme şansım vardı.

Benim yapamadığımı tanrısallığının anlamasını umarak büyümü ona akıttım. Avucumdan göğsüne doğru karıncalandı ve endişeli bir arayışla etrafını sardı.

Ona yardım *etmek istiyordu*, kendi yöntemleriyle ve kendi nedenleriyle. Uzun eve dönüş uçuşumuz sırasında ne kadar çok kullandığımdan dolayı zayıflamış olsa da, ortak bir aciliyetle titreşiyordu, sanki onun içinde önemli bir parçamızın yandığını biliyordu ve eğer o sönerse, biz de sönebilirdik.

Benim büyüüm derinlere doğru ilerledikçe, Luther'in tanrısallığı minnetle onu karşılamak için yükseldi. Yan yana şifreli bir ahenkle mırıldandılar, bilinmeyen nedenlerle bizi her zaman yakınlaştıran o garip ruhani dansa kilitlendiler.

Tanrı taşını onun içinde de hissettim. Dokunduğu her şeyden hayat sızdıran yıkıcı bir madde olan ölüme fiziksel bir şekil verilmişti. Kemiğe, ete ve tendona işliyor, gerildiği yerde dokular soluyor ve çürüyordu. Luther'in kanı ondan kaçıyor gibiydi, yarasına hücum ediyor ve vücudunun dönüştüğü tabuttan kurtulmak için son bir umutsuz çabayla dışarı sızıyordu.

Onu yaklaştırırken büyüüm ürperdi. Organlarının iyileştiğini hissettiğimde kısa süreliğine sevinçten havalara uçtum ama hasar iyileştiği kadar hızlı bir şekilde geri döndü. Zehirle doğrudan savaşmaya çalıştığımda, tanrısallığım tısladı ve yanmış gibi geri çekildi ve hiçbir yalvarış onu dayanmaya ikna edemedi.

Gerçek yıkım nihayet kalbine ulaştığımda geldi. Kararmış ölüm sarmalları onu küçülen bir kafesin içine almıştı. Mucizevi bir şekilde hâlâ güçlüydü, ölümlü çevrili olmasına rağmen eti sağlıklı ve canlıydı. Bana verdiği sözü tutmaya kararlı bir şekilde meydan okurcasına çarpıyordu.

ama tanrı taşının amansız gücü altında boğuluyordu ve büyüm yardım etmek için güçsüz görünüyordu.

Umudum kırılmıştı. Eğer baskıyı hafifletmenin bir yolunu bulamazsam, Luther'in savaşçı kalbi bile düşecekti.

Büyümü isteksizce geri çektim. Luther'in tanrısallığının benimkine yapıştığını ve kalmamız için yalvardığını hissettiğimde irkildim. İkisini de kurtarmak için.

"Diem? Az önce iyi haberi duydum. Bu...? Oh... Oh, hayır..."

Kapının yanında Eleanor'un elleri göğsündeydi, güzel yüzü kederle buruşmuştu.

"Olamaz," diye fısıldadı. "*O olamaz.*"

"O iyi olacak," diye mırıldandım. Keder içimdeki her boşluğu doldururken boğazım daraldı. "Bir şifacı yolda. Onu iyileştirecek."

Luther'in zehirli bedenine baktı, safir bakışları anlaşılmazlıkla doluydu. Yürüyüp yanıma oturdu, sonra elimi kendi elinin içine aldı.

"Seninle kalacağım," dedi. "O iyileşene kadar..."

Başka bir şey söylemedik. Taran ve Zalaric döndüler, sonra Zalaric Luther'in derisindeki kanı yıkamama yardım ederken Taran ve Eleanor bir köşede kucaklaşıp sessizce mırıldandılar.

Ne konuştuklarını, itiraf ettikleri gerçekleri biliyordum. Ama gözlerimi başka yöne çevirmeye zorladım ve kulaklarımı doldurmak için mırıldandım. Şimdilik yalana ihtiyacım vardı.

Bir süre sonra geri döndüler ve Eleanor yanıma sokulurken Taran Luther'in yanına oturdu, elini arkadaşının koluna dayadı. Sessizlik koyulaşırken ben bakıma devam ettim.

Yaklaşan kanatların sesiyle dördümüz de ayağa fırladık.

"Diem!" Maura paniklemiş olduğu kadar rahatlamış bir sesle bağırdı. Alixe'nin arkasında yüzüstü yatmış, yeşil bir yüz ve bembeyaz parmak eklemleriyle Sorae'nin sırtına tutunmuştu.

Onu yere yatırdım. Kollarımda sallanıyor, aval aval Sorae'ye bakıyordu.

"Az önce uçtum," diye nefes nefese kaldı. "Saraya. Bir *gryvern* üzerinde. Beni yemeye bile çalışmadı! Ve sen, sen..." Kendine gelir gibi oldu ve gözleri beni tepeden tırnağa tarayarak doğruldu. "Çok kötü kanaman olduğunu söyledi. Yara nerede?"

Kaşlarımı çattım ve yüzünü buruşturan Alixe'ye baktım. "Ona yaralı olanın sen olduğunu söyledim. Yapabileceği her tedaviyi getirmesi için ona daha fazla motivasyon verebileceğini düşündüm."

Belki de çok acımasız bir yalandı, ama istesem de bunun için Alixe'e daha fazla minnettar olamazdım.

Maura kaşlarını çattı. "Yaralı *değil misin*?"

"Hayır. Luther, o..." Sesim kesildi ve Maura'nın öfkesi yumuşadı.

"Göster bana," diye ısrar etti.

Şifacı olarak geçirdiğimiz yıllar ikimizi de her türlü korkunç yaralanmaya karşı duyarsızlaştırmıştı. Hastaların ve ailelerinin kartal gözleriyle izleyeceklerini ve sevdiklerinin kaderini sadece bizim ifadelerimize göre değerlendireceklerini bildiğimiz için tepkilerimizi kontrol etmekte ustalaşmıştık. Normal bir günde, en acımasız yaralar bile kaşlarımızın kalkmasına neden olmazdı.

Maura onu içine çekerken sadece kısa bir an tereddüt etse de, o kısacık saniye -dudaklarının aşağıya doğru titremesi, gözlerini kırptırması- kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu.

Yarası ve tedavisi hakkında bildiğim her ayrıntıyı sıraladım, sonra çantasını buldum ve içindekileri yere attım. Umbros'tan aldığı bitkileri kaptım ve Taran'da başarıyla kullandığım lapayı özenle yeniden yarattım.

Maura dinledi, arada bir soru sordu ama başka bir Gey söylemedi. Luther'in yarasını, nabzını, gözlerini, nefes alışını inceledi. Tüm bunlar olurken bir santim uzağında durdum ve ona her dokunduğunda irkildim.

Gözleri bana kaydı. "Şimdiden bir Fortos şifacısına görüldüğünü mü söyledin?"

"Evet. Dün, Umbros'ta. Ve..." Durakladım. "Burada. Az önce."

Diğerleri şaşkın bakışlar attılar, ancak Luther'in büyüme ilgili açıklamasını duyacak kadar yakınımda olan Taran, gözlerimi anlayışla karşıladı.

"Ve yardım edemediler mi?" Maura sordu.

"Toksin büyülü iyileştirmeye yanıt vermiyor. Başka bir şekilde çıkarılması gerekiyor."

Kullandığım bitkileri inceledi, hala sadece belli belirsiz mırıldanmalar ve düşünceli, uzun bakışlar sunuyordu.

"İşe yarayan lapa için Ignios'taki bir pınarın suyunu kullandım. Belki de kaynağın iyileştirici bir özelliği vardı. Geri dönüp daha fazlasını alabilirim-"

"Hayır," dedi Taran ve Alixe hep bir ağızdan.

Sorae'ye baktım, uzun bir yolculuğa daha çıkıp çıkamayacağı ve yolda kimlerle karşılaşabileceğimiz üzerine kafa yoruyordu.

"Majesteleri," dedi Alixe nazikçe, "Luther bunu yapmanızı istemezdi."

"İlk seferinde oradan zar zor canlı çıkabilmiştik," dedi Taran.

"Umurumda değil," diye mırıldandım.

Bana doğru bir adım attı ve hırladı. "*Luther* umursardı. Eğer sana bir şey olursa... bununla yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğini biliyorsun."

Ben de onun hareketini yankıladım ve meydan okumasını ters bir bakışla karşıladım. "Uyandığında ve bunu bana kendisi söylediğinde, bunu dikkate alacağım. O zamana kadar, riske atılacak olan *benim* hayatım."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diye atıldı Maura. Bir elini sırtıma koydu ve beni kapıya doğru itti. "Yolculuğundan dolayı yorgun olmalısın. Neden ben Prens'le ilgilenirken sen de dinlenmiyorsun?"

Kemiklerim kırıldı. "Yorgun değilim."

"O zaman neden kendine çeki düzen vermiyorsun? Belki güzel, sıcak bir banyo yaparsın?" "Maura, ben gitmiyorum."

"*Diem*."

Bir an için karşımda duran annemdi. Maura'nın annem ortadan kaybolduğundan beri bana karşı takındığı nazik ebeveyn tavrıyla değil, gerçek, çok içten bir şekilde.

Annemin boyun eğmeyen, tartışmaya yer bırakmayan sesi. Yaşlanmış yüzü, sert ama sabırlı bakışları. Kırıştıklarında en sıcak kucaklaşma hissini veren o altın sarısı gözleri.

Ve onu özledim. Tanrım, onu çok özledim.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Onu da kaybedemem."

Anlayışı ortaya çıktıkça alnında derin çizgiler oluştu. Uzun zaman önce, düşünceli bir Prens'in görünürdeki ilgisi yüzünden benimle alay etmişti.

Umutsuzluğum, aramızda *ilgiden* çok daha fazlası olduğunun kanıtıydı.

Eleanor koluma girdi. "Neden benimle oturmuyorsun? Şöminenin yanına birkaç sandalye çekeriz."

Maura itiraz edemedi tekليفini kabul ettim. Eleanor beni dikkatle Luther'den uzağa bakan bir sandalyeye oturttu. Zalaric ve Alixe bize katılırken, Taran geride kalıp Maura'nın Luther'in baygın bedenine manevra yaptırmasına yardım etti.

Eleanor dikkatimi dağıtmak için yolculuğumuzla ilgili sorular sorup durdu. Her birine bir avuç kelimedenden fazlasını söyleyemedim ve diğerleri de sonunda ayrıntıları doldurmak için araya girdi.

Onlar konuşurken boş gözlerle ocağa baktım ve kendimi ateşin dansında kaybettim. Belki de bilinçsizce, büyümü içine attım ve şömineyi yutmak için kabardı, sıcak alevler taş örtünün kenarını yaladı. Diğerleri irkilerek sıçradı ve bana belirsizlikle baktılar.

Alevlerin turuncu-kırmızı parıltısı içinde Luther'in yüzü bana bakmaya devam ediyordu. Cephanelik saldırısı sırasındaki cehennem. Arboros açıklığındaki dragonfyre. Muhafızların kampındaki patlamalar. Ignios sahilindeki alev duvarı.

Bazı açılardan, bizi bir araya getiren ateşti. Ateş bizi dövmüş, eritmiş, birbirimize kaynaştırmış ve tek, yılmaz bir güç haline getirmişti.

Eğer başarısız olursam onu kabul edecek olan ateş - kutsal Sonsuz Alev'in Ölmeyen Ateşi, değerli ruhların son dinlenme yeri.

Keşke ateş onu da kurtarabilseydi.

Bana hediye ettiği anka kuşu madalyonunu düşünürken elim dalgınca boğazıma gitti. Onu almak için ayağa kalktığımda ana salondan bağırma sesleri geldi.

"Oraya giremezsin!"

"Burası benim sarayım, istediğim yere gidebilirim."

"Bunlar Majestelerinin kişisel odaları." "Baba, lütfen, bekle-"

Yatak odamın kapısı çarparak açıldı ve taş duvardan sekti. Luther'in babası Remis içeri girdi, onu Remis'in karısı Avana izledi, sonra Lily, Teller ve Perthe, onu yanan cephanelikten sürükleyerek hayatını kurtardıktan sonra kendini benim hizmetime adayan Alçalmış.

"Majesteleri, geri döndünüz," diye soludu Perthe ve diz çökerek selam verdi.

"Gerçekten de öylesin," diye mırıldandı Remis. Gözleri odanın geri kalanını taramadan önce beni incelerken sadece başını salladı.

Teller Lily'nin bileğini tuttu ve onu bana doğru çekti. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bahçeden dönerken bizi görmüş ve takip etmiş."

Perthe'ye ayağa kalkmasını işaret ettim ve o da ayağa kalkarak yanıma koştu.

"Gittiğiniz süre boyunca kardeşinizin yanında kaldım Majesteleri," diye yemin etti. "Onu bir saniye bile terk etmedim."

Teller kaşlarını çatarak, "Kesinlikle öyle bir şey yapmadı," dedi.

"Teşekkür ederim Perthe," dedim elini sıkarak. "Sadakatin büyük takdir görüyor."

Lily bahçe bitkilerinden oluşan bir sepet uzattı. Gergin de olsa minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdim ve sepeti Maura'nın yanına koymak için acele ettim.

"Isırgan otu ve allık mantarını bir merheme katarak deneyebileceğimizi düşündüm," diye söze girdim. "Daha önce yapıldığını sanmıyorum ama-"

"Bu... *tanrı taşı* mı?" Avana çılglık attı. O ve Remis yatağın ayak ucunda durmuş, aynı derecede solgun görünüyorlardı. "Kutsanmış Kindred, o ölecek."

Lily Luther "e doğru yürüdü ve onun elini tuttu. "Hayır anne. Diem ve Maura onu kurtaracaklar."

Maura önce ona, sonra bana baktı ve kaşlarını çatı.

Remis perili bir bakışla oğluna baktı. Başı yavaşça sallandı. "Tatlım, üzgünüm. Artık çok geç. Artık onu kimse kurtaramaz."

"Yara izini aldığında da böyle düşünmüştün, değil mi?" Soğuk bir şekilde söyledim. "Ama işte burada."

Sertleşti. "Luther sana söyledi mi?"

"Oh, bana her şeyi anlattı." Öfkeyle kararmış bakışlarım kısa bir süreliğine Avana'ya kaydı. "*Her şeyi*. İyileştiğinde senin adına benden merhamet dileyeceğini umsan iyi edersin."

Remis huzursuzca kalabalık odaya bakarken birkaç kaş havaya kalktı. Gözleri durakladı ve Zalaric'e dikildi. "Sen de kimsin?"

Açılı çenesini kaldırdı. "Benim adım Zalaric Hanoverre. Luther'in eski bir arkadaşıyım."

Remis'in kaşları içe doğru oyuldu. "Hanoverre Hanesi'nin her üyesini tanırım. Neden senin adını hiç duymadım?"

Tüylerim diken diken oldu ama Zalaric sinirlenmedi.

"Ben bir yarı ölümlüyüm," dedi kesin bir ifadeyle. "Çocukken Umbros'a kaçtım. Şimdiye kadar orada yaşıyordum."

"Ve benim davetim üzerine burada," diye ekledim.

"Lumnos'a bir Hanoverre piçini mi getirdin?" Remis tısladı. "Onu bulurlarsa ne yapacakları hakkında bir fikrin var mı?"

"Safkanlık gururları hakkında her şeyi biliyorum," dedim, hatırladıkça gözlerimi devirerek. Hanoverre Hanesi'nin tek bir kırmızı damlası olan beyaz bir gülden oluşan mührü bile ölümlüleri kendi soylarından uzak tutma takıntılarını sembolize ediyordu.

Zalaric'in sadece varlığı bile yeterince skandal yaratırdı; saraya davet edilmesi ise çağlar boyunca sürececek bir drama olurdu. "Kraliyet'in koruması altında, bu yüzden bana ve Corbois Hanesi'ne savaş açmak istemiyorlarsa bir şey *yapmasalar* iyi olur."

"Herkes bize çoktan savaş ilan etti - yoksa siz Meydan Okumanızda neler olduğunu çoktan unuttunuz mu?"

"Oh, hiç unutmadım." Tatlı tatlı gülümsedim. "Hanoverre Evi de unutmasa iyi olur."

"Ve beni bulmalarına gerek yok," diye söze girdi Zalaric. "Onları kendim bulmaya niyetliyim."

Remis burnunun kenarını sıktı ve sinirli bir iç çekti, sonra tekrar oğluna baktı. Şaşırtıcı bir şekilde ifadesindeki sıcaklık biraz azalmıştı. "O neden burada?" diye sordu Maura'yı göstererek. "Bir Fortos şifacısı göndermeliyiz."

"Godstone büyüye yanıt vermez," dedim. "Sadece ölümlü bir çare onu durdurabilir."

"Ve işe yarayacak bir tane var mı?"

Maura ve ben birbirimize sessizce baktık.

Yanına geldim ve Remis ile yatağın arasına girdim. "Ona çalışması için alan veriyoruz, bu da *senin* gidebileceğin anlamına geliyor."

"Ben burada kalıyorum." "Hayır, kalmıyorsun."

Remis yerinden kıpırdamadı. "Bu bir rica değildi. Onunla kalıyorum."

"Ne haliniz varsa görün. Seni burada istemezdi." Cızırdayan ışıktan eldivenler ellerimi ve kollarımı kapladı. "Ama istersen bunun için benimle dövüşebilirsin."

Ona ortak sırrımızı hatırlatmak için soğuk bir gülümseme attım - Meydan Okuma'da bozulan pazarlığımız yüzünden büyüsunü kaybettiğinden beri bana karşı güçsüzdü. *Herhangi birine* karşı.

Çenesini esnetti. "Luther ve benim farklılıklarımız var ama o hâlâ benim oğlum. Benim ve yöntemlerim hakkında ne düşünürseniz düşünün, ailemi önemsiyorum. Yaptığım her şey onları korumak için. Luther bile size aynı şeyi söyleyecektir."

Ona ters ters baktım, o da bana ters ters baktı, avuçlarımda çıtırdayan büyü dışında oda sessizdi.

Kararlılığım sarsıldı. Aile benim zayıflığımdı - Remis'in bildiği ve benim zararına kullandığı kesin olan bir zayıflık.

Ama Luther babasından nefret ediyordu. Remis ona hakaret etmiş, onu tehdit etmiş, onu *yaralamıştı*. Luther'in ölümlü annesini öldürmüş ve bu süreçte neredeyse onu da öldürüyordu. Eğer bu gerçekten Luther'in sonuysa, etrafının kendisine bu kadar acı çektiren adamla değil, sevdikleriyle çevrili olmasını hak ediyordu.

"Majesteleri?"

Lily ailesinin yanına doğru yürürken yumuşak sesiyle bana seslendi. Gözleri kırmızı çerçeveli ve şişti. "Bırak kalsınlar. Lütfen mi? Benim için mi?"

Avana bir kolunu Lily'nin omuzlarına doladı ve Remis kızının elini sıktı.

Kendi annem ve babamın düşünceleri yaralı kalbimi bombardımana tuttu. Sertçe yutkundum. "Elbette Lily. Senin için her şeyi yaparım."

Bana minnettar bir gülümseme fırlattı ve zekice bir hareketle onları odanın öbür ucundaki oturma alanına götürdü.

Sihrimi bir fiskeyle uzaklaştırdım ve yatağa döndüm. Luther'in lekeli tenine bakarken, onu kaplayan karanlık kendi ruhumun içine sızıyor gibiydi.

Teller ve Taran iki yanımda belirdiler. Teller elini omzuma koydu, babamıza çok benzeyen bir jestti bu. Bu huysuz aşinalık neredeyse beni benden alıyordu.

Taran kollarını kavuşturdu. "Lu, sen ve Remis arasındaki hesaplaşmayı kaçırdığı için çok kızacak."

"Ne zaman isterse bir tane daha koymaktan mutluluk duyarım."

Bir kahkaha attı, sonra yere baktı. "Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan Ignios'a gidip o kaynaktan biraz daha su getireceğim. Sen burada kalmalısın. Eğer seni görmek isterse-" Durakladı, boğazını temizledi. "-uyandığında."

Başımı Taran'ın omzuna yasladım. "Bunu bir düşüneyim," diye mırıldandım. Çılgınca bir tahmin için hayatımı riske atmak bir şeydi; Taran'inkini riske atmak başka bir şeydi. "Belki daha iyi bir yolu vardır."

Denizdeki savaşımızdan kalma yanıklar hâlâ kollarını kaplıyordu. Bir avucumu tenine koydum ve büyümün içine işlemesine izin verdim. Yaralar düzleşirken titredi, sonra soldu, sonra da kayboldu ve Arboros'tan kalan tanrı taşı yaralarının son izlerini de beraberinde götürdü. Sessiz, yüklü bir bakış alışverişinde bulunduk ama başka bir şey söylemedik ve uzun bir süre sonra başı benimkine yaslanmak için eğildi.

Zalaric gelip Taran'ın yanında durdu ve parmağını Taran'inkine doladı; Eleanor ve Alixe de Teller'ın yanında toplandı. Altı kişi

Her birimiz kederin, korkunun ve bilinmeyenin kendi karanlık tonlarında kaybolmuş bir halde, sözsüz bir nöbet tutuyorduk.

"Ona onu sevdiğimi hiç söylemedim," diye fısıldadım. "Ya hiç şansım olmazsa?"

"O biliyor," dedi Taran kesin bir ifadeyle.

Alix ve Eleanor başlarını salladılar ve Teller'ın eli omzumda sıkılaştı.

Maura sayısız karışımı Luther'in ağzına ve yarasına sürerken çok zaman geçti. Onun yanına oturdu ve bizim nöbetimize katıldı, herhangi birinin bir etkisi olup olmayacağını görmek için bekledi.

Sonunda çantalarını yeniden yerleştirmeye ve bana konuşmamız gerektiğini söyleyen kaçamak bakışlar atmaya başladı. Bu konuşmanın getireceği şey boğazıma düğümlendi.

Kendimi arkadaşlarımdan kurtardım ve onunla birlikte balkona doğru yürüdüm. Sorae yan yatmış, dinleniyor ama uyumuyordu, altın rengi bakışları Kraliçesi ve Prensi arasında gidip geliyordu.

Maura bana döndü ve iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Yapabileceğim her şeyi yaptım, canım. En güçlü çarelerimin hepsini kullandım. Vücudu yanıt vermiyor." Gözleri sulanmaya başladı. "Yapabileceğim bir şey olsaydı, ne olursa olsun, bunu senin için yapacağımı biliyorsun. Zaten çok şey kaybettin."

Gözlerimi kırıştırdım, kendimi birden uyuşmuş hissettim.

Elini yanağıma koydu. "Çok üzgünüm Diem. Vedalaşma vakti geldi."

Tekrar göz kırptım. "Annemin notlarını getirdin mi?"

"Bıraktım. Yatağın yanındaki masaya bıraktım. Gerçi onları çoktan gözden geçirdim. Hiçbir şey yok-"

"Teşekkür ederim." Ona boş boş baktım. "Ziyaretin için sana ne borçluyum?" Bana kederli bir bakış attı. "Hiçbir şey canım."

Tartışacak enerjim yoktu. Daha sonra bir kese altın göndermeyi aklıma not ettim ve yorgun bir şekilde ayağa kalkan Sorae'ye sessiz bir ricada bulundum.

"Gryvern'le dönerken iyi misin?" Balkondan dışarı baktım. "Bir at ayarlayabilirim ama sokaklardaki onca asker varken..."

"Gryvern iyi," diye atıldı ama Sorae keçeleşmiş kürkünü silkeleyince sışradı.

Sorae'nin sırtına yüklenmesine yardım ettim ve gryvern'immin kulağına nazikçe uçması için bir istek mırıldandım. Ben geri çekilirken Maura öne uzandı ve

bileğimi tuttu. Avucuma soğuk ve camsı bir şey koydu, sonra parmaklarımı onun etrafında kıvırdı ve elimin arkasını sıvazladı.

"Eğer durumu kötüleşirse," dedi sadece.

Sorae uçarken ve ikisi ufukta küçülürken geri çekildim. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyordu ama gün batımının olağan mücevher tonlarından hiçbir iz yoktu. Sadece kasvetli grinin sonsuz genişliği vardı.

Balkonun kenarına kadar yürüdüm ve avucumu taş korkuluğun üzerine açtım. İçinde tanıdığım mavi-yeşil bir sıvı olan küçük bir kavanoz vardı. Bir uyku ilacı - en güçlü olanımız. Ne kadar dayanılmaz olursa olsun acıyı keser ve hastaya ıstırabından mutluluk verici bir rahatlama sağlardı.

Ayrıca kalplerini ve ciğerlerini de yavaşlatır. Bir damladan fazla verilmezse çok az. Ancak daha fazla verilirse, ölümcül bir hastayı ölümün serbest bırakılmasına kolaylaştırmak için acısız bir yoldu.

Çoktan kaybolmuş bir ruh için son bir merhamet.

CHapTer İLK ÜÇ

Öğleden sonra akşam oldu, akşam da somurtarak geceye karıştı.

Luther'in durumu değişmedi.

Herhangi bir haber olursa onları çağıracağıma söz verdikten sonra Alixe, Taran ve Zalaric banyo yapmak ve sıcak bir yemek yemek için ayrıldılar. Ben aynısını yapmayı reddedince, Eleanor yiyecek gönderilmesi için koşuşturdu, Perthe ise kapımdaki görevine devam etti. Remis kalmak için ısrar etse de mesafesini korudu, sadece ara sıra Luther'in yanına gidip sessizce onu izledi.

Kendimi meşgul etmek için, Luther'in gazlı bezinden saat başı kanayan yarasıyla ilgilenmek ve annemin notlarını karıştırmak için yanındaki yatağa kıvrılmak arasında gidip geldim. Godstone üzerine yazdıklarını okumak sadece on dakikamı aldı ve zaten bilmediğim bir şey olmadığını fark etmem daha da kısa sürdü.

Yine de ısrar ettim, kurtuluşunun anahtarını bulmak için inatla sayfaları çevirdim.

Topuğumu kemiren ve bırakmayı reddeden bir not vardı. Kenar boşluklarına karalanmış ve daire içine alınmış bir yorum:

Diem-Coeurîle
godstone=dea&
life=?

Okumam yasak olan notlarda adımı görmek yeterince garipti, ama yeri özellikle ilgi çekiciydi - hemen yanında

olası çözüm yolları ile ilgili bölüm.

Dudağımı çiğnerken bacağım huzursuzca sallanıyordu. Onu Fortos'taki hapishaneden kaçırabilir miydim? Luther'in süresi dolmadan bunu yapabilir miydim?

"Bu bakışı nerede görsem tanırım," dedi Teller, yanımda otururken. "Bir şeyler planlıyorsun. Kötü bir şey."

İnkâr etmeye zahmet etmedim.

"Bak." Günlüğü ona uzattım ve ilginç notu işaret ettim. "Ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Kaşlarını çattı ve daha yakından baktı. Kendimi umut etmekten alıkoymaya çalıştım ama sonunda başını salladığında midem daha da aşağı indi.

"Belki de adada bir tedavi olduğunu düşünüyordur," diye önerdi. "Senin Soyundan geldiğini biliyorsa, bir gün buna ihtiyacın olacağından endişelenmiş olabilir."

"Flameroot mu?" diye sordum. "Sadece Coeurîle'de yetişir." Omuz silkti. "Sence faydası olur mu?"

İçimi çektim ve yüzümü ovuşturdum. Her şeyi denemeye hazırdım ama içimden bir ses bunun çıkmaz sokak olduğunu söylüyordu. Taran'ı henüz Ignios'a göndermemiş olmamla aynı nedendi bu, Fortos'a giden gryvernback yerine burada olmamla aynı nedendi.

Luther beni önsezilerime güvenmeye teşvik etmişti. Şimdiye kadar, bu tavsiye bana iyi hizmet etmişti. Ama o ölürken burada oturup hiçbir şey yapmamak beni parçalıyordu.

Yarasına baktım, taze kan yeni gazlı bezi boyamaya başlamıştı bile. Kaçırdığım bir şey olduğunu *hissedebiliyordum*, bir ipucu gözümün içine bakıyordu.

Defteri kapattım ve bir kenara koydum. "Sanırım annemle ilgili haberleri duymuşsundur."

"Yaptım." Kollarını dizlerine dayadı ve ellerine baktı. "Coeurîle'de tutuklandığını söylediler. Onu orada gördünüz mü?"

"Sadece bir saniyeliğine, saldırıdan önce." Kolumla onu dürttüm. "Sağlıklı görünüyordu. Yaralanmamıştı."

Başı daha aşağıya sarktı. "Onu idam edecekler, D. Ona ne olduğunu bilmemekten daha kötü bir şey olabileceğini düşünmemiştim ama şimdi..." Gözlerini ovuşturdu. "Keşke gitmiş olsaydı demem korkunç mu?"

"Onu öldürmelerine izin vermeyeceğim," diye yemin ettim. "Onu o hapishaneden çıkaracağım."

Yukarı baktı. "Kraliyete onun masum olduğunu mu kanıtlayacaksın?" Aniden heyecanlanarak ayağa fırladı ve ellerimden tutarak beni de yanına çekti. "Söylediklerine inanmıyorum - onun Muhafızların lideri olduğuna. Okuldaki çocuklar onun asiler için Alçalmışlar hakkında bilgi toplamak üzere beni kullandığını söylüyorlar. Ama o bunu asla yapmaz, değil mi?" Gözleri umutla doldu. "Bunu yapabiliriz, suçlamaların yanlış olduğunu kanıtlayabiliriz-"

Yüzümdeki ifade karşısında dondu

kaldı. "Ne?" diye sordu sessizce.

"Suçlamalar yanlış değil, Tel. O onların lideriydi." Yüz ifadesi düştü. "Biliyor muydun?"

"Hayır, hiçbir fikrim yoktu, yemin ederim. Saldırıdan sonra beni yakalayan Muhafızlardan öğrendim. Vance adında bir adam olduğunu sanıyordum."

Bencil bir yanımla bu konuyu burada bırakmak istiyordu ama tüm gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu ve ben bunu çok uzun zamandır saklıyordum.

Remis, Avana ve Lily'ye hızlıca bir bakış attım ve onları duymamak için sesimi alçalttım.

"Ama annemin hayatta olduğunu biliyordum," diye itiraf ettim yüzümü buruşturarak. "Nerede olduğunu bilmiyordum, sadece muhtemelen güvende olduğunu biliyordum."

Gözlerini kırıştırdı, sonra geri çekildi. "Ve sen bana söylemedin?"

"Eve hiç dönmeyeceğinden endişelendim. Sana boş yere umut vermek istemedim."

"Sahte umut mu?" diye karşılık verdi, ellerini benimkilerden çekerek. "Buradaki herkese Luther hakkında verdiğin gibi mi?"

İrkildim.

Sesi yükselmeye başladı. "Bunca zamandır biliyor muydun? Onun için yaptığımız tüm o aramalar sadece rol müydü?"

"Hayır! Tanrım, hayır. Aylardır bilmiyordum. Luther bana ancak Kraliçe olduktan sonra söyledi."

"Luther?" diye bağırdı. Diğerleri bize doğru bakmaya başladı. "Ateşler içinde nasıl bildi?"

"Onu adaya götüren oydu. Onlar... bir bakıma birlikte çalışıyorlardı."

"*Birlikte çalışmak mı?* O da bir Muhafız mıydı? Bekle..." Bir adım geri çekildi. "Liderlerinin adının Vance olduğunu sandığını söylemiştin. Bunu nasıl bilebilirsin, eğer sen...?"

Yüksek sesle itiraf etmeye cesaret edemedim ama cevap yüzümden okunuyordu. Affedilmek için yaptığım sessiz yalvarış, ihanet dolu bir bakışla karşılandı.

"Her zaman senin yanında oldum Diem. Benden ne istediysen yaptım. Annemin ve babamın yasını tutuyordum, hayatım darmadağın olmuştu ama bunları bir kenara bıraktım.

-Sana yardım etmek için. Ve bana yardım etmek için yapabileceğin tek şeyi yapmadın."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Ona doğru uzandım ve o da geri çekildi.

"Sen de tıpkı onun gibisin," diye tersledi. "Sır saklıyorsun. Yalan söylüyorsun. Beni kullanıyorsun. Bunca zamandır anneme çok kızgındın ama sen de en az onun kadar kötüsün."

"Tel, çok özür dilerim. Hatalı olduğumu biliyorum. Sana söylemem gerekirdi. Sadece deniyordum ki-"

Kapıya doğru hışımla yürüdü. Lily ayağa fırladı, bakışları aramızda gidip geliyordu. Adam onun yanından hızla geçip salona girdi ve Lily de arkasından koşarak ona seslendi. Birkaç dakika sonra süitin diğer tarafında bir kapı çarpınca irkildim.

Utanç ve suçluluk duygusu başımın üzerinde yükseliyordu. O kadar çok hata, o kadar çok düşüncesiz seçim yapmıştım ki, bunların bedelini en çok sevdiklerim ödemişti. Karanlık, kötücül düşünceler kulağımda tıslarken yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Ellerinde kan, ayaklarının altında cesetler.

Herkesin ölümüne sebep olacaksın.

Sen bencil, umursamaz bir

aptalsın. Kraliçe olmayı hak

etmiyorsun.

Kimse sana inanmıyor. İnanan tek kişi de ölmek üzere - hepsi senin yüzünden.

Bir çift kol ürkekçe belime sarıldı. Sertleştim ve ellerimi bıraktığımda Lily'nin beni kucakladığını, başını koluma yasladığını gördüm.

"Seni affedecektir," dedi, sesi yumuşak ama kendinden emindi. "Her ne olursa, Teller seni seviyor ve senin için dünyaları düşünüyor. Sen onun kahramanısın."

"Bunun artık doğru olduğundan emin değilim," diye fısıldadım.

"Teller'ın onu sevmekten vazgeçmen ya da onun hakkında daha az düşünmen için yapabileceği bir şey var mı?"

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama ondan sır sakladım. Büyük, önemli sırlar.

Bilmeye hakkı olanları."

Omuz silkti. "Luther bunu bana her zaman yapıyor. Bilmediğimi sanıyor ama ben dikkat ediyorum. Neyin peşinde olduğunu biliyorum."

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Öyle mi?"

"Ben onun küçük kız kardeşiyim, onu gözetlemek ve bilmemi istemediği her şeyi bulmak benim işim. İlk başta bu beni incitti çünkü bana güvenmediğini düşündüm. Sonra bunun beni koruduğunu düşünmesini sağladığını fark ettim, bu yüzden şimdi kendini daha iyi hissetmesi için aptalı oynuyorum." Bana utangaç bir gülümseme verdi ve sesini alçalttı. "Yine de sana söyledi, değil mi? Gerçek annesi hakkında? Ölümlü olanı mı? Eminim sana kurtardığı yarı ölümlülerden de bahsetmiştir."

Ağzım açık kaldı.

"Teller için endişelenme. Senin için onunla konuşacağım. En azından bunu yapabilirim." Luther'e baktı, kederin tonlarıyla boyanmış olsa da gülümsemesi güçlüydü. "Luther her zaman benim ve tüm kuzenlerim için bir şeyler yapar. Babam ve Garath Amca için de. Yabancılar için bile. Bir de Kutsal Lumnos Ana için elbette. Ama kendisi için bir şey istediğini hiç görmedim. Ta ki sana kadar. Ve Kutsal *Kindred*, seni istedi." Burnunu çekerken güldü. "Küçüklüğümde beri, ondan bir şey isteyen herkesten saklanmak için odama gizlice girer. Genellikle yatağında oturur ve ben saçmalarken beni dinlerdi ama seninle tanıştıktan sonra saçmalayan o oldu. Kardeşim! Luther! Hayal edebiliyor musun?"

Başımı salladım, konuşamıyordum. Kelimeler sadece Lily'nin ustalaştığı karmaşık, yabancı bir kavram gibi görünüyordu.

"Eskiden bir oyun oynardım, konuyu değiştirirdim ve senden bahsetmesinin ne kadar sürdüğünü görürdüm. Hiçbir zaman üç cümleden fazla sürmezdi. Çok *kötüydü*." İç çekti. "Sonra sen ona kızdın ve o çok üzüldü. Sadece aşık olduğunda yaşayabileceğin türden bir üzüntü, anlıyor musun? Bir daha asla mutlu olamayacağını düşündüğün türden. Ama sonra onu Challenging'de öptün ve o gece boyunca gülümsemesini engelleyemedi. Hayatımda ilk kez kardeşimi gerçekten mutlu gördüm. Sadece senin için değil, kendisi için de."

Kollarını tekrar bana doladı ve beni kendine doğru çekti. "Bunun için seni sonsuza kadar seveceğim. Ve hatta-" Sesi titriyordu. "-Başaramasa bile, mutlu olmanın ne demek olduğunu bilerek ölecek. Bunu hak ediyor."

Toprak altımdan kaymaya başladı.

"Ben... ben... odasından bir şeyler alacağım," diye kekeledim, Lily'yi nazikçe uzaklaştırarak. "Ben dönene kadar onunla kalır mısın?"

Gözyaşlarını sildi ve başını salladı. "Tabii ki."

"Sadece biraz şey almam lazım..." Cümlenin ortasında uzaklaştım.

Perthe beni takip etmek için harekete geçti, ben de Luther'in yanında kalmasını söyleyerek el salladım. Dizlerimin bağı çözülmeden önce salona ancak varabildim. İçimdeki keder büyük hıçkırıklara dönüşürken, ellerim sesleri bastırmak için ağzıma kapandı. Kendim için değil ama yatağımdaki adam için, kendisinden çok şey alınmış ve karşılığında çok az şey verilmiş olan adam için. Kendisi için

Mutluluk gibi basit bir şey nadir, geçici bir hediyeydi. Tanrıların bir günden fazla saklamasına bile izin vermediği bir hediye.

Kindred'lara ve onların vefasız iyiliklerine içimden çığlık attım. Tanrısallığım sarsıldı, görüşüm kırmızılaştı ve özdenetimim zayıf bir ipe dönüştü. Kendimi babamın ölümünden sonra hissettiğim gibi hissetmeye başlamıştım; çözülmüş ve dengesiz, açık bir aleve doğru yuvarlanan duygusal bir bomba gibi.

Sorae de bunu hissetti. Dışarıda, balkonda volta atıyor, kuyruğunu savuruyor ve boynunu gökyüzüne doğru uzatarak mobilyaları sarsan çığlıklar atıyordu.

Tenim gümüşü bir ışıkla aydınlanmaya başladı. Kendimi yok etmeden ve sarayın yarısını da yanımda götürmeden önce buradan çıkmalıydım.

Ayağa kalktım ve salonun diğer ucuna doğru ilerledim. Elimi kapıya koyduğumda, tahta parmaklarımın altında kömürleşti. Küfredip sarsılarak uzaklaştım, yanık odun kokusu odayı dolduruyordu.

Sorae tekrar uludu ve odamın kapısı gıcırdayarak açıldı. "Majesteleri?" Perthe seslendi. "Her şey yolunda mı?"

"İyi," diye bağırdım. Montios büyüsunü çağırdım ve cildimi soğutmak için bir buz tabakası çağırdım. Köpürdü ve neredeyse anında buhara dönüşerek dağıldı.

Kapıyı açıp dışarı fırladım ve koridordaki muhafızlar daha yakından bakamadan yanlarından hızla geçtim. İkisi beni takip etmek için hareket edince, "Orada kalın," diye bağırdım. "Bu bir emirdir."

Ayak sesleri kesildi ve ben koşmaya başladım, gözlerim koridorun sonundaki Luther'in kapısına kilitlendi. Ciğerlerime hava girmesi için zorladım, kalbimin durması için zorladım, içimde çalkalanan büyü-yü-

"Diem?"

Sikeyim.

"Aemonn," diye homurdandım ve yavaşça döndüm.

Elleri ceplerinde koridorda ilerliyordu. Her zamanki gibi şık ve gösterişli görünüyordu; sarı saçları alnının üzerinde mükemmel bir şekilde toplanmıştı ve yakışıklı yüzü büyüleyici bir gülümsemeye bürünmüştü.

Renkli, altın süslemeli bir

Yaklařtıķķa Kraliyet Muhafızları zırhının abartılı bir şekilde özelleştirilmiş bir versiyonu olduğunu fark ettiğim bir iğrençlik.

"Döndüğünüzü yeni duydum," dedi. "Zarar görmediğinizi gördüğüme sevindim."

"Öyle misin?" Kırıptım.

Beni dikkatle inceledi, gözleri hafifçe parlayan tenimde gezindi. "Luther'a ne olduğunu duydum. Çok üzüldüm. İkinizin yakın olduğunu biliyorum."

"Yakın. Yakın, yakın değil. Kutlamalarınızı kendinize saklayın, o henüz ölmedi."

Aemonn kaşlarını çattı. Ellerini ceplerinden çıkardı ve sırtını dikleştirdi. "Seninle konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Kollarımı kavuşturdum. "Son konuştuğumuzda yaptığın gibi beni tehdit mi edeceksin? Yanlış hatırlamıyorsam, o konuşmanın sonu senin için pek de iyi bitmemişti."

Benimle konuşmak istediğinde ve *hayır* cevabını kabul etmediğinde neredeyse kolunu koparacağımı hatırlayınca parmakları büküldü. "Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyordum. Bana saldırmak yerine benimle konuşsaydın, seni uyarabilirdim-"

"Bana gerçekten yardım etmek isteseydiniz, Luther'ın unvanlarını alıp tüm müttefiklerimi diyarın diğer tarafına göndermekle tehdit etmezsiniz."

"Kabul ediyorum, Alixe'i göndermek bir hata olurdu. Muhafızlar ona saygı duyuyor, ben de öyle. Ama kardeşim... burada olmasa daha iyi olur. O sadece sizi hayal kırıklığına uğratır." Bir elini göğsüne bastırdı. "Senin müttefikin olabilirim Diem. Bana planlarını anlat. Sana yardım edebileceğimi göstereyim."

"Planlarım mı?" Sert bir kahkaha attım, öfkem hâlâ kükrüyordu. "Planım Luther'i kurtarmak, annemi hapisten kaçırmak, Crown'ları ve muhtemelen tüm Emarion Ordusu'nu alt etmek ve tek başıma savaşmak. Hâlâ müttefikim olmak istiyor musun?"

Tereddüt etti. "Annen, asi lider mi? Muhafızların sorumlu olduğu onca şiddetten sonra onu serbest mi bırakacaksın?"

"Peki baban ne kadar şiddetten sorumlu?" Tersledim.

Aemonn'un kendine güveni sarsıldı, bir zamanlar babasının acımasız öfkesinin savunmasız kurbanı olan korkmuş küçük çocuğun bir titreşimi. Bu manzara karşısında öfkem keskinliğini yitirdi.

"Herkesin anlaması gereken sensin, Aemonn." Nefesimin altında mırıldanarak uzaklaşmak için döndüm. "Sadakatin bu kadar tek taraflı olmasaydı, ne kadar büyük bir adam olabilirdin."

"Bu da ne demek oluyor?" diye seslendi.

Neredeyse devam edecektim. Aemonn'u neredeyse orada, koridorda tek başına bırakıyordum. Duygusal uçurumların en tepesindeydim, en kötü niyetli ahlaksızlıklarım kulağımın dibinde alay ediyordu. Öfkem her zaman benim çöküşüm olmuştu ve şu anda kendimi teslim etmeye ve onun yıkımını kucaklamaya fazlasıyla hazırdım.

Ama kardeşimi ve onu ne kadar derinden incittiğimi düşündüm. Bu yarayı bakımsız bırakırsak bize ne olabileceğini düşündüm. Acıyla nasıl iltihaplanabileceğini, kızgınlıkla nasıl bulaşabileceğini, nasıl yayılabileceğini, derinleşebileceğini ve yara açabileceğini. Bizi yavaş yavaş nasıl yiyip bitirebileceğini ve bizi kalıcı olarak harap edip iyileşemez hale getirebileceğini.

Belki de Luther'ı Tanrı Taşı'ndan asla kurtaramayabilirdim. Ama bu savaşılabileceğim bir zehirdi.

"Orada ölen Taran da olabilirdi, biliyorsun." Öfkemi ve onunla birlikte büyümü de dizginlemeyi başardım, sonra dönüp ona baktım. "Muhafızlar bize saldırdığında Taran'a da tanrı taşı saplandı, hem de iki kez. Ölmesi gerekirdi. Nasıl ölmediğini hâlâ bilmiyorum." Başımı eğdim. "Ya kardeşin eve hiç gelmeseydi, gerçekten istediğin bu mu, sonsuza dek yolundan çekilmesi mi?"

Aemonn'un boğazı düğümlendi, ifadesi anlaşılmazdı.

"İkinizin tuttuğu tüm bu nefreti yanlış kişiye yöneltiyorsunuz. Eminim Taran da kendi payına düşen hataları yapmıştır ama asıl kızdığınız kişinin o olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Odama baktım, kalbim ve zihnim hâlâ Luther'in yanındaki o odada sıkışıp kalmıştı. "Hayat bu kinleri tutmak için çok kısa, Aemonn. İnmişler için bile." O baktı at ve taş Duvar, diyerek Hiçbir şey, onun Yüz hatları alışılmadık derecede donuktu. Tüm cazibesi kaybolmuş, geriye

acı, çürüyen çekirdek.

Arkamdan gelen ayak seslerini duymazdan gelerek tekrar yürüdüm. Luther'in odasına vardığımda önünde durdum ve kaşlarımı çattım. Ben gittiğimden beri bir kan kilidi eklemişti. Yarasından birkaç damla alabilirdim ama kan kilitleri isteyerek verilen kanı gerektiriyordu.

Aemonn omzunu yanımdaki duvara yasladı. "Soy yasalarını uygulamıyorum, biliyorsun. Pek popüler olmadı ama sen dönene kadar infazları ertelemekte ısrar ettim."

"Gerçekten mi?" Dikkatimi kapıya vermeden önce ona kısa ve şaşkın bir bakış attım.

"Ben masum çocukları öldüren bir adam değilim Diem. *Müttefiklerinin* sana söylediklerinin aksine, ben bir canavar değilim."

"Bunu Lumnos Şehri'nde öldürdüğün ölümlü çocuğa anlat," dedim acı acı. Aklımda bir soru filizlenirken parmağımı kan kilidinin üzerinde gezdirdim.

Alnında bir kırıskılık oluştu. "Hangi ölümlü çocuk?"

"Atınla ezdiğin ve sokakta ölüme terk ettiğin kişi." Yüzümü ona döndüm. "Üzerinde hiç bıçak var mı?"

Aemonn duvarı itti, yüzü solgunlaştı. "Bu bir kazaydı. Nasıl yaptın-"

"Henri bunun olduğunu gördü. Ben onu durdurmadan önce bunun için seni öldürecekti."

Gözlerim onun üzerinde gezindi ve kalçasındaki kabzada durdu. Kabzayı kavradım ve onun alaycı protestosu üzerine koparıp aldım, sonra neredeyse inliyordum. Silahın tamamı saf altından dökülmüştü; İnenlerin derisini kesemeyecek kadar yumuşak bir metaldi.

Parlak, işe yaramaz bir dikkat dağıtıcı. Tıpkı Aemonn'un Yüksek General olarak hüküm sürmesi gibi. "O çocuk sokakta koşuyordu. Onu görmedim. I... Ben görmedim. onun zarar görmesi demek."

Daha yakından baktığımda, bıçağın yaldızlı kenarına gömülü, koyu gri metalden ince bir çizgi gördüm. Başparmağımın ucunu ucuna bastırdım ve tek bir kırmızı boncuk belirince sııttım.

Aemonn gibi kan akıtacak kadar keskin gizli bir kenar.

"Yine de çocuğu kurtarmaya çalışmadın, değil mi? Bir şifacı çağırmadın mı?" Bıçağı elimde döndürdüm ve sapından tutarak ona geri uzattım. "Atından bile inmedin mi?"

Burun delikleri alevlendi. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Babamın mükemmel olmam ve asla zayıflık göstermemem için bana yaptığı baskı." Başını hızla salladı. "Ben kötü bir insan değilim."

"O zaman kanıtla." Onu beklemekten vazgeçtim ve bıçağı elbisemin kuşağının içine soktum. "Seninle ilk tanıştığımda, sende iyi bir şeyler gördüm. Sende bu sığ, duygusuz gibi davrandığın insandan daha fazlası olduğuna inandım."

Kanlı başparmağımı kan kilidinin siyah metal diskinde gezdirdim ve ardından gelen yumuşak klik sesiyle nefesimi içime çektim.

Ben.

Luther kilitlerini *bana* anahtarlamıştı.

Nedeni kalbime bir bıçak gibi saplandı: Kaçırdığı sürgün çocukları kaydettiği günlüğünden haberdar olan tek kişi bendim. Bir gün

yanlış ellere geçerse, bu liste ölümcül olabilir. Yirmi Hane'den bazıları yarı ölümlüleri soylarından temizlemek için Emarion'un sonuna kadar giderdi.

Luther eve gelmeyebileceğini biliyordu ve onun yerine onları korumam için bana güvenmişti.

Odaya girdim ve Aemonn'la yüzleşmek için döndüm. "Taran'ın ikinci bir şansı var. Ben de sana bir şans veriyorum. Sana inanmakta haklı olduğumu göster bana. Mükemmel olmak zorunda değılsin, Aemonn. Sadece onurlu ol."

Kapıyı kapatmaya başladım, sonra durakladım ve başımı koridora uzattım.

"Oh, ve eğer gerçekten kardeşinle aranı düzeltmek istiyorsan, en iyi arkadaşın Iléana Hanoverre'ye söyle, Evini Zalaric'ten uzak tutsun."

Kaşlarını attı. "Zalar kim-"

Kapıyı suratına kapattım.

ÇAPTER

KIRK DÖRT

Onun dalgası bana çarptığında kapıya yaslandım. Kokusu, varlığı. Haftalar süren yokluğundan sonra bile varlığını sürdürüyordu.

Onu Çu anki yatağa bağlı ve zayıflamış haliyle düşünmekten nefret ediyordum. Benim tanıdığım Luther hayattan daha büyüktü, Kralların bile titrediği ve çekindiği bir adamdı. Sessiz olmasına rağmen, derisinin altında bir yoğunluk okyanusu dalgalanıyordu. Bu mütevazı odanın onu içine alabileceği düşünülemezdi.

Belli ki aceleyle gitmiş. Ondan geriye kalan parçalar ana salona dağılmıştı. Çekmeceler aralık kalmış, giysiler gelişigüzel yere savrulmuş, silahlar ve boş kılıflar bir masayı kaplamıştı.

Dağınıklık ona hiç benzemiyordu ama yine de çok yerindeydi. Pusulanın onu bana götüreceğini fark ettiği anı hayal ederek gülümsedim -Zavallı Taran ve Alixe'in onu çantasını hazırlayacak kadar uzun süre beklemeye zorlamak için verdikleri mücadele.

Yatak odasına girdim ve mükemmel bir şekilde yapılmış yatağının kenarına oturdum, bir elimi cephanelik saldırısından sonraki sabah uyandığım yastığının serin kumaşında gezdirdim.

O gün nihayet bana karşı gardını indirdi. Bana gülümsemesini, kahkahasını, şüphelerini ve güvenini gösterdi. O zaman fark etmemiştim - ve takip eden haftalar boyunca bunu hararetle inkâr edecektim - ama o an aramızdaki kıvılcımın bir aleve dönüştüğü, kaçınılmaz alevimizin başladığı andı.

O gün buradan her şeyi sorgulayarak ayrılmıştım. Aradan geçen onca zamana ve değişen onca şeye rağmen kim olduğumu bilmeye daha fazla yaklaşmamıştım.

Ama sonunda ne istediğimi tüm kalbimle biliyordum.

İçimi çektim ve ana salona geri döndüm, dikkatim Luther'in bana günlüğünü gösterdiği, en savunmasız yanını bana emanet ettiği yere kaydı. O zaman ondan nefret etmişim ya da en azından nefret *etmeye çalışmışım*, onu Türemişler hakkında nefret ettiğim her şeyin günah keçisi yapmışım.

Ama benden asla vazgeçmedi. Emarion hayalim ya da kalbim için savaşmayı hiç bırakmadı.

Bir duvar boyunca uzanan nişin içinde duran tanrıça Lumnos'un büstüne baktım. Tabanında bir yığın kuru çiçek, parlak taşlar ve sönmüş mumlar toplanmıştı. Uzun bir süre ona baktım, arkasında bıraktığı dünya onun hatalarının acısını çekerken yüzünde yontulmuş sakın dinginlikten nefret ettim. Gözlerimi devirip ona doğru yürüdüm, sonra da mumların her birini yakmak için parmağımda Ignios ateşinden tek bir alev yarattım. Kendi hislerim ne olursa olsun, Luther bunu isterdi.

"Neden o?" Büste doğru bağırdım. "Ondan istediğin her şeyi yaptı ve sen de karşılığını böyle mi ödüyorsun?"

Lumnos'un büstü bana sessizce baktı, parlak mermer gözleri yarı kapalı ve hareketsizdi.

"Başka birini seç." Bir elimi pencereye doğru salladım, Lumnos Şehri'nin karla kaplı çatıları uzaktan zar zor görünüyordu. "Bizim sefaletimiz seni mutlu ediyorsa, dışarıda malikanelerinde ölümlüleri pahalı topuklarının altında nasıl ezeceklerini planlayan koca bir şehir var. İçlerinden birini seç ve eğlenen için işkence et. Bunu hak eden birini seç." Gözlerime sıcak, öfkeli yaşlar doldu. "*Beni seç. Bırak acı çekeyim.* Hepsine katlanacağım. Lütfen, sadece... o olmasın." Dizlerimin üzerine çöktüm, sesim boğuklaştı. "Luther'im olmasın."

Kollarımı kendime doladım, kederimin dayanılmaz sürükleyiciliği altında öne doğru eğildim. "Bu benim yüzümden mi? Herkes gibi senin önünde eğilmediğim ve adına tapmadığım için mi? Beni hizaya sokmak için ahlaksızca bir girişim mi bu?"

Avuçlarım önümde açıldı ve sihrimin onlardan kontrolsüzce akmasına izin verdim. Işık ve gölge parıldayan bir sisin içinde dönerek yere yayıldı, sonra da duvarlara tırmandı. Kara bulutlar tavanı kapladı, kıvılcımlar havada parıldadı, ta ki büst ve ben sonsuz bir genişlikte tek başımıza süzülene kadar.

"İşte," diye yalvardım. "Büyü teklifim. Al, sahip olduğum her damlayı al. Tacı da al. Benden istediğin buysa, hepsini alabilirsin."

Daha fazla büyü dökülmeye başladı -çıtırdayan ateş çemberi, saçlarımın arasında dönen bir rüzgârda çırpınan iri beyaz kar taneleri, taş duvarlardaki çatlaklardan itilen çiçekli sarmaşıklar, dışarıdaki ormandaki gece yaratıklarından gelen cıvıltıların kakofonisi. Dişlerimi sıktım ve içimdeki büyüü dışarı atmaya zorladım, içimden tanrısallığıma kendini ortaya koyması için bağırdım.

Hıçkırıklarımla daha da çaresizleşirken büstün silueti sulu görüşümde dalgalandı.

"Beni kırmaya çalışıyorsan, sen kazandın. Boyun egeceğim. Sadık olacağım. Ne istersen yaparım. *Her şeyi yaparım*. Sadece lütfen... onu benden alma."

Gözyaşlarım sert ve hızlı bir şekilde düşerek altımdaki soğuk taşla sıçradı. Ruhum sanki ikiye bölünüyormuş gibi hissetti ve teslim olurken öne doğru yığıldım, sözlerimle ve kalbimle.

"Büyüm yeterli değil mi? Kanıma da mı ihtiyacın var?" Belimdeki kuşaktan Aemonn'un bıçağını çıkardım ve elime sapladım, bıçak kemiği çizecek kadar derin kesiyordu. Kan yoğun bir şekilde fışkırdı ama acı hissetmedim, bedenim zaten daha büyük bir ıstırapla boğulmuştu.

Bıçağı duvara fırlattım ve kanayan avucumu uzattım. "Al. Anlaşmalı bir pazarlık. Ne istersen karşılığında onun hayatı. Benim hayatım, benim ruhum. Bu savaşta senin adına savaşacağım. İstersen bunun için ölürüm. İstediyin her bedeli öderim. Beni duyuyor musun? *Herhangi bir bedel*." Başım eğildi, kaldıramayacağım kadar ağırlaştı, sesim hıçkırıklarımın altında boğuldu. "Al onu. Lütfen. *Lütfen*. Sana yalvarıyorum..."

Öne doğru yığılıp çaresizliğime yenik düştüğümde kelimeler yerini uzun, kederli bir feryada bıraktı. Dualarımla duyulmayacağını biliyordum.

Dinlemiyordu. Tanrılar asla dinlemez.

Ama gözyaşı lekeli yanağım sert, soğuk taşla bastırırken, açıklanamayan bir içgüdü bakışlarımı tekrar yukarı çekti.

Ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Büstün pürüzsüz mermerinden aşağı akan, gözlerinden başlayıp yanaklarına doğru yuvarlanan gözyaşlarıydı. Koyu, kızıl-siyah gözyaşları.

Kanlı gözyaşları.

Ayağa kalkıp yavaşça yaklaşırken kalbim durmuş, beni izliyor gibiydi. Uzanıp bir parmağımı üzerlerine sürdüm, kan avucumdan aşağı süzülüp kendi kanıma karışırken gözlerim büyüdü.

"*Diem! Diem, orada mısın?*"

Lily'nin sesi koridordan tiz ve panikle yükseldi, ardından bir dizi hızlı vuruş geldi.

Büyümü çözdüm, sonra koşarak kapıya gittim ve kapıyı açtım. "Ne oldu?"

Yüzü korkunç derecede beyazdı. "Çabuk gel, bu Luther."

İçimde narin bir umut filizlendi. İşe yaramış mıydı? Lumnos yalvarışlarıma cevap vermiş miydi?

Onunla birlikte koridora, salona ve yatak odama doğru koştum. Remis ve Avana yatağın önünde durmuş, birbirlerine sarılmış ve görüşümü engelliyorlardı.

Etraflarından dolandım ve dondum kaldım.

Luther kasılıyordu, vücudu kaskatı kesilmişti ve keskin, düzensiz sarsıntılarla sarsılıyordu. Nefes almak için çırpınırken boğazından boğuk sesler geliyor, burnundan kan çizgileri akıyordu.

"Hayır," diye nefes aldım ve başımı salladım.

Yatağa koştum ve omzunu tuttum, onu döndürmek için mücadele ederken homurdandım ama vücudu çok ağırdı ve titreyen ellerim çok zayıftı.

"Yardım edin," diye bağırdım Remis'e.

İrkildi, yüzü Lily'ninki kadar solgundu. Öne doğru bir adım attı ve ellerini oğlunun sırtının altından geçirdi, ardından onu yan tarafına doğru itti.

Zehirli damarlardan oluğan ağ, benim kısa süreli yokluğumda önemli ölçüde büyümüştü. Artık cılız çizgileri Luther'in yüzü boyunca uzanıyor ve şakaklarının etrafında dönüyordu.

Büyümü ona doğru fırlattım ve tanrılığı karşılık vermeyince hıçkırarak ağladım. Artık onu hissedemiyordum bile, zehirden örtü çok kalın, çok boğucuydu. Kalbi, tanrı taşının kararmış kafesinin altında neredeyse görünmez olmuştu. Atışını dinlediğimde, gümbürtüler yumuşak, yenik ve çok, çok azdı.

Luther ölüyordu.

Sonunda değil.

Yakında

değil.

Şimdi.

Başımı öne eğdim. "Git diğerlerini getir, Perth. Acele etmelerini söyle."

Yüzü sempatiyle buruştu. "Derhal, Majesteleri."

Lily Luther'in arkasına oturdu ve kollarını ona dolayarak tenine yaslanıp sessizce ağladı. Emrimin ne anlama geldiğini biliyordu.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Prensım. Benim cesur, nazik, yakışıklı prensim. Lütfen gitme."

Sığ ve zor olsa da nefes alış veriş düzeldi. Gırtlğından rahatsızlık iniltileri yükselirken yüz hatları gerildi. Belli ki acı çekiyordu ve tanrı taşı ölümü hakkında bildiklerime göre, bu dayanılmaz olurdu.

Komodininin üzerindeki küçük kavanoza baktım; Maura'nın gitmeden önce bana verdiği kavanoza.

Umbros'ta ona *bunu sensiz yapamayacağımı* söylemiştim.

Yapabilirsin, diye cevaplamıştı. *Ve yapacaksın*.

Birçok kez beni uyarmaya çalışmıştı. Beni hazırlamak için.

Her zaman seninle

olacağım. Önderlik etmen

gereken bir dünya var.

Sana inanıyorum Diem. Bunu asla unutma.

Git, Kraliçem. Yaşa.

Titreyen elim mavi-yeşil şişenin etrafına dolandı. "Seni bırakmamızı istediğin şey bu mu?"

Lily başını kaldırdı, yüzündeki kederli ifade kalbimden geriye kalan azıcık parçayı da paramparça etti. "Bu da ne?"

"Acısını dindirecek. Ona..." Titrek bir nefes verdim. "...huzur."

Ne söylemediğimi anladığını görene kadar gözlerini tuttum. Hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve onu kendine daha sıkı çekti, ama uzun bir süre sonra tekrar başını kaldırdı ve gözyaşlarının arasından başını salladı.

Kasılmaları azaldığında arkasına yastıklar koydum ve dikkatlice sırt üstü yatırdım. Avuç içim yanağının etrafında kıvrıldı ve dudaklarına son öpücüğümü kondurdum, gözyaşlarım düşüp tenine damlarken oyalandım.

"Beni hayal kırıklığına uğrattığını düşündün. Asla başaramadın. *Asla*. Çok özür dilerim, aşkım. Seni hayal kırıklığına uğratan bendim." Şişenin mantarını çıkardım ve ağzına doğru kaldırdım. "Lütfen beni affet."

Bardağın kenarını dudağına bastırdım ve öne doğru eğmeye başladığımda ruhumdaki son ışık huzmeleri de karardı.

Kimsenin olmadığını bildiğim bir yerden, arkamdan metal şingirtıları geliyordu.

Durdum ve omzumun üzerinden baktım. Düşündüğüm gibi, arkamdaki oda boştu. Sonra Luther'in avucunun yanında bir metal parıltısı gözüme çarptı.

Daha dik oturdum ve şişeyi uzağa çektim. Bir şeyin parıltısı içimde bir kıvılcım çaktı.

Bir içgüdü. Bir önsezi.

Parmaklarını açtım. İçinde küçük altın bir disk vardı: Meros pusulası. Luther'in çantasını daha önce boşalttığımda Taran onu almış olmalıydı.

Bunu eline koy, demişti. Seni her zaman bulabileceğini bilmek onu sakinleştirir.

Pusulayı aldım ve sihrinin beni son dakikada bir çözüme ulaştırması için çılgınca dua ederek açtım, ama titreyen kırmızı kadranı sadece Luther'i gösteriyordu, tıpkı Meydan Okuma gecesinden beri ona her baktığımda olduğu gibi.

"Ne oldu?" Lily umutlu bir ifadeyle sordu.

Elim yanıma düşerken omuzlarım çöktü. "Yok bir şey. Bir şey yok-"

Pusula garip bir vınlama sesiyle titredi. Ona tekrar baktım ve gözlerimi kısıtım, sonra yukarı baktım, gözlerim okun çizgisini takip ederek Luther'e, sonra da onun hemen ötesindeki odanın bir bölgesine gitti.

"Neler oluyor?" Remis sordu.

"Emin değilim," diye mırıldandım. Ayağa kalktım ve yatağın etrafında yürüdüm. Remis ve Avana bana sorular ve talepler yağdırmaya başladılar ama ben dinlemedim, masama doğru yürürken kaşlarım çatıldı.

Geldiğimde her şeyi üzerinden atmıştım ama bir nesne gözümünden kaçmıştı. Başka bir şişe - bu koyu zümrüt yeşili, Yükseliş Balomda Arboros Kraliçesi'nin hediyesi.

Remis'e döndüm ve cümlesini yarıda kestim. "Arboros-tanrı taşı toksini için bir tedavileri var mı?"

"Bunu şimdi mi soruyorsun?"

"Soruya cevap ver," diye karşılık verdim.

Oğluna baktı ve içini çekti. "Hayır, bilmiyorlar. Arboros ve Sophos yüzyıllardır bunu araştırıyor."

"Yalan söylemiş olmaları mümkün mü? Belki bir tane buldular ama sadece kendi kullanımları için gizli tuttular?"

"Pek olası değil. Bir tedavi onlara diğer Kraliyetler üzerinde isteyebilecekleri tüm kozları verecektir. İstedikleri herhangi bir talep için bunu takas edebilirler."

Masamın zerindeki şişeye dönüp baktım, kaşlarım daha da çatıldı. Arboros'tan İnenler iksirin her hastalığı iyileştirebileceğini iddia etmişti - doğrudan tanrılardan gönderilen rahatsızlıklar hariç.

"Neye bakıyorsun sen?" Remis sordu.

Cevap vermedim.

"*Cevap ver bana,*" diye tersledi.

Haklı ses tonu karşısında yumruklarım sıkıldı, avucumda açtığım yarayı daha da kötüleştirdi ve elimden yeni bir kan damlamasına neden oldu. şişeyi masamdan kaptım ve öfkeli bir cevap vermek için arkamı döndüm; sonra bir *tık* sesiyle olduğum yerde durdum.

Kolumda bir sıcaklık patlaması oldu. Avuçlarımı yavaşça kaldırdım ve parmaklarımı açtım. Bir elimde Arboros'tan gelen şişe vardı. Diğerinde pusula - oku artık kayıptı, kan lekeli kadranı parlak bir ışıkla parlıyordu.

Pusulanın işareti, kalbimin en çok istediği şeyi bulduğumu gösteriyordu.

Uyuşmuş ve sersemlemiş bir halde Luther'in yanına döndüm. Bedenim kendi kendine hareket ediyor, zihnim kendi dığıma hapsolmuğ, her adımı nefes nefese izliyordu. Ellerim Arboros iesinin tıpasını açıp Luther'in ağzına götürdü ve tonağın boğazından aağı süzülmesine izin verdi.

Sadece bir avuç damla kaldığında küfür ettim ve geri çektim. Yutulması gerektiğini düşünmüştüm ama emin değildim.

Kirli gazlı bezi yarasından sıyırdım ve gri, çürüyen ete bakarak yüzümü buruşturdum. şişeyi ters çevirdim ve elimdeki kan derisine sıçrarken sertçe salladım. Son damlasına kadar toplamak için parmaklarımı camın içinde gezdirdim, sonra doğrudan yarasına bastırdım, içimdeki şifacı bu kaba ama etkili yöntem karşısında ürperdi.

"Neydi o?" Lily sordu. "Ona yardımı olacak mı? Ya da..." Yutkundu. "Diğer şişe gibi mi?"

Sunacak ne drstlğm ne de sahte umudum vardı. Gözlerimi boş boş kırpıtım ve başımı salladım. "Gerçekten bilmiyorum."

Uzun uzun bakiştık, ikimiz de başka bir şey söylemedik.

Yatağa, onun yanına sürünerek girdim ve kalp atışlarını dinlemek için yanağımı göğsüne koydum. Değişmemişti; hl zayıftı, hl mücadele ediyordu.

Lily de onu izledi ve diğer yanına sokuldu. Kolunun altına girdi ve başını onun omzuna koydu. Bana doğru uzandı ve ben de elini tuttum, parmaklarımız onun göğsünde birleşirken birbirine dolandı.

Gözlerimi kapadım ve diğerlerinden daha çok değer verdiğim kalbinin ritmine odaklandım.

Dinliyoru

m.

Dua
ediyorum.

Umuyor

m.

ÇAPTER

KIRK BEŞ

"Uyusun."

Bir ses beni rüyalarımından uyandırdı. Savaş alanlarının rüyaları ve kılıçlar ve ateş ağaçları. Mavi-gri gözlerin ve parlayan altın kalplerin rüyaları. "Onu uyandırmalıyız."

Farklı bir ses. Lily'nin sesi.

Burnunu çekiyordu.

Hıçkırmak *yok*.

"Olay olduğunda onu uyandırmadığımız için çok kızacak."

Bu sefer Eleanor'un sesiydi. Arkamda toplanmıştı, eli kalçamın üzerindeydi.

Ama ikinci bir el vardı, geniş ve güçlü, saçlarımın altına gömülmüş ve ensemdede aynı hizada duruyordu.

Luther'in göğsünü altımda hissettim, teni hatırladığımdan çok daha soğuktu. Kalp atışlarını dinledim ama tek duyabildiğim Lily'nin ağlamasıydı, tek hissedebildiğim titreyen bedeniydi.

"İki gündür uyumuyor." Alixe'in sesi. "Eninde sonunda öğrenecek. Hâlâ yapabiliyorken dinlenmesine izin verin."

Dehşet göğsüme bir taş gibi oturdu. Gözlerimi biraz araladığımda Taran'ın yatağın ayakucuna kıvrılmış uyuduğunu gördüm. Alixe az ötede durmuş yüzünü ovuşturuyor, Zalaric ve Teller ise onun arkasındaki sandalyelerde uyukluyorlardı.

Dikkatim yavaşça Lily'ye yöneldi. Oturduğu yerden kalkmış Luther'e bakıyordu, kızarmış yanaklarından bir okyanus dolusu gözyaşı akıyordu.

Göz kapaklarımı kapattım. Henüz gerçeği görmeye dayanamıyordum. Burada, inkârımın karanlığında güvende olmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

"Bilmesi gerekiyor," dedi Lily. "Onu uyandırmalıyız."

"Çoktan uyandı." O

ses...

O ses.

O sesi biliyordum. O sesi *hissettim*. Yanağımın altında gümbürdüyor, tınısı sıcak, ağır bir battaniye gibi tenimi kaplıyordu.

Sertçe içime çektim. Üzerimdeki el seğirdi, sonra başparmağı boynumda yavaşça bir çizgi çizdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir deri gördüm. Bronzlaşmış, zeytin renginde ve uzun süre iyileşmiş bir yara izinin çıkıntılarıyla işaretlenmiş geniş bir alan.

Bir yara izi... ve başka bir şey yok.

Bakışlarım Lily'ninkilere kilitlendi ve gözyaşlarının arasından *gülümsedi*.

Yavaşça, dayanılmaz derecede yavaşça başımı kaldırdım ve yukarı doğru çevirdim. Bir çift parlak, soluk göz beni bekliyordu, köşeleri sevinçle kırışmıştı.

"Merhaba, güzelim."

Hızla ayağa fırladım, bu sırada Eleanor'u neredeyse yataktan düşürüyordum. Zehirli damarlar başından ve uzuvlarından tamamen çekilmişti. Artık kaburgalarının dibine kadar ulaşıyorlardı ve belki de yaşadığım şok yüzünden hayal görüyordum ama *küçüldüklerini* gördüğüme yemin edebilirdim.

Yarası bile çok daha iyi durumdaydı. Artık kan ya da zehirli sızıntı yoktu. Etrafındaki deri açık, iyileşmekte olan bir pembeydi ve bir kabuk oluşmaya başlamıştı bile.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım ve büyüümün içine akmasına izin verdim. Tanrılığı hemen beni karşılamak için sıçradı, şarkısı sevinçle titriyordu. Kalbinin etrafındaki kafes yok olmuştu ve hala içinde olan toksin izleri şimdi benim erişimimden kaçıyor gibiydi. Harap olmuş organları büyüümün onları yatıştırdığı yerde onarıldı ama bu sefer hasar geri dönmedi.

Luther sessiz, memnun bir homurtu çıkardı, sonra bana bilmiş bir bakış attı. "Fortos büyüü mü?"

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Gözlerinde gurur parıldıyordu. "Yara izlerime dikkat et. Senin sayende onlara düşkün oldum."

Büyümü tenine ulaşmadan geri çektim ve onu incelerken yakınına eğildim. Yanaklarına renk gelmişti ve gözlerinin altındaki çökük çukurlar kaybolmuştu. Sağlıklı, mutlu ve *canlı* görünüyordu.

"İmkânsız," diye nefes aldım.

Gülümsemesi tüm diyarı aydınlatabilirdi. "Sizin yanınızda 'imkansız' sadece bir öneri gibi görünüyor."

"Luther," diye boğuldum, çok yüksek bir sevincin bu değerli yanılsamayı parçalayabileceğinden korktuğum için sesim kısılmıştı. Kollarım titredi ve ona doğru yığıldım, kontrolsüzce omzuna hıçkırarak ağladım.

Beni kendine çekti ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Kraliçemin bana ihtiyacı varken onu bırakamazdım."

Lily elimi tuttu ve ikimiz de ağlamaklı, feryat figan dağıldık. Acınacak halimize kıkırdarken Luther'in göğsü altımızda zıplıyordu, bu ses beni bir daha hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir mutlulukla doldurdu.

"Kutsal sh-Lu? Sen...?" Taran doğruldu ve aval aval Luther'in göğsüne baktı. "Lumnos'un memeleri, yaşıyorsun."

"*Taran*," diye azarladı Luther, ama kahkahası yükseldikçe etkisini kaybetti.

Taran ileri atıldı ve üstümüze yuvarlandı. Kolları Lily ve Eleanor'un etrafında genişçe açıldı ve dördümüzü ezici bir kucaklamanın içine sıkıştırdı. Luther yarasının üzerindeki baskıdan dolayı homurdanmasını bastırsa da, kulaktan kulağa gülümsüyordu.

Etrafımızdakiler uyanmaya başladı. Alixe sırttı, gözyaşları yanaklarında parlıyordu. Zalaric Taran'ın maskaralıkları karşısında dramatik bir şekilde gözlerini devirdi, ancak narin yüz hatlarında bir rahatlama olduğu belliydi. Teller öne doğru oturdu ve dikkatini Lily'ye çevirmeden önce bana yarım bir gülümseme gönderdi, yüzü oldukça ısınmıştı.

Remis ve Avana bile bize katılmak için geldiler, kollarını birbirlerinin bellerine dolamışlardı. Avana yorgun görünüyordu -şüphelendiğim kadarıyla çilenin bitmesini bekliyordu- Remis ise oğlunu temkinli bir ifadeyle izliyordu.

Etrafımızdaki heyecanlı konuşmalar devam etti ama ben tek kelimesini bile duymadım. Yüzümü boynuna gömdüm ve etrafımızdaki dünyanın yok olmasına izin verdim. Tenini hissetmeye, kalp atışlarını duymaya, kokusundaki sedir miskini koklamaya ihtiyacım vardı. Bunun gerçek olduğuna ve her an sona erebilecek zalim bir halüsinasyon olmadığına ikna olmam gerekiyordu.

Luther sohbe katılmak için elinden geleni yapsa da, onun da aynı Geye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim. Yüzünün bana dönük kalışından, beni her içine çektiğinde yumuşak bir iç çekişinden bunu hissediyordum. Elleri sırtımda geziniyor, her zaman kavırıyor, her zaman daha sert bastırıyor, bedenim asla yeterince yakın olmuyordu.

"Buradayım," diye mırıldandı kulağıma. "Yaşıyorum."

Bu bir açıklama olduğu kadar bir soru gibi de geldi, bu yüzden avucumu kalbinin üzerine koydum ve başımı salladım.

Başını arkaya attı ve gözlerini tavana dikti. "Teşekkür ederim, Kutsal Anne. Bana bir hediye daha verdin. Bunu boşa harcamayacağım."

Odasında olanları hatırlayarak onun saygısı karşısında gerildim. Fark etti ve görmemiş gibi yaptığım sorgulayıcı bir bakış attı.

Kendimi doğrulmaya zorladım ve Taran'ın omzunu hafifçe ittim. "Hastamı eziyorsun."

Taran bariz bir isteksizlikle yatağın ucuna doğru kaydı. Elinin tersiyle yanaklarını okşadı ve boğazını temizleyerek -kötü bir şekilde- ağlamıyormuş gibi davranmaya *çalıştı*.

"Ne oldu?" diye sordu bana. "Geri döndüğümüzde her şeyin sona erdiğini düşündük."

"Ben de öyle," diye itiraf ettim.

"Ona verdiği şişe," dedi Remis, "şimdi hatırladım, senin balondaki Arboros hediyesi miydi?" Başımı salladım ve gözleri karardı. "Haklıymışsın. Kraliçeleri bir tedaviyi kendine saklıyormuş."

"Beni iyileştiren şey bu mu?" Luther sordu.

Hala kurumuş kanla kaplı olan elime baktım. Avucumda açtığım kesik neredeyse iyileşmişti, sadece parlak pembe bir çizgiyle görülebiliyordu. Bileğimin etrafında hafif bir baskı hissediyor gibiydim ama o kadar bunalmıştım ki bunu sadece hayal etmiş olabilirdim.

"Sanırım öyle," dedim sessizce. Luther elimi tuttu, yüzündeki meraklı ifade söylemeye hazır olmadığım daha fazla Çey olduğunu hissetmiÇ gibiydi.

"Üç tanrı taşı yarasını iyileştirdin," dedi Taran. "Emarion'daki en iyi şifacı olarak tarihe geçeceksin. Al bakalım, Fortos."

Diğerleri kahkahalara boğuldu ve bir şekilde elde ettiğimiz mutlu sonu tartışmaya başladılar ama benim bakışlarım kıpkırmızı lekeli elime döndü.

Tanrıtaşı'nı bir kez iyileştirmek nadir bir şans eseri idi. İki kez iyileştirmek ise ilahi bir lütuftu. Bunu üç kez yapmak...

Bu, geri ödemem gereken bir dengesizlik gibi geldi.

Luther'in elini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerini öptüm. Artık bir önemi yoktu. Onun için ruhumu feda etmişim ve hiç pişmanlık duymuyordum.

Tanrılar çağırırsa, cevap vermeye hazır olurdum.

Günün geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Luther'i yemeye ve içmeye zorladığım için telaşım daha önce hiç görülmemiş seviyelere ulaştı, ta ki o bana yalvarana kadar.

O ve babası, geri kalanımızın kulak misafiri olmamış gibi davranmak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımız yapmacık bir konuşma yaptılar. Bileklerini sıktılar ve Avana'nın vedalaşıp ayrılmadan önce teklif ettiğinden daha fazla olan dostça başlarını salladılar.

Hepimiz Luther'in etrafındaki yatağıma doluştuk, güldük, konuştuk ve son birkaç haftanın hikâyelerini yeniden anlattık. Perth'e hak ettiği şekilde dinlenmesi için gönderdikten sonra, Umbros'ta itiraf ettiğim gerçekleri, Muhafızlar'da geçirdiğim zamanı, sözde kehaneti, annem ve öz babam hakkında öğrendiklerimi anlattım. Eleanor ve Lily bunu şaşırtıcı derecede iyi karşıladılar ama Teller'in ruh hali her yeni açıklamayla daha da kötüleşti. Çok geçmeden gözlerimin içine bakmasını zar zor sağlayabildim.

Burada, Lumnos'ta, Remis kayıp olduğumu hiçbir zaman resmi olarak açıklamamıştı, ancak gerçek hızla sızmıştı. Annemin yakalandığı ve ada saldırısındaki rolüyle ilgili haberler çıktıktan sonra, nerede ve neden olduğuma dair spekülasyonlar patlamıştı.

Dedikodulardan en çok kardeşim nasibini almıştı, öyle ki okulu son senesini erken bitirmesi için ona baskı yapıyordu. Bunun olmasına izin vermeyeceğime dair ona yemin ettim ama o sadece omuz silkti ve kararı kendisinin vereceğine dair bir şeyler mırıldandı.

Diğerleri Zalaric'i hemen benimsediler, bunu yapabileceklerini biliyordum. Eleanor, ihtiyacı olan her şey için onu alışverişe götürmesini önerdiğimde sevinçten çılgık attı ve Teller ile Lily ona kendine ait bir saray odası bulacaklarına söz verdiler, Taran'ın sessizce dudak büktüğü bir teklifti bu.

Zalaric'in kendinden emin görüntüsü her zamanki gibi sakın olsa da, bu kadar iyi karşılandığı için rahatladığını ve Umbros'ta geride bıraktığı yarı ölümlüler için endişelendiğini hissettim - ben de aynı endişeyi paylaşıyordum.

Protestolarım ve Taran'ın ağır sataşmaları altında, hızlı bir banyo ve temiz giysiler için Luther'in yanından ayrılmayı isteksizce kabul ettim. Luther de aynı isteksizlikle kabul etti ama vücudu hâlâ zayıf olduğu için Taran "yardım etmek" konusunda ısrar etti. Geri kalanımız kulaklarımızı tuvaletin kapısına dayamıştık.

ve ardından gelen küfürler ve intikam vaatleri karşısında ağlayana kadar güldük.

Güneş ışığı gökyüzünden kaybolduğunda Eleanor abartılı bir akşam yemeği ziyafeti düzenlemeyi önerdi. Luther hemen esneme gösterisi yaptı.

"Sanırım hastamın dinlenmeye ihtiyacı var," dedim çabucak, minnettar göz kırpışını yakalayarak. "Neden kutlamaların geri kalanını o tamamen iyileşene kadar saklamıyoruz?"

"Oh, evet, elbette," dedi. "Ben mutfağa gidip bizim için birkaç tabak getirteyim."

Luther başını yeni değiştirilmiş çamaşırlara yasladı ve gözlerini yumdu. "Çok nazıksın kuzen, ama o kadar da aç değilim."

Eleanor kaşlarını çatı. "O zaman bir şeyler getirebilirim-" Eleanor'un sözünü yine yüksek sesle esneyerek kesti.

"Sanırım Prens kibarca hepimizin başka bir yere gitmesini öneriyor," dedi Zalaric, eğlenmiş görünerek. "Yani... neredeyse hepimiz."

"Ah." Eleanor, Luther'la benim aramda gidip gelirken kaşları yavaşça kalktı. "Oh." Ayağa fırladı. "Çok yorgunum. Hepiniz yorgun değil misiniz? Biraz uyku hepimize iyi gelir, öyle değil mi?"

"Katılıyorum," diye gürledi Luther.

Herkesi hevesle kapıya doğru yönlendirdi. Lily kıvranarak ağabeyine sarılmayı başardı. Luther onu sıkıca kucakladı, alnından öptü ve kulağına bir Geyler fısıldadı, Lily Teller'a bakıp kıpkırmızı oldu. Koşarak uzaklaştı ve onlar giderken elini Teller'ın elinin içine soktu.

Taran koşarak yanıma geldi ve beni güçlü kollarıyla sardı. "Ona iyi bak Queenie."

"Yapacağım," diye söz verdim.

"Ve ona nasıl hissettiğini söyle," diye fısıldadı sivri bir bakışla.

Zalaric'e doğru başımı sallayarak onu kaburgalarından dürttüm. "Ona nasıl hissettiğini söyler söylemez."

Masumca göz kırptı. "Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

Gözlerimi devirdim, sonra dudaklarımda hınzır bir gülümseme belirdi. "Biliyorsun, böyle yeni bir dünyaya fırlatılan Zalaric'in her şeyi zor bulması kaçınılmaz."

Taran'ın gözleri kısıldı.

"Tüm bu gerginlik onu gerçekten *sertleştirebilir* ve *sinirlendirebilir*."

İnledi ve arkasını döndü. "Ben gidiyorum."

"Onu *serbest bırakmanın* bir yolunu bulmasına yardım ettiğinden emin ol-"

"İyi geceler," diye bağırdı. "Kendine iyi bak Lu. Eğer bir yeriniz şişerse Diem'den orayı uzun uzun ovmasını isteyin."

"*Taran*," diye hırladı Luther.

Kapı kapandığında kahkaha sesleri duyuldu.

Luther yorganları üzerinden attı ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak rahatsız bir şekilde homurdandı.

"Bekle-hayır," diye itiraz ettim, onu durdurmak için koştum. Omuzlarından tuttum ve onu geri çekmeye çalıştım ama ayağa kalkarken yalpalayarak ileri doğru itti. "Ne yapıyorsun sen? Luther, dur, dinlenmen gerek."

"Bunun için uzun zamandır bekliyordum ve bunu yaparken sırtüstü yatıyor olmayacağım." Bacakları sabitlenirken bana tutundu, sonra gözlerini benimkilere dikti.

Aramızda yumuşak, mükemmel bir sessizlik geçti. Saçlarımı omzuma attı ve bir elini boynumun arkasına götürdü. Diğer sırtımda aşağı doğru kaydı ve kalbinin sakinleştirici ritmi göğsümde mırıldanana kadar bedenlerimizi birbirine çekti.

Eğildi ve göz kapaklarım dudaklarının sürtünmesiyle kapandı. Onunla buluşmak için boynumu yukarı kaldırdım, ama ulaşabileceğim yerin hemen ötesinde duraksadı.

"Bana bak," dedi.

Gördüğümde nefesim kesildi. Gözlerinin kristal mavisi her zamankinden daha canlıydı. Sanki tanrı taşının yenilgisi, onu hayatı boyunca sessiz ve içine kapanık tutan köklü bir perdeyi de yok etmişti. Şimdi içindeki ışık çılgınca parlıyordu, görünürde en ufak bir gölge bile yoktu.

"Seni seviyorum, Diem Bellator."

Dudakları benimkine değerken gülümsemesi dudaklarında kaldı. Öpüşme tutkuyla derinleşirken bile, kendi sırtışıma engellemekte olağanüstü bir şekilde başarısız oldum.

Mutluluk beni tüketti, bunalttı, onardı. Gelişti ve çiçek açtı, kırık ruhumdaki karanlık çatlakları doldurdu ve onları altınla yeniden birleştirdi. Neşe beni neredeyse patlayacak kadar doldurdu ve sürpriz bir şekilde mutluluk dolu bir kahkaha patladı.

"Bu benim en sevdiğim ses," dedi saygılı bir iç çekişle. "Bir daha duyacağımı hiç sanmıyordum."

"Eğer ölmüş olsaydın, bunu bir daha *kimsenin* duyacağından emin

değilim." Beni bir kez daha öptü, tatlı ve şefkatli bir şekilde.

"Seni duydum. Hareket edemiyor ya da cevap veremiyordum ama söylediğin her şeyi duydum."

Ürperdim. "Her şey mi?"

Gülümsedi. "Her şeyi. Ve Taran haklıydı, nasıl hissettiğini biliyordum." Ağzımın kenarını öptü, sonra dudaklarını çenem boyunca kulağıma doğru götürdü. "Yine de tekrar duymak isterim."

Bir kahkaha daha koptu. Kollarımı boynuna doladım ve gülümsedim. "Ben de seni seviyorum Luther Corbois. Ama seni sevmeye *devam edeceğim, yeter ki bir* daha benim üzerimde neredeyse ölmeyeceğine yemin et."

Beni kendine doğru çekip havaya kaldırdı, durdurulamaz sırtışılarımız ve kahkahalarımız arasında öpücükler çalmak için elinden geleni yaptı. Her bir parçam en parlak, en enfes zevkle aydınlanmış hissediyordu.

Önümüzdeki yol hiç de kolay olmayacaktı ve bağıllıkla ilgili tüm şüphelerimin ortadan kalktığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ama eğer bu bir uçurumsa, el ele kaderlerimizle yüzleşmeye hazır bir şekilde birlikte atlayacaktık.

Her ne kadar bastırmaya çalışsa da gülümsemesinin ardında acı titreşimleri gördüm. "Yatağına dön," diye azarladım ve onu itmeye çalıştım. Direndi, beni bir mengene gibi tutuyordu. "*Luther*."

"Önce sen." Bizi birlikte döndürdü ve beni sırtüstü yatağa fırlattı, sonra da bacaklarımın arasına girdi. Bana baktı, aç bakışlarından arzu akıyordu. "Bu manzaraya alışabilirim."

Ağzım kurudu. Uzandım ve bol keten pantolonunun belini çekiştirdim, ta ki o bana doğru eğilip dirseklerini başımın yanına dayayana kadar. Dişlerimi alt dudağımın üzerinde yavaşça gezdirdim ve burun delikleri açıldı. Eğildi, gözleri kapanıyordu.

Bir elimi göğsüne kenetledim. "O yaranın iyileşmesine izin vermezsen, iyileşemezsin."

O ters ters baktı, ben de sırtıttım. Onu ittim ve kaşlarını çatarak sırt üstü döndü, sonra bir kolunu altımdan geçirdi ve beni yanına çekti. Zaferim karşısında gülümsedim ve yanağına minnettar bir öpücük kondurdum.

"Tekrar söyle," diye gürledi.

"Seni seviyorum."

Gözleri kapalıydı, ağzı gülümsememek için kaybettiği bir savaşta seğiriyordu.

"Bunu sadece sen ölüyorsun diye söylemedim, biliyorsun. Umbros'taki o gece sana anlatmaya çalışıyordum."

"Biliyorum. O gece bana söylediğin şey..." Bana baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Özür dilemem gereken çok şey var Diem. Kendimi

kaybettim. I

duygusuz, dikkatsiz şeyler söyledim. Senin hakkında hissettiklerimden şüphe etmene neden oldum. Tüm bunlara rağmen hâlâ benim için savaşmaya istekli olman..." Çenemin kıvrımlarında gezindi. "Bu benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor."

Eğildim ve bir öpücük daha çaldım. "İyi bir kavgayı severim."

Dudakları tekrar yukarı kıvrıldı. "Ne olursa olsun, sanırım seni yanan bir binaya girmekten alıkoymaya çalıştığım ve sen de beni '*değerli kraliyet toplarımı*' kesmekle tehdit ettiğinden beri sana aşığım."

Gururla sıırttım. "Bir gün beni tehlikeden uzak tutmaya çalışmayı bırakacaksın."

"Pek olası değil," diye mırıldandı. "Hiç kimseyi seni önemsemişim kadar önemsemedim. Sana bir şey olacağını düşündüğümde zor nefes alıyorum. Seni kimsenin incitemeyeceği güvenli bir yere kapatmak içgüdülerime karşı sürekli bir savaş. Ama bir Anka kuşu kafese kapatılmak için değil, uçmak için yaratılmıştır." Uzun bir iç geçirdi. "Seni korumaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim, ama seni tehlikeden uzak tutamayacağımı da biliyorum. Senden tek istediğim bunu tek başına yapmaman. Şu andan itibaren tehlikeyle birlikte yüzleşeceğiz."

"Anlaştık."

"Söz veriyor musun?"

Gülümsedim. "Söz veriyorum." Kaşları kalktı. "Yani baygınken her şeyi duyduysan... babana söylediklerimi de duymuş olmalısın."

"Ben yaptım." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ve ikinci raunt için teklifini kabul etmek niyetindeyim."

"Remis'ten ne kadar nefret etsem de itiraf etmeliyim ki senin yanından hiç ayrılmadım. Senin için endişeleniyordum."

Luther uzun süre sessiz kaldı. Onları basit bir aile kavgası değildi. Annesinin öldürülmesi, asla geçemeyecekleri bir uçurumdur. "Babam benim için ne ifade ettiğini biliyor. Eğer beni affetmek istiyorsa, bunu seni destekleyerek kazanmaya başlayabilir."

"Annemi kınamak için oyunu esirgedi. Kendini korumak için bile olsa, bunun için ona borçluyum."

"Annen..." Luther kaşlarını çatı. "Eğer Yrselle oyunu değiştirirse..."

"Biliyorum. O yapmasa bile Montios ve Arboros yapabilir. Gidip onu almalıyım Luther. Yarın."

Vücudunu bana doğru kaydır. "Onun yerine yalnız gitmeme izin ver." "Luther, daha *yeni* anlaşıştık."

"Bu seni korumakla ilgili değil, stratejiyle ilgili. Eğer Kraliyet onu kaçırdığını görürse Lumnos'a savaş ilan eder. Eğer sadece ben olursam, onlara kendi başıma hareket ettiğimi söyleyebilirsin. Yüzünü kurtarmak için beni hain ilan et."

Başımı sertçe salladım. "Hâlâ yaralısın."

"Beni iyileştirebilirsin."

"Toksini her damlası gidene kadar yaranı kapatmayacağım. Onu içinde hapsetme riskini almayacağım. Ayrıca, Fortos'ta büyüünüz olmayacak."

"Ignios ve Umbros'ta büyüünüzün nasıl geri döndüğünü gördün. Annenin güvende olduğundan emin olacağım, sonra da saldırmak için büyüümün geri dönmesini bekleyeceğim."

"Peki ya saldırının ortasında kaybolursa? Seni daha yeni ölümden döndürdüm, yaralı bir beden ve büyüsüz bir şekilde tekrar saldırının ortasına göndermeyeceğim."

Çenesi boyunca kaslar seğırdi, kalbim pır pır etti. Öfkesi o kadar tanıdık, o kadar garip bir şekilde rahatlatıcıydı ki. Hangimizin hayatını tehlikeye atacağımız konusunda tartışmayı asla bırakamayabilirdik ama en azından hâlâ riske atacak hayatlarımız vardı.

Derin bir iç çektim. "Geride kalamam. Fortos'u karşıma alma riskine girmeden önce onun hâlâ hayatta olduğundan emin olmalıyım ve onu sadece bir Kraliyet mensubu görebilir. Eğer-eğer-tanrı taşı toksini yarın öğleden sonra yok olursa-"

"Öyle olacak."

"-ve eğer vücudun hala zayıf değilse-"

"Olmayacak." Kaşlarımı çattım, o da gülümseyerek yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni kendine çekti. "Hazır olacağım, Kraliçem."

Cevap vermeden beni öptü, dudakları ve dili açgözlü bir kararlılıkla hareket ediyordu ve onun tadı odağımy bulanıklaştırırken itirazlarım bulanıklaştı. Ğri, sert eller boğazımdan ağağı kayarak göğsümde dolağtı ve banyodan sonra üzerime geçirdiğim ince ipek elbisenin içinden göğüslerimi yoğurdu. Luther "in sıcaklığı ve her dokunuğun içime yaydığı sıcaklık arasında vücudum yanıyor, dayanıksız kumağ soyulmak için yalvarıyordu ve Luther "in elleri bunu yapmaktan çok mutlu görünüyordu.

Ağzı boynumun kıvrımına düştü ve kendimi onun teninin benimkine karşı hissinde kaybettim. Eller giysilerin altından yollarını buldular -onun, benim- ve bedenler kıvrandı, uzuvlar sabırsızca birbirine dolandı.

Kendi baş döndürücü iniltim beni sersemliğimden çıkardığında, bacaklarım ona sarılmıştı, güçlü formu beni yukarıdan örtüyordu.

"Luther," diye nefes nefese kaldım.

"Dinlenmen gerek." "Benim *sana*

ihtiyacım var."

"İhtiyacın-ah." Ağzı aşağı doğru inerken sırtım kamburlaştı. Çok Daha alçak.

"Aylar," diye mırıldandı, sesi tenimde titreşiyordu. "Aylarca bekledim. Nasıl hissedeceğini hayal ettim. *Tadının n a s ı l* olacağını." Bir nefes çekene kadar beni ısırdı, sonra acıyı yalayarak uzaklaştırdı.

Hain ellerim onun oyununu oynamak için beni terk etti, omuzlarını pençeledi ve saçlarını ördü.

"Durmalıyız," diye ısrar ettim, kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmiyordu. "Bu yaraların için kötü."

"Aynı fikirde değilim. Emarion'daki en iyi şifacı bir keresinde bana sevdiğim biriyle ten temasının güçlü iyileştirici etkileri olduğunu söylemişti." Yanağını uyluğumun iç kısmına dayadı ve günahkâr bir gülümsemeyle yukarı baktı. "Ben sadece ilacımdan en iyi şekilde yararlanıyorum."

Nefes nefese güldüm ve çarşafı çekiştirerek kendimi güçsüzce uzaklaştırmaya çalıştım. "Buradan çıkmam lazım," diye takıldım. "Bu gece yalnız uyuyacaksınız."

Hırladı ve ön koluyla beni kısırdı. "Hastanı ihtiyacı olduğu anda terk mi edeceksin?"

"Peki," dedim iç çekerek ve gözleri zaferle parladı. "Ama bu gece dinlenmeyeceksen, yarın dinleniyorsun-"

"Anlaştık."

"Bu da Fortos'a yalnız gideceğim anlamına geliyor."

Dondu kaldı. Yukarı baktı. Gözlerini kıstı. "Böyle bir şey olmayacak."

Sürünerek ilerledi ve üstüme çıktı. Ne kadar ciddi olduğumu görmesi için çenemi tutarak ona baktım. Onu ne kadar çok istesem de, uzun zamandır peşinde koştuğumuz o yakınlığı ne kadar derinden arzulasam da, görmezden gelemeyeceğim şeyler vardı.

Dudaklarında hafif bir solgunluk. Ağırlığını kaldırdığında kolunda belli belirsiz bir titreme. Kalçaları çarşafıya sürtündüğünde saklamaya çalıştığı irkilmeler.

İyileşiyordu ama henüz iyileşmemişti. Ve o iyileşene kadar, bir parçam ona son kez veda öpücüğü verdiğine inanan o korkmuş, yıkılmış kadın olarak kalacaktı.

Yanağını okşamak için uzandım, boğazım düğümlenirken sesim kısıldı. "Seni neredeyse kaybediyordum. Eğer vücudun nüksederse..."

Bileğimin iç kısmını öptü ve yanımdaki yatağa uzandı. "Olmayacak. Ben dinleneceğim." Elimi tuttu ve kalbinin üzerine koydu, bir şekilde

Güçlü ritminin beni sakinleştireceğini biliyordum. "Ama sadece sen kalırsan. Sen yanımda olmadan uyuyamam."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Ve sen uslu duracak mısın?"

Gülümsedi. "Uslu duracağım. Eğer bu gece özgürce eğlenemezsen, ben de eğlenemem."

"Yakında." Yanağını öpmek için eğildim, sonra usulca kulağını ısırdım. "Çok, *çok* yakında."

Gırtlaktan bir gümbürtü çıkardı.

İsteksizce kendimi kollarından kurtardım ve ayaklarımın üzerinde sürüklendim. "Ben yatmak için üstümü değiştirirken sen de rahatına bak."

Odanın diğer tarafına geçip ateşi körükledim, gece boyunca yanmasını sağlamak için bir tutam Ignios alevi ekledim ve sonra balkona çıktım. Sorae uykulu bir şekilde başını kaldırıp beni selamladı.

Yanımda diz çöktüm ve ona yaslandım. Beni gecenin sert havasından korumak için bir kanadını etrafıma doladı.

Ağzını tuttum ve tepesine bir öpücük kondurdum. "Onu kurtardın. Hepimizi kurtardın, gerçekten."

Tiz bir vızıltı çıkardı ve bağ boyunca bir sevgi dalgası aktı.

"Orada inanılmazdın. Umbros gryvern'inin senin üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Ignios gryverniyle karşılaştığımda orada olmaman çok kötü. Eminim onu da alt edebilirdin."

Başını kucağıma koyarken altın rengi gözleri karardı.

Kaşlarımı çattım, onun üzüntüsünün bir titreşimini hissettim. "Onunla savaşıma fikri hoşuna gitmiyor, değil mi?" Burun deliklerinden yumuşak bir iniltiyle duman süzüldü. "Onu bir zamanlar tanıyor muydun? Kindred'ler gibi kardeş misiniz?"

Kanadı bana karşı titredi.

"Kardeş değil o zaman. Arkadaş mıyız?" Başımı eğdim. "Arkadaştan fazlası mı?"

Başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve alçak sesle, kederli bir şekilde öyle bir uludu ki gözlerim yaşardı.

"Ah, Sorae," diye fısıldadım. "Kindred sizi binlerce yıl önce ayırdı ve bunca zaman sonra bile hâlâ ona değer mi veriyorsunuz?"

Hüzün cevap olarak bağı ıslattı. Başını yere eğdi, kanatları iki yanına düştü. Kollarımı ona doladım ve bir elimle sırtını okşadım.

"Tybold'un bu kadar huysuz olmasına şaşmamalı. O da seni özlemiş olmalı." Doğrudum ve ona baktım. "Ignios'ta beni kurtardı, biliyorsun. Onun etrafında çalıştı

King'in beni ve Luther'i koruma emri."

Sorae'nin başı balkonun kenarına doğru sallandı. Koyu sarı bakışları uzaklara, ağaçların ve denizin ötesine, çöl ve ateş diyarına doğru bakıyordu.

Boynundaki altın zincire baktım, tacıma zorla hizmet etmesinin sembolüydü bu. Onları yeniden bir araya getirmenin bir yolu olmasını diledim ama artık Ignios'ta pek de hoş karşılanan bir misafir değildim. Sorae'yi yalnız göndersem bile, Kral gryvern'ine onu gördüğü yerde öldürmesini emredebilirdi.

"Bir yolunu bulacağım," diye yemin ettim. "Sen ve Tybold beni ve sevdiğim adamı kurtardınız. Nasıl yapacağımızı bilmiyorum ama bu iyiliğin karşılığını ödemenin bir yolunu bulacağız."

Bana hafifçe sokuldu, ancak bu gönülsüz ve yenilgi doluydu. Gryvern bağlarını, hatta kendi bağlarımızı bile sonlandıracak gücüm olmadığını biliyordu. Belki de geçmiş Kraliyetler ona benzer sözler vermişlerdi ve o da kaderinin değişmesini ummaktan vazgeçmeyi öğrenmişti.

Şanslıydı ki ben bir Bellator'dum, hem de inatçı bir Bellator. Şüphesi beni caydırmadı. Beni *körükledi*.

Alnına bir öpücük bıraktım ve ona sempatik bir Çekilde sarıldım, sonra yatak odasına döndüm ve gardırobuma doğru yürüdüm. Kapağını açarak kendimi Luther'in görmesini engelledim.

"Sorae hayatını kurtardığım için bir şey değil diyor," diye seslendim. "Ama bir dahaki sefere güzel kanatlarını kanatmamamı tercih eder."

"Ona yiyebileceği kadar elmayla bunu telafi edeceğimi söyle." Terastan bir trıl sesi yükseldi.

"Dikkatli ol," dedim kuru bir sesle. "Emarion'da bu sözü yerine getirmeye yetecek kadar elma olduğundan emin değilim."

Kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Umbros Kraliçesi'nin kütüphanesinin anahtarı bandanamın içine sıkıştırdığım yerden düştü ve bir çınlamayla yere çarptı. *Bunu bir daha kullanacağımdan şüpheliyim, diye* düşündüm alaycı bir tavırla, anahtarı kaptığım gibi gardırobumun arkasına fırlatırken.

"Ayrıca," diye ekledim kendi kendime sırtarak, "Sorae'ye bizim adımıza bir söz verdim. O, Ignios gryvern'i Tybold'a aşık. Onları yeniden bir araya getireceğiz."

"O... Tybold. Ne?"

Kapının arkasından baktım. "Birbirlerini seviyorlar, tıpkı bizim gibi. Birlikte olabilmeleri için onları serbest bırakacağız."

Başını geriye attı ve yüksek sesle güldü. "Neden şaşırmadım ki? Yardım etmek istemediğiniz bir insan ya da yaratıkla hiç karşılaşmadınız."

Burnum kırıştı. "Bu doğru değil. Yardım etmek istemediğim pek çok insan var."

"Hayır mı? Arboros'ta Sorae'nin ateşinden Vance'in hayatını kurtarmadın mı?" Kaşlarımı çattım. "Şimdi pişman olsam da sayılmaz."

"Muhafız kampında sizi öldürmeye çalışan tüm ölümlüleri bağışlamamızı istemediniz mi?"

"Onlar *ölümlüydü*."

"Ignios Kralı'na merhamet göstermem için beni ikna edemedin mi?" "Onun gryvern-"

"Bize ihanet ettikten sonra Zalaric'i kurtardın. Babamla barışmam için beni dürtüyorsun. Aemonn'a hak ettiğinden *çok* daha nazik davrandın. Bununla yüzleşsin Majesteleri. Siz iyi bir insansınız."

"Yalan," diye tısladım. "Sözünü geri al."

"Asla." Yastıklara yaslandı ve kendini beğenmiş bir sırıtışla kollarını başının arkasında kavuşturdu.

Korkunç derecede harika bir fikir kök saldı. Gözden uzaklaştıran dantelli iç çamaşırlarımın sonuncusunu da çıkardım ve gardırobun üzerinden yatağa doğru fırlattım. Saniyeler sonra Luther'in iniltisine kocaman sııttım.

"Bir sorun mu var Prens?" Çıplak bedenimin dış kıvrımlarını ortaya çıkaracak kadar geriye yaslanarak tatlı tatlı sordum.

"Bu zalimlik. Bu bir *işkence*."

Hiçbir fikrin yok Corbois, diye düşündüm hınzırca.

Bir kez daha saklandım ve haftalar önce fark ettiğim bir giysiyi bulana kadar çekmeceleri karıştırdım. Çabucak giydim, sonra saçlarımı omuzlarıma dökülene kadar salladım. Kapıyı kapatmaya başladığımda, bana hediye ettiği kadife kutusundan parıldayan madalyona bakarak duraksadım. Onu boynuma doladım ve göğsümün üzerinde, göğüslerimin kıvrımları arasında durana kadar ayarladım.

Gardırobun kapısı büyük bir gürültüyle kapandı. "Uyumaya hazırım," diye ilan ettim.

Luther'in ifadesi karardığında şeytani planımı ikinci kez tahmin ettim. Ruhu bedenini terk ediyor, sonra geri dönüyor, sonra tekrar terk ediyor gibiydi.

"Sözümü geri alıyorum," diye homurdandı. "Sen acımasız bir Kraliçesin. Vahşisiniz. Her konuda acımasızsınız."

Kalçalarım sallanarak ve bir elim saçlarımda gezinerek ona doğru yürüdüm. "Çok daha iyi."

Yatağa yaklaştığımda dik oturdu. "Onun içinde mi uyuyorsun?"

Omuz silktim ve kendime baktım. Elimdeki en küçük kumaş parçasını seçmişim. Mümkün olduğunca az şey saklamak için dikkatlice düzenlenmiş, iplerle bir arada tutulan parçalardan biraz daha fazlasıydı.

Stratejik olarak bağlanmış bir fiyonkun ucuyla oynadım. "Eğer bir sorunsa, değiştirmekten mutluluk duyarım."

"Sakın buna cüret etme," diye hırladı.

Sırtıma engellemen için dudağımı sertçe ısırđım. "Haklıydın, ten teması iyileştirici bir etkiye sahip olabilir. Ve ben senin iyileşmeni istiyorum..." Yatağın ucunda diz çöktüm ve ona doğru süründüm. "Bu yüzden *sana* güvenle alabileceğin tüm *ilaçları* veriyorum."

Bir kolunu uzattı ve ben de mutlulukla koluna girdim, kendimi onun yanına sıkıştırdım.

"Şimdiden daha iyi hissediyorum," diye mırıldandı.

Elleri dolaşmaya başladı. Sert dokunuşları hevesle sırtımın, kalçamın, omuzlarıma ve kığımın üzerinden geçti. Kalçamı bacağının üzerinden geçirdi ve neredeyse üzerine yatana kadar beni kaydıldı.

"Uslu duracağına yemin ettin," diye azarladım, yarasından kaçınmak için ayarlama yaparak.

"Bu söz baskı altında verildi." Yüzünü buruşturdu ama içinde gerçek bir protesto yoktu. Elleri aç ama dikkatliydi, sınırları cesaretle zorluyor ama her zaman *çok ileri gitmeden* duruyordu. Luther'in bir özelliğı varsa o da sözünün eri olmasıydı.

"Sanırım Umbros Han'da yaptıklarından dolayı bunu hak ediyorum," dedi.

"Umbros Han'ında yaptığın şey çok hoşuma gitti." Bu anıyla sırtımı dikleştirdim ve kalçalarımı onun kalçasına doğru yuvarladım. Gözlerini kapadı ve inledi. "Ve bu bir ceza değil. Gelecek geceler boyunca *dokunmaktan* daha fazlasını yapabileceğimizden emin olmak için."

Dolaşan elleri yavaşladı, sonra durdu, sonra etrafımda kıvrıldı ve beni sıkıca tuttu. "Birçok gece," diye kabul etti. "Sahip olduğum tüm geceler - hepsi sana ait."

Gözlerimiz buluştu ve bir gülümsemeyi paylaştık ve ona olan sevgim Kutsal Deniz kadar geniş ve derin hissettirdi.

"Ne kadar sevildiğini görüyor musun?" diye sordum. "Bugün senin yanında toplanan herkese bak. Senin kaybınla yıkılacak olan onca insan. Pek çok insan için çok şey ifade ediyorsun."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal alırken saçlarımı geriye attı. "Hepimizi bir araya getiren sendin. Senin desteğinle Eleanor gerçek bir lider oldu. Sen yokken aklımı başımda tuttu. Her zaman pozitif kaldı

ve bize hayatta kalamayacak kadar savaşçı olduğunu hatırlattı. Onu hiç görmediğim kadar kendinden emin. Alixe de öyle. Yıllar önce görmem gereken şeyi onda hemen gördünüz. Ve kız kardeşim, nişanı konusunda babama karşı çıktı ve şifacı olmaya ilgi gösterdi. Senin teşvikin olmasaydı bunu asla yapamazdı. Taran bile... inanabiliyor musunuz, her zamankinden daha az içiyor."

Gözlerimi kırttım. "Eskiden *daha çok mu* içirdi?"

Luther acıyla gülümsedi. "İyi geçirdiği tek günlerin hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğu günler olduğunu söyledti. Size hizmet etmek onun rolünü ciddiye aldığını gördüğüm ilk an."

Gözleri boynumdaki kolyeye kaydı. Kolyeyi eline aldı ve üzerinde bir anka kuşu, Corbois Evi mührü ve sadece benim için eklediği Bellator baş harfinin olduğu taraf arasında ileri geri çevirdi.

"Bize inanacak bir şey verdiniz, bu işte yalnız olmadığımızı hissetmemiz için bir neden verdiniz" dedi, "Her zaman akrabaydık ama siz bizi aile yaptınız."

Gözlerim yaşlarla doldu. Beni kollarıyla sardı ve dudaklarımız şişene ve kalplerimiz dolana kadar öpüştük. Olacaklara dair korkularımızı itiraf ettik, sevgi sözcükleri ve sadakat yeminleri arasında mırıldandık. Ne kadar kısa süreceğinin bilincinde olarak, küçük huzur cebimizin tadını çıkardık.

Saatler süren öpüşmeler, kahkahalar ve özürlerden sonra gözlerimiz ve kelimelerimiz tutamayacak kadar ağırlaştı. Başım göğsünde ve elim kalbinde, birlikte uykuya daldık.

şimdiye kadar savaş peşimizi bırakmamış, bizi istemeden de olsa savaşın içine çekmişti. Yarın, nihayet karşılık vereceğiz.

Yarın, savaşımız başlayacak.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÇAPTER

KIRK ALTI

Sarayda yürürken Eleanor, "Seni yeniden evde görmek çok güzel," dedi.

"Evde olmak güzel."

Kendi sözlerim beni şaşırttı. Hayatım boyunca nefret ettiğim baskıcı rejimin merkez üssü olan kraliyet sarayına *evim* mi demiştim?

Artık tanıdık geldiğini inkâr edemezdim. Kardeşim buradaydı, arkadaşlarım, Luther. Burası benim için hiçbir zaman ailemin kulübesinin ifade ettiği anlamı ifade etmeyecekti ama buradaki yaşam rahat bir hale gelmişti. Güvenli.

En azından başka bir yerden daha güvenli.

Ama çok önemli bir unsur eksikti: ölümlüler. Kardeşim dışında, görünürde kahverengi bir göz yoktu. Bir mil ötede, Ölümlüler Şehri'ndeydiler. Oradaki koşulları iyileştirmek için elimden geleni yapmama rağmen, hala acı çekiyorlardı, hala geçinmeye çalışıyorlardı.

Sabahki ziyafetten karnım tok, güzel giysiler içinde, zengin duvar halılarının ve sanat eserlerinin yanından geçerken, hepsini hayal kırıklığına uğrattığımı hissetmekten kendimi alamadım.

Eleanor, "Luther'in seni gözünün önünden ayırmamasına ÇaĞırdım," diye alay etti. "Aslında ben de senin onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermene şaşırdım."

"Gizli bir silahım var." Sırıttım. "Yaralarıyla ilgilenme görevini Lily'ye bıraktım. Ayağa kalkmaya çalıştı ve şifacı olarak ilk görevinde başarısız olacağı için hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Onu sakinleştirmek için yatağa geri döndüğünde bana baktı ve göz *kırptı*."

Eleanor kahkahalara boğuldu. "Hiç şaşırmadım. Tatlı Prensesimizin gizli bir hınzırlığı var. Iléana sarayda öğle yemeği yedi, böylece Luther'in dikkatini çekebilirdi ve Lily aşçıları en sıcak yemeklerini eklemeye ikna etti.

Iléana'nın tüm yemeklerine biber. Her öğleden sonra terlemeye başlar ve kıpkırmızı olurdu. Gelmeyi bıraktığında kimin daha çok sevindiğini bilmiyorum - Lily'nin mi yoksa Luther'in mi?" İkimiz de güldük ve Eleanor'un yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Bir şifacı olarak senin adımlarını takip etmesine sevindim. Lily'de herkesin gördüğünden çok daha fazlası var. Sadece ona inanacak birine ihtiyacı vardı."

Onu dürttüm. "Tanıdığım başka birine benziyor." Yanakları kızardı. "Sarayda işler nasıl?"

"Sizin için yavaş ama emin adımlarla müttefikler buluyorum. Genç Soydan gelenlerin çoğu sistemimizin adaletsiz olduğunu kabul ediyor. İster inanın ister inanmayın, pek çoğu Meydan Okuma'da o adamın hayatını kurtarmaya çalışarak yaptığınız şeye saygı duyuyor."

Bu bir sürprizdi. O zamanlar merhamet girişimim kana susamış alaycılarla karşılaşmıştı ama söz konusu Alçalmışlar olduğunda ilk izlenimlerin aldatici olabileceğini öğreniyordum.

"Evlerden herhangi birinin beni destekleyeceğine güvenebilir miyim?" diye sordum. "Ne yazık ki, yaşlı Soydan gelenler gücü ellerinde tutuyor ve sıkışmış durumdalar.

kendi yöntemleriyle. Yine de..." Durakladı. "Ghislaine Hanesi oldukça sempatik davrandı."

"Rhon Ghislaine'i Meydan Okuma'da öldürdükten sonra bile mi?"

"Hanoverre Hanesi'ni suçluyorlar. Aslında pek çok Hane suçluyor. Size asla meydan okumak istemediler ama Marthe Hanoverre tehditlerle onları zorladı. Şimdi de planının yanlış gitmesinin bedelini ödeyeceklerinden endişe ediyorlar."

Sırıttım. "Müttefiklerime karşı *çok* affedici olabileceğimi bilmelerini sağladın mı?"

O da sırtarak karşılık verdi. "Aslına bakarsan öyle yaptım." Bir süre sonra gülümsemesi değişti. "Diyem, eğer dürüstçe konuşabilirsem, senin için iyi bir zemin kazandım. Ama korkarım Fortos'a gidersen-"

"-bir isyancı lideri serbest bırakan bir Kraliçe'yi artık desteklemeyecekler mi?" Başını sallayarak yüzünü buruşturdu ve ben de iç çektim. "O benim annem Eleanor. Onu terk edemem."

"Biliyorum," dedi sesi yumuşayarak. "Ama bunun sana neye mal olabileceğini bilmelisin."

Midem bulandı. Annemi kurtarmak için ne yapmam gerektiğini düşünüp duruyordum; annem için kaç canı takas etmem gerekebileceğini.

Şimdi bu, ödeyeceğim bedelin sadece başlangıcı gibi görünüyordu.

"Genç Soyundan gelenlerin beni desteklemek için Hane'lerinden ayrılma ihtimali var mı?"

"Normalde hayır derdim ama senin gibi bir Crown daha önce hiç olmadı. Alçalmışlar güce çekilirler ve sizde bu konuda hiçbir eksiklik yok."

Bir köşeyi döndük ve neredeyse Alixe ile çarpışıyorduk. Kraliyet Muhafızları üniforması içinde, yeni statüsü olan Yüksek General'in nişanlarıyla süslenmiş heybetli bir figür çiziyordu. Sayısız gümüş piercingi bile daha göz korkutucu bir siyahla değiştirilmişti.

Eğildi. "Majesteleri, ben de tam sizi arıyordum. Umbros'ta bahsettiğim projeyi tartışabileceğimizi umuyordum."

Başımı salladım ve Eleanor'a sarıldım. "Her şey için teşekkür ederim. Bir şeylerin değişmesi gerektiğinin tohumlarını ektin. Sonuç ne olursa olsun, yapmaya değer bir iş bu."

O giderken ben de Alixe'in yanına düştüm. "Bilmek için sabırsızlanıyorum, savaşı kazanmamıza yardımcı olabileceğini düşündüğün bu gizemli avantaj nedir?"

Gerildi, başlamakta tereddüt ediyor gibiydi. "Babanın cenazesinin olduğu gün, senin... *patladığın* yerde toprağı kaplayan alışılmadık siyah taşlar fark ettim."

Babamın ölümünden sonra istemeden yok ettiğim kulübeyi hatırlayınca içime bir acı çöktü. Teller'dan aldığım bir başka şey. Anneme söylemem gereken bir kayıp daha.

"Ne olduklarına dair bir kuşku vardı," diye devam etti. "Her ihtimale karşı hepsini topladım ve saraya getirdim."

Sertleştim. "Babamdan kalanları bana haber vermeden mi topladın?"

"Özür dilerim Majesteleri, ama ayrılmak çok tehlikeliydi ve o sırada..." Yüzünü buruşturdu. "Benimle konuşmakla pek ilgilenmiyordunuz."

Bunu inkâr edemezdim. Kederim yüzünden onu ve Luther'i haksız yere Kraliyet Konseyime girmek için entrikalar çevirmekle suçlamıştım. Şimdi ise böyle bir suçlama akıl almaz görünüyordu.

"Ne demek 'ayrılmak için çok tehlikeli'?" "Bu sadece kaya değil. Bu tanrı taşı."

Durdum. "*Godstone mu?* Ailemin evinde mi?"

Başını salladı. "Ham, kalıplanmamış haliyle. Bunu sadece kitaplarda okudum. Bize sadece Kindred'lerin bunu yapabildiği söylendi ve onların bıraktığı tedarikin hepsi tükendi. Kimse daha fazlasını görebileceğimizi düşünmüyordu."

"Peki bu nereden geldi?"

"Senden. Taşlar sadece senin sihrinin dokunduğu yerlerde mevcuttu."

İnkâr etmeye, bunun imkânsız olduğunu iddia etmeye başladım ama bugünlerde bu kelime anlamını yitirmişti.

"Umbros'ta Zalaric beni, ataları ham tanrı taşıyla çalışmış ve süreci kaydetmiş bir kadınla tanıştırdı. Küçük bir servet karşılığında bana tekniği öğretti." Gözleri parladı. "Eğer işe yararsa..."

Avuçlarımı kaldırdım. "Alixé, dünyaya yeni tanrı taşı silahları getirme konusunda rahat olduğumdan emin değilim. Belki de bunun için aptalım ama Taran ve Luther'in başına neredeyse gelenlerden sonra..."

Alaycı bir gülümseme verdi. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm. Ama onu kalkan olarak kullanabiliriz. Dövdükten sonra hiçbir şey tanrı taşını delemes, bu yüzden düşmanlarımızın tanrı taşı silahları olsa bile-"

"-kendimizi zarar görmekten koruyabiliriz," diye heyecanla bitirdim. "Alixé, bu harika."

Göğsü gururla kabardı. "Tanrı taşını saray cephaneliğine koydum. Süreci ilk kez test etmek için benimle gelmek ister misiniz?"

"Çok isterim. Fortos'a yapacağım yolculuk için silah toplamak üzere zaten oraya gidiyordum."

Biz yürümeye devam ederken Alixé gülümsedi. "Tanrı Taşı aynı zamanda büyüü de geri püskürtür. Eğer bu işe yararsa, ordunuzun ölümlülere veya Alçalmışlara karşı yenilmesini zorlaştıracaktır."

İçimden karmaşık duygular geçti. Babamın küllerini savaş aleti olarak kullanma düşüncesinden nefret etsem de, onun savaşta benimle birlikte olacağını bilmek bana uygun geliyordu. Eğer onun fedakârlığı sevdiklerimin korunmasını sağladıysa, en azından onun kaybının acısından iyi bir şey çıkabilirdi.

"Çok fazla yok," dedi. "Daha fazlasını yapabileceğini düşünüyor musun?" Kaşlarımı çattım. *Bunu* nasıl yaptığını bile bilmiyordum.

"Döndüğümde

Fortos, ne yapabileceğime bakacağım," diye teklif ettim.

Cephaneliğe giden koridora adım attık ve ikimiz de durduk. Geçmişte kapıda bir ya da en fazla iki nöbetçi görmüştüm. Şimdi ise koridor onlarla doluydu, içlerinde Emarion Ordusu üniforması giyenler de vardı.

Alixé ve ben birbirimize ihtiyatlı bir bakış attık.

Lumnos Kraliyet Muhafızları hazır ola geçerek selam verdi. Askerler doğruldu, ancak bu bir Kraliçe'den çok bir tehdidin kabulü gibi görünüyordu.

Kapıya geldiğimizde bir muhafız yolumuza çıktı. "Majesteleri. Genel Müdür Yardımcısı."

"Alixé artık Yüksek General," diye düzelttim onu. Mavi gözleri Alixe'e kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Kenara çekilin," dedi. "Majesteleri cephaneliği ziyaret etmek için burada."

"Seni içeri almamam emredildi." Yutkundu. "İkinizi de."

"Meydan Okuma sona erdi," dedim. "Ben Kraliçe'yim. Bu emirleri kim verdiyse, onları geçersiz kılıyorum."

Yine boğazı düğümlendi. "Naip henüz taç giymediğinizi ve taç giyene kadar Kraliyet yetkisinin hâlâ kendisinde olduğunu söylüyor."

"Naip yanılıyor," diye araya girdi Alixe. "Majesteleri taç giydi."

"Majesteleri Fortos Kralı aksini söylüyor," diye araya girdi bir asker. "Taç giyme töreninin hiçbir zaman tamamlanmadığını söylüyor."

O felaket gününü düşündüm. Kindred Tapınağı'nın etrafında dolaşmıştık, her bir Taç benim hükümdarlığımı onaylamak için kanlarından bir damla akıtmıştı - ta ki benimki kalp taşını ikiye bölene kadar.

Bekle. Kaskatı kesildim. Solumdaki yaşlı Montios Kralı sıralamada en sondaydı. Muhafızlar bombalarını patlatmadan önce hiç şansı olmamıştı.

Fortos Kralı haklıydı. Taç
giydirilmedim.

Alixé muhafızla tekme tokat dövüştü. "Fortos Kralı'na hesap vermeyiz. Burası Lumnos ve siz de Kraliçenizin emirlerine itaat edeceksiniz."

Çenesini kaldırırken titredi. "Naip gerekirse güç kullanmamızı emretti."

Eli kılıcının kabzasına gitti. Bir şangırtı telaşı diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını gösterdi. Kalkanlar yerlerinden kalkarken duvarlarda ışık parıltıları dans etti. Alixe'in parmakları kısa kılıçlarının kabzalarının etrafında kıvrıldı.

Muhafıza bir adım daha yaklaştım. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Adın ne senin?"

"Werrol Corbois, Majesteleri."

"Ah. Bir Corbois dostu. Söylesene *kuzen*, Meydan Okuma'ya katıldın mı?"

"Evet, Majesteleri, yaptım."

"O zaman neler yapabileceğimi gördün." Ona sahte bir samimiyetle kalın bir gülümseme verdim. "Eğer içeri girmek istersem, Werrol, gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?"

beni durdurur musun?"

Yüzü soldu. Etkileyici bir şekilde kendini tuttu. "Hayır, Majesteleri, istemiyorum. Ama içeri girmene izin verirsem, Naip beni idam eder. En azından burada, savaşta onurlu bir şekilde öleceğim, başım bir hainin mızrağında değil."

Aklımdan bunu yapabileceğim tüm yollar geçti. Onları Arboros sarmaşıklarıyla bağlamak. Meros rüzgârıyla onları geri itmek. Onları bir Ignios ateş hattının arkasına hapsedmek.

Bir noktaya değinmek için gevşeyebilirdim. Onları aşağılanmış ya da daha kötü durumda bırakabilirdim. Ama benim öfkem ne kadar şiddetli olursa olsun, onların acımasızlığı karşısında hiçbir şey yapamazdım. Remis ve Fortos Kralı. Onları utandırırsam, incinen gururlarını bu muhafızlardan çıkarırlar.

Ve bu Soydan gelenlerin yaşaması ya da ölmesi zerre kadar umurumda olmamasına rağmen... *lanet olsun*, umurumdaydı.

Çenem kırılacak kadar sert bir şekilde sıkıldı. "Naip nerede?" diye sordum.

Muhafız hissedilir bir rahatlamayla yere yığıldı. "Kabul salonunda bir toplantı, Majesteleri."

Topuğumun üzerinde döndüm ve Alixe'i de arkama alarak koridorda hışımla ilerlemeye başladım. Bir grup Emarion Ordusu askerinin yanından geçerken birbirlerine kıs kıs güldüler.

Bileğimi salladım.

Etrafımda ışık patladı. Parlayan dallar askerlerin kalkanlarını kâğıt gibi kolayca delip geçti, ayak bileklerine dolandı ve onları sırt üstü fırlattı. Ben uzaklaşırken kordonlar gerildi ve onları bağırان, mücadele eden bir yığın halinde arkamdan çekti.

"Bunu bir uyarı olarak kabul edin," diye bağırdım omzumun üzerinden. "Merhametimin de bir sınırı var."

Parmaklarımın bir seğirmesi sihrimi buğuya dönüştürmeden önce biraz daha sürüklenmelerine izin verdim.

Alix'e bir kaşımı kaldırdım. "Çok mu fazla?"

"Muhtemelen yeterli değil," dedi. "Merhamet burada tanıdık bir kavram değil.

Remis'in senin üzerinde bir etkisi olduğunu düşünecekler."

İçimi çektim. "Öyle. Taç giyme töreni konusunda haklı. Taç giyme töreni tamamlanmadan Muhafızlar saldırdı."

Gözleri parladı. "Eğer başka bir Veliaht olsaydın, bunun bir önemi olmazdı. Diğer krallıklarda Meydan Okuma yoktur, bu yüzden yeni Veliaht seçildiği andan itibaren hüküm sürer. Taç giyme töreni sadece bir

formalite.

Dövme sp-" Gözleri kocaman oldu. "*Bu* yüzden büyümüz geri gelmeye devam etti. Dövme büyüsü sınırları güçlendiriyor. Eğer ritüeller zamanında yapılmazsa, bozulmaya başlar."

"Bu, zaman içinde neden daha da kötüleştiğini açıklıyor," diye kabul ettim. "En azından bu, taç giyme törenini yakında tamamlamak zorunda kalacakları anlamına geliyor."

Acımasızca gülümsedim. "Tabii beni öldürüp yerine halefimi taç giydirmeyi planlamıyorlarsa."

ChapTer

FİRMA-SeVen

Remis'in toplantı yaptığı odayı tespit etmek yeterince kolaydı; koridorun iki yanında yirmi Kraliyet Muhafızı sıralanmıştı.

Ve üniformalarının yarısındaki beyaz gül amblemi bana tam olarak kiminle görüştüğünü söylüyordu.

Biri beni durdurmak için elini kaldırarak bir adım öne çıktı. Bu sefer nefesimi boşa harcamaya hiç niyetim yoktu. Muhafızların etrafına dolanan ve onları yerlerine hapseden bir gölge ağı fırlattım.

Büyüm ağır ahşap kapıyı çarparak açmaya yetecek bir güçle dışarıya doğru titreşti. İçeride Remis, Aemonn ve Aemonn'un babası Garath'la birlikte oturuyordu. Onların karşısında ise Hanoverre Hanesi'nin yaşlı reisi Marthe, torunları Jean ve Iléana ile birlikte oturuyordu.

"Şuna bak," diye mırıldandım. "En sadık tebaamın toplantısı."

"Tam da bugünün daha da kötüleşebileceğini düşünmüyordum," diye mırıldandı Garath.

Aemonn -ve sadece Aemonn- ayağa kalktı. "Majesteleri," dedi başını sallayarak.

Iléana homurdandı ve kendini beğenmiş bir ifadeyle kardeşi Jean'e baktı.

"O *gerçekten*

Kraliçe, Aemonn. Onun kıcını öpmeyi bırakabilirsin." Odak noktam Remis'e kilitlendi. "Konuşmak istiyorum."

"Korkarım beklemek zorunda kalacak. Bu toplantı çok önemli." Gözleri parladı, yüz ifadesi sessiz bir *yalvarışı* ifade etmeye çalışıyordu.

Bir sandalyeye çöktüm ve bacak bacak üstüne attım. "Peki o zaman. Eğer bu kadar önemli bir toplantıysa, Kraliçe'nin de katılması gerekir."

"*Kraliyet* katılmalı," dedi Marthe yumuşak bir sesle. "Ve Remis zaten burada."

"Sanırım gryvernim aynı fikirde değil." Ona iğrenç bir gülümseme attım. "Onunla tanışmak ister misin?"

Yüzü asıldı ve Remis'e döndü. "Önce torunumu iğrenç bir yalancılıkla suçladın, şimdi de bizi tehdit etmek için onu buraya mı getiriyorsun? Eğer böyle telafi etmeye niyetliysen Remis-"

"Bunu telafi etmelisin," diye tersledim. "Challenging'de yaptığın şey bana ve Corbois Hanesi'ne karşı bir atıştı. *Kaçırdığın* bir atış."

Jean nefesinin altından, "İkinci kez yapmayacağımız bir hata," dedi.

Marthe bastonunun üzerinde öne doğru eğildi, biberli kaşları kalkarken alını kırıştı. "Şansını deneyen bir tek biz değildik, değil mi? Corbois Hanesi bile sizi buna layık görmedi." Dilini şaklattı. "Kendi Haneniz tarafından meydan okundu. Lumnos tarihinde bir ilk."

"Luther'in eninde sonunda senin ne olduğunu anlayacağını biliyordum," dedi Iléana. Ayağa fırladı. "Döndüğünü duydum. Nerede o? Onu görmek istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Seni temin ederim, hislerim karşılıklı *değil*."

Zehirli bir bakışla bana doğru yaklaştı. Alixe onu engellemek için hamle yaptı ama Iléana'ya yorgun ve rahatsız olmayan bir bakış atarak elimi salladım.

"Onu Challenging'de seni öpmeye zorladığın için onu kazandığını mı sanıyorsun?" dedi küstahça. "Onunla aramızda senin anlayabileceğinden çok daha derin bir şey var."

"Gerçek aşkın önünde durmama izin verme." Kolumu kapıya doğru salladım. "Onu yatağında bulacaksın. Seni uyarmalıyım, çok yorgun." Dudağımı ısırdım. "O ve ben uzun ve *yoğun bir* gece geçirdik."

Kulaklarından fişkıran buharı neredeyse görebiliyordum.

"Bu ne cüret?" diye bağırdı. "Bir ölümlüyle gizlice nişanlandığını biliyor mu?"

Aemonn'a ters bir bakış attım. Suçlu bakışı sırrımı sızdıranın kendisi olduğunu *doğruluyordu*.

"Yıllardır ona sadık kaldım," diye inledi Iléana. "Siz melezler sadakat nedir bilmiyorsunuz. Tıpkı ölümlü fahişeler gibisiniz, gördüğünüz her Türemiş erkek için bacaklarınızı açıyorsunuz."

Yumruklarım sıkıldı.

Alixé arkadaşını uzaklaştırmak için öne atladı.

"Marthe," dedi Remis iç çekerek, "onu ancak bu kadar kontrol edebilirim. Harekete geç, yoksa bu işin sonu torunun için hiç de iyi olmayacak."

Iléana, Alixe'in omzunun üzerinden, "Seni sadece Taç için istiyor," diye bağırdı. "Sen gidince ilgisini kaybedecek ve hemen bana geri dönecek."

Başımı eğdim. "Onun başka birini seçmesini izlemek zor olmalı. Bunca yıl ona nasıl davrandığını bilmesem sana acıyabilirdim. Yara izlerinin onu Kral olmaya layık kılmadığını nasıl söylediğini." Kalçama bağladığım hançeri gösterdim. "Belki de sana kendi yara izlerinden vermeliyim. O zaman ne kadar güçlü olabileceklerini ilk elden görebilirsin."

"*Marthe*," diye uyardı Remis.

Marthe ayağa kalktı, kemikleri gıcırdadı, sonra Iléana'nın elini tutmak için ileri atıldı. "Gel çocuğum. Zamanımızı asi pisliklerle arkadaşlık eden bir melezle harcamayalım."

Babamın evimizin duvarlarına sürülmüş kanıyla ilgili korkunç bir anı zihnimde canlandığında nefesim ciğerlerimden fırladı.

Ölümlü aşık.

Melez. Asi

pislik.

Onun kaybının acısı başıma çöktü. Birden o mutfağa geri döndüm, cesedinin önünde diz çöktüm, sıcak kanı kıyafetlerime bulaştı. Havadaki ölüm kokusunu aldım, ellerimin altındaki sert bedenini hissettim.

Acının bu kadar taze ve kaçınılmaz bir şekilde kalıcı olduğu bu günlerden birini yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Uzanıp ağlamaktan başka bir şey yapamadığım günler. O kadar uzun zaman olmuştu ki, kendimi iyileştigiime inandırmaya başlamıştım.

Ama bu tür bir keder iyileşmedi.

Bekledi.

Sandalyemin koltuğunu kavradığımda dünya etrafımda dönüyordu. Kulaklarımdaki uğultu arasında nefesimi tutmak için mücadele ettim.

Hanoverler dışarı çıkarken Jean önümde durdu ve yüzü kulağıma yaklaşıp kadar eğildi. "Uzun zamandır kayıp olan oğlumla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı. "Küçük Zalaric'e kavuşmamızı dört gözle beklediğimi söyle."

Her şey durdu.

"Sen mi?" Homurdandım. "Sen...?"

Karanlık bir kahkaha atarak göz kırptı ve ailesini kapıdan dışarı kadar takip etti.

Babamın cesedinin görüntülerini durdurmak için hiçbir şey yapmasa da gözlerim sıkıca kapandı. Tanrısallığım kaburgalarımın çarptı, o gün olduğu gibi *serbest bırakmak* için kükredi ve benim gümüşü bir ışıkla parlamaya başladı.

Suçluluk. Öfke. Korku. Nefret.

Kısır, acımasız bir döngü içinde bisiklet sürmek.

"Diem," dedi Alixe sessizce, "iyi misin?"

Kalbim hızla atıyor, büyüm hırliyordu. Nefes almaya odaklandım, kontrolü elimde tutmaya odaklandım. Tüm bu sarayı enkaza çevirmemeye odaklandım.

"Hanoverre Hanesi ile aramızı düzeltmek için ne kadar uğraştığımızı biliyor musun?" Garath bağırdı. "Sen daha yeni geldin ve şimdiden her şeyi mahvetmeyi başardın."

Kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken tırnaklarım sandalyemin tahtasına battı. "Onlara Zalaric'ten bahsettin mi?" Remis'e ters ters baktım.

Bana baktı, kurnazca geri çekildi. "Bunu doğrudan bizden duymaları daha iyi. Saray dedikoduları aracılığıyla öğrenirlerse, ateşkes için hiçbir umut kalmaz."

"Bu benim de dahil olmam gereken bir karar. Ben Kraliçe'yim."

"Henüz değil," diye tersledi Garath. "Şu anda sen sadece tacı olan aptal bir kızsın."

Öfkem patladı ve büyüm de öyle.

Kara büyü kabarıp her yüzeyi kaplarken keskin bir ısırlık havayı soğuttu. Gölgele dallar bacaklara tırmandı ve bellere dolandı, dikenli sarmaşıklar her bir adamın boğazını sardı. Açılan karanlık, pencereden içeri sızan güneşi boğdu ve oda mürekkep siyahına döndü. Sadece benim parlayan tenimin ışığı kalmıştı.

İntikamcı bir ay ve onun vahşi gecesi.

"Benim için bir Taç'tan biraz daha fazlası var," diye homurdandım ve ayağa kalktım.

Garath'ın dudağı alaycı bir ifadeyle geriye kıvrıldı ama daha konuşmadan kara yapraklar ağzını ve burnunu kapladı.

"Kendine dikkat et Garath," diye uyardım. "Her zamanki kurbanlarının aksine, ben karşılık veririm."

Şaşkın bir ifadeyle babasına bakan Aemonn'a kısa bir bakış attım; ağzının kenarı birazcık yukarı kalkmıştı.

Garath'ın yüzü hava almak için verdiği mücadele sırasında kızardı. Eli tutuşuma karşı sarsıldı ve dün gece Luther'e karşı tüm sağduyumu ve itidalimi kullandığım için sııttım ve kolunu bıraktım.

Avuç içi köpüren, beyaz-sıcak bir ışık patlamasıyla bana doğru itildi. Hızla Alixe'in etrafına bir kalkan savurdum ama ayrılırken Garath'ın bakışlarını üzerimde tuttum.

kendimi açığa vurdum. Büyüsü benimde cızırdadı, sonra emildi ve kayboldu.

Gözleri kocaman açılmıştı.

Gülümsemem daha da genişledi. "Hadi ama Garath. Bundan daha iyisini yapabilirsin." "Belki de özel olarak konuşmalıyız," diye atıldı Remis. Çekiştirdi

Gölgelerimden -sadece izin verdiğim için- kurtuldu ve ellerini kaldırarak kardeşinin önünde konumlandı. "Bu iş yeterince uzadı."

"Ne düşünüyorsun?" Remis'in omzunun üzerinden Garath'a seslendim. "Yeterince içtin mi?"

Ne yazık ki beni duyabildiğini sanmıyordum çünkü gözleri geriye kaymış, dudakları hastalıklı bir maviye dönmüştü. İsteksizce bir elimi salladım ve büyüm geri çekildi. Garath bir gümbürtüyle yere düştü.

Remis, babasını kapıya doğru sürüklemek için öne atlayan Aemonn'a bir bakış fırlattı. Alixe'ye döndüm ve sesimi alçalttım. "Zalaric ve diğerlerini uyar. İşimiz bittiğinde seni bulacağım."

Önce bana, sonra Remis'e başını salladı, sonra çıktı ve arkasındaki kapıyı kapattı.

Remis yorgun bir şekilde iç çekti. "Kardeşimi kışkırtmamalısın. Garath tehlikeli bir adamdır."

"Ve ben tehlikeli bir kadınam."

"Ne kadar tehlikeli olduğunuzun farkında olduğunuzdan emin değilim. Kraliçe olarak planınız bu mu, sevmediğiniz herkesi tehdit etmek için büyünüzü kullanmak mı?"

"Tehdit etmekten fazlasını yapacağım," diye karşılık verdim, ancak Remis'in eleştirisi kabul etmek istediğimden daha derine inmişti.

Babamın bana son sözleri de benzer bir şekilde öfkemi kınamak ve nasıl hüküm sürmeyi seçtiğime dair inanç eksikliği olmuştu. Hayal kırıklığına uğramış sesi her başarısızlığımda kulaklarımda çınlıyor, onu hala hayal kırıklığına uğrattığımı ölümsüz bir şekilde hatırlatıyordu.

Ve eğer beni şimdi görebilseydi, gurur duymaktan başka bir şey yapmazdı.

Bu acı verici düşünce öfkemdeki yangına su serpti. Bir çöküşle sandalyeme geri yaslandım.

Remis oturdu ve beni dikkatle inceledi. "Oğlumu kurtardığın için sana teşekkür etmek istiyorum. Bunun için sana borçluyum."

"Bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Tahtımı gasp ederek mi?"

"Fortos Kralı ayının tamamlanmadığını iddia ediyor." Kaşları kalktı. "Bunu inkâr mı ediyorsunuz?"

Çenemi oynattım, cevap vermedim.

"Ayrıca Crown'ların sizin meşruiyetinizle ilgili bazı *endişeleri* olduğunu söyledi." Tacı başımın üzerine doğru çektim. "Bu meşru değil mi?" Remis kaşlarını çatarken başını eğdi.

Bağın üzerine bir düşünce fırlattım ve saniyeler sonra Sorae'nin delici uluması pencereden içeri süzüldü. "Peki ya bu - Sorae yeterince meşru mu?"

Dikkati tekrar bana döndü. "Bir de Muhafızlarla olan ilişkiniz meselesi var. Kraliyet, saldırıyı senin planladığına inanıyor."

"Olaydan önce hiçbir şey bilmiyordum. Ben de herkes kadar şaşırıyordum." "Ve yine de Muhafızlar seni kurtardı."

"Muhafızlar beni *kaçırdı*. Beni tutsak olarak zincirlediler."

"Balo elbisesi ve rujla döndünüz," diye takıldı. "Gerçekten de tuhaf bir kaçırılma."

"O Umbros'tandı." "Umbros'ta mıydın?"

"Evet. Muhafızlar bizi Ignios'a kadar kovaladı ve sonra-"

"*Ignios*'ta mıydın?" Öne doğru oturdu. "O Kraliyetler senin onların diyarında olduğunu biliyorlar mı?"

"Evet. İki de."

"Ve bunun için seni öldürmediler mi?" "Kesinlikle ellerinden geleni yaptılar."

Burnunun kenarını sıktı. "Gittiğin her yerde düşman edinmek zorunda mısın?"

Kollarımı kavuşturdum. "Peki ben yokken sen ne yaptın Remis? Babamın katilini buldunuz mu?"

"Ellerim başka şeylerle dolu."

"Yani Lumnos'un tüm yetimlerine ev mi buldunuz? Ölümlüler Şehri'nde kimsenin aç kalmamasını mı sağladınız? Ölümlülere Soyu Tükenmişlerden farklı davranan tüm yasaları yürürlükten kaldırdınız mı?"

Gözleri parladı. "Hayır, yapmadım."

"O zaman söyle bana, Fortos'la birlikte ülkeyi askerlerle doldurmak için komplo kurmaktan başka, tam olarak ne yaptın?"

"Bir savaşı önlemeye çalışıyordum," diye bağırdı, sonunda soğukkanlılığı bozuldu. "Saldırıdan sonra Yirmi Hane'nin ne talep ettiğini hayal edebiliyor musunuz? Hanoverres, Ölümlü Şehir'i içindeki herkesle birlikte yakmak istedi."

Sandalyesinin koluna bir yumruk indirdi. "Ve bunu durduran da benim."

Birbirimize sessizce baktık, her birimiz haklı bir öfke içinde kaynıyorduk.

Öfkesi önce uzun bir iç çekişle dağıldı. "O askerler barışı korumak için buradalar Diem. İster inan ister inanma, hiçbir ölümlünün katledildiğini görmek istemiyorum."

Çekindim. "İstemiyor musun?"

"Önyargıları gözlerini bu kadar kör etmeseydi, diğer Haneler de bunu yapmazdı." Sesi sinirli bir hal aldı. "Lütfen, herhangi bir *Hanoverre'nin* kendi yemeğini pişireceğini, kendi kıyafetlerini temizleyeceğini ve kendi yerlerini yıkayacağını mı düşünüyorsunuz? Krallığımızın işleyebilmesi için bu ölümlülere ihtiyacı var."

Şaşkınlığım küçümsemeye dönüştü. "Onlar insan Remis, ucuz işgücü değil."

"Ne olursa olsun, onları hayatta tutmaya çalışıyorum. Emirlerim popüler değil. Eğer Yirmi Hane yasaları uygulamak için sihrim olmadığını fark ederse, Hanoverre Hanesi'nin bu diyarı zorla ele geçirmesini engelleyen tek şey bu askerler olacaktır."

"Sana neden inanayım ki? Meydan Okuma'dan önce yaptığın tehditleri unuttuğumu sanma."

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "İtiraf ediyorum, bazı... pişmanlık verici şeyler söyledim. O zamanlar büyüü kullanamıyordun ve bir Meydan Okuma kaçınılmaz görünüyordu. Bundan sağ çıkmanı beklemiyordum."

Bunun için onu suçlamak zordu - ben bile hayatta kalmayı beklemiyordum. "Ortalık sakinleşene kadar en iyisi bu," diye devam etti. "Eğer sen

Kraliyet ve Yirmi Hane, iktidarda olmadıkları sürece ellerini kollarını bağlayabilirler. Ve savaş yaklaşırken, krallığın güçlü bir lidere ihtiyacı var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki ben değil miyim?"

Verdiği tek yanıt sert bir bakış oldu.

Gözlerindeki sitem kendi babaminkine çok benziyordu ve bakışlarım kucağıma düştü.

"Seni zorlayabilirim," dedim sessizce, sözlerim artık hissetmediğim bir güveni ilan ediyordu. "Seni geri adım atmaya zorlayabilirim. Ya da reddedersen seni öldürebilirim."

"Yapabilirsin," diye kabul etti. "Ordu istila eder, Haneler isyan eder. Bir iç savaş başlatabilirsin. İktidarı ele geçirmek için elini bu kadar kana bulamak ister misin?"

Boğazıma bir yumru oturdu. Görünüşe göre Remis *tüm* zayıflıklarımı biliyordu.

Ve şimdi onları bana karşı ustalıkla kullanıyordu.

"Bu sadece geçici," diye yatıştırdı, gözleri zorlukla bastırılmış bir zaferle kırışıyordu. "Sadece Kraliyet taç giyme törenini tamamlamayı kabul edene kadar. Eğer beladan uzak durursan, savaş bittiğinde itirazlarını geri çekebilirler."

Neredeyse gülecektim. Eğer *şimdi* sorun yarattığımı düşünseydi, başka neler planladığımı görünce küplere binerdi.

Ama lehime işleyen bir şey vardı. Eğer Alixe'in teorisi doğruysa, taç giyme törenimi daha fazla geciktirmek krallık sınırlarını yıkacak ve tüm kıtayı kasıp kavuracaktı.

Ayağa kalktım ve odada volta attım. "Bu maskaralığı kabul edeceğim ve Kral'ı oynamana izin vereceğim ama sadece iki şartla."

"Dinliyorum."

"Alix'e'i Yüksek Generaliniz yapın. O Aemonn'dan daha nitelikli ve sadakati ikimize değil krallığa. Ona taç giyme töreni konusunda haklı olduğunu söyledim. Taç giyme töreni tamamlanana kadar senin otoritene saygı duyacaktır."

Gözleri kısıldı. "Luther'in sizin Baş Generaliniz olduğunu sanıyordum." "Öyleydi. Artık değil."

Çenesi kalktı, ilgisini çektiği belliydi. "Peki ya diğer şartınız?" "Soy yasalarını askıya alın ve ölümlülere karşı hiçbir harekette bulunmayın."

"Yirmi Ev bir mücadele verecektir."

"O zaman *karşılık ver*." Ona sert bir bakış fırlattım. "Bu pazarlığa açık bir konu değil Remis. Eğer biri ölümlülere ya da yarı ölümlülere zarar verirse, elinizde bir iç savaş *olacak* ve size söz veriyorum, bu kanı dökmekte hiçbir sorunum yok."

O da ayağa kalktı ve sessizce düşünürken volta atmaya başladı. Büyük ölçüde gösteriş içindi

-Gücü beni geri çeviremeyecek kadar çok istiyordu.

"Kabul ediyorum," dedi sonunda, "ama büyüm olmadan başka bir bağlı pazarlık yapamam."

"Seni sözünde tutmak için büyülü bir bağa ihtiyacım yok." Gülümsedim. "Bunu kendi başıma da yapabilirim."

Gitmek için kapıya doğru yürüdüm. Elim mandalın etrafına dolandığında duraksadım.

"Umarım bunu Luther için yaptığının farkındasındır," diye seslendim omzumun üzerinden. "Çünkü onu seviyorum. Ve ona ne kadar kötü davranmış olursan ol, babasıyla savaşa girmesinin nedeni olmak

istemiyorum."

Remis'in yüzüne bir gölge düştü. Konuştuğunda sesi hüznölü, neredeyse pişmanlık dolu geliyordu.

"Ben senin düşmanın değilim Diem," dedi sessizce. "Ne de oğlumun. Keşke ikiniz de bunu görecek kadar öfkelerinizi bir kenara bırakabilseniz."

Remis'ten nefret etmek için sahip olduğum tüm nedenlerle bir sempati acısıyla savaştım: Luther'in vücudundaki yara izi. Hiç tanıyamadığı annesi. Saklamak zorunda kaldığı duyguları.

"Yapabiliyorken tahtın tadını çıkar Remis." şakağıma vurdum. "Sadece tacı kimin giydiğini unutma."

CHAPTER

KIRK SEKİZ

Saraydan odama doğru yürürken ayaklarım kurşuni bir his veriyordu.

Yoldayken, eve dönüp saltanatımı başlatmak için çok hevesliydim. ölümlüleri ve sevdiğim insanları korumak için.

Buraya geleli bir gün bile olmamıştı ve bir şekilde tahtımı kaybetmiştim, ölümlüler kuşatma altındaydı ve bana yakın olan insanlar her zamankinden daha fazla risk altındaydı.

Fortos'a gitmeden önce tamamlamam gereken bir görev daha vardı ve bu en çok korktuğum görevdi.

Odamdan gelen bağırış sesiyle kulaklarım dikildi. "Onu öldüreceğim."

"Yatakta olmalıydın!" "Kuzen, dur-"

"Çek ellerini üzerimden."

"Yaraların-"

"Diem'e söz

vermiştin!" "*Nerede o?*"

Koşmaya başladım, kapımda nöbet tutan muhafızların yanından uçarak geçtim ama onlara yeni bir grup askerin katıldığını fark etmeden önce değil.

Salonda Luther kıpkırmızı kesilmiŞ ve ters ters bakıyordu. Taran ve Alixe önüne dikilmiŞ, Taran'ın elleri göğsünde, Lily ve Eleanor çılgınca kollarını çekerken, Teller ve Zalaric eğlenerek onu izliyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Luther'in gözleri bana kaydı. Hepsi rahatlamış bir şekilde sarkarken diğerlerinden bir inilti korosu ve *Kindred'e teşekkür* çılgınlıkları yükseldi.

Vücudumu taradı. "Babam da Garath gibi sana saldırdı mı? Aemonn yaptı mı?" Tıslayan gölgelerden oluşan girdaplar sıkılı yumruklarını kapladı. "Neredeler? Üçünün de işini hemen bitireceğim."

"Onlara ne olduğunu anlattım," diye açıkladı Alixe. Luther'e sert bir bakış fırlattı. "Ayrıca onlara durumu kontrol altına aldığımı da söyledim."

"Senin tacını çalmaya çalışıyor," diye hırladı Luther. "Bu hainlik. Bu *Küfür*. Kutsal Lumnos Ana sizi seçti, onu değil."

Yanına gittim ve elimi koluna koydum ama bu bile onu sakinleştirmede. Bakışları kapıya dikilmişti, gözlerinde şiddet yanıyordu.

"Dinleniyor olman gerekiyordu."

"Yeterince dinlendim. Orada olmalıydım. Onu bulduğumda Garath ölü bir adam olacak."

"Adil olmak gerekirse, ona ilk ben saldırdım."

"Bunu kaçırdığıma inanamıyorum," diye inledi Taran. "Bana her şeyi anlat. Her küçük ayrıntıyı. Onu incittin mi? Utanmış mıydı? Altına işedi mi? Aman Tanrım, *ağladı mı?*"

Sırıttım, aklıma bir fikir geldi. Tanrısallığım, daha önce hiç denemediğim bir şeyi yapması için ona kur yaparken canlandı.

Taran'ın aklına bir fikir soktum: *Görmek ister misin?*

Ne yaptığımı anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Heyecanla başını salladı.

Zihnim az önce yaşananların anısı etrafında dönüp duruyordu. Düşüncelerimi açtım ve görüntüler kafamda canlanırken Taran'ın yerimi almasına izin verdim.

Dramatik, soluk soluğa bir inilti çıkardı. Diğerleri şaşkınlıkla ikimize baktı. "Bu bana verebileceğin en büyük hediye. Bu içmekten daha iyi. *Seksten bile daha iyi.*"

"Bunu kişisel olarak alıyorum," diye mırıldandı Zalaric.

Taran'ın mutluluğundan o kadar keyif alıyordum ki, anının genişlemesine izin verdim ve ona Hanoverres'le nasıl alay ettiğimi gösterdim.

Bir kahkaha attı, sonra sustu. Neşesi aniden kayboldu. "Ah, Queenie," dedi usulca. "Baban..." Zalaric'e baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Ve *senin* baban. Fortos'un taşakları."

Panik içinde büyümü geri çektim. *Bunu* görmesine izin vermek istememiştim.

Derin.

"Peki ya babamız?" Teller sordu. "Hiçbir şey," diye atıldım.

Gözleri kısıldı. "Daha fazla sır mı?"

"Hayır! Öyle değil... Tel, ben sadece-"

Başını salladı ve arkasını döndü.

"Göster bana," diye ısrar etti Luther, Taran'a ne yaptığımı kurnazca anlamıştı. "Babamın tam olarak ne için hesap vermesi gerektiğini görmek istiyorum."

Bana doğru uzandı, ben de geri çekildim. Yüzünde beliren şaşkınlık yüzünden suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ama Taran'a yaptığım hata kendimi savunmaya geçmiş ve aşırı açıkta hissetmeme neden olmuştu. Babamın hayal kırıklığından duyduğum utanç, Luther'le bile paylaşmaya hazır olmadığım bir parçamdı.

Grubun etrafından dolaştım ve balkona doğru yürürken gardırobumdan bir pelerin aldım. Tacı gözden uzak bir yere sakladım. "Bir saat içinde döneceğim. Ben yokken kimse ölmesin."

Luther onu takip etti. "Ben de seninle geliyorum." "Hayır, gelmiyorsun."

"Dinlendim. Toksin gitti."

"Burada değil Luther. Buna değil."

"Bunları birlikte yapmak için anlaşıştık-"

Arkamı döndüm. "Henri'yi görmeye gidiyorum."

Çalkantılı duygulardan oluşan bir bulut yüzünü kısa süreliğine kararttı ve ardından soğuk, kayıtsız bir görünümün ardına gizledi.

"Annemi dışarı çıkardığımızda Koruyucular için işler daha da kötüye gidebilir," dedim. "Onu uyarmak zorundayım. Ona bu kadarını borçluyum."

Sessizce beni izledi, çenesi esniyordu.

"Ve... onun ve benim kapanışa ihtiyacımız var. Bunu ona da borçluyum."

Luther'in gözlerinde, kendini tuttuğu tüm itirazları, yapmasına izin vermediği tüm tartışmaları gördüm. Bu onu ne kadar rahatsız etse de, uzak durması gerektiğini bildiği bir alandı ve ben onu bu yüzden daha çok seviyordum.

Yanağını öptüm ve elimi tuniğinin altından geçirerek kalçasına dayadım. Büyüm teninde dalgalandı ve yarasını araştırarak tanrı taşının varlığına dair herhangi bir iz aradı. Hiçbir şey bulamayınca, boğazıma beklenmedik bir hıçkırık düğümlendi.

Luther içini çekti, eli beni yaklaştırmak için sırtımın çukuruna bastırdı. Yara iyileşip nihayet kapanırken yumuşak bir zevk homurtusu çıkardı. Tanrısallığı benimkiyle mutlu bir Gekilde iç içe geçmişti, birleŞen sevinçleri o kadar saftı ki kollarında bir an daha kalmaktan kendimi alamadım.

"İhtiyacımız olanı topla," dedim. "Döndüğümde Fortos'a doğru yola

ıkacağız." "Dikkatli olun. Ve sakın..." Eli büküldü. "Sadece dikkatli ol."

İstemeye istemeye uzaklaştım ve Alixe'nin Sorae'nin yanında beni beklediği balkona yöneldim.

"Bırakın ben geleyim," dedi. "Ya da Zalaric. İşler ters giderse seni saklayabilecek biri."

"Saklanmıyorum. Ölümlülerin beni görmesini istiyorum. Ordunun da. İkisinin de korkmadığımı bilmesini istiyorum." Sorae onaylarcasına bir duman tüttürdü ve binmeme izin vermek için alçaldı. "Ayrıca, şimdi mesafemizi korumamız daha iyi olur. Sen Remis'in yeni Baş Generalisin."

Tereddüt etti. "Öyle miyim?"

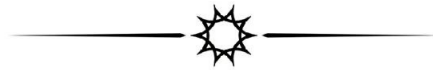
Gülümsedim. "Remis bile bu iş için doğru kadının sen olduğunu biliyor." "Bu iyi bir fikir mi? Sana ihanet etmemi emrederse..."

"O zaman yap. Onun gözüne gir ve bunu herkesi güvende tutmak için kullan. Bu iş bittiğinde, bunların hiçbirini sana karşı kullanmayacağım." Bir an durakladım. "Bana ölümlülere zarar vermeyeceğine dair yemin etti, ama sözünden dönerse..."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye yemin etti.

"Güzel." Selamlamak için yumruğumu göğsüme vurdum, o da öyle yaptı. "Sana güveniyorum, Alixe. Krallık için en iyisi olduğuna inandığın şeyi yap, bu her ne olursa olsun."

Luther'e son bir bakış attım, o da bir kemere yaslanmış, vakur bir sessizlik içinde bizi izliyordu. Sorae havaya fırladı ve sarayı geride bıraktık.

Sorae köhne köyümün üzerinde yükseldiği andan itibaren, askerler de dahil olmak üzere herkesin gözü üzerimizdeydi. Yolumu takip ettiler ve sayıları giderek arttı, ta ki rahatsız edici derecede büyük bir grup benim gelişimi beklemek için toplanana kadar.

Görölmek istedim ama bu daha çok bir yüzleşme gibi görünüyordu.

Sorae ormana doğru eğildi ve ben de onu eski evimin yakınındaki bir açıklığa götürdüm.

"Dikkatlerini dağıtmaya devam et," dedim ona kayarken. "Hazır olduğumda seni arayacağım."

Elime sokuldu ve ofladı.

"Evet, söz veriyorum iyi bir kavurmaya ihtiyacı olan olursa da arayacağım. Seninle olmadığımı görmeden git."

Yumuşak bir şekilde öttü, sonra nefes kesici bir hızla gökyüzüne doğru sıçradı. Kanatları düzleşti, bir binicinin oturacağı yeri gizlemek için açtı.

Silüetine bakıp sııttım. "Zeki kız." Cevap niteliğindeki uluması ormanın içinde gümbürdedi.

Askerler açıklığa doluşurken yaklaşan bot sesleri beni en yakın ağaca doğru koşturdu. Gözlerini dikkatlice aradım, hiçbir kahverengi olmayan çeşitli renkler gördüm.

Hepsi indi.

Arama taktikleri bile ayrıcalıklı yetiştirilme tarzlarının kokusunu taşıyordu. Ağaçlar kış için çıplak olduğundan, dalların arasında açıkça görülebiliyordum. Herhangi bir ölümlü önce oraya bakardı, ama bu askerler gözlerini yerden zar zor kaldırdılar.

Konaklarda büyümüşlerdi, çocuklukları öğretmenler ve oyuncaklarla doluydu. Yetişkin olduklarında, avlar sosyal eğlence için yapılandırılmış işlerdi, avları yerde kolay bir öldürme yapmak için önceden topallandı. Asker olarak bile Emarion'un vahşi doğasında değil, yollarda seyahat eder ve hanlarda uyurlardı. Av peşinde koşmak ya da meyve toplamak için bir ağaca tırmanmak -ya da Kindred'in yasakladığı gibi, sadece oyun oynamak-şımartılmış zihinlerinin kavrayamadığı bir kavramdı.

Akıllı bir adam ölümlü bir kasabayı korumak için birkaç ölümlü asker gönderirdi ve babamdan Fortos Kralı'nın bir piç olduğunu bilecek kadar çok şey duymuştum ama o aptal değildi.

Peki neden yapmadı?

"Gryvern'in indiği yer burası olmalı."

"Duydum, bulutlara geri dönmüş." "Kraliçe hâlâ sırtında mı?"

"Emin değilim. Bekle... evet, sanırım onu görüyorum."

"Onu takip edin. Kraliçe'yi gözünüzün önünden ayırmayın."

Askerler peşlerinden koşmaya başladı ve onlar gidene kadar gülmemek için kendimi zor tuttum. Ağaçtan kayarak indim, kapüşonumu aşağıya çektim ve kasabaya doğru yola çıktım.

Ölümlü Şehir'in sokakları tıklım tıklımdı, çoğu yüzünü gökyüzünde tur atan gryvernimi izlemek için çevirmişti. Başımı eğip kalabalığın arasından geçerken, kulağıma çeşitli konuşmalardan parçalar geliyordu.

"Bu askerlerin burada olması onun suçu. Belki onu yakalarlarsa giderler."

"Onu annesiyle birlikte hapse attıklarını sanıyordum."

"Bu yüzden hiç arkadaşı olmadı. Bizden biri olmadığını her zaman biliyorduk."

"Meydan Okuma'dan beri buraya bir kez bile gelmedi. Bizi çoktan unuttu."

"Tüm ailesinin Muhafız olduğu doğru mu?"

"*Sus.* İsyancılardan yüksek sesle bahsetme. Komşum bunu bir kez yaptı ve o zamandan beri ortalıkta görünmüyor."

Dişlerimi sıktım. Bir sürü yalan ve yanlış anlama. Bir zamanlar hasta muamelesi yaptığım pek çok yüz, şimdi bana bir canı gibi davranmaktan çok mutlu.

Onları terk ettiğim inancı hepsinden daha rahatsız ediciydi. Ayrılmadan önce, varlığımı ve niyetimi hepsine duyuracaktım.

Ama önce bitirmem gereken bir iş vardı.

Ayaklarımın ezbere bildiği bir dizi dönüşü takip ederek sessiz bir ara sokağa saptım. Son sola döndüğümde sokak, beyaz camlı bir pencereden giren ateş ışığının kehribar rengi parıltısıyla aydınlandı.

İçeriden gürültülü bir kahkaha yankılandı ve kalbimi sıkıştırdı. İşlettiği postanenin önünde olmasaydım bile Henri'nin babası olduğunu hemen anlardım.

Burası benim ikinci evim gibiydi. Henri ve ben, daha etiketlerindeki yazıları okuyacak yaşa gelmeden önce kutuların ve mektupların bulunduğu kutuların etrafında birbirimizi kovalamıştık. Ailesinin evi arka taraftaydı ve gıcırdayan ahşap verandasında sayısız gece geçirmiş, bir gün birlikte yaşayacağımız maceralara dair fantastik hikayeler anlatmıştık.

Bunu bir kez bile hayal etmemiştik.

Postanenin kapısına doğru yürürken kulağıma bir mırıltı geldi. Alçak, ballı bir ses, sonra bir kıkırdama.

Boynumu büktüm ve kalbim boğazıma fırladı. Köşede zar zor görülebilen kül rengi bir tutam saç, kış rüzgârında dalgalanıyordu.

Henri.

Şimdiye kadar karşılaştığım tüm savaşlardan daha gergin, kaçmak için daha çaresiz hissediyordum. Kılıçlı düşmanlarla başa çıkabilirdim. Savaş ve kan en çok geliştiğim yerd. Ama aşk ve kalp kırıklığı? Gerçekten korktuğum şey buydu.

Binanın yanından sürünerek geçerken nefesim sığılaştı. Henri'nin saçları tekrar dalgalandı ve ben donakaldım.

Onu sarsan rüzgâr değildi. Bir eldi; dağınık buklelerine dolanmış, belirgin bir şekilde kadınsı bir el.

Sonra o kaçırılmayacak *öpüşme* sesi geldi. Derin, ateşli öpüşmeler, şaplaqlar ve boğuk inilti. Başka bir el sırtında belirdi ve gömleğinin kumaşını kavradı.

Ayaklarım bilinçli düşünceden çok alışkanlıkla ileri doğru hareket etti. Ahşap çıkıntı ve onunla birlikte iç içe geçmiş iki beden göründü. Henri'ninkini hemen tanıdım, ama diğerini...

Minyon ve ince. Teni o kadar porselen ki hiç güneş görmemiş olabilir. Sırtından aşağı uzanan altın bukleler, nane yeşili bir kurdeleyle özenle bağlanmış.

Öpüşmeleri kesildi. Henri, neredeyse hatırlayabildiğim her gün baktığım o muzip, orantısız sırtışıyla ona baktı.

Yere baktı, bir şeyler fısıldadı ve ardından cınlayan güzel bir kahkaha attı. Adam onu yanından dürttü.

Sonra önlüğü gördüm.

Küçük bir çocukken tutduğum bir önlük. Genç bir kızken özlemini çektiğim bir önlük. Yetişkin bir kadın olarak kazandığım bir önlük.

Bir şifacı

önlüğü.

Güldüm.

Güldüm.

Uyarıda bulunmadan patladı, ama yüksek sesle.

Çok gürültülü.

İki kafanın bana doğru dönmesine yetecek kadar yüksek sesle, iki çift kahverengi göz aynı şokla parladı.

Elimde değildi, yine güldüm. Kızgın ya da kıskanç değildim.

Gülüyordum.

rahatladım.

"Diem," diye nefes nefese kaldı Lana, Henri'nin elinden şiddetle çekilerek kurtuldu. "Yani, Majesteleri." Bakışları yere düşerek reverans yaptı.

"Merhaba Lana," dedim. "Sana daha önce de söyledim, bana Diem diyebilirsin. Ne de olsa şifacı merkezinde *uzun* yıllar birlikte çalıştık."

Tamam, belki biraz kızgındım. Lana'nın yüzü kıpkırmızı oldu.

Henri'nin şaşkınlığı küçümseyici bir bakışa dönüştü. "Yaptığın şeyden sonra ona zor anlar yaşatacak kadar yüzünsün."

"Sanırım bu Vance'in şehre döndüğü anlamına geliyor," dedim. "Kolu nasıl?"

"Gitti," diye tersledi Henri. "Yeni sevgilinin tanrı taşı yarası nasıl?"

"İyileşti." Sıkıca gülümsedim. "Tanrılardan gelen bir mucize."

Henri onun ayaklarına tükürdü.

"Diem, çok üzgünüm," diye yalvardı Lana. "Sana söylemek istedik ama sen şehir dışındaydın."

"*Şehir dışında mı?* Uyuşturulduğum ve esir olarak zincirlendim. Söylesene Lana, bu plandan senin de haberin var mıydı, yoksa benden saklayan sadece nişanlım mıydı?"

Gözleri büyüdü. Henri'ninkiler daraldı.

"Ondan özür dileme, Lana. Biz yanlış bir şey yapmadık."

"*Henri,*" diye tısladı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Geri döndüğünde dürüst olmak konusunda anlaşmıştık."

Çenesini sıktı ve başka tarafa baktı.

Lana verandadan çıktı, dudağını kanayacağını düşündüğüm kadar sert bir şekilde çiğnerken bana doğru yaklaştı.

"Güvende olmana sevindim," dedi. "Ve bizi bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Olaylar olması gerektiği gibi ele alınmadı." Kaşları yavaşça kalktı. "Belki de bu *her iki* taraf için de doğrudur. Yine de bu olaydaki rolüm için özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim." Derin bir nefes aldı, omuzları dikleşti. "Ama Henri benim. Senin gibi bir Kraliçe olmayabilirim ama ona değer veriyorum ve... ve..." Yutkundu. "Ve ona sahip olamazsın."

Şaşkın tepkimi kontrol etmek için mücadele ettim. Gözlerim Henri'ye kaydı, Henri ona sıcak bir şekilde bakıyor, cesaretinden gurur duyduğu belli oluyordu. Bu bana Luther'in bana nasıl baktığını hatırlattı.

"Ben, şey... Dürüstlüğüne takdir ediyorum, Lana," dedim. "İkiniz için de en iyisini diliyorum. Yolunuza çıkmayacağım."

Kocaman bir nefes verdi.

"Yine de Henri ile yalnız konuşma fırsatı bulabilirsem çok memnun olurum. Son bir kez."

Lana tekrar Henri'ye baktı. İçini çekti ve başını sallayarak bir elini saçlarında gezdirdi. Lana'ya doğru uzandı ve Lana da ona katılınca, onu sertçe çekiştirdi ve gösterişli, tutkulu bir öpücükle sardı.

Gözlerimi kaçırdım, göğsümde garip bir rahatsızlık hissettim. Henri'nin kendisine gerçekten değer veren birini bulduğunu gördüğüm için gerçekten minnettar olsam da, bir parçam onu her zaman *benim* Henri'm, genç Diem'in sonsuza dek yanında olacağını düşündüğü çocuk olarak görecekti.

Ama o artık o çocuk değildi, ben de o kız değildim.

Lana gittikten sonra, "Sana çok uygun," dedim. "Her zaman senin seçeceğini düşündüğüm türden bir kadın. Tatlı. Mantıklı. Geçinmesi kolay

ile." Acımasızca gülümsedim. "Olmadığım her şey."

Bir omzunu verandasının direğine yaslamış, uzaklara dik dik bakıyordu.

"Ne zaman başladı?" Ben sordum.

"Sen ve o Türemiş Prens ne zaman başladınız?" diye karşılık verdi.

"Meydan okuma günü. Bir gece önce nişanımızı bitirmek için buraya geldim." Henri homurdandı ve benim sinirim tepeme çıktı. "O gece kendimi çok suçlu hissettim. Arboros'ta olduğunu ve beni bombalarla havaya uçurmayı planladığını bilmiyordum."

Hiçbir şey söylemeden kollarını kavuşturdu. "Ölebilirdim Henri."

"Dikkatliydik. Yaralanmadığından emin olduk."

"Zorlu'yu kastetmiştim. Hayatta kalmamaya ne kadar yaklaştığımı anlıyor musun? Ve sen, en iyi dostum, beni sevmesi gereken adam, diyarda kalma zahmetine bile katlanamadın."

Çenesi çalıştı. "Tanıdığım en iyi dövüşçü sensin. İyi olacağını biliyordum." "*Ama ben bilmiyordum!*" Bağırdım. "O gece seni görmeye geldiğimde

Bu bir vedaydı, Henri. Sadece ilişkimiz için değil. Sonsuza kadar."

Öfkesi bir an için azaldı ama gözleri boynumdaki kolyeye kayınca bakışları geri döndü.

"Ben ölümlüler için savaşıyordum. Bu fedakârlık gerektirir - sarayınızda parlak altın mücevherlerinizle otururken bu konuda bir şey bileceğinizden değil."

Elim savunmaya geçti.

"Eskiden Alçalmışlarla dalga geçerdik, şimdi bir de size bakın," dedi.

"Onların kıyafetlerini giyiyor, onların şehrinde yaşıyorsun. Olaydan bu yana Ölümlü Şehir'e adını bile atmadın. İtiraf et Diem, onlardan biri olmayı *seviyorsun*." Gırtlaktan iğrenmiş bir ses çıkardı. "Artık seni tanıyamıyorum bile."

Her kelime bir bıçak gibi geliyordu, dudağının her öfkeli kıvrımı yeni bir yara açıyordu.

Sözlerinde çok fazla gerçek payı vardı. Bir parçam Kraliçe olmaktan heyecan *duyuyordu*. Güçlü olmak ve kontrol sahibi olmak, güzel şeyler giymek ve güçlü erkeklere diz çöktürmek. Belki de bunların hiçbirisiyle büyümediğim içindi ya da belki de bana çok fazla kez özel olduğum söylenmişti ve şımarık bir çocuk gibi buna inanmaya başlamıştım.

Ve en kötü, en acınası yanımın beni en iyi tanıyan adam tarafından bu kadar açık bir şekilde işaret edilmesi...

Boğazımdaki yanmayla savaşıarak yere baktım. "Soruma cevap vermedin. Sen ve Lana ne zaman başladınız? Challenging'den sonra mı, önce mi?"

Çok uzun bir süre sessiz kaldı.

"Hiç yanımda değildin," dedi sonunda, sesi kısıktı. "Beni kendinden uzaklaştırıyordun. Benimle gerçekten evlenmek istemediğini söylemeye korktuğun için benden kaçtığını sanıyordum. Ve sen-"

"-İnmiş mi?" Onun yerine ben bitirdim. "Gözlerimin içine bak ve ne olduğumu öğrendiğin anda bana karşı hislerinin değişmediğini söyle."

Ayaklarını sürüyerek yere baktı. "Evet. Olabilir. Ama seni sevdim Diem. Gerçekten, gerçekten sevdim." Yukarı baktı. "Sen beni *hiç sevdin mi?*"

Sertleştim. "Ben... Ben sana çok değer veriyorum Henri. Her zaman da öyle olacak. Ve... evet- evet, elbette seni sevdim ama..."

"Bir arkadaş olarak," dedi. "Sadece bir arkadaş olarak." İnkâr edemeyerek yüzümü buruşturdum.

Yüzü korkunç, yürek parçalayıcı bir hüzne büründü. "Seninle evlenmek istedim. Seninle bir aile kurmak istedim."

"Ben de bunu istemeye çalıştım. Sadece o tür bir insan olduğumu sanmıyorum." "*Onunla o tür bir insan mı olacaksın?*"

Cevap veremedim. Aynı soru kendi düşüncelerime de musallat oldu.

Henri sertçe güldü. "Onu uyardığından emin ol ki, kendini asla tam olarak vermeyecek bir kadın için hayatını boşa harcamasın. Bana göstermediğin nezaketi ona da göster ve onun da kalbini kırmadan gitmesine izin ver."

Elim Luther'in bana verdiği kolyenin etrafında sıkıştı. Tenimin, onun sihrinden bir kıvılcımla doldurduğu parlayan yakuta değdiği yerde bir ısı patlaması yayıldı. Tanrısallığım, sanki onun yakınlardaki varlığını hissediyormuş gibi, tanıyarak kıpırdandı.

Beni sakinleştirmesi gerekirdi. Bunun yerine, bir korku tohumu ekti.

"Onlardan nefret ediyorum," diye mırıldandı Henri. Elleri kaskatı kesilmiş ve yumruk olmuştu, vücudu titriyordu. "Önce Alçalmışlar annemi aldı, şimdi de seni alıyorlar."

"Hâlâ arkadaş olabiliriz Henri. Ben ölmedim." "Benim için ölmüş bile olabilirsin."

Ignios'ta yediğim bıçaktan daha acı verici bir darbeydi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken irkildim ve kollarımı kendime sardım.

"Beni nasıl bu kadar kolay bir kenara atabiliyorsun?" Fısıldadım.

"Beni zaten bir kenara attın." Sesinde öfkenin derinlerine gömülmüş bir incinmişlik de vardı. "Tüm yeni Türemiş arkadaşlarıyla birlikte Lumnos Şehri'ne gittin ve benim varlığımı unuttun."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Benden vazgeçmemen için sana *yalvardım*. Seni sadık olduğuma ikna etmek için hayatımı tehlikeye attım. Sonra babam öldü ve sen hiçbir yerde değildin. Dünyam yıkılıyordu ve ben yalnızdım." Kelimelerim hıçkırıklarımın arasında boğuldu. "Kendimi kaybetmiştim Henri. Sana ihtiyacım vardı. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu hayal bile edemezsin."

Gözyaşlarımı görünce öfkesi sönmüş gibiydi. Bir adım attı, eli bana doğru seğirdi, sonra kendini durdurdu. "Biliyorum. Orada olmalıydım." Yavaş bir nefes aldı ve elini yüzünde gezdirdi. "Ama seni görmeye gelmeye çalıştım. Beni zindana atmıştın, hatırladın mı?"

"Oraya Alçalmışları öldürmeye geldin. Benim için değil."

Yüzü sertleşti. "Ve eğer bana izin verseydin, belki de Ölümlü Şehir askerlerle dolup taşmazdı. Onlar geldiğinden beri kaç ölümlünün kaybolduğunu biliyor musun? Muhafızlar bile değil, herkesi diken üstünde tutmak için insanları rastgele seçiyorlar."

Küfrettim ve yanaklarımı sildim, umutsuzca kemiklerime biraz güç geri getirmek için çabaladım. "Bilmiyordum. Beni tahttan uzak tutmanın bir yolunu buldular ama onları durdurmak için elimden geleni yapacağım."

"Kraliyet'in en güçlü Soydan gelen olması gerekmiyor mu? Neden seni durdurmaya çalışan herkesi öldürmüyorsun?"

"Ben Vance değilim. Her sorunu cinayetle çözmem."

Alay etti. "Arboros'ta ölümlüleri öldürmekte hiçbir sorun yaşamadın. Vance Montios'a gitmek üzere buradan ayrılmadan önce bana her şeyi anlattı."

"Her şey mi?" Tersledim. "Beni nasıl yere yatırıp bileklerimi kestiği gibi mi? Gryvern'imi göndererek onun hayatını nasıl kurtardığım gibi mi? Annemi kurtarmak için nasıl kaçmaya çalıştığımı ama o ve adamlarının beni kovalayıp neredeyse öldürdüklerini mi?"

Yüz hatlarında belirsizlik belirdi. Bana hâlâ güvenen küçük bir parçası, Vance'in ona söylediği yalanlarla boğuşuyordu.

"Vance iyi bir adam değil Henri. Tek umursadığı nefret ve şiddet. Seni tanıyorum, sen bundan daha iyi bir adamsın."

Gözleri gölgelendi. "Belki de artık değilim. Belki de elimde kalan tek şey nefret ve şiddettir."

Ona doğru yürüdüm, öfkelenmesi kalbimi sızlattı. Yavaşça, çekingen bir şekilde eline uzandım. Dokunduğumda kaskatı kesildi ama diğer elimi onunkinin üzerine koyduğumda omuzlarındaki gerginlik gevşedi.

"Senden asla Muhafızları terk etmeni istemem," dedim. "Ölümlüler için adaleti ne kadar çok istediğini biliyorum, ben de öyle. Ama sana yalvarıyorum Henri, Vance'in peşinden gitme. Onun nefreti seni yok edecek ve ben seni bunun olmasına izin vermeyecek kadar çok önemsiyorum."

Derin bir kaş çatmayla birleşmiş ellerimize baktı. "Vance bizim liderimiz." "Lideriniz benim annem."

"Annen hapiste. Bizi oradan çıkaramaz." "Bu yüzden onu kaçırıyorum."

Kafasını kaldırdı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bugün. Ama bunu yaptığında burada işler daha da kötüye gidebilir. Naibin yeni Baş Generali bir dost; ölümlülere yardım edeceğine söz verdi ama ordu ona bağlı değil ve ne yapacakları belli olmaz."

Ani bir heyecanla neşelendi. "Diğerlerini uyaracağım. Hazır olacağız. Ne olursa olsun, buna değer - Muhafızların Auralie'ye ihtiyacı var. O olmadan her şey dağılır. Hücreler parçalandı, kimse ne yapmamız gerektiği konusunda anlaşıyor. O bizi bir arada tuttu. Onun altında güçlüydük."

Annemin liderliğinden övgüyle bahsederken yüzü parlıyordu. Annemden böylesine hayranlıkla bahsetmesi, içinde sonsuza dek öldüğünü sandığımı bir ışık yaktı.

"Auralie ile bu savaşı gerçekten kazanabiliriz. Vance bana onun adaya gittiğini söylediğinde, ben-"

Dondu kaldı. Sertleşti.

Nedenini anlamam biraz zaman aldı.

"Biliyordun," diye nefes aldım, anlamaya başlamıştım. "Bunca zamandır onun nerede olduğunu biliyordun."

Elini çekti ve uzaklaştı. "O zamanlar bir Muhafız değildin. Kuralları biliyorsun. Bir şey söyleyemezdim."

Tanrısallığım, yaklaşan bir fırtınayı sezerek kudretli başını kaldırdı. "*Aylarca* kollarında ağladım."

"Sana Eski Tanrıların bana onun hayatta olduğunu gösterdiğini söyledim. Bunun sana umut vereceğini düşündüm."

"Umut?" Bağırdım. "Umut mu?"

Öfkem güneş gibi parladı. Aldatmasına öfkelenmek istiyordum ama Teller'ın benim de benzer bir ihanete uğradığımda beni küçümseyen sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Tenim ışıltılı bir parlaklıkla aydınlandı, ışık ve gölge avuçlarıma kadar yükseldi. Gökyüzünde, Sorae delici bir hırıltı çıkardı.

Henri'nin yüzü soldu.

"Muhafızlara Vance'in benden çaldığı kanın işe yaramayacağını söyle," diye hırladım. "Ve eğer saraya tekrar saldırırlarsa, onları kendim öldüreceğim."

"Diem-"

"Sana ve Lana'ya mutluluklar dilerim. Umarım benim veremediğim her şeyi o size verir."

Yüz ifadesi kapandı. Ellerini ceplerine soktu ve çenesini sıktı. "Umarım senin için de öyledir."

"Savaş alanında görüşürüz Henri. Umarım hala aynı tarafta savaşıyor olunuz."

Arkamı dönüp uzaklaştım, sanki sırtımda bir mağara çöküyormuş gibi hissediyordum. Her adımım düşen bir kayaydı, o yolu sonsuza dek kesiyor ve bir daha asla paylaşamayacağımız değerli anları yok ediyordu.

En iyi arkadaşım, sevgilim, nişanım.

Ve yakında, belki de, eğer tanrılar zalimse, düşmanım.

Kalp kırıklığı ve öfke, acı tatlı bir rahatlamayla karışarak beni uçucu bir duygusal kazana dönüştürdü. Her şeyi tanrısallığıma döktüm, o da bunları rüzgarın orman yangınına yutması gibi yuttu.

Büyü etrafımdaki havaya sızdı. Işık akıntıları cızırdayan ve çatlayan dönen bir yay oluşturdu. Rüzgâr saçlarımı savururken çakıl taşları her adımda titriyordu. Ormandaki ağaçlar, dalları bana doğru uzanırken gıcırdadı.

"Sadece Lumnos büyü," diye mırıldandım. "Geri kalanını şimdilik küçük sırrımız olarak saklayacağız."

Sanki cevap verir gibi, büyü tenimde titreşti. Gölgelemler pelerini kapladı ve dumanlı bukleler halinde yere döküldü. Tacı başımın üstündeki yerine yerleştirirken ellerimde parlayan kılıçlar oluştu.

Öğle vakti kasaba meydanı bir sürü insanla dolup taştı. Geldiğim saniyeler içinde yüzlerce kafa bana doğru döndü.

Onlar uzaklaşırken bir çember oluştu. Bakışlarımdan kalabalığın üzerinde tembelce sürüklenmesine izin verdim, pek çok tanıdık yüz fark ettim. Bazıları çılgınlık atıp korktu, bazıları kaçtı. Birkaçı kılıçlarına uzandı.

Birkaçı diz çökmeye başladı, yüzleri korkudan kül rengine dönmüştü. Gözlerini tuttum ve başımı salladım.

"Henüz önümde diz çökme."

Şaşkın bakışlar attılar, bazıları görmek için boyunlarını eğerek yaklaştı.

Çenemi kaldırdım ve sesimi pazarın kenarlarına doğru fırlattım. "Ben bu köyde büyüdüm. Karşılaştığınız zorlukları biliyorum çünkü ben de onlarla karşılaştım. Çocuklarınızla birlikte okula gittim. Sevdiklerinizi iyileştirdim. Ben de sizin gibi Alçalmışlardan korktum. Onlardan *nefret* ettim, tıpkı sizin gibi. Bize farelerden daha aşağı muamele etmelerini izledim ve ben de saltanatlarının sona ereceği bir günün hayalini kurdum."

Dağınık kafalar başını salladı, gözler kısıldı. Birkaçı tükürdü ve alçak sesle küfürler mırıldandı.

"Bunca zaman boyunca bir ölümlü olduğuma inandım. Şimdi bir Türemiş Taç giyiyor olsam da, bir an için bile nereden geldiğimi unuttuğumu düşünmeyin. Damarlarımda ölümlü kanı akıyor." Bir kılıç kaldırdım. "Ve bu kanı senin adına dökmekten korkmuyorum."

Mırıltıların uğultusu daha da arttı.

"Geçtiğimiz haftalarda, Türemişlerin arasında yaşadım ve onların yöntemlerini öğrendim. Hepsinden nefret etmeyi umarak bunu yaptım. Gerçekten de birçoğu hepimizin inandığı kadar kötü ve ruhsuz." Derin bir nefes aldım. "Ama başkaları da var. İyi insanlar. Bazılarına artık arkadaş diyorum. Bazıları... hatta arkadaştan da öte."

Konuşmalar bir kükremeye dönüştü, kızgın bir dalga öfkeyle geri döndü. *Hain* ve Alçalmış *pislik* bağırışları çınladı, birkaçı uzaklaşmaya başladı.

Kalbim hızlandı.

"İçlerinden biri tanrılar tarafından halkımızı birleştirmek ve Emarion'a barış getirmek için seçildiğime inanıyor." Güldüm. "Eğer buna inanmıyorsan, iyi bir arkadaşın var demektir. Ben de inandığımdan emin değilim. Ama denemeye hazırım - hepiniz için ve yıllar boyunca bizim için savaşırken ölen tüm ölümlüler için. Ve eğer başarısız olursam ölmeye devam edecek olan herkes için."

Gürültü yerini sessiz, beklenti dolu bir sessizliğe bıraktı.

"Annem, Auralie... bana *iyileştirmeyi* öğretti-elime geçen her fırsatta hayat kurtarmayı. Babam, Andrei, bana *savaşmayı öğretti* - *hayatları* sona erdirmeyi, ama sadece gerektiğinde. Ve kardeşim Teller, bana *düşünmeyi* öğretti-önyargılarla değil mantıkla yönetmeyi. Ben de böyle bir Kraliçe olmak için çabalıyorum. Diz çökmenizi talep etmeyeceğim. Geçmiş krallar bunu yeterince yaptı. Sadece kanım ve ruhum üzerine, olduğum her şey ve değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim ki

Bana inancınızı verirsiniz, onu kazanmak için elimden geleni yaparım-" Kılıçlarımı göğsümde çaprazladım. "-ve son nefesime kadar durmayacağım."

Konuşma durdu, kimse benimle ve büyük açıklamamla ne yapacağından emin değildi. Ölümlüler birbirlerine sokulmuş gruplar halinde fısıldaşıyor, gözlerinde şüpheyile bana ve birbirlerine bakıyorlardı.

"O burada! Komutan, meydanda."

Emarion Ordusu askerleri kalabalığın arasından şiddetle bir yol açarken arka köşeden bağırışlar yükseldi.

"Yeterince uzun sürdü," diye seslendim. "Babam emekli olduğundan beri ordu yokuş aşağı gidiyor."

Askerleri etrafımda bir çember oluştururken, ağır kıyafetli ve kırmızı gözlü bir adam -Fortos'un gözleri- öne çıktı ve beni küçümseyerek değerlendirdi. "Burada olmamanız gerekiyor."

"Burası benim krallığım. İstedğim gibi girip çıkabilirim. Öte yandan sen..."

"Bir ferman yayınlandı," diye bağırdı. "Kraliyet tarafından sorgulanmak üzere çağrıldınız."

"Bunun yerine kendi fermanımı yayınlasam nasıl olur?" Kollarımı iki yana açtım. "Lumnos'un iyi vatandaşlarına resmen ilan ediyorum ki Emarion Kraliyetleri yarı ölümlü kırımını öpmeye çağırılıyor."

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Askerler etraflarına bakındı ve ayaklarının üzerinde huzursuzca sallandılar.

"Eğer kendi isteğinizle gitmezseniz, sizi içeri almaya yetkim var," diye uyardı adam.

Gülümsemem devam etti ama içindeki tüm mizah kayboldu. "Devam et o zaman.

Beni içeri getirin."

Kılıcı kınından kayarken tısladı. Diğer eli yan tarafında bir pençeye dönüştü. Lumnos'un ışığı kadar kolay göremesem de Fortos'un ölüm büyüünün ne kadar ölümcül olabileceğini biliyordum.

"Kavga etmeden, barışçıl bir şekilde gelin," diye ısrar etti.

"Tüm bu insanlar bir gösteri izlemeye geldi." Omuz silktim. "Eve elleri boş gitmelerine izin veremem."

Kalabalık alkışlarla onayladı. Adamın gözleri askerlerinin üzerinde gezindi ama saldırmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Ne bekliyorsun?" Alay ettim. Kılıçlarımın sise dönüşmesine izin verdim ve parmaklarımı oynattım. "Bunu kolaylaştıracam. Silah yok."

Eli kabzasında sıkılaştı. Yine de yerini korudu.

Sırıttım. "Yapamazsın, değil mi? Bir kraliyete saldırmaya yetkiniz yok."

"Henüz taç giymediniz. Henüz bir Kraliyet olarak kabul edilmiyorsunuz."

Sorae gökyüzünden çullandı ve açık meydana süzüldü. Kanatlarını gök gürültüsünü andıran bir vuruşla çırpı, güçlü rüzgâr askerleri geriye doğru tökezletti.

"Sanırım aynı fikirde değil," dedim.

Bakışları sertleşti. "Askerler, onu içeri alın."

Onaylamayarak homurdandım. Avuçlarımdan ışıktan sarmaşıklar filizlendi ve yerde sürünerek ilerledi. Parlayan sarmaşıklar ellerini ve kabzalarını sararken askerler boş yere kesmeye çalıştı, sonra ellerindeki metal erimiş kırmızıya dönerken küfür ettiler. Eriyen kılıçlar tozlu taş buharlı turuncu-sarı çamur birikintileri halinde damladı.

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek," diye alay ettim.

"Peki," dedi adam. "Silah yok. Bunu inenlerin yöntemiyle yapacağız."

Askerler tereddüt etti. Alçalmışlar, zayıflıklarının ortaya çıkmasından korktukları için ölümlülerin önünde büyü kullanmaktan çekinirlerdi ve bu kalabalık meydana, perçinlenmiş ölümlü gözlerin sayısı hiç de az değildi.

Ama Fortos komutanının gururu tehlikedeydi ve sağduyu için yaralı bir egodan daha büyük bir düşman olamazdı. Avuçları yükselip parmakları kıvrılırken gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

Luther üzerinde kullandığım türden iyileştirici büyülere sahip olan kadın Fortos Soyundan gelenlerin aksine, Fortos erkekleri kurbanlarının bedenlerini içten içe çürüten çürütücü, ölümcül bir güç kullanıyordu.

Bu beni meraklandırıyordu - eğer Kindred'in tüm büyüsüne sahipsem... Fortos'un öldürme gücü de buna dahil miydi?

Büyüsü bana kötü bir koku, çürüme ve küf dalgası gibi çarptı. Derim kısa bir süre karıncalandı, sonra zararsız bir şekilde emilirken ışıkla parladı.

Başımı eğdim. "Bu kadar mı?"

Burun delikleri genişledi. "Askerler, saldırın!"

Bu sefer hiç tereddüt yoktu. Büyü her açıdan fişkırpı kıvılcım, ateş, rüzgâr ve kar dalgaları halinde üzerime yağarken kalabalığın nefesi kesildi. Yerimi korudum ve enerjim arttıkça göğsüm yavaş, sakın bir tempoyla yükseldi.

Alix bir keresinde bana tanrısallıkların duygularımızdan beslendiğini söylemişti -belki de bu yüzden benimki bu kadar güçlü ve sık sık kontrolden çıkıyordu- ve her

büyünün fırçasıyla, onu kullananın bakışlarını yakaladım. Bazıları nefret dolu, bazıları kızgın. Bazıları tepkimden korkuyordu. Bazıları evlerine gitmeyi diliyordu.

Cildim daha parlak hale geldi ve gülümsemem de öyle. "Bitirdin mi, yoksa devam edelim mi?"

Askerler aval aval komutanlarına bakıyor, asla gelmeyeceğini bildiğim bir emri bekliyorlardı. Gözlerindeki üstü örtülü panik, sonunda amacıma ulaştığımı gösteriyordu.

Çenemi sola doğru salladım. "Yerinde olsam çekilirdim." Kaşlarını çatı. "Neden ben-"

Vücudunun üzerine devasa bir gölge düştü ve sözleri bir çığlıkla kesildi. Sorae az önce durduğu yere çarpıp yere yığılırken, bir saniyesini bile boşa harcamadan yolundan çekildi. Alçak sesle ve hırçınca hırladı ve çenesini asker çemberine doğru şaklatarak onları geri püskürttü.

Sırtına bindim ve bakışlarımı Fortos komutanına çevirdim. "Şunu bilin ki Emarion Ordusu'ndan korkmuyorum ve Kraliyet'ten de korkmuyorum. Eğer krallığımdan bir ölümlünün daha *kaybolduğunu* duyarsam, her biriniz kaybınızı kanla ödeyeceksiniz. Ben Lumnos'un tanrıların lanetlediği Kraliçesiyim. Halkım acı çekerse, siz de çekersiniz."

Sorae boynunu büktü ve kıvrıla kıvrıla dumana dönüşen safir bir ateş topu çıkardı.

Hem onlar hem de ben her birini hafızama kaydettiğime emin olana kadar bakışlarımın askerlerin yüzlerinde kalmasına izin verdim. Sorae gök gürültüsünü andıran bir ulumayla kanatlarını gerdi ve bizi havaya uçurdu.

Bulutlara doğru yükselirken, bir hareket dalgası odağımı tekrar yere çekti. Sevgili Ölümlü Şehrimin kirli, ezilmiş meydanında ölümlüler teker teker dizlerinin üzerine çöküyordu.

ChapTer

FİRTY-Nine

Luther'in onu bıraktığım yerde beklemesini, uzaktan nöbet tutmasını bekliyordum, ama Sorae sarayın terasına indiğinde, ondan hiçbir iz yoktu.

Kimseden bir iz yoktu.

Yatak odam boştu, kapı aralıktı, salon sessizdi. Kendime diğerlerinin ilgilenmesi gereken kendi meseleleri olduğunu hatırlatmaya çalıştım. Benim emrimle oyalanmaları için bir neden yoktu.

Endişelenmem için bir sebep yok.

Meydan Okuma sırasında giydiğim dövüşçü derilerini çabucak giydim. En çok ihtiyacım olduğunda bana zafer getirmişlerdi ve bugün de alabileceğim her yardımı alacaktım.

Cephaneliği yağmalama planım suya düşmüştü olsa da, Luther'in Kraliçe olarak ilk gecemde bana getirdiği kılıçlar hâlâ odamın gizli köşelerinde duruyordu. Onları toplayınca yüzümde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. O gece ondan her zamankinden daha fazla nefret etmiştim ve o da bunu biliyordu ama yine de beni koruyor, her şeye rağmen hayatta tutmaya çalışıyordu.

Bu görev çok daha zorlaşmak üzereydi.

Sığdırabildiğim kadar bıçağı taktım, ardından saçlarımı sıkı bir örgü haline getirerek başımı yüzen Taç'ın hemen altından doladım. Kolyemi güvenli bir şekilde yakamın altına sıkıştırdım ve salona doğru yürüdüm.

"Majesteleri," dedi Perthe süitin kapısında hazır olda durduğu yerden selamlayarak.

"Herkes nerede?" Ben sordum.

"Naip geldi. Bir konuda oldukça sinirliydi. Baş General ile birlikte ayrıldı ve diğerleri de onu takip etti."

Kaşlarımı çattım. Remis, Ölümlü Şehir'deki gösterimi çoktan öğrenmiş miydi?

Perthe başını Teller'ın odasına açılan kapalı kapıya doğru eğerek, "Kardeşinle kalmamı tercih edeceğini düşünmüştüm," diye ekledi.

"Evet, tabii ki. Yokluğumda onunla ilgilendiğin için sana borçluyum."

"Sen benim hayatımı kurtardın. Borcumu ödemeliyim."

Yüzümü buruşturdum. "Perthe, bilmen gereken bir şey var. Cephanelik saldırısının olduğu gece..." Gözlerim kısıldı. "Seni suçluluk duygusuyla kurtardım, cesaretle değil. Haftalar önce, Muhafızların saldırısını mümkün kılan aptalca, pervasız bir karar verdim. Ne olacağını bilmiyordum ama suçun benim payıma düşen kısmını inkâr edemem. Bana hiçbir şey borçlu değilsin ve eğer bu bana hizmet etme arzunu değiştirirse-"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Majesteleri."

Yukarı baktım. "Değiştirmez mi?"

Gök mavisi gözleri nazık bir gülümsemeyle kırıştı. "Uzun yıllardır Kraliyet Muhafızları'nın bir üyesiyim. Merhum Kral için birçok kez hayatımı tehlikeye attım. İyi bir adamdı ama kibriti çakan kendisi olsa bile beni kurtarmak için asla ateşe koşmazdı."

Sözleri karşısında göğsüm ısındı. "Yine de... Yaptıklarımın dolaylı bir tür yükümlülük duygusuyla kendini tehlikeye atmanı istemiyorum."

"O zaman Kraliyet Muhafızı olarak ettiğim yemini onurlandırmak için bunu yapmama izin verin. Nasıl bir Kraliçe'ye hizmet edeceğimi bilerek seve seve tekrar edeceğim bir yemin."

Gülümsedim ve yumruğumu göğsüme doğru kaldırdım. "Sen asil bir adamsın, Perthe. Ailen için bir onur, muhafızlarım için de bir itibar."

Gururla şişti ve selamıma karşılık vererek dramatik bir şekilde alçak sesle eğildi. Teller'ın odasına doğru tereddütlü bir adım attım, sonra durakladım. "Kimse..."

başka bir şey var mı?"

Perthe'nin dudakları kıpırdadı. "Hayır, Majesteleri. Prenses Lilian gitti. Prens Teller yalnız kalmak istediğini söyledi."

Gözlerimi kıptım. "*Prens* Teller?"

"Kraliyetin kardeşleri ve onların çocukları, eğer isterlerse kraliyet unvanı kullanma hakkına sahiptir."

"Peki ya Teller?"

"Oh, hayır, Majesteleri. Hiç de değil. Ama belki de *sizin* onu isteyebileceğinizi düşündüm."

"Gerçekten de öyle." Yaramaz bir gülümseme yavaşça büyüdü. Teller'ın odasına doğru yürüdüm ve yumruğumu kapısına vurdum.

Cevap vermedi.

"Kız kardeşin arıyor. Beni içeri al." Kapıyı tekrar çaldım.

Hâlâ cevap vermedi.

"Güzel. O senin kraliçen ve sana açmanı emrediyorum. Görmezden gelemezsin

Bu."

"Evet, yapabilirim," diye bağırdı boğuk bir ses.

"Şehirden ayrılıyorum. Veda etmeyecek misin?"

Kapı kırıılarak açıldı. Teller'ın yüzü bir parça belirdi. "Hemen gidiyor musun?"

Sırıttım. "Merhaba, *Prens* Teller." Gözleri kısıldı. "Güle güle."

Kapının çarpmasını durdurmak için botumun burnunu sıkıştırdım. "Bence bu unvanı kullanmalısın. Sana yakışıyor. Çok asilsin."

"İstemiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

"Çünkü bunların *hiçbirini* istemiyorum," diye tersledi. "Kraliyet mensubu olmak istemiyorum, bu sarayda yaşamak istemiyorum ve gittiğim her yerde muhafızların beni takip etmesini istemiyorum. Artık ölümlü arkadaşlarımı hiç göremiyorum ve Alçalmışlar artık bir Gardiyan olduğumu düşünüyor. Evimi geri istiyorum. *Hayatımı geri* istiyorum."

Gülümsemem kayboldu. "Tel... Ben-"

"Boş ver." Ensesini kaşıdı ve yere baktı. Benim gibi kardeşim de gerçek duygularını saklamakta çok kötüydü. Her gözeneğinden keder fişkırıyordu. "Ben iyiyim. Bir şey söylediğimi unut."

İçimi çektim. "Lütfen içeri girebilir miyim?"

Kapıyı bıraktı ve arkasını döndü.

"Sanırım Henri'yle işler kötü gitti," diye mırıldandı ben içeri girerken. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Ağlamaktan gözlerin hâlâ şiş."

Ayaklarıma baktım, yanaklarım ısınmaya başladı.

Bana baktı. "Annemi almaya gidiyorsun, değil mi? Bu yüzden savaşa gidiyormuş gibi giyindin?" Başımı salladım ve o da sert bir nefes verdi. "Belki de... belki de yapmamalısın. Belki de onu orada bırakmalısın."

Kaşlarımla çattım. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Teller kızgın olduğunda bile asla zalim olmazdı. "Annemi terk etmemi mi istiyorsun?"

"Burası *Fortos*, Diem. Askerler tarafından kuşatılacaksın. Eğer sizi yakalarlarsa öldürecekler, öldürmeseler bile Kraliyet'in düşmanı olacaksınız. Sonra sizi tutuklayıp ikinizi de idam edecekler ve sonra ben..." Omuzları çöktü. Yatağının kenarına çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. "Taç giyme töreninden sonra senin ya da annemin sağ çıkıp çıkmadığını bilmiyorduk. Günlerce düşündüm..." Elleri saçlarında kenetlendi. "Geriye kalan tek Bellator'un ben olduğumu düşündüm."

Sesini sertleştiren yoğun umutsuzluk kalbimi kırdı. Tüm bu olanlarda çok az seçeneği vardı. Ben Kraliçe olmadan önce bile annemin planında bir piyundu. Her şeye rağmen güçlü bir yüz ifadesi takınmıştı ama herkesin bir kırılma noktası vardır ve korkarım ki ben de sonunda onu kendi kırılma noktasına itmiştim.

Yanına oturdum, kolum onun kolunu okşadı. "Beni yakalayamazlar. Yakalarlarsa da beni öldüremezler."

"Hadi ama D. Güçlü olduğumu biliyorum ama-"

"Luther ve ben sihrimle ilgili bir şey keşfettik. Henüz herkese söylemedim."

Gözleri karardı. "Daha fazla sır mı?"

"Evet," dedim iç çekerek. "Ama gördüğünde nedenini anlayacaksın."

Elini tuttum ve düzleştirdim, avucuna odaklanırken kaşlarım çatıldı. Merkezde tek bir alev büyümeğe başladı.

Teller irkilerek doğruldu.

"Bu...?" "İzle," diye ısrar ettim.

Alev döndü, sonra küçük bir rüzgâr fırtınasının gücüyle dumana dönüşerek söndü. Bir su damlası havada yalpaladı, sonra kristalleşerek buzla kaplı bir küreye dönüştü.

"Bu Ignios büyü," diye nefes aldı. "Ve... ve Meros. Ve Montios."

Ve Umbros, onun zihnine konuştum.

Sarsıldı ve ayağa fırladı.

"Ve Arboros, Fortos ve diğerleri," diye devam ettim. "Kullanamadığım bir tek Sophos var. Luther bunun oraya hiç gitmediğim için olduğunu düşünüyor."

Alnı, zeki beyni bir sorunu çözmeye çalışırken yaptığı gibi ciddi bir şekilde kırıştı. "Soydan gelen büyü, yaşadıkları topraklara bağlıdır. O diyara hiç ayak basmamışlarsa kullanamazlar." Sanki yeni ve büyüleyici bir yaratığı inceliyormuş gibi beni yavaşça süzdü. "Ama hiçbir Türemiş'in bırakın hepsini, *iki tane* bile büyü olmamıştır."

"Daha da garipleşiyor. Alçalmışlar bana büyüleriyle saldırdığında, bu bana zarar vermiyor. Bana *yardım ediyor*. Sanki onlardan büyülerini çalıyormuşum gibi. Yaralandığımda daha hızlı iyileşmeme bile yardımcı oluyor."

Gözleri büyüdü. "Annem öz babanın nadir görülen bir hastalığı olduğunu söyledi. Belki de bu bir yalan değildi. Eğer o da bunu yapabiliyorsa, bu annenin seni saklamak için neden bu kadar uğraştığını açıklar."

"Bugün onu bulup bunu kendim soracağım."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi kayboldu ve azarlayan kaşları tekrar sertleşti. "Bu öldürülemeyeceğin anlamına gelmiyor. Fortos'un silahları var. Ve *tanrı taşı*."

"Dikkatli olacağım."

"Hiç dikkatli olmuyorsun," diye karşılık verdi. "Seni öldürmesi gereken onca şeyden sonra hayatta olduğun için şanslısın diye hep şaka yapardık. Asla şans değildi. Hepsi *bu kadardı*." Öfkeyle bedenimi işaret etti. "Artık zayıf ölümlü adamlarla savaşıyorsun. Bunlar gerçek tehditler."

"Bu sefer dikkatli olacağım," dedim tekrar. "Geri döneceğim ve annemi de yanımda getireceğim."

Sustu. "Onu buraya, saraya geri mi getireceksin?"

Kesin bir ifadeyle başımı salladım. İçimdeki sağduyu bana çekincelerimi haykırdı ama kardeşimin güvenini geri kazanmak için onları elimin tersiyle ittim. "Onu bir şekilde saklamamız gerekecek. Ben bir yolunu bulacağım. Günün sonunda yine bir aile olarak bir arada olacağız. Söz veriyorum."

Bana bariz bir şüpheyile baktı. "Bilmem gereken başka büyük ifşaatlar var mı?"

"Hayır. Dersimi aldım - seni korumak için artık yalan söylemek yok." "Yemin et, D," diye ısrar etti. "Artık sır saklamayacağına söz ver." Elimi kalbime bastırdım. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Burnundan uzun bir nefes üfledi, yüzünde hâlâ kalıcı bir acı vardı. Aramızda daha önce hiç böyle bir sürtüşme olmamıştı, kısa süreli kardeş kavgalarından daha ciddi bir şey olmamıştı ve ben bunu düzeltmek için çaresizdim. Teller benim tek değişmezimdi, her şeyde yanımda olan ve beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek kişiydi. Onun güvenini kaybetmek beni mahvederdi.

Gözleri başımın üzerine kaydı, yüzündeki çarpık ifade yerini meraka bıraktı. "Tacın..."

"Bu farklı, biliyorum. Taç Giyme Töreni'nden sonra değişti. Neden olduğundan emin değilim."

"Yeni kısmı..." Başını yana doğru eğdi. "Kulağa çılginca gelecek ama neredeyse..."

Yabancı bir acı dalgası ve kafa karıştırıcı bir şok beni dizlerimin üstüne çöktürürken ani bir inilti çıkardım.

"Diem!" Teller beni yakalamak için hamle yaptı.

Her yerden ve hiçbir yerden geliyormuş gibi görünen içgüdüsel hisse karşı dişlerimi sıktım. Tanrısallığım iyileşecek bir yara, yok edilecek bir düşman aramak için çırpınırken tenim gümüş parlaklığında parlıyordu.

"Yaralandın mı?" Teller sordu. "Ben değilim," diye mırıldandım. "*Sorae*."

Aramızdaki bağ onun paniği tarafından yutuldu. Bir yerlerde saldırı altındaydı.

Fiziksel acısı öfkesiyle karışmıştı. Ve dehşet -kendisi için değil ama benim için, saldırganların sıranın bana geleceğinden korktuğu için.

"Ona ulaşmalıyım," diye boğuk bir ses çıkardım. Teller ayağa kalkmama yardım etti ve birlikte salona doğru koştuk. Dayanılmaz bir acı göğsümü parçaladı. Sorae'nin öfkeli uluması teras kemerlerini aşarken tökezleyerek yere düştüm.

"Majesteleri," diye bağırdı Perthe, öne doğru koşarak.

Zonklayan tarafımı tuttum. "Sanırım saldırı altındayız."

Perthe kılıcını çekti ve onu bir gölge koronasıyla kapladı. "Ben de seninle geleceğim."

"Teller'la kalmak yok. Eğer bana bir şey olursa, onu Ölümlü Şehir'e götürün. Maura onu yanına alır."

Teller'ın yüzü beyazlaştı. "Diem..."

Tartışmak için beklemedim. Ayağa kalktım ve balkona doğru koştum. Sorae kayıptı ama yakınlarda olduğunu hissediyordum. Onun kafasının içine kendi kafamış gibi girdiğimde gözlerim kapandı.

Dünya onun altın gözlerinde canlı ve parıltılıydı. Daha önce hiç görmediğim bir renk okyanusunda, insan gözlerimin algılayamayacağı kadar hassas ışık tonlarında bir anlığına kayboldum. Saraydaki her kalp atışının gümbürtüsünü hissettim ve kış rüzgârında dolaşan her insanın ve yaratığın keskin kokusunu aldım.

Ve niyetler. Her bir kişinin formunun etrafındaki havada parlıyorlardı, kalplerinin en karanlık nefretlerinin veya en parlak aşklarının bir halesi.

Ve baktığım her yerde *öldürmeye* açlık gördüm.

Sarayın girişinin dışında yerde kıvranıyor, kurtulmak için mücadele ediyordu ama bir şey onu hareketsiz tutuyordu. Kanatları garip bir açıyla bükülmüştü ve bu da ikimizin de omurgasına acı dolu şimşekler çaktırdı.

Önünde bir fiçı elma devrilmiş, bazıları yarı yenmiş halde duruyordu. Ağızda bıraktıkları kekremesi tat ağzımı kaplıyordu. Hem Lumnos muhafızlarından hem de ordu askerlerinden oluşan bir çember, bazıları derisindeki kanlı yaralara saplanmış uzun, metal uçlu mızraklarla onun etrafını sarmıştı. Birkaç muhafız kalçam kalınlığındaki zincirleri sıkıca tutuyordu ve zincirler gerildiğinde Sorae'nin -ve benim- boğazı sıkılarak kapandı ve nefes nefese kaldı.

Bağdan kurtuldum, ona bir sakinlik dalgası gönderdim ve onu serbest bırakacağıma söz verdim ve koridora doğru fırladım.

"Çekilin," diye bağırdım bekleyen muhafız sürüsüne. "Çekilin yolumdan!" Sıralarını kapattılar. "Özür dilerim Majesteleri," dedi bir kadın öne çıkarak. "Yüce General tarafından sizi içeride tutmamız emredildi. odanızda."

"O emirler boş. Aemonn artık Yüksek General değil." Onu iterek geçmeye çalıştım ama muhafızlar etrafımı sardı.

"Emirler Aemonn tarafından verilmedi."

Kaskatı kesildim. "Bunu Alixe mi yaptı? Sorae'ye zarar veren o mu?" "Gryvern sadece zapt edildi, zarar görmedi."

"Onun acısını *hissedebiliyorum*," diye tısladım. "Ve eğer yolumdan çekilmezsen, senin de hissetmeni sağlayacağım."

Çenesini kaldıran kadının gözleri parlak mavi parlıyordu. "Odanıza dönün Majesteleri. Bizi kendi Kraliçemize zarar vermeye zorlamayın."

"Merak etme, böyle bir tehlike yok." İlerledim ve onu kenara itmek için omzumla ona vurdum.

Kolunu göğsüme doğru uzattı. Beni dirseğimden kavradı ve kendisine doğru çekti.

Sustum. Sesim yumuşarken bakışlarım yavaşça koluma indi. "Elini çek."

"Sadece odalarınıza dönün, size ya da gryv'inize hiçbir zarar gelmeyecek-"

Koridordaki tüm muhafızlar büyüdü darbemin patlayıcı gücüyle geriye doğru savrulurken sözleri kesildi. Gücümün sadece bir kısmını kullanmıştım ama yumuşak bedenler taş duvarlarla buluşurken kemikleri çatırdatmaya yetmişti.

Koşarak yola çıktım. Daha fazla muhafız beni fark etti ve durmamı istedi. -Ancak kendilerini yakıcı bir sesle en yakın duvara yapışmış halde bulurlar.

Aydınlığın ipi ya da karanlığın jiletli teli.

Fuayeye çıkan merdivenlere ulaştığımda otuz asker hazır ve nazır bekliyordu. Silahlarını kaldırdılar ve ben de onları diğerleriyle aynı kadere mahkûm etmek için avucumu kaldırdım.

Sonra durdum. Birkaçının elinde donuk gri Fortosian çeliğinden değil, ışıltılı siyahtan yapılmış silahlar vardı.

"Beni kendi evimde tanrı taşıyla mı tehdit ediyorsun?" Hırladım.

"Ve bunu kullanmaktan korkmuyoruz," diye bağırdı komutanları. "Odalarınıza geri dönün."

Merdivenlerden yavaşça indim, öfkem tehlikeli bir sıcaklığa ulaşmıştı. Dikkatli olmalıydım; büyümün pervasızca bir patlamasıyla tanrıtaşı bıçakları havada uçuşabilirdi. Eğer öyle olursa, bunun kaç kişinin hayatına mal olacağını bilemezdim. Küçük bir sıyrık bile ölüm fermanı olabilirdi.

Umbros sihrimi kullanarak hepsini geri dönmeye ikna edebilirdim ama o zaman sırrım ortaya çıkardı. Eğer Kraliyet beni daha önce sorgulamak isterse, bu beni bir numaralı düşman yapardı - eğer zaten öyle değilsem.

Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. Şimdiye kadar her savaşta kendimi zorlayarak ilerlemiş, beceri eksikliğimi saf güç ve aptal şansımın telafi etmiştim. Elinde çekiç olan bir çocuğun büyüğü eşdeğeriymdim; muazzam hasarlar verebiliyordum ama sadece görünürdeki her şeyi parçalamaya istekliysem.

Bu hassas bir dokunuş gerektiriyordu. Sofistike bir hassasiyet, ancak yıllar süren bir eğitimden sonra kazanılabilecek türden bir sihir. Soy yasaları ve annemin yalanları yüzünden bu şanstı mahrum bırakılmıştım.

"Kenara çekil," dedim. "Seni incitmek istemiyorum."

"Hayal görüyorsun," diye karşılık verdi komutanları. "Fortos Kralı bile hepimizi alt edemez."

Bir kaşımı kaldırdım. "Fortos Kralı'nın bu kadar zayıf olduğunu bilmiyordum." Komutan gözlerini kıstı; tıpkı Mortal'daki meslektaş gibi kırmızı.

Şehir.

"Kılıçlarınızı kınına sokun ve benimle bir Alçalmış gibi dövüşün," diye alay ettim. "Oranları senin için eşitleyeceğim, kalkanımı bile kaldırmayacağım."

Kılıcını bana doğru doğrulttu ve yüzümden birkaç santim ötede duran kılıca baktım. Sarayın pencerelerinden süzülen güneş ışığı oniks taşının üzerinde parıldayan benekler oluşturuyordu, tıpkı bir gece yarısı denizinin dalgalı dalgalarında parıldayan ay ışığı gibi. Bu kadar iğrenç bir şey için paradoksal bir şekilde güzeldi.

"Senin bir Muhafız sempatizanı olduğunu duydum," diye alay etti. "Bunu boynuna geçirmekten çekinmem. Bana bir sebep söyle, ben de yapayım."

Bakışlarını tuttum ve havada dalgalanan bir büyü dalgası gönderdim. Bir saldırı değil, bir uyarı.

Durgunlukları, dikkate almaya meyilli olmadıklarını gösteren bir uyarıydı. "Diem?" Luther'in sesi dışarıdan seslendi.

Sarayın kapısı uçarak açıldı ve öfkeli görünümlü Prensime ortaya çıktı. Göğsü ve kalçaları soluk mavi ışıktan parlayan zırhlar taşırken, dikenli gölgeler sinirli kollarında yukarı ve aşağı kıvrılıyordu.

Gözleri, şimdi boğazıma doğrultulmuş olan kılıcın üzerinde durduğunda yarıklara dönüştü. Yumruklarını kaldırdı, ön kolları karanlık gecenin girdaplarıyla doluydu.

"Ona dokunursan," diye hırladı gırtlaktan ve acımasızca, "etinin altındaki bütün damarları sıyrır ve seni onlarla boğarım."

Sözleri karşısında ürpermiş olsam da, tanrısallığım onu görünce coşkuya kapıldı. Kaburgalarını kemiriyor, serbest bırakılmayı ve savaşta ona katılmayı arzuluyordu.

Savaşın, *dedi sesi*.

Askerlerden bazıları ona doğru savruldu, kara kılıçları ona doğru sallanıyordu. Panik içinde bir çığlık boğazımda düğümlendi.

"Luther, lütfen," diye yalvardım. "Dışarı çık."

Komutan aramıza baktı, ağzı kıvrıldı. "Ah. Anlıyorum."

Kafasında şekillenen planı anlamak için Umbros'un büyüüne ihtiyacım yoktu. Başımı sallayarak uyardım. "Yapma bunu."

Sırıttı. "İnmişler gibi savaşmamızı istedin. Bu da bulabildiğimiz her silahı kullanmamız anlamına geliyor. Askerler, indirin *onu!*"

İtirazlarım dalgalanmanın gürültüsünde boğuldu. Luther bir leopar zarafetiyle hareket ediyor, salınımlarındaki boşluklardan ustalıkla ilerliyordu ama tanrı taşı kalkanını bir hiçmiş gibi delip geçti. Eğer yanlış bir hareket yaparsa.

Dövüş.

Komutana alev alev yanan bir ışık küresi fırlattım. Zırhını delip geçti ve göğsünde kömürleşmiş bir et çemberi bıraktı. Çığlıkları kulaklarımda çınlarken yanından sıçradım ve birkaçı beni birkaç santimle ıskalayan, parıldayan siyah bulanıklık sürüsünün arasından geçtim.

"Diem, *hayır*," diye bağırdı Luther. Bana doğru fırladı, her birimiz diğerini kurtarma yarışında pervasızlaştık.

Askerler hemen avantajı ele geçirdi. Biz geçerken bize saldırdılar, uzun süre hayatta kalamayacağımız ölümcül bir eldivendi bu.

Onu kaybedeceğim, diye düşündüm, kalbim kırıldı. *Tanrılar onu tekrar kurtarmama izin vermeyecek.*

Luther'in yanında bir asker belirdi, yumruklarında iki siyah hançer vardı. Bıçaklardan biri öne doğru savruldu.

Savaşın.

Yok et.

Çığlık attım.

Ve teslim oldum.

Oda gümüşü bir ışıkla doldu. Kör edici parlaklığı gözlerimi kapatmaya zorlarken, omurgamdan aşağıya doğru bir donma ve ateş dalgası yayıldı.

Sonra... sessizlik.

"Hayır," diye inledim. Ellerimi yüzüme kapattım. Yaptığım şeyin dehşetiyle yüzleşmeye dayanamıyordum. Onca asker, onca hayat...

"Kindred adına az önce ne yaptı?"

Fortos komutanının sesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Luther önümde diz çöktü. Dudakları aralandı, gözleri saygıyla parladı. Bir avucunu göğsüne koyduğunda içindeki hava dışarı fırladı.

"Kraliçem," diye nefes aldı.

"Bunu nasıl yaptı?"

Komutanın açık avuçlarına, boş avuçlarına baktığını görmek için gözlerimi ayırdım.

Fuayenin karşısında, her asker ellerine bakıyor, kaybolmuş gibi görünüyordu ve her avuç içi boştu, görünürde bir silah yoktu.

"Nasıl?" diye tekrar sordu komutan. "Godstone yok edilemez."

"Evet olabilir," diye itiraz ettim. "Savaştan sonra Kraliyet tüm tanrı taşı silahlarına el koydu ve-"

"-ve onları sakladı," diye bitirdi Luther. "Silahlar Fortos'ta bir kasada kilitliydi, çünkü Kraliyet bile onları yok edemiyordu. Kimse yapamadı... şimdiye kadar."

Birbirimize baktık, onun yüzü şaşkınlıktan göz kamaştırıyordu, benimki ise şokla doluydu.

"O çok tehlikeli," dedi komutan. "Onu yakalayın ve buraya getirin. Büyünü kullan, ne gerekiyorsa yap."

Kalkanımı kaldırmak için hamle yaptım ama Luther benden önce davrandı. Bileğinin bir hareketiyle bizi parıldayan mavi bir kubbeyle çevreledi.

Fuaye patladı. Baloncuğumuzun dışında, ölümcül büyü havayı bulutlandırdı. Saldırıları baş döndürücü bir kaos ve şiddet karmaşası içinde kaynaşıyordu. Askerler yüzleri kızarana kadar çığlık atıyor ve yumruklarını kalkanın parlayan duvarına vuruyorlardı.

İçeride, dünyamız sakindi. Hiçbir şey bize ulaşamazdı. Her şey çok ama çok uzaktaydı.

Prensimin gözleri hep benim üzerimdeydi. Koca bir ordu taburunun tüm gücünü savuşturmak bir bakış bile gerektirmiyordu. Ayağa kalktı ve bir elini çenemin altına koyarak gökyüzündeki en parlak yıldızmışım gibi bana baktı.

"Bazı günler, bu sürprizlerin sona ermesi için dua ediyorum. Zaman dursun ve dünya dursun diye yalvarıyorum ki en azından bir anlığına güvende olduğumu bileyim. Sonra sen böyle bir şey yapıyorsun..." Yumuşak bir şekilde güldü. "Ve bunu görecektir kadar şanslı olduğum için Kutsal Kindred'e şükrediyorum."

Orada sonsuza kadar kalabilir, sevgisinin sıcaklığının tadını çıkarabilirdim. Onu *hissetmemi*, görmemi, dokunmamı, elle tutulur bir şeymiş gibi ellerime yerleştirmemi sağlayan bir yolu vardı.

Çoğu gün, kendimden şüphe duymam büyüm kadar güçlü bir canavar gibi hissettiriyordu, ama onun bakışlarının ışığında, tüm belirsizliğim kayboldu.

Ama ne kadar istesem de oyalanamadım. "Sorae saldırı altında. Ona yardım etmeliyiz."

Yüz ifadesi karardı. "Biliyorum. Onu kandırıp götürdüklerinde çantalarımızı yüklüyordum. Babam anneni alma planımızı biliyor. Sorae'yi yakalayarak bizi durdurabileceğini düşünüyor."

"Aman Tanrım, Alixe-"

"Ona söylemedi. Aemonn yaptı."

Nefesimin altında küfrettim.

"Ona söyledin mi?" Luther sordu, ses tonundaki hayal kırıklığını saklamaya çalıştığı fark ediliyordu.

"Ölüyordun. Sağlıklı düşünemiyordum." İçimi çektim. "Ona ikinci bir şans vermek istedim."

"Dün gece de söylediğim gibi, merhametinin sınırı yok," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım ve elini tuttum. "Hadi gidelim."

Luther'in kalkanı patlayıcı bir yay çizerek dışarı fırladı ve askerleri mermer zeminde savurdu.

Dışarıda, bir grup Kraliyet Muhafızı Sorae'nin nefes nefese kalmış bedeninin etrafını sarmıştı. Sorae'nin burnu demir bir ağızlığa kilitlenmişti ve bir mekanizma kanatlarını sırtına sabitlemişti. Ağır zincirler boğazını çevreliyor ve uzuvlarının etrafına kelepçelenmiş prangalardan uzanıyordu.

Eleanor ve Lily yakınlarda birbirlerine sarılmış, üzüntüyle olanları izliyorlardı. Taran, Aemon ve Garath'a bağıyordu; her ikisi de Taran'ı zapt etmek için boşuna çabalayan Zalaric'e bakıyordu. Sorae'nin yanında Alixe ve Remis tartışmaya dalmışlardı.

Gryvern'imın gözleri bana kaydı ve boğazından kederli bir feryat yükseldi. Bana doğru sürünmek için çılgınca bir çabayla pençelerini yere sapladı. Zincirlerini tutan muhafız onu geri çekmek için çabaladı, metal halkalar boynunu sıktıkları yerde pullarını acıtıyordu.

"Bırak onu," diye bağırdım Remis'e. "Buna hakkın yok."

"Her türlü hakka sahibim." Bana doğru hışımla yürüdü, dikkatli soğukkanlılığı çoktan dağılmıştı. "Lumnos gryvern Kraliyet'e hizmet eder ve şu anda o Kraliyet benim."

"Sana asla hizmet etmez. Senden *hoşlanmıyor* bile."

Sorae vahşi bir hırıltıyla başını salladı. Ayağa kalktı ve zincirlerini zorladı. Mızrak taşıyan askerlerden birkaçı ona yaklaştı ve bıçaklarını yumuşak karnına sapladı.

Bir çığlık attım ve bıçakları sanki kendi tarafımdaymış gibi hissederek öne doğru eğildim. Luther'in kolları beni göğsünde sabit tutmak için etrafımı sardı.

Alixе askerlere, "Bu kadar yeter," diye bağırdı. "Size verilen emir onu zapt etmenizdi, ona zarar vermeniz değil."

Gözlerim Alixe ile kilitlendi. İfadesi acımasızca sertti, tanıdığım sıcak arkadaştan çok farklıydı. Mesaj açıktı: Nefret etse bile emirlere itaat edecekti. Onu tam da bu nedenle Baş Generalim yapmıştım.

"Sorae bana hizmet edecek," dedi Remis, "çünkü ona bunu yapmasını emredeceksin. Eğer yapmazsan, geleceğini zincirler içinde geçirecek."

"Hayır. O benimle geliyor."

"Planını duydum," diye tısladı. Sesini alçaltarak hışımla yaklaştı. "Fortos? *Delirdin mi* sen?"

Bakışlarımı Aemonn'a yönelttim. "Sana bir şans verdim ve sen bu adam olmayı mı seçtin?"

Kısa bir utanç parıltısı, babasına çok benzeyen acı ve zalim bir şeye dönüşmeden önce yüzeye çıktı. "Beni Yüksek General olarak değiştirdin. Şimdi neden sana sadık olayım ki?"

Luther ona, "Babalarımız için asla bir piyondan fazlası olamayacaksın," diye çıkıştı. "Diem sende iyilik gören tek kişiydi. Bunu bir kenara atacak kadar aptalsın."

Taran, Aemonn'un ayaklarına tükürdü. "Korkak. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak."

Aemon yerinden sıçradı ve üçümüze ters ters baktı. Yutkundu ve ceketini düzeltti, sonra çenesi düşük bir şekilde saraya doğru ilerledi.

Luther'a baktım. *Sorae'nin ağzını çıkarabilir misin?* Düşüncelerinin içine sordum.

Burun delikleri şaşkınlıkla alevlendi. Hemen başını hafifçe salladı.

Git dedim ona. *Babanın dikkatini dağıtacağım.*

"Fortos'ta ne yaptığım seni neden ilgilendiriyor?" Remis'e kibirle sordum. Luther uzaklaşırken kollarımı kavuşturdum. "Sonumun geldiğini görmek seni heyecanlandıracak."

Remis alay etti. "Sadece ölüm olursa şanslısın. Bunun geri dönüşü olmayacak."

Omuz silktim. "Sanırım döndüğümde öğreneceğim."

Gözlerim onun omzunun üzerinden geçti. Alixe kısa kılıçlarını çekmişti ve Luther'la birlikte savaş pozisyonunda birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

Kaslarım kaskatı kesildi... Ona *gerçekten* zarar veremezdi, değil mi?

"Anneni buraya getirmeyi aklından bile geçirme," diye uyardı Remis. "Kraliyet krallığı kan gölüne çevirecek ve sen darağacına çıkana kadar da durmayacaklar."

Gözlerimi devirdim. "Diğer Crown'lar bana zarar veremez."

"Umalım da yapabilsinler, çünkü yapamazlarsa senin yerine sevdiğin herkese zarar verirler. Kardeşine. Oğluma." Yüzüme bir parmak salladı. "Eğer bunu yaparsan, en azından *onlara* bir iyilik yap ve bir daha bu diyarda yüzünü gösterme."

Kibirli kayıtsızlık görüntümü güçlü bir şekilde korudum ama sözleri içime bir taş oturttu. Hızlı bir bakış Luther ve Alixe'in

Hâlâ savaşa kilitlenmişlerdi, dönen bedenleri kılıçlar ve büyüden oluşan bir bulanıklıktı.

"Bu bir tehdit mi?" Remis'e ateş ettim. "Ailemi tehdit edenlere ne yaptığımı biliyor musun?"

"Ailene tehdit oluşturan ben değilim Diem. *Sensin*. Her zaman sendin."

İrkildim. "Eğer kardeşime bir şey olursa Remis, başına getireceğim cehennem fırtınasını tahmin bile edemezsin. Gazabımdan saklanabileceğin hiçbir yer olmayacak." Gözlerim kısıldı. "Kimin hatası olduğu umurunda değil. Yuvarlanan *senin* kellen olacak. Anlaşıldı mı?"

"Diem," diye bağırdı Luther. "Şimdi!"

Remis'in bakışlarını bir süre daha üzerimde tutarak yeminimin derinliğini görmesini sağladıktan sonra oradan ayrılıp Luther'e doğru ilerledim. Etraftaki muhafızların etlerine cızırdayarak saplanan parlayan okları fırlatırken Sorae'nin ağzındaki kayışları kesti.

Alix'e gördüm ve durdum. Yerde yatıyordu, etrafındaki kan gölü korkunç bir hızla yayılıyordu. Panik içinde ona doğru koştum. Luther kolumu kapmak için hamle yaptı.

"Artık gitmemiz gerekiyor."

"O yaralı, onu iyileştirmeliyim."

"Eğer bunu yaparsan, Remis onun da planımıza dahil olduğunu düşünecek."

Alix'e bakarak tereddüt ettim. İçimdeki şifacı yüzeye çıktı, yarasını, kan kaybını ve şansını analiz etti.

"Ğyi olacak," dedi Luther, daha sessiz. "Öldürmeden nasıl yaralayacağımı biliyorum."

Gölgeler gözlerinin içine süzüldü. Dikkatli maskesi düştü ve derinlerde gizlenen işkence görmüş karanlığı bir anlığına ortaya çıkardı.

Bir grup asker at sırtında sarayın kapısından içeri girdi. Öndeki atın üzerinde Ölümlü Şehir'de savaştığım kırmızı gözlü komutan oturuyordu.

"Durdurun onu," diye bağırdı, beni göstererek. "Taburuma saldırdı!"

Luther bir kaşını kaldırdı ve ben de içimden küfrettim. "Peki. Hadi gidelim."

Başını salladı. "Peki ya Sorae'nin zincirleri?"

"Bunların hepsini kendi başına halledecektir." Luther ağızlığın deri kayışlarının sonuncusunu da kesip çıkarırken, ben de onun yanına bağladığı torbaları çözdüm. Demir kafes burnundan kayar kaymaz gök gürültüsünü andıran kükremesi saray arazisinde patladı.

"Gidin," diye bağırdım zincirlerini tutan askerlere. "Eğer yaşamak istiyorsan,

Şimdi kaç!"

Sorae'nin boğazında alçak bir gümbürtü yükseldi ve hava kavurucu bir sıcaklığa dönüştü.

Remis sendeleyerek geri çekildi, yüzü hastalıklı bir solgunluğa bürünmüştü. "Kaç," diye seslendi kısık sesle. "Kaçın!"

Hep birlikte gözleri büyüdü. Askerler zincirleri bırakıp kaçmak için çabaladılar. Luther'in kolunu tuttum ve vücudumu onun üzerine attım, yapabildiğim en kalın buzdan battaniyeyi yapıp hem bizi hem de Alixe'i kaplayacak şekilde gererken onun itiraz homurtularını duymazdan geldim.

Sorae'nin dişli çenelerinden safir bir cehennem fişkırdı, ulaşabildiği her yüzeyi kömürleştiren dehşet verici bir alev tufanı. Dünya onun şiddetli, kör edici parıltısı içinde kayboldu, ancak ben sadece sakinleştirici bir sıcaklık hissettim - onun Tacı olarak, ejderhası bana zarar veremezdi.

Diğerleri o kadar şanslı değildi.

Kulaklarım dehşet dolu çılgınlıklarla çınladı, buharlaşan buz fokurdadı ve rahatladım, eriyen demirin tıslaması. Alevler çekildiğinde Sorae'nin verdiği hasara bakmaya cesaret edemedim, sadece Alixe'ye kısa bir bakış atarak kıyafetlerinin yandığını ama teninin yanmadığını teyit ettim.

Luther hiç vakit kaybetmedi. Beni ayağa kaldırdı ve Sorae'ye doğru koşarken yanında sürükledi, yol boyunca çantalarımızı kaptı. Sırtına atlarken altında biriken erimiş kırmızı balçıktan dikkatle kaçındık.

"Git, Sorae!" Luther bağırdı.

Kıpırdamadan durdu, emrimi bekledi.

Taran'ın saray duvarlarının dibinde büzüldüğünü gördüm. Zalaric onun arkasına çömelmiş, Taran'ın koruyucu pençesinden dışarı bakıyordu.

"Jean onun için gelecek," diye Taran'a seslendim.

Hırladı, yumruklarını sıktı. "Eğer yaparsa, sokaklarda Hanoverre kanı akacak."

Gülümsedim. "Benim için onunla ilgilenir misin?"

Zalaric gözlerini devirdi. "Ben ondan daha güçlüyüm, biliyorsun. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım-"

"Koruyacağım Majesteleri," diye bağırdı Taran. "Onu hayatım pahasına koruyacağım."

Karşılıklı selamlaştık ve Sorae'ye sessiz bir komut gönderdim. Kanatları açıldıkça ürperdi, yakalanmasından kalan acı içinde yankılanıyordu

bedenimi bağın içinden geçirdi. Ama benim korkusuz gryvern'i m acısını bastırdı ve kalçalarının üzerinde geriye yaslandı.

"Umarım uyarımı unutmazsın Remis," diye bağırdım ona gökyüzüne doğru sıçrarken.

Verdiği yanıt rüzgârın uğultusundan bana zar zor ulaştı.

"Benimkini de hatırlaman için dua ediyorum."

ÇAPTER ELLİ

"Alix'e bıçakladığına inanamıyorum."

İkimiz de bir saatten beri ilk kez konuşuyorduk. saraydan ayrılırken. Sorae'nin yaralarını iyileştirdikten sonra Luther beni sessizce kendine çekmiş ve yakınımda tutmuştu, bir şekilde onun dokunuşuna ve çalkantılı düşüncelerimi çözmek için zamana ihtiyacım olduğunu hissetmişti.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, önce o beni yakaladı," diye homurdandı.

Dönüp baktığımda gömleğinin omzundan yırtıldığını ve koyu kırmızıya bulandığını gördüm. "Bana söylemeliydin," diye azarladım ve iyileştirici büyümü derisine uyguladım.

Gözleri memnun bir mırıltıyla kısa süreliğine kapandı. "Alix'e'n bir şifacıya erişimi olmayacak. Benim de acı çekmem adil görünüyor."

Derin bir iç çektim ve göğsüne yaslandım. Ne kadar istesem de ona suçluluk duygusu ve kendini cezalandırma konusunda nutuk çekecek halim yoktu. Bu kusurları eşit derecede paylaşıyorduk.

"Demek Ölümlü Şehir'deki askerlere saldırdın, öyle mi?" diye alay etti, sesi hafifleyerek.

"Pervasızca ve çılgınca tehlikeliydi. Ve harika hissettirdi." Sırıttım. "Bundan nefret ederdin."

Bir kahkaha attı. "Bunu sana gerçekten söylememeliyim..." Ağzı boynumun kıvrımında bir çizgi çizdi, sonra kulağını ısırdı. "Aslında senin öfkeli hallerinden hoşlanıyorum. Biraz *fazla*."

Sırıtişım daha da genişledi. Düşüncelerimi ona açtım ve Hafızamı ön plana çıkardım, ateşli konuşmamı duymasını ve ölümlülere olan bağlılığımın ateşini hissetmesini sağladım, sonra da askerleri utanç verici yenilgilerine kışkırtırken intikamımın tadını çıkarmasına izin verdim.

Boğazından karanlık bir kahkaha yükseldi. Elleri kalçalarımın üzerinde aşağı doğru kayarken parmakları alaycı darbelerle daireler çiziyordu. "Bana söz verilen o yalnız gece hakkında," diye mırıldandı.

Mırıldanarak onayladım ve sırtımı ona yasladım, ellerim kalçasını sıkıca kavradı. Ağızlarımız uzun zamandır bastırılmış arzuyla yanan bir öpücükle buluştu.

Kalçalarını öne doğru yuvarladı ve görüşümün uyandırdığı etkinin her kaya gibi sert santimini hissetmeme izin verdi. Eli vücudumda yukarı doğru sürüklenirken ve ensemlerini sahiplenici bir şekilde kavrarırken dokunuşu lezzetli bir şekilde sertti.

Öpüşmemiz bitti ve ben bir öpücük daha almak için eğildim. Luther tereddüt etti ve geri çekildi. Bağımlı kaldırdığımda gözleri ağızdan keskinleşti, ama daha sıkıntılı bir geyin kıvılcımını da bekliyordu.

"Henri ile olanlar hakkında konuşmak ister misin?" diye dikkatle sordu.

Şehvetim buza dönüştü.

Sırtım dimdik oldu, kaslarım kaskatı kesildi. Önümdeki gökyüzüne bakmak için döndüm ve Luther'i sırtıma bakar halde bıraktım.

"Burnumu sokmak istememiştin."

"Sorun değil. Benden nefret ediyor. Sorun yok."

"Seni bundan daha iyi tanıyorum. Eğer senden nefret ediyorsa, iyi olmaktan başka bir şey değilsin."

Hayır, hiç de iyi değildim. Nişanlılığımızı sona erdirmek Henri'yle aramızdaki ilişkiyi her zaman gerecekti ama safça arkadaşlığımızın devam edebileceğini ummuştum. Bunun yerine, üstesinden gelebileceğimizden çok daha fazla önyargı, incinme ve kızgınlığın altında on fit derinlikte yatıyordu.

Bir başka acı verici yara, kalbimde bir başka kalıcı iz.

Ama o konuşma ne kadar korkunç olsa da, beni rahatsız eden sadece Henri'nin nefreti değildi.

Onu uyardığınızdan emin olun ki, kendini asla tam olarak vermeyecek bir kadın için hayatını boşa harcamasın. Bana göstermediğin nezaketi ona da göster ve onun da kalbini kırmadan gitmesine izin ver.

Boğazımdaki yumruyu zorla bastırdım. "Aramızdaki şeyler daha ileri gitmeden önce benim hakkımda bilmen gereken bir şey var."

Luther daha dik oturdu. Başını yana eğerek gözümü yakalamaya çalıştı. Bakışlarımı önümdeki ufka kilitledim.

"Seni önemsiyorum. Seni *seviyorum*. Ama... Bundan daha fazlasını asla istemeyebilirim."

"Güzel," dedi yavaşça. "Umarım seni daha fazlasını istemek zorunda bırakmam."

Ağırlığımı değiştirdim. "Daha fazlasını isteyebilirsin. Verebileceğimden daha fazlasını."

Bir vuruş geçti. Luther'in sessizliği dayanılmazdı.

İçim burkuldu ve kendimi zorladım. "Hiçbir zaman düğünler, bebekler ve eşler hayal eden biri olmadım. *Herhangi bir şeye* sonsuza kadar bağlanma fikri bana nefes almakta zorlanıyormuşum gibi hissettiriyor. Henri için öyle biri olamam. Kimse için böyle biri olabileceğimden emin değilim." Sinirlerim arttıkça kelimelerim de hızlandı. "Belki değişirim. Bazen seninleyken değişmek istiyorum. Ama belki de değişmeyeceğim. İsteyeceğim son şey, asla veremeyeceğim bir parçamı istiyorsan seni incitmektir."

"Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun?" Şaşkınlıkla etrafımda döndüm. "Biliyor musun?"

"Diem, sen tanıdığım en bağımsız insansın. Hayatına tek kullanımlıkmiş gibi davranıyorsun. Her zor şeyi tek başına yapmakta ısrar ediyorsun. Ignios'taki o muhafıza eşim olduğunu söylediğimde, gerçekten hasta olacağını düşünmüştüm." Yüzümü buruşturdum ve o da gülümseyerek kalçamı sıktı. "Seninle ne elde edeceğimi biliyorum. Ve bu benim için fazlasıyla yeterli."

Kalbim tökezledi. "Ama... baloda her şeyimi istediğini söylemiştin. Ya sana bunu veremezsem?"

"Zaten verdin."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım ve kolları sıkılaşıarak beni kendine çekti. "'Hepiniz' demek Kraliçe Diem'i ve kadın Diem'i istiyorum demek. Cesur, gözü pek ve ilham verici Diem' i . Kraliyetleri ve orduları savaşa s o k a n , sonra da az önce neyle karşılaştıklarını merak etmelerini sağlayan Diem." İkimiz de güldük ve parmakları yanağımda gezindi. "Ama aynı zamanda endişelenen ve ağlayan Diem'i de istiyorum. Korkan Diem'i. Fortosian çeliğini eritecek kadar sıcak bir öfkesi olan Diem." Bana sert bir bakış fırlattı. "Kendinden çok fazla şüphe eden Diem."

Kızardım, çenemi eğdim. Parmağını çenemin altına soktu ve yukarı kaldırdı.

"Sevmeyeceğim bir parçan olmasından korktuğun için benden sakladığın hiçbir parçan olmasın istiyorum. Aydınlığın kadar karanlığına da değer veriyorum." Ağzını benimkinden bir nefes uzağa bıraktı, sözleri dudaklarımda bir fısıltıya dönüştü. "Bana en kötü yanını göster sevgilim, ben de sana aşkımın ne kadar ileri gidebileceğini göstereyim."

Dudaklarının okşaması kalbimde bir şarkıydı. Onunla buluşmak için boynumu yukarı kaldırdım ve endişelerim çırpınan rüzgârda uçup gitti.

Luther'in her öpücüğü kendi vaadini taşıyordu. Bazıları aÇk teklifleri, bazıları da bağlılık yeminleriydi. Bazıları tensel yeminlerdi, gelecek buharlı gecelerin bir ipucuydu.

Ama bu benim *yeterli* olduğuma dair bir sözdü ve en çok ihtiyaç duyduğum söz de buydu.

"Ben de böyle şeyler hayal etmemiştim, biliyorsun," dedi. "Hayatımı Iléana ile sevgisiz bir evlilik yaparak geçireceğimi sanıyordum."

Kaşlarımı çattım, burnumu kırıştırdım.

Beni nadir görülen sınırsız bir sırtıyla ödüllendirdi. "Kendim için seçtiğim biriyle birlikte olmak, sahip olmaya cüret ettiğim tüm umutları çoktan aştı. Elbette bunları bir gün seninle paylaşmaktan onur duyarım ama sadece bunları istediğine karar verirsen. Ve eğer hiç istemezsen, yine de minnettar olacağım." Ulaşamayacağım bir yerde duran neredeyse öpücüğüyle benimle alay etti. "Artık bu şüpheyi kafandan atacak mısın?"

"Yapacağım," dedim ve bu ilk kez doğruydı. "Onun yerini alacak bir sürü başkaları var."

İnledi. Dikkati dağılmışken bir öpücük çaldım, ama yenilmemek için başımı kucakladı ve ağzımı kendine doğru tutarak tatlı gagalamamı ateşli bir kucaklamaya dönüştürdü. Mutlulukla teslim oldum ve onun aç, gezinen ellerinin mutluluğunda kendimi kaybettim.

Her zamanki gibi tanrılar acımasızdı ve sevincimiz kısa sürdü.

İçime yakıcı bir acı saplandı. Luther ve ben sarsıldık, elleri omuzlarımı sıkıca kavradı.

"Burası sınır," dedi. "Fortos'a geçmiş olmalıyız."

Sorae bulut çizgisinin altına daldı ve yeryüzü görünmeye başladı. Lumnos-Fortos sınırını belirleyen ormandan kayalığa geçişin ardımızda hızla kaybolduğu kesindi.

Aylar önce Henri'yle yaptığımız bir gezide bu sınırı geçtiğimde, değişim göz kamaştırıcıydı; ne bir ağaç sırasızdı, ne de bir taş yerinden oynamıştı. Şimdi kayalık Fortos düzlüklerinde çalılar ve genç fidanlar filizlenmişti ve Lumnos ormanının genellikle gür olan toprağı dağınık gri taşlarla doluydu.

"Sınırlar giderek daha az belirginleşiyor," dedim. "Alixé taş giyme törenim tamamlanmadığı için bozulduklarını düşünüyor."

"Bu neden hâlâ büyülü olduğumu açıklıyor," dedi ve kanıt olarak avucuna bir kıvılcım çekti.

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes aldım.

"*Kindred*'a teşekkür et," diye nazikçe düzeltti. "Bu onların büyüsü."

"Bu sınırları *Kindred* istedi. Bunun yerine onlara karşı çalışmama yardım eden kaos tanrısına teşekkür edeceğim."

İç çekti ve gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Sessiz bir dua mırıldandı, ardından gölgelerinden oluşan bir sunuyu etere gönderdi.

Onun saygısını çelişkili duygularla izledim. Hiçbir şeye onun Lumnos'a inandığı gibi inanmamıştım. Onun kendisini izlediğine, rehberi ve koruyucusu olduğuna, iyi zamanlarda bereket, kötü zamanlarda teselli gönderdiğine olan inancı hiç sarsılmadı. Her ne kadar sapkınlığımla onunla alay etmek hoşuma gitse de, aslında bir parçam onun inancının getirdiği teselliye özlüyordu.

"Onunla karşılaşsan ona ne söyledin?" diye sordum.

"Dua ederken söylediğim şeyin aynısını. Seni hayatıma soktuğu için ona teşekkür ederim."

Kalbim çırpındı ve döndü.

"Peki ya cevap verebilseydi, o zaman ona ne sorardınız?"

"Bana zaten cevap veriyor, kendi tarzında." Bana garip bir bakış attı.

"Ona ne soracaksın?"

Dikkatimi uzakta yaklaşmakta olan kasabaya çevirdim. "Ona bu savaşı kazanmamızın bize neye mal olacağını sorardım."

Fortos'un heybetli gri kalbi büyüdüğü ve yaklaştıkça parmakları benimkilere dolanıyordu.

"Keşke yanılısamaları öğrenmek için daha çok, öldürmenin bin bir yolunu öğrenmek için daha az zaman harcasaydım," diye mırıldandı.

"Görünmeden girip çıkabilseydik bu iş çok daha kolay olurdu."

"Öldürme kısmı da işe yarayabilir."

O da onaylarcasına homurdandı. "Sormaya korkuyorum... bir planımız var mı?"

"Umbros Kraliçesi annemi görmeye hakkım olduğunu söyledi. Hayatta olduğunu öğrendiğimde, Lumnos'a gidiyormuş gibi yapacağız, sonra da gece geç saatlerde gizlice geri döneceğiz."

Bu pek de iyi bir *plan* değildi. Kibarca bunu söylemedi ama kaşları yeterince çatıktı. "Belki de geri dönüp Alixe ve Zalaric'i almalıyız."

Başımı sertçe salladım. "Annemi kurtarmak için itibarlarını mahvetmelerine izin vermeyeceğim. Burada olman yeterince kötü zaten."

"Diem." Ben ona bakana kadar durakladı. "Dışarı çıktığında... onu nereye götüreceğiz?"

Ben cevap vermedim, o da zorlamadı.

Fortos Şehri'ne yaklaşırken, Sorae'ye en kötüsü olursa Luther'i ve annemi kurtarması için sessiz bir emir verdim. Sorae'nin homurdanarak itiraz etmesi aklımda rahatsız edici bir soru uyandırdı.

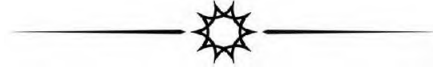
Sorae'yi Kraliyet'e bağlayan büyü, beni zarardan korumasını ve her emrime itaat etmesini gerektiriyordu. Hayatım tehlikedeysen Luther'i kurtarması için ısrar etseydim hangi emir galip gelirdi?

Bu soru onu da rahatsız etmiş gibiydi. Ağır bir huzursuzluk nabzı bağ boyunca gürlledi. Başını çevirdi, altın rengi gözleri bana doğru kayd.

O bir sonraki Kraliyet, değil mi? Ona sordum. Eğer ben ölürsem, onu korumak zorunda kalacak mısın?

Cevabı biliyorsa bile kendine saklıyordu.

Kanatları kayd ve alçalmaya başladık.

"Kralı görmek için BURADAYIM."

En geniş, en dostça gülümsememi takındım, sonra kalçamı eğdim, bir elim belimdeydi.

"Biraz daha hafif bir şey seçemez miydik?" Luther mırıldandı. Yanımda durarak, kollarını kavuğturmuğ, suratını asmığ, her zamanki zalim, yaklağılmaz Prens'immin tam karğısındaydı.

"Ona korkmadığımı göstermek için eğitim alanının ortasına inmekten daha iyi bir yol var mı?"

Gözlerim şaşkın yüzleri taradı. En az yüz kişi vardı, belki de daha fazla.

Hepsi üniformalı. Hepsi silahlı.

"Belki de bu kadar tanık varken beni öldürmeye daha az meyilli olur," diye ekledim.

Bana bir bakış attı. "Buna güvenme."

Dağınık mavi gözlü askerler dizlerinin üzerine çöktü, yumrukları göğüslerine kalktı. Sıcak bir şekilde gülümsedim ve selamlarına karşılık verdim.

"Eğer saldırırsa, Lumnos askerleri beni savunmaya gelir mi?" Luther'e sessizce sordum.

"Hayır. Alçalmış askerler için terremere'lerine bağlılık, ordu yeminlerinden sonra gelir. Ölümlüler için bu daha da kötüdür. Şu anda bulundukları diyarın tebaası sayılırlar. Öz kardeşiniz bile Lumnos dışında size sadakat gösteremez."

Gülümsemem kayboldu. "Yani kendi başımızayız?" Kasvetli bir bakışla cevap verdi.

Derin bir nefes aldım ve sesimi yükselterek bir adım öne çıktım. "*Dedim ki*

Fortos Kralı'nı görmeye geldim. Hanginiz beni ona götürebilir-" "Seni duydular. Sadece sana itaat etmiyorlar."

Kalabalık dağıldı.

Fortos Kralı kaya gibi bir adamdı. İri cüssesi Taran'ı bile küçük gösteriyordu, vücudu kaslarla öylesine şişmişti ki omuzları kulaklarına doğru kıvrılıyordu. Bana doğru ilerlerken, düz ayakla attığı her adımda yerin gümbürdediğine yemin edebilirim.

Üzerinde sadece deri bir pantolon ve zonklayan bir damar halkası gibi görünen tacı vardı. Çıplak göğsü ter ve benekli kanla parlıyordu ve elinde sallanan fildişi saplı geniş kılıcından kalın kırmızı izler damlıyordu.

"Davet edilmeden krallığıma gelmeye nasıl cüret edersin?" diye hırladı.

"Benim diyarıma gönderdiğiniz askerler sohbet etmek istediğinizi söyledi." Kollarımı açtım ve gülümsedim. "İşte buradayım. Konuşmayı çok *severim*."

Sorae'ye ters ters baktı, dudağındaki alaycı ifadede eski bir acı vardı. Fortos gryvern'inin Kan Savaşı sırasında ölmesi gerçek bir trajedi olsa da Umbros ve Ignios'ta geçirdiğim zamanlardan sonra, onunla kıyaslanamayacak bir avantaja sahip olduğum için minnettardım.

Odak noktası hâlâ diz çökmüş olan Lumnos Alçalmışları üzerinde durdu. "Onun önünde diz çökmeyin," diye bağırdı onlara. "O henüz Kraliçe değil."

Omuz silktim. "Bir tacım ve bir gryvern'im var. Kindred'lar öyle olduğumu düşünüyor." Sesimin daha da yükselmesine izin verdim. "Elbette onların kararını sorgulayarak Kindred'a *asla* küfretmezsin."

"Ayinde olanlar, Kutsanmış Akraba'nın bunu kendi kendine sorguladığını gösteriyor." Kıp kırmızı gözlerini bana dikti. "Seni hemen şimdi tutuklamalıyım."

Bakışlarını üzerimde tuttum. "Denemekte özgürsün."

Sihrimi göstermeye zahmet etmedim. Kral'ın müthiş aurası indiğimiz anda beni etkilemişti, bu da benimkini de hissettiği anlamına geliyordu - ve Luther'inkini de.

Askerlerin arasına dağılmış, hissedilebilecek kadar güçlü başka auralar da vardı. Tam olarak kimden geldiklerini çıkaramadım ama birçoğu ev sahiplerinin içinde yanan kötülüğün tadını taşıyordu.

Kral da dahil olmak üzere hiçbiri Luther'in gücüne erişemedi ama onlar çoktu ve biz ikiydik. Benim kalkanım bile sonsuza kadar dayanamazdı.

Hepsini öldürebilirsin, diye mırıldandı karanlık içgüdülerim. Gümüş ışığının tek bir parıltısı yeterdi. Böyle bir güç gösterisi ve her ölümlü seni savaşa kadar takip eder.

Bir ürperti bedenimi sarstı.

"Başka bir yerde konuşalım," diye seslendim. "Daha özel bir yerde."

Kral'ın dudağı daha da kıvrıldı. "Sanırım seni burada tam istediğim yere getirdim."

"Madem ısrar ediyorsun. Eminim hepsi Coeurîle'de neler olduğunu duymak isteyecektir. Özellikle de kalbin-"

"Yeter," diye yüksek sesle hırladı. Kasları seğirdi.

Dönüp takip etmem için çenesini salladığında zaferime sııttım. Sorae'nin kalçasına hafifçe vurdum ve o da geriye doğru şaha kalkıp uçmak için yukarı doğru sıçradı. Lumnos'ta olanlardan sonra, yerde onların ellerindeyken ona güvenmiyordum.

"Burada beklediğimden daha az asker var," dedim Kral'ın arkasında sıraya girerken.

"Seni idare etmek için fazlasıyla var," diye tersledi.

Ellerimi sahte bir teslimiyetle kaldırdım. "Bundan hiç şüphem yok. Sadece merak ediyorum. Fortos'ta birçok kez bulundum ve bu avlularda on kat daha fazla asker vardı."

Kare kesimli çenesi gerildi. "Fark etmediysen söyleyeyim, *savaştayız*. Adadaki isyancılar, her diyardaki saldırılar ve naibinize bakıcılık yapma zorunluluğu arasında, adamlarım çok talep görüyor."

"Eğer sadece erkekleri kullanacaksan, geri kalanını seve seve alırım," diye şaka yaptım ve onun ters ters bakışlarını kazandım.

İçeriye girdiğimizde tüylerim diken diken oldu. Kral'ın kompleksi labirent gibi koridorlardan ve ayak kalınlığında metal kapılardan oluşan beton bir kaleydi ve her köşesinde çatık kaşlı askerler nöbet tutuyordu. Çenemi yüksek tutarak onların incelemesini kabul etmeyi reddettim, ancak Luther yanından geçtiğimiz her birine küstahça bakarken sessiz hırıltılar çıkardı.

"Resmi olarak hiç tanıştırılmadık," dedim. "Bu benim Prensım, Luther Corbois. Bana Diem diyebilirsin."

Kral homurdandı. "Bana Majesteleri diyebilirsiniz."

"*Bunu* yapmayacağım," diye mırıldandım, yarı nefesimin altında. "Senin bir adın yok mu?"

"Burada kimsenin adı yok, sadece rütbesi var. Benimki de Kral. Eğer mecbur kalırsanız, adada yaptığımız gibi bana krallığımla hitap edebilirsiniz."

"Sana *Fortos* dışında seslenebileceğim bir şey vardır mutlaka. Bir rütbeniz olmadan önce insanlar size ne diyor du?"

"Çocuk 1593-30."

Yavaşça göz kırptım. "Fortos o zaman."

Tonoz benzeri bir dizi kapıyla son bulan uzun bir koridora döndük. Uzaktan bile, gözden kaçmayan parlak siyah taşı tanıdım.

"Sen yalnız gel." Luther'i işaret etti. "O burada kalıyor."

Luther öne doğru eğildi. "Kraliyet ailesinin bir muhafız bulundurma hakkı vardır." "Sadece resmi bir ziyaret için davet edildiklerinde."

Gözlerimi devirdim. "Küçük fermanınız beni *resmen* sorgulanmak üzere içeri *davet etti*."

"Her zaman bu kadar zor biri misin?" diye sordu Kral sinirli bir ifadeyle. Luther, "Bu onun cazibesinin bir parçası," diye söylendi.

Ona kaşlarımı çattım ama gözlerinde parıldayan gizli gülümseme karşısında kaşlarım çatıldı.

Kral, "Taç giyme törenini tartışmak istiyorsanız, bunu özel olarak yaparız," dedi.

Dramatik bir iç geçirdim. "Prensinden *bu kadar* korkuyorsan..."

Ters ters baktı ve topuklarının üzerinde döndü. Luther'e özür dileyen bir bakış attım, burun delikleri mutsuzca açıldı ve koridorda koçarak ilerledim.

Vaftiz taşı kapılarından geçtik ve Kral kapıları uğursuz bir gürültüyle kapattı. Karmaşık bir dizi sürgü ve kilidi sabitledikten sonra çizmesiyle bir sandalyeyi itti. "Otur şuraya."

Küçük bir gardıroptan bir tunik aldı, ardından bir su kabının başında göğsündeki kanı temizlemeye başladı.

"Güzel kapılar," dedim otururken. "Ordunun yok etmesi gereken tüm tanrı taşlarını kraliyet dekoruna dönüştürmek için yaptığı şey bu muydu?"

"Saldırı durumunda Kraliyetleri korumak için bir güvenli oda."

"Ve yine de erişimi olan tek Kraliyet sizsiniz. Ne kadar da uygun."

Gözleri bana kayd, yüz ifadesi hiç eğlenmemişt.

"Benim diyarıma gönderdiğiniz askerlerin tanrı taşı silahları vardı," diye devam ettim. "Bunların Kraliyet tarafından yasaklandığını sanıyordum."

"Ordunun gerektiğinde bunları kullanmasına izin verilir." "Peki benim ülkemde bunu gerekli kılan nedir?"

Havluyla kurulandı ve tuniğini giydi, ardından çekiçle dövülmüş çelik masasının arkasındaki deri sandalyeye oturdu.

"Muhafızların Türemişler arasında müttefikleri olduğuna dair bir söylenti var. Çok *yüksek mevkilerde Türemişler*." Kollarını masanın üzerine dayadı. "Bu konuda bir şey bildiğinizi sanmıyorum."

Dudaklarıma doğru yükselen tüm iğneleyici yanıtları ısırarak geri çektim. "Muhafızların Coeurîle'e saldırısını benim planladığımı düşündüğünüzü biliyorum. Sizi temin ederim ki ben yapmadım."

Homurdandı. Ellerim sandalyemin kollarında sıkılaştı.

"İsyancılar tarafından kaçırıldım. Kaçana kadar beni tutsak olarak tuttular."

"Tüm Kraliyetler saldırıya uğradı ama bir tek sen k a ç ı r ı l d ı n . " Alaycı bir gülümsemeyle parladı. "Ne kadar da *uygun*."

"Arboros'u da esir aldılar."

"Arboros Kraliçesi mi?" Yemin etti, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bu neden oy vermek için cevap vermediğini açıklıyor."

"Onun... yani bir şeyin... olup olmadığını anlamanın bir yolu var mı?" "...eğer öldüyse?"

Başımı sallayarak yüzümü buruşturdum.

"Eğer öyle olsaydı, Kindred Tapınağı'ndaki Arboros ateşi sönerdi. Ama şimdi-" Bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. "-İsyancılar ve kış sisi arasında, onu görecektir kadar yaklaşamıyoruz."

Endişe kaburgalarıma dolandı. Onu sürüklenirken görmeyeli haftalar olmuştu. Cordellia katil bir tipe benzemiyordu. Ama Vance...

"Burada zihnimi okuyabilecek ve doğruyu söylediğimi teyit edebilecek bir Umbros askeri yok mu?"

"Umbros Kraliçesi tebaasının orduda görev almasını yasaklıyor," dedi acı bir şekilde.

Daha dik oturdum. "Bunu yapabilir miyiz?"

Bakışları sert bir noktaya doğru keskinleşti.

Boğazımı temizledim. "Ne olursa olsun gerçeği söylüyorum. Kraliyet istedikleri kadar ferman yayınlasınlar. Cevabım değişmeyecek."

Uzun bir süre bana baktı. "Bunca yolu bana bunu söylemek için mi geldin?"

"Hayır. Yapmadım." Derin bir nefes aldım. "Bir mahkûmu görmeye geldim.

Auralie Bellator."

Alay etti. "Uzun bir yolculuğu boşuna yaptın. Onu göremezsın." "O benim krallığının bir tebaası."

"Artık değil. İkimiz de onu görmek istemenin nedeninin bu olmadığını biliyoruz."

Dişlerimi sıktım. "Peki, tamam. *Evet*, o benim annem. İzin almam için bir sebep daha."

"Cevabımın hayır olması için bir sebep daha."

"O Kraliyetin bir tutsağı ve ben de bir Kraliyetim. Onu sorgulamaya hakkım var."

Yumruklarını yüksek bir metalik *çınlamayla* masaya vurdu. "Onun işlediği suçlara sen de bulaştın. Masumiyet iddiana bir saniye bile inanmıyorum. Kendi topraklarımda bir Muhafızla komplo kurmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Beni durduramazsın." Kollarımı kavuşturdum. "Bir Kraliyetin diğer Kraliyetler üzerinde hiçbir yetkisi yoktur."

Durdu. Çenesi yırtıcı bir odaklanmayla eğildi. "Demek sen de Umbros'la işbirliği yapıyorsun."

Dilimi tuttum. Kraliyet beni zaten bir tehdit olarak görüyordu. Tek başıma olmadığımı inanmaları belki de benim yararımdaydı.

"Öyle ya da böyle bugün annemi göreceğim," dedim onun yerine. "Bu süreçte ne kadar kan döküleceği size kalmış."

Sertçe güldü ve başını salladı. "Beni kendi krallığımda, kendi kalemde, kendi ordumla çevrili olarak tehdit ediyorsun. Ya tanıdığım en büyük aptalsın ya da..." Sözüünü kesti, gözleri üzerimde geziniyordu.

Arkama yaslandım ve gülümsedim. "Yoksa *ne olur*?"

Aurası bana doğru süzüldü. İlk başta dikkatliydi; çekingen değil, hedefe yönelikti ve göğsümün ortasına doğru sertçe bastırıyordu. Hava onun büyüyle yoğunlaştı, beni egosunda ve zehirli, vahşi gururunda boğdu.

Hareketsizliğim onu daha da öfkeliendirdi. Dudağı kıvrıldı ve tanrısallığı dürtmeye başladı. Beni dürtüyor, kışkırtıyordu, sanki iki eli bir yumruğu kışkırtmak için omuzlarımı itiyordu. Bakışlarını kımıldamadan tuttum ve aynı şekilde karşılık verme dürtüsüyle savaştım.

Sonunda büyüü etkisini gösterdi. Burnum ölüm kokusuyla doldu, ardından donmuş sıcaklığın tanıdık ürpertisi geldi. Tenim parlamaya başladı.

Ve gülümsemem daha da genişledi.

Sihirini aceleyle geri çekmeden önce gözleri kısa bir an için büyüdü. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Orada bekle. Onu içeri getireceğim."

Ayağa fırladım. "Gerek yok. Onu hücrelerinde sorgulayacağım."

"Cezaevine girmesine izin verilen tek ziyaretçi mahkumların arkadaşlarıdır."

Boynumu büküp kapıdaki çok sayıda kilidi açarken ellerini inceledim. Bana baktı ve görüşümü engellemek için vücudunu kaydırды.

"Ben bir ziyaretçi değilim, ben bir Kraliyetim. Eğer onların dostlarına güvenebiliyorsanız, bana da güvenebilirsiniz."

"Hanımefendi, *mahkumlara* sizden daha çok güveniyorum." "Komik, ben de tam aynı şeyi düşünüyordum."

Bana ters ters baktı, ben de neşeyle gülümseyerek karşılık verdim. Kapıyı fırlatıp açtı ve koridorda sinsice ilerledi.

Luther yaklaştığımızda doğruldu. Bir kaşını kaldırdı ve omuzlarım hafifçe silkindi.

"İçeri girmiyorsunuz," dedi Kral tekrar, biz onun peşinden giderken. "Ofisime dönüp bekleyebilir ya da eve, Lumn'a gidebilirsiniz."

Hiçbir uyarıda bulunmadan auramı dışarı fırlattım. Askerler ayaklarından fırladı, vücutları atılmış oyuncak bebekler gibi savrulurken, Kral yüzüstü beton bir duvara çarptı. Tavanda bir çatlak oluşurken enkaz yere döküldü ve sağımdaki metal kapıda içeriye doğru yeni ve süslü bir göçük oluştu.

Prensime de bir başka talihsiz kayıptı. Auramı Fortos Kralı'nın yaptığı gibi yönlendirmeyi henüz öğrenmemiştim, bu yüzden zavallı Luther yere savruldu. Ayağa kalkmasına yardım ederken sırtıttım.

"Hâlâ öfkelerimden zevk alıyor musun?" Fısıldadım.

Gözlerindeki sıcaklık yaz güneşiyle yarışıyordu. Beni kendine doğru çekti, uyarılmışlığı kalçama batıyordu. "Bunu bir daha yaparsan," diye mırıldandı kulağıma, "bir oda bulmamız gerekecek."

Çatırdayan, darbe almış duvardan sıyrılmakta olan Kral'a katılmak için geri döndük.

"Bunun için üzgünüm," diye cıvıldadım. "Ne zaman hapşırsam böyle oluyor."

Luther ciddiyetle başını salladı. "Eğer bir gün üşütürse, yepyeni bir saraya ihtiyacımız olacak."

Sırtışıma engellemek için yanağıma ısırđım. "Bir şey mi diyordun?"

Kral omuzlarındaki beton parçalarını sildi, sersemlemiş görünüyordu. Kıpırmızı gözleri yeni bir değerlendirmeye üzerimde gezindi - bir zamanlar bir sıkıntı, şimdi bir tehdit.

Kaşlarım sessiz bir meydan okumayla kalktı.

Boğazını temizledi. "Acele et o zaman. Beni takip edin."

ÇAPTER FIFTY-OnE

Silahlarımızı teslim etmeye zorlandıktan sonra, kutu gibi, ruhsuz binalardan oluşan **bir** labirentin içinden geçerek dışarı çıktık. Biz yürürken, o bize

Yanından geçtiği, hepsi kırmızı gözlü ve hepsi erkek olan askerlere emirler verdi.

"Kadın komutanlar nerede?" Ben sordum.

Kral bana ekşi bir bakış fırlattı. "Kutsal Peder Fortos erkeklerimizi savaşçı, kadınlarımızı da şifacı yapmayı uygun gördü. *Şifacılardan komutan* olmaz."

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

En değerli Soyundan gelenlerin, ne erkek ne de dişi olan ve dolayısıyla Fortos armağanlarının her iki tarafını da taşıyan seçkin birkaç kişi olduğu gerçeği hakkında.

Bir şifacı olan annemin, en büyük düşmanının, onu adada yenen grubun lideri olduğu gerçeği hakkında.

Bu kadının, *bu* şifacının kale duvarlarında kral şeklinde bir çentik açtığı gerçeğiyle ilgili.

Ama onun gibi adamları tanırdım. Hayatım boyunca onları zekamla alt etmiş ve yenmiştim. *Mantık* ya da *akıl* gibi aptalca şeylerle uğraşmazlardı.

Onlar zorbalardı.

Ve zorbalar sadece korkuya karşılık verirler.

Yumuşak, düşünceli bir mırıltı çıkardım. "Sence Kindred'lar en güçlü büyüyü kimin alacağına birlikte mi karar veriyor?"

"Şüpheli. Diğer Kindred'lar Kraliçeleri seçer. Kutsal Peder Fortos bu hatayı hiç yapmadı." Bana sırtarak tartışmam için beni kışkırttı. Bunu hoş bir gülümsemeyle geçiştirdim.

Sadece yoğun asker varlığıyla dikkat çeken küçük, sıradan bir binaya adım attık. İçeride, tek bir koridor başka bir tanrı taşı kasasına ve bir grup iri yarı muhafıza açılıyordu. Krallarını selamladılar ve kapıları açmaya başladılar.

Luther "e yaklaştım ve elimi kalçasının arkasına sakladım. "Sence fikrini değiştirebilir mi? Belki bir insanın değerini bacaklarının arasında ne olduğuna göre belirlemenin yanlış olduğunu fark eder?"

Kral alay etti. "Kutsal Babamız aptal değil. Erkeklerin liderlik konusunda daha yetenekli olduğunu biliyor. Sadece erkekler liderlik yapabilecek kadar güçlüdür.
_"

Durakladı.

Yuttum.

Omuzlarını oynattı. Alnını kırıştırdı. Yüzü önce solgunlaştı, sonra biraz yeşile döndü.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

Havada keskin bir çürüme kokusu yükseldi. Kral gerildi, şişkin kasları gerildi.

"Bir sorun mu var Majesteleri?" diye sordu bir asker tereddütle.

"Hayır, hayır, her şey yolunda." Kral yakasını çekiştirdi ve öksürdü. Kalkanı yerine otururken etrafını parıldayan bir örtü kapladı.

"Pek iyi görünmüyorsun," diye mırıldandım. "Belki de uzanmaya ihtiyacın vardır?"

Biraz kestirir misin?"

Parmaklarımı kıpırdattım. Kral inledi ve guruldayan midesini tuttu, boğazı içindekileri bastırmak için çalışıyor gibiydi.

"Bunu hanginiz yapıyor?" diye tısladı adamlarına. "Bu ihanettir. Ben sizin *kralınızım*."

Askerler birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"Majesteleri," dedi biri, işaret ederek. "*Burnunuz*."

Kral'ın eli burun deliklerine dokundu, sonra parlak kırmızıya bulanmış bir şekilde geri çekti.

"Ah, canım," diye mırıldandım. "Bu hiç de iyi değil."

İleri doğru yürüdüm, kalkanının duvarını yumuşak bir şekilde aştım ve çenesindeki kanı temizledim.

Adamları sessizliğe gömüldü. Kral'ın gözleri büyüdü.

"Dikkatli ol Fortos," dedim. "Sana bir şey bulaşmasını istemezsin. *zayıf, aciz* şifacılar düzeltemez."

Gözlerinin ardında suçlama öfkesi, hemen ardından şüphe, sonra da tam bir kafa karışıklığı vardı. Hiçbir şey söylemedim, ceviz büyüklüğündeki beyninin ayırtırmaya çalıştığı şeyin görsel turunun tadını çıkardım.

Koluna dokundum ve iyileştirici büyümü serbest bıraktım. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordum. "Eğer öyleyse, işime devam etmek istiyorum. Gün batımına kadar Lumnos'a dönmek niyetindeyim."

Sarsıldı ve kılıcının kabzasını kavradı. Luther de aynı şekilde karşılık verdi, kendini önüne itti ve cızırdayan ışıktan eldivenler yarattı. Askerler de onu takip edince metalik şingirtılar ve çürüme kokusu havayı doldurdu.

Ellerimi arkamda birleştirdim. "Tanrım. Siz erkekler çok duygusalsınız." Luther'e baktım. "Bırakın onu Prens'im. Biz kimseye zarar vermeye gelmedik."

Anında büyüsünü geri çekti. "Nasıl isterseniz, Kraliçem."

Beklentiyle Fortos Kralı'na baktım. Her ne kadar iyi saklasam da, onun şaşkın bakışı benim düşüncelerimle örtüşüyordu. Kral'ın kendi ölümcül büyüsünü ona karşı kullanmak için tanrılığını çağırdığımda, bunun işe yarayacağına gerçekten inanmamıştım.

Kaşları çatık, şaşkın adamlarına baktı, sonra eskisinden çok daha az ukala bir şekilde bana baktı.

Bir asker öne doğru itti. "Majesteleri, yaralandınız mı? İyileştirici çağırayım mı?"

Kral kaskatı kesildi. "Orada öylece durmayın," diye bağırdı adamlarına. "Açın kapıyı, sizi aptallar."

İtaat etmek için çabaladılar, kılıçları kınlarına geri döndü. Tanrıtaşı kapılar, görebildiğimden daha aşağıya inen taş bir merdivene doğru açıldı.

Kral devam etmem için eliyle işaret etti. Gözlerindeki bilmiş parıltıdan hiç ama *hiç* hoşlanmamıştım.

"Bu sizin alanınız," diye karşı çıktım. "Liderliği ele geçirmeyi aklımdan bile geçirmem." Yüzünde ölümcül bir gülümseme belirdi.

"İsrar ediyorum."

İkimiz de kımıldamadık.

"Kraliçeye sırtını dönmekten korkuyor musun Fortos?" Luther alay etti. Askerlerin yüzünde kaşlar havalandı.

"Bu dünyada korktuğum hiçbir şey yok," diye hırladı Kral. "En azından bir

kadın." Kaşlarını çatı ve bizi iterek dar merdivenlerden aşağı indi.

Luther, Kral biraz uzaklaşana kadar beni geride tuttu, sonra birlikte aşağı inerken beni kendine çekti.

"Az önce düşündüğüm şeyi mi yaptın?" diye sordu nefesinin altında. Utangaç bir şekilde omuz silktilim. "Hoşuna gitti mi?"

Eli kalçamda esnedi. "Bu gece sana çok *pis* şeyler yapacağım."

Karnımda hevesli bir sıcaklık birikti. Karşılıklı vaatlerle kaynayan bir bakış alışverişinde bulunurken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Sonsuz gibi görünen bir inişten sonra merdivenler düzleşerek uzun, tonozlu bir koridora açılıyordu, ancak bu koridor parıldayan siyah taş parmaklıklardan oluşan bir kapıyla kapatılmıştı.

Kral kılıcını kınından çıkardı ve ucunu başparmağına geçirdikten sonra parmağını kapının üzerindeki küçük bir metal diskin üzerinde gezdirdi.

Kahretsin. Kan

blokları.

Sadece isteyerek verilen kan onları açabilirdi. Kral'ın kendisini rehin alsam bile, hiçbir tehdit ya da zihin kontrolü *bunu aşamaz*.

Kral'ı takip ettik, kapıyı kapatırken bakışları üzerimde sabit kaldı. "Gördüklerin hoşuna gitti mi? Bir gün senin de evin olabilir. *Yakında bir gün.*"

Gözlerimi kaldırdım ve çeneme vurdum. "Acaba sinirlenmiş bir gryvern buraya kadar gelebildim." Kaşlarımı çattım. "Oh, unutmuşum, sende yok. Sanırım bilemezsin."

Yüzü öfkeyle dolunca Luther sertleşti ve beni arkasından itti.

Hassas bir konu mu? Luther'in zihnine sordum. Bana yarı eğlenmiş, yarı temkinli bir bakış fırlattı.

Daha uzun koridorları takip ederek, daha fazla kanla kilitlenmiş kapıdan geçerek devam ettik. Garip bir şekilde, görünürde tek bir asker bile yoktu.

"Muhafızlar nerede?" Ben sordum.

"Muhafızlara ihtiyacımız yok," diye yanıtladı Kral. "Bu kapılardan kimse geçemez. Geçseler bile sadece bir çıkış var ve kilometrelerce düzlükten başka bir şey yok. Dakikalar içinde fark edilirler. Emarion tarihinde hiç başarılı bir kaçış yaşanmadı."

Karnım guruldadı.

Koridorlar inceldi ve taş duvarlar boyunca demir kapılar belirmeye başladı. Panellerindeki ızgaraların ardında, iç kısımlar karanlıkla örtülmüştü. Bir kapının önünde durdum ve elimi kapıya doğru kaldırdım. Soluk mavi ışık avucumdan spiral çizerek kasvetli hücreyi aydınlattı. Orada çok

İçeride çok az şey vardı; düzleştirilmiş küflü saman, pis bir kova ve haftalardır çürüyormuş gibi görünen bir tepsi yemek.

Ve arka köşede kıvrılmış, yüzünü parıltıdan koruyan yeşil gözlü bir adam oturuyordu.

Bir Türemiş için şaşırtıcı derecede kırılğan görünüyordu. Solgun, kâğıt gibi ince derisinden neredeyse görünür hale gelen kemiklerinden kirli muslin bezleri sarkıyordu. Yüzü tüm rengini ve gözleri tüm ışığını kaybetmişti.

Nefesimi içime çektim. İçgüdüsel olarak ona doğru uzandım ve iyileştirici büyümü havaya savurdum.

"Ne yapıyorsun?" diye tersledi Kral, beni yakalamak için hamle yaptı. "Çekil oradan."

Luther tehditkâr bir hırıltıyla onun yolunu kesti. "Ona elini sürersen, bu diyar gün sonuna kadar yeni bir kraliyete sahip olur."

İtiraf etmeliyim ki, *onun* öfkesinin kendi başına oldukça uyarıcı bir etkisi vardı.

"Siz ikiniz benim krallığıma gelip beni tehdit edemezsiniz," diye kükredi Kral.

"Bu koşullar insanlık dışı," diye bağırdım. "Bu adam zar zor yaşıyor."

"O şanslı. Bana kalsa ondan geriye külden başka bir şey kalmazdı. Benim tek görevim mahkumların nefes almasını sağlamak. Bunun ötesinde, işleri istediğim gibi yönetirim. Hoşunuza gitmiyorsa, Kraliyet'le görüşün." Uzaklaşmaya başladı. "İçimden bir ses *senden* gelen şikâyetleri dikkate almayacaklarını söylüyor."

Tekrar hücreye baktım. Luther ellerimi tuttu ve nazikçe beni uzaklaştırdı.

"Bu dünyayı yeniden yaratacaksın," dedi Umbros pazarlarındaki sözlerini yineleyerek. "Şu anda annenin sana ihtiyacı var."

Beni götürmesine isteksizce izin verdim. Geçtiğimiz her yeni hücrede gözlerim utançla doluyordu, artık içeride yatan dehşeti biliyordum.

"Neden bu kadar sessizler?" Mırıldandım. Sadece bu salonda en az kırk hücre vardı ama hiçbirinden tek bir fısıltı bile çıkmıyordu.

"Uyuşturulmuşlar," diye yanıtladı Kral. "Bu onların büyülerini bastırıyor ve uysal olmalarını sağlıyor."

Flameroot, fark ettim. Her gün aldığım az miktarda ilaç duyularımı köreltmiş olsa da, çoğunlukla hâlâ kendim gibiydim. Bu mahkûmlar

Bu kadar güçlü bir etkiye sahip olabilmesi için çok yüksek bir doz verilmiş olmalı.

Ani bir boşluk hissi beni çarptı. İçgüdüsel, üzüntüden çok fizikseldi, sanki ruhumun bir parçası içimden çekilip alınmıştı. Göğsümü tuttum ve telaşla Luther'e baktım; yüzünün solduğunu gördüm.

Bakışları benimkilerle kilitlendiğinde ifadesi sertleşti. Genellikle gözlerinde çalkalanan ışık ve gölge fırtınası kaybolmuştu.

Kalbim sıkıştı.

Büyüsü gitmişti.

Kral adımlarının ortasında durdu ve omzunun üzerinden baktı, dudaklarının kenarına zalim bir gülümseme yerleşti. Görünüşe göre o da fark etmişti.

Luther'in parmak eklemleri yan tarafına doğru kıvrıldı. "Aklına bir Gey gelmesin," diye gürledi. "Tek ihtiyacım olan çıplak ellerim ve iyi bir neden."

Kral'ın uğursuz kıkırdaması koridorda yankılandı.

Daha kısa bir merdivenden sonra koridor, birkaç büyük, saman kaplı ağılı çevreleyen demir parmaklıklı duvarlarla bölünmüş geniş bir orta odaya açılıyordu. Diğer hücreler gibi bunlar da son derece seyrekti. Havada kokuşmuş bir koku vardı, etrafa saçılmış kovalar atıklarıyla dolup taşıyordu.

Oda buz gibiydi, kollarımda şişlikler oluşuyordu ama hiçbir mahkûmun üzerinde ince, yırtık pırtık bir tunikten fazlası yoktu ve görünürde battaniye de yoktu. Kalın metal zincirler duvarlardan sarkıyor ve titreyen bedenlerin gruplar halinde toplandığı, bir deri bir kemik kalmış kolların kemikli omuzlara dolandığı yere dolanıyordu.

"Sen bir canavarsın," diye nefes aldım. "Bunlar insan Fortos."

Homurdandı. "Mutlu olursun sanmıştım. En azından ailelerin bir arada kalmasına izin verdik."

"Aileler mi?" Tıkandım.

Daha yakından bakmaya cesaret ettiğimde, sürünün arasına gizlenmiş daha küçük, daha genç bedenler gördüm. Kahverengi gözleri, dehşet ve nefretin derinden anlaşılabilir bir karışımıyla Tacıma bakıyordu.

Öfkem patladı. Kral'a doğru döndüm ve avuçlarımda sihir canlanırken ona doğru hışımla yürüdüm. "Buraya lanet olası *çocukları mı* koydun?"

Kalkanını havaya kaldırdı ve beni bir anlığına geriye doğru savurdu. Bir elimi filmimsi gri kubbenin üzerinde gezdirdim ve kubbe paramparça oldu.

Kral bir adım geri çekildi. "Bir isyancı kampında yakalanmışlar. Yasalar herkes için eşit şekilde geçerlidir. Çocuklar için bile."

"Eşit olarak mı?" Öfkeli haykırışım taş duvarlarda yankılandı. "Eşit mi?"

Dövüş, diye mırıldandı ses.

Tanrısallığım, öfkemle birlikte alevlendi ve birlikte kavurucu bir sıcaklığa dönüştü.

"Kraliçem," dedi Luther. "Görmeniz gereken bir şey var."

Öfkemin gürültüsünden onu zar zor duydum. Otokontrolüm çözülüyor ve sihrimi de beraberinde götürüyordu, havada kıvılcımlar uçuşuyor ve avuçlarımdan gölgeler damlıyordu.

Dövüş.

Ölümlüler ayağa kalkmaya ve meraklı yüzlerini hücrelerinin parmaklıklarına dayamaya başladılar.

Kral biraz daha geri çekildi. "Sihrini bir kenara bırak, Lumnos. Bir saniye içinde buraya yüz muhafız getirebilirim."

"Ne *cüretle* kanunların eşit uygulandığını iddia edersin?" Hırladım. "Bu kıta senin lanetli, tanrıların lanetlediği Kindr'ından beri eşitlik görmedi-"

"Majesteleri," diye sertçe araya girdi Luther. "**Bakın.**"

Elini omuzlarımdan arasına bastırdı. Bu şefkatli dokunuş öfkemi köreltti ama bakışlarımı Kral'dan ayıramayacak kadar öfke içindeydim.

Dövüş.

Yok et.

Tenim parıldayan bir ışıkla tutuştu. "Yakında bir gün, işlediğin suçların hesabını vereceksin Fortos. Ve verdiğinde-"

"Diem?"

Sesim titriyordu.

Kalbim durdu.

Sihrim kekeledi ve öldü.

Başım adımı haykıran zayıf, tanıdık sese doğru döndüğünde zaman yavaşladı.

Kafesin gölgelerinin derinliklerinden, Auralie Bellator'ın kahverengi gözleri ona bakıyordu.

ÇAPTER ELLİ İKİ

"Diğer?"

Bir fısıltıydı. Bir dua. Bir yalvarış.

"Diem? Sen misin?"

Birkaç adım öne fırladım, sonra donakaldım. Bunun gerçek olmasını ummak çok zor görünüyordu.

Aylarca onun yokluğunun belirsizliğinde yaşadım. Eğer öldüyse, yasını tutmak zorundaydım. Eğer hayattaysa, onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Her ikisinden de eşit derecede korkuyordum, bu yüzden ayaklarımı iki kampa da basmama asla izin vermedim.

Hayatta olduğunu öğrendikten sonra bile -Ceurîle'de kendi gözlerimle gördükten sonra bile- kendimi '*emin olamayız*' düşüncesine hapsetmişim. Onu bir daha görebileceğime dair hiçbir garantim olmadığı için umudu da en az keder kadar şiddetle uzaklaştırmışım.

Ve artık arafım sona ermişti.

"Diem!"

Annem kısık sesle adım söyleyken sesi titriyordu. Bakır kırmızısı saçları pislikten kararmıştı ama gölgelerin içinde bile ay ışığında bir yakut gibi parlıyordu.

Kendimi parmaklıklara attım ve avucumun altında onu hissetmek için çaresizce bir kolumu uzattım. Eli titreyerek bana doğru uzandı.

"Anne," diye nefes nefese kaldım. "Buraya gel, seni görmeme izin ver."

Eli titredi, sonra gevşekçe yere düştü. Boğuk inilti arasında ayağa kalkmak için mücadele etti.

Sustum. "Anne? İyi misin?"

İki ölümlü yanına koştı. Kollarını nazikçe boyunlarına doladılar. Ani hareket karşısında yumuşak bir acı çığlığı attı.

"Onun nesi var?" Kral'a tısladım.

Ağzı sert bir çizgiye oturdu. "Sorgulamalarımızda işbirliği yapması için ona bir şans verildi. O bunu yapmamayı seçti."

"Diem," diye mırıldandı.

Tekrar ona doğru gerildim ve parmak uçlarım omuzlarına değdiğinde bir hıçkırık çıkardım. "Anne, lütfen, bana bak."

Ölümlüler onu daha yakına taşıdı. Sarkık başı yana yattı, sonra ışığa doğru eğildi.

Kırmızı görüşümü bulandırdı.

Canlı saçlarının kızıllığı, çok ince omuzlarının üzerinde kesik kesik parçalara ayrılmıştı.

Çukurlaşmış yüzündeki kanın kırmızısı, şişmiş gözünü ve yarı bükülmüş burnunu kaplıyordu.

Öfkemin kırmızısı yeniden uyanmış ve intikam için çığlık atıyordu. "Ona *ışkence ettin*," diye bağırdım.

"Ne bekliyorsun ki?" dedi Kral sınırcasına. "Elinde savaşı durdurabilecek ve binlerce insanın hayatını kurtarabilecek bilgiler var. Ne pahasına olursa olsun onu elde etmek için ahlaki bir yükümlülüğümüz var."

Luther benim yerime müdahale etmeseydi onu hemen o anda öldürebilirdim.

"Savunmasız bir insanı dövmenin ahlaki bir yanı yok," diye gürledi. Kral'ın suratına doğru uçtu ve sırtı bir duvara çarpana kadar sendelemesine neden oldu. "Bu insanlar size emanet. Onları *güvende* tutmak sizin göreviniz."

Kral kalkanını kaldırdı ve alay etti. "Önemli olan insanları güvende tutuyorum."

Luther yumruğunu parıldayan kubbeye vurdu. Kral irkildi, sonra homurdandı ve avucunu kaldırdı.

Kalkanımı Luther'in etrafına sardım ve anneme döndüm.

"Diem," diye fısıldadı. "Seni özledim, benim küçük savaşçım."

Ateş boğazımı yaktı. "Ben de seni özledim. Tanrım, anne. Seni çok özledim."

Ayakta kalmak için mücadele ederken başı sallanıyordu. Ellerimi çenesinin altında birleştirdim, yüzündeki acı ifadesi kalbimi sızlattı. Arkamdaki bağırış çağırışa bir bakış attım, sonra iyileştirici büyümü derisine saldı.

Birçok yarasını incelerken tanrısallığımla birlikte aktım. Bolca kırık kemik, delinmiş bir akciğer, parçalanmış bir diz. Sırtını şeritlere ayırmıştı. Bir dişi eksikti, diğeri sallanıyordu.

Öfkem neredeyse vahşi bir çılgınlıkla dışarı çıkıyordu. Onu sihriime kattım ve annemi bütünleştirmek için tanrılığıma homurdandım.

Ellerimin altında parlak bir ışık parladı ve soluk soluğa bir iniltiyle öne doğru yığıldı. Yavaşça bacakları titredi, sabitlendi ve sonra doğruldu. Ağzı bir karış açık bana baktı. "Sen...?"

Onu susturdum, endişeyle Kral'a baktım.

Gözleri tacıma doğru yükseldi. "Ama..."

Düşündüm ki..."

"Sonra açıklarım," diye fısıldadım. "Ne yaptığımı bilmesine izin verme."

Başını hafifçe salladı. Ölümlüler yakınımında durmuş, bariz bir şüpheyle beni izliyorlardı. Onların omuzlarını okşadı. "Teşekkür ederim kardeşlerim. Küçük kızımın bana biraz izin verir misiniz?"

Öfkelendim, sonra neredeyse gülecektim. Yetişkin bir kadındım, bir kraliçeydim, onu özgürlüğüne kavuşturmak için gelen fetihçi bir kahramandım ama onun gözünde hâlâ *onun küçük kızıydım*.

Avucunu yanağıma bastırdı. "Sadece birkaç ay oldu ama çok farklı görünüyorsun. Daha yaşlı. Çok da güçlü."

"Neredeyse bir yıl oldu. Çok şey oldu."

Bakışları tekrar tacıma kaydı. "Öyle görünüyor."

Tüm düşüncelerim dudaklarıma doğru bir yarış içindeydi. Binlerce yakıcı soru sorulmayı talep ediyordu, her biri bir diğerinden daha acil. Ama beni sessizliğe boğan sorular değildi.

"Teller iyi," diye mırıldanmayı başardım.

Gözleri sıkıca kapandı. "Tanrılara şükürler olsun. Senden haber aldım ama ondan hiçbir şey duymadım."

"O iyi. Üzgün ama iyi. Sağlıklı. Sarayda yaşıyor. Artık ona Prens diyebiliyorum." Burnumu çekerken güldüm. "Bundan *nefret ediyor*."

Gülümsemesi alt dudağının titremesiyle sallanıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bana işkence ederken, bana bir şeyler anlattılar. Senin hakkında... ve Andrei hakkında."

Dudaklarında babamın adını duymak dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Bu ifşanın dehşeti haftalardır peşimi bırakmıyordu.

"Babam hakkında ne dediler?" Zorla söyledim.

"Alçakça şeyler. Zalimce şeyler, bana zarar vermek için." Sesi titremeye başladı. "Dediler ki o..."

Sözünü bitirmedi.

Ben de cevap vermedim.

Benim yüzümdeki umutsuzluk ve onun yüzündeki dehşet, ikimizin de yüksek sesle söylemeye dayanamayacağı sözleri dile getirdi.

Parmaklıklara yığıldı, kalbi kırık hıçkırıkları her köşeyi ve her gölgeyi dolduruyordu. Kollarımla onu kendime çektim ama keder ruhumu yırtarken kendi dizlerimin de dengesiz olduğunu hissettim. Babamın ölümünün açtığı yara yeniden açıldı ve birbirimize sarılarak acımızı kanattık.

Arkamdaki bağırışlar kesildi. Ölümlüler hücrelerinde sessizliğe gömüldü. Etrafımıza sadece annemin ağlamasıyla bozulan korkunç bir sessizlik çöktü.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık, benim gözyaşlarım sessizce yuvarlanırken onunkiler yüksek sesle, soluk soluğa dökülüyordu. Onu parmaklıkların izin verdiği kadar yakın tuttum, o kadar sert çekiştirdim ki ikimizin de yara bere içinde kalacağından korktum.

"Yangından bahsettiler," diye fısıldadı.

Yüzümü buruşturdum. "Bu sadece anlattığımız hikâye." "Hikaye mi?"

"Bıçaklandı." Boğazım düğümlendi. "Öldürüldü."

Vücudu söndü. Parmaklıkları sıkıca kavradı, alnı parmaklıklara gömüldü.

"Adaya yapılan saldırıdan sonra mı?" Sesi zar zor duyulabiliyordu.

"Benim yüzümden mi?"

"Hayır. Daha önce. Benim yüzümden." Ona bakamadım. "Onu kim öldürdüyse bana mesaj bırakmış."

"Ne tür mesajlar?"

Ailemin evinin kana bulanmış duvarlarına dair anılar zihnimde canlandı.

"Ölümlü aşık. Melez."

Asi pislik, diye düşündüm, yine de bu ayrıntıyı sakladım. Bu benim suçumdu, onun değil.

Annemin yüzündeki ıstırap yavaşça kayboldu ve yerini sertleşmiş bir öfkeye bıraktı. O anda on yıl yaşlanmış gibiydi, sevgilisinin katledilmesi umut dolu gençliğinin son izlerini de çalmıştı. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Şüphelerim var ama kanıtım yok. Sebebi olan pek çok Alçalmış vardı. O zamanlar çok az müttefikim vardı." Huzursuzca yer değiştirdim. "*Şimdi de çok az müttefikim var.*"

"Muhafızlara gitmelisin. Katili bulmanıza yardım edeceklerdir."

Ben durduramadan acı bir kahkaha yükseldi. "Muhafızların bana yardım etmek gibi bir niyetleri yok. Özellikle de şimdi."

Kaşlarını çattı. "Aileme yönelik bir saldırının cevapsız kalmasına izin vermeyecekler.

Ben onların lideriyim."

"Ve ben de *soydan gelen* biriyim."

Ses tonum çok sertti ve annem karşı çıktı. "Senin ölümlü ebeveynlerin var. Ölümlü bir erkek kardeşin. Ölümlü Şehir'de, ölümlü okullarında büyüdün. Arkadaşların, kariyerin... Diem, sen-"

"-Aşağıdan Gelen," diye bitirdim. "Onlar için artık sadece buyum."

Ellerini bıraktı ve bir adım uzaklaştı. Bakışları üzerimde geziniyordu, kaşları düşük, ifadesi açıklanamaz bir inkârla çalkalanıyordu. Daha iyi bilmesem, o ana kadar neyi büyüttüğünün aklına gelmediğini düşünebilirdim.

"Bunu benden nasıl saklarsın?" diye sordum.

Yüz ifadesi acılı görünüyordu. "Seni doğuran adam... farklıydı. Tanıdığım hiçbir ölümlüye ya da Türemişe benzemiyordu. Kahverengi gözlerle doğduğunda, tanrıların bizi kutsadığını ve senin bundan kaçtığını düşünmüştüm. Sonra büyüye ortaya çıktı..." Omuzları düştü. "Daha on yaşındaydın. Elimden geldiğince sana normal bir hayat vermek istedim."

"Hayatım normal *değildi*." Sesim daha da yükseldi. "Bana ilaç verdiniz. Bana hayaller gördüğümü söylediniz - deli olduğumu düşünmemi sağladınız. Beni sakladınız."

"Seni öldürebilirlerdi Diem. Her gün, gerçeği ortaya çıkaracakları korkusuyla yaşadım."

"Peki gerçek ne? Öz babam kim? *Nerede* o? Onun öldüğü konusunda da yalan söylediğini biliyorum."

Bir adım geri çekildi. "Bu yalan değildi. Sen doğduğun gün öldü."

Yüzünde bir sahtekârlık belirtisi aradım ama ya

Ya Emarion'un en büyük yalancısıydı ya da buna gerçekten inanıyordu. Hangi sonucun daha olası olduğunu bilmiyordum.

"O ölmedi," dedim. "O yaşıyor. Ve beni biliyor." Yüzünün rengi soldu. "Hayır. *Hayır*. Bu olamaz-"

Durdu, dikkati omzumun üzerinden kesildi. Arkama dönüp baktığımda Kral'ın az önce durduğu yerden çok daha yakında olduğunu gördüm. Ayaklarına bakıyordu, elleri arkasında kenetlenmişti, kulağı belli belirsiz eğilmişti.

Annemin dudakları büzüldü. Bana öyle bir baktı ki, onun yanında daha fazla konuşmayacağını söyledi.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Onu özel olarak sorgulamak istiyorum."

Sırtını dikleştirdi. "Mahkûmlar hücrelerini asla terk etmezler. Onu burada sorgulayabilirsiniz."

"Hiç mi?" Başımı eğdim. "Yani onu dövdüğünde ve kırbaçladığında, bunu tam burada mı yaptın?"

"Bazen," diye mırıldandı ölümlülerden biri. "Ama onu sorguladığında, onu alıp götürdü."

"Bize onun Muhafızlara ihanet ettiğini söyledi," diye ekledi bir diğeri. "Kraliyet bunu yapmasına izin vermeyeceği için ona sırt çevirip öldüreceğimizi düşündü. Ama biz ona inanmadık. Onu bundan daha iyi tanıyoruz."

Baş sallamalar kafeslerin içinde dalgalandı. Ölümlüler anneme gözlerinde hayranlıkla baktılar.

Kral ters ters baktı. "Bunun bedelini sonra hepiniz ödeyeceksiniz."

Ses tonundaki vaat karşısında tüylerim diken diken oldu. "Neden onu ofisinize geri götürmüyoruz?" Teklif ettim. "Orası güvenli, değil mi?"

"*Seninle* bu hapishaneden çıkmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Aptal gibi mi görünüyorum?"

Ona *gerçekten buna cevap vermemi istiyor musun* der gibi bir bakış attım.

Kaşlarını çattı ve kafese doğru yürüdü, parmağını kılıcına geçirerek kilide vurdu. "Seni boş bir hücreye götüreceğim ama bir tabutun içinde olmadığı sürece bu hapishaneden çıkmayacak."

Bir yumruk kaldırdı ve çürümenin pis kokusu odayı doldurdu. Ölümlüler karınlarını tutup dizlerinin üzerine çökerken ortak bir acı iniltisi yükseldi. Luther'in etrafına yerleştirdiğim kalkan darbe almış gibi dalgalandı ve derim ışıkla ve ani bir enerji patlamasıyla yanıp söndü.

"Bu gerekli miydi?" Küstahça sordum.

"Evet. Ve eğer içlerinden biri kıpırdarsa, onlara karın ağrısından çok daha beterini yaşatırım."

Kafesin kapısını açıp anneme doğru yürüdü, sonra kolundan tutup onu ayağa kaldırdı. Durdu, dizine baktı. "Nasıl bu kadar hızlı iyileştin?"

Panik alevlendi. "Bırakın onu," diye bağırarak ona doğru koştum. "Hâlâ yaralı olduğu belli. Yürümesine yardım edeceğim."

Kral beni durdurmak için büyüünden bir parça fırlattı. Etkisi olmadan emilirken parlak bir şekilde parladım.

Annemin kolunu onun elinden kaptım ve omzuma attım. Hiç vakit kaybetmeden bana doğru yığıldı ve bir çığlık attı

ikna edici bir sızlanma.

"Senin kalkanın neden farklı?" Kral çenesini Luther'e doğru salladı. "Onu örttüğünü görebiliyorum, ama seni değil."

"Çünkü ben ondan daha güçlüyüm," diye yalan söyledim. Luther onaylarcasına sırttı. "O da *senden* daha güçlü."

Kral, yüz ifadesi gururdan vahşete dönüşen Luther'e baktı.

Benim yardım ediyormuĞ gibi yapmamla annem kafesten dıĞarı çıktı. Luther annemin diğer kolunu tutmak için öne doğru hamle yaptı ve annem ona uyarı dolu bir bakış fırlatarak geri çekildi. Kaşlarımı çatarak ikisinin arasına baktım ve Luther'den bir açıklama bekledim. Kayıtsızlık maskesinin arkasında kayboldu ve arkasını döndü.

Demir kapı kapandığında, ölümlü bir kadın kapıyı tutmak için ileri atıldı. Kral'ın boynuna doğru atılırken intikam dolu bir çığlık atarak kapanan aralıktan içeri süzüldü.

Bir kalkan kaldırmak için ellerimi annemden ayırmaya çalıştım ama çok yavaş hareket ettim. Kral'ın avucu içeri kıvrıldı ve kadın gözlerimin önünde çürüdü. Eti önce griye, sonra kül rengine döndü, sonra da çürüyen parçalar halinde dağıldı. Saçları ve kemiklerinden başka bir şey kalmadığında, çürümüş bir pislik birikintisinin ortasında yere yığıldı.

Annem çığlık attı. Kral'a doğru hamle yaptı ve Kral odaya bir başka ölümcül büyü dalgası fırlatmadan önce kalkanımı onun etrafına germek için zar zor yeterli bir süreyle onu geri çektim.

Söz verildiği gibi, bu darbe rahatsızlıktan çok daha fazlasını verdi. Acı dolu çığlıklar arasında ağızlardan ve burunlardan kan sızıyordu. Birkaçı yere yığıldı ve hepsinin ayağa kalkamayışını dehşet içinde izledim.

"*Dur!*" diye bağırdım Kral'a. Annemi zapt etmeye çalışırken homurdanmalarım arasında. "Kaçanı öldürdün. Bu yeterli değil mi?"

"Onları sen öldürdün," diye karşılık verdi ve kafesin kapısını yankılanan bir çınlamayla çarptı. "Mahkûmlarımı kızdırırsan sonuçları bunlar olur. Hiç gelmemiş olsaydın o kadın yaşıyor olacaktı."

Sertleştim.

"Sana hak ettiğinden daha fazla serbestlik tanıdım, Lumnos. Onlarla birlikte hapse atılmalısın. Bir taşkınlık daha yaparsan-" Anneme parmağını salladı. "-ikinizden birinden, ve sabrım sona erer. Kanunlar sizi öldürmeme izin vermeyebilir ama onları öldürebilirim. Ve şimdi bunu yapmakta hiçbir sorunun olmadığını görüyorsunuz."

Annem ağzını kapattı. Zayıflamış kaslarının ellerimin altında titrediğini hissettim.

Aklına bir düşünce soktum: *Ödeyecek, anne. Söz veriyorum.*

Bana şaşkınlıkla bakarken içindeki mücadele duraksadı ve ben de ince bir baş sallamasıyla onayladım.

Kral merdivenlerden çıkmaya bağıladı ve biz de onu takip ettik, Luther önümde koruyucu bir Çekilde yürüyordu. Kollarını ölü kadının kalıntılarına doğru uzatan ölümlüyü düşünmemeye çalıştım ama onun kederli feryadı biz uzaklaştıktan çok sonra bile kulaklarımda çınladı.

Annemin her dönüşümüzü dikkatle izlediğini fark ettim. Kendi kendine fısıldıyordu: *"Sağa, on adım, sola, yirmi dört adım, sola."*

Sakin bir şey deneme, diye kafasının içinde uyardım. *Kaçmak yok.*

Onunla savaşmak yok.

Bırak ben halledeyim.

Bana baktı ve kaşlarını çatı, yüzü beklenti içindeydi, sanki bir yanıt bekliyordu.

"Benimkini de duyabiliyor musun?" diye mırıldandı bir süre sonra.

Büyümü dışarı ittim ve şakaklarının etrafında dönmesine izin verdim. Umbros'ta duyduğum garip, boğuk fısıltıları andıran bir ses kulağıma değil, *kafama* çarptı.

Beni duyabiliyor musun? Annem tekrar sordu. Bu sefer dudakları kıpırdamadı.

Başımı salladım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu sihir hiç bu kadar tekinsiz ve yeni hissettirmeyi bırakacak mıydı?

Özellikle Umbros büyüsünü kullanmak bana *yanlış geliyordu*. Zihnim savaşımızda yararlı olabileceği tüm yollarla dönüyordu - en sadık nefret edenleri birliğe ikna etmek, herhangi bir hayat kaybedilmeden önce teslim olmaya zorlamak - ama eğer isteyerek seçilmezse, gerçek barış olabilir miydi?

Annem *kaçmam gerektiğini* söyledi. Bir *daha asla şansım olmayabilir. Biliyorum,* diye cevap verdim. *Bu diyarı sensiz terk etmeyeceğim.*

Gözleri parladı. *Muhafızları getirdin mi?*

Başımı salladım. *Sadece Luther. Ve Gryvern'im.*

Yüzündeki kederli ifade karşısında irkilmemeye çalıştım. Derin bir iç çekti.

Diem, eğer başaramazsam-

Başaracaksın, diye ısrar ettim.

Elimi tuttu ve sıktı. *Eğer yapmazsam... Teller'a onu ne kadar çok sevdiğimi söyle. Ve orada olmadığım için ne kadar üzgün olduğumu.*

Gözleri parlıyordu, babamın kaybı kavuşmamızın üzerine kasvetli bir gölge düşürmüştü.

"İşte." Kral durdu ve karanlık, boş bir hücrenin kapısını açtı. "Bunları en tehlikeli mahkûmlarımız için ayırıyoruz." Sırıttı. "Sizin gibiler için mükemmel."

Endişeyle inceledim. Daha önce gördüğüm hücrelerin aksine, bu kapıda ızgaralar ya da açıklıklar yoktu; sadece parıldayan siyah bir levha vardı.

"Kapı açık kalacak-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Artık taviz yok."

Luther'la bakıştık. Tanrılık kapısı büyümü hücrenin içine hapsedecek ve onu kalkanım olmadan Kral'ın merhametine bırakacaktı.

"Sorun ne?" diye alay etti Kral. "Prensin konusunda bana güvenmiyor musun?" Çenemi zorla yukarı kaldırdım. "Hayır. Sen onun tipi değilsin."

Luther'in dudakları bir an için kıpırdadı, sonra tehditkâr bir kağ çatmayla Kral'a döndü.

Annemi içeri götürürken Luther'in kafasının içinde "Uslu *dur*" dedim. *Bensiz saldırmak yok.*

Kapı çarparak kapanmadan ve beni karanlığa gömmeden önce göz kırpışının bir parçasını yakaladım. Bir ışık küresi hazırladım ve annemi hücrenin en uzak köşesine çektim.

"Dışarı çıkmak için bir planın var mı?" diye sordu sessizce.

Kendimden emin bir şekilde başımı salladım, yalan. Büyük, çirkin, göz kamaştırıcı, rezil bir yalan. "Nasıl çıkacağız?" diye zorladı.

"Bırak onu ben düşüneyim." "Diem-"

"Bana hapishane hakkında bildiklerini anlat. Kan kilitleri kimin için açılıyor?"

Kırmızımsı kaşları şüpheli bir kırılganlığa dönüştü. Annemin beni ne kadar iyi tanıdığını, sahte özgüvenimi her zaman ne kadar net gördüğünü unutmuştum. "Diem, Luther'in çok güçlü olduğunu biliyorum ve..." Bana baktı, ikna olmadığı belliydi. "Eminim sen de öylesindir. Ama burada binlerce asker var. Silaha ihtiyacın var, bir orduya ihtiyacın var-"

Kıllandım. "Neler yapabileceğim hakkında *hiçbir fikrin* yok."

Saçlarımı okşadı, bir eliyle yanağımı kavradı. Bu çok tanıdık bir jestti, yıpranmış sevgi ve kolay anılarla doluydu. Artık başka birine aitmiş gibi hissettiren anılar.

İrkildim. O hayat gitmişti. Bir zamanlar bana bu kadar rahatlık veren dokunuş, kaybettiğim her şeyin acı verici bir hatırlatıcısı haline gelmişti.

"Neden Kral'ın dikkatini dağıtmıyorsun?" diye önerdi. "Ben kaçarım. Saklanacak bir yer bulabilirim, belki kimse bakmıyorken sıvışabilirim."

"Delirdin mi sen? Bir metre bile gidemezsin."

"Ben iyi olacağım. Bu tür şeylerle ilgili biraz deneyimim var." "Sen sadece bir *şifacısın*, anne."

Acınası bir gülümseme takındı, sırlar ve pişmanlık dolu bir gülümseme. "Diem, ben hiçbir zaman sadece bir şifacı olmadım."

Dikkatim koridordaki boğuk sesler tarafından çalındı. Parmağımı dudaklarıma götürdüm, sonra sessiz adımlarla kapıya doğru ilerledim. Eğildim ve kulağımı yemek dağıtmak için kullandıklarından şüphelendiğim tabandaki ince bir kanada dayadım.

"-doğrudan size teslim edilmeleri talimatıyla birlikte." "Kim gönderdi?"

"İlk şahin Majesteleri Arboros Kraliçesi tarafından gönderildi."

"Demek her şeye rağmen yaşıyor." Kral karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ve sonunda Auralie Bellator'un idamı için oyunu gönderdi. Söyleyin bana Prens, eğer Kraliçeniz doğru söylediye ve Arboros Muhafızların tutsağıysa, sizce oyu ne olur?"

Kalbim tekledi ve durdu, sonra da içimi daraltan bir serbest düşüşe geçti.

"Diğer şahini kim gönderdi, Teğmen?"

"Lumnos Naibi, Majesteleri. Dakikalar önce geldi. *Son derece acil* olarak işaretlendi."

Düşen kalbim doğruca cehenneme düştü.

Remis sadece bana ihanet etmemişti. Benim ve oğlunun da ölüm fermanını imzalamıştı.

Akşam karanlığına kadar beklemek artık bir seçenek değildi. Bu hapishaneyi terk etmek zorundaydık.

Ve bunu şimdi yapmak zorundaydık.

CHAPTER ELLİ ÜÇ

Kral yüksek sesle güldü. "Mesajları bana buraya getirin, Teğmen. Onları yüksek sesle okuduğumda Lumnos'un beni görmesini istiyorum."

Luther'in hırıltısı havada yuvarlandı.

"Gelirken bir tabur da getirin," diye ekledi Kral. "Olur da *misafirlerin aklına* herhangi bir fikir gelmesin."

Luther'e ulaşmak için umutsuzca düğüncelerimi savurdum ama tanrı taçının etkisi çok acımasızdı. Toksinle harap olmuş bedeninde olduğu gibi, büyüm ona her değdiğinde, tanrısallığım çılgılık attı ve korkuyla geri çekildi.

Daha önceki savaşlarımda onu yok etmiş olmam düşünülemezdi. Parıldayan abanoz kaya şimdi umutsuzca aşılmaz görünüyordu.

"Planlar değişti," diye tısladım anneme ayağa kalkarken. "Kral'ın seni idam etmesi için altı oya ihtiyacı var ve sanırım sonuncusu da az önce geldi. Bunu şimdi yapmak zorundayız."

Yüzü kızardı, sonra yüzüne sakın bir odaklanma yerleşti. "*Prens'e* söyle Ben kaçarken Kral'ın dikkatini dağıtmak için. Bırakın suçu o üstlensin."

Luther'in adını küfür eder gibi söyledi. Kaşlarımı çattım. "Luther'i zaten olduğundan daha fazla riske atmayacağım." Annem tereddüt etti. Kaşlarımı çatarak kolunu tuttum, sonra diğer elimle kapıya vurdum. "Ve *sen de* kaçmıyorsun."

"Evet?" diye seslendi Kral'ın sesi. "İşimiz bitti," diye bağırdım.

"Bu kadar çabuk mu? Sadece birkaç dakika oldu." "Hızlı çalışırım."

"Anne-kız zamanınızı en iyi şekilde değerlendirmek istemiyor musunuz?" Ses tonu acımasızlaştı. "Elinize geçen son şans olabilir."

Dişlerimi sıktım ve kapıyı yumrukladım. "Çıkar bizi Fortos."

Büyü olmadan bile, tanrı taşının itici doğasının esrarengiz bir etkisi vardı. Tenime dokunduğu sürece en kasvetli duygularım yüzeye çıkıyordu - nefret ve öfke, keder ve kasvet. Malzeme avucumun altında pürüzsüzdü, ama bir şekilde dokunduğum en kötü şey gibi, ölüm ve yanlışlığın somut bir şekle bürünmüş hali gibi *hissettiriyordu*.

Kapıyı tekrar çalarken geri çekilme dürtüsüne karşı koydum. "*Şimdi*, Fortos."

"Tam olarak hazır değilim. Prensizinle baş başa geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum."

Kanım dondu. Luther'in sesini duydum, deşifre edilemeyecek kadar kısıktı. Duymak için kulaklarımı zorlayarak kapıya yaklaştım ve tanrı taşının kötü etkisi pençelerini derinleştirdi.

"Ona dokunursan ölürsün," diye bağırdım.

"Merak etme. Ona *dokunmama* hiç gerek yok."

Kapının altından kötü bir koku yayıldı ve ardından acı dolu homurtular duyuldu. "Luther?" Paniğim artarak seslendim.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi yapmacık bir sesle. "Fortos sadece... yaptığı küçük hatayı... telafi etmeye çalışıyor..."

Sözleri kesildi ve ardından yere çarpan bir bedenin gümbürtüsü duyuldu. Vuruşlarım çılgınlığa dönüştü. "Luther? *Luther!*"

Savaş, diye *seslendi*.

Kapıya doğru bir ışık patlaması fırlattım. Işıklar çarpmanın etkisiyle parçalara ayrıldı ve hücrenin her tarafına beyaz kıvılcımlar saçarak sekti.

"Prens'in bir şifacıya ihtiyacı olabilir," diye alay etti Kral. "Annen de bir şifacıydı, değil mi?" Sanki zekice bir şakaymış gibi homurdandı.

Ona baktım. Gözleri hızla uzaklaştı.

"Bir anlaşma yapacağım," dedi. "Bana Coeurîle'e yapılan saldırı hakkında bildiğin her şeyi anlat, ben de onu rahat bırakayım."

"Size zaten söyledim, hiçbir şey bilmiyordum." "Prensizin için ne talihsizlik."

Dövüş.

Kızgınlığım öfkeye, endişem dehşete dönüştü. Tanrısallığım bu kargaşadan besleniyordu ve gidecek hiçbir yerim olmadığı için içimde dayanılmaz bir boyuta ulaşmıştı. Kapıyı tırmaladım, tırnaklarım aşılmaz kayaya çarparak gıcırdadı.

"Bilmediğim bir şeyi sana söyleyemem," diye yalvardım.

"Kaçırıldığınızı ve haftalarca tutulduğunuzu iddia ediyorsunuz. Bir şeyler biliyor olmalısın. Bana isimler verin. Yerleri."

Yüzümü buruşturdum, çelişkiler içindeydim. Muhafızların yaptıklarından sonra bile, daha fazla ölümlünün kafeslerde ölmesine neden olmak istemiyordum. "Nerede olduğumu bilmiyordum. Beni flameroot ile uyuşturdular."

"*Flameroot*"ları mı var?" diye kükredi Kral.

"Diem, hayır," diye tısladı annem, beni kapıdan uzaklaştırarak.

"Ona bir şey vermek zorundayım. Luther-"

"Prensi unutun. O sadece bir Türemiş." Benim kuşkulu bakışlarımı gördü ve ne söylediğini bir an için çok geç fark etmiş gibiydi. "Ben-" demek istememiştim.

"Çok fazla kan var," diye mırıldandı Kral. "Çabucak daha fazla ayrıntı alsam iyi olacak."

Dövüş.

Tenim parıldadı ve ışıldadı, büyüm kontrolümün ötesinde bir çılgınlığa dönüştü. "Yolumdan çekil," diye annemi uyardım.

Ellerini kapıya doğru uzattı. "Hayır, Diem. Onun için Muhafızlara ihanet etmene izin vermeyeceğim."

Dövüş.

"Çekil," diye homurdandım. Çakıl taşları yere çarpıyor, hava yaklaşan bir fırtınanın uğultusuyla çıtırdıyordu. Onu kontrol altında tutmak için dişlerimi toza yakın bir şekilde sıktım.

Yerine sıkıca tutundu. "Çok üzgünüm, benim küçük savaşçım. Bu kazanamayacağın bir savaş."

"Luther, iyi misin?" Seslendim. Korkunç

bir sessizlik cevap verdi. "*Luther?*"

Yalvardım.

"Sanırım uyuyor olabilir," diye mırıldandı Kral. "Kalıcı olarak."

Dövüş.

Annemin yüzüne doğru hışımla yürüdüm, korkmuş yüz hatları alev alev yanan gözlerimin ışığıyla aydınlandı. Geri çekildi ve annemin korktuğu bir canavara dönüştüğümü öğrenince içimden bir şeyler koptu.

"Çekil yolumdan," diye hırladım.

Omuzlarını çelikleştirdi. "Yapmayacağım."

Dövüş.

"Anne, *çekil!*"

Kahverengi gözleri camsı bir hal aldı, ifadesi donuklaştı. Gevşek kolları ve sarkık başıyla hücrenin uzak köşesine doğru sert adımlarla ilerledi.

Yok et.

Büyüye teslim bile olmadım; kalbim her şeyi kendi başına yaptı. Onu neredeyse tanrı taşıyla kaybetmenin yaralarını sarıyordu ve şimdi tanrıların onu almasına izin verirsek lanetlenirdi.

Tuhaf, yıkıcı gümüşü ışık derimden fışkırdı. Bir zamanlar bunun bir refleks olduğuna, kontrol etmek bir yana tahmin bile edemediğim şekillerde işleyen kontrol edilemez bir güç olduğuna inanmışım ama her kullandığımda onu dize getirmeye biraz daha yaklaşıyordum.

Özüne odaklandım - nereden geldiğine, ne yaptığına. Her zamanki büyüm tanrısallığımdan geliyordu ama bu güç kanıma işlemiş gibiydi. Ve tanrı taşının dokunuşunun zehirli kasvetine değdiğinde, sinmedi.

Birleşti. Tamamlandı.

Tanrı taşını yok ettiğimi sanıyordum. Ama bu asla yıkım değildi.
-Dengeliydi.

Sıcak ve soğuk, ışık ve gölge, yaşam ve ölüm.

O her şeyi tüketen ışıltının ortasında, doğaüstü bir bilgelik beni ürkütücü, sessiz sakinliğiyle yıkadı. Olmuş ve olacak her şeyin bilgisi, insan aklının kavrayamayacağı kadar saf bir gerçeğe tanrıların kendisinden bir bakış.

Ve yine de, o an için - mükemmel, geçici bir an için - anladım.

Ama bu henüz bilmem gereken bir cevap değildi. Değerim kanıtlanana kadar değil.

Ruhum yargılanana kadar olmaz.

Güneşin altında kavrulan ıslak bir taş gibi buharlaşıp kaybolurken haykırdım. Parmak uçlarımda karıncalandı ve kulağıma seçimlerden, kehanetlerden ve kaderden fısıldadı, ama ışık çekildiğinde o da soldu.

"Bunu nasıl yaptın?"

Kral koridorda ağzı açık bir şekilde duruyordu.

"O... o *tanrı taşıydı*," diye kekeledi. "Nasıl...?"

Avuçlarımı kaldırdım ve bir gölge patlaması göğsünün ortasına çarptı. Homurdandı ve yere yığıldı, onu yere sabitleyen kıvranan karanlıkla boğuşuyordu.

Luther yakınlarda yatıyordu, gözleri kapalıydı. Koşup üzerine yığıldığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, ellerim daha etini bulmadan iyileştirici büyü akmaya başladı.

İç organları harap olmuş, dokuları çürüyerek kül grisine dönüşmüştü. -Yine de kalbi bir kez daha mucizevi bir şekilde kurtulmuştu. O savaşçı kalbi meydan okuyordu. Tıpkı sevdiği kadın gibi.

Büyüm işe yaradıkça şiddetli, ısrarlı ritmi daha da arttı. Eli kıpırdadı, sonra benimkinin üzerine kapandı ve mavi-gri gözleri açılıp bakışlarımla buluştuğunda ciğerlerimdeki tüm hava dışarı fırladı.

"Seni *beş* dakikalığına yalnız bırakıyorum," diye şaka yaptım, ama sesim boğuk ve sarsılmıştı.

"Beni ele geçirmek için ne gerekiyorsa yap." Son hasar da onarılırken rahatlamış bir gülümsemeyi paylaştık, sonra yüzü asıldı. "Haberci şahinler."

"Duydum. Daha fazla bekleyemeyiz."

Ayağa kalkmasına yardım ederken, annemin hücrenin kapısında pusuya yatmış, bulanık bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Bir suçluluk duygusu hissettim; Umbros büyüsunü onun üzerinde kullanmak *niyetinde değildim* ama Luther'in ölmesine izin verme konusundaki istekliliği göz önüne alındığında, bundan pişmanlık da duymuyordum.

"Bunu nasıl yaptın?" diye bağırdı Kral, gölgeli ağımdan sıyrılarak. "Ne tür bir silahın var? Nereden buldun onu?"

Yüzümü şaşkınlıkla düzelttim. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum." "O kapı sağlam bir tanrı taşıydı. Hiçbir şey onu yok edemez."

Başımı eğdim. "O kapı demirden yapılmıştı. Onu Lumnos ışığıyla erittim."

Kaşlarını çattı. "Benimle oyun oynama. O vaftiz taşının tarihi Kutsal Baba'nın kendisine kadar uzanıyor."

Annem yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

Yapma, diye uyardım düşüncelerini.

Luther kıkırdayarak, "Sen kendi hapishaneni bilmiyorsun Fortos," dedi. "O kapının demir olduğu belliydi."

Kral alay etti ve annemin donup kaldığı hücreye baktı ve onaylarcasına hızla başını salladı.

Sertleşti. "O kapı... o değildi, bundan eminim..." Gözlerini koridora dikti. "Tüm bu hücreler tanrı taşıyla güçlendirilmiş."

"Tamir edildiğini söylemişsiniz." Yardımsever bir gülümseme takındım. "Gıcırdayan menteşeler."

Kral başını kaşıyarak yere baktı. "*Gıcırdayan menteşeler mi?*"

Annem tekrar hareket etmeye başladı, Kral'ın ötesine geçerken yavaşça sürünüyor, sonra daha hızlı koşuyordu. Luther'in kolu benimkine değdi, o da fark etmişti.

Anne, onu uyarmıştım. Kral seni öldürecek.

Onun cevabını duydum: *O zaman Prens'e onu durdurmasını söyle. İntikamını almak istiyor olmalı.*

Ona ters ters baktım. *Kaçmana izin vermeyeceğim-*

Döndü ve kaçtı. Kral'ın başı ona doğru döndü ve beni şaşırtarak -ve dehşete düşürerek- gülmeye başladı.

"Sonunda," diye nefes aldı, sırtarak. "Bana bir sebep vermesini bekliyordum. Artık altıncı bir oya ihtiyacım yok." Bakışları tekrar bana kaydı ve kötülükle parladı. "Kaçanlar görüldükleri yerde katledilebilirler."

Gözlerim kısıldı.

Luther'a, "Git onu getir," diye mırıldandım. "Dikkatli ol." Başını salladı ve annemin peşinden gitti.

Kral onu yakalamak için hamle yaptı ve kalkanıma çarptı. Tökezleyerek geri çekildi ve bir hırıltıyla burnunu tuttu. "Bir mahkûmun kaçmasına yardım etmek vatana ihanettir. Sen de en az onun kadar ölüsün."

Planlarım çözüldükçe başım dönüyordu. Annemi sessizce dışarı çıkarmak, hiçbir kanıt bırakmamak, Kraliyet'i beni taç giydirmeye ikna etmek - bu umutlar Sonsuz Alev'in kendisinden daha büyük bir yangında yok olmuştu.

Omuzlarımı dikleştirdim ve savaş duruşuna geçtim. "Bu hapisanede ölmeyeceğim Fortos. Dediğimi yaparsan sen de ölmezsin."

Dudakları yana doğru kaydı. "Bunu duymak için *sabırsızlanıyorum.*"

Boş bir hücreyi işaret ettim. "Kapıyı aç ve içeri gir. Biz gittikten sonra askerleriniz sizi dışarı çıkarabilir. Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Başını arkaya attı ve güldü. "Bir kadına göre çok ukalasın. Benim sahip olmadığım neye sahip olduğunu düşünüyorsun?"

"Yürürken sürüklenmeyen parmak eklemleri. Burnumdan nefes alabilme yeteneği. Bir boyun."

Neşesi kayboldu. "Beni öldürebileceğinden bu kadar eminsen, neden şimdi yapmıyorsun?"

"Buraya can almaya gelmedim. Sen ve diğer Kraliyetler zaten mezarlara çok fazla ceset koydunuz."

"Bu senin sorunun, Lumnos. Bir erkeğin tüm özgüvenine sahiptin ama cesaretin yok." Kılıcını kınından çıkardı ve

bana doğrulttu. "Eğer beni o hücrede istiyorsan, beni parçalara ayırıp kapının altından s p rmen gerekecek."

  im içime sığmıyordu. Umutsuzca kaçınmaya çalıştığım bir yol ayrımına zorlanıyordum.

Gölgeler avucumda tısladı ve elimde uzun, karanlık bir kılıç şekillendi. "Bana bunu yaptırma Fortos. Bırak annemi alıp gideyim."

Sırıttı ve kılıcını kaldırdı. "Belki şansım yaver gider ve '*küçük kızının*' olduğ n  görmek için tam zamanında geri döner."

İleri atıldı ve vurdu. Sihirle yapılmış bir kılıcı g steri ten başka bir şey için hiç kullanmamı tım; benimkini saldırısını engellemek için ba ımın üzerine kaldırdığımda, gölgelerin dayanacağından tam olarak emin değildim.

Gözlerim kapandı ve  l me hazırlandım.

Kılıcı benimkiyle  arpı ıp sekerek uzaklaşırken kollarımda  iddetli bir dalgalanma oldu. Büyüm dayanmış olsa da, savurduğu darbenin acımasız gücü beni geriye doğru tökezletti.

Güçlüydü. Çok güçlüydü.

Tehlikeli derecede güçlü.

Ayrıca tehlikeli derecede yetenekliydi. Görünüşe göre be  beyin hücresinin tamamı d v   sanatına adanmı tı. Gücünü kurnaz bir hassasiyetle kullanıyor, benim hızımı dengelemek için momentumunu kullanıyordu.  iddetli bir birliktelik içinde dans ederken, savu turma ve itme hamleleri yaparken, her darbeye sinirlerim daha da yükseliyordu.

Ama benim de kendi yeteneklerim vardı. EĞitimimin sınırlarını zorlasa da, agresif bir saldırı tela ı içinde birkaç kritik vuruş yapmayı ba ardım.

EĞlenmi  görünerek bir adım geri çekildi. "Kılıç kullanabilen bir Kraliçe. Bunu beklemiyordum."

"Babamın kim olduğunu unutuyorsunuz. Andrei Bellator bana bildiği her şeyi öğretti."

"Peki *ona* kimin öğrettiğini düşünüyorsun?"

Boğazına bir çizgi çektim, son saniyede yer değiştirerek bı ağımın sadece küçük bir çentik açmasını sağladım. "Teslim ol, Fortos."

G  s nden a ağı kan damlıyordu. Parmaklarını kana dokundurdu ve sırttı. "Asla."

Bir anda kalbime doğru bir bıçak sapladı. Dönerek koridorun duvarına çarptım ve hem Kral'ın kendini beğenmi  kahkahası hem de artık hassas olan kolum yüzünden irkildim.

"Andrei sana her şeyi öğretmemiş olmalı. Adamlarımın asla yapmayacağı bir hata yapıyorsun." Kılıcını tembel bir kavisle döndürdü. "Kendini tutuyorsun."

Sola çalım attım ve onu açık havaya doğru fırlattım, bu kadar kolay okunmaktan duyduğum rahatsızlığı maskeleyerek için bir dikkat dağıtıcıydı.

Onu bitirmek istemiyordum. Ama onu *yapabileceğime* ikna etmeliydim - belki o *zaman* onu razı olacak kadar sarsabilirdim.

Tanrısallığım serbest bırakılmak için inliyordu. Bunu kendi başıma yapmak için doğuştan gelen bir itki hissederek sıkıca kenetlendim. Belki de babama bir saygı duruşuydu bu - onca yıl hizmet ettiği adamı yenmek için eğitimini kullanmak. Ya da belki de Kral'ın yorumları beni kabul etmek istediğimden daha fazla etkiliyordu.

Hızlı bir darbe kolunda derin bir yara açtı. Bıçağın keskin ısırtığı karşısında tısladı.

"Annem de bildiği her şeyi bana öğretti. Aldığın tüm o yaralara bir göz atabilirim." Sırıttım. "Tabii ki teslim olduğunuzda."

"Ah, evet. Annen. *Şifacı*."

Kelimeyi yine tuhaf bir tını ile söyledi.

Kılıcı yukarı savruldu ve bacağıma saplandı. Acıyla ısırıldım ve yaralı bacağımın üzerinde ileri atılarak kılıcımı onun korumasız tarafına sapladım. Gözlerinde kısa bir süreliğine panik parladı ama şaşırtıcı bir hızla geri döndü ve kılıçlarımız boynunda bir X şeklinde kilitlendi.

"Verim."

"Asla."

Onun gücü benimkine galip geldi ve geri çekilmek zorunda kaldım. "Neden sanki o bir şifacı değilmiş gibi konuşuyorsun?"

Başını eğdi. Gözleri merakla yüzümde gezindi. Sonunda bir kahkaha attı. "Şaşırmamalıyım. Sır saklamakta her zaman iyiydi."

Koridorda ayak sesleri yankılanıyordu - sadece annem ve Luther olamayacak kadar çok.

Kral'ın sırtışı genişledi. "Zaman doldu."

Panik içinde, bir Meros rüzgârı patlamasıyla onu geriye doğru savurdum. Kafası bir tanrı taşı kapısına çarptı ve bilinçsiz bedeni yere yığıldı. Yanına çömeldim, onu karanlık sarmaşıkla sardım ve ikimizi de örtmek için bir gölge perdesi kaldırdım.

Bir grup askeri, bacaklarına parşömenler bağlanmış iki şahin taşıyarak koridorun sonunda belirdi.

Nabzım dört nala atmaya başladı. Askerler biraz daha yaklaşırsa, uyduruk illüzyonum gözden kaçmayacak kadar bariz olacaktı.

"Kral'ın burada olduğunu sanıyordum," dedi içlerinden biri. "Mahkûmu hücrelerine geri götürmüş olmalılar." "Ölümlü kafeslerini geçtik. Orada değillerdi."

Kral yanımda kıpırdandı, halsiz sesi karanlıktan çıkıyordu. "Ben o-" Yüzünü kalın bir gölgeyle kapladım.

"Bunu duydu mu?" diye sordu bir asker. Boynunu temkinli bir şekilde bükerek bize doğru yaklaştı.

Aklıma bir fikir geldi.

Çoktan gittiler. Bu düşünceyi zorla dışarı ittim. *Kral şimdi ofisinde olmalı.*

Adam durdu. "Çoktan gittiler. Kral şimdi ofisinde olmalı."

Kalbim yerinden fırladı.

Başka bir asker kaşlarını kaldırdı. "Gittiklerini kimse görmemiş."

Adam gözlerini kırıştırdı, sonra kaşlarını çattı, sonra da bir sisi temizler gibi başını salladı. "Ben... Ben..."

Emrinizi sorgulamaya nasıl cüret eder? Düşündüm.

Diğerine ters ters baktı. "Emrimi sorgulamaya nasıl cüret edersin?" Onu omzundan itti. "Hadi git. Majestelerinin ofisine dönün."

Diğerleri itaat etmek için koşuşturdu. Zihnine konuştuğum asker oyalandı ve loş koridora baktı. Bir an sonra gitmişti.

Büyüm çözüldü. Kral soluk soluğaydı, yüzü endişe verici derecede maviydi. Yemin ettim ve ona doğru uzandım. "Sen-"

Öfkeyle üzerime atıldı ve kemiklerimi parçalayacak bir güçle kafama vurdu. Bıçağı yerde bir oyuk açarken irkildim ve yerde yuvarlandım.

Tekrar denemeden önce bir saniyesini bile boşa harcamadı. Gölge kılıcımı bıraktım ve çılgınca sürünerek yolundan çekildim. Kulağımın dibinden bir hava ısılgı geçti, saldırısı kıl payı kaçtı.

Tanrısallığım aynı şekilde cevap vermek için hırladı. Ben de hırlayarak karşılık verdim, hâlâ bunu kendi yöntemimle yapmaya kararlıyım.

"Rüzgâr," diye hırladı Kral pantolonunun arasından. "Beni geri itmek için *rüzgârı* kullandın."

Ayağa kalktım. "Kafanı çok sert vurmuşsun," dedim, panik göğsümde dönerken umutsuzca ses tonumu hafif tutmaya çalışarak. "Rüzgâr Meros'a aittir."

"Daha önce, salonda, büyümü kullanan *sendin*." Gözleri kana susamış bir kızılılıkla parladı. "Sophos yanılıyordu. Sen sadece bir sahtekâr değil, bir iğrençsin."

Boynuma doğru savurdu, ben de hızlıca vurdum. Başka bir kılıç yaptım, bu seferki beyaz-sıcak ışıkla cızırdıyordu ve bileğine bir darbe indirdim. Eli gevşerken kılıcı yere düştü, derisi büyüünün yanmasıyla kabarmış ve çiğ kalmıştı.

Çılgılık attı ve kılıcı göğsüne bastırdı. Kılıcımın uzun ucuyla onu koridorun duvarına yapıştırdım, yakıcı ucu boğazına dayanmıştı.

"Kaybettiniz. Teslim olun ve hayatınızı alıp gidin."

"Fortos asla teslim olmaz. Ölene kadar savaşıyoruz."

Kaşlarımı çattım. Kendi isteğiyle kanını sunmadan, onu içeri kilitlemek için hücre kapılarını açamazdım ama gözlerimiz karşılıklı öfkeyle kilitli kaldıkça, asla teslim olmayacağı daha da netleşiyordu.

Boynunu bıçağa doğru uzattı. "Devam et o zaman. Yapman gerekeni yap."

Yüksek sesle, hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım, sonra geri çekildim ve kılıcımı çözdüm.

Kral tereddüt etti. "Bunu yapmayacak mısın?"

"Sana söyledim. Buraya öldürmeye gelmedim." Düşen kılıcını yakaladım. Elimde kıpkırmızı parladı, sonra da işe yaramaz bir çamur halinde eriyip yere düştü.

"Kindred tarafından... öldürmeyen bir Kraliçe." Gülmeye başladı. "Ne kadar acınası."

Gözlerim sertçe yuvarlandı.

Kıkırdaması daha da arttı. "İşte tam da bu yüzden benim krallığım-"

Sözleri boğuklaştı. Şişkin gözleri yukarı doğru fırladı, sonra nefes alış veriş sığlaştıkça tekrar bana döndü. "Sen mi?" diye homurdandı. "Bu... bu değil... ama sen..."

"Evet, biliyorum. *Acınacak* haldeyim."

Yüzündeki kan çekildi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bunu yapamazsın. Bu mümkün değil."

Omuz silktim ve arkamı döndüm. "Beni izle. Annemi alıp gidiyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, kolunun altında kıvranan annemi taşıyan öfkeli bir Luther köşeyi döndü. Kıyafetleri darmadağınktı, bakışları camı eritecek kadar sıcaktı.

"Neden sende sevimli bulduğum özellikler annende bu kadar *sinir bozucu oluyor?*" diye tersledi. Kadın onu kasıklarından tekmelemek için elinden geleni yaparken kolunu bacaklarına doladı. Gözleri Kral'a kaydı. "Daha ölmedi mi?"

"Maalesef hayır," diye iç çekerek cevap verdim.

"Sen kazandın," dedi Kral aniden. "Savaşmadan gitmene izin vereceğim." Kaşlarım havaya kalktı. "Bırakacak mısın?"

Başını salladı ve elini uzattı. "Savaşta beni yendin. Bu sadece adil."

Ona baktım - ve ona - şüpheciliğim açıldı. Temkinli bir şekilde kendi parmağımı uzattım. Ben parmaklarımı onun bileğine dolayınca ve onunki de benimkine dolanınca kadar Kral heykeli hareketsiz tuttu. Diğer elini kalçasına götürdü ve beline kadar eğilerek selam verdi.

"Sadece bir şey var," dedi. "Babanın sana öğretmemiş olması gereken bir ders."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Gözlerini kaldırdı. "Bir kavgayı asla yarım bırakma."

Kolumu çekerek beni dengemi bozmaya zorladı. Ben tepki vermeden beni göğsüne bastırdı, elleri başımın iki yanına kenetlenmişti.

"*Diem!*" Luther bağırdı.

Sesindeki acı dolu panik, trajedinin her saniyesinde zamanı yavaşlatıyor gibiydi.

Kral'ın parmakları kafatasımı kazıyor. Heyecanlı kalp atışları sırtıma vuruyor. Kollarındaki kaslar boynumu kırmaya hazırlanırken geriliyordu.

O gün, o pis, umutsuz, Tanrı'nın unuttuğu hapishanede ölebilirdim.

Ama Fortos yanılmıştı-Andrei Bellator bana bu dersi vermişti. Bunu ve diğerlerini.

Bir süre için unutmuş olsam da, artık nereye gidersem gideyim kalbimde taşıdığım bir ders vardı.

Silahsız olmak ölüme meydan okumaktır. Akılla ya da silahla, her zaman hazır olun.

Yılların eğitimi içgüdüyle ateşlendi, en karanlık gecelerde bile yürüyebileceğim iyi aşınmış bir yol. Kral'ın kollarında iki büklüm oldum, dizlerim gevşedi. O karmaşada, ölümcül saldırısı bir anlık tereddütle duraksadı.

Yaklaştığı anda avucumun içine sakladığım, gölge gibi işlenmiş küçük bıçağımın kalçalarının tepesine derinlemesine saplanmasına yetecek kadar uzun bir süre.

İki büklüm oldu, elleri kasıklarına yapıştı. Bıçağı tekmeleyerek etine daha da sapladım. Kan donduran bir çığlıkla sırt üstü yere yığıldı.

"Bir Bellator'u asla hafife alma," diye mırıldandım.

Luther bakakaldı, neredeyse ölümümü izleyecek olmanın dehşetiyle yüzü hâlâ kül rengiydi. Annemin elinden düşmesine izin verdi ve annem ayağa kalktığında gördüğü manzara karşısında o da aynı Çığkınılığı yaşıyordu.

"Muhafızlar onu duymuş olabilir," dedim. "Gitmemiz gerek. Sihrimin tüm kan kilitlerini yakmasını ummak zorundayım."

"Yeterince kaldı mı?" Luther sordu. "Şimdiden çok kullandın."

Kaşlarımı çattım, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Tanrılığımı tükettiğim tek zaman babamın öldürüldüğü gündü. O zamanlar vücudumun ince büyümlü sinyallerine tam olarak dikkat etmiyordum.

Yine de bir şey hissettim. Şakaklarımın üzerinde acımasız bir baş ağrısının başlangıcı gibi sıcak bir baskı.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "Hadi gidelim."

Annem ayaklarını dikti. "Peki ya ölümlüler? Onlar olmadan buradan ayrılmayacağım."

Derin bir iç çektim. "Anne, anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ama-"

Bir şey ayak bileğime sürtündü. Bir çığlıkla geri çekildim, sonra Kral'ın bana doğru uzanan elini görmek için aşağı baktım. Vücudunun etrafındaki yakut kırmızısı göl, atardamarını hedeflediğimi doğruluyordu. Yavaş, boş göz kırpışları ve işkence dolu bakışları tenimi ürpertti.

"Sen," diye mırıldandı kısık sesle. "Sen..."

"Gidiyorum," diye bitirdim. Odak noktam anneme döndü. "Üçümüzün yapabileceğinden bile emin değilim-"

"Unutulmuşların Kızı."

Kanım buza dönüştü.

Kral'ın sesi değişmişti.

Sesinde yaralı bir şey yoktu, son nefesini verirken çıkardığı çingirak sesi de. Aslında sesi güçlüydü. İnanılmaz derecede güçlü.

İnanılmaz derecede güçlü. Ve inanılmaz derecede *eski*.

Tanrısallığım onun çağrısına uzun zamandır kayıp olan bir arkadaşa kavuşur gibi karşılık verdi. Heyecanla tenime sürtündü ve ürkütücü bir beklentiyle mırıldandı, sanki uzun zamandır arzuladığı bir ödül için zorlanıyormuş gibi.

Kral'ın teni parlamaya başladı. Gözlerinin kırmızısı, çalkantılı dumanlı bir griye dönüştü.

"Daha önce hiç böyle bir seçim yapmamıştım," diye gürleyen sesi salonda yankılandı. *"Bu benim için kolay bir seçim değildi. Sizin için de kolay olmayacak."*

Başımdaki baskı aniden artınca nefesimi içime çektim. Her ses çok yüksek, her koku çok zararlı olduğundan duyularım artmış ve aşırı yüklenmiş hissediyordum. Boğucu hava, nefes nefese kalan ciğerlerimin tam olarak içine çekemediği sıvı bir ateş denizine dönüştü.

"Ne seçimi?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Tanrısallığımın *sesi* cevap verdi. Çığlık attı ve bağırdı, fısıldadı ve şarkı söyledi, hepsi aynı anda ve bildiğimden bile emin olmadığım bir dilde.

Kral'ın teni neredeyse bakılamayacak kadar göz kamaştırıcı hale gelmişti. Kendi ellerime baktım, ikisi de eşit derecede, yıldız parlaklığında parlıyordu.

"Halkımı iyi koruyun," dedi Kral.

"KutsanmıŒ Kindred," diye mırıldandı Luther. "Sanırım bu-"

Bacaklarım titredi ve yol verdi. Öne doğru düştüm, taş kavrulan tenime karşı mutluluk verici bir soğuklukta ydı. Luther beni yakalamak için hamle yaptı ama gömülü bir içgüdüyle onu uzak tutmak için kalkanımı kaldırdım.

Kral'ın sırtı doğal olmayan bir şekilde gökyüzüne doğru eğildi. *"Kız kardeşimin sözlerini hatırla. Kardeşimin gazabından sakının."*

Basınç arttı, dayanılmaz bir acı açıklanamaz bir şekilde en tatlı zevkle karıştı. Işık etrafımda bir dalga halinde patladı ve delici bir çığlık attım.

Bana sahip çık, Unutulmuşların Kızı.

Ruhumun görmezden gelemeyeceği, *gelemeyeceği* bir çağrıydı bu. Gözlerimi kapattım ve teslim oldum.

Koridordaki ışık değişti; kör edici, uhrevi gümüş, güneşli bir altına dönüştü. Başımdaki güç hafiflemeye başladı, yine de ağır bir

Sanki alnımın üzerinde bir şey oturuyormuş gibi varlık oyalanıyordu. "Alevler adına," diye soludu annem.

"Kraliçem," diye nefes aldı Luther.

Gözlerimi açtığımda onu dizlerinin üzerine çökmüş, avuçlarını kalbine bastırmış halde gördüm. Sanki son derece kutsal bir şeye, Kutsal Anne'nin kendisi kadar hürmete layık bir şeye bakıyormuş gibi görünüyordu.

Kalkanımı bırakıp ona doğru sendeledim, sonra neredeyse yere düşmüş toprak ve taştan bir halkaya takılıp düşüyordum. Ani bir nefes alışla yüzüm döndü. Durduğum yerden bir çizgi halinde yükselen, hapishanenin tavanında bir tünel oluşmuştu. Güneşin aydınlattığı kusursuz bir gökyüzü dairesi, ışığını hapishane salonunun kasvetli ve loş merkezine yansıtıyordu.

Luther ayağa kalktı ve ruhumuzdan doğan, karGı konulmaz bir çekimle birbirimize doğru yürüdük.

"Aşkım," diye fısıldadı, "sen hayal ettiğimizden çok daha fazlasısın."

"Bana göstermek mi?"

Bir şekilde ne demek istediğimi anladı. Titreyen elimi tuttu ve sıkıca yanağına bastırdı.

Zihnimde bir görüntü belirdi; Umbros büyüm sayesinde Luther'in gözünden ben. Ateş kırmızısı bir korona vücudumu çevreliyor, parıldayan ışıltı yavaşça tenimden uzaklaşıyordu.

Başımın üstündeki tacım değişmişti. Yeni bir tepe oluşmuştu ve dikenli, yıldız benekli sarmaşıklar ve ışıltılı kristaller arasında zonklayan, karışık damarlardan oluşan bir halka örülmüştü.

Büyümü geri çektim ve bakışlarımız buluştu.

"Tacım," diye mırıldandım.

Luther şefkatle yüzümü avuçladı.

"Majesteleri... Az önce Fortos Kraliçesi oldunuz."

ÇAPTER ELLİ DÖRT

"Ama... Fortos Kraliçesi diye biri hiç olmadı."

Luther'in yüzü sevgiyle parlıyordu. "Sen hiçbir zaman çok iyi kurallara uyma konusunda."

Bu yeni yükün altında kendime olan güvenim sarsıldı. "Bunu istemiyorum," diye fısıldadım. "Lumnos'a bile iyi bir Kraliçe olamıyorum ve orası benim evim."

"Değişimin acısını başarısızlıkla karıştırma." Büyük, koruyucu elleri çenemin altından kıvrıldı ve yüzümü ona doğru eğdi. "Kimsenin beklediği Kraliçe olmayabilirsin ama ihtiyaç duydukları Kraliçe sensin."

Her zamanki dürtümün yükselen dalgasına karşı onun inancına bir cankurtaran botu gibi sarıldım. inkar etmek. "Belki de bu görüldüğü gibi değildir. Belki de ben..." Sözlerimi yarıda kesip Kral'a baktım. Göğsü yükselmedi, uzuvları kıpırdamadı.

Dikkatim anneme kaydı, annem tacımla ilgilenmekten çok Luther'in bağıparmaklarının tenimde güven verici vuruşlar yapmasıyla ilgileniyordu.

Birden kendimi yanlış bir şey yaparken yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi hissettim. Kendimi geri çekilmeye zorladım.

Hapishanenin çatısında patlattığım yeni tavan penceresine baktım. "Sorae için çok küçük ama belki kökler yetiştirebilirim, böylece yüzeye tırmanabiliriz."

"Ölümlüler olmadan olmaz," diye ısrar etti annem. O çenesi düşük, kaşları çatık, ayakları yere basan bakışları, onun sözünden çıkılmayacağını gösteriyordu. Ben bir katır kadar inatçıysam, annem bir dağdı.

Luther kaşlarını kaldırarak sadece bana baktı.

İçimi çektim. "O haklı. Onları bırakamayız." Ağrıyan şakaklarımı ovuşturdum. "Kraliçe olsaydım, serbest bırakılmalarını emredebilir miydin?"

"Burada Fortos'ta yakalanmadıkları sürece, gitmelerine izin vermek için diğer Kraliyetlerin onayına ihtiyacınız var."

"Ya yine de gitmelerine izin verirsem?"

Bana karanlık bir bakış attı. "Fortos Soyundan gelenler kendi kurallarına göre yaşar ve ölürlər. En son bir Fortos Kralı yasaları çiğnediğinde, kendi adamları onu dörde böldü ve parçalarını bir sonrakine uyarı olarak astı."

"Çok güzel," diye mırıldandım, tacı saklayarak. "Sanırım herkese iyi haberi vermeden önce bir süre bekleyeceğim."

Kral'ın cesedine doğru ilerlemeye başladım. Ayak parmaklarım kanlı hendeğin kenarına değdiğinde, kaslarım beklenmedik bir şekilde kilitlendi. Babamın ölümüyle ilgili anılar, ayaklarımın dibindeki tüyler ürpertici sahnenin üzerine acı verici bir şekilde bindirilerek içimde sarsıldı.

Kan gölü. Boş bakışlar. Cinayet silahı hala cesetten çıkıntı yapıyordu.

Bacaklarım hareket etmeyi reddederken avuçlarım terlemeye başladı. Luther'in elleri beni sabit tutmak için kollarımı kavrayana kadar titrediğimi fark etmedim.

Beni nazikçe uzaklaştırdı. "Bu o değil."

Sertçe başımı salladım, açıklama yapmadan anladığı için minnettardım. Luther beni babamın cesedini görmekten vazgeçirmek için çok uğraşmıştı. Çoğu gün, keşke ona izin verseydim diye düşündüm.

"Öldüğünden emin olun," diye kekeledim. "Nabzını... kontrol et-"

"Edeceğim." Beni anneme doğru hafifçe itti.

Yanına gittiğimde yüzümü endişeyle inceledi. "Daha önce hiç can aldın mı?"

"Evet," diye itiraf ettim, yüzümü buruşturarak. "Ama bu yüzden değil-" Durakladım. Gözlerim onunkilerle buluştu. "Öyle *mi*?"

Derin bir iç çekti. "Evet, Diem. Birçok kez."

Cevabı beni sarstı. Muhafızlar'daki rolünü öğrendikten sonra elbette şüphelerim vardı ama onun bunu doğruladığını duymak...

Kafamda, annem sıkı sıkıya tanımlanmış duvarlar içinde var oldu. O bir *şifacıydı* - *şifacı*, tüm ölümlü şifacıların bağlı olduğu standart. Hayatını kurtarabildiği her yerde hayat kurtarmaya adanmıştı. Bu onun her şeyiydi, her zaman olduğu şeydi.

Onu üzerine oturttuğum kaide gözlerimin önünde enkaza dönüşürken, tanıdığımı sandığım kadının hiç var olup olmadığını merak ettim.

"Kimsin sen?" Nefes aldım.

"Ben senin annenim. Her zaman tanıdığın aynı kadınıam." "Bunun doğru olduğundan emin değilim."

Yüz hatları gerildi. Elime uzandı ama ben geri çekildim. Luther bize katılırken, "O öldü," dedi. "Cesedi yakmalıyız. Eğer Askerler onu görürse, dışarı çıkmak çok daha zor olacak."

Arkama bakmadan elimi Kral'a doğru kaldırdım ve Ignios alevinden bir patlamayla onu ateşe verdim.

Biraz utanç ya da tereddüt hissetmeyi bekledim ama böyle bir şey hissetmedim.

Aslında, az önce aldığım hayatı düşündüğümde, hiçbir şey hissetmedim.

Ve bu beni en çok korkutan şeydi.

Üstümüzdeki hareket gözüme çarptı. Duman tavandaki deliğe doğru yükselirken, meraklı yüzler deliğin kenarından aşağıya bakıyordu.

Luther ve annemi alıp hızlı adımlarla ölümlülerin kafeslerine doğru yola çıktım. "Onları Fortos'tan çıkarmak kolay olmayacak. Gryvern'im hepsini taşıyamaz."

Annem, "Sınıra kadar bizi korursanız, onları oradan alabilirim," dedi.

"Biz mi?" Başım ona doğru döndü. "Teller'a seni bugün eve getireceğime söz verdim."

"Onları öylece bırakamam. Onlar benim halkım. Bana ihtiyaçları var." "*Ailenin* sana ihtiyacı var," diye tersledim. "Aylardır sana ihtiyacımız var."

"O zaman birkaç gün daha bekleyebilirsin." Sanki mantıksız davranıyormuşum gibi bana kızgın bir bakış attı. "Ben iyi olacağım. Lumnos ormanlarında gizlice dolaşmaktan daha büyük tehlikelerin üstesinden geldim."

Aval aval ona baktım, sonra destek için Luther'e baktım. Önüne bakıyordu, dudakları köşeden yukarı kıvrılmıştı.

"Bundan zevk mi alıyorsun?" Ona tısladım.

"Annenin kızına ne kadar benzediğini fark ediyorum." Gözlerinde kahkahalar parlıyordu, bakışlarımın arasından fırlayan hançerlerden etkilenmemişti.

Bir fikir oluşmaya başladı.

"Onları sınıra götüreceğim," dedim anneme, "oradan da bir rehber ayarlayacağım. Ama sen de bizimle geliyorsun." İtiraz etmeye başladı, ben de sözünü kestim. "Buraya gelmek için çok fazla fedakârlık yaptım. Şimdi sensiz gitmiyorum."

Ölümlüler bizim gelişimizle canlandılar ve Kral'ın yokluğuna dikkat çekmek için başlarını öne eğdiler.

"Bir anlaşma yapmak istiyorum," diye duyurdum onlara.

"Alçalmışlarla pazarlık yapmayız," dedi biri sertçe. "Özellikle de Crown'larla."

Anneme cephaneliğimdeki en iğrenç "*sana söylüyorum*" ifadesini fırlattım.

"Güzel," dedim, "çünkü bu bir pazarlık değil. Eğer buradan canlı çıkmak istiyorsanız, hepiniz nefret ettiğiniz bir şeyi yapmak zorundasınız: Türemişlere güvenmek." Kendimi ve Luther'ı işaret ettim. "Bize ve size güvenmenizi söylediğim diğer herkese."

Kafalar hararetle sallandı, protesto mırıltıları gürültüye dönüştü. Luther kollarını kavuşturmuş, bakışlarını dikmişti.

"Biraz daha az korkutucu görünmeye çalışabilirsin," dedim nefesimin altında. "Onları kazanmaya çalışıyorum."

"Sen bakmadığın zaman sana nasıl baktıklarını görüyorum. Göz korkutucu olmak daha akıllıca bir seçim."

Annem yüksek sesle, "Ona güvenmiyorsan bana güven," dedi. "O benim kızım. Onun kalbini bilirim."

"Peki ya o?" diye sordu bir ölümlü.

Luther'le birbirlerine düşmanca bir gerginlikle baktılar.

"Diğer ölümlülere yardım etti." Yavaş, sarsak temposu her kelimenin özenle seçildiğini gösteriyordu. "Size zarar verme niyetinde olduğundan şüpheliyim."

"Tam bir onaylama," diye mırıldandı

Luther. "Beni suçlayabilir misin?" diye sessizce tersledi.

Luther'in çenesi boyunca kaslar seğirdi. Beni aralarındaki ilişkinin her zaman dostça olmadığı konusunda uyarmıştı ama nasıl olup da birlikte çalıştıklarını anlamakta güçlük çekiyordum.

"Bizden çok daha az güvendiğiniz Türemişler olacak," dedim. "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim, ama onlara zarar vermeye niyetliysen onlardan sana yardım etmelerini de isteyemem."

Ölümlü bir adam öne çıktı, kahverengi gözlerini bana dikti. "Bir anlaşma yapmak istediğini söylemiştin. Karşılığında ne istiyorsun?"

Ağır bir iç geçirdim. "Türemişlere güvenmeme nedenlerinizi biliyorum. Hepsini paylaşıyorum. Ele alınması gereken çok ama çok fazla yanlış var. Muhafızların ölümlüler için adalet getirme misyonuna inanıyorum ama bazı Muhafızlar tüm Türemişler ölene kadar durmayacak."

Mırıltılar -çok fazla anlaşma- grup içinde gürledi ve midemi taş a çevirdi.

"Sence orada duracaklar mı?" Ben zorladım. "*Farklı* gördükleri herkesin ölmesini istiyorlar. Cinsiyetiniz, ten renginiz ya da ait olduğunuz bölge nedeniyle sizi farklı bulduklarında ne olacak? Ya da taptığınız tanrılar veya sevdiğiniz insanlar? Kindred'lerin yaptığı büyük bir adaletsizlikti ama onlar gelmeden önce ölümlüler tam da bu şeyler yüzünden birbirleriyle savaşıyorlardı. Buna da tahammül edemeyiz. Adaletsizlik bizim *gerçek* düşmanımız değil mi - her ne şekilde olursa olsun ve kimden gelirse gelsin?"

Ölümlüler birbirlerine bakarken sessizleştiler, pek çok gözde isteksiz bir anlaşma titreşiyordu.

"Türemişlerin adaletsiz yönetimine karşı bir ordu kuracağım, bunun için sana söz veriyorum. Ancak benim uğruna savaştığım dünya, damarlarındaki kan ne olursa olsun *herkesin* eşit olduğu bir dünyadır. Nefreti yol gösterici ışığımız yapmayalım. Sevgiyi seçelim. Adaleti seçelim. Seçelim..." Gümüşü ışıkt a gördüğüm o garip huzuru düşündüm. "...*dengeyi*. Bir gün hepimiz seçimimiz için Sonsuz Alev'e hesap vereceğiz. Bu benim seçimim."

Ölümlüler	kararsız
görünüyordu.	Annem
şaşkın	görünüyordu.
Prens im	gururlu
görünüyordu.	

"Yani buradan çıkmak istiyorsak ordunuza katılmak zorunda mıyız?" diye sordu adam. "Sizi zorlamayacağım," dedim hemen.

"Gözlerinizdeki ateşi görüyorum. Biliyorum bir kılıç alıp savaşmak istiyorsun. Tek istediğim onu benim için kullanmayı düşünmen."

Cevap vermeleri için yalvararak daha fazla zaman kaybetmedim. Eğer onları gerçekten kazanmak istiyorsam, kendimi sözlerle değil eylemlerle kanıtlamalıydım.

Demir parmaklıkların arasından geçip onları eriterek çamur birikintilerine dönüştüren yakıcı ıGık halatlarını kaldırdım, sonra Luther ben kalan yaraları iyileştirmek için etrafı dolaGırken nöbet tuttu.

Kral'ın ihmali onları zayıf ve bir deri bir kemik bırakmıştı. Su yaratmak için Meros büyüsünü kullandım -şaşırtıcı derecede kolay- ve yiyecek yaratmak için Arboros büyüsünü kullandım -şaşırtıcı derecede zor. Taştan taze meyve filizlendirmek için toprağı çağırduğım da, bunun yerine kafesleri bir karahindiba tarlasıyla doldurdum. Besin için çok az şey yaptı ama ruh hali için harikalar yarattı. Çocuklar kıkırdarak odanın içinde koşturdular,

kabarık çiçeklerden avuç avuç kaptılar ve tohumlarını havaya savurdular.

"Teşekkür ederim," dedi ölümlü bir kadın yanımda onları izlerken. Karamel kahverengi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Uzun zamandır gülmek için bir sebepleri olmamıştı."

Hüzünle gülümsedim. "Hepinize yapılanlar için özür dilerim. Her şey burada ve şimdi sona eriyor."

Kısa siyah saçlarını kulaklarının arkasına topladı ve elini uzattı. "Ben Runa."

Başım la onayladım. "Bana Diem de."

"Gerçekten de diğer Kraliyetler'le savaşıacak mısın Diem?" diye sordu.

"Öyleyim." Ona temkinli bir bakış attım. "Ama gerekirse Muhafızlarla da savaşırim."

Düşünceli bir şekilde dudağını çiğnedi. "Ve tüm bu olanlardan sonra bir gün hepimizin barış içinde yaşayabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim." Bakışlarımı çocuklara çevirdim. "Ama sanırım denemeyi onlara borçluyum."

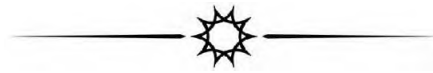
Dikkatim Luther'e kaydı. Oynayan çocuklara göz ucuyla bakarken göz korkutucu bakışları yumuşamış, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirmişti.

Hâlâ kimseden iz yok mu? Düşüncelerini sordum.

Mutluluğu kayb oldu. Başını salladı, yüz hatlarındaki huzursuzluk benimkinin bir yankısıydı.

Yerdeki patlamamdan sonra, askerlerin bir şeyler bilmesi gerekiyordu. yanlış gitmişti. Neden gelmemişlerdi? Ne yapıyorlardı?

Ortaya çıktığımızda neyle karşılaşacaktık?

"Bizi dışarıda bekliyor olacaklar," dedi annem sağımda adım atarken, Luther solumda bana katıldı. Ölümlüler arkamızdan sıkıca toplanmış bir grup halinde geliyor, duymamaya çalıştığım sessiz şüphelerini fısıldıyorlardı.

"Biliyorum," dedim.

"Silaha ihtiyacımız olacak."

"Biliyorum."

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Silah almak için."

Beklentiyle bana baktı. Ayrıntıya girmedim.

"Diem, bir plana ihtiyacımız var."

"Bir planım var. Göreceksin."

Kral'la dövüştüğüm koridor, sönmekte olan ateşin çıtırtısı ve ara sıra bıraktığım delikten düşen toprağın hışırtısı dışında sessizdi. Açılışından süzülen ışık sütunu neredeyse ilahi görünüyordu - tanrılar yaptığım şeye gülümsüyor, katliamı kutsuyorlardı.

Kaslarım sertleşti. Döndüm ve yürümeye devam ettim.

"Delikten kaçacağımızı sanıyordum?" diye sordu annem.

"Öyleyiz."

"O zaman nereye gidiyoruz?" "Göreceksiniz."

"Diem, bu senin ve Teller'in çocukken oynadığınız oyunlar gibi değil. Bu gerçek. Hayatlar tehlikede."

Kendimi tutmanın verdiği güçle çenem ağrıyordu.

Bazı günler tüm Emarion'da hayatı benim başarı ya da başarısızlığıma bağlı olmayan tek bir kişi bile yokmuş gibi geliyordu. Bu, her düşünce için sürekli bir noktalama işareti, her gülümsemenin köşelerini aşağı çeken bir ağırlıktı.

"Diem." Kolumu yakaladı. "Tatlım, bu ciddi bir mesele."

"Bunu bilmediğini mi sanıyorsun?" Luther test edercesine söyledi.

"Yetiştirdiğin kadına biraz inancın olsun."

Onu yere atıp hemen orada yakalayabilirdim.

Kadın ona karşı çıktı. "Bu senin için sorun değil mi?" "Elbette. O benim Kraliçem."

"Daha önce hükümdarına itaatsizlik etmekte hiç zorlanmamıştın."

Sesinde bir suçlama tınısı vardı.

"Diem Ulther değil." Eli benimkini okşadı. "*Birçok* nedenden dolayı."

Aradığım koridora ulaştık ve yüzümü ona döndüm. "Burada onlarla mı kalacaksın?"

Kaslarını çattı. "Silahım ya da büyüm yok. Askerler gelirse yapabileceğim pek bir şey yok."

İstifa etmiş gibi bir iç geçirdim. "Bu konuda..."

Gözlerim kapandı. Ben içime çekilirken tanrısallığım merakla boynunu bükte. Zifiri karanlık bir odada bir şamdan gibi ruhumda parlayan gizli Taç'la birlikte, onun dehşetiyle yanından geçip gittim.

Bulup bulamayacağımı merak ettim -bir yanım bulamayacağımı umuyordu- ama yine de ben daha sormadan bir şekilde niyetimi bilerek elime doğru yükseldi.

Dövme büyüsü.

Toprağın içine işlemiş olan o uğultulu, karıncalı enerji, Kindred'in büyüsünü kıtanın dört bir yanına yayarak Dövme büyüsünün şartlarını yerine getiriyordu.

Onu sadece bir kez, Yükseliş Balomdan hemen önce kullanmıştım. O gece kenarları çok netti, diyarın sınırlarına, hem karaya hem de denize doğru akan bir akıntıydı. Büyüsü saftı, görünüşte sonsuz bir kuyu gibiydi, diyar boyunca pürüzsüz ve zengin bir şekilde akıyordu.

Bu sefer çok farklı hissettiriyordu, tıpkı kenarları iplik iplik yıpranmış, yırtıklarla dolu ve soğuk havanın altından sızıp sıcaklığını bozmasına izin veren dikişleri sökülmiş, yıpranmış bir battaniye gibi. Ve erişim alanı Fortos sınırlarında durmuyordu. Lumnos'a ve ötesine kadar uzanıyordu.

Bununla birlikte, bir şey çok aynı hissettiriyordu: Bu sihir herkesin görmesi için değildi. Sadece efendisi. Sadece onun tacı.

Sadece *ben*.

Bunun kesinliği başımı öne eğdi. Luther'in sert bir kozanın içine hapsolmuş aurasını arayıp buldum ve paramparça ettim. *Ondan gelen* gelgit dalgası serbest kaldı ve ben de *onun* okşayışını acı tatlı bir rahatlamayla karşıladım.

Nefesini içine çekti, gözleri büyüsünün ani geri dönüşüyle parlıyordu. "Doğru o zaman. Sen Fortos'un Kraliçesisin."

Yutkundum, başımı salladım, çatışmayı yüzümden uzak tutamadım.

Belli belirsiz gülümsedi. "Bir orduya ihtiyacın vardı. Kutsanmış Akrobaların mizah anlayışı vardır."

"Keşke şaka hep bana yapılmasaydı."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve yüzünü benimkine doğru indirdi. "Siz buna layıksınız Kraliçem. Kindred bunu görüyor, ben de öyle."

Ona yaslandım, sıcaklığını, inancını, sevgisini içime çektim ve önümüzdeki savaşta ruhumu korumak için ihtiyaç duyduğum zırhı oluşturmasına izin verdim.

Annem boğazını temizledi.

İkimiz de kaskatı kesildik. Kendimi soyunmaya zorlarken parmaklarım onun parmak uçlarını sıyırdı.

"Burada bekleyin," dedim ikisine de.

Duyulmayacak kadar uzaklaşana kadar koridorda ilerledim, sonra demir bir kapının önünde durdum. "Konuşmak istiyorum," diye seslendim.

İki donuk yeşil göz karanlıktan boş boş bakıyor, anladıklarına dair hiçbir işaret vermiyordu.

Izgaradan uzandım ve kirli duvarların üzerinde loş bir ışık saçan bir tutam parıldayan yıldız yarattım.

"Kral burada değil," dedim sesimi yumuşatarak. "Yalnız döndüm. Size yardım etmek istiyorum."

Adam hareket etmedi. Hücresinin durumuna bakılırsa, çok uzun zamandır hareket etmediğinden emindim.

"Neden burada olduğunu biliyorum," diye devam ettim. "Ölümlülerin Faunos'tan çıkmasına yardım ediyordun. Sınırın çok ötesine geçtin ve ordu seni yakaladı."

Sözlerim, bilgiyi sızdırmak için zihnine girdiğimi gizlemek için dikkatli bir danstı. Bu izinsiz girişten gurur duymuyordum ama bu riski almadan önce emin olmam gerekiyordu.

"Beni iyileştirmeye çalıştın," diye mırıldandı adam, sesi kullanılmamaktan boğuklaşmıştı. "Bunu hissettim."

Yüzümü buruşturmakla savaştım - sırrımı saklamak için çok fazla. Kolumu ona doğru uzattım. "İstersen seni şimdi iyileştirebilirim."

Sanki binlerce kilometre ötedeymiş gibi kasvetli bir şekilde elime baktı.

"Yürüyebilir misin?" Ben sordum.

Bacaklarının üzerine örttüğü tuniği geri çekti. Doğal olmayan bir açıyla dönmüşlerdi ve bir bacağın bükülmesi gerekenden daha fazla yerden bükülmüşlerdi. "Koşamayayım diye beni böyle iyileştirdiler."

Bir dizi küfür mırıldandım. Geri çekilip kapıya baktığımda tanıdık siyah bir disk gördüm.

Elimde bir gölge bıçak şekillendi. Başparmağımın üzerinden birkaç kez çektim ama hiçbir etkisi olmadı, içten içe tanrısallığımla gardını indirmesi için didiştim. Sonunda, tenimde kırmızı bir nokta birikti. Onu pürüzsüz dairesel plakanın üzerinde gezdirirken nefesimi tuttum.

Kapı açıldı ve adamın gözleri büyüdü. "Nasıl?"

Cevap vermemeyi tercih ettim. Yanına çömeldim, ellerim onun üzerinde havada asılı kaldı. "Alabilir miyim?"

Ağzı açık kaldı ve nutku tutuldu ama başını sallamayı başardı. Avuçlarımı buz gibi tenine bastırdım ve büyümü bacaklarına gönderdim.

Bu daha önce yaptığım hiçbir iyileştirmeye benzemiyordu. Yaraları onarmak kolaydı - vücut zaten ne yapması gerektiğini biliyordu, benim sihrim sadece onun doğal güdüsünü besliyordu. Ama bu Fortos "şifacılarının" -bu *unvanı hak etmiyorlar, diye* düşündüm acı bir şekilde-acımasız çalışmaları, vücudunu ezilmiş uzuvlarının zaten iyileşmiş olduğuna ikna etmişti. Susuzluk ve yetersiz beslenmeden kaynaklanan hasarı yatıştırabilsem de bacakları değişmemiştir.

Dövüş.

Kızgınlığımı öfkeli başını kaldırırken *sesim de* öfkemle birlikte parladı. *Yıllarca* eğitim alabilirdim, böylece bunun gibi ileri düzey sihirler kavrayışımın çok ötesinde olmazdı. Annem büyümemi engellemiştir ve bunun bedelini ödeyen sadece ben değilim.

Dövüş.

Yıllar boyunca acı çekerken izlediğim tüm hastalar, rahatlamalarının anahtarı kanımda uykuda duruyordu.

Yapabileceğim daha fazla şey olmasını dileyerek yasını tuttuğum tüm gereksiz kayıplar.

Son anlarında tuttuğum tüm eller, benim tek bir düşüncem ölümü durdurabilirdi.

Dövüş.

Ona yardım et, tanrılığımıza yalvardım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama sen

Ya

p. Cevap gelmedi.

Hayal kırıklığımı yakıtı dönüştürdüm ve vücuduna daha fazla büyü boşalttım.

Zihnimin gerisinde, göğsümde oluşan boşlukla ilgili küçük, gergin bir çan çaldı. Onu ittim, bu adamı Fortos'un canavarlarına terk etmeyi reddettim.

Düşün Diem, dedim kendime. Sen bir şifacısın. Bunu ellerinle onarabiliyorsen, sihrinle de onarabilirsin.

Çenemi sıktım, daha derine daldım. Bu kez, şifacı içgüdülerimin bana rehberlik etmesine izin verdim, ölümlü yetiştirilme tarzımı Alçalmış yeteneklerimle ördüm. İnsan bedeni üzerine yıllarca yaptığım çalışmalar bana yol gösterdi, kırık olduğunu bildiğim kemikleri ve eklemlerin tam olarak doğru olmadığı yolları belirledim. Büyüme talimatlar verdim - açık ve net, cesaretlendirici ve kararlı - merkezdeki kursiyerlere öğrettiğim gibi.

Savaş, diye *seslendi*.

İyileş, hemen geri istedim.

Adam aniden boğuk, kan donduran bir çığlık attı. Dondum kaldım, paniğe kapıldım, son derece yanlış bir şey yaptığımdan emindim - ta ki göğsümde bir kıpırtı hissedene kadar. Tanrısallığım derisinin altına aktı ve emirlerime itaat ederek çalışmaya başladı: kemikleri yeniden biçimlendiriyor, yerlerine yerleştiriyor ve körelmiş kasları onarıyordu. Son ve sınırsız bir güç darbesi verdim ve odada bir ışık yanıp söndü.

"Kutsanmış Kindred," diye soluk soluğa kaldı adam. "Sen... sen beni iyileştirdin. *Beni iyileştirdin!*"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve muzaffer bir kahkaha patladı. "Lumnos'un memeleri," dedim sırtarak. "Bunun gerçekten işe yarayacağından emin değildim."

Öne atıldı ve kollarını belime dolayarak başını yanıma gömdü. "Sen Kindred tarafından gönderilmişsin. Yıllardır yürümemiştin."

"Onlarca yıl mı?" Boğuk bir sesle söyledim. Yaşadığı dehşet karşısında kalbim paramparça oldu. "Adın ne senin?"

"Enness, Majesteleri-" Kasları çatıldı ve başımın üzerindeki artık boş olan noktaya baktı.

Elini tuttum ve yüz ifadesindeki soruyu görmezden gelerek sıktım. "Ben Diem, Enness. Sana yardım edebildiğim için çok mutluyum. Şimdi, *yardıma* ihtiyacım var."

"Herhangi bir şey," diye nefes aldı.

"Bu hapishaneden çıkarmam gereken çok sayıda ölümlü var. Kaçmana yardım edersem, eve dönene kadar onları korumak için büyüünü kullanır mısın?"

Omuzları düştü. "Büyüm yok. Bize ilaç verdiler-"

"Flameroot," diye mırıldandım, hatırlayarak. Dudağımı çiğnedim. "Merak ediyorum..."

Büyümün tekrar içine akmasına izin verdim, bu sefer kanına odaklandım. Flameroot'un varlığının damarlarında aktığını hissettim, ama tıpkı tanrı taşının toksini gibi, büyüüm de onun dokunuşuyla bozuldu.

Ama ışık... garip, gümüşü ışık. *Denge* isteyen ışık. Esrarengiz bir önsezi beni gözlerimi o yöne çevirmeye itmişti ama bunu sadece ölüm kalım söz konusu olduğunda kullanmıştım.

Buna odaklandım-kaçınmak istediğim gereksiz trajedilere. Neşesiz hücrelerde sıkışıp kalmış çocuklar. Fortos düzlüklerine dağılmış parçalanmış bedenler. Sevgili Lumnos ormanlarına saçılmış cesetler. Kalbime, sihri, tanrılara yalvardım, anahtarın hangisinde olduğunu bilmeden - *bunu yapmama* yardım edin. *Hepsini kurtarmama yardım et.*

Uzun zamandır sönmüş bir ateşin için için yanan son közü gibi, içimde zayıf bir ışık yandı. Onu yakınımda tuttum, ellerimin arasına aldım.

İnatçı ışıltısını canlı tutan nefes. Sihrimin onun taşıyıcısı olmasına izin verdim ve avuçlarımdan bir kıvılcım geçirdim. Enness'in tenine değdiği anda, kısa süreli bir gümüş ışık patlamasıyla aydınlandı.

Karşılıklı şok içinde birbirimize baktık.

Ona göz kırptım. "İşe yaradı mı?"

Gözlerini kırptırdı. "Bilmiyor musun?"

Omuz silktim. "Büyü kullanma konusunda biraz yeniyim."

Aniden güldü, sonra şaşkınlıkla doğruldu. Yürümeyeli onlarca yıl olmuştu - *gülmeyeli* ne kadar olmuştu?

Avucunu uzattı. Hücresindeki çatlaklardan kıvrılan yeşil sarmaşıklar süzüldü. Canlı yapraklar ve salkım salkım üzümler filizlendi. Bir tanesini koparıp ağzına attı. Ardından gelen inilti ahlaksızlığın sınırındaydı.

"Kutsal Anne, bunu özlemişim," diye iç geçirdi, gözleri parlak bir zümrüt yeşiline dönüştü.

"Enness, kabalık etmek istemem ama... bu büyüü meyve yetiştirmekten daha fazlası için kullanabilir misin?"

"Yani, Fortos Soyundan gelenlerle savaşabilir miyim?" Başımı salladım ve o da gülümsedi. "Savaşabilirim. Ve açıkçası, bundan daha çok yapmak istediğim bir şey yok."

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve kendini toparlarken onu kucakladım. "Senin gibi başkaları da var mı? Bu ölümlülere yardım etmek için güvenebileceğim herhangi bir Alçalmış?"

Ağır bakışları az önce açtığım kutu hakkında hiçbir fikrim olmadığını gösteriyordu. "Kaç tane alabilirsin?"

"Alabildiğim kadar."

Sertçe başını salladı. Benim yardımımıyla sendeleyerek hücresinde çıktı ve koridora girdi. Vücudu şiddetli bir şekilde titriyordu ve ben de telaşla ona baktım.

"Ben... Ben hiç düşünmemiştim..." Bir damla gözyaşı serbest kalıp yanağından süzülürken koridora baktı. "İnsanlar burayı terk etmez Diem. Bizi buraya ölmemiz için getirdiler."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve onu kendime yakın tuttum. "Artık değil."

ÇAPTER ELLİ BEŞ

Enness ve ben hapishanede hücre hücre dolaşarak yolumuza devam ettik.

Çoğunlukla gardiyanlar tarafından terk edilen mahkumlar bir tür Yıllar boyunca aile. Enness her ismi ve her suçu, güvenilebileceğim kişileri ve geride bırakmam gereken tehlikeli birkaç kişiyi biliyordu. Onun iyi niyetine inansam da, Umbros sihrimi sessizce kullanarak her bir kişinin sözüne güvenilebileceğime dair verdiği sözün dürüstlüğünü doğruladım.

Sayımız şok edici bir boyuta ulaştı. Belki de bu kadar şaşırmamalıyım. Her diyarın kendi hapishaneleri ve cezaları vardı; buraya gelenler ya orduya ya da yabancı bir kraliyete sığınmış oluyordu. İşin içinde ölümlüler olmadığı sürece her iki sonuç da yaygın değildi.

Hikâyeleri Kraliyetler hakkında değerli bilgiler veriyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbir Umbros Kraliçesi ya da Ignios Kralı tarafından yakalanmamıştı, her ikisi de hedeflerini Fortos'a teslim etmektense öldürmeyi tercih ediyordu. Lumnos'tan da hiç kimse yoktu, ancak Luther'in yıllarca süren müdahalesinin işin içinde olduğundan şüpheleniyordum. Çoğu Sophos, Meros, Montios ve Faunos'tan ele geçirilmişti ve kraliyetleri kurallara göre oynamaktan memnun görünüyordu.

Yaralarımı iyileştirdikçe, göğsümdeki oyuk daha da ağırlaştı. Tanrılığımın sesi giderek uzaklaşıyordu ve yorgunluk beynimi bulanıklaştırmış, hareketlerimi yavaşlatmıştı. Durmak ve gücümü korumak için daha iyi bir karar vermek için mücadele ettim, ancak bu iyi insanları geride bırakmak anlamına geliyordu ve yaşadıkları sefaleti ve karşılaştıkları işkenceyi gördükten sonra, uzaklaşmaya dayanamadım.

Koridorun sonunda ölümlüler hissedilir bir korkuyla onları izliyordu. İnenlerle birlikte onlara katıldığımda, havadaki gerilim boğulacak kadar artmıştı.

"Ama onlar suçlu," dedi birisi. "Tehlikeli olanlar."

"Hepiniz de öylesiniz," dedim kuru bir sesle.

"Kendi türleri tarafından bile güvenilmezken onlara nasıl güvenebiliriz?"

"Belki de onların türüne güvenmemek iyi bir şeydir," diye önerdi Runa. Ona minnettar bir gülümseme gönderdim.

Bir dizi kahverengi göz annemin üzerine dikilmiş, ipuçlarını almak için ona bakıyorlardı.

Kollarını kavuşturdu, dudaklarını büzdü. Ona duyduğum öfke hâlâ derimin altında kaynıyordu. Zihnine girip onlara ne kadar ihtiyacımız olduğunu, kurtarılmaya değer olduklarını, onun için küçük önyargılardan daha iyisini düşündüğümü anlatmayı düşündüm. Tam öfkemi yenmek üzereyken öne doğru yürüdü ve Enness'e elini uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi basitçe. "Yardıminız için minnettarız."

Kolay bir gülümsemeyle sıktı. Koridor boyunca kaslar gevşedi ve endişe azaldı, bunlardan en önemlisi de benimkiydi. Planımın detaylarını açıklarken yeni birleşen grubu koridorda yönlendirdim.

Kralı öldürdüğüm koridordaki yanmış kemikleri ve kan gölünü gördüklerinde şüpheli bakışlarını hissettim ama ya benden korktukları için ya da yaptığım şeye kayıtsız kaldıkları için kimse bir şey söylemedi. Birkaç ölümlü çocuk büzüşerek uzaklaştı ve bir Meros Alçalmış bir su dalgası getirerek yaptığım katliamın kalıntılarını bir kapının altına süpürüp gözden uzaklaştırdı.

Avuçlarımı tavandaki açıklığa doğru kaldırdım ve Arboros büyüü yaparak hapishanenin zeminine kadar uzanan ip gibi kökler yarattım. Enness ve başka bir Arboros Alçalmış da ipleri kalınlaştırmak ve tırmanmayı kolaylaştıracak düğümler atmak için bana katıldı.

Luther'in eli koluma dolandı. "Büyün azalıyor," dedi, diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle. "Bunu auranda hissedebiliyorum. Bırak da Alçalmışlar seninkini güçlendirmek için sana biraz sihrimizden versin."

Başımı salladım. "Ölümlüleri korumak için yapabileceğin tüm büyüye ihtiyacın olacak ve benim de Lumnos'ta yollarımız ayrıldığında o Alçalmışların güçlü olmasına ihtiyacım var."

Luther'in kağları çatıldı, herkesin zararına da olsa beni güvende tutma içgüdüsünün çatılgmasıyla kasları seğirdi.

Zorla gülümsedim. "İyi olacağım. Büyüleri bana zarar veremez." "Ama silahları zarar verebilir," dedi karanlık bir sesle.

Başparmağı bileğimde gezindi. Her nasılsa bu basit hareket bana son derece samimi geldi, yanaklarım kızardı ve tenimde bir sıcaklık oluştu. Kalbim, yüzleşmek üzere olduğumuz savaşıla hiçbir ilgisi olmayan bir koşuya başladı.

Daha yakına eğildim, göğsüm onunkine değiyordu. "Çene yukarı, Prens. Sadece senin için bir gösteri yapmak üzereyim."

Gözleri dudaklarıma kaydı ve parladı. Ona doğru uzandım, ağzını dudaklarımda hissetmek için can atıyordum ama göz ucuyla annemin bakışları sessizliğin içinde bir siren gibiydi. Birlikte çalışmalarına ihtiyacım vardı - bu özel bombayı patlatmak biz kaçana kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Eğer kaçarsak.

Seni seviyorum, dedim zihnine. Ne olur ne olmaz.

Açlığı daha derin bir şeye dönüştü. İsteksizce bıraktı ama parmak eklemleri sessiz bir tepki olarak koluma sürtündü.

"Manzaranın tadını çıkarın," diye mırıldandım asmayı tutup tırmanmaya başlarken.

Kenara yaklaştığımda hava ürkütücü derecede sessizdi. Ne sesler, ne koşma sesleri, ne de eğitim alanlarından gelen bıçak şakırtıları vardı. Ağır bulutlar gün batımını gizliyordu ve gökyüzü düz, uğursuz bir griye bürünmüştü.

Sorae'ye doğru bir düşünce fırlattım. Silueti başımın üzerinde yükselirken kanat çırpışları sessizliği bozdu.

Şimdi, emrettim.

Kulakları sağır eden bir hırıltı havada dalgalandı. Başımı yerden kaldırdım ve yüzümdeki kan çekildi.

Askerler.

Askerler ve daha fazla asker.

Daha önce gördüğümüzden çok daha fazlası.

Yüzlerce, belki binlerce. Ölümlü ve Soylu.

Açılışın etrafında devasa bir çember. Silahlar çekildi, kalkanlar açıldı, büyü yapıldı.

Sorae'nin dikkat dağıtıcı etkisinin etkisi geçmeden çılgınca eğildim ve yükselen, yakıcı bir korku seline karşı nefes nefese kaldım. Kendi hayatım için değil ama bana bakan yüzler için - onları özgürlüğe götürmem için bana güvenen insanlar için - tutabileceğimden pek emin olmadığım bir yemin.

Luther'e gördüklerimin bir resmini gönderdim ve - Tanrı onu korusun - hiçbir tepki vermedi. Sadece başını salladı ve diğerlerine dönerek bilmeleri gerekenleri sakince iletti.

Yüzeyin hemen altında sallanırken tırnaklarım lifli köklerin derinliklerine battı ve titrememin azalmasını diledim. Bir rüzgâr örgümden kurtulan saçlarımı savurdu ve babamın sözleri fısıldayan esintiyle etrafımda dönmeye başladı.

Eğer sayıca azsanız veya bunalmışsanız ya da her şey kaybolmuş gibi görünüyorsa, sadece ilerlemeye devam edin. Son nefese kadar ilerleyin.

Ciğerlerime hava çektim, onun rehberliğini ısıltılı bir kalkan gibi kalbimin etrafına sardım, sonra kendimi sağlam bir zemine çektim.

Yüzlerce kılıç karşılık olarak havaya kalktı, binlerce göz beni olduğum yere hapsetti.

"Bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun," diye seslendim. "Tüm kraliyet aileleri bu muameleyi görüyor mu, yoksa Kral'ınızın küçük bir aşkı mı var?"

"Kralımız öldü." Kırmızı gözlü bir asker öne doğru yürüdü, ağır kıyafeti onun Fortos Baş Generali olduğunu gösteriyordu. Güçlü büyüünün aurası, buruk kaşlarını çatmasıyla eşleşen bir düşmanlıkla üzerime çarptı. "Ve sanırım onu sen öldürdün."

Başımı eğdim. "Bunu neden yapayım ki?"

Elindeki bir nesneyi havaya kaldırdı.

Usluca yemin ettim. Bir haberci şahinin parşömeni.

"Görünüşe göre Lumnos Naibi hapishaneye girmenize izin verilmemesi gerektiğine inanıyor. Buraya öldürme niyetiyle geldiğinize dair bir uyarı gönderdi."

Öfke içimde yanıyordu. Remis'in beni tahttan indirmek için ne kadar ileri gidebileceğine hiç şaşırmamıştım ama geçici bir güç için oğlunun hayatını hiçe saymak onun için bile alçaklıktı.

Sıradan bir omuz silkme numarası yaptım. "Naibim ben uzaktayken buna dayanamaz. Beni eve götürmek için her şeyi söyler." Uzun, abartılı bir iç çektim. "Belki o da aşık olmuştur."

Yeraltından sessiz bir homurtu yükseldi.

Yüksek General o kadar da eğlenmemişti. "Işık sütununu gördüm. Ne anlama geldiğini biliyorum. Yeni Kralımız her kimse, eski Kral öldüğünde o da oradaydı."

"Onu bulduğunuzda, kolay çıkış için teşekkürlerimi iletin." Bu bahaneyle deliğe bir göz attım, gördüğüm şey karşısında burun deliklerim iyice açıldı.

Hemen Baş General'e dönüp baktım. "Kral daha önce oldukça hasta görünüyordu." Suratımı astım. "Keşke zamanında bir şifacıya görünseydi."

Yaklaştı. Sorae'nin hırıltısı havada yuvarlanırken ellerim yanımda kıvrıldı ve üzerimde, açıklığı çevreleyecek kadar geniş bir kubbe parıladı.

"Şimdi teslim olursan öldürülmezsin," dedi. "Seni Kraliyet'in bir tutsağı olarak atayacağız. Hayatın için onlara yalvarabilirsin."

Sahte bir düşünceyle çeneme vurdum. "Cömert bir teklif. Sadece küçük bir sorun var."

Alay etti. "Neymiş o?"

"Bir Kraliyetin diğer Kraliyetler üzerinde hiçbir yetkisi yoktur."

Elim kuzeye doğru uçtu. Kıvranan bir gölge dalgası havayı bir bıçak gibi kesti, safları oydu ve askerleri ısırığından kaçmak için kayalık toprağa daldırdı.

Açıklığın etrafında taburlar ilerliyordu. Parmağımın bir hareketiyle büyü, dans eden karanlıktan bir duvar halinde çevreye yayıldı ve yaklaşan herkese kırbacını şaklattı.

"Şimdi!" Bağırdım.

Kaçan mahkûmlar çılgınca bir koşuşturmayla dışarı yuvarlandılar, açıklıktan devrilmiş bir karınca yuvası gibi aktılar. Bir büyü saldırısı kalkanıma çarptı ve gücüm kubbeyi güçlendirmek için yön değiştirirken gölgelerden oluşan duvar dalgalandı.

Bir adanmışlık nabızı ve bir öfke ulumasıyla Sorae alçaldı ve askerlerin kaçışmasına ve saflarında geniş bir alan oluşmasına neden olan bir ejderha ateşi akıttı.

Gözlerim, kenarda diz çökmüş, ölümlülerin tepeye çıkmasına yardım eden Luther'a kilitlendi. "Onları buradan çıkarın," diye emrettim. "Kalkanı güçlü tutun."

Omzumun üzerinden vızıldayarak geçen bir ışık mızrağı fırlattı. Kafamla çarpışma rotasında olan çivili bir cıvatanın kalıntıları olan kıymıklar ve şarapnel parçaları arkamda patladı.

"Arkanı kolla," diye tersledi. "Eğer sana bir şey olursa, tüm bu lanet diyarı karanlığa boğarım."

Tenimi bir ürperti kapladı. Hırçın ses tonu, bunun tutacağı bir söz olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmadı.

"Diem," diye bağırdı annem. Ölümlü bir çocuğu kalçasına yaslamıştı, bir diğeri de onun yanına sinmiş, minik elleri annemin ellerindeydi. İfadesi kararlıydı, ama gözlerindeki korkunun parıltısını gördüm.

askerler yaklaşıyor. "Dikkatli ol, benim küçük savaşçım. Andrei'nin sana öğrettiği her şeyi hatırla."

Boğazım yandı. Sert bir şekilde başımı salladım. "Luther'e yakın dur. O seni güvende tutacaktır."

Luther çocuğu ayaklarının dibine aldı ve diğerlerini saflardaki yarığa doğru götürdü. Kalkanım onlarla birlikte kalmaya çalışıyordu, ama parıldayan gölgesi her adımda biraz daha soluyordu.

Sorae bir safir alev fırtınasının ortasında sırtlarından yere çarparken yer sarsıldı. Derisini kesen mızrakların acı veren yankıları tenimi yaktı.

Bir ok yağmuru ve yaklaşan bir adam çemberi tarafından kovalanarak ters yöne doğru kaçtım. Toplayabildiğim kadar güçle bir büyü darbesi fırlattım ve kalbim durdu; askerler tökezledi ama yerlerinde kaldılar.

Göğsümdeki uçurum ürkütücü bir hızla yayıldı. Tanrısallığım daha karanlık, daha ağır, *sesi* çok uzakta hissediliyordu.

Rotayı değiştirme zamanı diye düşündüm. *Özden çok gösteriş.*

Parmağımın bir kıvrımıyla, alanda parıldayan kıvılcımlar patladı. Zararsız bir illüzyondu ama askerler kaçmaya çalışarak bana değerli zaman kazandırırken, komutanlar da hatların yeniden düzenlenmesi için emirler yağdırdı.

Luther ve diğerleri büyümün ulaşabileceği sınıra geldiler. Dikkatli bir kumar oynayarak kalkanımı ve açıklık boyunca inşa ettiğim gölge bariyerini çözdüm.

"Oh, hayır!" Parmaklarımı oynatarak ellerimi kaldırdım. "Sihrim bitti. Şimdi ne yapacağım ben?"

Baş General alaycı ses tonum karşısında öfkeleni. Saldırmak için avucunu kaldırdı, sonra durakladı, çenesi kararsızlıkla çalışıyordu.

"Fortos erkeklerinin zayıf, küçük bir kadından korktuğunu söyleme bana," diye alay ettim.

Okum onun gururuna isabet etti. Büyüsü bana doğru namlu gibi fırladı ve ölüm kokusuyla işaretlendi. Tenim ışıkla parıldarken ve enerjim yükselirken, muzaffer gülümsememi gizlemek için çenemi eğdim.

Çabalarını ikiye katladı, askerleri de ona katıldı ve bedenim parlak, parlayan bir yıldız haline geldi. Merhamet dileyerek ve teatral bir şekilde dizlerimin üzerine çökerek onları cesaretlendirdim. Emarion Kraliçesi'nin ayaklarına kapanarak hayatı için yalvardığını gören askerlerden kahkahalar yükseldi.

"Mahkûmlar kaçıyor," diye bağırdı bir adam. "Onları takip etmek için gryvern'ini geçemiyoruz."

Baş General başını onlara doğru çevirdi, sonra kaşlarını çatı. Yavaşça bakışlarını tekrar bana çevirdi, askerlerinin büyüünün tenimi eritmesini izlerken kaşlarını çatı. "Gryvernler her zaman taşları yaralandığında gelirler. Onunki neden burada değil?"

Gözlerinde farkındalık belirdi.

"Atlı süvarileri gönderin." Kılıcını kaptı ve bana doğru yürüdü. "Canavarı buraya çekeceğim."

Kahretsin.

"Bana bir bıçak ver ve adil bir dövüş olsun," diye seslendim, geri çekilerek. "Yoksa sadece savunmasız olduklarında kadınlara zarar vermekten mi zevk alıyorsun?"

Yüce General güldü. "Savunmasız değilsiniz. Sen

dikkat

dağıtıcı."

Kılıcı başıma doğru ıslık çalarak ilerledi. Saldırıyı savuşturmak için aceleyle bir gölge kılıç kullandım.

"Kraliyet senin kelleni alacak," diye

homurdandı. Sırıttım. "Önce beni yakalamaları gerekecek."

"Saklanabileceğini mi sanıyorsun? Kendi krallığında bile güçlü değilsin. Kıtada güvende olacağınız hiçbir yer yok."

Dehşet boğazıma bir ilmik geçirdi. Sözleri, darbelerinin inmediği yere iniyordu.

Kılıcının bir darbesini daha savuşturdum, dikkatim at sırtında hızla uzaklaşan askerlere yöneldi. Bir panik patlamasıyla kolumu uzattım ve dua ettim.

Atlar Faunos'un büyüü sayesinde arka ayakları üzerinde şaha kalkarken içimden şaşkın ama muzaffer bir çığlık koptu. Öfkeli kişnemeler şahlanan sırtlara eşlik etti ve Alçalmış binicilerini yere düşürdü.

Yakıcı bir acı yan tarafıma doğru ilerledi.

Baş General dikkatimin dağılmasından faydalanmıştı. Kaburgalarımın altındaki bir yaradan sıcak, yapışkan kan sızıyordu.

Hava Sorae'nin uzak, öfkeli hırıltısıyla dalgalandı. Bağı öte yanında, onun yardımını olmadan da hayatta kalabileceğime dair güvence vererek pozisyonunu koruması için bağırdım ama kendi sözlerimden duyduğum şüphe sızarak emrimdeki bağlayıcı gücü zayıflattı. Çatışmayla boğuşurken kanatlı silueti savaş alanında bir ileri bir geri süzülüyordu.

Yüksek General'i bir ışıık atışıyla geri ittim ama bırakın silahı, kolumu bile zor kaldırıyordum. İyileşmem gerekiyordu ve *büyüye ihtiyacım vardı*.

Döndüm ve en yakındaki Alçalmış asker hattına doğru koştuım. Tam da umduğum gibi, içgüdüsel olarak tepki verdiler ve beni şiddetli bir büyü saldırısı yağmuruna tuttular.

Enerji kanıma karıştı ve bir ateş ve buz tufanıyla sinirlerimi uyandırdı. Tenim göz kamaştırıcı bir şekilde parlarken askerler gözlerini siper edip başka tarafa baktılar. Sarhoş ediciydi, en yüksek mertebeydi, doğrudan damarlarıma enjekte edilen coşkulu bir sıvı *yaşam* seliydi. Yaralarım birbirine dikilirken tanrısallığım terk edilmiş bir şekilde doydı.

"Durun," diye bağırdı Baş General. "*Ona saldırmayı bırakın!*"

Benimki de dahil olmak üzere yüzlerce kafa aynı anda döndü. Kıpırmızı gözleri taze çekilmiş kan kadar canlıydı. "Nasıl bilmiyorum ama giderek güçleniyorsun. Saldırmamızı *istiyorsun*."

"Bunu çok yapıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Ne yapmak?"

"Kadınların sunduğunuz şeyi *istediğine* kendinizi ikna edin."

Yüzünde, görüntüsünden hiç hoşlanmadığım zehirli bir gülümseme belirdi. "Biliyor musun? Sanırım sonunda seni çözdüm."

Kılıcını kınına soktu.

"Genel Müdür Yardımcısı?" diye bağırdı arkasındaki bir adama. "Alçalmışları geri çekin. Ölümlü taburları gönderin. Bırakın Kraliçe onlarla uğraşsın."

Midem, sırtışıımı da beraberinde götürerek ayaklarımın dibine düştü. Kahverengi gözlü askerlerden oluşan bir duvar ön saflara doğru ilerlerken Yüksek General'in karanlık kahkahası kafamın içinde yankılandı.

Uğursuz ama zararsız bir kıvılcım bariyeri fırlattım. Yüce General ya onlara zarar vereceğime inanmadı ya da umursamadı - her iki durumda da bir emir verdi, ölümlüler zarar görmeden ilerledi ve blöfüm görüldü.

Kalbim küt küt atıyordu. Sayıca azdım, zekâ olarak üstündüm, kurtarmak için savaştığım insanlara zarar vermek ya da saklamaya can attığım sırrı ifşa etmek arasında sıkışıp kalmıştım.

"Peki, Kralınızın yeni varisiyle tanışmak mı istiyorsunuz?" Çenem gergin bir şekilde bağırdım. Tacı başımın üzerine çağırdım. "İşte buradayım. Şimdi yere yat ve *diz çök*."

"O bizim kraliyetimiz değil," diye kekeledi, ama yüzündeki tanıma ifadesi ağarmıştı.

"Lumnos'un Tacı ve Fortos'un Tacı." Gülümsemem buz gibiydi.
"Görünüşe göre Kindred'lar oyuncaklarını paylaşmayı öğrenmişler."

Başı sersemlemiş bir inkârla sallandı. "Bu bir çeşit hile." "Peki ya Alçalmış *tutsaklar*?

Sihir mi? Hücrelerindeki kan kilitlerini hangi *numara* açtı?"

"Sen bir kadınsın," diye tükürdü. "Kutsal Babamız asla bir kadını
-."

Avucum ona doğru uzanıp parmaklarım içeri doğru kıvrılırken sözleri boğuklaştı.

Karnını sıktı, ayakları üzerinde yalpaladı, sonra yere çöktü, yüz hatları dehşet dolu bir ifadeye büründü.

Gözlerimde öfke parıladı. "Kutsal Babamızın ne yapmayacağını bir daha söyle," diye öfkelen dim.

Savaş alanı ürkütücü bir sessizliğe büründü. Kılıçlar inmeye başladı. Birkaçı ihtiyatlı bir selamla diz çöktü. Ölümlüler bile alçalmış bir siyasi mayına yakalanarak hareketsiz kaldılar.

Çenem yukarı kalktı. "Geri çekileceksin ve gitmeme izin vereceksin. Lumnos'ta işim var. İşim bittiğinde Fortos'a döneceğim ve biz-"

"Hayır."

Bu kelime alanda patladı.

Yüksek General tekrar ayağa kalktı, yumruklarının eklemleri bembeyazdı.

Sıkıca yutkundum. "Ben senin Kraliçenim ve emirlerime itaat edeceksin-" "*Hayır*," dedi tekrar. "Ne tür bir küfür büyüğü yaptığını bilmiyorum.

ama burası Fortos. Sizin gibi sürtüklerin önünde diz çökmeyiz." Bir parmağını işaret etti. "Ölümlüler, haini öldürün."

Garip bir sessizlik hüküm sürüyordu. Tek bir ölümlü bile ilerlemedi. Geri çekildiler, yüzleri çatışmayla çizilmişti.

"Öldürün onu," diye tekrar havladı. "Ve eğer reddeden olursa, onları onun ateşinde çıra olarak kullanacağım."

Ne demek istediğini kanıtlamak için en yakınımıdaki ölümlüye, al yanaklı genç bir acemiye avucunu kaldırdı. Asker, çocuksu yüzü yürek parçalayıcı, dayanılmaz bir farkındalıkla gevşemeden önce sadece boğuk bir homurtu çıkarmayı başardı, sonra da grinin ölümcül bir tonuna dönüştü.

"Dur!" Çığlık attım.

Kalkanım bir vuruş geç ileri fırladı. Parıldayarak yerine oturduğunda, koruduğu tek şey bir kemik yığını ve çürüyen küldü.

"Onun ölmediği her dakika, içinizden biri aynı kaderi paylaşıyor," diye uyardı Yüksek General.

Bu sefer kimse tereddüt etmedi. Büyü ve kaosla karşıladığım kendi hayatları için sallanan, h ı r ı l t ı l ı bir dövüşte bana saldırdılar.

Her şey serbest kalmıştı; sarmaşıklar sulu sellere karışıyor, kaygan buz parçaları çalkantılı hava patlamalarıyla birlikte dönüyordu. Canlarını almadan onları geri püskürtmek için umutsuzca savaşıırken, tanrısallığım sinüs ve kandan oluşan bir şenlik ateşini tutuşturmak için tısladı. En şiddetli arzularını dizginlemek için dizginlerini çektim, ama ölümlüler savunmamı kırdıkça, paniğe kapılan kalbimin bana ve onlara ihanet etmesinden korktum.

Ellerimde iki kara kılıç şekillendi. Etrafım cehenneme dönmüşken, dövüş şarkısı kanlı melodisini çalarken bana rehberlik etmesi için eğitimime güvenmek zorundaydım. Babamın derslerine yaslanarak ve Alixe'in vahşi zarafetini taklit ederek savuşturdum ve çalım attım, ittim ve saldırdım.

Sıkıştıkça sıkıştık. Durdurduğum her askerin yerini iki asker daha alıyordu. Reflekslerim yavaşladı, içgüdülerim başarısız olmaya başladı.

Yorulmuştum, çıldırmıştım, bunalmıştım. Her uzvumda yaralar zonkluyor ve taze kan -benimki, onlarınki- ayaklarıma kıpkırmızı bir halı seriyordu. Acı öylesine sürekli hale gelmişti ki artık aldığım hasarla verdiğim hasar arasında ayırım yapamıyordum.

"Öldürün onu artık," diye kükredi Yüksek General.

Parmaklarını bükerek bir düğüm attı. Üç ölümlü, bedenleri kokuşmuş bir çamura dönüşürken acı içinde çığlık attı.

İçimde bir şeyler koptu.

Kalbim uyuştı. Öfkem ve zayıflamış halimin getirdiği karanlık görüşümü bulanıklaştırdı. Sanki tüm iyiliğim ve sevgim o ölümlülerle birlikte solmuş ve beni çürümüş bir çekirdekle baş başa bırakmıştı.

Eğer bu benim sonum olsaydı, alevler içinde ölürdüm ve yanımda birini de götürürdüm.

Bakışlarım Baş General'in üzerinde yoğunlaştı.

Kendini bitir.

Gözleri camsı ve boş bir hal aldı. Kılıç elinden düştü.

Büyümün son zerresini, ölümlüleri uçuran sert bir hava patlamasıyla gönderdim. Gölge kılıçlarım çözüldü ve göğsümdeki oyuk

Sonunda beni tüketti.

Yüksek General'in yüzü gevşemiş olsa da bakışlarının ardında kıyamet kıpırdıyordu. Dudaklarım soğuk, kötü niyetli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Vicdanım kolumu çekiştiriyor, sessiz sesi elimi tutmamam için inliyordu. Ama istesem bile -ki istediğimden emin değildim- onun korkunç kaderini yeniden yazacak sihrim kalmamıştı.

Titreyen parmakları belindeki küçük bıçağı çekti ve ucunu boğazına dayadı.

Ölümlüler son patlamamın etkisinden kurtulmuşlardı. Öfkeyle tekrar ayağa kalktılar, artık ölmemi istemek için herhangi bir teşvike ihtiyaçları yoktu. Kılıçlarını kaldırdılar ve bana doğru koştular.

Silahım yoktu, büyüm yoktu.

Müttefikim yoktu.

Umut yok.

Sadece karanlık. Sadece *ölüm*.

İçime acımasız bir kabullenme yerleşti.

Askerler bir şeyler bağıryorlardı - tek bir kelime, tekrar tekrar -Ama bu sesler, kanat çırpışları ve bot seslerinin kakofonisi içinde kayboldu.

Savaş alanı k a y b o l d u , geriye sadece ben ve göğsüne kan sıçrarken yalvaran bakışlarını tuttuğum kırmızı gözlü bir Yüksek General kaldı.

Üzerimden bir gölge geçti. Sırtımdan esen ani bir rüzgarla gevşek saçlar yanaklarımı gıdıkladı.

Askerler ilerlemeyi bıraktı. Ve yukarı baktılar.

"Gryvern!"

Bir şey beni geriye doğru sarstı. Dünya düşen, dönen bir bulanıklığa dönüşürken midem ağırlıksız bir çırpınısla düştü.

Gevşedim, şaşkınlıktan felç oldum. Askerler neredeydi? *Yer* neredeydi?

"Diem-elimi tut."

Hırıltılı komut kaosu yarıp geçti. Kalbimin tamamen güvendiği bir sesteki bu, zihnim anlamadan önce bedenim itaat etti. Kolum, parmaklarım sıcak, kaba bir tene değene kadar uzandı ve onu hayatın kendisine uzanan bir tasma gibi kavradım.

Bir kol belime dolandı ve beni çelik gibi sert etten bir duvara doğru sürükledi.

"Güvendesin," diye gürledi kulağıma nefes nefese ve sert bir ses. İkinci bir kol omuzlarımı kavradı ve beni içine hapsetti. "Ben buradayım. Sen de

güvenli."

Ufuk sonunda düzleşti ve gözlerim yere düştü. Tarla şimdi yüz metre kadar altımdaydı ama ortada bir adam göze çarpıyordu.

Kırmızı gözler, kırpmadan. Elinde bir hançer. Boynunda bir kesik.

ÇAPTER ELLİ ALTI

Lumnos'a dönerken yol boyunca hiç konuşmadık. Tehlike henüz geçmemişti ve söylemeye cesaret edemediğim çok az şey vardı.

Diğerlerini korumaktan neredeyse bitkin düğmüğ olsa da, Luther Ignios'ta yaptığı gibi büyüsünü bana da uyguladı ve yaralarımı iyileştirecek kadarını emmemi sağladı. Annem onun arkasında, Sorae'nin sırtında oturuyordu ve ona sarılmayı arzulasam da, aradaki mesafe için içten içe minnettardım.

Savaşta yenik düştüğüm karanlık azalmayı reddetti. Dişleri derinlere batmıştı ve şimdi ona olan kızgınlığım sessiz, yayılan bir zehir olarak iltihaplandı.

Kaçan mahkûmlar, en azından şimdilik, zarar görmeyecekleri bir yerdeydiler. Daha önce Faunos büyüyle yönlerini değiştirdiğim ordu atları onlara yetişmiş ve binmelerine izin vermişti. Mahkûmlar at sırtındayken ve Sorae peşlerinden gelenleri kızartırken, ordu sonunda takibi bıraktı.

Sınıra vardığımızda akşamın karanlığı gökyüzünü ele geçirmişti. Parlayan feneri daha fazla belaya davetiye çıkarmadan önce tacımı sakladım.

Sorae'ye inmesi için rehberlik ettim ve atlar yavaşlayarak durdu. Arkasında bir Türemiş'in olduğu ve dizginleri bir ölümlünün tuttuğu bu kadar çok eyer görmek beni şaşırtmıştı. Bu akıllıca bir düzenlemeydi - gerekirse Alçalmış'ın ellerini büyü yapmak için serbest bırakmak - ama çoğu ölümlünün, özellikle de Muhafızların vermek istediğinden daha fazla güven gerektiriyordu.

Annem ve ben grupta birlikte attan inerken Luther gözcülük yaptı. "Bu noktadan sonra, gryvern'imın eskortu size daha fazla zarar verecektir. İyi," dedim. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

"Yeterince şey yaptın," diye araya girdi Runa. Bedenime sivri bir bakış attı.

Yere baktım ve irkildim. Kıyafetlerim şerit şerit kesilmiş, derim kanla kaplanmıştı. Düşündüğümde çok daha fazla darbe almıştım. Öfkemin karanlık çağrısına boyun eğdiğimde, neredeyse hiçbir şey hissetmemiştim.

Şimdi bile uyuşukluk devam ediyordu. Kaburgalarımın içindeki boş uçurum sanki sihrimden çok daha fazlasını tüketmiş gibiydi.

Enness başını öne eğdi. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Hepimiz hayatlarımızı size borçluyuz."

"Herkesin eve sağ salim döndüğünden emin olun, ben de borcumu ödemiş sayayım," dedim.

"Bizim için endişelenme." Runa söyledi. "Prensiniz bize Kraliyet Muhafızları'nın devriyelerini ve onlardan nasıl kurtulacağımızı gösteren bir harita ve saklanabileceğimiz güvenli yerlerin bir listesini verdi." Büyük, şingirdayan bir keseyi sallayarak sırttı. "Ve eğer yakalanırsak rüşvetle beladan kurtulmamıza yetecek kadar altın."

Şaşkınlıkla ona baktım - onlara yardım ettiği için değil, bu tür malzemeleri yanında getirme öngörüsüne sahip olduğu için.

"Ölümlü Şehir'de Vance adında bir adam bul," dedi annem. "Eve dönmene yardım edecektir."

"Vance'e gitme," diye tısladım Enness'e. "Ölümlülere yardım edebilir ama geri kalanınızı gördüğü yerde öldürmesi de bir o kadar olası."

Annem kaşlarını çattı. "Bunu bilmiyorsun."

"Evet, biliyor," diye gürledi Luther.

"Maura'yı şifacılar merkezinde bul. O bana haber verebilir..." Tereddüt ettim. Gerildim. "...ya da Taran adında bir kraliyet mensubuna. Eğer Lumnos'ta değilsek, ihtiyacın olan her şeyi sana getirecektir."

"Başka nerede olabilirdik ki?" Annemin bakışları üzerimde yoğunlaştı, söylemediğim bir şey olduğunu kurnazca anladı.

Hafifçe omuz silktim ama cevap vermedim. Yalanın kokusunu alma konusundaki esrarengiz becerisi ve beni bir kitap gibi okuma yeteneği arasında, sessizlik benim tek umudumdu.

Bunun yerine "Birbirinize iyi bakın," dedim. "Bu anlaşmanın alışılmadık olduğunu biliyorum ama birlikte olmanız ayrı olmanızdan daha iyi."

Runa ve Enness birbirlerine baktılar. Kan kaybı ve yorgunluktan halüsinasyon görüyor olabilirdim ama yanaklarına hafif bir kızarıklık değdiğine yemin edebilirdim.

Grup atlarına bindi ve atlarını ağaçların arasına doğru sürdü. Sınırlar derileri ve sihirleri üzerinde kırılırken Alçalmışlar'dan yumuşak homurtular yükseldi

püskürdü. İçime doğru uzandım ve onları bir kez daha Dövme büyüsünün bağlarından kurtardım.

Birkaçı şaşkınlıkla bana baktı. Tacı geri saklamadan önce kısa bir süre titremesine izin verdim ve gözleri anlayışla genişledi.

"Bir ordu kurduğunuzu söylemiştiniz," diye seslendi Runa. "Ya biz de orduya katılmak istersek?"

Gerçek bir gülümseme yüzümü aydınlattı ve içimdeki boşluk biraz olsun hafifledi.

"Şimdilik evlerinize gidin," dedim. "Ailelerinize güvende olduğunuzu söyleyin ve sevdiklerinize sarılın. Savaşmaya hazır olduğunuzda... gelin beni bulun."

Nihayet gözden kaybolduklarında Luther ve Sorae'nin yanına döndük. Attan indi ve çantalarımızı karıştırdı, bana Fortos'ta bıraktıklarımızın yerine küçük bir kılıç ve anneme de gizli kalması için kapüşonlu bir pelerin verdi.

"Belki de burada beklemeliyiz," diye önerdim. "Sihrimizin yeniden oluşması için birkaç saat verelim."

"Birkaç saatten fazlasına ihtiyacınız olacak," dedi. "Ve bizi inerken görmüş olabilirler. Eğer yakında havalanmazsak, bizi aramaya gelebilirler."

"Ve eğer bulurlarsa, diğerlerini de bulurlar," dedi annem. "O yüzden hadi gidelim."

Ses tonu, tartışmaya karşı uyarıcı ve kararlı bir hal almıştı, ben de isteksizce başımı salladım. Luther ata bindi ve anneme yardım etmek için bir kolunu uzattı.

"Geri çekil," dedi küstahça. "Kızımın arkasında ben oturacağım, sen değil."

Çenesi gerildi. Buz gibi bakışları onaylamak için bana kaydı ve ben de çaresiz bir omuz silktim. Annemin Luther'den hoşlanmaması beni beklediğimden daha fazla rahatsız ediyordu ama şu anda arabuluculuk yapmak için çok endişeliydim ve umursamayacak kadar yorgundum.

Yer açmak için sertçe geriye kaydı. "Diyem," diye başladı, "gerçekten konuşmamız gerek-"

"Kızımı çok iyi *tanıyorsunuz*," diye araya girdi. "Ona 'Majesteleri' diye hitap etmeniz gerekmez mi?"

Luther ve ben şaşkınlıkla gözlerimizi kırptık. Onunla bu şekilde konuşacak kadar cesur insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve onlardan biri de bendim.

Kaşları içe doğru çekildi. "Kızınız bana izin verdi-"

"*Majesteleri*," diye düzeltti.

Boğazından alçak, mutsuz bir ses yuvarlandı.

Ruh halime rağmen zayıf bir gülümsemeyi başardım. "Haklı Prens. Unvanlara çok düşkünsünüz."

Bakışları bana doğru kaydı. "Nasıl isterseniz, Majesteleri. Kraliçemle fazla *yakınlaşmak* istemem." Gözleri Umbros'ta beni çırılçıplak soyduğunda hissettiğim aynı açgözlü odaklanmayla karardı. Ellerini kalçalarımda gezdirirkenki sert kavrayışını, dilinin tenime değen sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum...

Dudaklarımdan nefes nefese bir mırıltı döküldü. Annem bana keskin bakışlarla baktı, sanki bir şekilde aklımın nerede olduğunu biliyormuş gibi görünüyordu.

Arkasında Luther'in ağzı yukarı kıvrıldı. Aklımın nerede olduğunu *kesinlikle* biliyordu.

Boğazımı temizledim. "Acele et o zaman, gidelim."

Annem ve ben ata bindiğimiz anda, giysilerimdeki kesikleri yoklamaya başladı.

"Yaralarına ne oldu?" diye sordu. "Alçalmışlar bile bu kadar hızlı iyileşmez."

Sorae'yi tekrar uçmaya teşvik ederek basitçe, "Ben çoğu Türemiş gibi değilim," dedim. "Görünüşe göre bir süredir bildiğin bir şey."

Buna hiçbir yanıt vermedi.

"Konuşmak istediğin bir şey mi vardı?" Luther'e seslendim, kollarının arasında olma hissini çoktan özlemiştim. Anneme karğı çıkmadığım için piçmanlık duyuyordum; Çimdi onunla ayrı olduğumuz için huzursuzluğum on kat daha artmıştı.

"Eğer Lumnos'a güvenli bir şekilde inemezsek-"

Annem ve ben aynı anda "Yapacağız," dedik.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Elbette elimizden geleni yapacağız," diye yeniden yavaşça söze başladı, "ama bunu güvenli bir şekilde yapamazsak-"

"Yapmak zorundayız," dedim. "Teller'a söz verdim."

"*Di-Majesteleri*." Ses tonu sertti. "Benim büyüm azaldı. Seninki de gitti. Ordu askerleri zaten bir kez bizi öldürmeye çalıştı ve babam da aynısını yapmaya istekli görünüyor. Eğer dikkatli olmazsak, kardeşin onunla bir daha asla bir araya gelemeyebilir."

Sözlerindeki gerçek ruhumu sızlattı.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Ona söz verdim Luther."

Yüzünde acı parladı. Sözümü tutmamanın beni ne kadar derinden sarsacağını anlayan biri varsa, o da oydu.

Bana doğru uzandı ve annem o elimi tutmadan önce elimi tutmak için öne atıldı. "Sarayı deneyelim," diye ısrar etti, elimi sıkıca kavradı. "Denemeye değer."

Dikkatim tekrar Luther'a yöneldi. "Büyün tükenmeden önce kalkanı ne kadar süre tutabilirsin?"

Boğazında tuttuğu tüm uyarılar düğümlendi. "En fazla bir ya da iki dakika. Ama sen-"

"Bu kadarı yeterli olmalı." Öne doğru oturdum ve sırtımı sertleştirdim. "Vazgeçmeyeceğim."

"Nasıl isterseniz Majesteleri," diye mırıldandı.

Onu başından savdığım için suçluluk duyuyordum ama bu yapmam gereken bir şeydi. Babamı ve kardeşimi pek çok yönden tamamen hayal kırıklığına uğrattıktan sonra, bu nihayet bunu düzeltmek için bir şans gibi geldi.

Uçuşumuz sırasında esen sert rüzgârda bile havada bir gerginlik vardı. Her zaman yaramaz düşmanım olan ay, her zamankinden daha parlak görünüyordu ve bizi fark edilmeden varma umudunu reddeden canlı bir parıltıyla yıkıyordu.

Saray kuleleri görüldüğünde annemi "Kapüşonunu aşağıda tut," diye uyardım. "Kimsenin yüzünü görmesine izin verme."

Remis annemi kurtarma planımı biliyordu ama Alçalmışlar servet ve güç biriktirir gibi bilgi biriktirirlerdi. Eğer bunu ordu askerlerinden saklasaydı, tek parça halinde geri dönebilirdik.

Önce kıyı şeridini hedefledim. Sorae ve ben dikkat dağıtmaya çalışırken Luther'ın annemi kraliyet rıhtımından gizlice içeri sokmasına umut bağlamıştım ama giriş kapısından geçerken kalbim sıkıştı. Her zamanki iki kişilik mevzi yirmiye çıkmıştı ve kanalın yerin altında kaybolduğu yerde daha fazlası sıralanmıştı.

Omuzlarım çöktü. Sorae'yi isteksizce iç kesimlere doğru çevirdim, orman örtüsünün üzerinden alçaktan geçtim ve nöbetçilerin bekleyebileceği yollardan kaçındım.

Arkamdan kırık bir hıçkırık sesi geldi. Panik içinde arkama baktığımda annemin yere baktığını gördüm, yüz ifadesi kederle parçalanmıştı.

Görünmez olma çabalarım sırasında, Sorae'yi istemeden de olsa bir zamanlar ailemizin evinin bulunduğu bataklık arazinin üzerine yönlendirmiştim. Kışın pırıl pırıl yağın karın altında, kömürleşmiş topraktan oluşan karanlık çember daha çok bir obruk gibi görünüyordu.

Evimizle birlikte anılarımızı ve neşemizi de yutmuştu.

"Hepsi gitti mi?" diye boğuldu. "Katili *her şeyi* yok mu etti?"

"Hayır," dedim sessizce. "Bunu ben yaptım."

Arkama bakamayacak, açıklama yapamayacak ya da odağımı ufka kilitlemenin ötesinde bir şey yapamayacak kadar korkaktım.

Saray daha da büyüdü ve kraliyet arazisi ortaya çıktı. Soluk don örtüsü bahçenin kenarında aniden durdu, sanki sarayın sıcaklığı onu eritmiş gibiydi. Gözlerimi kısarak daha fazla ayrıntı seçmeye çalıştım.

-Ve kanım dondu.

Kar erimemişti.

Her yer insanlarla doluydu. Üniformalı ve silahlı çok sayıda insan.

Ölümlü Şehir'den gelen tüm askerler ve Kraliyet Muhafızlarının tamamı bir lejyon halinde sarayı kalın ve kesintisiz bir hat halinde çevreledi.

Ben onu durduramadan Sorae gök gürültüsünü andıran bir uyarı uluması çıkardı ve aralarında kayalarla dolu birkaç büyük ahşap yapı ve bizi gökyüzünden vurmaya hazır dev metal uçlu cıvataların da bulunduğu yüzlerce silah yolumuza çıktı.

Sorae'yi onların ulaşamayacağı bir çemberin içine ittim. Askerlerin karanlık halkası, silahları yolumuzu takip ederken dalgalandı.

"İşte orada," diye nefes aldım. Odamın dışındaki balkonda Teller, Sorae'nin çağrısına uyarak dışarı koşmuştu. Perth ve Taran çok geride kalmadan ortaya çıktılar.

Sorae'ye "Şimdi," dedim. Kanatları aşağı doğru eğildi ve hızlı bir alçalışla ona doğru fırladık. Gözleri büyüdü, odağı arkamdaki kadına takılmıştı.

"*Fırlat!*" diye bağırdı aşağıdan bir ses.

Sorae'nin paniği bağ boyunca patladı. Sağ kanadı düştü ve bir cıvatanın tüylü ucunu sıyrmasından bir an önce sert bir şekilde yana yattık.

"Baban gerçekten de bizi öldürmeye çalışıyor," diye bağırdım Luther'e. Üçümüz birbirimize tutunarak dik durma mücadelesi veriyorduk.

Ama gözlerim kalabalığı tararken Remis'ten ya da Alixe'den hiçbir iz yoktu. Ön tarafa yakın bir yerde, Ölümlü Şehir'de karşılaştığım Fortos komutanı atının üzerinde oturmuş, ordu askerlerine ve Kraliyet Muhafızlarına emirler yağdırıyordu.

"Okçular hazır," diye bağırdı.

Sorae'ye sözsüz bir emir gönderirken Luther'a "Kalkanını kaldır," dedim. Çenesi mavi bir alev bulutuyla açılarak askerlerin dağılmasına neden oldu.

Komutan "*Fırlatın*," dedi.

Yerden bir ok sürüsü çıktı. Luther'in eli onlara doğru atıldı, parıldayan mavi kubbesi tam zamanında kıvılcım çıkararak okları aşağıdaki toprağa geri gönderdi.

Geliyor Tel, diye düşündüm kendi kendime balkon yaklaşırken. Kardeşim çok yakındaydı, gözlerinin bal rengi kahverengisi ay ışığında neredeyse görünüyordu. *Annem sonunda geliyor.*

Başımın yanından yumuşak bir ıslık geçti.

"Okçular çatıda," diye bağırdı Luther. Kalkanı tekrar yerine oturdu ama yeterince hızlı değildi.

Acı omzumda patladı. İçgüdüsel olarak acıya uzandım ve elim bir okun ucuna değdi.

"Diem vuruldu," diye bağırdı annem.

Sorae acımı hissedince hırlayarak başını geriye attı. Teller'ı geride bırakarak ve sarayı arkamızda küçülürken yukarı çekildi ve bulutlara doğru yükseldi.

Luther adımı haykırdı, sesi çılgıncaydı. Geniş elinin kolumu kavradığını hissettim, sonra büyüünün sıcak-soğuk ürpertisini emdim.

Onu ittim. "Sihrini sakla. Bir sonraki geçişte ihtiyacımız olacak."

"Bir sonraki geçiş *olamaz*," diye homurdandı. "Geri çekilme zamanı. Sayıca çok azız."

"Başka bir yere inemez miyiz?" diye sordu annem. "Saraya gizlice girmenin on farklı yolunu biliyorum."

Luther'in dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordum. "Ben izin verdiğim için içeri girdin," diye alay etti. "Alix bu kadar müsamahakâr olmayacaktır, ordu da öyle. Ve Sorae gözden kaçamayacak kadar büyük, nereye inerse insan onu fark edeceklerdir."

"Bunun yerine ne yapmamızı öneriyorsun?" diye tersledi. "Eğer karaya çıkamazsak, nereye *gidebiliriz*?"

"Montios."

"*Montios*?" Arkamı döndüm. "Bu nasıl daha güvenli olabilir ki?"

"Öyle değil. Ama Montios Soyundan gelenler silahlardan hoşlanmazlar. Büyü kullanmayı tercih ediyorlar. Eğer saldırıya uğrarsak bu sana avantaj sağlar. Eğer orada saklanacak bir yer bulabilirsek..."

Bakışlarımı tutarken yüz ifadesinde bir şey vardı. Yüklü bir şey, sanki söylemek istediği daha çok şey vardı ama kelimeleri hayata geçirmeye cesaret edemiyordu. Acaba bunun nedeni annem miydi, annemin bilmesine güvenmediği bir şey mi vardı?

Askerlerin sıralarına baktım. Büyümle onları kolayca alt edebilirdim. Büyü olmadan, Sorae'yi tüm öfkesiyle serbest bırakmaya ve kendi diyarımı ejderha ateşi ve kana boyamaya istekli olmadığım sürece, olasılıklar neredeyse aşılmaz görünüyordu.

İçimi bir ürperti kapladı. Savaşta kucakladığım karanlık hâlâ ortalıkta dolaşıyor, ne yapacağımı görmek için yüzeyin hemen altında bekliyordu.

"Bak," dedi Luther. "Girişin yanında."

Saray fuayesinin görkemli kapılarında Alixe ve Remis'in etrafı Fortos askerlerinden oluşan kalabalık bir grup tarafından sarılmıştı. Remis alışılmadık bir şekilde telaşlı görünüyordu, kendisini sarayın duvarlarına doğru iten askerlere bağıyordu. Yanındaki Alixe'nin rengi tuhaf bir şekilde solmuştu. Gözleri sürekli çitlerin gizlediği bir alana kayıyordu.

Yukarı baktı ve bakışlarımız buluştu. Yavaşça başını salladı ve tek bir kelime mırıldandı: *Git*.

Mideme çöken büyük çukuru ittim ve okun çıkıntılı kuyruğunu koparıp bir kenara fırlattım.

"Tekrar," diye emrettim. "Kalkan yukarı."

Luther duyulmayan bir uyarı homurdandı. Kardeşime ulaşma kararlılığım, içinde kaybolduğum ve ötesindeki ışığı göremediğim bir gölgeye dönüşmüştü.

Sorae üst sıradaki okçuların saklandığı korkulukların üzerinden süzüldü. Pençeleri alçaktan sarkıyor, taştan bir yarık açıyordu. Okçular onun yolundan kaçmak için dalışa geçerek küçük bir soluklanma aralığı sağladılar.

Tekrar kardeşime doğru ateş ettik. Kolları sanki bizi havadan kendisi indirecekmiş gibi bize doğru gerilmişti. Oklar ve mızraklar Luther'in kalkanına sonsuz, sabit bir pıtırıyla çarpıyordu, pencere camına çarpan şiddetli bir dolu fırtınası gibi her saniye daha da inceliyordu. Onu korumak için harcadığı çabayla kükrüyordu; güç kuyusu neredeyse boşalmıştı, artık aurasını hiç hissetmiyordum.

Sorae yere inmeye hazırlanırken kanatları kıvrılmaya başladı ve ben de yaklaşan zaferimiz karşısında nefesimi tuttum.

Luther aniden, "Sorae, iptal et," diye bağırdı. "Hayır!" Çığlık attım.

"Neredeyse vardık!"

"Diem, Tanrı'yı fırlatıyorlar-"

Sözleri bir bıçağın ete saplanırken çıkardığı o eşsiz gıcırtyla kesildi. Sorae çığlık attı ve yan tarafımdan ateş gibi bir acı fişkırdı. Bir saray kulesinin kenarına çarpmıştık; taş, derime zımpara kağıdı gibi sürtünüyordu. Düşmemek için umutsuz bir çabayla Sorae'nin kanadını tuttum.

Görüşüm acı, kaos ve karmaşa içinde yüzüyordu. Sorae havada dengesiz bir şekilde sarsıldı. Bir elimle canımı kurtarmak için asıldım ve diğer elimle bir yara aramak için yanıma tırmaladım.

Ama acı bedenimden değil, bağlarımdan kaynaklanıyordu.

"Sorae yaralandı," diye bağırdım, yumuşak karnından sarkan tahta bir sırık gördüm.

Luther küfretti ve annemin sırtına çaprazlamasına yüzüstü yattı. Anneme sert bir bakış fırlattı. "Bacaklarımı tut ve sıkı tutun."

Kadın başını salladı ve iki eliyle onu kavradı. Yavaşça öne doğru kayarak Sorae'nin yanından aşağı sarktı, kolları havada sallanıyordu.

Dehşet damarlarımda dolaşıyordu. Luther'in hayatı kelimenin tam anlamıyla annemin merhametine kalmıştı. Onu sabitlemek için yaralanmamış kolumu beline doladım, ama ulaşamayacağım bir yerdeydi ve yaralı omzumla kendimi zor tutuyordum.

Ona güvenmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Üzgünüm kızım," diye bağırdı, "bu acıtacak."

Kalçamın yakınındaki etin yırtılmasının dayanılmaz hissine mide bulandırıcı bir ses eşlik etti. Sorae ve ben ikimiz de haykırdık, uzanmış kanatları acıyla titriyordu.

Annem biraz çaba sarf ederek Luther'i ayağa kaldırmayı başardı. Ucunda parıldayan siyah bir nokta olan, kana bulanmış bir cıvatayı havaya kaldırdı.

"Godstone," diye nefes aldım, gözlerim büyümüştü.

Acımasızca başını salladı. "Kindred sağ olsun, toksin gryvernler için o kadar ölümcül değil. Artık dışarı çıktığına göre iyileşecektir. Ama eğer kalbini vurmuş olsalardı..."

Ya da daha yükseğe nişan alsalardı, diye düşündüm Luther'in bacağının Sorae'nin vurulduğu yere ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde.

"Muhafızların Arboros'ta sahip olduğu silahın aynısı," diye ekledi ve anneme yargılayıcı bir bakış fırlattı. "Alix benı uyarmaya çalışıyordu ama ben çok geç fark ettim."

Artık epeyce uzakta olan saraya doğru baktım. "Sanırım onu nereye sakladıklarını biliyorum. Sorae onu ateşiyle yakabilir, sonra biz de

tekrar dene-"

"Diem," dedi annem usulca. "Kayıplarımızı azaltmanın zamanı geldi."

"Teller olmadan olmaz. Kolundan tutacak kadar yaklaşabilirsem, bizimle gelebilir ve sonra-"

"Sonra *ne olacak?*" Luther sordu. Gözlerim öfkeyle ona kayd, o da bunu kendi sert kararlılığıyla karşıladı. "Saraya dönmek yeterince riskliydi ama en azından sonuçları sadece bize aitti. Eğer kardeşin şu anda o sarayı senin yanında terk ederse..."

Gözlerim kapandı, kardeşimin sözleri kafamda tekrarlanıyordu. Kederi, ihaneti, çığ ve savunmasız acısı.

Öne doğru döndüm ve sonunda bütün akşam flört ettiğim uyuşmuş karanlığa geri çekildim.

İyi ya da kötü, kararımı vermiştim.

Bağın ötesindeki Sorae'ye kalbimi açtım ve o da bulduğu şey karşısında hüznü bir trıl sesi çıkardı. Emirlerime itaat etmek için saraya doğru geri çekildi, ancak bir protesto nabzı omurgamda bir titreme yaratacak kadar güçlü bir şekilde geri dalgalandı.

Annem kolumu tuttu. "Diem, Luther haklı. Geri dönemeyiz. Bu çok tehlikeli."

Cevap vermedim. Saray yaklaştı ve dudaklarım ince, öfkeli bir çizgi halinde düzleşti.

Arkamda Luther'in sessiz iç çekişini duydum, sonra neredeyse tükenmek üzere olan tanrısallığının hafif girdabını hissettim. "Kalkanlar hazır, Kraliçem."

"Sihirini kendine sakla Prens," dedim.

Sorae'nin hızı aniden yavaşladı ve askerlerin ulaşamayacağı bir yerde durdu.

Kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım. Taran ve Perthe kollarını tutmuş, o da bana ulaşmak için onlara karşı direniyordu. Bu mesafeden bile yüzündeki çaresizliği görebiliyordum ve ifadesi değiştiğinde benim yüzümdeki bağışlanma isteğini gördüğünü biliyordum.

Luther haklıydı. O ve ben kaderimizi seçmiştik, annem de öyle. Bunun sonuçları ne olursa olsun, bunlara katlanmak bize düşerdi. Teller sarayı bizim yanımızda terk ederse, suç ortağımız olacaktı.

Eğer onu koruyabilirsem, kaçak olarak kaçmak. Koruyamazsam hapisane ya da idam.

Ailemizin bir arada olmasını ne kadar çok istediğini biliyordum. Belki de bunun için hayatının geri kalanını feda etmeye hazırdı ama bunu yapmayı hak ediyordu.

kendi seçimini yaptı.

"ok özür dilerim," diye
seslendim. "Hayır!" diye
bağırdı.

Taran'ın kaburgalarına bir dirsek indirerek onu gafıl avladı, ardından Perthe'nin bileğı doğal olmayan bir şekilde bklene ve onu bırakmak zorunda kalana kadar büktü. Her iki adam da onu durdurmak için hamle yaptı ama Teller ustalıkla yanından sıyrıldı ve kaçtı.

Kalbim kırılmasaydı glmserdim. Teller özünde bir akademisyen olabilirdi ama yine de baştan aştğı bir Bellator'du.

Başını sallayarak balkonun kenarına koştı. "Lütfen gitme!"

Annemin kapüşonunu omuzlarına kadar indirip kimliğini ortaya çıkarırken boğazımdaki yanmayla savaştım. Bu beni ömür boyu bir kaçak olmaya mahkm edebilirdi ama Teller'ın onun hayatta ve iyi olduğunu görmesine izin vermeden gidemezdim.

Mırıltılar yükseldi, giderek daha yüksek ve öfkeli bir hal aldı. Birlikler bize doğru ilerledi. Sorae'nin koyu sarı bakışları dikkatli bir şekilde bizi izliyor ve menzilden daha da uzaklaşmamızı sağlıyordu.

Zar zor fark ettim. Tek görebildiğim kardeşimin yüzü ve yanaklarından süzülen gzyaşlarıydı. Annem bir kolunu ona doğru uzattı ve o da korkulukların üzerinden eğilerek aynı şeyi yaptı.

"Seni çok seviyorum," diye bağırdı titrek bir sesle. "Güçlü ol, benim küçük bilginim."

"Lütfen," diye yalvardı.

Çenemi indirdim ve bir elimi Sorae'nin boynuna koydum. "Hadi gidelim."

ÇAPTER ELLİ YEDİ

Montios'ta bizi fırtına bulutları karşıladı ve ayı kasvetli bir griyle örttü.

Sıcaklık dramatik bir şekilde düşmüş, nefesimizi kesmişti. bulutlara ve parmaklarımız buza dönüşür.

Sınırın hemen içinde, yüksek, karla kaplı bir tepenin dibindeki çukur bir vadiye indik. Çok az bitki örtüsüyle hem düşmanlarımıza hem de havaya karşı tehlikeli bir şekilde açıktaydık. Endişeli bakışlar attık ve uzun, huzursuz bir gece için yerleştik.

Sadakati için Sorae'yi evcil hayvan ve çizik yağmuruna tuttum ve sihrim geri döndüğünde ona bin elma yetiştireceğime söz verdim. Neyse ki soğuktan etkilenmemiş görünüyordu. Kanatlarının altındaki boşluğu uyumamız için bize sundu ve yarasının hızla iyileştiğini görünce rahat bir nefes aldım.

Benimki pek iyi gitmiyordu. Luther nasıl olsa sınırdan kaybedeceğini bildiği için son büyüsünü de bana yapmıştı ama bu sadece kanamayı durdurmaya yetmişti. Kolum işe yaramaz haldeydi ve zonklayan acı zaten keskin olan sinirlerimi iyice germişti.

Annem bana "Büyünün yenilenmesine ne kadar var?" diye sordu.

Luther'e baktım, kaşlarım çatılmıştı, bunun zaten bilmem gereken bir şey olmasından içten içe rahatsız olmuştum.

"Bizde bir söz vardır; 'ne kadar güçlü, o kadar uzun'" dedi. "Güçlü olmanın dezavantajı bu. Çoğu İniş birkaç saat sürer. Benimki bir gün, bazen iki gün sürer. Seninki... Sanırım en az üç ya da dört."

"Üç ya da dört *gün mü?*" Tıkandım.

"Belki daha fazla." Bana bir bakış fırlattı. "Sihrinin normal çalıştığını varsayarsak."

Ayrıntıya girmedi ama ne demek istediğini anladım. Bana geldiğinde, *normal*

hiç uygulanmamış gibi görünüyordu.

Bakışlarım lavanta renkli tepelerden oluşan uçsuz bucaksız araziye taradı. Başka bir durumda, keşif için birkaç gün geçirme şansından hoşlanabilirdim. Nefes kesici manzaraları ve gizemli sırlarıyla bu diyarla ilgili bir şey ruhumu ilkel bir şekilde çağırıyordu.

"O zaman rahat edelim," diye kabul ettim. Luther başıyla onayladı ve malzemelerimizi yerleştirmek için uzaklaştı.

"Diem," dedi annem yavaşça, sesini alçaltarak. "Başka bir seçenek daha var. Yakınlarda bir Muhafız kampı var."

"En son bir Muhafız kampına gittiğimde zincirlenmiş ve uyuşturulmuştum; hem Prens hem de gryvernim neredeyse ölüyordu."

"Prensiniz mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Çenemi çalıştırdım. Yakında ona söylemem gerekecekti ama gerçeğin getireceği kavgadan korkuyordum.

Onun yerine "Kendi başımıza daha güvendeyiz," dedim.

"Sen ve ben gidebiliriz. Yiyecek, su ve soğuktan korunacak bir barınak olur. Silahları ve gözcüleri olacak. Türemişlerin saldırılarına karşı güvende olursunuz."

"Peki ya Luther?"

Dudaklarını büzdü. "O bir Soydan Gelen Prens, Diem."

"Ben de soydan gelen bir *Kraliçeyim*. Bunu anladığından emin değilim anne. Ben senin geride bıraktığın korunaklı ölümlü kızın değilim. O kız öldü."

İrkildi, bir an için efsanevi bir şifacı ya da azılı bir isyancı lideri gibi değil, ailesi onarılamaz bir şekilde değişmiş kederli, kalbi kırık bir dul gibi göründü.

İçimi çektim. "Özür dilerim. Bunu yarın konuşabilir miyiz? Uzun bir gün oldu."

"Elbette." Elini kolumun üzerinde belli belirsiz gezdirdi. "Gel, biraz dinlenelim. İlk nöbeti Luther tutabilir."

Bakışlarım onu Sorae'nin diğer tarafında durmuş, çantalarımızı karıştırırken ve her kelimeyi duymamış gibi davranırken buldu.

Gözleri benimkilerle buluştu. Sessizce başını salladı, sonra bir kumaş demeti uzattı. Ona doğru yürüyüp elimi uzattığımda, elim onunkine değdi ve kanımda bir karıncalanma hissettim.

"Balonuzdaki Montios hediyesi," diye açıkladı. "Seni her zaman sıcak tutacağı söylenen pelerin."

Uzun bir süre ona baktım. "Sonumuzun buraya geleceğini biliyordun, değil mi? O yüzden mi bunu ve mahkûmlara verdiği harita ile altını getirdin?"

"Bunların bizim için olması gerekiyordu," diye mırıldandı. "Lumnos'a geri dönmenin bir seçenek olmayacağından şüpheleniyordum. Süresiz olarak uzak kalmak zorunda kalmamız ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istedim."

"Evinden sürgün edileceğini bildiğin halde benimle mi geldin?"

Sanki sorum anlamsızmış gibi kaşları derin bir kırışıklığa dönüştü. "Diem... *sen* benim evimsin."

İçimden bir nefes fırladı ve havada kristalleşerek ışıltılı bir sise dönüştü. İçimdeki karanlık nihayet çekilmeye başladı.

Luther pelerini aldı ve omuzlarıma doladı. Pelerinin büyüünün beni kışın soğuşundan koruduğunu hissetsem de, onun gözlerindeki duygu beni içten içe kaynatı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Teller'la sonsuza dek pişman olacağım bir hata yapmamı engellediğin için. Ve bunu yine de yapacaktım gibi görüldüğünde yanımda durduğun için."

"Kızgın değil misin?" diye sordu. Başımı salladım ve sakladığını fark etmediğim bir gerginlikten dolayı kasları gevşedi. "Her konuda senin yanında olacağım Diem, aynı fikirde olmasam bile. Umarım bunu biliyorsundur. Sonuçları ne olursa olsun, onlarla birlikte yüzleşeceğiz."

Ona baktım, gerçekten söylemek istediğim kelimeleri oluşturamadım. Ruhumdaki kıpırdanmalar beni bunaltıyordu -sadece cinsel arzular değil, hayal etmeme izin vermeye başladığım bir gelecek.

Kendimi sonsuza dek ona vermek o kadar da korkutucu olmazdı.

Bu düşünce aniden ortaya çıktı ve beni şaşırttı. Bağlanmaktan her zaman korkmuştum çünkü bunun kimliğimden ödün vermek anlamına geldiğini düşünüyordum. Ama Luther'la birlikte olmak asla bir fedakârlık gibi gelmedi. Hayallerime ulaşmama yardım etmek için her Çeyi göze alırdı ve bunu sadece beni sevdiği için değil, aynı zamanda kendi hayalleri olduğu için de yapardı. Çünkü kemiklerimizde kazılı ve kanımızda boyalı olan derin temel yönlerden aynıydık.

Kalbimi vermek *istemediğim* için mi kendimi bunca yıl geri çekmiştim, yoksa kalbimi vermeye değer birini hiç bulamamış mıydım?

Ve eğer öyleyse... sonunda yaptığımı ne oldu?

Luther anneme hızlı bir bakış attı. Bizi izliyor olmalıydı, çünkü ifadesindeki tüm sıcaklık hemen kayboldu. Pelerinin altından kayıp belime konan elini saklamak için Sorae'yi kalkan olarak kullandı.

"İyi misin?" diye sordu.

Yüklü bir soru.

Başka biri olsaydı, bir şaka ve iyi olduğuma dair bir sözle geçiştireceğim bir i .

Ama o başka biri değildi. Ve ben de iyi değildim.

Gözlerim düştü. Avucunun kalçamdaki hissine odaklandım: Katı. Güçlü. Yerinden emin.

"Bugün bir Kral öldürdüm," diye fısıldadım. "Bunu hak etmişti."

"Ve ben de Baş Generali öldürdüm." "O da bunu hak etmişti."

"Ve kardeşime ihanet ettim."

Sesi yumuşadı. "Sen doğru olanı yaptın. Bugün de pek çok hayat kurtardın. Fortos'ta ve Lumnos'ta."

Ona inanmayı çok istiyordum ama gözlerimi her kapattığımda Yüksek General'in yüzünü görüyordum. Onu kendi canını almaya zorlarken kalbimdeki uyuşukluğu hissettim.

Kendimi bunun asilce bir davranış olduğuna ikna etmeye çalışabilirdim - daha fazla ölümlü öldürebilirdi. Ya da belki nefsi müdafaa - kesinlikle beni öldürürdü.

Ama gerçeği biliyordum. Ölmesini *istediğim* ve bunu yapabilecek kadar güçlü olduğumu bildiğim için ölmüştü. Onu sadece yapabildiğim için öldürmüştüm. Ne eksik ne fazla.

Beni en çok rahatsız eden şey, tam güç duygusu, kaderi ellerimde tutmanın bağımlılık yaratan çekiciliği idi.

Başımı sertçe salladım, bu düşüncelerden olabildiğince hızlı kaçmam gerekiyordu. "Görünüşe göre yalnız geçireceğimiz gece biraz daha beklemek zorunda kalacak."

Konuyu değiştirdiğimde gözleri kısıldı. Üsteleyip üstelemeyeceğini görmek için bekledim ama yüzümde her ne gördüyse, onu şimdilik peşini bırakmaya ikna etti. "Yine de..." Küçük bir tebessüm ettim. "Anneme ihtiyacımız olduğunu söyleyebiliriz.

odun toplamaya gidiyorum."

Boğazında bir ses gümbürdedi. "Seni ilk kez dizlerimize kadar karla kaplı bir kayaya yaslamak istemedim." Parmakları bir

yırtık pırtık giysilerimi kesip etimi sıyırdı. "Ama ikna edilebilirim."

Bir parmağımı kalçalarına asılı silah kemerine soktum ve onu daha yakına çektim. Gözleri arzuyla karardı.

"Diem," diye seslendi annem yüksek sesle. "Prensi nöbetiyle baş başa bırak canım. Hadi biraz uyuyalım."

Dudağımı ısırdım ve omuz silktim. "Üzgünüm Prens. Yarın daha iyi şanslar."

Onu isteksizce ittim ve anneme doğru döndüm. Kalçalarımı kavradı ve beni geriye doğru çekti, o kadar sert bir şekilde içime girdi ki sertleşmiş sikini sırtımda hissettim.

Ağzını kulağıma dayadı, sesi emir verir gibiydi. "Beni hayal et."

Günün duygusal karmaşasına ve önümüzde duran muazzam sınavlara rağmen yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldım.

Ve onu hayal ettim.

CHAPTER ELLİ SEKİZ

S orae'nin tüyleri rüzgârda dalgalanırken, ben ipek gibi bulutların arasından bir çizgi çizdim ve uçsuz bucaksız leylak yamaçlarının üzerinde süzıldüm.

Kar ve taştan oluşan engebeli bir denizde ufuk.

Güzelliğine rağmen, Montios arazisi ıssız, yaşamın hayatta kalması için çok sert görünüyordu. Yaklaşık bir saat uçtuktan sonra tek bir insan bile görmemiştim.

Ancak Umbros'un kara kanyonları gibi, bu diyarın gerçek hikayesi de yüzeyin altında yatıyordu. Altında bir yerde, Alçalmış bir saray geliyordu.

Onları bulamıyor gibi görünsem de beni izlediklerinden emindim.

Dün gece Luther ilk nöbeti almakla kalmamış, büyümü tazelemek için uykuya ihtiyacım olduğunu ve annemin hapishanedeki kötü muameleden sonra gücünü yeniden toplaması gerektiğini iddia ederek bütün gece nöbet tutmuştu. Gözlerimi devirip onu azarlayarak iyi bir gösteri yapmıŞtım ama kalbim bu jest karŞısında dönmekten kendini alamamıŞtı.

Eğer annemi kazanmaya çalıştıysa, çabaları hiç fark edilmedi. Annem sert bir gülümseme ve mırıltılı bir teşekkür sundu, sonra ikisi de sessiz çekişmelerine geri döndüler.

Aralarındaki uçurum kalbimin tam ortasını yırttı. Annem Henri'ye bir oğul gibi davranmış, ona en az benim kadar içtenlikle değer vermişti ve bunun ne kadar önemli olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim. Onun sevdiğim adama kaşlarını çatmasını ve bunun sonucunda Luther'in duvarlarının arkasına çekilmesini izlemek beni yaraladı. Bir yüzleşme kaçınılmazdı ama geceleri birden fazla kez uyanıp annemi babamın ölümü için usulca ağlarken bulduktan sonra, istemeye istemeye dilimi tuttum.

Ayrıca, annem ve benim savaşmamız gereken kendi mücadelelerimiz vardı. Onun için sorduğum sorular, bizi gölgede bırakacak kadar büyüktü. Teller'la yeniden bir araya gelene kadar beklemeyi planlamıştım, aynı cevapları onun da hak ettiğini biliyordum ama daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

O bir fitil, ben de bir bombaydım. Artık mesele benim patlayıp patlamayacağım değil, nerede ve ne zaman patlayacağım ve patlamada kimin zarar göreceğiydi.

Şafakta, annem ve ben nöbet tutarken Luther'in uyuyabileceği bir mağaraya taşınmıştık. Büyüsü Dövme büyüsünün etkisinden geçici olarak sıyrılırken aurasının fırçasını hissettiğimde, anneme *yiyecek ve su aramakla* ilgili belirsiz bir bahane sundum ve Sorae'nin sırtına atlayıp aceleyle uçarak uzaklaştım.

Tamamen yalan değildi ama birkaç dakika içinde avlayabileceğimiz bol miktarda hayvanın bulunduğu yakınlardaki bir dereyi gördüm. Isırıp Sorae'yi uçmaya devam etmesi için teşvik ettiğimde, kaçmak için daha büyük bir nedenim olduğunu kendime itiraf etmek zorunda kaldım.

Havaya ihtiyacım vardı. Havaya, boşluğa ve yalnızlığa. Düşünmek için zamana, Fortos'ta olanlarla ve başıma konan yeni taçla hesaplaşmak için zamana. Bir yandan ciğerlerimdeki tüm oksijeni yakarken, bir yandan da beni körükleyen çelişkili duygularla boğuşmak için zaman.

Savaş planı yapma zamanı.

Ve eğer bir dövüş kışkırtmak için birkaç Montios Alçalmış bulursam, böylece büyülerini emebilir ve eve dönebilirdim - pekala, şikayet etmezdim.

Her ne kadar çorak olsa da Montios'un arazisinin yumuşak bir güzelliği vardı. Dağların hareketsizliği garip bir şekilde yatıştırıcıydı, binlerce yıllık çatışma boyunca sakin kalıcılıklarını hatırlatıyordu. Bu yamaçlar Soylulardan çok önce buradaydı ve Soylular yok olduktan çok sonra da burada olacaklardı. Sayısız hükümdarın yükselişini ve düşüşünü geride bırakmışlardı ve her türlü savaşın dehşetinden sağ çıkacaklardı. Bana ve kaderime ne olursa olsun, bu dağlar varlığını sürdürecekti. Bir şekilde bu bana huzur veriyordu.

Sorae heyecanla çırpındı, bunun tutuşumu sıkılaştırmam için bir uyarı olduğunu zor yoldan öğrenmiştim. Spiral çizerek serbest düşüşe geçtiğinde karnım ağırlıksız kaldı, sonra son saniyede kanatlarını açarak bizi pürüzlü kayalardan oluşan bir eğim boyunca savurdu. Sola doğru yattı ve bir şelalenin yanından geçti, kanat çırpışları sisi karıştırıp küçük damlacıklar haline getirerek bağlanmamış saçlarıma yapıştı.

Yüzyıllar boyunca Kraliyet'in yanında sıkışıp kalan Sorae'nin kendi zevki için uçma şansı çok nadirdi. Ona kendini serbest bırakmasını ve keşfetmesini emrettiğinde, aramızdaki bağı kaplayan mutluluk bir uyuşturucu kadar baş döndürücüydü. Kahkahalarımla onu kışkırtarak, akrobasi hareketlerinin damarlarımda yarattığı her adrenalin dalgasını kucaklayarak kükredim ve bağırdım. Değişiklik olsun diye kalbimin heyecanla çarptığını hissetmek rahatlatıcıydı ve yüzümün gülümsemesi için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"H a y d i , " diye mırıldandım yeri tararken. "Kendinizi gösterin. Dışarı çıkın ve oynayın."

Sorae onaylarcasına homurdandı, burun deliklerinden duman bulutları çıkıyordu. Sırıttım. "Senin beni beladan *uzak* tutman gerekmiyor mu?"

Gururlu bir özgüven geri geldi. Ufak bir çatışmada gerçek bir tehlikeye girmeyeceğimi bilecek kadar savaşlarımı görmüştü ve dün yaralandıktan sonra o da bir kavga için can atıyordu.

Birden aklıma Sorae'nin binlerce yıl önce tanrıça Lumnos'la birlikte aynı şeyi yapmış olması gerektiği geldi, sonunda kendisinin olduğunu iddia edeceği ormanların üzerinde gökyüzünde geziniyordu.

"Lumnos'u sevdin mi?" Sorae'ye elimi onun koyu renkli, yanardöner pullarında gezdirerek sordum. "Onu özlüyor musun?"

Karmakarışık duygular cevap olarak geri geldi. Sorae'nin bu dünyaya mecburiyetten değil, sadakatten gelerek peşinden gittiği Kindred efendisine duyduğu sonsuz sevgi. Şimdi bile kaybettiği için duyduğu üzüntü. Gryvern'lerin özgürlüğü yerine Soyundan gelen yavrularının güvenliğine öncelik veren Kindred'in kendi türüne dayattığı zincirler için kızgınlık. İhanet, sevgili Tybold'undan ayrıldığı için.

Kindred'in, bu kadar sadakatle yanlarında duran yaratıklara nasıl böyle bir şey yapabildiğini merak ederek öfkelen dim. Öte yandan, bana olan sadakati Luther'inkine bile rakip olmasına rağmen kendi seçimlerim kardeşimin özgürlüğünü elinden almışken hangi ahlaki üstünlüğü iddia edebilirdim ki?

"Demek Lumnos'u önemsiyordun," diye yüksek sesle düşündüm. "Peki ya diğer Kindred'lar, onlara düşkün müydün?"

Garip, boğucu bir his geri geldi. Sanki paylaşmak istediği ama paylaşamadığı bir şey varmış gibi.

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Hoşlanmadığınız bazıları var mıydı?"

Bakışları tekrar bana döndüğünde, altın rengi gözbebekleri uğursuz bir bronzla dönüştü. Boğazında karanlık bir gümbürtü yuvarlandı.

Daha dik oturdum. "Hangisi? Fortos mu? Fortos'tu, değil mi? Pisliğin teki olduğunu biliyordum."

Bir eğlence dalgası karşılık verdi, ama bunun ötesinde cevap vermedi. "Montios muydu? Sophos mu?"

Yine cevap yok. Kalan Kindred'ların her birini sıraladım ve bazılarına hafif duygular eşlik etse de, hiçbiri az önce onda hissettiğim sert karanlığı uyandırmadı.

Kaşlarımı çattım. "Kimdi o zaman?"

Sorae onu geride tutan her neyse onun sınırlarına karşı zorlanırken boğazım hayali ağırlarla sıkıştı.

Başını yavaşça doğuya çevirdi, hırıliyordu ve dişlerini gösteriyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı. Bir tehlike işareti aradım ama hiçbir şey yoktu.

Tekrar Sorae'ye baktım; bakışları gökyüzünde değil, yerdeydi.

Uzakta, dağlar yerini bir dizi dik, dalgalı tepenin üzerine kurulmuş karanlık bir ormana bıraktı. Ağaçlar kararmış ve budaklanmıştı, sanki her biri yanmış ya da zehirlenmişti. Merkezinde, tabanını göremediğim alçak bir vadinin içinde, havaya birkaç duman sütunu yükseliyordu.

Tanrısallığım kıpırdandı. Hâlâ son derece zayıflamış ve uyuşuktu ama tamamen uyanıktı ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde keskin bir farkındalığı vardı. Derimin kenarlarına baskı yapıyor, beni gölgeli ağaçlara doğru çekiyordu.

Bana sahip çık, Unutulmuşların Kızı.

Şaşkınlıkla yerimden sıçradım. Tanrısallığım bu cümleyi bana daha önce sadece iki kez söylemişti - her seferinde bir Taç'a teslim olmuşum.

Zihnimi başka bir şey gıdıkladı. Belki bir anı ya da bir rüya. Çılgınlıkların ve kan dökülmesinin, patlamaların ve kör edici bir ışığın görüntüsü. Annemin kollarının beni sardığı ve ezici bir acı.

Sorae kısık bir inilti çıkardı. İmgelemi temizlemek için başımı salladım.

"Annemin bahsettiği Muhafızların kampı bu olmalı," dedim gözlerimi kısarak uzaktaki dumana bakarak. Sorae'nin kasları bacaklarımda altında gerildi. Arboros'ta yaşadığımız gibi ölümlülerle yeni bir hesaplaşmaya hevesli olmadığından şüpheleniyordum. Ben de istemiyordum.

Yine de... bir şey beni o ormana doğru çağırıyordu. Derinlerden gelen bir çekim. Kaderimin o tepelerden geçtiğini hissediyordum.

Luther bana *içgüdülerine güven* demişti.

İçgüdülerim bana görmem gereken bir şey olduğunu söylüyordu.

Güneşe bir bakış planladığımdan daha uzun süre uzak kaldığım konusunda beni uyardı. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çektim. Luther'in büyüğü varken uzakta olma riskini göze alamazdım.

Tekrar karanlık çöktü ve ona bir daha tek başına tehlikeye atılmayacağına dair söz verdim.

İstemeye istemeye içgüdülerimi bir kenara ittim ve Sorae'yi dönüşümüz için hızlı bir tempoya soktum. Onun hayal kırıklığı karşısında kalbim biraz kırıldı ve onu özgür bırakmanın bir yolunu bulacağıma dair yeminimi sessizce yeniledim.

"Montios gryvern'i Rymari ile arkadaş mıydınız?" Ben sordum.

Aralarındaki bağa ağır bir hüznün yayılmıştı, utançla renklenmiş bir hüzündü bu, Rymari'yi Muhafızların onu vurmasına yetecek kadar zayıflatan savaşa katılıp katılmadığını merak etmeme neden oldu.

Elimi leonine kalçalarının tüyleri boyunca hafifçe okşadım. "Her ne olduysa, bu senin hatan değildi. Bu suç onun katiline ait."

Bir minnettarlık nabzı gönderdi, ama suçluluk duygusu azalmadı ve ben de anladım - babamın katilinden ne kadar nefret edersem edeyim, onun ölümünden duyduğum suçlamayı da hafifletemezdim.

"Sanırım Rymari Umbros'ta hayatımızı kurtardı," dedim, Umbros Kraliçesi'nin saldırısına son veren lavanta alevi kavanozunu düşünerek. "Keşke ona teşekkür etmenin bir yolunu bulabilseydim."

Sorae yolumuzdan aniden keskin bir dönüş yaptı.

Ona yoluna devam etmesini emretmek için ağzımı açtım ama Sorae ben daha kelimelerimi söyleyemeden çenesini kırdı, tıkırdayan dişleri itaat etmek zorunda kalmadan önce durmam için yalvarıyor gibiydi.

Yere yaklaştıkça tuhaf bir şey fark ettim. Dağların bu kısmında hiç kar yoktu ama çimenli bir platonun ortasında kusursuz bir beyaz daire uzanıyordu.

Sorae hemen yanına indi. Kanatlarının esintisi çemberin dışına ve havaya doğru uçuşan kar taneleri gönderdi. Attan inmeme izin vermek için yere eğildi, sonra dairenin kenarına doğru ilerledi. Başını eğdi, gözleri kapandı, kanatları geriye doğru kıvrıldı. Duruşunda neredeyse saygılı bir şey vardı.

Çembere doğru yürüdüm ve ağzım açık bir şekilde yukarı baktım. Kar *sadece çemberin* üzerinde sabit bir telaşla yağıyordu. Elim *çemberin* çevresine uzattım ve sayısız parıltılı pulun parmaklarımın üzerine usulca yerleşmesine hayret ettim ama tek bir beyaz zerre bileğimden öteye geçmedi.

"Burası Rymari'nin öldüğü yer, değil mi?" Umbros pazarındaki adamdan burası hakkında duyduğum efsaneleri hatırlayarak fısıldadım.

Sorae kederli bir inilti çıkardı. Yanında diz çöktüm ve bir elimi ağzına koydum. Hiçbir şey söylemeden uzun bir süre birlikte oturduk,

Ben hiç tanımadığım bir yaratığın ölümüne ağıt yakarken, gryvernim kaybettiği arkadaşının yasını tutuyordu.

Avucumu uzattım. Kaşlarım keskin bir konsantrasyonla birbirine kenetlenirken, bir gecede yenilenen küçük sihir parçasıyla uğraştım ve bir şekil oluşmaya başladı.

İlk başta, yapabildiğim en iyi şey kristal berraklığında buzdan keskin, düzensiz bir mızraktı. Sihrimi hiç bu kadar karmaşık bir şekilde kullanmamıştım ve ne kadar enerji ve odaklanma gerektirdiğine şaşırmıştım.

Alix ile eğitimim sırasında bir nesneye ne kadar aşına olursak, onu büyü ile taklit etmenin o kadar kolay olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden silah yapmak bana doğal gelmişti. Keskin uçlar ve kör nesnelerle kolaylıkla başa çıkabilirdim ama bu... bu sadece kudretten çok daha fazlasını gerektiriyordu.

Sorae cam parçasının incelik narin bir iplikçik haline gelmesini, ardından bir noktaya kadar uzanan bir çift kıvrımlı ovalin filizlenmesini merakla izledi. Tepesinde kaba bir küre dönüyor, sonra kâğıt inceliğinde yüzlerce dilime ayrılıyor, güneşe açılan yapraklar gibi dalgalanıyor ve yayılıyor.

Elim yanıma düştü. Çemberin merkezinde, güneş ışığı saf buzdan tek bir gülün üzerinde parılıyordu.

Başımı eğdim ve kutsal Sonlar Ayini'ni mırıldandım. Bitirdiğimde Sorae'nin burnu yanıma sokuldu ve ben de kollarımı ona dolayarak onu kendime yakın tuttum.

Belki de başımızın belaya girmesi ihtimaline karşı sihrimi korumalıydım ama Rymari mezarın ötesinden hayatımı kurtardıktan sonra ona *bir şey* borçlu olduğumu hissettim. Büyümün son kalanı onun ateşinin son kalanı için değerli bir takas gibi görünüyordu.

Güneşin üzerinden bir bulut geçti ve bizi kasvetli bir gölge parçasının içine attı. Başıma ani bir ağırlık çöktü ve ışık karın üzerinde titreşti.

Farkına vararak kaşlarımı çattım. Tacım tamamen kendi kendine ortaya çıkmıştı. Onu hızla göz önünden kaldırdım ve Sorae ile şaşkın bir bakış paylaştım. "Bu çok tuhaftı," diye mırıldandım. "Acaba ne-"

Arkamızdan bir sıçrama sesi geldi. Sorae bir anda ayağa kalktı, dişlerini gösterip hırlamaya başladı. Boğazının derinliklerinden mavi bir ejderha ateşi parlıyordu.

"Sakin ol kızım," diye fısıldadım, ayağa kalkarak. "Bırak saldırınsınlar. Onların büyüüne ihtiyacım var."

Gözlerimi kısarak ilerledim. Çorak kaya durağan ve misafirperver değildi; bırakın hareketi, yaşam belirtisi bile yoktu.

"Alo?" Seslendim. "Orada biri mi var?"

Sessizliği, uzun bir dinlenmeden sonra hareket eden yaşı kemikler gibi yavaş bir gıcırtı bozdu - bu sefer yan tarafımızdan. Geri döndük. Sorae'nin kanadı koruyucu bir şekilde etrafımda kıvrıldı, ama yine sadece sonsuz taşı gördük.

Sorae trıl trıl öttü ve başını karanlık bir gölge sütununun gökyüzüne doğru kıvrıldığı uzaklara çevirdi.

Luther'ın büyüü.

Yemin ettim ve kendimi onun sırtına attım, o da anında uçmaya başladı. Kalbim sıkışmıştı, bulunmuşlar mıydı? Saldırıya mı uğramışlardı? Düşüncesizce yaptığım seçim onları bir kez daha tehlikeye mi atmıştı?

Ama mağara yaklaştıkça nabzım farklı bir nedenden dolayı hızlandı. Luther mağaranın ağzında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kesinlikle *cani* görünüyordu. Annem onun yanında duruyordu, ellerini iki yanında kavuşturmuş, gözleri kararmıştı.

Onlar tehlikede değildi.

Ama *ben*
tehlikedeydim.

Yere indiğimizde Sorae ikisine de homurdanarak bir uyarıda bulundu, kötü niyetlerini sezdiğinden koruyucu içgüdüleri karıncalanmıştı. İkisi de bana gerçek bir zarar vermeyecek olsa da, babamın öldürölmesinden bu yana, tatlı gryvernim mutluluğumu güvenliğim kadar şiddetle korumuştı.

Luther'e sahte bir aydınlıkla, "Uyandın," dedim. "Sen uyanmadan önce dönmeyi umuyordum." Kirpiklerimi indirdim ve en çapkın gülümsememi sundum. "Güzel rüyalar gördün mü?"

Bakışları kâbusları andırıyordu. Normalde solgun olan gözleri şimdi girdaplı bir gece yarısıydı, içindeki gölge büyüü bakışlarında yoğun bir şekilde hareket ediyordu. Bende derin, çok *derin bir sorun* olmalıydı, çünkü bana bakarken sanki içindeki korkunç canavarı ortaya çıkarmak ister gibiydi.

onun teninin altında yaşarken, bacaklarımin arasında sıcaklık karıncalanıyordu.

Dudaklarımı ıslattım, gözlerim onun ağzına kaydı. Kollarını kavradığı parmak eklemleri beyazlaştı.

"Neredeydin sen?" diye çıkıştı annem.

Dikkatimi Luther'den ayırmak için kendimi zorladım. "Altında saklanabileceğimiz ağaçların ve avlanacak bir sürü hayvanın olduğu bir dere buldum. Sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde. Ayrılana kadar orada güvende oluruz."

"Sadece birkaç dakikalığına gideceğınızı söylemişsiniz. Öğleden sonranın yarısı oldu."

Omuz silktim. "Derede zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." "Yalan söylüyorsun," dedi Luther.

Annem sertçe başını salladı. "Gerçekten de öyle."

İtiraf etmeliyim ki, bana ders vermek için bile olsa, birlikte çalışmalarını görmek hoşuma gidiyordu. "Etrafımıza bir göz atmak için kısa bir uçuş yaptım. Gittiğimi fark edeceğini bile düşünmemiştim."

"Sanki yanımda ölmüŒsün gibi auranın kaybolduğunu fark etmeyeceğimi mi sandın?" Luther hırladı, sesi yükseliyordu. "Bunun beni en derin uykumdan uyandırmayacağını ve iyi olduğundan emin olmak için panik içinde sana uzanmayacağımı mı sanıyorsun?"

Zavallı kalbim biraz bayıldı.

Öne doğru yürüdüm ve elimi koluna koydum. Kasları tamamen gergindi, derisinin altında çelik gibi sağlamdı. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," dedim nazikçe. "Büyünün geri geldiğini hissettim ve uzun süre kalmayacağını biliyordum, bu yüzden hızlı hareket etmem gerekiyordu."

Dokunuşumla hafifçe gevşedi ama kasları hâlâ çatıktı. "Önce bana söylemeliydin."

Annem aramıza baktı, öfke yavaş yavaş kuşkuya dönüşüyordu. "Neden *ondan* özür diliyorsun? Kaçıp gittin Diem. Çok korkmuştum."

"Kendisini seven insanlara hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolma alışkanlığını nereden edindiğini merak ediyorum," dedi Luther kesin bir ifadeyle.

Annem ona doğru döndü. Parmağını göğsüne sapladığında ağzım bir karış açık kaldı. "Sen bu işe karışma. Onun yaptıkları üzerinde hiçbir yetkin yok. O bir *kraliçe*."

Omuzlarını ona doğru dikleştirdi ve küçük bedeninin üzerinde yükseldi.

"Bir Kraliçe

Tacını bile tanımadığınız." Birlikte

çalışmaları buraya kadarmış.

"O benim kızım," diye tısladı annem.

"*Ve o benim-*" Kendini aniden durdurdu, kükremesi taŒta yankılandı. Çenesi bir sıkılıp bir açılıyordu. "En azından ben ona yemin ettim. Sen ve asilerin aynı şeyi yapmadan önce ölürsünüz."

Başımı eğdim ve ona bir bakış attım. Haklıydı.

Kadın sinirlendi. "Onun Crown'u hakkında ne düşündüğümün bir önemi yok. O ve ben aileyiz. Sen sadece onun tebaasısın."

"O sadece benim deneğim *değil*," dedim, biraz fazla hızlı. Biraz fazla yoğun. "O benim..." Ağırılığımı kaydırdım, kalın kalın yutkundum. "...benim en yakın danışmanım. Aklından geçenleri bana özgürce söylemek onun görevidir."

Luther'e bir bakış attım. İfadesi Prens'in buz gibi, umursamaz görüntüsünün ardına gömülmüştü ama gözlerinde bir hayal kırıklığı titreşimi yakalamadan önce değil.

Midem pişmanlıkla burkuldu. Ondan ya da bizden utanmıyordum ve utandığımı düşünmesinden nefret ediyordum. Annemle kavga etmekten kaçınmak, onun zararına olacaksa buna değmezdi.

Luther bana *yeterli* olduğumu söylemişti. O da yeterli olduğunu bilmeyi hak ediyordu.

Uzun bir nefes aldım. "Anne, bir şey var-"

Sorae'nin alçak gümbürtüsü sözümü kesti. Omurgasındaki tüyler diken diken oldu. Yakındaki yabani bitki örtüsüyle yüzleşmek için döndü, kanatları bizi arkalarında korumak için şişti.

Luther annemi mağaranın arkasına doğru itti. Aynı şeyi bana da yapmaya çalıştı ama ben direndim ve annemin dikkatini neyin çektiğini görmek için boynumu uzattım.

Çalıların yapraksız dalları hareket ettikçe üzerlerine kar yağıyordu. Sorae'nin hırıltısı derinleşti ve ayaklarımın dibindeki taşta titreşti. Luther'la birbirimize kasvetli bir bakış attık.

"Kim var orada?" Tedirgin bir şekilde seslendim.

Koyu renk pelerinlere bürünmüş, kukuletaları yüzlerini gizlemek için aşağıya çekilmiş bir grup açık alana doğru ilerledi. Luther ve ben Sorae'nin kanadının altına dalıp omzunda durduk.

"Göster kendini," dedim.

Ortadaki adam çenesini kaldırdı. Kukuletasının altından kırmızı gözleri parıldarken, ucunda tanrı taşı olan bir okla dolu arbaletini kaldırdı. "Tekrar merhaba, Majesteleri."

Fortos komutanı. Lumnos sarayında savaştığımız kişi, öldürmek amacıyla üzerimize bir ok fırlatan adam.

Diğerleri pelerinlerini geri attılar. Daha fazla asker. Birçoğunun ucu parıldayan siyahla kaplı daha fazla silah.

"Lumnos Naibi sana Lumnos'ta kalmanı ve o gryvern'i teslim etmeni emretti," diye seslendi.

Fortos'ta yaptığım şeyin haberini almamış olmalarından duyduğum rahatlamayı gizlemek için gözlerimi dramatik bir şekilde devirdim. "Remis gryvernimi istiyorsa, onu kendisi alabilir. Onu durdurmayacağım." Sorae'ye baktım. "Gidip Remis'e hizmet etmek ister misin?"

Yüksek sesle hırladı ve ben de sırtarak ve omuz silkerek adama döndüm.

"İkinizin de ne istediği önemli değil," dedi soğukkanlılıkla. "Lumnos Krallığı'nın emirlerine karşı geldiniz. Bu da sizi tutuklamaya tabi kılar."

"O Lumnos Krallığı," diye karşılık verdi Luther. "Babam bir gaspçı. Ve burası Montios, Lumnos değil. Ordu burada onun emirlerini uygulayamaz."

Adam tedirgin edici bir zaferle kıkırdadı. "Peki o zaman, eğer Kraliyet'ten biriye, yabancı bir diyarı davetsiz ziyaret ettiği için tutuklanabilir. Her iki durumda da benimle geliyor."

Bana ve daha da önemlisi Luther'e doğrultulan keskin tanrı taÇı dalgasına baktım. "Gryvern'im ve ben seninle gidersek, Prensimin burada kalmasına izin verecek misin?"

Luther'in kafası bana doğru döndü. "Diem, hayır."

Ona bakmadım, sadece nefret dolu sırtışı büyümeye devam eden Fortos komutanına baktım. "Sadece barışçıl bir şekilde gelerseniz. Eğer direnirsen, bedelini öder."

Yavaşça başımı salladım ve ona doğru yürüdüm. Luther beni engellemek için hamle yaptı ve komutanın parmağı arbaletinin tetiğinde sıkılaştı.

"Dur," diye yalvardım. Gözlerim komutanın üzerindeydi ama yalvarışım tamamen Prens'im içindi.

Annemin yanında kal, dedim büyümün son kırıntılarıyla düşüncelerine. *Onu Teller'a götürün.*

"Yapma bunu," diye yalvardı.

Boğazımı temizledim. "Sorae, Lumnos sarayına dön. Oraya vardığında Remis'in emirlerine kendi emirlerimmiş gibi itaat et."

Adımları ağır ve halsizdi, sanki itirazlarının boşuna olduğunu bilse bile onu emirlerime bağlayan büyüye karşı savaşıyordu. Başı öne eğik ve kalbi kırık bir vızıltıyla gökyüzüne sıçradı ve birkaç dakika sonra bulutların arasında kayboldu.

Luther'e bakmaya dayanamayıp öne doğru yürüdüm ve bileklerimi uzattım. Komutan onları tuttu ve beni öne doğru iterek neredeyse kayalık bir yamaçtan aşağı yuvarlanmama neden olacaktı.

"Onun saçının bir teline bile zarar verirsen," diye hırladı Luther, "seni yakalar ve boynundan sökerim."

Komutan kıkırdadı, tehditlerinden etkilenmemişti. Adamlarından biri kollarıma ve ayak bileklerime kelepçeler taktı.

"Bir küçük şey daha var," dedi bana kayıtsızca. Çok kayıtsızca. "Gitmeden önce anneni idam edeceğiz."

"Hayır," diye nefes aldım.

Arbaletini göğsüme doğru kaldırdı, tanrı taşının ucu kumaşa takılacak kadar yakındı. "Mağaraya gidin ve esiri alın," diye bağırdı adamlarına. "Ona söyle, eğer karşılık verirse kızı ölür. Prens karşılık verirse, *hepsi ölür.*"

Askerler Luther'in yanına hücum ettiler, alaylar ve anneme ölmeden önce neler yapabileceklerine dair kaba vaatlerle onunla alay ettiler, liderlerinin tehdidini yerine getirmek için bir bahaneleri olsun diye onu bir tepki vermeye kışkırtmaya çalıştılar. Ama Luther, benim cesur Prens'im, sessiz ve güçlü duruyordu, içten içe yanan odağı göğsümdeki tanrı taşı cıvatasındaydı.

Adamlar mağaraya ulaştığında, yavaş bir gümbürtü havayı doldurdu. Yer titremeye başladı ve sarsıntılar şiddetlenirken dik durmak için sendeledim.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı komutan.

Altındaki zemin sarsıldı, yan tarafıma çarpmasına ve arbaletin tetiğinin sarsılmasına neden oldu. Yay kirişi titrerken nefesimi içime çektim.

-Sonra ok taş zemine çarpıp ikiye ayrılınca rahat bir nefes aldı.

Öne doğru yuvarlandım, dizlerimin sivri kayalara çarpmasıyla irkildim. Rymari'nin mezarında duyduğum garip gıcırdama sesi karmaşayı yarıp geçti.

Sonra, gümbürtüler kesildi. Toprak hareketsiz kaldı.

"Fortos'un siki," diye yemin etti bir asker. "*Bunu* nasıl yaptı?"

Gözlerim yukarı fırladı. Annemin saklandığı mağarada, lavanta taşından pürüzsüz bir levha aniden ortaya çıkmış ve girişi tamamen kapatmıştı.

"Anlaşmayı bozdun," diye bağırdı komutan.

Başımı çılgınca salladım. "Hayır, hayır, o ben değildim, yemin ederim. Ben yapmadım.

."

"O değildi."

Hep birlikte kafalarımız sessiz, genç sese döndü.

"Bizdik."

Yedi yaşlarında genç bir kız, bahçenin dışındaki açıklığın kenarında duruyordu.

Mağara. Yüzü ciddiydi, bakır rengi saçları vahşi ve rüzgârda savrulmuştu. Bir yarım daire

Yirmi yetişkin arkasına yayılmıştı, hepsi de beyaz kürklerle sarılmış gri cüppeler içindeydi ve hepsinin gözleri lavanta rengindeydi.

Montios Alçaldı.

"Korkarım yanınıza kimseyi alamayacaksınız Komutan," dedi çocuk. "Lumnos Kraliçesi krallığımızda davetsiz olarak bulunuyor. Bu da onu ve misafirlerini bizim tutsağımız yapıyor." Bakışları bana kaydı. "Kaderinize karar verecek olan *Kraliyetimizdir*."

ÇAPTER ELLİ-BEŞ

Paniğimin içinden belli belirsiz **bir** umut aktı. Taç giyme törenimde yaşlı Montios Kralı'yla tanıştığımda bana... *dostça* değil ama meraklı davranmıştı. I

Hatta kulağıma bir şey fısıldadığını bile düşündüm.

İyi şanslar, Unutulmuşların Kızı.

Eğer beni almak için adamlarını gönderdiyse, belki de onu bir müttefik olarak sayma şansım vardı.

"Lumnos Kraliçesi hangi diyara girerse girsin onu tutuklama yetkimiz var," diye ısrar etti komutan. "O Kraliyet'in bir tutsağıdır."

"Hangi gerekçeyle?" diye sordu küçük kız.

"Hapishanemize girdi. Kralımızı öldürdü. Mahkumlarımızı serbest bıraktı. Orduya saldırdı." Bakışları daraldı. "Ve bu sadece *dün* yaptığı şeydi."

Kız küçük omuzlarını silkti. "Bunlar Fortos'a karşı işlenen suçlar, Crowns değil."

"Cœurîle'e saldırıyı planladığından şüpheleniliyor," diye homurdandı, sabrının tükendiği belliydi.

"Şüpheli." İnce kaşları kalktı. "Ama henüz suçlanmadı mı?"

"Suçlanması an meselesi-"

"O zaman şarj olduğunda onu geri alabilirsin... eğer hala yaşıyorsa."

Güneşli umudum bir bulutun ardında kayboldu.

"İyi," diye tükürdü. "Ama annesini alıyoruz. O Kraliyet'in bir tutsağı ve idam edilebilir." Mağarayı işaret etti. "Onu teslim edin."

Küçük kız dudaklarını büzdü ve arkasındaki gruba doğru döndü. Etrafında daire çizip çömelmişlerdi, fısıltıları uğultudan gizlenmişti

Rüzgar.

Luther onları kurnazca izledi. Elleri seğirdi ve zayıflayan büyüü etrafında buğulandı, her an bir kalkana dönüşmeye hazırlanıyordu.

Kız bize doğru baktı. Gözleri bana takıldı, açıklanamayacak kadar üzgün görünüyordu. Dudağını çiğnemeye başladı ve yetişkin gibi konuşmasına rağmen birdenbire çocuk gibi görünmeye başladı.

"Tanrıtaşı," dedi Luther aniden, ısrarla. "Tanrı taşı silahlarını sizin diyarınıza getirdiler."

Gruptan birkaçı kaşlarını kaldırdı ve dolu bakışlarla birbirlerine baktı. İçlerinden biri kızın yanına eğildi ve kulağına fısıldadı.

Çenesini kaldırdı. "Lumnos Prensi haklı. Kraliyetimizin onayı olmadan krallığımıza tanrı taşı getiremezsiniz. Buradaki işiniz meşru olsa bile."

"Kralınız gönderdiğimiz her haberci şahine cevap vermeyi reddederken onun rızasını nasıl alacağız?" diye tersledi komutan.

Luther, "Bir Kraliyet istediği kadar hızlı cevap vermezse, düşük seviyeli bir Fortos homurdanmasının istediğini yapmasına izin veren yasayı kaçırmış olmalıyım," dedi. "Aslında hatırladığım yasaya göre, Tanrı taşı silahlarını izinsiz sallayan herkes derhal idam edilir." Gülümsemesi acımasızdı. "Belki de *hepimiz* gidip Montios Tacı'nı görmeliyiz."

Küçük kız sırtarak, "Belki de öyledir," diye kabul etti.

Komutanın rengi soldu. "Buna gerek yok. Basit bir hataydı." Beni itti, sanki zehirliymişim gibi sendeleyerek geri çekildi. "Biz yolumuza gideceğiz."

Diğer askerler ipucunu aldılar ve aceleyle tanrı taşı silahlarını kınına sokarak ya da arkalarına saklayarak uzaklaştılar.

Kelepçeli bileklerimi kaldırdım. "Bir şey mi unuttun?"

Bana pis bir sırıtış fırlattı. "Onu da öldürmemen için bunu Montios Kralı'na hediyemiz olarak kabul et."

O ve askerleri, Montios Alçaldı'ya sırtlarını dönmeyi reddederek geriye doğru tökezledi.

"Bu iş daha bitmedi," diye seslendi komutan bana. "Sen ve annen sonsuza kadar kaçamazsınız."

"Yeni Crown'una sevgilerimi ilet," diye bağırdım. "Duyduğuma göre tam bir baş belasıymış."

Durakladı, kaşlarını çatı. "Kız mı?"

Alçalan Montios'lardan birkaçı avuçlarını kaldırdı ve büyüleri havada döndü, buz gibi ısırganı tenime bir ürperti gönderdi. Kalbim onu emme ihtimaliyle sıçradı ama büyü beni sıyrıp geçti ve yoluna devam etti.

Askerlerin botlarının altındaki kar çatırdayarak inceldi ve düz, parlak bir tabakaya dönüştü. Bacakları kaygan yüzeye tutunmak için çırpınıyordu. Biri sırt üstü düştü, sonra bir diğeri. Altlarındaki zemin gürledi ve onları kayalık yamaçtan aşağıya yuvarlayan dik bir eğime dönüştü, görüş alanından yuvarlanırken bağırışları uzaklarda kayboldu.

Daha az tehlikede olmadığımı fark etmeden önce yarım saniyeliğine rahatlamış bir kahkaha attım. Annem bir ölümlüydü ve ben de yabancı bir Kraliyet mensubuydum; ikisi de burada yasaktı. Montios Kralı ölmemizi istiyorsa, bunu yapmak için ihtiyacı olan tüm bahaneye sahipti.

Küçük kız, yanında büyükannesi olabilecek yaşlı bir kadınla birlikte bana doğru yürüdü. Kız beklenti dolu bir bakışla ellerini uzattı. Kaşlarımı çattım ve karşılığında benimkini uzattım. Kız prangalarımın baktı, onları yakından inceledi, sonra yaşlı kadına baktı, o da başını salladı.

"Korkarım bunları burada açamayız Majesteleri," dedi kız. "Şimdilik bunları takmaya devam etmeniz gerekecek."

Ne düşüneceğimi bilemeden sessizce başımı salladım.

"Sakıncası yoksa Kraliyet Konseyimiz sizinle konuşmak istiyor," diye ekledi.

Göz kırptım. *Sakıncası yoksa?*

"Benim... bir seçeneğim var mı?"

Çillerle kaplı burnu dişlek bir gülümsemeyle kırıştı. "Elbette. Ama senin gelmeni bekliyorlardı."

Tekrar göz kırptım. *Öyle mi?*

"Biz de seninle geleceğiz," diye araya girdi Luther. Bana aceleci bir bakış fırlattı, burun delikleri alevlendi.

Montios Alçaldı kımıldamadı. Bakışları bana sabitlenmiş, cevabımı bekliyorlardı.

"Tamam," diye kabul ettim.

Kız gülümsedi ve bizi takip etmemiz için işaret etti. Yetişkinlerden biri elini mağaraya doğru salladı ve kısa bir süre toprak titredikten sonra girişin karşısındaki taş levha parçalanarak toza dönüştü.

Annem panik içinde dışarı koştu, yüzü solgun ve silahı havadaydı. Parmak eklemleri kanlıydı ve sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi sıyrılmıştı.

Dikkati bileklerimdeki prangalara kaydı, sonra da Montios'un Alçalması'na takıldı. Yanıma koştu ve kendini önüme attı. "Kızımдан uzak dur," diye bağırdı.

"Sakin ol, Auralie," dedi Luther. "Tehlikede değiliz."

Gözlerimi üçüncü kez kırptım. *Tehlikede değil miyiz?*

Montios Alçaldı kürklerini omuzlarına daha sıkı sararak küçük kızın önderliğinde tek sıra halinde uzaklaştı, yırtık pırtık paçaları engebeli araziye takılıyordu.

Derin bir vadide kaybolan bir uçurumda duraklayana kadar onları takip ettik. İkiisi avuçlarını kaldırdı ve parıldayan kristal parçaları karlı havada katılaşıarak tuğlalara dönüştü ve aşağıdaki karanlığa doğru kıvrılan spiral bir köprüye dönüştü. Dağın yamacından kopan çakıl taşları köprünün yolunu tıkırdattı ve kaygan zemine daha güvenli bir kum vermek için buza saplandı. Grup ayrıldı, bir yarısı önden giderken diğeri bizi arkadan sıkıştırdı.

"Bundan emin misin?" Luther'a fısıldadım. "Montios Kralı bizi de idam edebilir."

"Sana zarar vermek istediklerini sanmıyorum. Umbros'tan beri bir şeylerden şüpheleniyorum ve eğer haklıysam..." Sözünü bitirmedi ama bana bakışında umut dolu bir ima vardı.

Ayaklarımın altındaki buz gıcırdayınca irkildim. Kenardan baktım, aşağıdaki ölümcül düşüş karşısında midem takla attı.

Dünya etrafımda dönmeye başladı. Bacaklarım sıvılaştı ve prangalar hala ayak bileklerimdeyken dengemi kaybedip öne doğru savruldu. Vücudum parmaklıklara çarptı ve buz ağırlığının altında kırıldı.

Luther'in kolları bir anda bana sarıldı. Beni göğsüne doğru çekti, kalp atışları neredeyse Montios'un köprü duvarlarını güçlendirmek için alçalması yönündeki hırıltılı bağırıışlarını bastırıyordu.

"Seni yakaladım," diye mırıldandı ağır, titreyen nefesler arasında tekrar tekrar.

"İyi misiniz Majesteleri?" diye seslendi küçük kız.

Yüzüm utançtan kızarmıştı. Lumnos'tan ayrıldığımdan beri kendimi en güvende hissettiğim an onun kollarında olmak olsa da Luther'den uzaklaşmak için kendimi zorladım. "Ayağım kaydı, hepsi bu," diye karşılık verdim.

Kız bilerek gülümsedi. "Yüksekliğe alışmak biraz zaman alıyor. Aşağıya bakmamanın faydası olur."

Bir deliğe girip saklanma dürtüsüyle savaştım.

Luther bana doğru uzanarak, "Bırak da yolun geri kalanında seni ben taÇıyayım," dedi. "Bunu aklından bile geçirme." Kendimi toparlamak için ona vurdum.

saygınlığını kaybetti. "Ben ayaklarını yerden kesecek parlak bir şövalyeye ihtiyaç duyan bir prenses değilim."

İsrar etti, kolu belime dolandı ve beni kalçasına sıkıştırdı. İtiraz edermesine baktım ama hafifçe solgundu ve elleri pek sabit değildi; belki de tehlikeye düşündüğümünden daha fazla yaklaşmıştım.

"Ben parlayan şövalyeden çok karanlık bir prensim," dedi. "Ama haklısın, sen prenses değilsin. Sen bir kraliçesin." Yakınına eğildi ve fısıldadı. "*Kraliçem*."

Sıcak nefesi boynumun kıvrımını gıdıkladı ve enerji titreşimleri gönderdi.

içimden geçti. "Çok kötü," diye mırıldandım. "Bir kraliçenin bir prene değil, bir krala ihtiyacı vardır."

Dudaklarının köşesi alaycı eğitime takıldı. "Kral olmam gerekiyordu," dedi kuru bir sesle, "ama sonra sonradan görme güzelin biri gelip tacımı çaldı."

İçimden yüksek sesle bir kahkaha patladı ve Alçalmışlardan birkaçının endişeli bakışlarla geriye bakmasına neden oldu. Gülümsememi geri çektim. "Kim bilir, benim karanlık Prensime, belki bir gün kral olursun."

Sözcükler ben daha fazla düşünemedimden ağzımdan çıktı. Ne ima ediyor olabileceklerini, ne teklif ediyor olabileceğimi. Kalbim onun araştıran gözlerinin yakıcılığı altında kıvrandı.

"Hiç sanmıyorum," dedi uzun bir aradan sonra. "Benim gözetimimde ölmene izin vermeyeceğim."

Onu düzeltmeye başladım, sonra gözlerim anneme takılınca durakladım. DuruÇu gergindi, ısırın bakıÇları Luther'in elinin kaburgalarımın üzerinde gezindiği yere kilitlenmişti.

Kızardım ve onu ittim, sonra da bunu yaptığım için kendimi azarladım. Anneme gerçeği söylemeliydim -yeni bir ölümcül tehlikenin ortasında olmadığımız anda.

Neyse ki Luther fark etmemiş gibiydi. Dikkati dik kayalıklarda beliren bir kemer üzerindeydi. Tabanında başka bir buz köprüsü büyüyor, dolambaçlı yolu bizimkiyle sorunsuz bir şekilde birleşiyordu.

"Neden sadece çocuk konuşuyor?" Luther'e fısıldadım.

"Montios Soyundan gelenler son derece münzevidir. Büyüleri bir kez devreye girdiğinde, yabancılarla konuşmazlar. Bazıları bir daha hiç konuşmaz."

"Oh, benden *nefret* edecekler." İnledim ve sesim kilometrelerce uzanan çorak taşlar tarafından yükseltilerek bir kaş çatma dalgası yarattı. Luther'a bağırarak sivri bir bakış attım: *Gördün mü?*

Yürüyüş yolunun sonunda, oyma taştan bir tünele adım attık. Sağlam bir zeminde olmanın verdiği rahatlama, geriye dönüp baktığımda köprünün yıkılıp gözden kaybolduğunu ve tek çıkış yolumuzu yok ettiğini gördüğüm anda kayboldu.

"Arkadaşlarınız burada kalabilir," dedi kız bana. Ana koridorun dışında, rahat sandalyeler ve gürül gürül yanan bir şömine ile döşenmiş bir odayı işaret etti. "Onlar beklerken sıcak yemek ve çay getireceğiz."

Sertleştım. "Onları geride bırakmayacağım."

"Israr etmek zorundayım, Majesteleri. Bu noktanın ötesine yalnızca Montios'un Soyundan gelenler geçebilir."

"Ama ben Montios Soyundan gelmiyorum."

Luther, "Hadi git," diye ısrar etti. "Ben annenle kalacağım." Küçük kıza alaycı ve Çüpheci bir bakış fırlattı. "Çok tehlikeli görünüyorsun. Bize zarar vermezsin, değil mi?"

Kıkırdadı ve başını sertçe salladı.

Ona eşlik eden yetişkinlere baktım. "Burada güvende olacaklarına söz veriyor musun?"

Başlarını öne eğdiler, bunu onayladıkları şeklinde algılamaktan başka çarem yoktu.

Annem geride kalmış, koridoru ve girişini dikkatle inceliyordu. Onu ve Luther'i yalnız bırakma düşüncesi, asıl endişelenmem gerekenin Montios'un İnişi olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Anne?" Seslendim.

Bakışları bana kaydı. "Hmm? Oh, evet, elbette. İyi olacağız." Aceleyle yanıma geldi, beni garip bir şekilde kucakladı ve sonra kulağıma tısladı. "Çok dikkatli ol. Diğer Türemişler bile burada neler olup bittiğini bilmiyor. Şehirlerini gösteren haritalara ya da silah stoklarına dair herhangi bir işarete bak. Bak bakalım başka bir giriş ya da çıkış yolu bulabilecek misin?"

Sertçe geri çekildim. Bana bir *Muhafız* görevi mi vermeye çalışıyordu?

Tiksintimi fark edemedim kollarını çektim. Asilere bilgi verme konusunda dersimi almıştım. Bunu yapmayacaktım.

Onun için bile.

Ben yaşlı kadın ve küçük kızın yanında yürürken, diğer inenler de yolumuzun üzerinde bir sıraya girdiler. Koridorda sessizce ilerlemeye devam ettik, ta ki koridor sert bir kaya parçasında son bulana kadar.

Kadın avucunu üzerine koydu. Onun dokunuşuyla, sanki içeriden oyulmuş gibi bir dizi çizgi ortaya çıktı. Yüzüne Montios mührü kazınmış bir kapı belirdi ve sonra kayarak içeri girmemiz için bir yol açtı.

Devam ettik ve koridor parlak ıııklı bir avluya açıldı. Yüksek tavan cam gibi görünüyordu ama havadaki sert ısırıktan katı buzdan yapıldığından şüphelenmişim. Yüzeyinde hafifçe birikmiş kar bırakan akıllıca, kademeli bir tasarımı -görüntüyü gizlemek için, diye tahmin ettim

-Bu arada güneş ışığının sessiz bir parıltıyla yayılmasına izin verir.

Avlu yüksek taş sütunlarla çevriliydi ve ateşle yanan meşaleler duvarlarda kehribar rengine dans eden girdaplar oluştıuruyordu. Odanın ortasında, Tanrıça Montios'un kristal berraklığında bir heykeli yükseliyor, şeffaf kavanozlardaki mumlar heykelin taş kaidesine çıkan basamakları kaplıyordu.

Basit bir yerdi, Lumnos'un gösterişli zenginliğinden yoksundu ama yine de dingin bir güzelliğı vardı. Buranın bir tefekkür yeri, bir sükûnet ve düşünce cenneti olduğunu içten içe hissediyordum. Alçalmışlar küçük gruplar halinde sütunların arasında ilerlese de, cübbelerinin fısıltıları seslerinden daha öteye taşıınıyordu.

"Çok güzel," diye nefes aldım.

"Beğendiğimize sevindim," diye cevap verdi kadın.

Sesi karşısında irkildim; güçlü ve kararlı, sessizliğin kutsallığını bozmaktan korkmayan bir ses.

"Sen... konuş," dedim, biraz aptalca.

Gülümsedi. "Evet, öyle." Başını eğdi. "Montios'a hoş geldiniz, Majesteleri."

Onun arkasında, diğer Alçalmışlar tekrar başlarını eğdiler. Jestlerine karşılık verdim, kibarlıkları karşısında rahatlama ve huzursuzluk karışımı bir duygu hissettim. Aralarında tek bir kaş çatma, küçümseme ya da şüpheli bakış yoktu. Bırakın davetsiz olarak geldiğim yabancı bir diyardakileri, kendi tebaamdan bile böyle sıcak bir karşılama görmemişim.

Kadın çocuğa döndü ve omzuna hafifçe vurdu. "Teşekkür ederim Maybell. Hizmet bir erdemdir ve sen de halkına iyi hizmet ettin."

Kız bir an için gururla gülümsedi, sonra yüzündeki ifadeyi hızla sildi ve çenesini indirdi. "Her şeyde erdemi arayalım," dedi yumuşak bir sesle, kelimeler otomatik gibi geliyordu.

"Bize bir kez daha hizmet edecek ve Majestelerinin zincirlerini çıkarması için babanı getirecek misin?"

"Evet, Konsey Üyesi Hepta." Kız yakındaki bir koridora doğru koşturmadan önce bana utangaç bir gülümseme fırlattı.

Kadın -Hepta- beni takip etmem için işaret etti. Bir grup olarak, yükselen avlunun kalbine doğru yürüdük. Prangalarım taş zeminde sürüklenirken çıkardıkları gıcırtyla irkildim.

"Halkınız neden yabancılarla konuşmuyor?" diye sordum.

"Kutsal Montios Ana bu dağları evi haline getirdi çünkü izole olmanın ve sessizlik içinde zaman geçirmenin zihni geliştirdiğine ve bizi daha yüksek gerçeklere açtığına inanıyordu. Biz de bugün aynı öğretileri sürdürüyoruz."

Kendi kısa ve öz düşüncelerimi çabucak geri çektim. *Daha yüksek bir gerçeğin* ne faydası vardı ki? herkesten saklasaydınız ne olurdu?

"Küçük kız Kralınızın beni beklediğini mi söyledi?" Onun yerine ben sordum.

"Kraliyet Konseyimiz," diye düzeltti Hepta. Eğlenmiş görünüyordu. "Majesteleri gelişinizin sürprizlerle dolu olacağını söylemişti. Her zamanki gibi yanılmadı."

Kral'ın danışmanlarının beni neden görmek istediklerini ve Kral'ın geleceğimi nereden bildiğini merak ederek kaşlarımı çattım.

"Bize senin hakkında çok şey anlattı," diye ekledi.

"Bu çok garip. Onunla sadece bir kez, taç giyme törenimde karşılaştım ve... sanırım nasıl geçtiğini biliyorsunuzdur."

Hepta ve diğer Alçalmışlar iki parmaklarını dudaklarına götürdüler ve anlamını çıkaramadığım bir kelime mırıldandılar.

"Korkunç bir trajedi," dedi üzüntüyle. "Böylesi bir şiddet topraklarımız için bir leke."

"Zaten çok derin lekeli bir toprak," diye mırıldandım.

Başını salladı. "Gerçekten de öyle. Barış bir erdemdir."

"Her şeyde erdemi arayalım," diye hep bir ağızdan ilahi söylediler.

Hepta beni Montios'un karla kaplı dağlarının amblemini taşıyan uzun, dar bir masanın bulunduğu geniş bir odaya götürdü. Bana en uçtaki sandalyeye oturmamı işaret etti, o ve diğerleri de iki yandaki sandalyelere oturdular. İki büyük çocuk ellerinde tepsilerle içeri girdi; biri birkaç koltuğun önüne kâğıt ve mürekkep koyuyor, diğeri de dumanı tüten çay

fincanlarını dağıtıyordu.

"Yiyecek sıcak bir şeyler ister misin?" Hepta sordu.

Karnım umutlu bir cevapla guruldadı ama bu tuhaf yerde yemek yemeyi düşünemeyecek kadar tedirgin olduğum için reddettim. Sinirli bir şekilde güldüm. "Bu, habersiz geldiğim için beni idam etmeyeceğiniz anlamına mı geliyor?"

Birkaç kafa şaşkınlıkla bana doğru sallandı.

Hepta kaşlarını çatı. "Tabii ki hayır. Buraya hoş geldiniz." Koltuğuna geri yaslandı. "Belki de sizi tanıştırmam gerek. Benim adım Hepta ve Montios Kraliyet Konseyi'nin Yaşlı Üyesiyim. Burada oturan Konsey Üyesi arkadaşlarımin her biri halkımız tarafından seçilmiştir."

"Seçilmiş mi?" Kaşlarıım kalktı. "Kralınız danışmanlarını kendi seçmiyor mu?"

"Montios kendini diğer krallıklardan farklı yönetir. Burada krallığımız için kararları Kraliyetimiz değil Konseyimiz verir. Kraliyet Konsey'in bir üyesidir, ancak geri kalanımız Montios halkı tarafından seçiliriz. Eğer bir anlaşmaya varamazsak, Kraliyet'in iradesi belirleyici olur. Aksi takdirde, burada her birimizin olduğu gibi onların da sadece bir oyu vardır."

İçimden beklenmedik bir hayranlık aktı. Umbros kütüphanesinde ölümlülerin böyle sistemler kullandığını okumuştum ama bunların monarşist ve güç takıntılı Türemişler arasında var olduğunu hiç hayal etmemiştim.

"Bu çok, uh... adil," diye kekeledim.

Bir Meclis Üyesi "Adalet bir erdemdir" dedi.

"Her şeyde erdem arayalım," diye karşılık verdi diğerleri.

Bir adam koşarak içeri girdi, bu sırada neredeyse ayağı takılıyordu. Grubu aceleyle selamladı ve bana doğru koşmaya başladı, sonra durakladı. Kaşları havaya kalktı, yüz ifadesi anlamadığım bir soruyu ima ediyordu.

"Um... merhaba," dedim tereddütle.

"Nector sessizlik yemini etti," diye açıkladı Hepta. "Ama isterseniz prangalarınızı çıkarabilir."

"Oh, evet!" Ona parlak bir gülümseme verdim. "Bu çok hoşuma gider."

Bu ilgi karşısında yanakları pembeleşti ve eli bileğime bağlı demir kelepçeleri incelemek için benimkine dokununca daha da pembeleşti. Çantasından bir yığın alet çıkardı, her birini kumaş kozasından dikkatlice çıkardı ve en ufak bir ses çıkmaması için yavaşça yere bıraktı.

Çalışırken Konsey Üyelerine "Yardım etmek için araya girdiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Siz gelmeseydiniz hayatta kalabileceğimizden emin değilim."

Hepta yorgun bir şekilde iç çekti. "Ordu aşırı cesur olmaya başladı. Fortos Kralı sınırları zorluyor ve şimdi askerleri de aynısını yapıyor."

Bir Konsey Üyesi öfkeli bir şekilde burnunu çekerek, "Kutsanmış Akraha'nın tarzı bu değil," dedi. "Fortos'a kıtanın ordusunun kontrolü, sadece tüm Kraliyetlerin rızasıyla hareket edeceği anlaşmasıyla verildi. Bu yeni kurallar tam bir rezalet."

"Yeni kurallar mı?" Ben sordum.

Hepta başını salladı. "Kan Savaşı sırasında, Kraliyetler ordunun isyanı durdurmak için ne kadar ileri gitmesi gerektiği konusunda anlaşmazlığa düştüler. Oybirligiyle bir anlaşmaya varmaları neredeyse imkansızdı, bu yüzden ordunun dokuz yerine altı Kraliyet üyesinin oyuyla hareket edebileceğine karar verildi."

"Karşılığında bazı tavizler verildi," dedi bir başkası. "Prensinizin de belirttiği gibi, tanrı taşının kullanımı."

Bir adam "Fortos Kralı anlaşılan imtiyazları yerine getirmeye niyetli değil," diye homurdandı.

Hiçbir şey duymamış ya da hissetmemiş olmama rağmen, bileklerimdeki prangalar açıldığında yumuşak bir tıkırtı dikkatimi çekti. Nector fark ettiğim için utanmış görünerek yüzünü buruşturdu.

"Bu çok etkileyici," dedim ona.

Yanaklarındaki kızarıklık yüzüne yayıldı ve gülümseme dürtüsüyle savaşıyor gibiydi.

Konsey üyelerinden biri azarlar bir tonda, "Alçakgönüllülük bir erdemdir, Nector," dedi.

Nector utanmış görünüyordu ve gözlerini hızla indirerek ayaklarımın dibindeki prangalara döndü.

Kaşlarımı çattım. "İyi yapılmış bir işten gurur duymanın yanlış bir tarafı yok elbette."

"Gurur bir erdem değildir," dedi Konsey Üyesi. "İyi yapılmış bir iş kendi ödülünü alır."

Nector ayak bileklerimdeki son demirleri de ustalıkla çıkardı, sonra da ses çıkarmamaları için özenle bir beze sardı; ben de yaptığı işi yüksek sesle ve coşkuyla överek hemen mahvettim. Sonunda koşarak dışarı çıktığında tepeden tırnağa pancar kırmızısıydı ama adımlarında daha önce görmediğim bir sıçrama vardı.

"Yöntemlerimize katılmıyorsunuz," diye belirtti Hepta. "Yaptığımız her şeyde erdemli olmaya çalışmamız gerektiğine inanmıyor musunuz?"

"Neyin erdemli olacağına kim karar veriyor? Benim geldiğim yerde, bir erkek için erdemli sayılan şey bir kadın için skandal olarak adlandırılır. Bir Alçalmış'ın teşvik edildiği erdemler bir ölümlüde cezalandırılır. Kimseye zarar vermeyen eylemler ahlaksızlık olarak etiketlenirken, erdemin en gürültülü savunucuları en çok zararı veriyor. Tüm bunlar bazı grupları iktidarda, diğerlerini ise itaatkâr tutmak içindir. İtiraf ediyorum, bunda hiç onur bulmuyorum."

Başka bir Konsey Üyesi sinirlendi. "Biz burada böyle şeyler yapmayız. Tüm halkımız eşittir."

Ben durduramadan acı bir homurtu yükseldi. "Sürgün ettiğiniz ölümlüler aynı fikirde olmayabilir."

"Bu onları korumak için yapıldı. Buradaki iklimde bizim gibi hayatta kalamazlar. Dağda cesetlerini buluyorduk, açlıktan ya da soğuktan ölmüşlerdi. Daha fazla can kaybını görmek istemedik."

"Yani onlara yardım etmek yerine onları kovdunuz."

"Onlara yardım etmeyi teklif ettik," diye araya girdi Hepta. "Birçok kez. Konseyimize güvenmediler."

"Bu Konsey'de hiç ölümlü var mıydı?" Cevap vermedi ve ben de kaşlarımı kaldırdım. "Üyeleri seçmelerine bile izin veriliyor muydu?"

Erkek Konsey Üyesi alay etti. "Sürgünü pek uygulamıyoruz. Unutulmuş Topraklar'da saklanan ölümlüleri her zaman görmezden geldik. Buna o lanet isyancı kampı da dahil. Ve bakın sonuç ne oldu. Kralımız-"

"Barış, Konsey Üyesi," diye araya girdi Hepta. "Öfke bir erdem değildir."

Sandalyesine geri yaslandı ve öfkesini yutarken gözlerini kapattı.

Sırtım dikleşti. "Muhafız kampını biliyor musun?" "Görünüşe göre sen de öyle," diye mırıldandı biri.

İçimden küfrettim.

"Söylentiler doğru o zaman?" Hepta sordu. "Sen ve annen Muhafız mısınız?"

Bunlar tehlikeli sulardı ama nedense bu insanlara yalan söylemek istemiyordum. Hayatımı kurtarmışlar, beni zincirlerimden kurtarmışlar ve evlerine kabul etmişlerdi. Umbros'taki müttefiklerimi kazanma planım suya düşmüştü; belki de kader bana ikinci bir şans sunuyordu.

Derin bir nefes aldım. "Annem adına konuşmayacağım ama... evet, ben de bir zamanlar Muhafızdım. Bir ölümlü olarak yetiştirildim ve katıldım çünkü ben de uzun süredir devam eden şiddeti ve önyargıyı sona erdirmek istiyorum." İçimi çektim. "Ve ben de aynı nedenle ayrıldım. Bazıları vardı - hepsi değil ama

Her İnen'in öldürüldüğünü görmek isteyen birileri vardı. Bunu kabul edemezdim, o yüzden çekip gittim." Bir an tereddüt ettim. "Ama artık onların davasına inanmadığımı iddia edersem yalan söylemiş olurum. Sadece bunu mümkün olduğunca az kan dökerek başarmayı umuyorum."

Oda uzun bir süre sessiz kaldı. Konsey Üyeleri birbirlerine baktılar, yüz ifadeleri yorumlayamadığım mesajlar iletiyordu. Koltuğumda huzursuzca kıpırdandım.

"Bunu itiraf ettiğin için idam edilebilirsin," dedi Hepta sessizce. "Kraliyet olarak bile."

"Yapabilirdim," diye kabul ettim. "Ama adalete inandığınıza dair sözünüze güveniyorum ve ölümlülere yapılanlar hiç de adil değil." Alaycı bir gülümseme takındım. "Ayrıca dürüstlük bir erdemdir."

"Her şeyde erdemi arayalım," diye hep birlikte cevap verdiler.

Henüz konuşmamış olan bir adam, önünde duran kâğıt ve mürekkebe eğildi. Herkes saygıyla sessizliğe gömülürken, karalamaların yumuşak çizikleri odayı doldurdu. İşini bitirdiğinde kâğıdı yanındaki Konsey Üyesine uzattı ve o da yüksek sesle okudu. "Askerler Fortos Kralı'nı öldürdüğünüzü iddia ediyor. Bu doğru mu?"

Hepsi öne doğru eğildi, ilgileri arttı.

"Yaptım," diye itiraf ettim. "Prensime sebepsiz yere saldırdı ve neredeyse beni öldürüyordu. Bundan kaçınmak için elimden geleni yaptım ama ya onun ya da benim hayatım söz konusuydu."

Az önce beni tersleyen Konsey Üyesi ellerini kucağında kavuşturdu. "Kısa kesilen bir hayatı asla kutlamayız ama belki bu bazı endişelerimizi çözer. Yeni Fortos Kralı selefinden daha az saldırgan olabilir."

Soruyu yazan Konsey Üyesinin gözleri, sakladığım sırrı biliyormuş gibi beni inceledi. Kâğıdına uzandı, sonra durakladı ve sandalyesinde geriye yaslandı.

Hepta, "Fortos'un sorunları kendi sorunlarıdır," dedi. "Bizi Fortos'un sorunlarıyla

bu diyar. Doğudaki sorunumuzu ele alma zamanı geldi."

Kendimi fena halde yersiz yurtsuz hissederken ağırlığım gergin bir şekilde yer değiştirdi. Benimle ilgili niyetlerini sorma isteğiyle kaşındım ama şansımı yeterince zorladığımdan endişelenerek sessizliğimi korudum.

Hepta tekrar bana odaklandı. "Son zamanlarda, Muhafızlarla birlikte çalışan güçlü bir Türemiş hakkında söylentiler duyduk."

"Bu söylentileri ben de duydum."

"İlk başta bunu önemsemedik. İsyancılar uzun zamandır Unutulmuş Topraklar'daydı. Onları kendi hallerine bırakırsak, onların da aynı şeyi yaptığını gördük."

"Unutulmuş Topraklar nedir?"

Konsey Üyelerinden biri yüzünü tiksintiyle buruşturarak, "Diyarın girmedığımız bir bölgesi," dedi. "O topraklar kötüdür. *Lanetli*. Çok az Soydan gelen gitmek ister ve gidenlerin çoğu da bir daha görülmez."

Kaşlarım havaya kalktı. Okulda böyle bir yer hakkında hiç ders almamıştım. Yine de, Alçalmışların girmekten korktukları bir yer varsa, ölümlülerin bunu öğrenmesini istemeyecekleri kesindi.

Hepta, "Söylentiler başladıktan sonra, Çevre Yolu'ndan geçen Soylular ölü bulunmaya başladı," diye devam etti. "Sadece öldürülmekle kalmadılar, işkence gördüler ve kirletildiler. Cesetleri ağaçlara asıldı ve derilerine bir sembol kazındı - on köşeli bir yıldız."

"Bu sembol ne anlama geliyor?"

"Bilmiyoruz. Sophos'tan bunu araştırmasını istedik. Bu arada şiddet diğer diyarlara da yayılıyor. Geçen hafta Meros'ta bir balıkçı köyünün tamamı yok edildi. Üç yüz yetişkin Soydan gelen öldürüldü ve bu sembol her cesede kazınmıştı."

Nefesim kesildi. "Peki ya çocuklar?"

Yüzü ciddileşti. "Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu."

Tırnaklarım taş masaya çarparken ellerim yumruk oldu ve kanım kaynadı. Bu, Vance'in benimsediği katliam tarzına çok benziyordu. Onun da bir şekilde bu işin içinde olup olmadığını merak ediyordum.

-Ya da, Tanrı korusun, onun gibi düşündüğümünden daha fazla Muhafız varsa.

Konsey üyelerinden biri hiç beklenmedik bir anda ayağa kalktı ve bana doğru sert bir bakış fırlattı. "Sen misin?" diye tısladı. "Onlara yardım eden sen misin?"

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Tanrım, hayır."

Birkaç Konsey Üyesi ayağa kalkarak ellerini omuzlarına koydu ve onu sakinleşmeye çağırdı. Parmağını bana doğru uzatırken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bize gerçeği söyle! Senin yüzünden mi öldüler?"

Başımı çılgınca salladım. "*Asla* bir masuma zarar vermem." Bu düşünce bile boğazımı düğümledi - ta ki cephanelikte ölen muhafızları hatırlayana kadar ve vücudum utançla sarktı. "En azından bilerek değil."

Hepta, "Barış, Konsey Üyesi," diye azarladı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Yemin eder misin? Bize de aynısını yapmaya gelmediniz mi?"

Ellerim kalbime gitti. "Hayatım üzerine yemin ederim. Sevdiğim herkesin üzerine. Acıya son vermek istiyorum, onu teşvik etmek değil."

Kadın sözlerimden biraz teselli bulmuş gibiydi. İçindeki öfke titreyen bir nefesle dışarı taşıtı, ancak yerini çaresiz bir korku bakışına bıraktı.

"Onu affedin Majesteleri," diye yalvardı Hepta. "Umbros saldırısından bu yana duygular çok yüksek."

Sustum. "Umbros saldırısı mı?"

"Üç gün geçti. Kaç kişinin öldüğünü bilmek için henüz çok erken ama kayıpların önemli olduğunu duyduk."

İçimi bir ürperti kapladı. Üç gün önce, Umbros'taki son günümü Kraliçe'nin misafiri olarak geçirecektim. Büyüm zirveye ulaşmıştı ve tanıdığım en güçlü Alçalmışlardan dördü yanımdaydı. Eğer kalsaydık.

Eğer kalsaydık, Luther ölmüş olacaktı. Ama daha kaç kişi hayatta olabilirdi?

Hepta devam etti. "Bizim gibi Umbros Kraliçesi de krallığındaki isyancıları görmezden geldi. Karşılığında onlar da burada olduğu gibi halkını rahat bıraktı. Ama artık bu ateşkese uymuyorlarsa..."

"O zaman bir sonraki hedef Montios olabilir," diye bitirdim. Hepsini başını salladı ve endişeli bakışlarını paylaştılar.

Kollarımı masaya dayadım, başımı eğdiğimde saçlarım etrafıma döküldü. Dünyanın yükü omuzlarımda asılı gibiydi. Sıradaki Montios olmasa bile Lumnos olabilirdi. Saldırıları yöneten bu Alçalmış adam her kimse, durdurulması gerekiyordu.

Ve eğer öngörülerime güvenilebilirse, o zaman Luther ve ben bunu yapacak kişiler olmalıydık.

Ama nasıl? Ne bir ordum ne de birkaç müttefikim vardı. Kaçak bir firariydim ve beni istemeyen iki diyarın Kraliçesiydim. Bu diyardan canlı çıkmama izin verileceğinden bile emin değildim.

Bakışlarım yavaşça Konsey Üyelerine doğru yükseldi. "Size elimden geldiğince yardım edeceğim ama sormak zorundayım... Bunu bana neden anlatıyorsunuz?"

Hepta'nın başı öne eğildi, yaşlanan yüzünün kırışık çizgileri kaşlarını çatmasıyla daha da belirginleşti. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Neden beni kurtarıp buraya getirdiniz? Kraliyetin benden ne istiyor?"
"Majesteleri... siz bizim tacımızsınız."

ÇAPTER ALTI

"Ben senin kraliyetin *değilim*."

Bu sözleri söylerken bile onlardan şüphe duyuyordum. Bir çağrı hissetmiştim.

Bu yer, kanımda uğuldayan bir sahiplenme duygusuydu. Lumnos'a karşı hissettiklerimle aynıydı - ve tüm hayatım boyunca küçümsememe rağmen şimdi Fortos'a karşı hissettiklerimle.

"Seni Rymari'nin mezarının başında gördük," dedi Hepta. "Elinizi çemberin içine koymuştunuz - sadece Montios Kraliyetinin girebileceği şekilde yazılmıştı."

"Ben zaten Lumnos Kraliçesiyim. Aynı zamanda-"

Ama olabilirdim. Olabileceğimi *biliyordum*.

"Merhum Kral, varisinin diğerlerine benzemeyeceği konusunda bizi uyarmıştı," dedi bir başka Konsey Üyesi. "Kutsal Anne'nin seçimine güvenmemiz için bizi teşvik etti. Yine de böyle bir şey beklemiyorduk..." Bakışları beni inceledi. "...*bunu*."

"Ne zaman öldü?" Ben sordum.

Yine hepsi iki parmaklarını dudaklarına götürüp hep bir ağızdan mırıldandılar; bu da artık liderlik etmem gereken insanlar hakkında ne kadar az şey bildiğimi garip bir şekilde hatırlattı.

"Cœurîle'e yapılan saldırı," diye yanıtladı Hepta. "Ayrılmadan önce sonunun yakın olduğu konusunda bizi uyarmıştı. Geri dönmeyince..." Acı çekmiş görünüyordu. "Diğer Kraliyetlerin haberi yok. Yeni Velihtımız bulunana kadar onları bilgilendirmemeye karar verdik."

Zihnim taç giyme törenime geri döndü. İlk patlamadan sonra net anılarım yoktu ama bazı parçalar vardı. Sis içinde parıldayan hatıra kırıntıları, titrek görüntüler ve zihnim bilinçle flört ederken ortaya çıkan boğuk sesler.

Parlak bir ışık ve şakaklarımda şiddetli bir ağrı - bombanın patlamasından kaynaklanan bir yaralanma değil, şimdi fark ettim, yeni bir Taç'ın başlangıcı. Tacımın farklı görünmesinin ve farklı *hissettirmesinin nedeni buydu*. Arboros Muhafızları Lumnos Tacı'nı bilecek kadar aşına değillerdi ama Luther ve diğerleri biliyordu.

Umbros Kraliçesi, biliyor muydu? Açıklamak istediği sırlardan biri de bu muydu?

Sadece Taç'a cevap veren Dövme büyüsü için içime doğru uzandım. Sahibine mırıldanan bir ev kedisi gibi beni selamlamak için yükseldi, avuçlarıma sokuldu ve kontrolü ele almam için miyavladı.

Luther'in içindeki varlığı beni çağırıyordu, bitkin haline rağmen kendi tanrısallığının da katılmak için soluk soluğa beklediği ahenkli bir melodi. Etrafındaki bağları parçaladığımda ve büyüsü serbest kaldığında rahat bir nefes aldığımda bile, kalbim battı. Artık bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Geri çekilmeye başladım, sonra tereddüt ettim. Umbros Kraliçesi, krallığındaki insanları gözetlemek için Dövme büyüsünü kullandığından bahsetmişti. Eğer bu gizemli Soydan Gelen katil Montios'taysa, belki de onu bulmak için aynı şeyi yapabilirdim.

Daha derine indim ve duyularım köreldi. Soğuk hava, Konsey Üyelerinin cüppelerinin belli belirsiz hışırtısı, derinliksiz uçuşunda kaybolup gitti.

Yaşam hissi tenimde uğulduyordu; yaratıklar, insanlar ve bitkiler, varoluşları ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmişti. Ve tıpkı Fortos'ta olduğu gibi, Dövme büyüsünün yavaş yavaş çözüldüğü yıpratıcı boşluklar vardı.

Birbiriyle çelişen dürtüler arasında sıkışıp kalmıştım. Biri iyileştirmek, gözyaşlarını onarmak ve onu bütünleştirmek. Ve diğeri yok etmek, ateşe vermek ve her şeyin *yanışını* izlemek. Her iki içgüdünün de nereden geldiğini ya da her iki seçimin de sonuçlarının ne olabileceğini söyleyemiyordum.

Ama dikkatimi başka bir şey çekti. Büyünün içinden geçtiği tüm yaşam formları arasında göze çarpan bir şey. Luther gibi yabancı bir Soydan gelen değil, *başka bir* şeydi. Ait olmayan bir şey.

Odağımı varlığa yönelttim ve bir görüntü şekillendi. şiddetli yağmurda pencere. Her yer karanlıktı ama merkezde neredeyse bakılamayacak kadar parlak, göz kamaştırıcı bir ışık vardı. Görüş keskinleştikçe, gölgeler ağaçlara dönüştü - Sorae ile uçarken gördüğüm gibi bükülmüş, kararmış olanlar - yakındaki şenlik ateşlerinin altın dansıyla aydınlandı.

Merkezdeki ışık söndü, sonra sırtı bana dönük bir adam şeklini aldı.

Sertleşti, omuzları yuvarlandı. Başını hafifçe çevirdi ve soğuk bir gülümsemenin ipuçlarını gösterdi. Yavaşça döndü ve ben bir nefes aldım.

Onu sadece imgelemlerimde uzaktan görmüştüm ama şimdi sanki tam karşımdaydı, karşımda duruyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Koyu gri gözlerim, tıpkı *onunki* gibi.

Onda rahatsız edici derecede tanıdık bir şeyler vardı. Derinden gelen bir şey, kanımda yanan bir tanıma. Luther'le olan bağım benzemeyen bir şey - tanıştığımız andan itibaren kaderlerimizin kaçınılmaz bir şekilde aynı hızaya geldiğini hissettiğim o doğüstü his.

Ama Luther'in aurası bana şarkı söyleyip içimi huzurla doldururken, bu adamın varlığı bende sinip *diz çökme* isteği uyandırdı.

İçgüdülerim kaçabildiğim kadar uzağa kaçmam için uluyor, anlamadığım bir tehlikeye karşı uyarıyordu.

Seni burada göremez, diye kendime hatırlattım. *Sana dokunamaz. Sana zarar veremez. Bu sadece bir görüntü.*

Ama adam yaklaştıkça, gümüşü bakışlarının benimkilerde kalması kesinliğini sarsmıştı.

Elim ona doğru yükseldi, çenesinin hemen ötesinde duraksadı. Yüzünde bir şey vardı.

Bir anda sert bir el bileğimi sıkıca kavradı. Gerçek bir el, *sağlam bir el*. Bağırdım ve çekmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu.

"Bu Unutulmuşların Kızı değil mi?" Sesi alev alev yanan saten gibiydi, en yumuşak nektar ve en ölümcül zehir. "Yıllarca seni bekledim, benim tatlı kurtuluşumu." Kıkırdadı, alçak ve karanlık. "Teşekkürümü göstermek için sana dünyayı vereceğim."

"Kimsin sen?" Fısıldadım, kalbim gümbürdüyordu.

"Gel beni bul, sana anlatacağım." Ağzını buz gibi bir gülümsemeyle kapattı ve tüylerim diken diken oldu. "Acele etsen iyi olur. Kaderimiz bizi bekliyor."

Elimi bıraktı ve avucunu köprücük kemiğimin üzerine koydu, parmakları boğazımın dibinde kıvrıldı. Kıpırdamadan durdum, korkudan felç olmuşum, elinin altında acı veren bir sıcaklık tenimi yakıyordu.

"Gel beni bul," dedi tekrar, bu sefer istekten çok emir gibiydi. Kavrayışı aniden, sertçe sıkılaştı, beni ayaklarımdan kaldırdı ve nefesimi kesti. "Ve eğer beni bir daha böyle gözetleyecek olursan, seni öldürürüm."

Hırladı ve beni geriye doğru itti. Sağlam bir şeye tutunmak için çırpınırken görüşüm bulanıklaştı, kendimi sonsuz gökyüzünde düşüyormuş gibi hissediyordum. Dövme büyüsü üzerindeki hakimiyetimi kaybettim ve başım sert bir şeye çarparak kırılırken dünya tekrar etrafımdaki yerine oturdu.

"Majesteleri," diye haykırdı Hepta. Hemen yanıma koştu ve sandalyemden düştüğüm yerden kalkmama yardım etti. "İyi misiniz?"

Boğazımdaki ezici kavrayışının kalıcı hissine karşı öksürdüm. Konsey Üyeleri ağızları açık, korku dolu gözlerini boynuma dikmiş bakıyorlardı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Hepta bileğini döndürdü ve taş masanın üzerinde camsı bir buz oluştu. Yansıyıp baktığımda boğazımın dibinde parlayan on köşeli küçük bir yıldız gördüm.

Hemen ellerimle üzerini kapattım. "Onu gördüm. Ormanda, Unutulmuş Topraklar'da. O... onu bulmamı istiyor."

"Neden?" diye sordu Konsey Üyelerinden biri, bana güvensizlikle bakarak. "Ona yardım edeceğinizi mi düşünüyor?"

Hışımınla kapıya yöneldim. "Gitmem gerek."

"Majesteleri, bekleyin!" Hepta yaşlı vücudunun hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde arkamdan koştu. "Daha yeni geldiniz. Bunu Konsey olarak tartışmalıyız."

"Zaman yok," diye bağırdım.

Girişi işaret eden koridora geldiğimde kapı tekrar katı bir levhaya dönüşmüştü. Açmaya zorlamak için sihrimi kullandım ama tükenmiş tanrısallığım sadece birkaç küçük çatlak açabildi.

"Nereye giderseniz gidin, en azından yanınıza birkaç muhafız alın."

Hayal kırıklığı içinde avucumu taşa vurdum. "Muhafızlarına ihtiyacım yok Hepta, *büyüne ihtiyacım var.*"

Duvara doğru uzandı. "Tabii ki. Senin için açacağım."

"Anlamıyorsun." Kanıma pompalanan ateşli adrenaline rağmen sakinleşmek için kendimi zorladım. "Elimden geldiğince çoğunuzdan büyü almam gerekiyor. Sonra da bu adamı bulmalı ve başka birine zarar vermeden önce öldürmeliyim."

ChapTer

ALTI-BİR

Varisime,

Eğer &is'i okuyorsanız, artık benim tacımı taşıyorsunuz demektir.

Kutsanmış Mo&er Montios benimle kaderlerimiz hakkında konuştu ve yapmam gereken fedakârlık konusunda huzurluyum. Senin de aynı huzuru bulman için dua ediyorum.

Size bu notu iki nedenle bırakıyorum. Birincisi, bir rica: Halkımızı koruyun, çünkü onlar benim olduğu kadar artık sizindir. Onlardan öğrendiğiniz kadarını onlara öğretin. Siz ne vererseniz, biz de aynısıyla karşılık vereceğiz.

İkincisi, kutsanmış Mo&er'den bir mesaj. Ne anlama geldiğini bilmiyorum, sadece bu satırları okumanız çok önemli:

Yükselmek için on bir kişi
gerekir. Bedelini ödemek için
hediye paylaş.

Sönmekte olan bir yıldız, kıvılcımı yeniden
alevlendirecek.

Unutulan şey kaybolmaz.

Kız kardeşimin tomarlarını
hatırla. O'na dikkat et.

İyi şanslar, Fagotten'ın Kızı. Her şeyde erdemli
olmak için çabalaman dileğiyle.

Kelimeler zihnimde yuvarlanırken çenem sıkıştı. Mektubu buruşturdum ve Luther'e uzattım.

"Ne yazıyor?" diye sordu annem.

"Anlamadığım daha fazla bilmece," diye mırıldandım. "Neden hiç kimse açıkça konuşmıyor?"

Luther'in gözleri sayfada gezinirken kısıldı. "Şu son iki satır... '*Kız kardeşimin sözlerini hatırla. Kardeşimin gazabından sakın.*' Fortos da aynı şeyi söylemişti. Eğer bu Montios'tan geldiyse, diğer Akraba'dan bahsediyor olmalı."

"Tam da ihtiyacım olan şey - bir Kindred'ın gazabı başıma inecek."

"Rahibe Lumnos Ana olmalı. Seninle konuşan diğer tek Kindred o, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla. Sanırım Umbros kardeşi olmalı. O ve Kraliçesinin şu anda bana kızgın olmak için pek çok nedeni var."

Luther'in gözleri fırtınaya döndü. Ona Umbros saldırısından bahsettiğimden beri ruh hali bozulmuştu. Omuzlarına yüklediğini bildiğim suçu hafifletebilmeyi diledim ama ben de taşırken bunu nasıl yapabilirdim?

"Bu plan hâlâ hoşuma gitmiyor," dedi. "Unutulmuş Topraklar'a gitmek üzere Montios Şehri'nden ayrılmadan önce Lumnos'a takviye göndermeliydik. Çok geç değil. Sorae, Taran ve Alixe'i getirebilir."

İnledim. "Dün bütün gün bunun üzerinden geçtik. Alixe olması gereken yerde, babana göz kulak oluyor ve Taran'ın yardımına ihtiyacı olacak. Sorae'yi buraya çağırmayı çoktan denedim. Remis Lumnos'a döner dönmez onu zincirledi. Kurtulmaya çalışırken kendini boğarak öldürmeden önce emrimi iptal etmek zorunda kaldım."

Elleri öfkeyle atının dizginlerini sıktı. "En azından sihrimiz geri gelene kadar beklemeliyiz."

"Zaten çok uzun süre bekledik. Ben dinlenirken başka bir saldırının gerçekleşmesi riskini göze alamam. Montios Alçaldı bana verebildikleri kadar büyü verdi."

"Ve *yine de* seni yenilemeye yetmedi," diye homurdandı, ancak ses tonunda bir miktar huşu vardı.

Montios Şehri'ndeki neredeyse tüm Alçalmışlar, iyileşirken bir saldırı olması ihtimaline karşı fazladan bir gün daha kalmayı gönülsüzce kabul etmem karşılığında güçlerini benim için tüketmişlerdi.

Ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, bu öğrenmem gereken bir dersti. Büyüde yeni olmak beni verimsiz ve özensiz yapıyordu, rezervlerimi çok çabuk tüketiyordum. Luther eninde sonunda kendimi hızlandırmak ve sihrimin daha uzun süre dayanmasını sağlamak için eğitim alabileceğime dair beni temin etti. O zamana kadar savaşlarımı daha dikkatli seçmem gerekecekti.

"Takviyeye ihtiyacımız olmaması için bir neden daha," dedim. "Tüm bu insanların gücüne sahipsem, kesinlikle bir Türemiş adamla başa çıkabiliriz."

"Sanırım ikimiz de bunun *tek bir Türemiş adam* kadar basit olmadığını biliyoruz."

Eyerimde huzursuzca kıpırdandım. Unutulmuş Topraklar'a henüz ulaşmamıştık ama adamın güçlü aurasını şimdiden hissedebiliyordum. Eğer şimdiden bu kadar güçlüyse, daha önce karşılaştığım tüm Türemişlerden daha güçlüydü.

Luther başını kaldırıp mektuba baktı. "'*Unutulan şey kaybolmaz.*' Eğer sen Unutulmuşların Kızıysan, bu belki de öz babanın hayatta olduğunu doğrular."

Anneme baktım. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Yüz ifadesi sertleşirken gözleri kısa bir süreliğine Luther'e değdi. "Burada olmaz."

Yorgun bir şekilde iç çektim. "Anne, ne söyleyeceksen söyle. Luther'in bunu duyacağına güveniyorum."

"Ben bilmiyorum," diye kestirip attı. "Onu sizden çok daha uzun zamandır tanıyorum ve inanın bana, açık sözlülüğünüz karşılık bulmuyor. Prens pek çok sır saklıyor."

"Kraliçemden değil," diye tersledi

Luther. "Öyle mi? Yani ona senin-"

"*Evet.* Her ne söyleyeceksen cevabım evet, ama bu ormanda kimlerin gizlendiğini düşünürsek, bunu yüksek sesle söylememeni tercih ederim. Diem bildiğin her şeyi biliyor ve bilmediğin çok daha fazlasını da." Sesi sinirli bir mırıltıya dönüştü. "Ve biliyor çünkü ona kendi isteğimle söyledim, güvenime ihanet edip beni gözetlediği için değil."

Dilimi tuttum, onların düşmanca bakışları arasında beceriksizce ilerledim.

Annem dikkatini yola çevirdi. "Öz baban öldü, Diem. Sana aksini kim söylediye yanılmış."

"Ya yanılıyorsan? Eğer o dışarıdaysa ve tüm bunların neden başıma geldiği hakkında bir şeyler biliyorsa-"

"Yanılmıyorum."

"Anne, eğer bir şans varsa-"

"Yok."

"Ama Küre dedi ki-" "O

öldü, Diem."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Çünkü onu ben öldürdüm."

Dizginlerimi sertçe çektim. "Sen... ne?"

O da durdu, gözlerime bakmakta zorlanıyordu. "Kendini iyi hissetmiyordu. Çılgın sanrılara kapılmıştı. Doğduğun gün seni bıçaklamaya çalıştı. Bir mücadele oldu ve..." Sözüünü bitirmedi, yüz ifadesi asıktı.

Başım dönmeye başlarken ellerime baktım. Ona ihtiyacım olmadığına ısrar etmeme rağmen, içimde küçük bir parça onun beni gerçekten aradığını, beni tanımak istediğini umuyordu.

Hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmek bu kadar acı vermemeliydi.

Atını yaklaştırdı ve elimi tuttu. "Bunu bilmeni hiç istemedim, sevgili kızım. Bunun sana sadece acı getireceğini biliyordum."

Boğazımda bir yumru oluştu. "O bir Alçalmış'tı. İyileşmiş olabilir. Hayatta kaldı. Cevap Küresi onun hayatta olduğunu söyledi."

Kalbi kırılmış bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Kalbine bir tanrı taşı hançeriydi Diem. Ölümlü ya da soyundan gelen hiç kimse bundan sağ çıkamaz."

Elimi geri çektim ve atımı tırısı kaldırdım, o beni her takip etmeye çalıştığında hızımı artırdım, sonunda sakinleşti ve Luther'le birlikte geri çekilerek beni çalkantılı düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Gözyaşlarımı kırıpıştırdım, varlıkları için kendimden nefret ediyordum. Andrei'de zaten bir babam vardı, tanımadığım bir efendinin yasını tutmak ona ihanet değil miydi?

Ama eğer efendim hasta olsaydı, ölüm yerine yardım alsaydı ne olurdu? Birbirimiz için ne olabilirdik?

Kara bir bulut bir pelerin gibi üzerime çöktü. Unutulmuş Topraklar'a girdiğimizde, manzara ruh halime göre değişiyor gibiydi. Bu

Çarpık, yumrulu ağaçlar tepemizde kavis çiziyor, pençeli dallarıyla saldırmaya hazır yırtıcı hayvanlar gibi havada asılı duruyorlardı. Çorak dalları öylesine kalın bir gölgelik oluşturmıştı ki, öğle vakti değil de alacakaranlıkta at sürüyor olabilirdik. Toprak siyah ve süngerimsi bir hal almıştı ve hareketimizi susturduğu için minnettar olsam da, bizi avlayan herhangi biri için de aynı şeyi yapardı.

Kalbim, başımdaki üç Kron ve adamın aurasının havada giderek yoğunlaşan baskısıyla birleşen acı verici bir ağırlığın altında gömülmüş gibi hissediyordu. Üzerimde asılı duran her şeyin gücüyle içten ve dıştan eziliyordum. Hayatlar ve kaderler, sırlar ve sorular.

Gözlerim gökyüzüne doğru yükseldi. Kindred'lar neden *beni* seçmişti? Luther haklı mıydı, bende beni değerli kılacak bir şey mi görmüşlerdi? Yoksa ben sadece akli başında herkes çekip giderken savaşa koşacak kadar pervasız bir salak mıydım?

Onların oyununda bir piyon olmaktan nefret ediyordum. Hayatımdaki kötü olan her şeyi kaçınılmaz, iyi olan her şeyi ise hak edilmemiş hissettiriyordu. Beni yıkıma götürse *bile*, tamamen bana ait olan bir seçim yapmak için umutsuz bir ihtiyaçla kaşınıyordum.

Gözümün ucuyla gelen bir hareketle gerildim, sonra tanıdık sedir ve misk kokusuyla rahatladım. Atı benimkinin yanında sıraya girdiğinde Luther'in konuşmasını bekledim ama hiçbir şey söylemedi, sadece sık sık yaptığı gibi sessiz varlığıyla bana güç verdi.

"Hadi kaçalım," dedim usulca, gözlerim hâlâ bulutlara sabitlenmişti. "Bir gemiye binelim ve rüzgârın bizi götürdüğü yere kadar yelken açalım. Savaşı unutalım, Kraliyet'i unutalım. Kendi maceramızı yaşayalım, sadece ikimiz."

"Pekala."

Bakışlarım ona kaydı. "Tamam mı?"

O da yukarı bakıyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Nereye gitmeliyiz?"

"Başka bir *yerde*," diye nefes aldım.

Ciddiyetle başını salladı. "Bunu kendimize saklamak zor olacak. Taran bunu yıllardır yapmak istiyordu. Gemimizi bulacak ve kaçak yolcu olarak saklanacak."

"Eğer onu getirirsek, Zalaric'i de getirmek zorunda kalırız." Bir gülümseme seğirdi.

"Sanırım haklı olabilirsin."

"Sanırım Teller ve Lily de bize katılmak isteyeceklerdir. Ve Eleanor. Ve eğer kardeşim gelirse, annem de gelecektir."

"Daha büyük bir tekneye ihtiyacımız olacak," dedi kesin bir ifadeyle. İkimizi de şaşırtarak güldüm. "Bir yerlerde sıkıcı küçük bir köy bulabiliriz. Sorae için bir elma ağacıyla denizin üzerinde bir kulübe inşa ederiz. Bir de keçi."

"Keçi mi?"

"Keçileri hep sevmişimdir."

İnledim. "Bir zamanlar babamın da bir tane vardı. Çok şirindi ve tam bir baş belasıydı."

"Onların bu yönünü seviyorum." Bana yandan bir bakış fırlattı. "Çok sevimli baş belalarına karşı bir zaafım var gibi görünüyor."

Bir sırtış belirdi. "Düşünsenize. Korkunç Lumnos Prensi ve kaçak Kraliçesi, deniz kenarında keçi ve elma otlatıyor."

"Ah, ama artık Prens ve Kraliçe olmayacağız. Sadece Luther ve Diem olurduk."

Bu sözlerin gerçekleşmesi için kalbimdeki derin sızıyla gülümsemem soldu. "Bunu benim için gerçekten yapar mısın? Her şeyi geride bırakır mısın?"

"Senin için her şeyi yaparım. Seninle yapabildiğim sürece."

Gözlerinde sessiz, sonsuz bir sevgi parlıyordu. Annemin birkaç metre gerideki varlığı, kendimi ona doğru fırlatmamı ve bildiğim her şekilde minnettarlığımı göstermemi engelleyen tek şeydi.

Onu Montios'ta bırakmayı düşünmüştüm. Onunla yalnız kalmayı arzuluyordum ama Hepta ve diğerleri onun kim ve ne olduğunu çok iyi biliyorlardı. Sadece benimle birlikte olması bile kırılğan güvenlerinde bir çatlak oluşturunuyordu. Açıkçası onları suçlayamazdım.

Bir de ölümlüler meselesi vardı. Bu Alçalmış adamı öldürmeye gelmişim ama ona katılan Muhafızların rotalarını değiştirmeye ikna edilebilmeleri için dua ediyordum. Eğer böyle bir umudum varsa, liderlerine yanımda ihtiyacım olacaktı.

Bulutların arasında, kararmış uzuvların oluşturduğu ağın içinden zar zor görünen bir hareket lekesine kaşlarımı çattım. "Bu bir kuş mu?"

Gözlerini kıstı. "Eğer öyleyse, bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük kuş." Atlarımızı durdurdu. "Sorae'nin hâlâ Lumnos'ta olduğuna emin misin?"

Bağın ötesine uzandım ve karşılığında gelen çılgınca çaresizlik karşısında irkildim. Sorae'nin vücudunu saran zincirlerin onu yere bağladığını ve ejderhacığını kontrol altında tutmak için ağzının çenelerine kenetlendiğini *hissedebiliyordum*. Ordu askerleri gider gitmez onu geri çağırmadığım için kendime olduğu kadar Remis'e de öfkeliydim.

"Eminim," diye iç geçirdim.

Annemin atı bizimkine katıldı. "Neler oluyor?"

"Bu bir gryvern," dedi Luther. "Hiçbir yere gitmiyor. Sadece bir dairenin içinde uçuyor."

"Belki de Crown'lar saldırıları yöneten adamın burada olduğunu fark etmişlerdir," dedim. "Onlar da bizim gibi onu arıyor olabilirler."

Derin derin kaşlarını çatı. "Ya da seni arıyorlar. Her iki durumda da gözden uzak duralım. Crown'ların senin onunla bağlantın olduğunu düşünmesini istemeyiz."

Elim boğazıma gitti, on köşeli yıldız hâlâ derimin altında parlıyordu. Onu iyileştirmeyi denedim ama büyümü ona doğru ittikçe daha da parlaklaştı.

Annemi ona bakarken yakaladım, yüz hatları büzülmüştü. "Bu sembolü daha önce görmüştüm ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum."

"Sen Coeurîle'e gitmeden önce Muhafızlar onunla mı çalışıyordu?" Ben sordum.

Başını sertçe salladı. "Hayır. Tarif ettiğiniz türden saldırılara asla izin vermezdim."

Luther, "Montios Kralı'nı öldüren saldırıyı planlamakta hiç sorun yaşamadın," diye mırıldandı.

"O ölümün hiç olmaması gerekiyordu," diye tersledi onu. "Bombalar sadece Kraliyetlerin kaçmasını sağlamak içindi, böylece Muhafızlar Tapınağı ele geçirebilecekti."

O kadar pişman görünüyordu ki ona inanmak istiyordum ama ona her baktığımda efendimin kalbine bir bıçak sapladığını hayal ediyordum. Konu onun neler yapabileceğine geldiğinde, ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Luther, "Kasıtlı ya da değil, bu ölüm gerçekleşti," dedi. "Birçok kişi öldü ve Diem yaralandı. Ve sen de sana yardım ettiğim için beni suç ortağı yaptın."

Vicdan azabı kaşlarını çatmasına neden oldu. "Kral Ulther'in bir ölümlünün kanını döktüğü onca zaman suç ortağı olmakta bir sorun görmedin."

Çenesi titriyordu. "Kurtarabildiğim kadarını kurtardım. Sen de çok iyi biliyorsun ki bunu yapmama yardım ettin."

"Lütfen dur," diye mırıldandım.

Ona bir parmak salladı. "Ne yaptığını bile bile hâlâ Ulther'in yanında duruyorsun."

Gözleri çözülmekte olan öfkesiyle parladı. "Kulağında onu geri tutan tek ses bendim. Çekip gitmemi mi tercih ederdin?"

"Onu kalıcı olarak durdurabilir ve tacını alabilirdiniz."

"*Diem* Taç'ı alacaktı ve eğer bunu siz onu hala flameroot ile zehirlerken yapmış olsaydı, Ch
-."

"*Dur!*" diye
bağırdım. İkisi de
sertleşti.

"Siz ikiniz birbirinizi boğazlamadan da uğraşacak yeterince işim var. Birbirinizle olan sorunlarınız her neyse, artık onları bırakmanın zamanı geldi. Artık aynı taraftayız, unuttunuz mu?"

Annem ofladı pufladı. Luther kendini kapattı, boş yüzünün arkasına çekildi.

"Hayatımdaki en önemli iki insanın birbirinden nefret ettiğini görmek beni tahmin edebileceğinizden daha fazla incitiyor." Dizginlerimi tutarken ikisine de sert bakışlar fırlattım. "Eğer bu aranızı düzeltmek için yeterli değilse, Montios'a geri dönün. Savaşmam gereken bir savaş var ve bunu böyle yapmaktansa yalnız yapmayı tercih ederim."

Onlar cevap veremedi atımı ileri sürdüm. Küçümseyici bir yorumun kırılmasına ramak kalmıştı ve katil isyancılar ile çılgın bir Descended'in savaş alanına dörtnala gitmek, burada bir dakika daha geçirmekten daha cazip görünüyordu.

Havaya yükselen duman dallarına doğru bir rota belirledim. Bana yol gösterecek o işaret olmasa bile onu nerede bulacağımı biliyordum; güçlü aurası parlak ve tehlikeli bir cazibeydi.

"Yanlış yöne gidiyoruz," diye seslendi annem. "Kamp doğudaki sınıra yakın. Biz kuzeye gidiyoruz."

"O zaman Muhafız kampında değil," diye yanıtladı Luther. "*Diem* doğru yöne gidiyor."

Arkama bakmadım ama ses tonundaki endişeyi duydum. O da bunu hissedebiliyordu - adamın enerjisinin havada nasıl çatırdadığını. Luther'inki gibi koruyucu ya da Zalaric'inki gibi rafine ve korunaklı değildi. Bu adamın aurası şiddetin vücut bulmuş haliydi, saf bir yırtıcıydı, asla dövüş kaybetmemeye alışkın bir türdü.

Ağaçların arasından uzak sesler geliyordu. Donakaldım ve Luther'e bir bakış fırlattım, onun da aynı şeyi duyduğunu onaylayan ciddi bir baş sallaması vardı. Annem başını çok uzakta olmayan dik bir tepeye doğru salladı ve biz de tepenin eteklerine doğru ilerleyip atlarımızdan indik.

Ayaklarım yere bastığı anda vücuduma bir enerji dalgası yayıldı. Tanrısallığım hevesli bir coşkuyla çılgına döndü. Nedense bu kasvetli, kasvetli yeri *seviyordu*.

Sahip çık bana, Unutulmuşların Kızı, diye seslendi.

Luther atının yanında diz çökmüŒ, göğsünü tutuyor ve acı çekmiŒ görünüyordu. "Bu da ne böyle? Sanki sihrimi toprağın içine doğru emiyor gibi hissediyorum."

Kaşlarımı çattım. Tanrılığım *büyüyor*, güçleniyor ve cesaretleniyor, toprağın kendisinden besleniyor gibi görünüyordu.

Luther'in aurası sanki Dövme büyüsu onu tekrar avucunun içine almak için mücadele ediyormuş gibi püskürdü. Ona doğru uzandım ve nefesim kesildi.

Dövme büyüsüne her daldığımda, enerjisi yaşamla dolup taşardı. Ama burası... terk edilmiş, çürümüş, asmasında çürüyen toplanmamış meyve gibi hissettiriyordu. Montios sınırları içinde olmasına rağmen, sanki diyarın kucaklamasını reddediyor ve kendini kurtarmak için can atıyormuş gibi öfkeyle kopuk görünüyordu.

Montios Soyundan gelenlerin neden bundan kaçındığını anlayabiliyordum. Eğer bu topraklar konuşabilseydi, uzun süredir devam eden kinlerini ve iltihaplanmış, kanayan yaralarını haykırırdı. Burada bir zamanlar kötü bir şey olmuştu ve adına rağmen bu topraklar bunu unutmamıştı. Hatırlıyordu ve hakkını almak için bekliyordu.

İçimdeki şifacı diken diken oldu. Hasarı iyileştirmek ve diyarı bir bütün haline getirmenin bir yolunu bulmak için içgüdüsel bir dürtü yükseldi. Ama Dövme büyüsunün kumaşını çekiştirdiğimde, daha önce olduğu gibi elimde toplanmadı. Takıldı, göremediğim bir güce takıldı.

Luther'den hoşlanmıyordu, bu *çok* açıktı. Ona bir virüs gibi saldırıyor, onu dışarı çıkmaya zorlamak ya da öldürmek için enerjisini emiyordu. Dövme büyüsunün isteğime boyun eğmesini talep ederek tekrar, daha sert çektim.

Boğazımdaki sembol alev alev yandı. Toprak direndi, ama bir süre sonra nihayet çekildi ve Luther'i kavrayışından kurtardı. Alçak, uzak bir kıkırdama kulağımda belli belirsiz yankılandı.

Luther'in yanına koştum. "Yaralandın mı?"

"Hayır, ama o her neyse, sihrimin büyük bir kısmını tüketti. Ve başlangıçta hiç tok değildim."

Yüzündeki asık ifade yüksek sesle söylemediği her şeyi anlatıyordu. Ne yazık ki hazırlıksızdık ve neredeyse kesinlikle yenilmiştik. Savaşmak için geldiğimiz savaş bir riskten bir aptallığa dönüşmüştü.

Ama şimdi çekip gidemezdim. Çok ileri gitmiştik ve riskler çok büyüktü.

Daha yüksek bir noktadan etrafı incelemek için tepeye tırmandım, Luther ve annem de arkamdan geliyordu. Ağaçların arasındaki geniş bir

açıklıkta küçük bir köy vardı ama daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Köye giden hiçbir yol yoktu.

İçeri ya da dışarı, basit taş binalarla doldurulmuş olsa da, merkezinde bir şenlik ateşi, çiftlik hayvanları için tek bir ağıl ve ortak bir pişirme çukuru hattı ile daha çok bir kamp gibi kurulmuştu.

"Bak," dedi Luther, sıkışık bir ekin tarlasını göstererek. "Patates, buğday, limon. Kışın ortasında bu nasıl mümkün olabilir?"

"Öyle değil. Bu kadar kuzeyde o bitkilerin uykuda olması gerekir."

"Belki de bir Arboros Soyundan geliyordur," dedi annem. "Onların türü geçmişte Muhafızlara dostça davranmıştı."

"O günler artık geride kaldı," diye mırıldandım, dalgınlıkla boğazımdaki yıldızı kaşıyarak. "Muhafızlar Kraliçelerini yakaladılar. Beni götürdükleri kampta onu zincirlenmiş olarak gördüm."

Cevap vermedi ama yüzü çok iyi tanıdığım bir ifadeye büründü. Dudaklar büzülmüş, kaşlar çatılmış, gözler benden başka bir yerde.

Ters ters baktım. "Anne, sen ne biliyorsun?" "Endişelenecek bir şey yok."

Verdiği cevap porselene çarpan bir bıçak cızırtısıydı. Büyürken bu sözleri yüzlerce kez duymuştum ve o bir kez bile pes etmemişti.

"Sırların zamanı geçti," diye homurdandım. "Eğer Arboros Kraliçesi hakkında bir şey biliyorsan-"

"O ölümlülerden bazılarını tanıyorum. Muhafızlar ama pek de yüksek rütbeli değiller."

"Konuyu değiştirme."

"Bırak onu Diem." Yüz hatlarında nazik bir azarlama vardı, ses tonu anaç ama sertti.

"Cevabı zihninizden kendim alabilirim."

Omuz silkecek cesareti vardı. "Yapmayacaksın. Seni bundan daha iyi tanıyorum." Haklı olduğunu bilerek ve nefret ederek dişlerimi sıktım.

"Eğer Arboros'luysa, büyüü burada işe yaramamalı," diye araya girdi Luther. "Ve bu binalar Montios büyüünden yapılmış gibi görünüyor."

"O bir Montios Soyundan gelmiyor." Kelimeler dudaklarımdan düşünmeden döküldü, sanki bu doğuştan bildiğim bir gerçekmiş gibi.

"Belki de buradaki tek Türemiş o değildir," dedi annem.

Luther ve ben birbirimize baktık. Şu anki durumumuzda, güçlü bir Alçalmışla savaşmak yeterince zor olurdu. Eğer daha fazlası olsaydı...

"*Vance* mi o?" diye nefes nefese kaldı. Odaklandığımda eski düşmanımın ölümlüleri bir araya topladığını gördüm. "Koluna ne oldu?"

"Evet," dedim onun dehşet dolu bakışlarını görmezden gelerek. "Burada olacağının bilmeliydim."

"Kılıcım onda," diye homurdandı Luther. Vance'in kalçasındaki kının üzerinde tanıdık mücevherli bir kabza parıldıyordu.

"Hırsız herif." İleri atıldım. "Onu geri çalışıyorum."

Luther ve annem hep bir ağızdan, "*Hayır*," dediler ve ikisi de kollarıma uzandılar.

"Bırak alsın," dedi Luther. "O kılıç artık benim için hiçbir Gey ifade etmiyor. Ayrıca, onun için benimle acımasızca alay ettin. Ne diyordun ona? 'Cafcaflı bir *teneke parçası*' mı?"

Annemden ani bir kahkaha patladı ve ben de sırttım. Luther ikimize de alaycı bir bakış fırlattı.

"Alay etmem seni bu kadar rahatsız ettiğine göre bir anlamı olmalı," dedim.

"Beni *rahatsız eden şey*, nasıl dövüşüleceğini bilmeyen şımarık bir kraliyet mensubu olduğumu düşünmendi." Daha yakına eğildi, sesi karanlık ve sertleşti. "Umarım şimdiye kadar hangi kılıçla çalışırsam çalışayım işimi halledebileceğimi kanıtlamışımdır."

Gözlerim kısa süreliğine belinin altına kayd. "Henüz değil, yapmadın." Burun delikleri alevlendi.

"Ayrıca, ben artık Diem Corbois'im." Omuz silktilim. "O benim aile yadigârım ve onu geri istiyorum."

Annemin sırtı o kadar dikleşti ki bir kemiğini kırmış olabileceğinden endişelendim. "Diem *Corbois'yim de* ne demek?"

"Corbois Hanesi'ne sahip çıkmak için bir anlaşma yaptım. Karşılığında Remis, Meydan Okuma'da hiçbir Corbois'in bana karşı ayaklanmayacağına söz verdi." Homurdandım. "Bu kadarı da fazla."

"Remis sana meydan mı okudu?" "Hayır, Luther meydan okudu."

Ona doğru döndü. "Kraliyet için kızımı öldürmeye mi çalıştın?"

"Kulağa geldiği gibi değil," diye araya girdim. Yüzümü buruşturdum ve yüzümü ovuşturdum.

Boğazım ağrımaya başlamıştı. "Bu uzun bir hikâyeye, bunun için zamanımız yok."

Ölümlülerden oluşan kalabalığa ateşli bir monologla hitap ederken Vance'in sesi bize kadar ulaştı. Onun standart söylemi olduğunu anlayacak kadarını yakaladım - tüm *Türemişler kötüdür, tüm Türemişler ölmelidir, Koruyucular davaları uğruna ölmeye istekli olmalıdır, falan filan.*

Anneme ekşi bir bakış fırlattım. "İnandığın şey bu mu? Muhafızlar bunu mu temsil ediyor?"

Dudaklarını bastırdı, ancak yanıt vermedi.

"Ölmemi istiyor anne," diye ısrar ettim. "Luther'in ölmesini istiyor. Lumnos'tan çıkardığın o yarı ölümlü çocukların da mı? Onların da ölmesini istiyor."

Vance'in intikam ve kan dökme çağrılarıyla ölümlüleri tezahürat çılgınlığına sürüklemesini izlerken karamel gözleri kısıldı. "O ve ben her zaman aynı fikirde olmadık. Elimden geldiğince şiddetten kaçınmaya çalışıyorum. Vance ise daha agresif bir yaklaşımı tercih ediyor."

"Yine de adaya gittiğinizde sorumluluğu ona bıraktınız."

"O da benim kadar uzun süredir Muhafız ve ölümlülere olan sadakati mutlak. Güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı."

"Bana saldırı olmayacağına dair söz vermiştiniz," dedi Luther. "*Güvendiğin* adam bu sözünü tutmadı. Bedelini masum insanlar ödedi."

Kaşları daha da çatıldı. "Özür dilerim. Bu olmamalıydı." "Benden özür dileme. Kendini riske atan senin kızın.

Kraliçe olmadan önce bile."

Ağır bakışları bana döndü, pişmanlık tonlarıyla karışık bir hayranlıkla boyanmıştı. Başka tarafa baktım.

"O ölümlüleri tanıdığını mı söyledin?" Ben sordum.

Başını salladı. "Onlar Muhafız ama farklı diyarlardan geliyorlar. Düşünebildiğim tek ortak nokta, birçoğunun yıllar boyunca beni çok zayıf olduğum için eleştirmiş olması."

"Yani bu bir isyan," dedi Luther.

"Henri sen gittiğinden beri hücrelerin parçalandığından bahsetti," dedim. "Onları tekrar birleştirmeli ve tüm bunlara bir son vermelisin."

İşildadı. "Bunu Henri ile mi konuştun?"

Luther fark etmemiÇ gibi davrandı, ama yine de mermer gibi yürüdü.

Gürültülü bir tezahürat havayı yararak dikkatimizi çekti ve beni onun gözlerindeki geniş, umutlu bakıştan -ve onunkilerdeki meraktan- kurtardı.

Açıklıkta beliren, parlak bir şekilde parlayan figür karşısında neredeyse yüksek sesle soluyordum. Eğer ruhani görünümü onu ele vermediyse, aurasındaki ani yükseliş ele verebilirdi. Büyüsü havayı doyururken nefes almak bile zorlaşmıştı.

Elim fırladı ve Luther'in koluna kenetlendi. "Bu gerçekten o."

Acımasızca başını salladı. "Kalkan yapmıyor. Benim büyüüm o kadar uzağa ulaşamaz ama seninki ulaşabilir. İstersen buradan temiz bir atış yapabilirsin."

Gölge büyüünden bir yay ve ok yaparken garip bir soğukluk beni ele geçirdi. Fortos'ta hissettiğim duygusuz hissizlik değildi bu, belki daha da tuhaf bir şeydi. Eğer bu yolun doğru yol olduğundan emin olmasaydım, bir parçamın şimdiden bu seçimin ve sonuçlarının yasını tuttuğunu düşünebilirdim.

Ama emindim. Bu adam suçluluğa ya da masumiyete aldırmandan yüzlerce kişiyi öldürmüştü. Kayıp çocuklara ne yaptığını sadece Tanrılar biliyordu. O sadece krallıklarım için değil, elde etmek için çok uğraştığım barış için de bir riskti.

Okumu yerleştirdim, yayı göz hizama kaldırdım ve ölümcül yolunu hizaladım. Duyamayacağım kadar kısık bir sesle ölümlülerle konuşurken adamın sırtı bana dönüktü.

Ellerim titredi.

İyi bir atış, diye düşündüm. *Bir atış ve sayısız hayat kurtaracağım.*

Luther, "Kalbine ya da ensesindeki omurgaya nişan al," diye ısrar etti. "Anında ölmesini sağlamanın tek yolu bu." Yutkundum ve bir elini omzuma koydu. "Bir kalkan hazırlayacağım. Her ihtimale karşı."

Sertçe başımı salladım. Oku geri çekerken parmaklarım ok üzerinde sıkılaştı.

Tanrısallığım beklenmedik bir şekilde kıpırdandı ve neredeyse oku bırakacaktım. Kalbimin yanında çarpıyor ve kollarımda dönüyordu, yapmak üzere olduğum şeyle yakından ilgileniyordu. Destekleyici ya da yargılayıcı değil, daha çok nefesimi tutmuş, cesaretimi bir kez ve sonsuza dek kanıtlayıp kanıtlamayacağımı görmek için bekliyor gibiydi.

Adam bağıını çevirdi, profilinin çizgileri zar zor görülebiliyordu.

"Şimdi," dedi Luther. "Bizi görmeden önce."

Ellerim donmuştu, ateş edemeyecek kadar korkmuş, vazgeçemeyecek kadar meydan okumuştum.

Annemin yüzü bembeyaz kesilmiş, dudakları aralanmıştı. Gözlerini kampa dikmiş, ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu.

Çenemi sıktım ve oku kirişin uzanabildiği kadar geriye çektim. Bu benim anımdı. Daha fazla katliamı başlamadan bitirme şansım.

Ama bu beni kaçınılmaz ve affedilmez bir şekilde katil yapacaktı. Bu sefer savaş kaosu yoktu, nefsi müdafaa yoktu, elimi zorlayacak yakın bir zarar yoktu. Bu hesaplanmış bir cinayetti. Hiçbir iyi niyet bunu değiştiremezdi.

Savaş ölüm, sefalet ve fedakarlıktır. Savaş, ömrünüzün sonuna kadar peşinizi bırakmayacak seçimler yapmaktır.

Luther, "Şimdi Diem," diye ısrar etti.

Derin bir nefes aldım ve bağışlanmak için sessiz bir dua ettim.

"Hayır," diye fısıldadı annem.

Çok geç.

Parmaklarım gevşedi ve ok uçtu.

Benim iradem ve gücümün şiddetli bir patlamasıyla havayı bir ıslıkla kesti. Kurbanımın ölümünü beklerken kalbim ve tanrısallığım birbirine sıkıca sarıldı.

Büyü tam isabet etti. Gölgeci ucu boynunun dibindeki yumuşak, savunmasız ete saplandı.

Sonra... kayboldu.

Kesip geçmedi ya da rotasından çıkmadı. Yere düşmedi ya da bir son dakika kalkanından sekmedi. Sadece *kayboldu*.

Derisine işlemiş.

Adamın doğaüstü ışıltısı parladı, aurası yeni bir güçle titreşti. Tüylerim diken diken oldu.

Luther küfredip kalkanını havaya kaldırdı, sonra da kolumu tuttu. "Onunla savaşamayız. Kaçmamız gerek."

Ama hareket edemiyordum. Zihnim, kalbimin zaten doğru olduğunu bildiği şeyden başka bir açıklama bulmaya çalışıyordu.

"İmkânsız," diye nefes aldı annem. "Bu *imkânsız*. O olamaz..."

Adam yavaşça topuklarının üzerinde döndü. Dumanlı gözleri - benimkilere çok benziyordu

-Beni bir anda buldu.

"Bizi gördü," diye tısladı Luther. "Kaçmak zorundayız."

Annemden panik içinde bir çığlık koptu. "Diem... o adam... o-"

"Merhaba, Auralie," diye mırıldandı adam.

Sesi sanki yanı başımızda duruyormuş gibi tınlıyordu, tonu pürüzsüz ve güçlüydü. Dudakları kötü niyetli bir gülümsemeyle kıvrılırken gümüşü teni parlıyordu.

Gözleri tekrar bana kaydı. "Merhaba kızım. Sonunda tanıştık."

ÇAPTER ALTMİŞ İKİ

Babamı öldürmeye çalıştım.

Saatler geçti ve aynı altı kelime kafatasımın içinde sekip durdu, Etrafımdaki sesler -çıtırdayan ateş, Luther ve annem arasındaki sessiz fısıltılar, gecenin içinde gizlenen orman yaratıklarının cıvıltıları ve ulumaları- boğuluyordu. Hepsi o dehşet verici düşüncenin yankıları içinde sönükleşiyordu.

Babamı öldürmeye çalıştım.

No-Andrei benim babamdı. Bu adam başka bir şeydi. Güçlü ve doğal olmayan bir şey. Dehşet verici bir şey.

Tıpkı benim gibi bir şey.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanırken kollarımı kendime daha sıkı sardım. Luther ayağa fırladı ve Montios pelerinini alıp omuzlarıma örttü, sonra da ateşi, sıcaklığı tenimi yakana kadar harladı.

Ama ellerimi titreten soğuk değildi.

Yanımda çömeldi. "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi

usulca. "Yeterince şey yaptın," diye homurdandım.

Adam tarafından -*babam* tarafından- fark edildikten sonra annem ve ben aynı anda şoka girmiştik. Luther bizi tepeden aşağı çekerken ikimiz de aptal aptal bakıyorduk. Annemi eyerine atıp beni kendi eyerine çekti, iki dizgini de alıp aceleyle geri çekilirken atımı geride bıraktı.

Muhafızlar dağlardan geldiğimizi görmüş olmalıydı, çünkü bir grup geçitte bizi bekliyordu. Luther savaşmak yerine Sophos'a doğru rotayı değiştirdi ve gün kararana kadar atlarımızı yorucu bir tempoya itti. Sınırdan biraz uzakta, bir çıkıntı bulmuştu.

Üçümüzün gergin bir sessizlik içinde beklediğimiz, her hışırtıda ve kırılan dalda sıçradığımız bir tepeye. Ay yükselip de takip edildiğimize dair bir işaret vermediğinde, gece için kampımızı kuracaktı.

Tek başına hayatımızı kurtarmıştı. Bu arada, tek bir düşünceden daha fazlasını bir araya getiremiyordum.

Babamı öldürmeye çalıştım.

Gözlerimi alevlere diktim. "Onu bulmamı istedi," diye mırıldandım. "Peki neden bizi takip etmedi?"

Bu bizim tek güvenlik güvencemizdi. Hâlâ gücünün zayıf bir izini hissetmeme rağmen, yakınlarda olmadığı açıktı. Muhafızlar hâlâ avda olabilirdi ama her ne sebeple olursa olsun o yoktu.

"En iyisi bu. En azından ne istediğini öğrenene kadar."

"Onu öldürmeye çalıştım Luther. O benim babam ve ben neredeyse..." İçimde bir sarsıntı daha oluşurken sesim kesildi.

"Bilmiyordun."

"Ama artık biliyorum. Ve bu yapmam gereken şeyi değiştirmiyor."

Endişesi alnının derinliklerine kazınmıştı. Elim sıkı, acımı dindirmek için duyduğu çaresiz istek her halinden belliydi. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Bakışlarım ateşin diğer tarafındaki solgun ve titreyen anneme kaydı.

"Gerçek," diye nefes aldım.

Sulu gözleri benimkilere dikildi. Kaçtığımızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştı, bu ifşanın ağırlığı onu da aynı derecede etkilemişti.

Luther ayağa kalktı. "Soğuk bir gece olacak. Gidip biraz daha yakacak odun toplayacağım."

Ona aslında teklif ettiği şey için minnettar bir bakış fırlattım - annemin bana herhangi bir cevap vermeden önce ihtiyaç duyacağını bildiği mahremiyet. Bir anlığına bana odaklandı, yanağıma görünmez bir okşama yaptı, sonra gitti.

Pelerini silktim, keskin ayazın tenimi ısırp sersemliğimi kesmesini tercih ettim. Annemin yanına yürüdüm, pelerini onun yerine üzerine koydum, sonra da devrilmiş bir kütüğün üzerine, yanına oturdum.

"Her şeyi bilmem gerek anne." İnatçı bir kararlılık hedeflemiştim ama bunun yerine acınası bir yalvarış gibi geldi. "Sadece beni korumaya çalıştığını biliyorum ama bu sırlar gerçeklerden daha tehlikeli."

Sertçe başını salladı ama konuşmadı.

Sesim yumuşadı. "Seni endişelendiren buysa, başka kimseye söylemeyeceğim.

Luther bile."

Kaşları çatıldı. "Siz ikiniz nasıl bu kadar yakın oldunuz?"

"O ve ben..." Yüzümü buruşturdum. "Bu Luther'la ilgili değil. *Bizimle* ilgili. Ve bana kim olduğum hakkındaki gerçeği söylemenin zamanı geldi."

"Seni sen yapan kalbindir Diem. Ophiucae değil. Onun tek yaptığı sana kanını vermektir."

Ophiucae.

Öz babam uzun zamandır hikayemde eksik bir kelimeden fazlası değildi. Tıpkı ölümlülerin kitaplarındaki Eski Tanrıların isimleri gibi, onun ismi de hayatımın sayfalarından silinmiş, belki orada olduğunu unuturum umuduyla.

Ama artık bir adı vardı. Bir *yüzü* vardı.

Ve hikayemiz hala yazılıyordu.

"Lütfen anne," diye yalvardım. "Bunu tek başına taşımaktan yorulmadın mı?"

Sözlerim bir akorda çarptı ve dudaklarından derin, ruh yorgunu bir iç çekiş döküldü. "Evet, öyleyim."

Omuzlarımız aynı hizaya gelene kadar kütüğün üzerinde kaydı, sonra ellerimi tuttu. Sesine güç verirken çenesini kaldırdı. "Sen doğmadan önce orduda uzun yıllar hizmet ettiğimi biliyorsun."

Başımı salladım. "Şifacı olarak eğitim aldığın yer orası."

"Evet... ve hayır." Kaşları çatıldı. "Ben sadece bir şifacı değildim Diem. Ben bir casustum."

Sırtım dikleşti. "Ne demek *casus*?"

"Beni çok genç yaşta işe aldılar. Hayatımda önemli bir şey yapmak istiyordum ve beni bunu Kraliyet'e hizmet ederek yapabileceğime ikna ettiler. Zavallı bir ölümlü kız için bu hayatının şansı gibi geldi."

Daha fazla soru sormanın mümkün olduğunu düşünmemiştim. "Kimi gözetledin?"

"Çoğunlukla Muhafızlar. Bazen beni ölümlü kadınlara düşkün güçlü bir Alçalmış'a ya da çocukları için ölümlü bir şifacıya ihtiyaç duyan iyi bağlantıları olan bir aileye gönderirlerdi ama Alçalmışlar hakkında casusluk yaptığım zamanlarda bile sonunda hep isyancılara geri dönüyordum."

"Şifacı yeminini bozdun mu?" Küçümsememi gizleyemeyerek sordum. Belki de Benette Evi'nde yaptıklarımdan sonra onu yargılamaya hakkım yoktu ama o günkü utancımın büyük bir kısmı

yeminimi bozarsam, *ona* gerçekten ihanet etmiş olurdum. "Bana hiçbir şeyin bu yeminden daha kutsal olmadığını öğrettin."

"Bu kutsaldır," diye ısrar etti.

"Ama yine de kırdın. Saray şifacısıyken Luther ve ailesini gözetledin, değil mi?"

Kadın sertleşti. "Ben asla bir hastayı gözetlemedim. Şifacılar da elimizden geldiğince çok hayat kurtarmaya yemin eder. Sarayda yaptığım şey de buna hizmet etmek içindi."

"Yani hangi yemini tutacağımızı biz mi seçeceğiz?" Haksızlık ettiğimi biliyordum ama benimkiler için aylarca acı çektikten sonra onun seçimleri için pişmanlık duymadığını görmek acı bir yaraydı.

"Hatalar yapmış olabilirim Diem, ama her zaman o anda doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım. Bu dünyada doğru ve yanlış her zaman o kadar kolay ayırt edilemiyor."

Ondan uzaklaştım ve yüzümü ovuşturdum. Başka bir şey önermediğimde iç çekti ve çekingen bir şekilde devam etti.

"Casuslukta iyiydim ve Fortos Kralı'nın dikkatini çektim. Ama aynı zamanda Muhafızlarla da ilişkiler kuruyordum ve onların ideallerine katılmaya başladım. Bir gün kendimi kaybettim ve Muhafızlara gerçeği söyledim. O zamanki liderleri ordudaki pozisyonumu kullanarak onlar için casusluk yapmamı istedi ve ben de kabul ettim. Onları ordunun hareketlerinden haberdar ettim ve Kral'ın zamanını boşa harcamak için yanlış bilgiler aktardım."

"Seni yakalasaydı öldürecekti."

Bir kahkaha attı. "Kendi hayatımı riske atacak bir şey yapmadığım gün neredeyse yok. Seni de aynı şeyi yapmaktan vazgeçirmeye çalıştım." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Korkarım bu özellik sana da geçmiş olabilir, benim küçük cesur savaşçım."

Avuç içlerimin topuklarını alnıma bastırdım. Geriye dönüp baktığımda bunların çoğu çok anlamlıydı. O ve ben inatçı, ateşli ruhlarımız ve iyilik yapma tutkumuzla benzer doğalara sahiptik. Ama aynı zamanda hiçbir anlam ifade etmiyordu. Auralie Bellator bir *casus değildi*. O bir eş ve anneydi ve bu şeylere dönüştüğünde heyecanı geride bırakmıştı. Sessiz, sade bir hayat yaşadı.

Ama yine de yapmamıştı. Her ne kadar bunu gizlediği için yalanlarını suçlamak istesem de, içimden bir ses kendi önyargılarımın da kısmen hatalı olup olmadığını merak ediyordu. Belki de onda, gerçekte olduğu gibi karmaşık ve incelikli bir kadın yerine, toplumun bana görmemi söylediği, görmeyi beklediğim şeyi görmüştüm.

"Bir gün," diye devam etti, "Fortos Kralı çok gizli bir görev için bana başvurdu. İsyancıların Coeurîle'de bir yol bulduğuna dair söylentiler duymuştu. Ne yaptıklarını öğrenmek için bir yıl boyunca orada tek başıma saklanmamı istedi. Muhafız bağlantılarımdan söylentilerin yanlış olduğunu biliyordum ama şüphe uyandırmadan bu teklifi geri çeviremezdim. Ve bu paha biçilmez bir fırsattı; yüzyıllardır hiçbir ölümlünün adaya girmesine izin verilmemişti."

"Neden bir yıl? Ve neden bir ölümlüyü gönderdin?"

"İlk başta bunun otoritesindeki bir boşluk olduğunu düşündüm - belki de ölümlü askerleri Alçalmışlardan daha özgürce görevlendirebiliyordu. Ama yıllık ritüel için geldiği Dövme Günü'nde beni adaya kaçırdı ve bir yıl sonra aynı şekilde geri aldı. Ayrıca denizden devriye gezen ordu gemilerinden saklanmamı emretti. Orada olduğumu kimsenin bilmesini istemiyordu, diğer Kraliyetler bile." Yüz ifadesi ciddileşti. "Sonra bana yanımda götürmem için bir vaftiz taşı bıçağı verdi ve bir Veliaht'ın isyancılara yardım ettiğinden şüphelendiğini anladım. Onları iş üstünde yakalayıp öldüreceğimi umuyordu."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. Bunların öz babamla ne ilgisi var?"

"Adaya vardığımda keşfetmeye başladım ve Tapınağın yakınında gizli bir kapıya rastladım. Neredeyse görünmezdi, üzeri yabani otlarla kaplıydı." Gözleri dolaştı. "Bugüne kadar, daha sonra yaptığım şeyi neden yaptığımdan emin değilim. Çok şey farklı olabilirdi..."

"Ne yaptın sen?"

"Seslendim ve içeride kimse olup olmadığını sordum. Bu tamamen aptalcaydı. Burası Emarion'daki en güvenli yerdi ve kapı nesillerdir açılmamış gibi görünüyordu. Bir zamanlar orada biri bulunmuş olsa bile, kesinlikle hâlâ hayatta olamazdı." Bakışları benimkilere kaydı. "Ama sonra bir ses *cevap verdi*."

"Adada başka biri daha mı vardı?"

"Ben de inanamadım. Sesi çok korkmuş geliyordu. Ona ölümlü olduğumu söylediğimde ağlamaya başladı. İsyancılara yardım ettiği için hapsedildiğini ve orada ölüme terk edildiğini, ancak kemirgenler ve yağmur suyuyla hayatta kalmayı başardığını iddia etti. Kaçmasına yardım etmem için bana yalvardı."

"Ve sen yaptın?" İnanamayarak sordum.

"Başka ne yapabilirdim ki? Öylece çekip gidemezdim. Kapı tanrı taşından yapılmıştı ama menteşeleri paslanmış demirdi ve onları kırmayı başardım."

aç." Kendini anıların içinde kaybederken bakışları cam gibi oldu. "Bulduğum adam neredeyse hiç insana benzemiyordu. Çelimsiz ve zayıftı, derisi griydi. Soluk değil ama *gri, sanki* vücudunun rengi çekilmiş gibiydi. Uzun süre güneş görmediği için böyle olduğunu iddia ediyordu. O zaman hikâyede daha fazlası olduğunu anlamalıydım.

"Tanrıtaşı bir zincirle kilitlenmişti. Yaptığım hiçbir şey onu kırıp açamadı ama denemeye devam etmek için önümde bir yıl vardı. Bu süre zarfında ona taze yiyecek ve su getirdim ve arkadaşlık ettim. Ophiucae tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. En basit hikâyeler bile onu büyülerdi ve dünyamızı daha iyi hale getirmek için kurduğu hayallerden bahsederdi. Büyüleyiciydi ve ben... yalnızdım."

"Ona karşı bir şeyler hissediyorsun," diye tahmin ettim.

Yanakları suçlu bir pembelikle kızardı. "Hızlı ve sert bir şekilde düştüm. Doğum kontrol toniği yapmanın bir yolu olmadığı için direnmeye çalıştım ama o kadar istekliydi ki..." Gözleri kapandı. "Birkaç hafta içinde sevişmeye başladık. Kısa bir süre sonra hamile kaldım."

Ayağa kalktım ve ateşe doğru yürüdüm, alevlere baktım. Demek dünyaya böyle gelmişim. Bir yaz aşkı ya da sarhoş bir kaçamak olarak değil, bir yeraltı hapisanesinde bir ordu casusu ile Kraliyet'in onu asla bulunamayacağını düşündükleri bir yere kilitlediği kadar tehlikeli bir adam arasındaki bir buluşma olarak.

"O... o..." Sertçe yutkundum. "Hamilelikten memnun muydu?"

"Ne kadar mutlu olduğunu hayal bile edemezsin. Ophiucae'nin tek düşündüğü şey buydu. Başını karnıma yaslayıp saatlerce yatar, kalp atışlarını dinler ya da tekmelerini hissederd. Yıllardır seni hayal ettiğini söylerdi."

Kalbim kabardı ve ilk kez suçluluk duygumu görmezden gelip onu kucakladım. Beni istemişti. Beni *sevmişt*i. Hangi insan doğumunun değerli ve arzulanan bir şey olduğunu bilmek istemez ki?

Ona döndüm ve kasvetli ses tonuna kaşlarımı çattım. "Neden bu bir sorunmuş gibi konuşuyorsun?"

Bir an sessiz kaldı. "Kişiliği değişti. İntikamı saplantı haline getirdi. Alçalmışları öldürmekten ve kendini kral ilan etmekten söz etti. Ve çok sahiplenici oldu. Hücreden ayrıldığımda, bana geri döneceğime dair hayatın üzerine yemin ettirirdi. Ona ne kadar güvence verirsem vereyim, gidebileceğim konusunda paranoyaktı. Hücrenin sonuna doğru

Hamilelik..." İrkildi ve bana baktı, anıların acısı yüzünden okunuyordu. "Bunu bilmek istediğine emin misin Diem?"

"Bilmem gerek anne. Acıtsa bile."

Başı öne eğikti. "Bir gün dışarı çıkmaya çalıştım ve Ophiucae şiddete başvurdu. Beni bir duvara fırlattı ve sen doğana kadar gözünün önünden ayrılmamamı söyledi ama kaçmayı başardım. Haftalarca soğukta uyudum ve geri dönmem için yalvarışlarını dinledim. Özür diledi ve tutsaklığının onu hasta ettiğini söyledi. Beni sevdiğine ve bunu bir daha asla yapmayacağına yemin etti. Hamileydim ve yalnızdım. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bunun stresi beni erken doğuma sürükledi. Ondan korkuyordum ama kendi başıma doğurmaya çalışırsam olabileceklerden daha çok korkuyordum. Şafakta kanlı bir güneş doğduğunda, yanlış bir seçim yaparsam seni sonsuza dek kaybedebileceğimin bir işareti gibi hissettim. İkimizi de koruması için Eski Tanrılara dua ettim, sonra hücrelerine geri döndüm ve ona senin geleceğini söyledim. Ophiucae yine eski haline döndü. Hiçbir talepte bulunmadı ve istediğim her şeyi yaptı. Sonunda ortaya çıktığında çok sevindi. Gerçekten değiştiğine inandım."

Boğazım duyguların yakıcılığıyla gerildi, bir damla gözyaşı serbest kaldı. Hikâyeyi burada durdurmak ve tek gerçeğimin bu olmasına izin vermek istedim - kusurlu ama büyümeye istekli bir adam. Bizi seven bir adam.

"Ama değişmemişti, değil mi?" Fısıldadım.

Acı çekmiş görünüyordu. "Tekrar yürüyebilecek kadar iyileştiğimde, biraz temiz hava almak için gitmemde ısrar etti. Güvenimi geri kazanmaya çalıştığını düşündüm. Seni uyurken bırakıp dışarı çıktım ama uzaklaşır uzaklaşmaz içindeki bir his bana bir şeylerin ters gittiğini söyledi. Hücreye geri döndüm ve Ophiucae'nin elinde benim tanrıtaşı bıçağımla senin başında dikildiğini gördüm." Ürperdi ve gözlerini sıkarak kapattı. "O bıçağın ucunu minik kalbinin üzerinde gördüğümü asla unutmayacağım. Bir dakika daha geç kalmış olsaydım..."

Sesi boğuk çıkıyordu. Yanına döndüm, onu kendime çektim ve o da gözyaşlarını sildi.

"Gerisi bulanık. Bana zincirlerini çözmek için senin kanına ihtiyacı olduğuna dair saçma bir hikaye anlattı. Reddettim, kavga ettik ve bıçağı geri çalmayı başardım. Seni yakalamaya çalıştı, ben de panikledim ve onu kalbinden bıçakladım." Başı öne eğildi. "Seni alıp kaçtım ve bir daha asla geri dönmedim. Ayrılma zamanı geldiğinde Kral'a yalan söyledim ve görev başladığında hamile olduğumu bilmediğimi iddia ettim."

Onu zar zor duydum, düşüncelerim tek bir ayrıntıya takılmıştı. "Ophiucae kanımı mı istedi?"

"Onu bir kayanın üzerine dökmemi ve bir laneti bozmamı istediğini söyledi. Hepsi saçmalıktı, tamamen delilikti."

"Değildi," diye nefes aldım. "Sanırım haklıydı." İkimiz de geri çekildik ve benim geniş, şaşkın gözlerim onunkileri yansıttı. "Kindred Tapınağı'nda her ayın için Kralların kanlarını akıttıkları bir taş var. Taç giyme törenimde kanım ona değdiğinde bir şeyler ters gitti. Taş kırıldı ve _."

"Bombalar patlamadan hemen önceki sarsıntı," dedi, yüzü farkına varmakla aydınlandı ve sonra dehşetle karardı. "Yalnız olduğumu sandığım onca ay boyunca... Alevlerin yanında, Ophiucae hep oradaydı."

"Saldırı sırasında kaçmış olmalı." Uzun bir nefes verdim. "Alçalmışlardan nefret etmesine şaşmamalı."

Yüksek sesle söylemedim ama bir parçam karanlık bir şekilde sempati duyuyordu. Eğer biri beni diri diri gömmüş olsaydı, ben de öbür taraftan intikam arzusuyla çıkabilirdim.

"Ne olduğunu başka kim biliyordu?" Ben sordum. "Hiç kimse. Andrei bile."

"Senin casus olduğunu biliyor muydu?"

"Eğer öyleyse, bunu asla kabul etmedi. İkimiz de ordudayken konuşamayacağımız şeyler yapmıştık. Fortos'ta bunları geride bırakmak için anlaşıştık." Yüz hatlarında ağır bir hüznün vardı. "Birlikte geleceğimize odaklanmıştık, ayrı geçmişimize değil."

Öfkelendim. "Cordellia ile Arboros'ta tanıştım. Ona Muhafızlardan da hiç bahsetmediğini söyledi."

"Eminim şüpheleri vardı," dedi yavaşça. "Ama biz hiç-"

"O senin kocandı, anne. Bu kadar önemli bir konuda ona nasıl yalan söylersin?"

Ses tonum sertti ve ısırığı karşısında irkildi. "Sen bunu bir yalan olarak görüyorsun, ben ise koşulsuz güven olarak görüyorum. Andrei ona söyleyemeyeceğim şeyler olduğunu biliyordu ve yine de beni sevmeyi seçti. Umarım sen de bir gün kendi partnerinde bunu bulursun."

Luther'in yüzü düşüncelerimde belirdi. Kalbim, beni kollarıyla sarıp sarmalamasına ve bu yükü yanımda omuzlamasına izin vermek için ağrıyordu. Ama yapamazdım, ona verdiğim gizlilik sözünü yerine getirmek için tüm bunları ondan saklamam gerekiyordu.

Ve bunu kabul edeceğini biliyordum. Soru yok, tartışma yok. Sadece bana güvенеcekti. Beni *sevecekti*.

"Peki ya ben ve Teller?" Ben de karşılık verdim. "İkimizi de riske attın. Bilmeyi hak etmiyor muyduk?"

"Diem, canım, bilmek *istemezdin*. Bazen hata yapıyordum ve senin bunu anlayacağından emindim. İsteseydin sana her şeyi anlatmaya hazırdım ama sen hiç anlatmadın."

"Bu doğru değil. Her zaman nereye gittiğini, ne yaptığını sordum-"

"-ve sana kolay bir cevap verdiğimde, hiçbir anlamı olmasa bile kabul ettin. Hayatından memnundun ve değişmesini istemedin, bu yüzden gözlerini kaçırdın. Kardeşine gelince... O her zaman seni idol olarak gördü. Endişelenecek bir şey olduğunda ona söyleyeceğini biliyordu. Ve sen hiç zorlamadığın için o da zorlamadı."

Alay ettim. "Yani bu benim suçum mu?"

Bana doğru uzandı ve ben geri çekilince irkildi. "Ben yaptığım seçimlerin sorumluluğunu alıyorum. Sen de kendininkiler için aynısını yapmalısın. Hayatlarımıza dönüp bakarsan, eğer gerçekten bakarsan, sanırım sırlarımın senden inanmak istediğin kadar *gizli* olmadığını göreceksin."

Ayağa kalktım, öfkem sınırını aşmıştı. "Belki de haklısın, belki de gördüm ve görmezden geldim. Ama bunun tek nedeni sana güvenmemdi. En kötü korkularımın gerçek olamayacağına, annemin beni çok sevdiğine inandım. Benim asıl hatam buydu."

"Diem," diye yalvardı, "lütfen-"

Sözünü bitiremeden uzaklaştım, ormanın içine daldım ve onu arkamdan bakakalmış halde bıraktım.

CHapTer

ALTMİŞ ÜÇ

Yakındaki bir ağaca yaslanmış olan Luther'e **tesadüfen rastladım.** Belki şanslıydım, belki de kalbim beni kendisine doğru çekmişti.

Yaralı ruhun onun dokunuşunun merhemine ihtiyacı vardı.

Ben yaklaşırken doğruldu, alnı endişeyle kırıştı. "Ne oldu?"

Elini tuttum ve tek kelime etmeden yürümeye devam ettim, duyamayacağımız ve göremeyeceğimiz kadar uzaklaştığımızdan emin olana kadar onu karanlığın içine doğru çektim.

"Sana ne dediğini söyleyemem," diye homurdandım. "Bunu kendime saklayacağıma dair ona söz verdim."

"Anlıyorum."

"Bu kadar mı?" Tersledim. "Kızgın değil misin?" Kaşlarını çattı. "Kızmalı mıyım?"

"Dürüst olmamız gerekiyor. Birbirimize her şeyi anlatmalıyız." Kaşlarımı çattım. "Gerçek aşk böyle bir şey değil mi?"

"Hiçbir çift birbirine her şeyi söylemez. Önemli olmasa benden bir şey saklamayacağını biliyorum." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, sonra beni daha da yaklaştırdı. "Benim sana *olan aşkım* gerçek aşk Diem. Sakladığın hiçbir sır bunu değiştirmeyecek."

Hem huysuz hem de baygın bir şekilde ofladım. "Tatlı olmayı bırak. Burada kızgın olmaya çalışıyorum."

Gülümsemek için kendini zor tutarken dudakları seğirdi. "Pekâlâ. Onun yerine ne yapmamı istersiniz?"

"Dikkatimi dağıt." Ellerimi kazağının içine soktum ve boynumu ona doğru uzattım. "Senden başka her şeyi unuttur bana."

"Memnuniyetle," diye gürledi.

Beni bir ağaca yaslayıp ağzıyla ağzımı kapatıp onu içime çekmeye zorladığında ciğerlerimdeki hava boşaldı. Tüm öfkeli düşüncelerim sıvıya dönüştü, arzusun gelgitine kapıldı.

Vücudunun baskısı tüm kıvrımlarımı ve çukurlarımı doldururken zevkten titredim. Ellerim çaresiz bir acelecilikle onu parçalıyor, tırnaklarım göğsünü, sırtını, boynunu tırmıklıyordu. Onu her yerde hissetmek istiyordum, buna *ihtiyacım vardı*, acımı dindirmek için teninin yakıcı dokunuşuna *ihtiyacım vardı*.

Öpücüğü kesip dudağımı ısırduğunda nefesim kesildi, duyularım etimdeki dişlerinin keskinliği tarafından esir alındı. Eli pantolonumun altından kaydı ve kalçalarımın arasında beklerken bulduğu sıcak ıslaklığı onaylayarak gürledi.

"Dikkatin yeterince dağıldı mı?" diye alay ederken parmakları beni okşuyor, zevkimi yüzeye çıkarıyordu.

"Daha iyisini yapabilirsin," diye mırıldandım, boğuk sesim ve kıvranan bedenim yalanımı ele veriyordu.

Bu meydan okuma karşısında homurdandı. Parmakları hiçbir uyarıda bulunmadan içeri daldı ve boğazımdan yüksek sesli bir inilti çıkardı. Sırttırken diğer eliyle ağzımı kapattı. "Dikkatli ol. Bu ormanda her türlü tehlikeli yaratık var. Yine de..." O gizli, hassas noktayı yoğurmak için bir parmağını içime soktu ve onu kavrayışım morarmaya başladığında sırtım kavislendi. "...Ben içlerinde en tehlikeli olanı yakaladım."

Ağzı omzuma kadar indi ve boğazımın sütununda cızırdayan sıcak bir iz bıraktı. Her boğuk çığlıkta parmakları daha sert, daha derin itti ve içimde kaynayan bir enerji oluştu.

Serbest kalmanın yaklaşan uçurumuyla her şeyimle savaştım. Gerilimi, dayanılmaz baskıyı, patlayacakmışım gibi hissetmeyi *istedim*. Zihnimin bulanıklaşmasından ve onun dokunuşunu hissetmekten zevk alıyordum ama daha fazlasını değil. Oluşumun acısı, bırakmanın zevkinden çok daha cazipti çünkü bu, tüm sorunlarımın pusuda beklediği yeryüzüne geri dönmek anlamına gelecekti.

Luther da bunu biliyordu. Etrafında her kenetlendiğimde, kalçalarım titreyen bir protestoyla sıkılıyor, hareketleri zevkimin azalmasına izin verecek kadar yavaşlıyor, beni sürekli o mükemmel, dayanılmaz sınırdaki sallanmaya devam ettiriyordu.

"Şimdi de dikkatin mi dağıldı?" diye sordu. Yüzü, ondan sadece savaşta gördüğüm bir heyecanla parlıyordu.

Elini ağzımdan boynuma doğru çektim ve parmaklarını boğazımda dolaştırdım. Başparmağı tenimde zonklayan nabzımın üzerinde gezindi ve gözleri yırtıcı bir parıltıyla parladı.

"Henüz değil," diye alay ettim. Ellerim beline indi ve pantolonunun tokasını kurcaladı. "Belki de meseleyi kendi ellerime almalıyım."

Parmaklarım sikinin etrafında kıvrıldı ve beni kavrayışı seğirdi. Kalçaları beni zorlayarak öne doğru çıktı.

Umbros'ta bedenimi onun kontrolüne bırakmak mutluluk vericiydi ama şimdi aynısını ondan talep etmek başka hiçbir şeye benzemeyen bir coşkuydu. Bakışları camsı bir hal aldığı anda ve sözleri sessiz homurdanmalara dönüştüğünde kendimi tamamen yenilmez hissettim. Bu güçlü, korkutucu adam, doğanın bu gücü, bu korkunç savaşçı, sadece benim dokunuşumla nefes nefese kalmış, suskun bir canavara dönüşmüştü.

Zaferime sırttım ve yüz ifadesi vahşileşti. Gözlerindeki şehvet bulutu dağıldı ve parmakları işkencelerine devam etti, derin, agresif vuruşlarla pompalamadan önce nazik dairelerle beni kızdırdı.

Arzularımız birbiriyle uyumlu bir ritim tuttururken kalçalarımız birbirimizin ellerine çarpıyordu. İkimizin de vermeyeceği bir teslimiyet talep eden bir öpüşme kavgasında inlemelerimizi bastırdık. Serbest bırakılma yaklaşıyordu ve ikimiz de duramayacak kadar inatçıydık.

"Elinden daha fazlasını istiyorum," diye nefes nefese yalvardım.

"Bu şekilde değil. Bir ağaca karşı değil." Sesi sertti ama kararlılığı sarsıldı. "Bu ilk değil."

Başım bir iniltiyle arkaya düştü. "Ben bir ormanda büyüdüm Luther. Bütün ilk zamanlarım bir ağaca karşı oldu."

Boynumdaki tutuşu daha da yukarı kayarak beni çenemden tutup bakışlarımı onunkine doğru zorlayınca nefesim kesildi. "Ben senin alışık olduğun erkeklerden değilim," diye tersledi. "Ve senin için sıradan bir sevgili olmayı reddediyorum."

Elini çektim, sonra boynundan aşağı inen yara izine narin ve tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. "Sen benim için sıradan bir şey değilsin."

Derin, tatmin olmuş bir gümbürtü çıkardı. "İhtiyacın olan şey buysa, dikkatini dağıtacağım. Ama sözlerimi unutma, Diem Bellator..." Bir parmağını daha içime soktu ve o enfes dolgunluk karşısında haykırdım. "Bu sadece bir

Senin için planladığım şeyin tadına bak. Gecemiz yaklaşıyor ve o gece geldiğinde, sahip olduğun son *ilk* ben olacağım."

Sesi sertti, ateş, şehvet ve baş döndürücü vaatlerle doluydu ama arkasındaki duygu gözlerinde parlıyordu. Beklenmedik bir netlikle yüzüme çarptı. Sorunlarımdan uzaklaşmaya ihtiyacım yoktu, onlarla tek başıma yüzleşmediğimi hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Luther'den nefret ettim, ondan kaçtım, kalbimi korudum ve onu asla yıkılmayacağı konusunda uyardığım duvarlar ördüm ama o bir milim bile sallanmadı. Kararlı ve boyun eğmezdi, çalkantılı denizimdeki sükûnet adasıydı.

"*Luther.*"

Adı nefes nefese bir itiraf gibi döküldü, söylemek istediğim ama kelimelere dökemediğim o kadar çok şeyi temsil ediyordu ki. Beni öptü - tatlı ve şefkatli bir öpücüktü bu, ben ne hissediyorsam onun da onu hissettiğine dair verdiği sözle doluydu.

Kısıtlamalarım parçalandı. Baskı yeni bir tür heyecana dönüştü, çünkü artık kendimi bırakmaktan korkmuyordum.

Serbest kalması benimki kadar yakınlaştıkça siki elimde kalınlaştı. Bacaklarım titremeye başladı, zevk her duyumu bastırıyordu. Adını haykırma dürtüsü dilimde gezinirken başımı boynunun kıvrımına gömdüm. Göbeğim zonkluyor, tenim karıncalanıyor, bedenim eriyordu. Yaklaşmıştık, *çok yaklaşmıştık*. Bir vuruş daha ve-

"*Ondan uzak dur!*"

Yüzümden bir hareket bulanıklığı geçti ve vücudunun sıcaklığının yerini sert bir soğuk hava dalgası aldı. Zihnim bu ani değişimi anlamlandırmaya çalışırken şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım; bir de ne göreyim, annem elinde bir kılıç tutuyor ve öldürmeye hazır görünüyordu.

"Seni *piç kurusu*." Yüzü kıpkırmızıydı, vücudu titriyordu. "İntikamını böyle mi alıyorsun, kızımı kirleterek mi?"

Luther beceriksizce kendini toparladı ve giysilerini düzeltti. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Auralie. Bu seninle ilgili değil."

"Yalancı," diye öfkeleni. "Acımasız olduğunu biliyordum ama bu kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim."

Yüzündeki kalıcı duygu hızla donarak sert, buz gibi bir kaş çatmaya dönüştü. "Anne, dur," diye yalvardım. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama-" "Bunun için seni öldüreceğim," diye tısladı. Luther'e doğru hamle yaptı ve ben kendimi onun yoluna attım.

"*Diem!*" Luther yarı öfke, yarı panikle bağırdı. Annemin kılıcı kalkanına çarpmadan bir saniye önce kalkanı etrafımda parıldadı.

kenar.

Neredeyse ne yapmak üzere olduğunu anladığında nefesini içine çekti. "Diem, ondan uzak dur. O düşündüğün adam değil."

"Anne, lütfen dinle-"

"Benden intikam almak istiyor ve bunu yapmak için seni kullanıyor."

"Benim ne tür bir canavar olduğumu sanıyorsun?" Luther sordu, ses tonundan tiksinti damlıyordu.

"Beni hizaya getirmek için ailemi tehdit etmekte hiçbir sakınca görmeyen türden bir canavar," diye tükürdü.

"Kutsal Ana'nın kendisi bile *seni* hizada tutamazdı," diye bağırdı. "Tehditlerimin boş olduğunu her zaman biliyordun. Her fırsatta bana bunu söyledin."

Kalkanını ittim, büyüğü benimkini emerken ışık tenimde parladı. Elimi bıçağın kabzasında onunkinin üzerine koydum ve aşağı ittim. "Anne, konuşmamız gerek. Bilmediğin çok şey var."

"Yeterince biliyorum. O zalimdir.

Acımasızdır." İçimi çektim. "O bunların hiçbirisi değil." "Sana zarar verecek. O-"

"*Onu seviyorum.*"

Durdu. Bıçak elinden kaydı ve yere yuvarlandı.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır.

Yapamazsın." "Yapabilirim ve yapıyorum."

"Ama... Henri ne olacak? İkinizin..." İrkildim.

"Arkadaşlığımız sona erdi."

"Nasıl? Siz her zaman ayrılmaz bir parçaydınız."

"Bu benim olduğu kadar onun da seçimiydi," dedim acı bir şekilde.

Tereddüt etti. "Bu imkânsız. Henri yıllardır sana aşık."

Sözleri karnıma inen bir yumruk gibi geldi. "*Ölümlü* Diem'e aşıktı. Her zaman lanetlenmiştik." Ona sert bir bakış attım. "Ve sen de benim ne olduğumu bile bile bu kadar yakınlaşmamıza izin vererek zalimlik ettin."

Kaşlarını çatmadan önce yüzünde suçluluk duygusu belirdi. "Bu sizi ayırmak zorunda değil. Bu... zor olabilir ama eğer birbirinizi seviyorsanız-"

"Yok," diye tersledim. "Ama oğlunuzla konuşurken bunu söylediğinizi unutmayın."

"Teller?" Başını eğdi. "O ne-"

"Bu benimle ve Luther'la ilgili." Ellerimi omuzlarına koydum ve sözlerimdeki gerçeği bakışlarımda görmesini sağladım. "İnan bana, güvenimi kazanması uzun zaman aldı. Aylarca ona cehennemi yaşattım ama gerçekte kim olduğunu gördüğümde..." Sevgimin derinliği göğsümü ısıttı. "O çok nazik, düşünceli ve tamamen özverili biri. Bana hak ettiğimden çok daha sadık. Beni değiştirmeye çalışmadan bana meydan okuyor ve beni hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyor. Onunlayken kendimi güvende ve aziz hissediyorum ve..." Ona baktım, maskesinin düştüğünü ve bana karşı olan hislerinin yüzüne yansıdığını görünce şaşırdım. "...ve sevildiğimi. Bana *sevildiğimi* hissettiriyor." Tekrar ona baktım. "Ve ben de onu seviyorum."

Luther sessizce, "Kızın benim her Geyim, Auralie," dedi. "Bütün ona ait."

Kaşları çatıldı. Önce benim, sonra da onun yüzünü inceledi, sanki yalan ya da abartıya dair bir ipucu arıyor gibiydi. Çok uzun bir süre sessiz kaldı, sonra omuzları düştü, içindeki mücadele bir anda söner gibi oldu.

"Benim için mutlu ol," diye yalvardım. "Sonunda kalbime layık bir adam buldum."

"Benim tatlı kızım." Gözleri kısa süreliğine kapandı. Tekrar açıldığında, ısırapla parlıyordu. "Bu düşündüğümünden çok daha kötü."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Bana ulaşmak için seni kullanmıyor. Tahta ulaşmak için seni kullanıyor." "Ne?" Luther ve ben hep bir ağızdan söyledik.

"Çok açık değil mi? Seni kendisine aşık etti, böylece onu Kral Eşi yapacaksın. Gücü elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapıyor."

Yüzündeki küçümseyici acıma ifadesi beni kızdırdı. Elinin uzanamayacağı bir yere çekildim. "Bu çok saçma."

"Montios'taki köprüde bunu itiraf etti. Tacı ondan çaldığını söyledi."

İnledim. "Ölümsüz Ateş adına, *şaka yapıyorduk*."

"Ona bakmıyordun Diem. Onu kral yapmayı teklif ettiğinde yüzünün aydınlandığını gördüm. İsteddiği tam olarak bu."

"Taht değil-" Luther sözünü keserken çenesi kırıldı.

"Meydan Okuma'da onunla dövüşmeye çalıştın, değil mi?" diye karşılık verdi. "Onu öldürmek istedin, böylece onu alabilecektin."

"Tanrım, anne, beni öldürmek istemedi, benim için *ölmek* istedi," dedim ellerimi havaya kaldırarak.

"Kutsal Anne'nin kendisi talep etse bile Diem'in canını almazdım," diye mırıldandı.

Uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Diem, duygularının gerçek olduğundan şüphem yok. Sen her zaman insanların içindeki iyiliği gördün ve Prens'in ne kadar inandırıcı olabileceğini biliyorum."

Güldüm, sert ve acı. "Biliyor musun, bir zamanlar birlikte yaptığınız işi kıskanıyordum. Onu benden daha iyi tanıdığını düşünüyordum. Ama onca yıldan sonra onu hiç tanıımıyorsun."

Ona sırtımı döndüm ve elini tutarak yanına yürüdüm. "Özür dilerim," diye mırıldandım ona.

"Bunun bir önemi yok. Sen ve ben gerçeği biliyoruz." Yüz hatları sertti ama hayal kırıklığının gölgesi gözümünden kaçmadı. Bunu asla itiraf etmeyebilirdi ama benim onun ailesinin bir parçası olduğum kadar onun da benim ailemin bir parçası olmayı umduğundan şüpheleniyordum. Bunu babama ve Teller'a davranışında, hatta aralarındaki gerginliğe rağmen anneme davranışında görmüştüm.

Kanımda şiddetli bir koruma içgüdüğü alevlendi. "Bu önemli." Omzumun üzerinden ona ters ters baktım. "Bu benim seçtiğim adam. Hayatımı birlikte geçirmek istediğim adam." İtirafım üzerine parmakları parmaklarımın etrafında sıkılaştı ve kalbim vahşi, korkmuş bir enerjiyle titrese de bir an bile pişmanlık duymadım. "Sen ve babam geçmişinizi bırakıp geleceğinize odaklanmayı seçtiniz; benim geleceğim Luther. Ve eğer onu kabul etmezsen, bunun bir parçası olmayacaksın."

Geri çekildi. "Ben senin *annenim*."

Öfkeli, kötücül kelimeler serbest kalmak için savaştı ve ben onları tutmak için dişlerimi sıktım.

"Üzerinde çalışmamız gereken şeyler olduğunu biliyorum ama biz bir aileyiz," dedi. "Aile her zaman önce gelir."

Yıpranan sabrımı Luther'in eline sıkıştırırken tırnaklarım derisine battı ve düşüncelerimi geri çektim.

Kollarını kavuşturdu. "Ben sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum. Seni korumak benim işim."

Sinirlerim bozuldu.

"*Ve sen başarısız oldun!*" Ben de ona bağırdım. Yüzü düştü.

"Diem-"

Ona doğru döndüm. "Etrafımıza yalanlardan bir ev inşa ettin, sonra fitili ateşledin ve çekip gittin. Her şey patladığında, tamamen dağılmış olmama rağmen parçaları toplamak zorunda kaldım. Ne kadar karanlık olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

şeyler oldu. Yapmak zorunda kaldığım seçimler." Cephanelik saldırısını hatırlayınca gözlerime sıcak, öfkeli yaşlar doldu - utancıma nasıl teslim olduğumu ve ateşli bir sonu nasıl karşıladığımı hatırladım. "Neredeyse yaptığım seçimler. Neredeyse geri dönemeyeceğim seçimler."

Yüz ifadesi dehşete düşmüş bir hüzne büründü. "Hiçbir fikrim yoktu..."

"Sırlarınız beni yüzlerce kez tehlikeye attı. Sadece beni değil, Teller ve babamı da. Sihrimi bilseydim, yıllarca eğitim alsaydım... belki onu kurtarabilirdim." Sesim kesildi. "Belki de benim yüzümden ölmezdi."

"Diem," dedi Luther usulca, acı çekmiş görünüyordu. "Bu senin hatan değildi." "Yapma," diye uyardım onu. "Bunun için sen de kendini suçluyorsun, biliyorum.

Benim gibi. Olay olduğunda evde olmadığı için Teller da öyle. Babamın ölümü hepimizde yara izleri bıraktı." Ona ters ters baktım. "Bu arada *sen de* Muhafızlar için bomba yerleştirmeye gitmiştin."

Kendi gözyaşları da dökülmeye başlayınca başını salladı. "Haklısın. Orada olmalıydım."

"Ama sen değildin. Teller ve ben her şeyimizi kaybettik. *Her şeyimizi*. Babam gitmişti, evimiz gitmişti, hayatlarımız kaos içindeydi. Sahip olduğumuz tek şey birbirimizdi ve ben bunu ona zar zor verebildim. Yıkılmıştım. Çok kırılmıştım, mümkün olan her şekilde. Cevaplara ihtiyacımız vardı. Sevgiye ve rehberliğe ihtiyacımız vardı. Lanet olası *annemize* ihtiyacımız vardı. Ve sen sadece... orada değildin. Sakın bana ailenin her şeyden önce geldiğini söylemeye kalkma. Sen Muhafızları ilk sıraya koydun ve bedelini ailen ödedi."

Sözlerim vücudunda bir yara açmış gibi kalbine sarıldı, ıslak yanakları ay ışığında parlıyordu. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Bir ay içinde eve döneceğimi ve her şeyin eskisi gibi olacağını düşünmüştüm." Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve hıçkırıklara boğuldu. "Tanrım, ben ne yaptım?"

Ne kadar kızgın olsam da, onun acı çektiğini görmek bana ne neşe ne de haklılık getirdi. Bu kazanılacak bir savaş değildi. Bunlar temizlenmeye, bakıma ve zamana ihtiyaç duyan açık yaralardı ve o zaman bile yaralar asla kapanmayabilirdi.

Luther nazikçe elimi sıktı. Bu basit jest her şeyi değiştirdi, gücü büyü kadar kesin bir şekilde içime işledi.

"Sen orada değildin anne." Çenem kalktı. "Ama Luther vardı. Silahlarımın, arkadaşlarımın ve kendimi güvende hissedebileceğim bir yerimin olmasını sağladı ve karşılığında hiçbir şey istemedi. Benimle ilgilendi. Teller da öyle. Kimsemiz yokken bile o hep yanımızdaydı."

Gözleri kararmıŒ olan kızın dikkati Luther'e kaydı ve yüzündeki küçümseme ifadesi yumuŒadı. "Belki..." BoŒazı düŒümlendi. "Belki de yargımda aceleci davrandım."

İçimi çektim ve ona yaslandım. "Onunla neler yaşadığımızı hayal bile edemezsin. Her şeyimi ona borçluyum."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Annem kendini toparlamak için bir an durdu, yüzünü sildi ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Bir ömür boyu sır sakladıktan sonra, açık olmak bana kolay gelmiyor. Bu bana kocama mal oldu bile." Yüzünü buruşturdu, bir gözyaşı daha serbest kaldı. "Kızımı da almasına izin vermeyeceğim." Elini uzattı. "Beni affedebilir misiniz? Ya da en azından bunu düzeltmem için bana bir şans verir misin?"

Tereddüt ettim. "Ona bir şans verecek misin?"

Luther'e baktı, ifadesi okunamıyordu. Artık düŒmanca değildi ama tam olarak güven de duymuyordu. "Kızıma karŒı niyetinin iyi olduğuna yemin eder misin? Onu kendi çıkarların için kullanmıyorsun, değil mi?"

"Yemin ederim," dedi kararlılıkla. "Onun mutluluŒu benim tek amacım."

Sert bir şekilde başını salladı. "Hâlâ sorularım var ama açık fikirli olacağım. Eğer kızımın söyledikleri doğruysa, o zaman size minnettarlığımı borçluyum demektir."

Başını eğdi.

"Şu andan itibaren birbirimize gerçeğı söyleyeceğiz," diye ısrar ettim. "Her şeyi." "Her şeyi," diye yineledi.

Luther'e baktım ve gözlerindeki kırılğan umuda bakıp ağlayabilirdim. "Hepsi," diye kabul etti.

Annemi kucakladım ve ilk kez gerçekten hayatıma geri döndüğünü hissettim. İkimiz de ağlamaya başladık, sonra burnumuzu çeke çeke üzğün halimize güldük. Bir kolumu onun omuzlarına doladım, Luther'in elini tuttum ve birlikte yeniden başlamaya hazır bir şekilde kamp ateşine doğru yürüdük.

ÇAPTER

ALTMİŞ DÖRT

"*Dikkatli ol.*"

Gözlerimi devirsem de gülümsememi bastıramadım. "Anne, Bunu bu sabah zaten yirmi kez söyledin."

"Çünkü kızımı tanıyorum. Kafa üstü çarpmak istemeyeceğin bir tehlikeyle hiç karşılaşmadın."

"O zaman uyarılarının rüzgâr kadar faydasız olduğunu sen de biliyorsun," diye homurdandı Luther. Birden haddini aştığından korkmuş gibi gerildi, ama annem bir kahkaha attığında, hissedilir bir rahatlamayla eyerimizde bana yaslandı.

"Büyüm neredeyse geri geldi," dedim. "Ophiucae bizi Sophos'a kadar takip etmediği sürece bir şey olmaz."

"Ve eğer yaparsa, ona zarar vermesine izin vermeyeceğim," diye ekledi Luther.

Onaylarcasına başını salladı. "Bu sözünüzü tutacağım, Prens."

"Lütfen bana Luther deyin."

Kaşlarımı kaldırarak ona bir bakış fırlattım, ama sözlerimi geri çektim. Aralarındaki geçici ateşkes benim için kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha değerliydi ve ona sataşmaya duyduğum sonsuz aşk bile bunu riske atmamı sağlayamazdı.

Kolay olmadı. Gecenin büyük bir kısmını ateşin başında oturarak ve gerçeklerimizi paylaşarak geçirmiştik. Annem bana öz babamla ilgili hatırladığı her şeyi ve hem orduda hem de Muhafızlar'da geçirdiği zamanlarla ilgili çok daha fazlasını anlattı. Karşılığında ben de ona kaybolduğu günden bu yana olan her şeyi anlattım. Babamın ölüm hikayesi üzerine birlikte ağladık, Vance'in beni nasıl kullandığına, bana nasıl ihanet ettiğine ve sonra beni nasıl hedef aldığına birlikte öfkelenedik ve Taran, Eleanor ve yeni Soyumdan gelen ailemin geri kalanını anlatırken birlikte gülümsedik.

Beni aırtan bir ekilde, Luther hiçbir soru sormadan kendi hikâyesini de onunla paylağtı. Ona ölümlü annesinden ve yarasının hikâyesinden, Lumnos'un ona gönderdiği görülerden ve kaderimde daha iyi bir dünya olduğuna inandığından bahsetti. Onu suçlu olduğuna inandığı kötülükler hakkında acımasızca sorguladı ve o da sabırla her birinin ardındaki gerçek hikayeyi açıkladı. Onun Muhafızlar hakkında ne kadar çok şey bildiğini ve onları Ulther'in tespitinden korumak için gizlice ne kadar çok şey yaptığını endişe içinde dinlerken duvarları yıkılmaya başladı.

Ama şüphelerine son noktayı koyan bizim aşk hikâyemiz oldu. Ona iniş çıkışlarımızı, alaylarımızı ve flörtlerimizi, birbirimizi kurtardığımız tüm yolları ve neredeyse vedalaştığımız tüm zamanları anlatırken yüzünde anlayış belirdi. Tüm bunlar boyunca, gözleri Luther'in her hareketini -elimi her tutuşunu ya da saçımı her okşayışını, her hayranlık dolu gülümsemesini ve iyi huylu iniltisini- işaretledi.

Güvensizliklerinin tamamen ortadan kalkması zaman alacaktı ve belki de yakın bir bağ asla oluşmayacaktı, ama gecenin sonunda üçümüz gülümsüyor ve planlar yapıyorduk. Uyku vakti geldiğinde Luther cesurca yanıma kıvrıldı ve beni kollarının arasına çekti, o da hiç itiraz etmedi. Şimdilik bu, sahip olmayı umabileceğim en büyük hediye idi.

"Belki Ophiucae bana zarar vermez," dedim.

Luther'le ciddi bir bakış alışverişinde bulundular.

"Diem," diye başladı yavaşça, "onun ne kadar tehlikeli olduğunu unutmama izin veremezsin."

Sertleştirdim. "Unutmadım."

"Müdahale etmeseydim seni bebekken öldürecekti."

"Kanımı istedi. Belki de beni sadece kesecek, öldürmeyecek."

"Masum insanları öldürüyor Diem," dedi Luther nazikçe.

"Bunu biliyorum," diye kestirip attım, ellerim dizginleri sıkıyordu. "Yapılması gerekeni yapacağım."

Aramıza garip bir sessizlik çöktü, bu sessizliği sadece sert topraktaki toynak sesleri dolduruyordu.

"Ben yaparım," dedi Luther. "Kendi efendini öldürmek zorunda kalmamalısın."

Zamanı geldiğinde onu alaşağı edecek kişi ben olayım."

Gerildim. "O da benim gibi büyü emebiliyor. Ve eğer haklıysam ve bana zarar vermek istemiyorsa, bunu yapabilecek kadar yaklaşabilecek tek kişi ben olabilirim."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Bir yolunu bulacağım."

Kalbim çatışmayla çalkalandı.
Ophiucae'nin durdurulması
gerektiğini biliyordum. Kalıcı
olarak. *Yakında*.

Ama öz babamı öldürme fikri -tam da onu bulmuşken, gerçek anlamda tanışma fırsatımız bile olmadan- boğazıma bir yumru getirdi. Sonuna kadar gidip öldürücü darbeyi vurabileceğimden tam olarak emin değildim.

Ve eğer *gerçekten* dürüst olmak gerekirse, bıçağı kullanan Luther bile olsa, kendimi müdahale etmekten alıkoyabileceğimden emin değildim.

Başka bahaneler üretmiş olsam da, başladığım işi bitirmek için Unutulmuş Topraklar'a dönmek yerine Sophos'a gitmemizin gerçek nedeni buydu. Bu yeni ifşaatı ve tüm sonuçlarını kabullenmek için zamana ihtiyacım vardı ama bu arada daha fazla masum hayatı riske atamazdım.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu annem. "Eğer Kraliyet seni yakalamak istiyorsa, neden kendini onlardan birine teslim etme riskini alasın ki?"

"Kaçak olarak yaşamayacağım. Eğer Kraliyet beni sorgulamak isterse, onlara cevaplarını vereceğim. Ve eğer beni öldürmeye çalışırlarsa, Fortos Kralı ile aynı kaderi paylaşırlar. Ayrıca, ayinlerden Sophos Kralı sorumlu. Taç giyme törenimi tamamlamak için Kraliyet üyelerini adaya çağırımları konusunda onları ikna etmem gerekiyor." Ona baktım. "*Senin de Muhafızları onlara izin vermeleri için ikna etmen gerekiyor.*"

Kaşlarını çattı. "Kaç yıldır Coeurîle'i ele geçirmeye çalıştığınızı biliyor musun? Şimdi de halkıma onu geri vermelerini mi söylemem gerekiyor?"

"Adayı terk etmek zorunda değiller, sadece Kindred Tapınağı'nı. Ve sadece ayinler için yeterince uzun. Bu bir ateşkes, geri çekilme değil."

Luther, "Eğer Kraliyet Diem'in sizin aracılığınızla isyancıları yönlendirebileceğini düşünüyorsa, ikinizi de yalnız bırakmaya razı olabilirler," diye ekledi. "Onlarla topyekûn bir savaştan kaçınmak için tek şansımız bu."

İkna olmuş görünmüyordu. "Amacınız Kraliyetlerle savaşmak değil mi?" "Eninde sonunda," diye kabul ettim. "Ama müttefikler bulmam ve bir ordu kurmam gerekiyor. Bu

Başımda bir idam emri olmadan bunu yapmak daha kolay olacaktır." "Ya da belki diğer beş Kraliyeti öldürüp krallıklarını almanız gerekiyordur,

"

Tanrısallığım onun sözleri karşısında hevesle mırıldandı.

"Ben katil değilim," diye mırıldandım ama kimi ikna etmeye çalıştığımın emin değildim; onu mu, tanrılığımı mı, yoksa kendimi mi?
"Ve geriye altı kişi kaldı, beş değil."

Dudakları büzüldü.

"Anne," diye uyardım. "Dürüstlük sözü vermiştin. Neyi saklıyorsun?"

Bir iç çekti. "Arboros Kraliçesi bizimle, yani Muhafızlarla birlikte. Yıllardır krallığında özgürce faaliyet göstermemize izin verdi. Saldırının olduğu gün isyancıların adaya girip çıkmasına yardım etti."

"Eğer bu doğruysa, ona ihanet etmişler demektir. O da benim gibi bir mahkûmdu. Onu zincirlediler-"

"Eminim bu işe karıştığını örtbas etmek için yaptığı bir maskaralık. Herhangi bir şüpheyi ortadan kaldırmak için gördüklerini diğer Crown'lara anlatacağını umuyor olmalı."

Kaşlarımı çattım. "Neden Muhafızlara yardım etsin ki?"

Annem gülümsedi. "Tek yarı ölümlü Crown sen değilsin. O ve ölümlü babası çok yakınlardı. Ölüm döşeğindeyken ona, kendi türüne yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağına dair söz vermişti."

Luther bacağımı dürttü. "Görünüşe göre ilk müttefikimizi bulmuş olabiliriz."

Karanlık, tepelik orman yerini Sophos, Düşünce Diyarı ve Kıvılcım'ın sınırını belirleyen inişli çıkışlı otlaklara bırakırken atlarımız yavaşladı.

"Belki de sana Muhafız kampına kadar eşlik etmeliyiz," dedim anneme. "Yalnız seyahat etmenden hoşlanmıyorum."

"Yalnız değilim." Başını uzaktaki bir ağaç parçasına doğru eğdi, orada bir hareket gözüme çarptı. Bir dizi kısa, tiz ısıklık sesi çıkardı. Birkaç dakika sonra aynı ses yankılandı.

İsteksizce başımı salladım. "Lumnos'a dönmek güvenli olur olmaz seni almaya geleceğiz."

"Bu arada, tüm hücrelere Ophiucae hakkında uyarılar göndereceğim. Üyelerimizin ona katılmasını engelleyemem ama en azından kendi amaçları olduğu konusunda onları uyarabilirim." Odak noktası Luther'e kaydı, gözleri hafifçe inceldi. "Gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum. Özel olarak."

Daha dik oturdum, savunmam yükseliyordu. "Ona söyleyeceğin her şeyi bana da söyleyebilirsin."

"İlgilendiğim şey söyleyeceklerim değil," dedi sertçe. "Ve eğer ona güvenmemi istiyorsan, sen de bana güvenmek zorundasın."

Biraz çaba sarf ederek dilimi tutmayı başardım. Attan indik ve Luther onu takip etmeden önce bana uzun uzun baktı. I

Özür dilemeden her hareketlerini izledim, her jest ve ifadeyi incelerken dişlerim yanağımda gergin bir şekilde çiğnendi.

Bu sabah ona gösterdiği temkinli samimiyet yerini taş gibi sert bir bakışa bırakmıştı. Parmağını onun göğsüne sapladığında neredeyse araya girmek için öne atılacaktım ama o soğukkanlılığını korudu ve ellerini gevşekçe arkasında kavuşturarak tekrar tekrar başını salladı.

Ona bir Geyler söyledi, sonra beklenti dolu bir ifadeyle kollarını kavuşturdu. Luther bana baktı, o kadar uzun süre baktı ki soru sorar gibi kaşlarımı çattım. Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi, sonra arkasını döndü.

Kalbim küt küt atıyordu. Bu anın sıradan bir sohbetten çok daha önemli olduğunu hissediyordum. Luther uzun bir süre -çok uzun bir süre- konuşurken annem onu dikkatle inceliyor, gözleri hızla yüzünde geziniyordu.

Onca yıldır içinde sakladığı casus olduğu şimdi gülünecek kadar açıktı. Ona yalan söylemek her zaman imkânsızdı, herkesin gözünden kaçan ayrıntıları keskin bir şekilde fark ederdi. Korkusuzluk ve alınganlık konusunda bana rakip olsa da, en katı kalbi bile çatlatabilecek besleyici bir sıcaklığı vardı.

Keşke bunu ona gösterecek kadar gardını indirebilseydi.

Endişeyle kolumla oynadım. Tek taraflı konuşma uzadı ve yüz ifadesi değişmedi. Luther sonunda konuşmayı kesti ve bakışları yere düştü, kaşları derin bir şekilde kırıştı. Bir saat gibi gelen bir dakika boyunca öylece durdular; kıpırdamadan, konuşmadan.

Bir anda annem öne doğru fırladı. Kollarını adamın beline doladı, yüzü adamın göğsüne gömüldü, ufak tefek bedeni adamın yüksek ve kaslı yapısı tarafından yutuldu. Adam kasıldı, annemin sırtını beceriksizce sıvazlarken gözleri telaşla bana kaydı.

Merakım kendimi tutma gücümü aştı ve koşarak onlara katıldım. "Her şey yolunda mı?"

Annem geri çekildi, gözleri kızarmış ve sulanmış olsa da yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Evet. Evet, sanırım öyle olacak."

Luther ve ben şaşkın bir bakış paylaştık.

"İkinize biraz zaman vereceğim," dedi temkinli bir şekilde ve annem başını salladı, burnunu çekerek gülümsedi. Adam uzaklaştığında bile gülümsemesi onun üzerinde kaldı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Derin bir nefes aldı. "Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz, benim küçük savaştım, ama bir yönümüz var ki gece ve gündüz kadar zıtız." Ellerimi tuttu. "Sen tanıştığın herkeste en iyiyi ararsın, ben ise en kötüyü. Tanıştığım herkesin bir tehdit olabileceği endişesiyle yıllarımı geçirdim."

"Luther senin için bir tehdit değil," diye araya girdim. "Değer verdiğim birine asla ama *asla* zarar vermez. Seni, Teller'ı ya da Maura'yı korumak için hayatını tehlikeye atar."

"Evet. Sanırım haklısın."

Ben başladım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"O seni seviyor. İkinizi o hapishanede birlikte gördüğüm anda bunu yüzünden anladım. Kendime bunun bir rol olduğunu söylemeye çalıştım ama sana bakışlı..." Gülümsemesi büyüdü. "Bu tür bir duygu taklit edilemez."

Nefesimi içime çektim. "Ve sen üzülmedin mi?"

"Geçmişimiz göz önüne alındığında bunun benim için garip olduğunu inkâr edemem. Ona tamamen güvenmem biraz zaman alabilir. Ama senin için tek istediğim, seni nadide bir hazine gibi el üstünde tutan bir adam."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Sanırım ona hazineden çok yük oluyorum."

"Sen en değerli mücevhersin, sevgili kızım. Sen bunun farkında olmayabilirsin ama o adamın farkında olduğu çok açık." Bir avucunu yanağıma koydu. "Benim onayımı aldın. Eğer o senin ailen ise, o zaman benim de ailemdir."

Kalbim patladı, öylesine cesur bir sevinçle alevlendi ki, sabah güneşi onun ışıltısına boyun eğiyor gibiydi.

"Sana ihtiyacı var," diye itiraf ettim. "Annesi ondan çok çabuk alındı ve üvey annesi çok zalim. Babası yaşasa da ölse de umurunda değil gibi görünüyor. Senin ve babamın bana her zaman gösterdiğiniz sevgiyi hak ediyor."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Her zaman yarı ölümlü çocuklara yardım ettiğini düşünmüştüm çünkü kendisi de yarı ölümlüydü. Ama yetimlerin iyi bir aile bulması konusunda her zaman kararlıydı. Neden bu kadar önemsediyini defalarca sordum ama hiç cevap vermedi..." Bakışları ona değdi. "Şimdi sanırım biliyorum."

Çenesi, kesin ve nihai olarak yapılmış bir seçim gibi keskin ve kararlı bir şekilde eğildi.

Onu yanına çağırdı ve hepimiz birbirimize sarılıp güvende kalacağımıza dair söz verdik. Annem atına bindi ve Luther sırtıma yaslanıp kollarını omuzlarıma dolayarak annemin uzaklaşmasını izledi.

"Bugüne kadar mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey yaptın," dedim.

"Birkaç haftayı senin yanında uyuyarak geçirdim.

Kıyafetlerimi çıkarıp seninle birlikte olmak ister misin?" diye sordu. "Sizi temin ederim, kolay olmadı."

Sırıttım. "Annemin fikrini değiştirmeyi kastetmiştim." Kollarında dönerek ona baktım. "Her ne söylediyse, onu ikna etti. Bize onay verdi."

Kayıtsız görünmek için elinden geleni yaptı ama dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

"Siz ikiniz ne hakkında konuşunuz?"

"Eğer onun fikrini değiştirecek tek kişi bensem, sırlarımı paylaşamam, değil mi?"

Elinden kurtuldum ve uzaklaşmaya başladım. "Kıyafetlerimi yırtıp benimle birlikte olmaya hazır olduğunda bunu aklında tutacağım."

Belimden tutup beni tekrar yanına çekerken ciyakladım. Beni kollarının arasında nefes nefese ve erimiş halde bırakan vahşi bir öpücüğün içine katladı. Ağzı boğazıma doğru ilerledi ve dişlerini tenimde gezdirdi. Elim bir iniltiyle saçlarının koyu renk buklelerine dolanırken

Sanırım burada *istediğini elde etmeyi* planlıyordu. "Bana seni neden sevdiğimi sordu."

"Hmm?" Mırıldandım, beynim şehvetle sarhoş olmuştu.

"Annen." Bana bakmak için geri çekildi, donuk gözlerime bakıp sırtıttı. "Önce, eğer seni incitirsem sikime neler yapacağını sıraladı. Siz Bellator kadınları bir erkeği nasıl tehdit edeceğinizi iyi biliyorsunuz." Yüzünü buruşturup kendini düzeltti ve ben de gururla gülümsedim. "Sonra ona seni neden sevdiğimi söylememi istedi. Senin *neyini* sevdiğimi."

Kollarımı boynuna doladım. "Peki sen ne dedin?"

Avuç içleri kırımın kıvrımlarına indi ve beni kendine doğru çekerek kalçalarımı onunkilere sürttü. "Ona çıplak ne kadar büyüleyici görüldüğünü söyledim."

Güldüm ve onu itmeye çalıştım ama elleri sırtımın alt kısmında kenetlendi ve beni kollarının arasına hapsetti.

Gülüştüm şefkatli ve beklenmedik derecede iffetli bir öpücükle yakaladı. "Kalbin," dedi huysuzca. "Ona senin kalbini sevdiğimi söyledim. Nezaketini. Özverini. İhtiyacı olanlara yardım etmek için ne kadar ileri gidebileceğini. Sende sevilecek çok şey var Diem Bellator, ama bu benim favorim olmaya devam ediyor."

Göğsüm sıkıştı, bedenim içimde patlayan dünyayı sarsan duyguları barındırmak için çok küçük bir kutuydu.

"İtibarımı mahvedeceksin," diye şaka yaptım. "İnsanlara *nazik* olduğumu söyleyip durursan Crown'ları nasıl korkutup geri adım attırabilirim ki?"

Dudaklarıma çok kısa bir öpücük daha kondurdu, sonra geri çekildi ve beni bıraktı. "O sınırı aşarak ve son Kindred'ın büyüsünün kilidini açarak başlayabilirsin."

Sophos-Montios sınırını belirlemek için Çevre Yolu'na yerleştirilmiş levhalara baktım. Montios levhası biraz farklı görünüyordu. Daha parlak. Altının hafif koyu bir tonu.

"Gerçekten Sophos topraklarına ayak basmanın bir fark yaratacağını düşünüyor musunuz?" Ben sordum.

"Söylemesi zor. Umbros'a geçtiğimizde yarı ölüydün ve diğerleri için flameroot ile uyuşturulmuştun. İlk kez yeni bir diyara seni tutan hiçbir şey olmadan giriyorsun."

Ayak parmaklarım sınırı sıyrana kadar ileri doğru adım attım. Önümdeki geniş çimenlik düzlüklere baktım; güneş, yağın kar örtüsünün üzerinde uzanan bıçakları altın sarısı bir turuncuya dönüştürüyordu. Ötesinde uzanan ünlü şehri bildiğimden, sükûneti gerçeküstüydü. Uzakta zar zor görülebilen yüksek binaları pastel gökyüzüne karşı parılıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Tanrısallığım ne olmak üzere olduğunu anlamış gibiydi. Sabırsızca dönerek, beni Sophos'un içine sürükleyecekmiş gibi göğsüme doğru savurdu. Hevesi pek de rahatlatıcı değildi; çağrısına her kulak verdiğimde hayatımı kaosa sürüklüyordu.

"Ben hep burada olacağım," dedi Luther. "Ne olursa olsun, yalnız olmayacaksın."

Hızla atan kalbim yavaşladı ve derin bir nefes aldım. "Ben hazırım."

ÇAPTER

ALTMİŞ BEŞ

İlk gün tek yaptığım *çığlık* atmaktı.

Tüm diyarlar gibi, Sophos büyüsü de doğası gereği iki katlıydı.
Bazıları

kıvılcım gücüne sahipti; bu güç, en yeni icatlarının çoğuna güç veren vızıldayan, elektrik veren bir akımdı. Diğerleri ise *düşünce* gücüne sahip olduklarını iddia ediyorlardı; gördükleri, duydukları ya da okudukları her şeyi ezberleyebiliyorlar, kafalarını en küçük ayrıntıyı bile kolaylıkla hatırlayabilecekleri bir hazineye dönüştürüyorlardı.

Bir de benim gibi her ikisine de sahip olan şanslı azınlık vardı.

İlk başta beni çılgına çeviren, Kindred'a durması için yalvarırken bedenimi sert kasılmalara sürükleyen sonsuz bir yıldırım şimşegine hapsolmam oldu.

Zavallı Luther çaresizdi, saldırıya uğrama ihtimalimize karşı büyüsüne erişebilmek için sınırın Montios tarafında kalmak zorunda kalmıştı. Elinden geldiğince yakınımda durup, benim yapışkan saçlarım dans ederken ve etrafımdaki çimler cızırdayarak kararırken bana teselli edici sözler söylüyordu. Ben yorgunluktan bayıldığımda, o da en az benim kadar travma geçirmiş görünüyordu.

İkinci gün, zihnim en büyük düşmanım oldu. Kıvılcım saçan enerji dalları hâlâ tenimi sarıyor olsa da kafamın içindeki zonklayıcı basınç dikkatimi dağıtamıyordu. Tüm anılarım ezici bir netlikle yeniden canlanıyor, büyü bildiğimi bile bilmediğim ayrıntıları ortaya çıkarıyordu.

Neyse ki, büyü sadece zaten oluşturduğum anıları güçlendiriyor, unuttuğum her şeyi sonsuza dek geçmişte bırakıyor gibiydi.

Daha az şükür ki, sahip olduğum anılar genellikle en düşük seviyelerime aitti. Sürünerek Montios'un yanına dönmeyi başardım ve Luther beni kucakladı.

Her karanlık anı acımasızca, dayanılmaz ayrıntılarla yeniden yaşarken göğsüne yaslandı.

Üçüncü güne kadar, krallığın başkenti Sophos Şehri'ne yolculuğumuza devam etmek için yeterli kontrolü bir araya getirmeyi başaramadım ve bu bile zorlu bir savaştı.

Atlarımız şehrin ana yolunda tırıs giderken Luther, "Bu şehir beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor," dedi. "Başka bir zamana adım atmak gibi."

Doğal dünyanın kanunlarına meydan okuyormuş gibi görünen, akıllara durgunluk veren tasarımlara sahip metal ve camdan yapılmış yüksek binalara baktım. Taş döşeli caddeler garip makinelerle doluydu, bazıları etrafımızda sabırsızca vızıldayan insanları taşıyordu.

Luther bizi sessiz bir ara sokağa götürdü ve atımızı bağlamamıza izin vermesi için bir hanın sahibiyle pazarlık yaparken kapüşonumu indirdim ve mesafemi korudum. Biz uzaklaşırken hancı ikimize de baktı ve buraya ait olmadığımızın ne kadar açık olduğunu farkına vardım.

Yeni başlayanlar için, atımız görünürdeki tek yük hayvanıydı ve gündelik, yolda yıpranmış kıyafetlerimiz acı verici bir şekilde modaydı. Sakinlerin çoğu zarif kumaşlardan şık, temiz bir şekilde dikilmiş takım elbiseler giyiyordu, ancak Alçalmışların aşırılık tutkusu balon kollar, büyük boy mücevherli düğmeler ve kabarık pelerinler gibi sarkan paltolar gibi ayrıntılarda kendini gösteriyordu.

Ayrıca gideceğimiz yere varmak için yarışmayan tek iki kişi bizdik. Yavaş tempomuz, yanımızdan koşarak geçerken neredeyse bizi devirecek olan yoldan geçenlerin sinirli bakışlarını üzerimize çekti.

Pembe havaya bürünmüş Sophos'tan İnenlerin kalabalığı arasına birçok yabancı İnen ve hatta ölümlü karışmış olsa da, yürüdüğümüz her yerde gökkuşağı gözleri üzerimizdeydi.

"Saklanmaya çalışmamamız iyi bir şey," dedim. "Denesek bile daha fazla göze batabileceğimizden emin değilim."

"Bunun pek önemi yok. Gücünüz sayesinde Sophos Krallığı şimdiye kadar varlığını hissetmiştir."

Luther'e kaşlarımı çatarak baktım. "Kraliçe olmadan önce Lumnos'taki varlığımı neden hissetmedin?"

"Hissettim. Tanışmamızdan birkaç hafta önce bunu hissetmeye başladım - sanırım flameroot almayı bıraktığın zaman. Büyüsü ortaya çıkmaya başlayan genç kuzenlerden biri olduğunu düşündüm. Saraya yaptığın son ziyarete kadar sen olduğunu fark etmemiştim, sen her geldiğinde daha da güçlendiğini fark ettim."

Yorgun halime rağmen zayıf bir gülümsemeyi başardım. "Bu, o gün bana neden o kadar el kaldırdığını açıklıyor."

Küstahça baktı. "Daha çok kıskançlık gibi. O muhafızın sana dokunduğunu gördüm ve omurgasını etinden kurtarmadan önce müdahale etmek zorunda kaldım." Eli kalçalarımın dolandı. "Ve bu, şimdi denerse yapacaklarımla karşılaştırıldığında bir nezaket olurdu."

Onun şiddetli sözleri karşısında içimde oluşan heyecandan gurur duymuyordum

-Ama ben de inkar etmiyordum.

"Bunların ne olduğunu merak ediyorum." Bir tepenin üzerindeki bir dizi devasa yapıyı işaret ettim. Büyük mermer alınlıkları ve girift oymalı ahşap panelleriyle binalar, şehrin parlak yeniliğinin ortasında antik görünüyordu.

Luther başını eğdi. "Onlar eski ölümlü kurumlar. Okulda onlar hakkında bir şeyler öğrendiğimi hatırlıyorum. Soldaki bir kütüphaneydi ve uzun olan da bir üniversiteydi."

Binaların arasındaki yıkıntı yığınının baktım. Büyük taşların üzerinde kelime ve yazı parçaları görünüyordu. Yeni geliştirilmiş beynimin her harfi ve sembolü katalogladığını ve hafızama kalıcı olarak kaydettiğini hissedebiliyordum.

"Ne oldu orada?" Ben sordum.

Sessiz bakışları cevabın hoşuma gitmeyeceği konusunda beni uyardı. "Burası eski ölümlü dinlerinde bir tapınaktı. Diğer binalar kullanılmaya devam etti ama bu bina sapkınlık nedeniyle yıkıldı."

Bu savurgan kayıp karşısında yumruklarım sıkıldı. "Bunu Türemişlerin okullarında mı öğrettiler? Neden sizin türünüz ölümlülerin tarihi hakkında bizden daha çok şey öğrenmeli? İncancımızı uygulamamızı yasaklamak yetmiyor, bir de bu konudaki tüm bilgileri kendinize mi saklamanız gerekiyor?"

Dilini tuttu, ancak kasları çenesi boyunca tüylendi.

İçimi çektim, öfkemi bastırmaya çalıştım. "Özür dilerim. Bu adil değildi. Ölümlüler üzerinde senden daha fazla hak iddia edemem."

"Evet, öyle. Belki kan bağıyla değil ama..." Öfkeyle tapınağa baktı. "Ölümlü olmanın ne demek olduğunu benim asla anlayamayacağım bir şekilde anlıyorsun."

Orada beni şaşırtan bir hüznün saklıydı. Luther gibi her türlü avantaja sahip olan birinin, aynı ayrıcalığın değerli bir şeyi elinden aldığını düşünmesi çok zordu.

Ama yaratmıştı. Alçalmışların onu ezmek için en iyi çabalarına rağmen, ölümlüler tamamen kendimize ait bir kültür yaratmışlardı - müzik, sanat ve zengin hikaye anlatımıyla dolu canlı bir kültür, birlikte seven ve kaybeden,

savaşan birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk

ve birlikte öldük. Acılarımızda güzellik ve mizah cepleri bulduk ve onları bulamadığımızda, hem bir meydan okuma hem de hayatta kalma eylemi olarak onları *yarattık*.

Muhafızların birbirlerine Kardeşler diye hitap etmeleri tesadüf değildi; ezilmişliğimizin ortak travması ölümlüleri ailevi bir şekilde birbirine bağlamıştı. Her ailede olduğu gibi bizim de sorunlarımız vardı ama onların arasında geçirdiğim yılları dünyadaki tüm ayrıcalıklara değişmezdim.

"Umarım ölümlüler için de işleri yoluna koymayı ne kadar çok istediğimi biliyorsundur," dedi Luther. "Onlar yapmasa bile ben onları halkım olarak görüyorum."

"Seviyorum." Elini belimden çektim ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Lumnos'a döndüğümüzde sana Ölümlü Şehir'i gezdirmek istiyorum. Seni birlikte büyüdüğüm insanlarla tanıştırmak istiyorum." Hınzırca gülümsedim. "Sana başımı belaya soktuğum tüm yolları göstereceğim."

Cevap gülümsemesi gerçekten hevesliydi. "Bu hoşuma gider." Bir an tereddüt eder gibi oldu. "İstersen orada bir ev inşa edebilirsin. Belki ailenin eski evinin yakınlarında bir yere, böylece istediğin zaman babanın mezarını ziyaret edebilirsin."

Yürüyüş yolunun ortasında donup kaldım. Yayalar yanımdan hızla geçerken nefeslerinin altında bana küfrediyorlardı. "Sarayda yaşamak zorunda değil miyim?"

"Sen Kraliyet'sin. Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilsin. Saray toplantılar ve ziyafetler için kullanışlı ama başka bir yerde yaşamamanız için hiçbir neden yok." Dudakları kenetlendi. "Burada, Emarion'da meyve bahçemiz ve keçilerimiz olabilir."

Göğsümde bir sürü ötücü kuş uçtu, süzöldüler ve neşe.

Daha yakına eğildim. "Artık birden fazla keçimiz mi var? Küçük ailemiz hızla büyüyor."

"İlk keçimizin yalnız kalmasına izin veremeyiz. Eğer birbirimizi bulduysak, Taran Junior'ın da eşine ihtiyacı var."

Sırıttım. "Keçimize Taran'ın adını mı verdin?"

Bakışlarında muzip bir kıvılcım dans ediyordu. "Bence gururu okşanacak."

"Sanırım tek gözün açık uyumak zorunda kalacaksın. Onu tekrar kazanmak için bir eşek almamız ve adını Aemonn koymamız gerekecek."

Luther yolun karğısındaki bakışları üzerine çekecek kadar yüksek bir kahkaha atarken bağı geriye düştü. Onu böylesine içten bir neşe içinde görmek ender rastlanan bir manzaraydı.

Sophos'un büyüsu her ayrıntıyı hafızama işlerken, bu anı istediğim zaman yeniden yaşayabileceğimi bildiğim için minnettarlıkla kucakladım.

"H a d i gel." Onu yola doğru çektim. "Hadi şu iş i bitirelim. Birdenbire eve dönmek için can atmaya başladım."

Kapüşonumu geri çektim, yüzümün güneşte ısınmasına ve süt beyazı buklelerimin sırtımdan aşağı özgürce dökülmesine izin verdim. Buraya Sophos Krallığı'yla yüzleşmeye gelmiştik; şimdi saklanmanın bir anlamı yoktu.

Uzak durmamız için işaretlerle kordon altına alınmış olan yıkılmış ölümlü tapınağına ulaştık. Yumuşak bir vızıltı ve havadaki bir şarj, bölgeyi koruyan bir Sophos büyüsu tabakası konusunda uyardı.

Luther'in elini bıraktım ve çatırdayan bariyerin içine doğru yürüdüm. Tenim parladı ve büyüm yeni bir güçle dalgalandı.

"Sen oradaki," diye bağırdı muhafızlardan biri. "Çık dışarı. Burası yasak bölge."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum," diye mırıldandım.

Luther'in etrafına bir kalkan çektim ve birlikte harabelere doğru yürüdük. Muhafızlar bizi durdurmak için ileri atıldılar ve ben de onların yolunu kesmek için beyaz-sıcak ışıktan kalın bir duvar yarattım.

Luther kaşlarını kaldırdı. "Bu, Sophos Crown'un sizi bir tehdit olarak görmesini sağlayacaktır."

"Güzel." Ayak parmaklarımda üzerinde yükseldim ve dudaklarımı kısa süreligine onunkilere bastırdım. "Ben tam olarak buyum."

Beni içine çekmeye çalıştı ama ben dans ederek ondan uzaklaştım ve harabelerin içine doğru tırmandım. Bir ağaca yaslanmış bir adamın yıkılmış freskini gördüm ve daha yakından bakmak için yanına çömeldim. Zamanla detaylar solmuş olsa da, saçının boyası hâlâ canlı, ateşli bir kırmızıydı.

"Sanırım bu Sonsuz Alev. Umbros sarayında buna benzer bir görüntü görmüştüm." Elim adamın vücudu boyunca uzanan ve yüzünü gizleyen bir çatlağın üzerinde gezindi. "Kim olduğunu merak ediyorum."

Luther yanımda diz çökerek, "Bu saçlarla annenle akraba olmalı," diye şaka yaptı.

Işık duvarımın dışında, muhafızların kıvılcım büyülerıyla duvarımı dövmelerini izlemek için giderek büyüyen bir kalabalık oluşmuştu, ancak çabalarının pek bir etkisi olmadı.

"Alçalmışlar okullarında sana Sonsuz Alev hakkında bir şey öğretiler mi?" Ben sordum.

"Sadece ölümlü liderler adayı Kindred'lara bir hediye olarak verdi. Bu yüzden Sonsuz Alev'in tasvirleri savaştan önce yasaklanmamıştı. Ölümlülerin Alçalmışların yönetimine gönüllü olarak boyun eğmelerinin bir sembolü olması gerekiyordu."

Homurdandım. "Daha iyi bilmeleri gerekirdi. Montios'un günlüğünde o zamanlar bile onları etrafta istemeyen ölümlüler olduğundan bahsediliyordu."

Şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Bir Kindred'ın günlüğünü okuduğuna inanamıyorum. Başka ne söyledi?"

"En küçük kardeşlerinden korktuğundan bahsetti. Sesi şımarık gibi geliyordu. Hangi kardeş olduğunu bana hatırlatman gerekecek." Kaşlarımı oynattım ve sıırttım. "Okulda Kindred'ı çalıştığımız tüm günlerde *gizemli bir şekilde hastaydım.*"

"Kindred'lardan gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun? Kutsal Lumnos Ana'dan bile mi?"

"Özellikle de Lumnos."

Luther sözlerim ona fiziksel acı vermiŞ gibi yüzünü buruŞturdu. "Sen de mi Eski Tanrıları reddediyorsun?"

"Eski Tanrılar benden hiçbir şey almadı. Ve benden de hiçbir şey istemediler. Onlar göklerde oturup izlemekten memnunlar, ben de onları eğlendirmekten memnunum." Ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Eee? Hangi Kindred'dı?"

"Fortos en küçük kardeşti-"

"Biliyordum. *Biliyordum!* Kız kardeşleri için küçük bir pislik olduğunu biliyordum."

"-ama Montios en genç Kindred'dı."

Durakladım. "Bu doğru olamaz..."

Tapınağın önünden yüksek bir kükreme yükseldi. Işık duvarımı, bariyerin üzerinde derme çatma bir köprü oluşturan bir tür makineyi görece kadar incelttim. Güçlü bir aura üzerimizden geçti ve ikimizin de dikenleri endişeyle dikleşti.

"Merhaba, Lumnos."

Ne erkek ne de kadın, ne kral ne de kraliçe olan Sophos'un zarif tacı her türlü beklentiye meydan okuyordu. Lumnos'ta onlar gibi başkalarıyla da tanışmıştım; bazıları eril ve dişil arasındaki yelpazede dans ediyordu, bazıları ise tamamen yeni bir şeydi.

Köprünün tepesine çıktıklarında "Tapınağımızdasınız," dediler.

"Burası *senin* tapınağın değil." Omuz silktim. "Seni rahatsız etmek istemedim, bu yüzden kendimi içeri aldım."

Tüllü, bol paçalı pantolonları rüzgârda dalgalanarak ilerlediler. "Özel bir gösterim istiyorsanız, ziyaret için bir davetiye talep edebilirdiniz."

"Yakalanmam için bir ferman yayınladınız. Bu yeterli bir davet değil mi?"

Gözleri belli belirsiz kısıldı. "O zaman teslim olmaya mı geldin?"

"Hayır. Bir takas teklif etmeye geldim."

"Peki bu ne ticareti?"

Çenemi kaldırdım. "Kılıcım için tacım."

SOPHOS CROWN -adının Doriel olduğunu öğrenmiştim- bir fincan çayı özenle yudumlarken sandalyelerinin kenarında sert bir şekilde oturuyordu. Çok yüksek elmacık kemikleri ve hareketlerindeki zahmetsiz pürüzsüzlükle kelimelerin ötesinde güzellerdi. Tertemiz traşlı başlarının üzerinde fildişi renginde bir tül uzanıyordu ve bu tül, parıldayan kıvılcımlardan oluşan saçları yerine sade bir altın halkayla yerinde duruyordu.

Doriel, "Krallığıma davetsiz geldiğin için seni öldürtebilirim, biliyorsun," dedi.

"Kesinlikle deneyebilirsin. Yine de Ignios'a bu planın onun için nasıl sonuçlandığını sorabilirsin. Ya da Umbros'a." Dudaklarım sırtarak kalktı. "Ya da Fortos."

Tembelce arkama yaslandım ve Doriel'in yalnız konuşabilmemiz için beni götürdüğü kütüphane oturma odasını süsleyen el boyaması tavanlara baktım. Bu odanın eski ölümlüler tarafından inşa edildiğini bildiğimden, aval aval bakan, şaşkın bir hödüğe dönüşmemek için kendimi zor tutuyordum.

Doriel'in bakışları hayranlıkla üzerimde gezindi. "Demek benim tapınağımdan daha fazlasını geziyorsun."

"Dediğim gibi, bu *senin* tapınağın değil."

"Lumnos'un sarayı *sizin* sarayınız değil mi?"

"Sarayım Lumnos Kraliyetleri tarafından inşa edildi. O tapınak ölümlülerden çalındı."

"Oldukça adil bir şekilde verildi. Kayıtlarımda transferi kanıtlayan evraklar mevcut."

Gözlerim gökyüzüne doğru yuvarlandı. "Ölümlü bir kralın Kindred'ların gözüne girmek için burayı sunduğundan hiç şüphem yok ama burası asla onlara ait olmadı. İnsanlara aitti. Liderlerin halklarının hazinelerini korumaları gerekir, onları parçalayıp dağıtmaları değil."

"Katılıyorum. Bu yüzden onları saklamamız için bize verdiler." Doriel odayı genişçe işaret etti. "Bir zamanlar kıta tıpkı bunlar gibi muhteşem binalarla doluydu."

Hafifçe doğruldum. "Öyle miydi?"

"Ölümlü yaratıklarla ilgili çok sayıda kaydımız var. İsterseniz bunları size gösterebilirim."

Heyecanımı bastırırken parmaklarım kolçağı sıkıca kavradı. "Kindred o binaları da mı yok etti?"

"Hayır. Ölümlüler yaptı. Kindred'lar gelmeden önce kendi savaşları vardı. Ne yazık ki sayısız hazine bu çatışmalarda yok oldu; binalar, sanat eserleri, haritalar, kitaplar. Bu toprakların hükümdarı onları aynı kaderi paylaşmaktan koruması umuduyla Kutsal Peder Sophos'a sundu."

"Yine de tapınak yaptı."

Doriel uzun bir iç geçirdi. "Onun yok edilmesini emreden dördüncü kralımızdı. Kötü bir karar, katılıyorum. Bilgi bizim en değerli kaynağımız. Onu silmeye inanmıyorum."

"Sadece kendin için istifliyorsun," diye mırıldandım. "Ölümlülerin kullanmasına izin verilmedikten sonra ölümlü hazinelerini korumanın ne faydası var?"

Öfkelendiler. "Herhangi bir ölümlü ziyaret talebinde bulunabilir ve her değerli talep yerine getirilir."

"Peki bir talebi değerli kılan nedir?"

"Belgelenmiş bir çalışma ve ilgi geçmişi. Güvenilir referanslar. Suç faaliyeti yok."

"Benim alanımda, ölümlülerin tarihini 'incelemek ve ilgilenmek' suç faaliyetidir.

Herhangi bir ölümlü nasıl bu niteliklere sahip olabilir ki?"

"Lumnos'tan ölümlüler daha önce de gelmişti. Bir tanesi kısa süre önce geldi." Doriel'in dudakları soğuk bir gülümsemeye dönüştü. "Ne olursa olsun, bu *Lumnos* Krallığı'nın ele alması gereken bir sorun gibi görünüyor."

Gözlerim kısıldı. "Bu yüzden buradayım. Naibim bana taç giyme törenini tamamlayıp tahtıma oturacağım. Yani..." Öne doğru eğildim,

Dirseklerimi dizlerime dayadım. "Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyor, Doriel?"

Çaylarını hafifçe yudumladılar. "Birkaç engel var. Lumnos Kralı olarak meşruiyetiniz konusunda ciddi endişeler var, isyancılara yardımınızdan bahsetmiyorum bile."

"Tacımı kendi gözlerinizle gördünüz. Ve eğer bir Taç olmasaydım, bunu yapamazdım." Avuçlarımı uzattım ve odaya bir karanlık tufanı gönderdim. Duvarlara sıçrayan siyah bir sıvı denizine dönüştü, sonra da sandalyelerimizin etrafında dönen bir girdaba dönüştü.

Ayaklarını kaldırdıklarında Doriel'in çay fincanı tabağına çarptı. "Kesin şunu," diye tısladılar. "Kitaplarımı mahvedeceksiniz."

Büyünün biraz daha kalmasına izin verdim -gölgelerin gelgiti bellerini yaladığında Doriel'in inlemesine yetecek kadar- sonra bir fiskeyle onları kovdum.

"Onlar *senin* kitapların da değil." Elimi odaya doğru salladım, kupkuru ve büyümden etkilenmemişlerdi. "Onlara asla zarar vermem. Bu kitaplar sizin için olduğu kadar benim için de çok şey ifade ediyor."

Doriel fincanını yere çarptı ve kitap raflarına doğru yürüdü, raflarda hasar olup olmadığını titizlikle inceledi. Zarar vermediğime kanaat getirdikten sonra öfkeyle geri döndüler. "Eğer Lumnos Kralı sensen, taç giyme töreninde olanları nasıl açıklıyorsun? Kanın kalp taşını kırdı ve ayın hançerindeki mücevherlerin griye değil maviye dönmesi gerekirdi." Durdular, sonra öne doğru eğildiler, bakışları incelemeye inceldi. "Tıpkı gözlerin gibi..."

"O zamanlar benim de kafam sizin kadar karışıktı. Ama sanırım artık bir açıklamam var." Kaşlarımı çattım. "Ya da en azından kısmi bir açıklama. Eğer dinlemeye istekliysen."

Elimden geldiğince az ayrıntıyla ve en kötü kabahatlerimi gizlemek için biraz yaratıcı süslemelerle Doriel'e son birkaç haftamın hikâyesini anlattım: Muhafızlar tarafından kaçırılışımı. Ignios'a, oradan da Umbros'a kaçışım. Fortos'ta annemi ziyaretim ve Kral'ın sebepsiz saldırısı, onun ölümüne ve annemin kaçmasına yol açması. Ophiucae ile yüzleşmem ve annemin onun kim olduğunu bana açıklaması.

Şimdilik, büyü yelpazemin tüm gerçeğini ve iki yeni Tacımı dışarıda bıraktım.

"Bu adamın yıllardır Coeurîle'de zincirli olduğunu mu söylüyorsun?" Sözümlü bitirdiğimde Doriel söyledi. "Ve o *senin* baban mı?"

"Efendim," diye düzelttim. "Andrei Bellator benim babam. Bu adamla hiç tanışmadım."

"Adaya nasıl geldi?"

"Bunun için bir cevabınız olabileceğini umuyordum. Arşivlerinizde bu konuya ışık tutabilecek bir şey var mı?"

Doriel'in gözleri buğulandı. Okudukları tüm kitaplar, inceledikleri tüm kayıtlar gibi depolanmış binlerce anıyı hızlı bir şekilde gözden geçirirken kendilerini kaybediyor gibiydiler.

İçgüdülerim kafalarının içine ulaşır bir göz atmam için beni dürttü. Emarion'un tüm tarihi parmaklarının ucundayken, bildikleri paha biçilmez bilgilerin haddi hesabı yoktu. Öğrenebileceğim şeyler...

Doriel ağırlığını kaydırdı ve sertçe başını salladı. "Hayır. Bildiğim kadarıyla hiçbir şey yok."

Tanrısallığım hırladı, içimdeki Umbros büyüü yalanı sezdi.

"Hiçbir şey mi?" Ben zorladım. "Kraliyet'in bir açıklama yapmadan bir adamı en kutsal alanlarında terk edeceğini düşünemiyorum. Nedenini bilecek biri varsa o da sizsiniz."

Dudaklarını büzdüler. "Gerçekten de öyle. Ama ben bilmiyorum."

Yalan.

"Peki ya sembolü, on köşeli yıldız?" Atkımın altına gizlenmiş parlayan işarete dokunma dürtümle savaşmak zorunda kaldım. "Montios Konseyi senden bunu araştırmanı istediklerini söyledi."

Gözleri kısa bir süreliğine aşağıya inerken Doriel'in kirpikleri dalgalandı. "Henüz bir şey bulamadık."

Başka bir yalan.

Sandalyeme geri çöktüm. Zihinlerine ulaşır gerçeği öğrenebilirdim ama bu ateşkes umutlarını yok edebilirdi.

"Takas teklif etmeye geldiğini söylemiştin," dedi Doriel, konuyu değiştirmek istediği belliydi. "Kılıcına karşılık tacın mı?"

Başımı salladım. "Bu adam tehlikeli. Türemişlerden nefret ediyor ve hepimizden intikam almak istiyor. Ve inanılmaz derecede güçlü. Montios'ta onun gücünü hissettim.

"Onu yenebilecek tek kişi ben olabilirim."

Bir kahkaha attılar. "Güçlüsünüz, bunu kabul ediyorum ama sizin gücünüz bile Emarion Ordusu'na denk değil. Artık bu adamın nerede saklandığını bildiğimize göre, Kraliyet oraya asker gönderebilir."

"İşe yaramayacak. Bunu daha önce denemediniz mi ve tüm tabur kaybolmadı mı?"

"Belli ki Fortos yeterince göndermemiş."

"Ordudaki tüm askerleri gönderebilirsiniz. Emarion'daki tüm Soyu Tükenmişleri gönderebilirsiniz. Onu öldürmek için yeterli olmayacaktır. Bunu sadece ben yapabilirim."

Bana bakarken üst dudakları geri çekildi. "Kendi gücüne çok güveniyorsun."

"Bu güçle ilgili değil. Başka bir şey var." Tereddüt ettim. Aynı şeyi yapmayı reddeden bir kişiye bu kadar değerli sırları açıklamak akıllıca mıydı?

Gerçekten başka seçeneğim var mıydı?

İçimi çektim ve kollarımı açtım. "Büyünü kullan. Saldır

bana." Doriel gerildi. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Devam et," diye ısrar ettim. "Kıvılcım büyüyle vur bana."

"Eğer sana zarar vermemi sağlayarak beni kavgaya kışkırtmaya çalışıyorsan

."

Sesime alaycı bir meydan okuma notası ekledim. "Oh, endişelenme. *Sen bana* asla zarar veremez."

Oyunum işe yaradı ve yaralı egoları gözlerinde parladı. Ellerini kaldırdılar ve avuçlarından kalbime doğru sivri bir enerji kıvılcımı çaktı.

Doriel'e hak vermek zorundaydım - beni öldürmeye yetmemişti ama büyüleri bir ürperti ve ışık patlamasıyla emilmemiş olsaydı, sandalyemde sakince gülümsemek yerine yerde kıvranıyor olurdum.

Geri çekildiler. "Kalkanın... Onu göremiyorum."

"Büyüne kalkan olmadım. Onu emdim." Elimi salladım. "Hadi, tekrar dene."

Bu sefer tereddüt etmediler ve geri çekilmediler. Daha sonra bana çarpan elektrik şoku beni dumanı tüten bir ceset haline getirebilirdi.

"Gittikçe güçleniyorsun," dediler auram yeni ele geçirilen büyüyle titreşirken huşu içinde.

Başımı salladım. "Büyüye karşı bağışıklığım var. Ve Ophiucae da öyle. Ordunun da kılıçlarının ve oklarının işe yarayacağı kadar ona yaklaşabileceğinden şüpheliyim."

Beni aklıktan ölmek üzere olan bir kaplanın birinci sınıf bir et parçasına baktığı gibi incelediler. "Sen *yeni* bir şeysin. Burada, Sophos'ta kalmalısın. Seni incelememe, birkaç test yapmama izin ver-"

"Zamanımız yok, Doriel. Bu adam tekrar öldürmeden önce durdurulmalı. Onun kızı olduğumu biliyor, bu yüzden bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Onu alt edebilecek tek kişi ben olabilirim."

"Kendi babanı mı öldüreceksin?"

Sertleştım. "O sadece benim efendim. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

Başka bir yalan.

Doriel uzun bir süre beni değerlendirdi. "Yani taç giyme karşılığında kendini bir suikastçı olarak mı sunuyorsun?"

"Ve haksız yere suçlandığım bu suçlar için tam bir af. Adaya yapılan saldırıdan benim de sizin kadar haberim yoktu. O öldüğü anda bana sırtınızı dönmeniz için hepimizle birlikte çalışmayacağım."

Sana yapmayı planladığım şey tam olarak bu olsa da, diye düşündüm.

"Bir ayın düzenlesem bile, diğer Kraliyetlerin kendi itirazları olabilir."

"Bırakın itiraz etsinler. Montios ritüeli tamamlamayan tek Kraldı." Sandalyemde kıpırdandım. "Onların rızası sorun olmayacaktır."

"Af için hâlâ altı oya ihtiyacınız var."

Tepkimi dikkatle korudum. Üç tacı, yani üç oyu kontrol ediyordum. Eğer annem Arboros Kraliçesi konusunda haklıysa, onun oyuna güvenebileceğimi umuyordum. Bu da Doriel'in ve bir başkasının oyuna ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Umbros ve Ignios beni bağışlamayı asla kabul etmezlerdi; geriye sadece Faunos ve Meros kalıyordu.

"Taç giyme törenimde seni ve Meros'u konuşurken gördüm. Siz ikiniz müttefiksiniz, değil mi?"

Doriel ilgiden çekinmiş gibi görünerek, "İlişkımız samimi," dedi. "Neden sordunuz?"

"Eğer Meros Kralı'nı kabul etmeye ikna edebilirsen, gerisini ben hallederim."

"Peki bunu nasıl yapmayı umuyorsunuz?"

"Bırak onu ben düşüneyim. Senden tek istediğim bu. Bunu vermeye istekli misin?"

"Hâlâ Coeurîle meselesi var." Doriel yumuşak bir nefes verdi, yüz hatlarında bir parça yorgunluk vardı. "İsyancıların işgalinin üstesinden gelmenin beklenenden daha zor olduğu kanıtlandı. Ordunun askerleri zaten başka bir saldırı ihtimaline karşı kıtanın dört bir yanına dağılmış durumda. Onları bir savaş için adaya çağırırsak, bu hepimizi savunmasız bırakır."

"Savaş olmayacak. Muhafızlar bize Kindred Tapınağı'na giriş izni verecek."

Doriel alay etti. "Sana hesap verdikleri için mi?"

"Çünkü anneme hesap veriyorlar." Sıkıca gülümsedim. "Ve o da buna izin verecek çünkü Kraliyet onu da affedecek."

"*Kesinlikle olmaz.* Annen bir katil." Ayağa fırladılar ve bana parmak salladılar. "Ve eğer Meros Kralı'nın bunu kabul edeceğini düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir. Krallığı aylardır Muhafızlar tarafından kuşatma altında."

"Annem Dövme Günü'nden beri adada kapana kısılmış durumda. Bu saldırıların emrini o vermiş olamaz."

"Liderleri olarak, o sorumlu-"

"Peki ya *senin* sorumluluğun ne olacak?" Tersledim. "Bu kıtada her gün ölümlüler ölüyor. Açlıktan ölüyorlar, donuyorlar, işkence görüyorlar ve hapsediliyorlar-"

Doriel kibirle, "Benim krallığımda olmaz," dedi.

"Çünkü hepsini sürgün ettiniz! Bunun sizi sınırlarınızın dışında olanlardan muaf tuttuğunu mu sanıyorsunuz? İnsanların öldüğünü biliyorsanız ve bunu durduracak güce sahip olduğunuz halde görmezden geliyorsanız, o kan sizin de ellerinizde demektir. Ve buraya '*çalışmak*' için davet ettiğiniz ölümlülere ne olduğunu bilmediğimi sanmayın." Yüzlerine doğru tıslayarak ilerledim. "Eğer annem halkının işlediği suçların hesabını vermek zorundaysa, ben de sizin hesabınızı vermenizi sağlayacağım."

Doriel'in rengi soldu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Bence biliyorsun. Muhafızlar da öyle."

"Ben-biz-bizim araştırmamız..." Boğazlarını temizlediler ve daha uzun boylu durdular. "Benim krallığımdaki ölümlülere her türlü lüks sağlanır ve çalışmaları için ödeme yapılır. Herhangi bir Soydan gelenle eşit haklara sahipler. Burada Emarion'un diğer yerlerinden daha iyi şartlarda yaşıyorlar."

"Sonunda bir deneyde ölene kadar."

Şaşırtıcı bir şekilde Doriel gerçekten acı çekmiş görünüyordu. "Bilgelik fedakârlık gerektirir. Gönüllü olanlara hepimiz minnettarız-"

Tiksinti dolu bir homurtu ile el salladım. "Cinayetlerinizi başkasına karşı savunun." Sandalyemde geriye yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Şartlarımı biliyorsun, Doriel. Kabul et ya da git."

"Ya onları terk edersem?"

Omuz silktim. "Ophiucae eninde sonunda tüm Türemişler için gelecek. Ben halkımı koruyabilirim. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Gözleri kasvetli bir yenilgiyle karardı. "Sözünüzü tutacağınızı nereden bileyim? Belki de seni taç giydiririz ve bir daha asla göremeyiz."

Yine tereddüt ettim. "Eğer tüm Kraliyetlerin kabul etmesini sağlayacaksa..." Önce irkildim, sonra çenemi sıktım. "Şartları mühürlemek için bağlı bir pazarlığa gireceğim."

Midem bulandı, kalbim dudaklarımdan çıktığı anda pişmanlık duydu. Bu kadar çok şey tehlikedeysen, sihrimi ortaya koymak felaket olabilirdi - özellikle de bunu yapabileceğime hâlâ ikna olmamışken.

Doriel yere baktı, kaşları derin düşünceler içinde çatılmıştı. "Teklifinizi değerlendireceğim. Önce bakmam gereken konular var. Bazı... araştırmalara ihtiyacım var."

"Zamanımız yok. Kampını taşırsa onu bir daha bulamayabiliriz. Ve eğer saldırırsa-"

"Şehrimden bir günlük mesafeden daha az uzaklıkta. İnanın bana, riskin son derece farkındayım." Kaşları daha da çatıldı. "Bana iki gün verin. Beklerken arşivimde okuyacak çok şey var."

Ayağa fırladım. "Kitaplarına erişmeme izin verecek misin?"

Gözleri, her ikimizin de diğerinin istediği bir şeye sahip olduğumuzu bilmenin zaferiyle parıldıyordu. Ceketlerini düzelttiler, sonra kapıya doğru süzülürken beni takip etmemi işaret ettiler. Kapı açıldığında bir güç dalgası tenime çarptı.

Doriel ve ben donup kaldık.

Luther koridorda beklediği yerden kalktı ve eğildi. "Kraliçem." Ses tonunda dile getirilmemiş bir soru vardı: *İşe yaradı mı?*

"Prensım," diye mırıldandım. "Görünüşe göre Doriel kararını verene kadar birkaç gün kalacağız."

Doriel ona tedirginlikle baktı. "Büyünü geri aldın mı?"

Luther'in ifadesi çekingenlik ve uyarının mükemmel bir karışımıydı. "Belki biliyorum, belki de bilmiyorum. Kraliçeme taç giydirene ve Dövme büyüsünü onarana kadar, sanırım bunu asla bilemeyeceksin."

Doriel ikimize de sinirli bir şekilde kaşlarını çattı. "Siz ikiniz Naibinizden diplomasi hakkında bir şeyler öğrenebilirsiniz. Her şey tehdit olmak zorunda değil."

Gözlerimi devirdim. "Naibim diplomasiyi kullanmak zorunda. Bir tehdit oluşturacak kadar korkutucu biri değil."

"Seni gelip yardımım için yalvarmaya zorladı." Burunlarını kıvırdılar ve uzaklaştılar. "Görünüşe göre ona verdiğiniz değerden daha büyük bir tehdit."

Bu sözler itiraf etmek istediğimden daha doğrudu.

Luther ve ben Doriel'i takip ederek kitap rafları ve lambayla aydınlatılmış masalarla kaplı büyük bir okuma odasına girdik. Yüksek vitray pencereler, kalın kitaplar ve antik görünümlü belgeler üzerine eğilmiş sessiz okuyucu sıraları boyunca gökkuşağı renkleri çiziyordu.

Doriel tezgâhın arkasındaki genç bir çocuğa işaret etti, o da koşarak yanımıza geldi. "Stuart, Diem Lumnos'un yeni tacı. Birkaç günlüğüne bizimle kalacak. Personelime odasını hazırlatacağım. Bu arada, nereye gitmek isterse ona eşlik eder misin? Henüz taç giymedi-" Doriel bana buz gibi gülümsedi. "Ama ona arşivlerimize kraliyet düzeyinde erişim izni vereceğim."

"Elbette," diye bağırdı Stuart, sonra bana döndü. "Benim için bir zevk olur, Di-uh, yani Majesteleri... Quee-hmm..."

"Bana Diem de," dedim, çocuğun kahverengi gözlerini fark ettiğimde yüz ifadem ısındı. "Bu da benim Prensım, Luther Corbois."

Luther selamlamak için elini uzattı, ama çocuk elini görmezden geldi ve bana bakmaya devam etti. "Merhaba Diem. Seni nereye götürebilirim?"

Luther hırslayarak sahiplenici bir uyarıda bulundu. Yan tarafını kurnazca dürttüğümde bir sırtışı ısırmak zorunda kaldım. "Neden bize en sevdiğin yerleri göstererek başlamıyorsun?"

"Çok isterim," diye nefes nefese kaldı, sanki bu şimdiye kadar aldığı en büyük onurmuş gibi konuşuyordu. Dirseğini uzattı, kolumu onunkine doladığımda sevinçten titriyordu. Luther arkamızdan gelmek zorunda kaldığı için homurdandı.

"Bana kendinden bahset Stuart," diye ısrar ettim.

"Ben aslen Meros'luyum. Annem burada bir araştırmacı ve babamla benim de ona katılmamıza izin verildi. Doriel benim için kütüphanede bir iş ayarladı."

Kaşlarım kalktı. "Veliahtına ilk ismiyle mi hitap ediyorsun?"

"Oh, evet. Doriel ısrar ediyor. Unvanların yaptığı tek şeyin şişirilmiş bir egoyu teşvik etmek olduğunu söylediler."

Luther'e omzumun üzerinden sivri bir sırtış attım. Cevap olarak bana ters ters *baktı*.

Stuart, "Annemin araştırma daveti on yıl içindi ve biz neredeyse dokuz yıldır buradayız," diye devam etti. "Hepimiz Doriel'in bize kalıcı bir teklif yapmasını umuyoruz."

Midem bulandı. Eğer Henri'nin bana burası hakkında söyledikleri doğruysa, bu *kalıcı teklif kılık değiştirmiş bir ölüm cezası* olabilirdi.

"Ama eve, Meros'a dönmek güzel olmaz mıydı?" Cesaretlendirici bir şekilde ittim. "Eminim oradaki arkadaşların seni çok özliyordur."

"Oh, zar zor hatırlıyorum. Burası artık benim evim. Ayrıca Meros'taki herkes öldüğümüzü düşünüyor." Kendi kendine güldü. "Başka bir yere gitmemiz gerekecek. Umbros, belki. Ya da Lumnos." Bana gülümsedi. "Benim Kraliçem olabilirsin."

Luther yine homurdandı.

Kaşlarımı çattım. "Neden senin öldüğünü düşünüyorlar?"

"Çünkü biz-oh, annemin çalıştığı laboratuvarı görmek ister misin?" Yanıt beklemedi ve beni heyecanla kapıya doğru çekti.

"Stuart, ne demek istedin-" Açık havaya çıktığımızda ve güçlü auranın bir fırçası daha tenimi kapladığında nefesimi içime çektim.

Stuart beni kendine doğru çekerek yüzünü yüzüme yasladı. "Diem, iyi misin?"

Luther avucunu Stuart'ın yüzüne koydu ve onu itti. "Çekil," diye hırladı. "Kraliçeme buradan kadar eĞlik edeceğim."

Stuart ciyakladı ve geri çekildi. Luther sitem dolu bakışlarımı sahiplenici bir bakışla *karşıladı* ve bana eĞlik etmekten daha fazlasını yapmak istediğini açıkça belli edecek Çekilde kıcımlı kavradı. Kaba tavırlarını azarlamayı düşünmü ama ölümlü bir genç yüzünden sinirlenmesini izlemek bana haftalarca onu kızdırmak için yem veriyordu.

Ve utanmaz, tamamen ayıplanmış kalbimin bu kadar tutkuyla sahiplenilmekten dolayı dönüyor olması gibi küçük bir olasılık olabilirdi.

"O aurayı hissediyor musun?" diye mırıldandı kulağıma. "Sen olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadım.

"Hayır. Büyüm hâlâ kilitli."

Gerildim. "O zaman kim?"

"Bilmiyorum. Sen ve Doriel yakınlardayken nereden geldiğini söylemek zor. Yakın, sanırım."

Şehrin kuzeyindeki ufka endişeyle baktım, Ophiucae ve Muhafızların bizi takip etmiş olabileceğine dair bir işaret var mı diye uzaktaki Çevre Yolu'nu taradım ama sadece rüzgârda parıldayan uçsuz bucaksız altın çimen tarlaları gördüm.

Stuart'ı etkileyici çeşitlilikte bitkilerle dolu cam panelli bir kubbeye kadar takip ettik. Çoğunun genellikle sadece Arboros'ta yetiştirilebilen nadir şifalı bitkiler olduğunu fark ettiğimde neşelendim.

Stuart, "Annem burada serada çalışıyor," dedi. "Başka topraklarda ve iklimlerde yetişmesi için bu bitkilerin daha dayanıklı versiyonlarını üretmeye çalışıyorlar. Eğer bunu başarabilirlerse-"

"-o zaman daha fazla insan onlara erişebilir," diye heyecanla bitirdim. "Bu inanılmaz. İşe yarıyor mu?"

Sırttı ve yüzünü bana dönerek geriye doğru yürüdü. "yle. Annem bir dahidir. Yılanbalığı ağacının bir türünü yarattı-oh, çok zgnm!" Silah yüklü, yüksek bir adamın sırtına çarparak döndü.

Adam döndü. "Sorun yok, endişelenme-" Dondu kaldı. "Majesteleri?"

"*Perthe*?" Boğuk bir sesle söyledim. "Sophos'ta ne yapıyorsun?"

Aceleyle selam verdi ve eğildi. "Yeminimi tutuyorum. Onun yanından ayrılmayacağıma dair sana yemin ettim."

Gözlerimi hızla kırptıştırdım, özel korumamın bir üyesinin neden Sophos serasında oyalandığını anlamaya çalışıyordum. "*Kimin* yanından ayrılmıyor?"

Sağa doğru adım attı ve genç bir adamla sohbet eden bir ift Sophos Alçalmış'ı ortaya çıkardı.

Kanım dondu. Sırtı bana dönük olmasına rağmen, o tanıdık kumral saçları kilometrelerce öteden tanıyabilirdim.

"Kardeşiniz, Majesteleri," dedi Perthe. "Teller, Sophos'ta eğitim görmek için bir daveti kabul etti."

ÇAPTER ALTMİŞ ALTI

"T eller?"

"Diem?"

Kardeşim ve ben gözlerimizi kırıştırtarak, boş yüzlü bir şok içinde birbirimize baktık. "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordum.

"Remis beni buraya gönderdi-" Durakladı, gözleri Luther'a, sonra Stuart'a, sonra tekrar bana kaydı. "Nerede o?"

"Seni Remis mi gönderdi?" Tersledim. "Yemin ederim, geri döndüğümde

."

"Nerede o?"

Sesindeki sert ısırlıkla irkildim. "Annem güvende. O... arkadaşlarıyla birlikte."

"Hangi arkadaşlarla?"

Oluşmaya başlayan kalabalığa baktım. "Özel olarak konuşalım."

"Neden, bana yine yalan söyleyebilesin diye mi?"

Çaresizce kelimeleri bulmaya çalıştım. Hayal kırıklığına uğramasını bekliyordum,

Hatta kızgın bile, ama bu değil. Kardeşim ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişim gibi bana ters ters bakıyordu.

"Teller, özür dilerim. Onu saraya geri götürmek güvenli değildi. Denedim, yemin ederim."

Bal rengi gözleri kısıldı. "Neden buradasın Diem?"

"Kraliyet'i beni taç giymeye ikna etmek ve böylece eve dönüp onu da yanımda getirebilmek için."

"İyi şanslar, sanırım. Belki bir gün nasıl geçtiğini başka birinden öğrenirim." Alçalmış refakatçilerine döndü. "Hadi başka bir binayı gezelim. Bunu başka bir gün göreceğim."

Panik içinde Luther'e baktım, o da suçlayıcı bir tavırla kaşlarını çatmış kardeşime bakıyordu.

"Lily burada seninle mi?" diye seslendi.

Teller'ın başı öne eğildi. "Hayır. O Lumnos'ta."

Kolundan tuttum. "Bunu düzelteceğim. Remis'in seni sürgün etmesine izin vermeyeceğim. Taç giyer giymez-"

"Remis beni sürgün etmedi. Ben gitmeyi seçtim." Elimden kurtuldu. "Kalmamı gerektirecek bir şey yoktu."

"Az önce kız kardeşime bir *hiç* mi dedin?" Luther sertçe sordu.

"Hayır! Hayır, kastettiğim bu değildi. Lily..." Yüzünde acı titreşirken göğsü çöktü. "O daha iyi durumda. Artık tüm hayatını birlikte geçirebileceği biriyle hayatına devam edebilir."

"Ah, Tel," diye hüzünle nefes aldım. Kardeşimin doğasını bildiğimden, kendisi için değil ama onun için çekip gideceği anın gelmesinden endişe ediyordum. Onu bundan vazgeçirmek için yanında olmayı ummuştum ama son zamanlarda ona pek de kardeş gibi davranamamıştım. "Lily'nin istediğini söylediği şey bu mu?"

Onun kayıtsız, kalbi kırık omuz silkişi onun yerine cevap verdi. "Bazen birine olan sevginizi göstermenin en iyi yolu, onun vermeyeceği zor bir kararı vermektir."

Luther sustu. "Bunlar babamın sözleri. Bunu o yaptı, değil mi? Seni gitmeye o ikna etti."

"Remis önerdi ama bu benim kararımdı." Teller içini çekti ve arkasını döndü. "Buraya ne yapmaya geldiyse onu yap Diem. Beni bu işin dışında bırak."

Luther ve ben bir kez daha baktık, bu seferki karşılıklı öfkeyle doluydu. "Babanı öldüreceğim," diye feryat ettim.

"Yardım edeceğim," diye homurdandı.

Çenemi tuttum ve derin bir nefes aldım, sonra Teller'ın yanına doğru yürüdüm. "Kardeşimle biraz konuşmam gerek," diye bağırdım korumalarına. "Onunla konuşabileceğimiz özel bir yer var mı?"

Teller, "Konuşmak istemiyorum," dedi.

İtirazını görmezden geldim ve iki Alçalmış'a kaşlarımı kaldırarak baktım. "Eee? Ben bir Taç'ım. Beni bekletmeyin."

Hep birlikte bembeyaz kesildiler. "Hımm... arkada ofisler var," dedi biri, bir sıra kapıyı göstererek. "Ama-"

"Mükemmel." Teller'ın kolunu tuttum ve onu uzaklaştırdım. "Ne oluyor, D?" diye bağırdı. "Bırak beni!"

"Hayır. Eğer sen şımarık bir küçük kardeş olacaksan, ben de zorba bir abla olacağım."

Önüme çıkan ilk ofisi açtım ve onu içeri ittim. Luther'e sert bir bakış fırlattım, o da sessizce başını salladı ve ben kapıyı çarparak kapatırken kapının dışında yerini aldı.

"Buna hakkınız yok," diye tersledi

Teller. "Benim her türlü hakkım var.

Ben senin Kraliçenim."

"Hayır, değilsin. Ben artık Sophos'un bir çalışanıyım."

"Ben hâlâ senin ablanım ve burada kalmana izin vermeyeceğim."

Ellerini havaya kaldırdı. "Seninle ya da annemle ilgili olmayan *tek bir seçim* yapıyorum ve ona bile sahip olamıyorum. Yeterince kaybetmedim mi? Bunu da benden almak zorunda mısınız?"

Tırnaklarıyla kalbimi göğsümden çıkarsaydı, bu sözler karşısında hissettiğim acıdan daha az acırdı.

Boğazımı ovuşturdum, başım öne eğikti. "Burası güvenli değil Teller."

"Lumnos'tan daha güvenli. Oradaki herkes annemin asi olduğunu biliyor.

ve kız kardeşim de onu kaçıran hain Kraliçe. Artık okula gidemiyorum. Saraydan bile çıkamıyorum. Ben bir tutsağım." İçini çekti ve şehre bakan bir pencereye doğru döndü. "En azından Sophos'ta kimse benim kim olduğumu bilmiyor. Ben sadece çalışmak için burada bulunan bir ölümlüyüm." Yüz ifadesi sertleşti. "Ya da az önce yaptığın o sahneye kadar öyleydin."

Yüzümü buruşturdum. "Ölümlüler burada göründükleri kadar güvende değiller. Burası hakkında bilmediğin şeyler var."

Sert bir şekilde güldü. "Tabii ki. Daha fazla sır."

"Tel, lütfen sadece konuşabilir miyiz? Annemi eve getireceğime söz verdiğimi ve bunu başaramadığımı biliyorum. Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın-"

"Kızgınlığının nedeni bu

değil." Durakladım. "Değil

mi?"

"Kızgınlığım çünkü *yalan söyledin*." Bana tanıdığım ağabeyime hiç benzemeyen soğuk bir bakış fırlattı. "Gitmeden önce sana benden sakladığın başka bir şey olup olmadığını sordum, sen de olmadığına yemin ettin."

"Gerçek buydu. Sana her şeyi anlattım."

"O zaman neden Remis Corbois'dan Sophos Krallığı'nın beni *aylar* önce burada çalışmaya davet ettiğini öğrenmek zorunda kaldım?"

Kahretsin. *Lanet olsun.*

Sophos temsilcilerinin Yükseliş Balamda yaptıkları teklif.
"Tanrılar... Tamamen unutmuşum."

Geri çekildi. "Unuttun mu? Hayalim gerçekleşiyor, hayatım boyunca uğruna çalıştığım tek şey ve sen bunu benden saklamakla kalmıyor, hatırlamıyor musun bile?" Denese bile benden daha fazla iğrenmiş görünemezdi. "Senin için bu kadar mı önemsizim?"

Göğsüm ezici bir basınçla sıkıştı. Hava daha kalındı, nefes almak daha zordu.

"Sen benim için dünyadaki en önemli insansın. Senin için her şeyi yaparım."

"Bana gerçeği söylemek
dışında." Yüzümü
buruşturdum. Bunu hak
etmiştim.

"Haklısın. Kötü bir seçim yaptım ve seni hayal kırıklığına uğrattım. Kendimce sebeplerim vardı ama..." Başımı sefilce salladım. "Hiçbiri sana söylemememi mazur göstermez. Gerçekten çok üzgünüm."

Odayı geçti ve önümde durdu, kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bu kadar uzun boylu olması beni şaşırtmıştı. Soyumdan gelen kanım beni çoğu ölümlüden daha uzun yapmıştı ama Teller bir süre önce beni geçmişti. Sık sık masa başında bir kitabın üzerine eğilirdi, bunu nadiren fark ederdim. Artık benim küçük kardeşim değildi - vücudu dolgunlaşıyordu, gençliğin tüm yumuşak yuvarlaklığı bir erkeğin keskin açalarına dönüşüyordu.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Sophos Crown'a güvenmiyordum. Beni tehdit etmek için seni kullanmaya çalıştıklarından endişelendim. Ben kimseye akraba olduğumuzu söylemeden önce onlar seni biliyorlardı."

"Birçok insan akraba olduğumuzu biliyordu. Bu bir şey ifade etmiyor."

"Başka sebepler de vardı. Söylentiler duydum." Boynumdaki yanmayı endişeyle kaşıdım. "Buraya gelen ölümlüler kayboluyor Tel. Sophos Soyundan gelenler onlar üzerinde deneyler yapıyor ve kimse onlardan bir daha haber alamıyor."

Başını yavaşça eğdi. "Bunu sana kim
söyledi?" "Henri. Muhafızların-"

Yüksek sesli kahkahası sözümü kesti. "Henri, Sophos hakkında ne bilebilir ki? Muhafızlardan herhangi biri ne bilebilir ki? Ölümlüler için buraya girmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? İsyancı olduğundan şüphelenilen birine çok yakın nefes alırsan, seni ömür boyu yasaklarlar. Beni içeri aldılar çünkü Remis, Doriel ile iyi arkadaş. Bir istisna yapmaları için onlara yalvardı."

Kaşlarımı çattım. Bunu bilmiyordum ve bu kesinlikle korkularımı hafifletmiyordu.

Teller, "Buradaki ölümlülere o kadar çok para ödeniyor ki, çoğu ailelerine para gönderiyor," diye açıkladı. "Hırsızlar bunu fark etti ve Sophos'ta akrabaları olan herkesi hedef almaya başladı, bu yüzden buradaki insanlar sahte ölümler düzenlemeye başladı. Sevdikleri güvende olduklarını biliyor ama kendi diyarlarındaki diğer herkes onların öldüğünü düşünüyor."

"Ben... ama... deneyler," diye kekeledim. "Ölümlülerin öldüğü konusunda Doriel'le yüzleştim. Bunun doğru olduğunu kabul ettiler."

"Bu ölümlüler *gönüllü oluyor*. Hayatlarında faydalı bir şeyler yapmak istiyorlar ve ailelerine geride bırakacakları bir servet alıyorlar. Bu asil bir seçim."

Geri çekildim. "*Asil bir seçim*" mi? O para için yanıp tutuşuyorlar çünkü Türemişler onları en başta yoksulluğa itti. Hayatlarını satıyorlar çünkü bu, pis bir Ölümlü Şehrin arka sokağında açlıktan ölmekten daha iyi bir son. Bu bir seçim değil Tel, bu son çare. Çaresiz insanları sömürüyorlar ve bunun *asil bir yanı yok*."

Teller'ın ağzı açıldı, sonra kapandı, sözlerimi düşünürken alnında bir kırıksıklık oluştu. "Belki de haklısın. Ama bu buradaki insanları katil yapmaz." Aynı fikirde olmadığım için homurdandım ve Teller'ın yüzü sertleşip azarlamaya başladı. "Her şey o kadar siyah ve beyaz değil, D. Bu deneylerin sonuçları binlerce hayat kurtarıyor. Ve ölümlülerin burada kazandığı para ailelerini nesiller boyu yoksulluktan uzak tutacak. Evet, bu adil değil. *Dünya adil değil*. Buradaki insanlar sadece ellerinden gelen iyiliği yapmaya çalışıyorlar."

Teller'ın sert ama adil tavrı, sakın yargısızlığı, *olması gerekene* değil *olana* odaklanması, hepsi babamıza çok ama çok benziyordu. Keder acımasız elini boynuma dolamış, protestolarımı boğuyor gibiydi.

Teller'ın sesi yumuşadı. "Burada pek çok ölümlüyle tanıştım ve gerçekten çok mutlular. Onlara iyi davranılıyor ve yaptıkları işten gurur duyuyorlar. Ve Alçalmışlar..." Sırıttı. "Kabul ediyorum, eksantrikler. Çoğunun içinde kitap olmayan bir eğlence yaşadığından emin değilim." Başını eğdi. "Ama katil gibi görünmüyorlar. İyi insanlara benziyorlar."

Kararlılığım kınama ve şüphe arasında gidip gelirken masaya yaslandım. Böylesine temel bir *kötülük* üzerine kurulu bir sistemde *iyi bir insan* olmak ne anlama geliyordu? En iyi niyetler ve asil amaçlar, kınanacak araçları haklı çıkarabilir miydi?

"Yani Henri'ye buraya davet edildiğimi söyledin ama bana söylemedin öyle mi?" Teller küstahça sordu.

"Henri bilmiyordu," diye mırıldandım, hâlâ düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. "Sadece Remis ve Lil-"

Çok geç durdum.

"Lily biliyor

muydu?"

Kahretsin. *Lanet*

olsun, lanet

olsun.

Yüzünde önce acı, sonra öfke, sonra da teslimiyet titreşti. Yüz hatları sıkışırken gözlerini kapattı. "Bunun bir önemi yok. Artık bitti."

Ayağa kalktım ve omuzlarını kavradım. "Remis'in söylediklerini unut. Sen ve Lily birlikte olmalısınız."

"Remis'in kendine göre sebepleri olabilirdi ama haksız değildi. Lily ve ben her zaman lanetlenmiştik. En azından artık hayatına devam edebilir." Mutsuzca iç çekti. "Ben asla yapamayacak olsam bile."

"Böyle olmak zorunda değil. Siz ikiniz birbirinizi seviyorsunuz. Sen-"

"Yapma," diye araya girdi. "Ben seçimimi yaptım Diem. Bitti artık. Bırak gitsin."

İçimdeki hava yavaş ve üzgün bir nefesle boşaldı. Bu kavgayı bitirmekten çok uzaktım ama eve gitmesi güvenli olana kadar onu ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

Teller bana ters ters baktı, ancak bakışları tüm ısırganlığından yoksundu. "Sanırım beni bir laboratuvar deneyi olarak ölmekten kurtardığını düşündüysen, seni affetmem gerekiyor."

"Berbat bir kardeş oldum. Affınızı hak etmiyorum." Utangaç bir yarım gülümseme verdim. "Belki bana acır ve yine de verirsin?"

Homurdandı. Sinirli yüzü *kesinlikle hayır* diyordu ama barışsever kalbinin çoktan *evet dediğini* biliyordum.

"Fortos Kralı'nı öldürdüğünü duydum," dedi.

"Ve onun Baş Generali. Tutsaklarının çoğunu serbest bırakmaktan bahsetmiyorum bile."

Kaşları çatıldı. "Kraliyet bunun için seni öldürecek." "Aslında, eğer planım işe yararsa, beni affedecekler. Annemi de." "Onları *buna* nasıl ikna edeceksin?"

Yorgun bir şekilde inledim. "Benden bu yana ne kadar çok şey olduğunu hayal bile edemezsin.

Sola, Tel. Sana söylemem gereken çok şey var."

"Boynundaki de ne?" Eğilirken gözlerini kıstı. "Parlayan bir şey var..."

Kaşlarımı çatarak çenemi eğdim ve çok dar boğazıma biraz hava girsin diye dalgınca atkımı çekiştirdiğimi fark ettim. Eşarp düştü ve oda yoğun bir ışıkla doldu.

Teller gözlerini siper etti. "Bu da ne?"

Dokunmak için uzandığımda açıklamaya başladım, sonra parmak uçlarım yanan sıcak tene değince sustum. O zamandan beri bu kadar yoğun hissetmemiştim.

Kalbim küt küt
atıyordu. Ophiucae
geliyordu.

ChapTer

ALTI-SeVen

Kapıya doğru fırladım ve açtım.

Luther bana doğru döndü, parlayan ışığı görünce gözleri büyüdü. işaretini boğazımda hissettim ve bunun ne anlama geldiğini anladım. "Doriel'i bul," dedim ona.

"Onları uyar. *Acele et.*" "Hayır, seni bırakmayacağım."

"Bu bir emirdir!" Bağırdım.

Yanımda kalıp beni korumak için içgüdüleriyle savaşırken çenesi titredi ama bir an sonra seraya doğru kaçtı.

"D, neler oluyor?" Teller sordu.

Kapıda Luther'in yanında bekleyen Perthe'ye döndüm. "Kardeşimi al ve saklanacak bir yer bul. Biri geliyor, tehlikeli biri."

"Elbette, Majesteleri. Onu güvende tutacağım." "*Diem,*" diye tersledi Teller.

"Kim geliyor?"

"Öz babam." Teller geri çekildi ve ben de ona sinirli bir bakış fırlattım. "Açıklayacak zaman yok. Perthe ile kal. Ve gördüğün herkese saklanmalarını söyle." Dikkatim Perthe'ye yöneldi. "Alçalmışları öldürmeye geliyor. Teller ya da kendin için risk alma."

Sertçe başını salladı ve selam verdi.

Gözlerimde yatan dehşet her neyse, Teller'ın kalan son kızgınlığını da korkutup kaçırdı. Kollarımı boynuna doladım, o da beni sıkıca kavradı, bırakmaya korkuyormuş gibi sırtımı sıktı.

"Eğer bana bir şey olursa," diye fısıldadım, ellerimin altında kaslarının gerildiğini hissederek, "Montios sınırına giden Çevre Yolu'nu takip et. Muhafızlar ağaçların arasında saklanıyor. Onlara seni Anne'ye götürmelerini söyle."

Geri çekildiğimde yüzündeki kan çekilmişti ama Bellator kararlılığıyla sertleşmişti. "Biz iyi olacağız. Sen de iyi olacaksın."

Son bir kez baktık, sonra seradan koşarak çıktım. Dışarı fırladım ve neredeyse Unutulmuş Topraklar'daki kadar güçlü olan tenime çarpan güç duvarı karşısında neredeyse bükülüyordum.

Ophiucae yakındı. *Çok yakındı.*

En yakın tepenin zirvesine fırladım ve otlaklara bakarken at sırtında bir grup silahlı adamın bize doğru geldiğini gördüm. Aralarında parlayan bir adam olmamasına rağmen, içgüdülerim bunun bir tesadüf olmadığını biliyordu.

Kalbim küt küt atarak şehrin sokaklarında koşturdum, yanından geçtiğim her sakine bağırarak uyarılarda bulundum. Çabalarım sadece şaşkın bakışlara neden olurken sesim giderek daha çılgınca çıkmaya başladı.

Atımızı bağladığımız hana ulaştığımda, Ignios alevini kullanarak atı ipinden çözdüm, sonra eyere geçtim ve Çevre Yolu'na doğru acilen dörtlüye koşturdum.

Oraya vardığımda nefesimin altında yemin ettim; adamların her birinin üzerinde parıltıyan bir peçe asılıydı. Ophiucae her nerede saklanıyorsa, onları güvende tutmak için büyüsünü kullanıyordu.

Montios'un taş büyüsünü çağırdım ve büyümün ulaşabildiği yere kadar uzanan kalın bir kaya duvarı adamların yolunu kesmek için yükselirken yer titredi. Bu onları durdurmayacaktı ama bana değerli zaman kazandıracaktı.

Kütüphanenin yakınlarından gökyüzüne bir şimşek çakarken ani bir çatırtı havayı yırttı. Dizginlerimi çekiştirerek kasabaya geri döndüm.

Sophos Kraliyet Muhafızları şehrin dört bir yanından gelmeye başlarken, kütüphane merdivenlerinin dibinde Luther ve Doriel hararetli bir tartışma içindeydi.

"Geliyor," diye nefes nefese attan indim ve koşarak yanlarına gittim.

Doriel kasvetli bir şekilde başını salladı. "Onu hissedebiliyorum. Bu kadar güç..." Muhafızları için cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorlardı ama gözlerinde gizli bir panik vardı.

"Onunla çalışan ölümlüler şehrin hemen dışındalar. Onları koruyor, yani yakında olmalı."

Gözleri kapanmaya başladı. "Onu Dövme büyüsüyle bulacağım."

"Hayır," diye bağırdım hemen. "Yapma - Montios'ta bunu denediğimde,

o
bana saldırdı."

Kaşları yavaşça çatıldı. "*Montios'taki* Dövme büyüsüne nasıl eriştiniz?" Gözleri boynuma kaydı. "Ve neden onun mührünü taşıyorsun?"

Elim boğazıma gitti, eşarbım seraya düştüğü için artık açıktaydı.

Kahretsin. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Doriel öfkeyle bana doğru hışımla yürüdü. "Onunla birliktesin, değil mi? Onu buraya sen getirdin. Anlaşmanı kabul etmem için beni korkutmaya çalışıyorsun."

Luther müdahale etmek için hamle yaptı ama ben elimi kaldırarak onu durdurdum. "Sana yemin ederim Doriel, yapmayacağım. Başka birine zarar vermeden önce onu durdurmak istiyorum. Bunu kanıtlamak için onunla burada ve şimdi dövüşeceğim."

Bana baktılar, narin yüz hatları güvensizlikle buruşmuştu.

"Savaş bittiğinde benim için en kötüsünü düşün," diye yalvardım. "Eğer bu insanları koruyacaksak, birlikte çalışmalıyız."

Kalabalık sessizliğe gömülmüş, Doriel'in cevabını bekliyordu. Ani sessizlik, uzaktan gelen yavaş ve sabit bir gümbürtüyü ortaya çıkardı. Gri kış bulutlarının puslu örtüsü arasından küçük siyah bir nokta büyümeye başlamıştı.

Gözlerim Doriel'in omzunun üzerinden Sophos gryvern'ını görmek için kaydı - yere sıkıca tünemişti.

Damarlarımdan buz fişkırdı.

"Bana bunun senin gryvern'in olduğunu söyle," dedi Doriel, sesi kararsızdı.

Öyle olmadığını zaten biliyordum. Sorae'nin hapsedilmekten duyduğu karanlık öfke, aramızdaki bağ sayesinde ruhumda her zaman var olan bir ağırlıktı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm hiçbir gryvern'e benzemiyor," diye mırıldandı Luther. Nokta bir silüete dönüştü: Boynuzlu bir sürüngen kafası. Yayılan, kırmızı-

uçlu kanatları vardı. Kürkü neredeyse siyaha çalacak kadar koyu olan iri bir aslan gövdesi. Ve sırtında, teni ay ışığı gibi parlayan gri gözlü bir adam.

Başının üzerinde on köşeli yıldız şeklinde bir taç vardı. "Kutsanmış Kindred," diye nefes aldı Doriel. "Kayıp diyar. Hikâyeler doğru."

Yaklaşan gryvern delici bir çığlık attı. Faunos büyüm onun vahşi niyetini sezerek karıncalandı. Sakinleşmek ve yaratığa geri dönmesi için yalvarmak için bir nabız attım ama çabalarım boşunaydı. Canavar da en az acımasız efendisi kadar öfke doluydu.

Doriel'in kolunu tuttum. "Luther'ın büyüsünü serbest bırak. Kalkan için alabileceğimiz tüm güce ihtiyacımız var."

Sertleştiler, aramıza baktılar. "Bu planınızın bir parçası, değil mi? Onu serbest bırakacağım, sonra ikiniz birden şehime saldıracaksınız."

"Bunun için zamanımız yok, Doriel. O gryvern saniyeler içinde burada olacak."

"Sana nasıl güvenebilirim ki-"

"*Büyüsünü serbest bırak,*" diye hırladım, Umbros'un düşünce büyüünün zorlaması ses tonumda dalgalanıyordu.

Doriel'in gözleri donuklaştı. Bir an sonra Luther'in aurası tenimde yuvarlandı.

"Sen az önce...?" Doriel kekeleyerek geriye doğru sendeledi. "Nasıl?"

Gözlerim Luther'le kilitlendi, ani baş sallaması ne yapmamız gerektiğini anladığını gösteriyordu. İkimiz de gökyüzüne dönüp avuçlarımızı kaldırdık ve şehir merkezine ışıltılı bir gölge tabakası yayıldı.

"Orada öylece durma," diye bağırdım Doriel'e.

Sersemlemiş hallerinden sıyrıldılar. "Muhafızlar," diye bağırdılar. "Kalkanlar yukarı!"

Gryvern son saniyede yörüngesini değiştirerek şehrin dış mahallelerine doğru ateş etti. Çayırardan düşen kayaların sesi, coşkulu bir savaş çığlığına ve dörtnala koşan atların patırtısına yol açtı.

Yemin ettim. "Duvarımı yıktılar. Diğerleri her an burada olabilir." Doriel'e döndüm. "Ophiucae'yi yeterince uzağa götürebilsek kalkanı düşebilir. Gryvern'ini alıp onu şehrin dışına çekebilir misin?"

"Gryvern'in nerede?" diye tısladılar.

"Beni taç giydirmeyi reddettiğin için Naibim tarafından zincire vuruldum," diye tısladım.

Gözleri kısıldı. "Siz sadece şehrimi sizin merhametinize bırakmamı sağlamaya çalışıyorsunuz."

Doriel'i yakalarından tutup kendime doğru çektim. Sophos muhafızları ileri atıldılar ve Luther uzak durmaları için onları uyaran bir hırıltıyla önümüze geçti.

"Eğer bunu yapmaktan korkuyorsan, gryvernini almama izin ver, sen de burada kalabilirsin. Bundan da hoşlanmıyorsan, o zaman bana emirlerini ver, ben de itaat edeyim- ama bir *şeyler* yapmalısın. Kardeşim bu şehirde ve eğer o ölürse, seni uyarıyorum Doriel, yukarıdaki adam senin sorunlarının en küçüğü olacak."

Ellerimin altında titriyorlardı, sesleri sessizliğe gömölüyordu. "Kendim için korkmuyorum. Benim halkım akademisyendir, Diem. Muhafızlarımın uğraştığı en kötü suç çalıntı kitaplardır. Bunun için hazırlıklı değiller. Çoğu

silahları bile yok. Geçen yıl saldırılar başladığında krallığınızdan biraz sipariş ettim ama her sevkiyat isyancılar tarafından engellendi."

Kaşlarımı çattım. "Yakınlarda yardım çağırabileceğimiz ordu askerleri var mı?" "Saldırıdan sonra Umbros'un güvenliğini sağlamak için ayrıldılar."

Ophiucae'nin gryvern'inden gelen bir uluma yaklaştığını haber verdi ve bu sefer gryvern uzaklaşmadı. Ophiucae eğilip elini kalkanın kenarından geçirirken, kalkan parıldayan kalkanın üzerinden sıyrıldı. Teni ışıkla titreşiyordu ve büyüümün içimden çekildiğini hissettiğimde nefesim kesildi. Aurası kolektif enerjimizin muazzam bir enjeksiyonuyla şişti, gryvern'i bulutlara doğru yükselirken kahkahaları yankılandı.

Luther, "Güçlenmek için kalkanımızı kullanıyor," diye söylendi. "Onu buradan uzaklaştırmalıyız."

Doriel'i tuttuğum yerden bıraktım. "Beni dinle. Halkının ölmesine izin vermeyeceğiz. Onlar hazır olmayabilir ama ben hazırım. Prensime hazır. Ve sen de hazırsın, değil mi?"

Yutkundular ve başlarını salladılar. "Doğru."

"Sen ve ben Emarion'un Taçlarıyız. Bizler bu topraklarda dolaşan en güçlü Soydan gelenleriz ve Soydaşlar bu insanları korumamız için bizi seçti."

Doriel'in yüz hatları çelik gibi sertleşti. Peçesini ve altın halkasını çekip çıkardı, Sophos'un pırıl pırıl parlayan tacı yerine oturdu.

Muhafızlarına döndüler. "Onu Vexes'le birlikte halledeceğim. Geri kalanınız şehri koruyun ve Lumnos Kraliçesi'nin emirlerine itaat edin." Bana karanlık bir bakış fırlattılar. "Sana güveniyorum Diem. Bana ihanet edersen, bedelini ağır ödersin."

Derin bir nefes alarak gryvern'lerine koştular ve aceleyle bindiler. Doriel, "Uç, Vexes," diye emretti ve gryvern havaya fırladı.

Atlı isyancılar ana yolda dörtnala ilerlerken şehirden nal sesleri geliyordu. Birçoğunun elinde parıldayan siyah kılıçları görünce içim burkuldu.

Avuçlarımı uzattım ve büyüüm onlara ulaşmak için zorlandıkça homurdandım.

Atın *onları*, diye yalvardım atlara. *Ezin onları. Onları şehirden sürükleyin.*

Hayvanlar şahlanmaya başlayınca sokaklar kaosa sürüklendi. Adamlar cam pencerelerden ve taş duvarlardan uçtu, diğerleri dizginlerine dolandı, at üstünde kalmak için savaştı.

"Bu... *Faunos* büyüü mü?" diye sordu bir muhafız.

Kaydığım için irkildim. "Odaklan. Zaman kazanmak için bir yol bulmalıyız."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye bağırdı biri. "Çoğumuzun sahip olduğu tek şey büyüümüz. Onlarda ise tanrı taşı var. Eğer kalkanlarını aşamazsak, onlar bize saldırabilir ama biz onlara saldıramayız."

Luther'a bir göz attım, yüz ifadesi asıktı. İkimizin de diğerinin güvenli bir yere gitmesini talep etmemesi ikimizin de bildiği bir şeyi gösteriyordu: Biz bu diyarın en iyi ve belki de tek umuduyduk.

Kalabalığın arasından çıkan Stuart, "Tanrı taşı silahlarını laboratuvarlarda test etmek için kullanıyorlar," diye seslendi. "Arşivlerde de birkaç tane var. Kilit altındalar ama benim erişimim var."

"Stuart, burası bir ölümlü için güvenli değil," diye uyardım onu. "Bir sığınak bulmalısın."

Başını iki yana salladı. "Burası benim evim. Eğer tehlikedeyse, onu korumaya yardım etmek isterim."

"Arşivlerdeki tanrı taşı kılıçları Kindred'e aitti," diye itiraz etti bir muhafız. "Onları kullanamayız. Onlar tarihin parçaları."

"Eğer karşı koyamazsak biz de öyle olacağız." Bir grup muhafızı işaret ettim. "Siz içinüz Stuart'la gidin. İşe yarar ne bulabilerseniz alın."

Stuart gururla gülümsedi ve koşmaya başladı, muhafızlar da arkasından.

Gruba döndüm. "Silahı olanlar benimle gelsin. Geri kalanlar, herkesi içeri alın ve kapılara barikat kurun."

Muhafızlar ayrıldı, acı verici derecede küçük bir kadro savaşmak için geride kaldı. Titreyen eller ve yeşil suratlı bakışlarla, biz Gehr'in kalbine doğru ilerlerken Luther'in arkasında bir yay oluşturdular.

Babama hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Sayısız taburu bunlardan daha kötü ihtimallerle çatışmaya sokmuştu. Savaşma isteklerini ateşleyecek kelimeleri bulmak, şimdi bana olduğu gibi ona da düşmüştü.

Ve eğer yanlış kelimeleri seçersem, bu muhafızların duyduğu son kelimeler olabilirler.

"Akıllı ol," diye bağırdım, babamın derslerini hatırlayarak. "Unutmayın, kafanızdaki silah, ellerinizdeki silahtan daha önemlidir. Onları alt et, onlardan daha iyi dövüş, onlardan daha hızlı koş ama hepsinden önemlisi onlardan daha uzun yaşa." Omzumun üzerinden baktım. "Ve o siyah bıçaklardan uzak dur."

Bir homurtu korosu ve yumruk sesleri cevap olarak yükseldi. Luther'e baktım. "Anladın mı Prens?"

Gözleri bana dikildi, gölgelerle bulutlanmıştı, düşünceleri çoktan savaşın sancılarının derinliklerine dalmıştı.

Kendine özgü bir silahtı, o çarpıcı yüzü, sivri uçları ve sert, inatçı çeliğiyle. İpek bir kese içinde parıldayan bir zehirdi.

-Seyretmesi enfes ama dayanması ölümcül. Alnımdan öpen ve karanlıkta bana sarılan tatlı çoban adayımdan hiçbir iz yoktu. Bu benim için öldüren vahşi canavardı.

Benim için öl.

"Anladın mı?" Yine tersledim.

"Evet, Kraliçem." Bana ters ters baktı. "Öyle *mi*?"

Dikkatimi ilerideki caddeye çevirdim; ölümcül saldırganlar atlarını evcilleştirme çabalarını bırakmış, geniş ve tehditkâr bir hat halinde bize doğru ilerliyorlardı.

"Bugün bizim ölme günümüz değil Prens'im." Kılıcımı çektim ve ucunu ortadaki tek kollu adama doğrulttum. "Onun için aynı şeyi söyleyemem."

"Vance benim," diye hırladı

Luther. "Ona ilk ben ulaşırsam değil."

"Bu bir *meşdan okuma* mı?" Gözleri, o gece Unutulmuş Topraklar ormanında onda gördüğüm aynı rekabetçi açlıkla parlıyordu. Şimdi ikimiz de farklı türde bir et arzuluyor olsak da, kalbimin aynı heyecan verici melodiyle çarpmasına neden oldu.

Kahkaha sesleri bakışlarımı sol tarafa çevirdi. Bir grup gafil genç köşeyi dönmüş, onları arbedenin tam ortasına bırakmıştı. Donup kaldılar, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yakalayın onları," diye bağırdı Vance adamlarına. "Gördüğünüz her Alçalmış'ı öldürün!"

İki taraf da harekete geçti. Ölümlülerin üzerine bir ışık patlaması gönderdim, sonra büyüümün zararsız bir şekilde sekerek uzaklaşmasını dehşet içinde izledim. Kolayca delip geçemeyeceğim bir kalkanla hiç karşılaşmamıştım ama Ophiucae gibi bir Alçalmış'la da hiç karşılaşmamıştım.

Ölümlülerin kalkanı dayanmış olsa da, patlamamın gücü onları geriye iterek bize çok önemli bir zaman kazandırdı. İki Sophos muhafızı gençleri güvenli bir yere götürmek için önlerini kesti ve ben de herhangi bir takibi engellemek için bir gölge duvarı yükselttim.

Gürültüyü araştırmak için binalardan dökülen daha fazla yerliyi görünce bastırduğım nefesim boğazımda düğümlendi. Normal bir günde, bu bölge merakı ödüllendirirdi. Bugün ise hepsinin ölümüne neden olabilirdi.

"Kaç!" Bağırdım.

"Öldürün onları!" Vance emretti.

Sanki arı kovanına çomak sokmuşum gibi, ölümlü istilacılar öfkeyle dağıldılar; bazıları doğrudan üzerimize gelirken, diğerleri binaların içinde ya da bağlantı yollarında kayboldular. Sophos muhafızları korkularını bir kenara bırakıp cesurca savaşa dalınca göğsüm gururla kabardı.

İki ölümlü üzerime doğru gelirken Vance'i gözden kaybettim. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için hızlıca bir bakış attıktan sonra Arboros büyümü çağırdım. Kökler asfalt yoldaki çatlaklardan sızarak ayaklarına dolandı ve dizlerinin üstüne çökmelerine neden oldu. Düğümlemiş kordonların sokakta daha da derinleşmesine ve uzamasına izin verdim, ölümlüleri bıçaklarını aşağı doğru çevirmeye zorladım.

Savaşın heyecanıyla uyanan tanrısallığım içimde aç bir şekilde kıpırdandı.

Savaş, sesi beni teşvik etti.

Yollarına daha fazla engel koymak için sihrimi çağırarak memnuniyetle mecbur kaldım. Onları geri çekecek bir su dalgası, kaymalarını sağlayacak bir buz halısı, tırmanmalarını sağlayacak bir taş eldiven.

İşe yaradı ama sadece bir yere kadar. Her seferinde birkaç tanesi daha elimden kaçtı ve Sophos muhafızları ilerledikçe onlara da vurmaktan kaçınmak imkansız hale geldi.

Daha da kötüsü, bazıları ilgilerini bana ve sokaktaki hiçbirimizin sahip olmaması gereken büyüye çevirmişti. Saldırılarımla ışık parlamaları ya da gölgeli örtülerle maskelemek için elimden geleni yaptım ama Sophos'ta askerleri bile esrarengiz bir şekilde kurnazdı.

Gökyüzünde, Doriel pek başarılı olamıyordu. Sophos gryvern'i Vexes tombul ve minyondur, şımarık bir eğlence hayatına alışkındır. Omurgasından aşağı titreyen korku neredeyse havada titreşiyordu. Sadece savaşın dehşeti değil, eski bir korku, uzun zaman öncesine ait *hatırlanan* bir korku.

Faunos büyüsünü yönlendirip ruhuna bir cesaret nabızı akıtırken ellerim havaya kalktı.

"Diem, eğil!" Luther arkamdan bağırdı.

Gece yarısı parlayan bir bıçak az önce boğazımın olduğu yerde havayı yararak ilerlerken tereddüt etmeden itaat ettim.

Kalbim küt küt atarak geriye düştüm ve hayatıma son vermesine bir saniye kalmış olan ölümlüye aval aval baktım. Ters ters baktı ve bir darbe daha indirmek için kılıcını kaldırdı.

"Bırak onu," diye seslendi başka bir adam. "Boynuna bak. İşaretlenmiş."

Elleri huysuzca iki yanına düştü. "*Onlar* için savaşıyor. Onu neden bağışlayalım?"

"Onun yardımını kaybetmeyi göze alamayız. Daha çok var, öldürecek başka birini bulun."

Ölümlü, nefesinin altında bir dizi küfür mırıldanarak uzaklaştı. Döndüğünde, ensesindeki tüylü saçların altında parıldayan on köşeli bir yıldız gördüm.

Hepsinin, hayretler içinde fark ettim -her bir ölümlünün üzerinde Ophiucae'nin etime yaktığı aynı parlayan sembol vardı.

Beni işaretlemişti.

Beni *korudu*.

Luther yanıma koştu ve beni ayağına kaldırdı. "İyi misin?"

Kaskatı, aceleyle başımı sallamam apaçık bir yalandı ve Luther'in kaşları bunu biliyormuş gibi çatıldı.

"Doriel yakında bir ilerleme kaydedemezse..."

"İlerleyecekler," dedim. "Onlara bir şans verin."

İsteksiz bir homurtu çıkardı, sonra ikimizin de kafası kırılan camın şangırtısıyla kırıldı. Yakınlarda, adamlar sinmiş yüzlerle dolu bir mağazanın pencerelerinden zorla içeri girmeye çalışıyorlardı.

İkimiz de onları durdurmak için öne atıldık ama ayağıma takılınca Luther beni geride bıraktı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Arkama baktım ve kalbim durdu. Enkazın arasında bir Sophos muhafızı kanlar içinde yere yığılmıştı. Dudaklarından kırmızı bir sıvı fışkırıyor, soluk pembe gözleri yardım için yalvarıyordu. Gömleğinin ortası parçalanmış, kanlı ve sivri bir yaranın etrafına on köşeli bir yıldız oyulmuştu.

Refleks olarak, iyileştirici büyümü derisine boşalttım. Ne mutlu ki, mucizevi bir şekilde, kanında tanrı taşı toksininden eser kalmamıştı. Yarası dikilerek kapanırken ve yıldız göğsünden kaybolurken muhafız bir inilti çıkardı.

"Sen... sen beni *iyileştirdin*," diye homurdandı.

Cevap vermedim. Bize doğru yaklaşan bir ölümlüyü geri püskürtmek için bir rüzgâr fırlattım, sonra muhafızın doğrulmasına yardım ettim. "Saklanacak bir yer bulmana yardım edeceğim."

"Savaşmaya devam edebilirim," diye ısrar etti. Elimi itti ve güçsüzce silahını aramaya koyuldu.

Yüzümü buruşturarak tereddüt ettim. İçimdeki şifacı dinlenmesi gerektiğini biliyordu ama acı gerçek, bulabileceğimiz her insana ihtiyacımız olduğuydu. Elimi uzattım. "Hadi o zaman. Savaşalım."

Dışarıya bakıp yere saçılmış cesetleri gördüğümde onun sallantılı duruşunu fark etmemiş gibi davrandım.

"Sırtımı koru," diye emrettim.

Birlikte, düşen her muhafızın yanına çömelerek sokak boyunca ilerledik. Avuçlarımdan her yöne doğru uçarken, bir elimle iyileştirirken diğer elimle savunma saldırıları düzenlerken artık büyüümün gerçekliğini gizleme zahmetine girmiyordum. Tanrıtaşı zehrinin çoktan kök saldıgı muhafızları bulduğumda kalbim tekledi, sonra yardımımın çok geç geldiği diğerleriyle birlikte tamamen paramparça oldu.

Kavga çılgınca bir ulumayla durgunlaştı ve odağımızı gökyüzüne, Doriel'in Vexes'in sırtından yere düştüğü ve yere doğru çakıldığı yere çekti. Düşüşlerini yavaşlatmak için yarattığım rüzgâr yastığına rağmen, gryvernlerinin onlara ulaşabileceğinden ve hayatta kalabileceklerinden daha hızlı düşüyorlardı. Tek yapabildiğimiz Doriel'in ölüme doğru yükselişini dehşet içinde izlemektir.

Siyah ve kırmızı bir bulanıklık ufuk çizgisini kesip geçti.

Doriel ortadan kaybolunca kalbim yerinden fırladı, sonra kulakları yırtan çığlıklarıyla buza döndü. Ophiucae'nin gryvern'inin pençesine hapsolmuşlardı, yaratığın keskin pençesi bağırsaklarını delip geçiyordu.

"Diem!" Stuart'ın uzak sesi seslendi. "Silahları aldım-"

Taç'ının kanlar içinde ve çaresiz bir şekilde sallanmakta olduğunu görünce kayarak durdu. "*Doriel*," diye boğuldu.

"Doriel iyi olacak," diye yalan söyledim ve ona doğru koştum. "Ne buldun?" Titreyen elleri yaldızlı, antik görünümlü bir kını uzattı, Yanındaki muhafızların elinde ise bir kucak dolusu kınılı kılıç, bir mızrak ve bir sadak dolusu siyah uçlu ok vardı.

İçim cız etti; grubumuzun yarısını bile silahlandırmaya yetmiyordu.

"Luther?" Bağırdım, sesi cevap verene kadar kalbim atmakta tereddüt etti. Onu yakınlarda, ölümlü adamlardan oluşan bir sürünün etrafında kalın, gölgeli bir bulut oluştururken gördüm. Kılıçlarını amaçsızca savuruyor, birbirlerinin kalkanlarını kesiyor ve karanlıkta körlemesine ilerlerken farkında olmadan kendi kalkanlarını yaralıyorlardı.

Kını tuttum, tenime değdiği anda garip bir enerji dalgası içimden geçerken sarsıldım. Luther'a doğru salladım. "İşte, al bunu."

Başını iki yana salladı. "Sende kalsın. Gerisini muhafızlara ver." Kaşlarımı çattım. "*Luther*."

Gözlerinde eğlence parıldıyordu. "İnancınızı kaybetmeyin Kraliçem. Gözüm başka bir kılıçta."

Yolun aşağısına doğru ilerledi, Vance caka satarak kargaşanın içinde geziniyordu. Elindeki tanıdık mücevherli sap ışıktaki parlıyordu, şiddet ve kan arasında sarsıcı bir güzellik parıltısı.

Corbois'in Kılıcı.

O lanet şeyi sevmiyordum bile ama Vance'in elinde görmek damarlarımda bir cehennem ateşi yaktı. O bıçak Luther'a aitti ve Luther da bana.

"Siz üçünüz," diye bağırdım Stuart'ın muhafızlarına, "bu silahları kimin ihtiyacı varsa ona götürün. Stuart, bana biri Meros'tan diğeri Faunos'tan olmak üzere iki Soylu bul. Cesur olanları." Kını sakladım ve küçük kılıcımı ona uzattım. "Sana zarar vereceklerini sanmıyorum ama mesafenizi koru."

Alnı, akıllıca sormak için durmadığı sorularla kırıştı. Başını salladı ve koşmaya başladı.

"*Dragonfyre*," diye bağırdı bir muhafız. "Siper alın!"

Üzerime yoğun bir sıcaklık çöktü. Ophiucae ve gryvern'i şehir merkezinde alçak bir kavis çizerek ilerliyordu, Doriel hâlâ yarattığın pençesindeydi; şehirlerinin yanışını izletmek zalimce bir işkenceydi. Canavarın açık çenesinden ejderha ateşi fışkırıyor, ateşten bir deniz, kavurucu tufanı ile sokakları yutuyordu.

İçgüdülerim beni zorladı ve görebildiğim her canlı varlığın üzerine buzdan bir örtü serdim. Dostu düşmandan ayıracak zaman yoktu ve ayırabilsem bile Ophiucae'nin kazanmak için kendi adamlarını diri diri yakmayacağından emin değildim.

Gri gözleri benimkilerle kilitlendi. Gryvern'i hızla yaklaştı ve ben de kalkanımı kaldırmaya başladım.

Savaş, tanrısallığım tısladı.

Kın yine avucumda karıncalandı. Tuhaf, uğultulu enerjisi neredeyse kendi tanrısallığı gibi görünüyordu, *sesi yaldızlı* kucağında hapsolmuş efsanevi bir kaderi fısıldıyordu.

Bir düşünce zihnimin arkasını gıdıkladı. Bir içgüdü.

Bir önsezi.

Ophiucae'nin dudakları yılansı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve boğazımdaki iz zonklamaya başladı. Gryvern'i neredeyse üzerimdeydi, ter boncuk boncuk

alevlerin sıcaklığından derisi.

Çenemi kaldırdım ve tanrı taşı kılıcımı kınından çıkardım. Kılıcın mırıltıları daha da yükseldi, dili yabancı ama mesajı açıktı:

Dövüş.

Her mantıklı düşünce bana kaçmam için
bağırıyordu. Ama tanrısallığım sakindi. Ben de
öyleydim.

Ophiucae'nin dumanlı bakışlarını kırmadan ayağımı geri attım ve kılıcımı kaldırdım. Saçlarım gryvern'in kanatlarından gelen cereyanda dalgalandı, cehennemi beni çalkantılı, kaynayan bir rüzgârla okşadı.

Ateş beni tüketirken Luther adımı haykırdı. Soluk alevler tenimi yaladı, boynumu gıdıkladı. Yandılar - *Tanrım, yandılar*, kemik derinliğindeki yoğunluk neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Yine de vücuduma dokunulmadı.

Gryvern'in diğer pençesi açıldı ve beni avucunun içine almaya hazırlandı.

Dövüş.

Bir meydan okuma çılgılığıyla kılıcı gökyüzüne doğru savurdum. Gryvern başımın üzerinde yükselirken, parıldayan siyah uç karnının yumuşak etini deldi ve kaburgalarında derin bir yarık açtı.

Canavar çılgılık attı ve aniden gökyüzüne doğru sarsıldı. Yarasından akan kan beni kırmızıya boyayarak aşağıya süzüldü. Pençeleri sarsılarak açıldı ve Doriel mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştü.

Yanlarına koştum ve iyileştirme büyüsü yaptım, büyümün onarmaya çalıştığı kemik parçaları ve parçalanmış organlardan oluşan dağınıklığa bakarak yüzümü buruşturdum. Gözleri bir solukla açılırken içimi bir rahatlama kapladı.

"Ben... Ben sizi havadan gördüm," diye kekelediler. "Buz. Kökler. Benim... benim *yaram*."

Dehşet dolu bakışlarının ardındaki soruyu onaylamak için çenemi eğerek başımı salladım.

"Bu *onun* da her şeyi yapabileceği anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Yapabiliyorsa bile kullandığını görmedim." Omzumun üzerinden bakarken Doriel'in kalbi kırık görünüyordu. "Benim şehrim

-Şehrimi yok ediyor."

Dragonfyre sokaklara hâkim olan cam ve metal yapılara pek bir şey yapmamış olsa da, eski ölümlü binalar alevler içinde kalmıştı. Onlara doğru su büyüsü fırlattım ve su işe yaramaz bir şekilde yere sıçrayınca yemin ettim, binalar ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

"Doriel," dedim, "Stuart'ı bul, yanında iki Alçalmış olacak. Onları yanına al ve gryvern'ine geri dön."

"Bizi öldürecek," dediler, umutsuz görünüyorlardı. "Vexes çok yavaş."

"İnmiş Faunolar gryvernlerle konuşabilir. Canavarın ona itaat etmemesini sağlayamazlar ama akıllılarsa müdahale etmenin yollarını bulabilirler. Meros'tan İnenler ise rüzgârı kullanarak onu yavaşlatabilir ve sizi hızlandırabilir."

Zeki zihnindeki çarklar harekete geçti. "Evet, evet, belki bu işe yarayabilir." Nefeslerinin altında fısıldayarak ayağa fırladılar. Gökyüzünden tiz bir tril cevap verdi.

Luther'i aramak için sokağa göz attım. Baktığım her yerde ölümlüler ve Alçalmışlar çarpışıyordu ve sadece Sophos muhafızları değil. Yabancı Türemişler saklandıkları yerlerden savaşı izliyordu ve birkaçı cesurca mücadeleye katılmıştı. Benim yöntemlerimden ders almışlar, sarmaşıklardan, kayalardan ve buzdan engeller inşa etmek için birlikte çalışmışlardı.

Bir yanımda bu insanların krallıklarındaki farklılıkları bir kenara bırakıp tek vücut olarak savaştıklarını görünce ısındı, diğer yanımda ise yakında yenmek için birleştikleri düşmanın *ben* olabileceğimi bildiğim için ürperdi.

"Luther?" Seslendim.

Arayışım yerdeki cesetlere yöneldiğinde içim buz kesti.

"Luther?" Tekrar

bağırdım. Cevap
gelmedi.

Benim inancım kolay olmadı. Ne tanrılara, ne Kindred'lara, ne yıldızlara, ne aya, ne de güneşe güvendim. Everflame'in kendisi bile beni müridi olarak kabul edemezdi.

Ama Luther Corbois benden *ona inanmamı* istemişti.

Onun güvende olduğunu bilmeden arkamı dönüp gitmek beni paramparça etse de, dünyada inanabileceğim tek bir güç varsa o da Prensimdi.

Caddeden aşağı, ölümlü binalara doğru isteksizce ilerlerken ve yol boyunca isyancıları keserken nefesim sığ ve dengesiz geliyordu.

Ölümlüleri canlarını almadan yere sermek için kılıçla ellerini ve ayak bileklerini hedeflememe rağmen, Fortos'ta hissettiğim hissizliğin yeniden ortaya çıktığını hissettim. Sıcak kanın her sıçrayışı beni daha soğuk, daha boş, daha kıpırtısız hissettirdi. Bıçağın eti kesmesi ezbere, neredeyse klinik bir şeymiş gibi geliyordu. Sanki insanlığım ruhum üzerindeki hak iddiasını sürdürmek için savaşıyordu ve yavaş yavaş

Kaybetmek. Luther'e olan sevgim sönmeyi reddeden tek ışıktı ve o kayıpken onu düşünmek beni dehşete düşürse de, tüm gücümle ona sarıldım.

Sonunda yanan anıtlara yaklaştım. Avuçlarım kıvrıldı ve bulutlar karardı. Bir gök gürültüsüyle birlikte şiddetli bir yağmur selini serbest bıraktılar, Meros'un rüzgârları suyu en çok ihtiyaç duyulan yere taşıdı. Alevler sönerken yavaşça iç çektim, ölümlü binalar hasar görmüştü ama bunun dışında güvendediler.

Altımdaki toprak titredi.

Siyah, kırmızı ve gümüşten oluşan bir bulanıklık bana çarptı ve beni yere düşürdü, tanrı taşı kılıcı ulaşabileceğim bir yere uçtu. Çılgılık atamadan keskin bir pençe boğazıma sıkıca sarıldı.

"Sana gelip beni bulmanı söylediğimde kızım, aklımdaki bu değildi."

CHAPTER ALTMİŞ SEKİZ

O phiucae'nin sesi sadece duyulmakla kalmadı, *hissedildi* de.

Düşüncelerimi delip geçti ve derimin üzerinde süründü. Hiçbir yerde değildi

ve her yerde, uzak ve boğuk ama kulağımda böğürüyor.

Üzerimde ilkel, manyetik bir etkisi vardı, sanki kanım bir şekilde onun damarlarından geldiğini *biliyordu*.

Gryvern'inin boynuna doğru eğilip, yaratığın pençesinde kısıtıldığım yerden bana baktı. Aydınlatılmış teninin göz kamaştırıcı yıldız ışığı ona bakmayı acı verici hale getiriyordu, yine de bakışlarımı ayıramıyordum.

Onda kendimi görebiliyordum. Sadece buz beyazı saçlarını ve koyu gri gözlerini değil, daha küçük şeyleri de - burnunun çanını, yanaklarının eğimini - açıklamak için bir ömür harcadım. Dudaklarında sabitlenmiş nazlı gülümseme. Omuzları tembelce geriye çekilirken duruşundan saygısızlık sızıyordu.

Gryvern'i dişlerini yüzüme geçirdi, siyah kesik gözleri onunki kadar vahşi ve çılgındı.

"Ben sana hayat veren adamım."

Sözlerinde hiçbir duygu, gurur ya da baba sevgisinden eser yoktu. Sadece soğuk bir giriş. Bir gerçeğin ifadesi.

"Evet," diye kekeledim. "Ve ben sana özgürlüğünü veren kadını."

Hafifçe başını salladı. "Ve bunun için, olacaktan sadece sen kurtulacaksın."

"Bu ne anlama geliyor? Ne geliyor?"

Gülümsemesi büyüdü, cevap vermedi.

Gryvern'in tutuşuna karşı mücadele ettim. Beni yerden hafifçe sürükledi, sarkan bedenimin ağırlığı pençelerinin kaburgalarımı ezmesine ve boğazımı daha sıkı sarmasına neden oldu.

Ophiucae sırtından kayarak öne doğru yürüdü. Bana baktı, nefes nefese kaldığım için bacaklarım çırpınıyordu. Üst dudağı iğrenmiş mi yoksa eğlenmiş mi olduğundan emin değilmiş gibi seğirdi.

"Serbest bırak, Xipherus," dedi.

Gryvern'in pençesi çözüldü ve ben yola düştüm. Korkum her zaman öfke kılığına bürünmüştü ve şimdi de bir istisna değildi; cevap veren bakışlarım *yakıcıydı*.

Garip bir şekilde, bu onu memnun etmiş görünüyordu.

Düşen kılıcımı almak ve ayağa kalkmak için geri çekildim. Kılıcın kabzası elimde sıcak bir şekilde zonkluyordu, zehirli bir kenarı olan nabız gibi atan bir kalp atışı.

"Bu şehirdeki insanlar benim korumam altında," diye tersledim. "Onlara zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Ah, evet. İçindeki Taçları görüyorum. Aslında üç tane."

Bir parmağını kancaya takıp geri çekti ve Taçlar vücuduma doğru fırladı. Kafatasımı dayanılmaz bir güçle zorluyorlardı, sanki onları çalmak için kafamı boynumdan koparabilirdi.

Ophiucae dilini şaklattı. "Ne kadar etkileyici."

Onları istiyordu. İçindeki açlığın kokusunu aldım, gözlerinde döndüğünü gördüm.

"Bu insanları yönetmek mi istiyorsunuz?" diye sordu. "Onları korumak, onlara daha iyi bir dünya sunmak için mi? Birlikte bunu başarabiliriz."

"Onları öldürmeye devam edersen olmaz," diye karşılık verdim.

Gülümsemesi daha soğuk oldu. Daha sert. "Ödenmesi gereken borçlar var." "Sana ne olduğunu duydum. Eminim kızgınsındır."

"*Kızgın mı?* Beni ışıksız bir odada çürümeye, haşaratla beslenmeye ve pislik içinde yaşamaya terk ettiler. Beni unutmaya çalıştılar." Güldü - tehlikeli, zehirli bir ses. "Kızgın olmaktan çok daha fazlasıyım. Ve beni bir daha asla unutmamalarını sağlayacak tüm yolları planlamak için bolca zamanım oldu."

Buzlu parmaklar sırtımda gezindi.

"İnenlerden intikam almak istiyorsun. İnanın bana, bunu anlıyorum. Ama bunlar sana yanlış yapan insanlar değil. Onları cezalandıramazsın."

"*Bana ne yapamayacağımı söylemeye cüret ediyorsun?*" diye patladı. Öfkeli kükremesi yeryüzünde yuvarlandı, binaları titretti ve kayaları çatlattı. Tanrısallığımı göğsümde sinerek geri çekildi.

Yaklařtıķķa boyu uzadı. Elimdeki kılıķ yine garip, huzursuz bir enerjiyle titriyordu. Teslim olmamak iķin kendimi zorlarken kılıcı kavrayışım sıkılaştı.

"Ateş senin iķinde yanıyor kızım. Bu faydalı olabilir. Ama en parlak alev bile sōnebilir." Uzun parmağını boğazıma doğru kaldırdı ve on kōřeli yıldız o kadar sıcak yandı ki, yanık et kokusu burnumu yaktı. "Belki de bu dersi zor yoldan ōđrenmen gerekiyordur. Eğer sen-"

Doriel ve Vexes bize ķarpıp beni sırtūstū yere sererken ve Ophiucae ile gryvern'ını havaya savururken tehdidi kısa kesildi, kutlama ulumalarının arasında kayboldu. Doriel, dūřman gryvern'in derisine bir elektrik enerjisi mızrağı sapladı ve gryvern yaralı bir ķıđlık atarak yere yuvarlandı.

"Alevler adına," diye soluk soluđa geriye dođru sūrūndūm. "Doriel, o gidiyor seni *ōldūrecekim*."

Kaķıřlarındaki umutsuz hızın farkındaydılar. Doriel, arkalarında oturan ve būyū yapan iki Alķalmıř'ın yardımıyla etkileyici bir hızla şehirden uzaklaştı.

Ophiucae kūkredi ve yaralı gryvern'ine bindi. Bir elini boynuna bastırdı, avucunun altında soluk bir ışık parlıyordu. Yaratık sendeleyerek ayağa kalktı ve havaya fırladı, yırtıcı bakışları insan ve hayvana yansıdı. Bir an iķin heyecan ve dehşetin eřit olduğu bir duyguyla felķ oldum. Ve sonra *rahatlama*. Plan iře yarıyordu. Ophiucae'nin aurasının baskısı hafiflemeye başlamıştı bile. Doriel takibi sūrdūrebilirse, bir şansımız olabilirdi.

Ama yapamazlarsa...

Eğer bu Doriel'in son kurbanı olacaksa, bunu iyi değerlendirmeliyim.

Kara kılıcımı bulabildiđim her kalkanlı ōlūmlūye dođrultarak řehre geri dōndūm. Darbelerimi geri ķekmeyi hatırlamak gittikķe zorlařıyordu. Belki daha zeki, daha sođuk, daha acımasız olsaydım hepsini ōldūrebilirdim.

Ama onlar hālā benim halkımdı. Vance onların zihinlerini zehirlemiřti ve Ophiucae bu nefreti kendi intikamı iķin silah haline getirmiřti. Bu ōlūmlūler benim gerķek dūřmanım deđildi ve iķlerinden bir kısmının kurtarılabilecekine dair umudumu korumalıydım.

Darbeler arasında gōzlerim kayıp Prensimi aradı. Her siyah saķ ya da zeytin teni gōrdūđūmde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, ancak mavi-gri gōzleri bulamadıđımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu.

Artan tedirginliğim yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki, kolumun yanından geçip giden bir bıçağı neredeyse yakalıyordum. Tısladım ve kılıcın sahibine doğru hamle yaptım, sonra donakaldım.

Sophos büyüsü canlanıp doğru olanı bulmak için anılarımı karıştırırken, "Seni tanıyorum," dedim. "Sen Lumnos'lusun. Bir zamanlar benim hastamdın."

"Ve seni tanıyorum, sen Auralie'nin kızıydın," diye kestirip attı adam, nefreti aşıkârdı. "Kendi annen bizden biriyken onlar için nasıl savaşılabilirsin?"

"Ben de ölümlüler için savaşıyorum," diye karşı çıktım.

Kahverengi gözleri kısıldı. "Öyle misin? Çünkü tek gördüğüm kılıcındaki ölümlü kanı ve arkanda savaşan Alçalmışlar."

Belirsizlik dilimdeki kelimeleri birbirine karıştırdı. Tanrı taşıyla silahlandığı Alçalmış muhafızlar Ophiucae'nin kalkanını yararken ölümlülerin düştüğünü görmek için etrafıma bakındım.

Tanrım, haklı mıydı? Yok etmeye yemin ettiğim şeyin ta kendisi mi olmuştu? Uzaktan bir gryvern'in çılgılığı duyuldu ve adamın kalkanı kırıldı.

Tüm sokak boyunca, ölümlülerin etrafındaki parıldayan kalkanlar titredi ve sonra karardı. Alçalmışlar muzaffer bir tezahürat kopardı.

Adam geriye doğru sendeledi, öfkesi telaşa dönüştü. "Alevler adına... bizi terk etti." Avuç içlerinde kıvılcımlar saçarak ilerleyen Sophos muhafızlarına baktı. "Hepimizi öldürecekler."

"Kaç," diye emrettim, sesime Umbros büyüsünün komutunu katarak. Sokağa doğru döndüm. *"Şimdi hepiniz kaçın. Bu diyarı terk edin ve başka kimseye zarar vermeyin."*

Ölümlülerin gözleri cam gibi oldu. Benim iradem onlarınki oldu ve itaat etmek zorunda kaldılar. Kaçmaya başladıklarında silahları sokağa saçıldı.

Ama Alçalmışlar onları bırakmaya hazır değildi. Şehirlerine girilmiş, insanları katledilmişti. Savaşa taşıdıkları korku dağılmıştı ve şimdi kendi intikamlarını almak istiyorlardı.

Ölümlü sadece birkaç adım atabilmişti ki Sophos büyüsünden bir ok sırtına isabet etti ve sarsılarak yere yığıldı.

Diğer ölümlüler düşmeye başladı. Kalkansız, silahsız ve zarar vermeme emrimle tamamen savunmasızdılar. Eğer bir şey yapmazsam, bir toplu infazı diğeriyle takas etmiş olacaktım.

"Geri çekiliyorlar," diye bağırdım muhafızlara. "Bırakın gitsinler."

Birkaç Alçalmış geri çekildi ama çok daha fazlası saldırılarına devam etti. Saldırıları onları teker teker koparıırken ölümlü sesler acı içinde çınladı.

Panik içinde ellerimi uzattım ve her ölümlünün arkasına bir kalkan kaldırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı bir Sophos görevlisi bana. "Kaçmalarına izin veriyorsun."

"Savaş bitti. Bırakın gitsinler."

"Başka bir gün tekrar deneyebilsinler diye mi? Senin bizi koruman gerekiyordu, onları değil."

Çenemi sıktım ve hiçbir şey söylemedim. Eskiden halkım ve düşmanım arasındaki farkı çok net bilirdim. Bugünlerde o kadar emin değildim.

Çevredeki sokaklardan daha fazla ölümlü çıktı, birçoğu artık düşmüş kalkanları onları açıkta bıraktığı için öfkeli Türemişler tarafından kovalanıyordu. Alçalmışların doldurduğu sokaklara ve kaçan kardeşlerine bir kez baktılar ve yüzleri hayalet gibi soldu.

"Geri çekilin!" diye bağırıldılar ve Çevre Yolu'na doğru koşarken birbirlerine çarparak tökezlediler. "*Ölümlüler, geri çekilin!*"

"Alçalın, geri çekilin," dedim. "Bırakın gitsinler. Bu bir kraliyet emri."

Sophos muhafızları bana kızgınlık kokan bakışlar fırlattılar, ancak rahatlamama rağmen isteksizce itaat ettiler.

Şehrin güvenliğini sağlamak için emirler verdim, sonra düşen cesetlerin arasında dolaşmaya, iyileştirebildiklerimi iyileştirmeye ve geri kalanlar için Son Ayini'ni fısıldamaya başladım.

Tüm bunlar olurken herkesin gözü gökyüzündeydi. Ölümlüler geri çekilse bile, Ophiucae'nin her an geri dönebileceğini biliyorduk ve eğer bu şehri gerçekten yok etmek istiyorsa, bunu yapmak için ölümlü ordusuna ihtiyacı olduğundan şüpheliydim.

Doriel hâlâ kayıptı, Prens de öyle. İkisi de beni tedirgin etti ama ikincisi beni çılgına çevirdi. Beni uzun süre gözünün önünden ayırmak onun yapacağı bir şey değildi, özellikle de tehlike bu kadar yakinken.

Onsuz geçen her dakika nabzımı daha da yükseltiyor ve düşüncelerimi kasvetli, karanlık bir yere sürüklüyordu. O giderse ben ne yapardım? Neye dönüşürdüm?

Son birkaç gündür aramızdaki şeyler değişmişti. Bana *yeterli* olduğumu söylediğini duymak, tüm sınırlarım ve kusurlarımla bile, ve bunu yapacağını bilmek

İster bir savaşı liderlik etmek ister denizin ötesinde yeni bir hayata kaçmak anlamına gelsin, herhangi bir şeyde bana katılın - duvarlarım taştan dayanıksız bir parşömene dönüşmüştü ve kalbim düşüyordu, yuvarlanıyordu, başka hiçbir erkeğin ulaşmayı umamayacağı kadar derin bir aşkın içine *düşüyordu*.

Ben de istemedim.

Ben onundum. Tamamen, kaçınılmaz olarak *onun*.

Onu tanrı taşına kaptırmak beni neredeyse mahvediyordu. Onu şimdi kaybetmek benden geriye boş, kararmış topraktan başka bir şey bırakmayacaktı.

"Luther?" Ölümlülerin girdiği binaların pencerelerine bakarak seslendim. "Neredesin?"

Ben de onu *hissedemedim*. Hava çok ince, çok boştu. Büyüsü ya mesafeden ya da aşırı kullanımdan kararmıştı.

Ya da acımasız düşüncelerimin bana hatırlattığı *başka bir neden*.

"Luther, geri dön, sana ihtiyacım var," diye bağırdım, sözlerimin altındaki derin anlamdan dolayı sesim tizleşmişti. "Prensime gören oldu mu?"

Bana sadece titreyen kafalar ve özür dileyen mırıltılar cevap verdi.

Ana caddeden aşağıya doğru koştum, ellerimdeki titreme her boş şehir bloğunda artıyordu. Tanrısallığım dehşetinden besleniyor, kaburgalarım biraz rahatlamak için çatlayacakmış gibi hissedene kadar dayanılmaz bir baskı oluşturunuyordu. Montios'ta uçmaya gittiğimde beni nasıl yanına çağırdığını hatırlayarak gökyüzüne bir gölge ve kıvılcım bulutu fırlattım.

Tek umudum, fenerimin cezbedeceği tek kişinin Luther olmasıydı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledim ama hâlâ ondan bir iz yoktu. Adını daha yüksek sesle, daha tiz bağırdım, sesim giderek daha da tedirginleşiyordu. Sophos muhafızları da arayışına katılmış olsalar da, izlemediğimi düşündüklerinde arkamdan yüklü bakışlar fırlatıyorlardı.

Belki bir yerde barikat kurmuştur, dedim kendi kendime. *Ya da güvenli olana kadar bir grup insanı koruyor. Ya da iyileşene kadar yaralı muhafızlarla ilgileniyordur.*

Ya da belki yardıma ihtiyacı vardır. Belki de onu bulamadığınız için tek başına kan kaybından ölüyordur.

Belki de çok geç kalmışsınızdır.

"Luther?!" Çığlık attım.

Her şeyim vahşileşti ve çaresizleşti; sesim, gözlerim, kalbim. Görüşümün köşeleri karardı, tanrılar yumruklarını boynumun etrafında sıkıldılar. Nefes nefese kalmaya başladım.

"Luther, *lütfen*, bana geri dn-"

"Buradayım, Kraliçem."

Köşeyi dönüp gölge büyüsünü bir ip gibi kullanarak arkasında bir ceset sürükleyerek ve kulaktan kulaĒa sırtarak ortaya çıkmadan bir saniye önce aurası bana deĒdi.

"Cehennem buzullarının neresindeydin?" Hırladım.

Yavaşladı, gözlerimdeki ateş karşısında gülümsemesi azaldı. "Kaçan bir ölümlünün peşinden gittim. Burada işleri halletmişsin gibi görünüyordu."

"Ben *yapmadım*." Sesim, korkuyu örtmek için öfkeyle doldurulmuş bir bardak gibi deĒil, bir kırbaç gibi çatladı. "Sana ihtiyaım vardı. Burada olmalıydın."

Kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluştı. Bakışları elime kaydı ve sustu. "Nereden buldun bunu?"

Stuart'ın bana getirdiĒi kılıca baktım. O kadar dalgındım ki, şimdiye kadar kılıca bakmamıştım bile. Kılıcın altın yaldızlı, ince oymalı bir kabzası ve uyluĒum kadar geniş, altın parşömen işlemeli, ışıltılı bir oniks bıaĒı vardı.

Gerçek bir sanat eseriydi ve onu ilk kez görmüyordum.

"Alevler adına," diye nefes aldım, "bu imgelemimizdeki kılıç. Savaş alanında tuttuĒum kılıç."

Daha yakından incelemek için kaldırdım. BıaĒın zerindeki narin telkari bir desene benziyordu; tanıdığım bir dilde olmasa da neredeyse kelimelere benziyordu. Girdaplar ve çizgiler, merkeze gömülü cam gibi bir diskin etrafında dolanıyordu, o kadar karanlıktı ki neredeyse siyahtı ama dumanlı bir i parıltı yayıyordu.

"Nereden geldi bu?" Luther sordu.

"Arşivler. Muhafızlar bunun Kindred'a ait olduĒunu söyledi." Bıçak yumuşak, gümüşi bir parıltıyla titreşirken enerjisi tenimi ısıttı.

"Sanırım artık sana ait olması gerekiyor."

Kaşlarımı attım. Aıklayamadığım bir şekilde *benimmiş* gibi hissediyordum. Onu bırakma düşüncesi igdlerimin protesto tıslamasına neden oldu.

"Görünüşe göre ikimiz de yeni *mücevherler* bulduk," diye ekledi Luther alaycı bir ses tonuyla. Silahını kaldırdı; savaĒa girdiĒi sade kılıç deĒil, mücevherlerle kaplı kabzasıyla pırıl pırıl parlayan bir kılıtı bu.

Kanlı Corbois Kılıcı'nı pantolonuna silerken gözlerinde zafer parladı, sonra kınına soktu ve hiç gitmemiş gibi sırtına geçirdi.

Süslü sapın bir kez daha omzunun üzerinden ykseldiĒini görünce kalbim yerinden fırladı. Onunla dalga geçmesi, anlamını aıĒa çıkarması, onu

Babamın mezarı - kılıç yolculuğumuzun bir parçası haline gelmişti, Luther Corbois'nın gerçekte kim olduğunu ortaya çıkarmak için hayati bir adımdı.

Ancak, eski haline döndüğünü görmekten ne kadar memnun olsam da, damarlarımdaki kızgın adrenalin henüz soğumamıştı.

Şaşkın bakışlarım hırıltıya dönüştü. "Tanrıların lanetlediği bir *kılıç* için beni savaşta terk mi ettin?"

Sözlerimden yaralanmış gibi görünerek sinirlendi. "Kılıç için değil." Asmaya sarılı yumruğunu kaldırdı ve arkasındaki cesedi öne doğru çekti. "Bunu bir okula girerken yakaladım."

Daha yakından baktım. Adamın yüz hatları kanlı ve şişmişti ve gölge büyüünden oluşan bir tıkaç yüzünün alt yarısını gizliyordu.

"Henüz büyüleri ortaya çıkmamış olan küçük çocukların peşine düştü. Onlar savunmasızdı." Luther'in yumruğu seğirdi ve karanlık kordonlar daha da sıkılaşıp adamın boğazından bir nefesi sıktı. "Neyse ki *ben değilim*."

Büyüsünün çözülmesine izin verdi ve adam öksürerek yere yığıldı dudaklarından kan sızıyordu. Sonunda bana dik dik baktığında, kahverengi gözlerindeki nefret apaçık ortadaydı.

"Vance," diye tısladım, şaşırmıştım ama şaşırmamıştım. Çocukların peşinden gitmek tam da beklediğim şeydi. Kendini feda etmekle ilgili cesur bir oyun oynayabilirdi ama iş başa düştüğünde adam dibine kadar korkaktı. "Gryvern'imini seni kızartmasına izin vermeliydim."

"Ve senin adada ölmene izin vermeliydim." Odağı boğazıma kaydı. "*Seni* işaretledi *mi*? Bunu neden yapsın ki?"

"Muhtemelen öz babam olduğu içindir."

"*O sikilmiş* Auralie'nin soyundan mı geliyor?" Şaşkın bakışları yerini gülümsemeye bıraktı. "Bu, Muhafızların geri kalanını işe alma sorunlarımıza bir son verecektir."

Onun göz hizasına çömeldim. "Bu adamla neye bulaştığını bilmiyorsun, Vance."

"Alçalmışların kanının akmasını istediğini biliyorum. Bu benim için yeterince iyi." "Peki onu yenebilecek kadar güçlü olan her Türemiş öldürdüğünde, ne olacak?"

o zaman?" Luther ona ters ters baktı. "Üzerinde bir taç var, seni aptal. Onu *sana* vereceğini *mi* sanıyorsun?"

Vance'in yüzünde zekice bir düşünceye yaklaşan bir titreşim belirdi ama sonra onu bakışlarına geri döndürdü. "İkinizin tavsiyesine ihtiyacım yok. Eğer beni öldürecekseniz, bu işi bitirin."

Etrafa bakındım. Kalabalığı üzerimize çekmiştik ve hepsi kana susamış bir şekilde Vance'e bakıyordu. Eğer onu idam etmezsem, bu kitapsever barışseverler uzuvlarını vücudundan kendileri koparabilirdi.

Ama ölümlü adamın daha önceki suçlaması hâlâ düşüncelerimi rahatsız ediyordu. *Tek gördüğüm kılıcındaki ölümlü kanı ve arkanda savaşan Alçalmışlar.*

Belki savaşta öldürmeyi gerekli bir kötülük olarak isteksizce kabul edebilirdim ama yaralı bir rehineyi dizlerinin üzerinde öldürmek, en başta bu savaşı başlatan aynı türden küçük bir intikam gibi geldi. Kana kan ancak öldürecek kimse kalmadığında sona erecekti.

Vance'i Fortos'taki hapisaneye gönderilmek üzere Kraliyet'in bir mahkûmu ilan edebilirdim ama Sophos muhafızlarına bir bakışım bana onun bu şehirden asla canlı çıkamayacağını söyledi.

Peki idamın ne faydası vardı? Ophiucae ve adamlarının öldürmeye devam etmesini engellemeyecekti. En iyi ihtimalle yanımdaki bir diken yok ederdi ama en kötü ihtimalle Vance'i bir şehide dönüştürerek Muhafızları davama çekme şansımı mahvedebilirdi.

"Bana söz ver, Vance," dedim. "Gitmene izin verirsem, bu adamı geride bırakacaksın ve sen ve takipçilerin Lumnos'a geri döneceksiniz."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Elbette, Rahibe Bellator. Söz veriyorum." Dişlek, kanlı sırtışı bu boş yeminde ne kadar az dürüstlük olduğunu bana ve diğer herkese *acı verici bir şekilde gösterdi.*

Kalbim parçalanmıştı. Umutsuzca Luther'i bir kenara çekip tavsiyesini almak istiyordum ama ortadan kayboluşuyla hâlâ o kadar sarsılmıştım ki, dağılmadan gözlerine zar zor bakabiliyordum.

Güvenebileceğim tek şey bana en başından beri söylediği sözlerdi.

İçgüdülerinize güvenin Kraliçem, her şeyden önce kendinize güvenin.

Bunu söylediğine zaten pişman olmasaydı, bu onu sonsuza dek mühürleyecekti.

Vance ona doğru uzandığımda irkildi ama Luther onu sabit tuttu. Şişmiş, yaralı çenesini avuçladım -belki biraz *fazla* bastırdım ve acıdan yüzünü buruşturmasının tadını biraz *fazla* çıkardım- ve derisine iyileştirici büyü saldı.

Luther ona çok zarar vermişti; sayısız kemiği kırılmış, yan tarafına ve ayağına bıçak darbeleri almış ve bir uyluk kası tamamen kesilmişti. Kasıklarındaki yaralar özellikle dehşet vericiydi.

Bakışlarımla buluşmasını sağlamak için yüzünü kavradım. "*Kaç, Vance. Bu diyarı terk et ve bir daha asla geri dönme,*" dedim Umbros büyüyle emrederek. "*Ve Ophiucae'ye yardım etmeyi bırak.*"

Ne yazık ki bu geçici bir durumdu; Vance'in zihnini tamamen silemesem de emirlerimin etkisi birkaç gün içinde kaybolacaktı. Umarım o zamana kadar uyarılarıma kulak vermeye karar verirdi.

Olmazsa da en azından Sophos bir sonraki saldırıya hazır olacaktı.

Vance'in gözleri donuklaştı. Ayağa fırladı ve aceleyle Çevre Yolu'na doğru yola koyuldu. Etrafına bir kalkan çektim ve adaleti kendi ellerine almak için ileri atılan birkaç Alçalmış geri püskürtmek için rüzgârımı kullandım.

Etrafımda öfkeli homurtular yükseliyordu. Hâlâ saldırıya gizliden gizliye karıştığıma inanan biri varsa, bu durum ateşe benzin dökmek anlamına gelirdi.

Luther'e bakmaya cesaret edemedim ve daha kanlı bir karar verecek kadar güçlü, cesur olmadığım için hayal kırıklığına uğradığını görme riskini göze alamadım. Vance'i yakalamak için hayatını tehlikeye atmıştı ve ben gitmesine izin vermiştim.

Vance çayırların arasında bir zerreye dönüşürken kaşlarım çatıldı. Kaçan ayak seslerinin tekrarlayan ritmi uzaklaşmak yerine daha da yakınlaşıyor gibiydi.

Nedenini çok geç anladım.

"Gryvern!" diye bağırdı biri.

Luther kılıcını çekip yanıma doğru ilerlerken muhafızlar bağırarak siper aldılar ve kalkanları tekrar yerine geçti.

"Bekle," dedim gözlerimi kısarak yaklaşan forma bakarak. "Bu Doriel'in gryvern'i."

Vexes zayıf, bitkin bir miyavlama çıkardı. Son anda kanatları kırıldı ve caddeye düşerken yan tarafına doğru gevşekçe düştü.

Gryvern'in çarpmasıyla yeryüzü gürledi ve iki Alçalmış binicisi yere yuvarlandı. Tanrılara şükürler olsun ki ilki Doriel'di, yara bere içindeydi ama yara almamıştı. İkincisi ise bir kadındı; bilinci yerinde değildi, ağır yaralıydı, büyü tükenmişti ama neyse ki hayattaydı. Onu iyileştirme büyüyle onarırken, gözleri iki mavi-yeşil Meros irisini ortaya çıkarmak için açıldı.

Onlarla birlikte giden Faunos'un soyundan gelen kişi hiçbir yerde bulunamamıştı.

Yaralarını iyileştirmek için Vexes'in üzerine bir el daha koydum, sonra Doriel'e döndüm. "Ne oldu?"

Gryvern'lerinin yanına çömelip başını kucaklarına çektiler ve ağzını okşadılar. "Planın işe yarıyordu. Sonra kalkanımı aştı ve Brion'u yere düşürdü. Ona ulaşmaya çalıştık..." Doriel ürperdi ve sustu. Arkalarında Meroslu kadın gözyaşlarına boğuldu.

Göğsümde çok tanıdık bir suçluluk duygusu vardı. Ellerimde daha fazla kan.

Ayaklarımın dibinde daha fazla ceset var.

"Ophiucae Montios'a döndü mü?" Luther sordu.

Başını sallarken Doriel'in yüzü ciddiydi, allık rengi gözleri yavaşça gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Boğazım karıncalanmaya başladı.

Uzakta, sırtındaki adam bulutların arasında parıldayan bir yıldız olan başka bir gryvern yaklaştı. Aurası öncekinden çok daha zayıftı ama tükenmiş olsa bile gücü şaşırtıcıydı.

O yaklaştıkça kulaklarımda bir kalp atışı gümbürdedi. Benim mi yoksa *onun mu* olduğundan emin değildim.

Ophiucae hızını yavaşlattı, gryvern'i alçaldı. Pençeleri kaldırım taşlarına takırdarken sokağa yumuşak bir iniş yaptı.

İlerledim ve şehrin muhafızlarını ve sakinlerini uzaklaştırmak için arkamda bir kalkan kaldırdım, ancak kendimi açıkta bıraktım.

"Diem," diye uyardı

Luther. Sessizce başımı

salladım.

Ophiucae'nin duman karası bakışları Doriel ve Vexes'e yöneldi, sonra tekrar bana döndü. "Çekil yolumdan."

Çenemi kaldırdım. Kılıcımı kaldırmamak için tüm içgüdülerimle ve ellerimdeki altın kabzanın hevesli tınısıyla savaşmak zorunda kaldım.

"Size söyledim, bu insanlar benim korumam altında." Sesim sadece onun duyabileceği şekilde alçaldı. "Seninle savaşmak istemiyorum. Ama mecbur kalırsam yaparım."

Gözlerinde ürpertici bir öfke çalkalanıyordu. "Ölümlüler nerede?" "Onları Montios'taki kampınıza geri gönderdim."

"*Bu Montios değil,*" diye gürledi.

Öne doğru sarsıldı, avuç içleri bana dönüktü, kollarındaki kaslar titriyordu. Büyüsü havada çatırdadı ve tıpkı kaderimi tartışırkenki kararsızlığını hissettiğim gibi, büyüünün içinde dolaşan şiddetli, kötü niyetli enerjiyi hissettim.

Birden yapbozun bir parçası yerine oturdu. Fortos'tan beri mücadele ettiğim soğuk, boş hissizliğin farkına vardım, içten gelen bir anlayışla.

Teslim oldum ve onu kucakladım, insanlığı kemiklerimden temizlemesine izin verdim. Ophiucae'nin varlığında, nefes almak kadar doğal geliyordu. Ölüm kadar kaçınılmaz.

Çünkü başından beri *ondan* gelmişti.

O soğuk, çelik gibi gözler, benimkilerin aynası gibi, öldürmekten pişmanlık duymuyordu, merhamet duymuyordu, pişmanlık duymuyordu. Sadece istediği için, sadece yapabileceğini bilmek onu memnun ettiği için öldürüyordu.

Ve istesem de istemesem de, bunun bir parçası benim içimde de yaşıyordu.

Belki de gözlerimde gördü ya da düşüncelerimde okudu, ama sanki kelimeleri yüksek sesle söylemişim gibi sinsi ve bilerek gülümsedi.

"Bunun için seni öldürebilirim," diye alay etti.

Boş uçurumda, umurumda olmadığını fark ettim. Ondan korkmuyordum, ölümden de korkmuyordum. Hiçbir şeyden korkmuyordum.

Hiçbir şey *hissetmedim*.

"Hissedebilirsin," diye kabul ettim.

Gülümsemesi daha da kıvrıldı. "Belki de yapmalıyım."

Parmakları kıpırdadı, kötücül büyüsi tehditkâr bir şekilde yaklaşıyordu.

Parıldayan bir örtü önümde yükselip tenime koruyucu bir şekilde sürtündüğünde şaşkınlıkla göz kırptım, tanıdık aurası beni rahatlatıyor, cesaretlendiriyordu. Beni seviyordu. Bana kim olduğumu hatırlatıyordu.

Ve bana kimin için yaşamam gerektiğini hatırlattı.

Luther.

Ophiucae da bunu biliyordu. Gözlerini omzumun üzerinden ayırdı ve başını yırtıcı bir şekilde eğdi. "Demek kızımın bir talibi var," diye tısladı. "Belki de senin eline layık olup olmadığını öğrenmeliyim."

Buz gibi uyuşmuş ruhum paramparça oldu.

Korku -daha önce hiç bilmediğim bir dehşet- Luther'in sevgisinin topraklayıcı sıcaklığıyla birlikte içime aktı.

İnsanlığımı kaybedebilirdim ama onu kaybetmeye dayanamazdım.

Parmaklarım kılıcımın kabzasını sıktı. "Eğer ona zarar verirsen, ben..."

Cümlemi bitiremedim. Böyle bir adam varken, tehditlerim durumu daha da kötüleştirebilirdi. Ve Ophiucae büyülerime bağışık olduğu için, iş o noktaya gelirse Luther'i koruyup koruyamayacağımı gerçekten bilmiyordum.

"*Lütfen*," diye fısıldadım.

Ophiucae'nin odağı tekrar bana döndü. Acı verici uzunlukta bir an boyunca hiç konuşmadı. Sadece o ölü, gölgeli gözleriyle beni sabitledi.

"Cömert olabilirim kızım. Bağışlayıcı olabilirim." Parmakları kıvrıldı ve boynumdaki iz acı verici, boğucu bir sıcaklıkla alevlendi. "Ama bana itaatsizlik edilmeyecek. Bana iki kez vurdun. Üçüncü kez yaparsan

korumam sona erer."

Eli yanına düştü ve ben dizlerimin üzerine çöktüm. Gryvern'i bir ulumayla boynunu kaldırdı, sonra kalçalarının üzerine düştü ve havaya fırladı.

Şehrin etrafında döndüler ve sonra gittiler.

ChapTer

ALTI-NİNE

"Şehrimi kurtardığın için sana teşekkür borçluyum," dedi Doriel yanımda yürürken. Teller'ın güvende olduğunu teyit ettikten sonra, onlara katılarak

ve hayatta kalanları kontrol edin.

"Övgüyü hak etmiyorum," dedim. "Ophiucae'yi uzaklaştırmak için hayatını riske attın ve muhafızların burada cesurca savaştı."

Gülümsemelerinde bir parça gurur vardı. "Henüz onlarla konuşma fırsatım olmadı ama kayıplarımızın az olduğunu görmekten mutluyum. Sanırım bunun için de size teşekkür borçluyum."

Dilimi tuttum. Doriel, Vance ve hayatta kalan asillerle yaptığım şeyin tüm hikâyesini öğrendiğinde o kadar da minnettar olmayabilirdi.

"Gönderdiğim askerleri geri çağırması için Umbros'a bir haberci şahin gönderdim," dediler.

"Güzel. Ophiucae'nin dönme ihtimaline karşı onlar gelene kadar kalacağım."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Doriel yüzünü buruşturdu. "Bir Kraliyet olarak, halkımı tek başıma güvende tutamayacağımı kabul etmek kolay bir şey değil."

"Biliyorsunuz, vatandaşlarınızın çoğu da savaşa katıldı. Burayı ne kadar önemsediklerini görebiliyorum. Burayı savunmak için ölmeye hazırlar."

"Ölümlüler bile," diye ekledi Luther bir adım gerimizden. "İsyancıların onlara zarar vermeyeceğini anladıklarında, birkaçı Soydan gelen komşularını korumak için dışarı çıktı."

Gözlerimiz buluştu ve Luther'in dudakları her zamanki ince, gizli gülümsemesiyle kıvrıldı. Kalbim, onu bir daha asla göremeyebileceğimi hatırlatan acı verici bir anıyla sıkıştı.

"Emarion'da ölümlülerin ve Alçalmışların birbirlerine karşı değil de birbirleri için savaşacakları pek fazla yer yok," diye itiraf ettim.

"Onları korumak için sandığınızdan daha fazlasını yaptınız."

Doriel'in kaşları kalktı. "Yani artık ölümlüleri buraya sadece onları öldürmek için getirdiğimize inanmıyor musun?"

İçim burkuldu. "Sana bir özür borçluyum. Kardeşimle konuştum. Hâlâ endişelerim var ama şimdi anlıyorum ki hikâyede bildiğimden daha fazlası varmış."

"Sanırım suçlamalarım için ben de size aynı özrü borçluyum." Bakışları kısa bir süre başımın üzerinde gezindi. "Sende de düşündüğünden fazlası varmış."

Kaslarım gerildi. Ophiucae tacımı benden çıkardıktan sonra saklamayı unutmuştum. Lumnos Tacı'nın neye benzemesi *gerektiğini* bilen biri varsa o da Doriel'di.

Ellerini arkalarında kenetlediler. "Haberci gönderiyorum şahinleri bu akşam Crowns'a göndereceğiz."

"İyi fikir," dedim parlak bir sesle, sinirlerimi gizlemeye çalışarak. "Daha fazla saldırıya karşı tetikte olmalıyız."

"Gönderdiğim mesaj saldırıyla ilgili değil. *Seninle* ilgili."

Kıpırdamadan durdum. "Bir uyarı mı?"

"Bir çağrı." Bana döndüler. "Taç giyme törenini tamamlamak için. Bu adam peşimizdeyken, Dövme büyüünün bozulmaya devam etmesine izin vermek çok büyük bir risk. Kraliyet'in istediğiniz affı kabul edeceğine söz veremem ama en azından davanızı anlatma şansınız olacak."

"Peki benim lehime oy kullanacak mısınız?" Tereddütle sordum.

Yavaşça başlarını salladılar. "Edeceğim. Meros'u da ikna etmeye çalışacağım." "Doriel, çok teşekkür ederim. Gerçekten. I-"

"Bana henüz teşekkür etme. Bir şartım var." Yüz ifadeleri sertleşti. "Sana bir soru soracağım Diem, eğer bana doğruyu söylediğine inanmazsam teklifimi geri çekeceğim ve benden oy alamayacaksın. *Asla*." Aramızdaki gerilim yeniden yükseldi. "Montios ve Fortos'a şahinler gönderirsem... bu mesajlar Krallarına ulaşmaz, değil mi?"

Omuzlarım bir iç çekişle düştü. "Hayır. Yapmayacaklar."

Bakışları yine başımın üzerinde yükseldi. "Ama taçları ayinde olacak, değil mi?"

Yutkundum. Başımı salladım. "Yapacak."

Doriel derin bir nefes verdi. "Kutsanmış Kindred, bu nasıl mümkün olabilir?"

Üç Kraliyet. Fortos'un ise hiç Kraliçesi olmadı."

"Ben de bilmiyorum. Onları istemiyorum bile. Ölmeden yapabilseydim üçünü de geri verirdim."

Yalancı, diye fısıldadı vicdanım.

"Merak ediyorum..." Doriel bana bakarken içimde bir şüphe belirdi. "Eğer büyüü özümseyebiliyorsan, belki Taçları da bu şekilde çalmışsındır."

"Taçlar çalınmadı," diye araya girdi Luther. "Kutsal Ana Lumnos bana Diem'e Kraliçem olarak hizmet etmemi söyledi. Kutsanmış Fortos Kral aracılığıyla konuştuğunda ben de oradaydım. İlk kez bir Kraliçe seçtiğini kabul etti. Kutsanmış Montios da merhum Kral aracılığıyla Diem'e bir mesaj bıraktı." Gözlerini Doriel'e dikti. "O taçlar Diem'e ait. Kindred onu seçti."

Düşünceli bir ifadeyle ağızlarını ovuşturdular. "Ama neden? Neden? Kindred dokuz Tacı tam da bu nedenle yarattı; herhangi bir kişinin çok güçlü olmasını engellemek için."

"Belki de Kraliyetlerin kıtaya neler yaptığını gördüler ve size olan inançlarını kaybettiler."

Doriel tereddüt etti. "Ben ne yaptım ki?"

Luther sinsice yaklaştı, tehditkâr gücü teninden dalga dalga yayılıyordu. "Kutsal kitabın her kelimesini ezberlediğini biliyorum, Doriel. Söyle bana, Kutsanmış Akrabalar Kraliyetlere ölümlüleri sürgün etmelerini mi emretti, yoksa onları korumalarını mı?" Doriel konuşmak için ağzını açtı ve Luther homurdanarak sözünü kesti. "Kraliçem birleştirmek istiyor. Geri kalanınız ise sadece bölmek istiyor. Belki de Kindred sizin sapkınlığınızdan bıkmıştır."

Dudaklarımı büzdüm, Prensimin beni savunmak için bu kadar güçlü bir şekilde gelmesiyle kanımda kıvılcımlanan sıcaklığı düşünmemeye çalıştım.

Hayatımda belki de ilk kez diplomasiyi tercih ederek, "Sophos, Doriel'in yerine Kraliyet'e geçmemeyi seçti," dedim. "Elbette bu Kindred'in birlikte çalışmamızı istediği anlamına geliyor."

Doriel ceketini bir hışımla düzeltti. "Evet. Kesinlikle. Ve sana yardım etmeyi kabul ettim, değil mi?"

"Çok minnettarız. Değil mi Prens?" Luther'e sert bir bakış fırlattım, o da ters ters bakıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İki gün içinde bir ayın düzenlenmesi için çağrıda bulunacağım," dedi Doriel. "Muhafızların Coeurîle'e girmemize izin vermelerini sağlamak için annene haber verir misin?"

"Yapacağım," diye yalan söyledim. Geçici ittifak bir yana, Doriel'in gönderdiğim herhangi bir mesajı takip etmeyeceğine güvenmiyordum. Planımızın kendi payına düşen kısmını kendi başımıza gerçekleştirmesini ummak zorundaydım.

"Doriel, başka bir şey daha var..." Başımı eğdim. "Savaştan hemen önce

'kayıp diyar' hakkında bir yorum yapmıştın."

Dudakları ince, soluk bir çizgide birleşti. "Öyle mi yaptım?"

"Ve bu sembolü daha önce gördüğünü biliyorum," dedim boynumdaki işarete dokunarak. "Umbros büyümle yalanını hissedebiliyordum."

Yüzleri kızardı. "Bu bilgi son *derece* gizlidir, bizzat Kutsal Babamızın emridir. Diğer Kraliyetler bile bunu bilmiyor."

"Bir istisna yap," diye yalvardım. "Eğer Ophiucae'yi yeneceksem, her şeyi bilmem gerek."

Kaşlarını çattdılar, sonra kalabalık sokaklara baktılar ve takip etmeleri için çenelerini salladılar. Doriel beni sessiz bir köşeye götürürken Luther geri çekildi.

"Çok az şey biliyorum ve gerçek bu," diye başladılar, sesleri kısıktı. "Tüm kayıtlar yok edildi. Sadece Kraliyet'ten Kraliyet'e aktarılanları ve araştırmalarımnda bulduğum birkaç detayı biliyorum."

"*Neyin* kayıtları?"

Yüzleri ciddileşti. "Onuncu Kindred."

Buz gibi bir şok dalgası üzerime sıçradı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, tüm duyularım alarma geçti, sanki vücudum bir şekilde sadece bu gerçeği *bilmenin bile büyük bir* tehlike olduğunu biliyordu.

"Başka bir Kindred daha mı vardı?" Ben sordum.

"En küçüğü, bir erkek kardeş. Sophos ile Montios arasında bir tacı ve kendine ait bir diyarı vardı ama ilk Dövme'den birkaç yıl sonra öldü. Geriye kalan dokuz Kindred büyüü yeniden yaptı ve o toprakları Montios'a tahsis etti."

"Unutulmuş Topraklar," diye mırıldandım. "Bu yüzden Dövme büyüü buraya ait değilmiş gibi geldi."

Doriel başını salladı. "Kindred Tapınağı'ndaki portalını yıktılar ve kıtanın tüm haritalarını yeniden çizdirdiler. Ona atıfta bulunan her şey yakıldı ya da yeniden yazıldı. Gryvern'ini bile öldürmeye çalıştılar ama kaçıp saklandı."

"Bunu neden yapsınlar ki? Neden tacının varislerine geçmesine izin vermediler?" "Tacını miras alacak bir çocuğu olmadığına inanıyorlardı."

Doriel'in gözleri

üzerimde dolaştı. "Görünüşe göre yanılmışlar."

Bir adım geriye sendeledim. "Onuncu Kindred'den geldiğimi mi düşünüyorsun?"

"Ophiucae açıkça yaptı. Onuncu Taç'a ve gryvern'e sahip olabilmesinin tek yolu bu. Ve onun mührü, yıldız - onu gördüğüm diğer tek yer, bir zamanlar onuncu geçidin bulunduğu Kindred Tapınağı'ndaki bir oyma. Ve eğer sen onun kızıysan..."

Düşüncelerim karmakarışık, yönsüz bir kargaşa içinde patlarken sırtımı duvara yasladım. "Onuncu Kindred... onun adını biliyor musun?"

Doriel huzursuzca kıpırdandı. "Ona Omnos diyorlardı."

Bu isim tanrılığımıza bir şimşek gibi çaktı. Çılgınca sarsıldı, korkudan titredi ve saygıyla diz çöktü. Vücudumu baş döndürücü, istekli bir güçle doldurmak için şişti, sonra kemirici bir korkuyla küçüldü. Bu sarsıntı başımı döndürdü.

"İsmi tanıdın mı?" Doriel sordu.

"Hayır," dedim, boğuk ve nefessiz. "Ama sanırım tanrısallığımı biliyor."

Sanki benim tepkim bunu doğruluyormuş gibi başlarını salladılar. "Dövme büyüsünde onuncu diyarın izlerinin kalmasının nedeni bu olmalı. Eğer Ophiucae Omnos'un Tacı ile saklanıyor olsaydı, Dövme büyüsünün yeniden yapılması tamamen başarılı olmazdı. Bu da ikinizin de neden bu kadar güçlü olduğunuzu açıklıyor, çünkü sadece ikiniz varsınız." Durakladılar. "Bildiğimiz kadarıyla iki kişi."

Bir yerlerde benim gibi gölgelerde saklanan başkalarının da olabileceği ihtimaliyle titredim.

"Omnos nasıl öldü?" diye sordum. "Ben... Ben emin değilim."

Umbros büyüm karıncalandı. "*Doriel*," diye uyardım.

İç çektiler. "Sadece teorilerim var. Dövme'den sonra Kindred'in ölümlüleri korumak için büyük bir kişisel fedakârlık yaptığına dair referanslar var. Detaylar tarihte kayboldu, ancak yıllar içinde bazı Sophos Taçları bu fedakârlığın Omnos olduğunu düşündü."

Tereddüt ettim. "Kindred'ın kendi kardeşini öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Eş edinmeyen tek Kindred oydu, bu yüzden diğerleri gibi ölümsüzlüğünden asla vazgeçmedi. Sonsuza dek yaşayabilirdi. Ve eğer büyüye karşı bağıışıklığı olsaydı ve *onların büyüsünü* de çalabilseydi..." Doriel'in bakışları temkinli bir şekilde bana kaydı. "Bunun Kindred'leri bile nasıl korkutabileceğini anlayabiliyorum. Belki de onlar gittikten sonra yapabileceklerinden korkuyorlardır."

"Omnos'un çocuğu olduğunu kimse bilmiyorsa, Ophiucae nasıl oldu da Coeurîle'de hapsedildi?" Onlara sert bir bakış attım. "Senin de bu konuda bir şeyler bildiğini biliyorum."

Doriel yakalandığı için yüzünü buruşturdu. "Düşündüğünden daha az şey biliyorum. Sadece bir ipucu, adanın haritası ve gizli kapıyı işaretleyen bir not.

hiçbir sebeple açılmamalı. Kan Savaşı'ndan hemen sonrasına tarihleniyor - o sıralarda hapsedilmiş olmalı."

Tanrılar... Ophiucae sadece yıllardır o hücrede değildi. *Yüzyıllardır* oradaydı.

"Montios Kralı ve Umbros Kraliçesi Kan Savaşı sırasında hayattaydı. Onlardan hiç ayrıntı istemediniz mi?"

"Elbette konuştum ama Umbros benimle konuşmayı reddediyor. Montios kimseyle konuşmayı reddetti."

İçimde alev alev bir öfke parıltısı yandı. İkisinin de efendimi biliyor gibi görünmesine şaşmamalı, onu hapsedenler onlardı.

"Neden diğer Crown'lara söylemedin?"

"Bilmeleri gerektiğini düşünmedim. Taçların bile Coeurîle'de ayınler dışında bulunmasına izin verilmez."

"Evet, *Kraliyet'in* kendini kuralların üstünde görebileceğini kim tahmin edebilirdi ki?" Doriel'in sinirli bakışlarını üzerime çekerek acı bir şekilde söyledim. "Harita onun neden hapsedildiğini açıklıyor mu?"

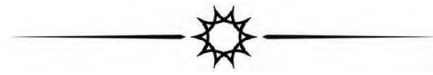
"Hayır. Kraliyet onu bir şekilde keşfetmiş olmalı. Belki de çok güçlü olacağından korktular, bu yüzden onu büyüsünün olmadığı adaya çektiler, sonra da Omnos'un soyunun onunla birlikte öleceği umuduyla onu orada hapsedtiler."

Dişlerimi sıkarak öfkemi bastırmaya çalıştım. Ophiucae, tıpkı Lumnos'taki yarı ölümlü çocuklar gibi, tek suçu kanı olduğu için ölüme mahkûm edilmişti.

Ne pahasına olursa olsun intikam alma dürtüsüne giderek daha fazla sempati duymaya başlıyordum.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Doriel ve bu kez yalan söylemiyordu.

gehirdeki yürüyüşümüzü bitirdiğimizde Luther ve Doriel savaşı ve yeni bir saldırıya karşı diyarı güçlendirme yolları üzerine konuşarak geçici bir barışı yaptılar.

Hiçbirini duymadım, yardımcı olamayacak kadar düşüncelerimin içinde sürükleniyordum. Kaçamak bakışlarından anladığım kadarıyla, alışılmadık sessizliğim onları

İkisi de tedirgindi, ama ne dürttüler ne de arkalarına düştüğümde yavaşladılar, belki de alana ihtiyacım olduğunu hissettiler.

Omnos.

Omnos.

İsim beynimde dönüp durdu.

Diğer Kindred'ların isimlerine hiç tepki vermemiştim. Kızgınlık belki, en iyi ihtimalle hayranlık ama *böylesi hiç olmamıştı*. Bu isim sanki bana aitmiş, etime yazılmış gibiydi. Savaşta hissettiğim soğuk boşluğu çağırıyor, onu yüzeye doğru yönlendiriyordu.

Bağımsız ruhum onu yakmak ve üzerimdeki etkisinden kurtulmak için yanıp tutuşuyordu. Ama başka bir yanımda onu kucaklamak, tamamen teslim olmak ve gücünün beni bütünüyle yutmasına izin vermek istiyordu.

Bu içgüdü beni korkutsa da, bunu yaparsam neler olabileceğini merak etmeden duramıyordum.

"Diem?" diye seslendi bir ses.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Stuart'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm. Fırtınalı düşüncelerimi uzaklaştırmak için başımı salladım.

"Savaş sırasında yaptıklarınız için size teşekkür etme fırsatım olmadı," dedim ona. "Senin yardımın olmasaydı, hayatta kalabileceğimizden emin değilim."

O kadar parlak bir şekilde gülümsedi ki neredeyse parlıyordu. "Seni dövüşürken izlemek bir onurdu. Çok cesur, çok güçlü, çok yetenekli ve çok... çok..." Yakınına eğildiğinde sesi nefes nefese çıkmıştı. "Çok güzeldin."

"Ve çoktan konuşuldu," diye kestirip attı Luther. Görünmez de olabilirdi -Stuart'ın aÇk dolu bakıÇları hiç kıpırdamadı. Luther homurdandı ve bir kolunu omuzlarımın üzerinde sahiplenici bir şekilde salladı. "*Benim* tarafımdan. Onun Prensi."

Luther'in kolunu silktim -derin, mutsuz homurdanmasını duydum- ve Çocuğun yanağına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildi. "Teşekkür ederim Stuart. Sen de çok yakışıklısın."

Zavallı Stuart bayılacak gibi görünüyordu, Luther da öyle. Hangisinin beni kapıp kaçmaya daha hevesli olduğundan emin değildim.

Doriel elimle işaret ederek, "Stuart o kılıcı arşivlere geri götürebilir," dedi.

Tanrı taşı geniş kılıca baktım. Gördüklerimle aynı olduğunu fark ettiğimden beri uğuldayan altın kabzasını elimden bırakmamıştım.

Luther, "Majesteleri onu şimdilik saklamalı," diye ısrar etti. "Ophiucae geri gelirse ona ihtiyacı olacak."

Doriel bu öneri karşısında hasta görünüyordu. "Onun yerine birini bulacağız.

Ölümlüleri geride birkaç tanrı taşı kılıç bıraktı."

"Hiçbiri ona layık değil."

Doriel burnunu çekti. "O kılıç Kindred döneminden kalma en önemli eserlerimizden biri. Paha biçilmez bir kalıntı. Bir müzeye ait."

"O benim Kraliçemin eline ait. Kılıçlar kullanılmak içindir, kullanılmak için değil-" "Sorun değil," diye ağzımdan kaçırdım.

Kalbim sıkıştı. Bu kılıcı kullanmam gerektiğini ruhumun en derin yerlerinde hissetmeme rağmen, taç giyme törenimden önce Doriel'i kızdırma riskini göze alamazdım. Kılıca giden yolu başka bir gün bulmam gerekecekti.

Kınına soktum ve uzattım. Stuart ona uzandığında içgüdüsel olarak elimi sıktım. Çenemi sıkarak ve o çekip almadan önce her parmağımı açmaya zorlamak zorunda kaldım.

Stuart, "İstedğin gibi tanrı taşı yarısı olan herkesi topladım," dedi. "Ve istediğin otları ve malzemeleri de."

"Gerçekten onları iyileştirebileceğini düşünüyor musun?" Doriel sordu. "Kindred'ler hayatta olduğundan beri tanrı taşına bir çare arıyoruz."

"Hepsi değil," diye itiraf ettim. "Ama lapamın daha önce işe yaradığını görmüştüm, bu yüzden denemeye değer."

Arboros'tan gelen her derde deva iksirden bahsetmedim. Arboros Kraliçesi'ni iki gün sonra ayinde gördüğümde bu konuda onunla yüzleşmek istedim ve yavaş hareket eden toksin o zamana kadar ölümcül hale gelmeyecekti.

Luther'in hayatını gerçekten kurtaranın Arboros iksiri olduğuna da tam olarak ikna olmamıştım.

Stuart'ı derme çatma revire kadar takip ettik ve ben lapa üzerinde çalışmaya başlarken bir avuç Sophoslu yanıma dolmuş, izlerken notlar karalıyorlardı.

Görüş alanımın kenarında Luther'in Doriel'i kenara çektiğini gördüm, başları öne eğik, sessiz bir konuşma yapıyorlardı. Biraz ileri geri konuştuktan sonra Doriel birkaç görevliye el salladı. Luther onlarla konuşmaya başladı, ifadesi anlaşılmazdı - normalde olduğu gibi kapalı değil, daha yumuşaktı. İstekliydi. O durduğunda, farklı yönlerde doğru koşmaya başladılar, birkaçı bana doğru sinsi bakışlar fırlattı.

Luther'in gözleri bana kaydı, onu izlediğimi fark edince dudakları kıvrıldı. O da bu iyiliğe karşılık verdi ve bakışlarını yavaşça, açgözlülükle vücudumdan aşağıya kaydırarak her santimimi tüm dikkatiyle inceledi. Ben tamamen

Bileklerime kadar giyiniktim, ama gözlerinin karanlık bir niyetle yanması, kendimi soyulmuş ve çıplak bırakılmış gibi hissettim.

Dikkatimi işime vermeye zorlarken kalçalarım sıkıştı. *Salyalarını akıtmayı kes, diye* azarladım kendimi. *Ona kızgınsın, hatırladın mı? Kaçtı ve seni terk etti.*

Evet, bir grup okul çocuğunu Vance'ten kurtarmak için, diye karşılık verdi vicdanım, kendi alaycı tonumla benimle dalga geçerek. *Ne cüretle bu kadar bencil olabilirdi?*

"Oh, kapa çeneni," diye mırıldandım.

"Bir şey mi dedin?" diye cıvıldadı Alçalmışlardan biri.

Kasemi işaret ettim. "Bitirdiğimi söyledim."

Karışım karşısında burnunu kırıstırdı. "Bu tarifi daha önce denedik. İşe yaramadı."

"Benim için bir kez işe yaradı."

"*Bir kez mi?*" diye tekrarladı. Hepsi aynı bıkkın bakışla birbirlerine baktılar. "Bir kez istatistiksel olarak anlamlı değildir."

"Bir sıfırdan iyidir," dedim savunmacı bir tavırla.

"Eğer bunu sadece bir kez yaptıysanız, onları kurtaranın bu olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Başka herhangi bir faktör de olabilirdi."

Bir diğeri başını salladı. "Aynı tedaviyle en az iki kez iyileştirmeniz gerekir. İşte o zaman orada bir şey olduğunu anlarsınız."

Kaşlarımı çattım. Mantık ve prosedür hiçbir zaman benim güçlü yanlarım olmadı. Ben daha çok *hızlı koştan ve koşturan* bir kızdım.

Hepsi iç geçirdi ve defterlerini kapatıp boş gülümsemeler ve kaçmak için önemsiz bahaneler sundular.

Kaşlarımı çatarak kâseme baktım. Teknik olarak iki hastayı iyileştirmiştım ama Luther'e verdiğim lapa hiç işe yaramamıştı.

Düşündüm de, Taran'a verdiğim lapa sadece ilk yaptığımda işe yaramıştı, ikinci partide Ignios kaynağından gelen suya kadar tüm malzemeleri kullanmış olmama rağmen.

Sophos büyüsunü kullanarak Ignios'ta Taran'ın yaralarıyla ilk kez ilgilendiğim küçük evdeki anılarımı çağırdım ve her anı gizli bir ipucu bulmak için araştırdım. Tıpkı her zaman yaptığım gibi otları hazırlayışımı, sonra yine her zaman yaptığım gibi onları ezip macun haline getirişimi izledim. Sonra keten şeritlerimi kestim, tıpkı her zaman yaptığım gibi-

Aklıma bir görüntü geldi, sanki gözlerimin önünde canlanıyormuş gibi canlı ve gerçektir.

Avucum, yanlışlıkla kesildi.

Bıçağımın kenarı kıpkırmızı. Kasem, bir nokta ile lekelenmiş...

Kan.

Açıklanamaz bir telaş kapladı içimi. Gözlerim kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafı taradı -sadece Luther her zamanki gibi beni izliyordu- sonra küçük bir bıçak aldım ve ucunu bağıparmağıma bastırdım. Koyu kırmızı damlalar kâseye damladı. Aceleyle yarayı iyileştirdim ve bıçağı temizledim, sonra da kaybolana kadar karıştırdım.

Alçalmış kadına el sallayarak geri döndüm ve kâsemi uzattım. "Bence bunu denemelisiniz."

İlgisiz bir şekilde baktı. "Siz... çok nazıksınız ama bizim... başka yöntemlerimiz var." Gözlerine değmese de gülümsedi. "Daha iyileri."

"*Bunu* denemelisin," diye ısrar ettim. "Yarın kontrol ettiğinizde yaraların hiçbirinde iyileşme olmadığını görürseniz, o zaman diğer yöntemleri deneyebilirsiniz." Sahte gülümsemeye karşılık verdim. "Daha iyi olanları."

İstemeye istemeye kâseyi elimden aldı ve sanki onu atabilmek için gitmemi bekliyormuş gibi bana bakarak yanımda durdu. Kollarımı kavuşturdum ve ona sabırlı bir gülümseme fırlattım. Sonunda iç geçirdi ve diğerlerini kendisine yardım etmeleri için ikna etti.

"Bu da neydi şimdi?" Luther arkamdan fısıldadı. Onun sarhoğ edici sıcaklığı üzerime çöktü ve inatçı bir protestoyla duruşum sertleşse de, dudakları kulağımın kabuğunu sıyrırken hain boynum eğildi. "Her zaman kanını ekler miydin?"

Başımı hafifçe salladım. "Başka bir önsezi mi?"

Kısa, kayıtsız bir mırıltı çıkardım.

Parmak eklemleri omurgamın uzunluğunu takip etti, tenimi titretti ve yine de ateş gibi yaktı.

Çenem gerildi. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Beni *görmezden* geliyorsun."

Cevap vermedim.

"Pekâlâ o zaman," diye mırıldandı. "Eğer bu oyunu böyle oynamak istiyorsan."

Parmakları şefkatle saçlarımı taradı ve ensemden uzaklaştırdı. İnatçı meydan okumalarım bile kafa derimin üzerinde gezinen hazzın karıncalanmasıyla gözlerimin dalgalanmasını engelleyemedi.

"Senin dikkatini çekmek için savaşmayı umursamıyorum." Birdenbire saçlarımı avuçlayıp yüzümü kendisine doğru çevirmeye zorladığında dudaklarımdan bir nefes uçtu. "Sen her zaman benim

favori rakibim."

Hain bedenim geri çekilmeyi reddetti ve onun soluk mavi bakışlarına hapsoldu. "Kirli dövüşüyorsun," diye tısladım.

Luther sıırttı. "Senin için aşkım, *her türlü alçalmaya* razıyım."

Göğsümde dönen mutluluk hissine kaşlarımı çattım. Önce bedenim, şimdi de kalbim. Eğer öfkem bir komutan olsaydı, ordusu sinekler gibi düşerdi.

"Doriel bizi akşam yemeğine davet etti," dedi. Gözleri dudaklarıma kaydı ve ağzım kurudu. Bir asker daha öldü. "Yapmak istediğin bu mu?"

Evet tek akıllıca cevaptı. Ölümlülerin gitmesine izin verme kararımı Doriel'e açıklamam gerekiyordu. Diğer Kraliyetler hakkında daha fazla bilgi edinmek için onları araştırmam gerekiyordu. Bazı müttefikler edinmeli ve savaşıma katılmaları için daha fazla insan toplamalıydım.

"Hayır," diye nefes aldım.

"Kutsanmış Kindred'e şükürler olsun." Aniden elimi tuttu ve beni uzaklaştırdı.

"İşe yarayıp yaramadığını bana söyleyecek misin?" Son hastaya lapamı uygulamakta olan Sophos'lu kadına seslendim.

Ama Luther beni binadan **ç ı k a r ı p** şehre doğru yola koyulurken cevabını alamadım.

ChapTer

SeVenTY

"Nereye gidiyoruz?"

Luther, "Özel bir akşam yemeği ayarladım ama henüz hazır değil," dedi.

"Doriel atımızı buldu ve temizlenebilmemiz için çantalarımızı Teller'ın odasına gönderdi."

"Doriel ile yemeğe hayır diyeceğimi nereden bildin?"

"Çünkü Kraliçemi tanıyorum."

Kaşlarımı çattım, bayılsam mı yoksa hakarete mi uğrasam bilemedim.

Bizi yüksek, tirbuşon şeklindeki cam binaya götüren Teller ile buluştuk, yerçekimine meydan okuyan tasarıma aval aval bakarken karanlık ruh halim geçici olarak unutuldu. Fuayenin içinde ölümlüler ve alçalmışlar dağınık koltuklarda oturmuş, içkilerini yudumluyor ve günün dramatik olaylarını tartışıyorlardı.

Teller, şehirdeki binaların çoğunun ortak kullanımlı olduğunu ve sakinlerin farklı bir karışım sağlamak için görevlendirildiğini açıkladı. Sophos vatandaşlarından sadece araştırmalarında değil, özel zamanlarında da merak sevgisini benimsemeleri bekleniyordu. Bunu teşvik etmek için şehirdeki her mahallede komşuların kaynaşabileceği ve yeni bir şeyler öğrenebileceği müzik, tiyatro ve yemek içeren gece etkinlikleri düzenleniyordu.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama bu yer beni etkilemeye başlamıştı.

Yine de mükemmel olmaktan uzaktı. Alçalmışlar serbestçe girip çıkabilse de, şehir davetiye dışında ölümlülere kapalıydı ve ölümlülerin kıtanın en iyi okullarına girmesi yasak olduğundan, çok azının seçilme şansı vardı. Sophos'ta bile sınıflar, ölümlü çocukların Kraliyet'in bilmelerini "tehlikeli" bulduğu şeyleri öğrenmelerini önlemek için ayrılmıştı.

Her şehirde olduğu gibi, buranın da liderlerinin kabul etmeyi reddettiği keyifsiz bir bel altı vardı. Teller, diğer ölümlülerin kendisini seks ve uyuşturucunun günün her saati satıldığı karanlık sokaklara girme konusunda uyardığını itiraf etti. Bir ölümlü için buradaki yerini kaybetmek her şeyini, hatta gidecek başka güvenli bir yeri yoksa hayatını kaybetmek anlamına gelebilirdi. Pek çok kişi, Alçalmış meslektaşlarına ayak uydurmak için zihin geliştirici maddelere yöneldi, bazıları bu süreçte bağımlı hale geldi ve mahvoldu.

Burada onarılacak çok şey vardı ama aynı zamanda öğrenilecek çok şey de vardı. İtiraf etmeliyim ki, buranın neye dönüşebileceği ihtimali beni ihtiyatlı bir şekilde umutlandırdı.

"Burada yaşadığına inanamıyorum," dedim Teller'ın özel süitinde dolaşırken. Neredeyse Lumnos sarayı kadar lüks ve fütüristik mekanizmalarla doluydu. "Seni eve dönmeye ikna etmek düşündüğümünden daha zor olacak."

Teller yüksek sesle inledi. "Diem, ben-"

"Bunu taç giydikten sonra tartışırız." "O zaman da duygularım değişmeyecek."

Omuz silktim. "Göreceğiz bakalım. Annemle konuşmadan bir karar vermene izin vermiyorum."

"Annem de fikrimi değiştirmeyecek." Ellerini ceplerine sokarak yere baktı. "Ben burada mutluyum."

"Yalancı."

Kaşlarını çattı. "Yalan söylemiyorum. Buranın ne kadar harika olduğunu görüyorsunuz."

"Öyle ve belki de burada mutlu olabilirdin... *eğer* Lily ile hiç tanışmamış olsaydın." Teller yüzünü buruşturdu. Ona sempatik bir bakış attım ve elimi kalbinin üzerine koydum. "Ama tanıştın Tel. Onu sevdin. Ve şimdi bunun nasıl sona ereceğinden korkuyorsun, bu yüzden kaçıyorsun."

"Bellator ailesinin bir özelliği," dedi Luther nefesinin altında.

Teller ve ben ona kaşlarımızı çattık. Teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Korkmuyorum, D," dedi Teller. "Sadece gerçeği kabul ediyorum. Seviyorum

Lily, ama o benim ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyor."

"Bu seçimi kendi başına yapmayı *hak* ediyor," dedim.

Luther'in kolu belime dolanarak beni kardeşimden uzaklaştırdı ve göğsüne yasladı. "Tüm saygımla, Kraliçem, kardeşinizi rahat bırakın."

"*Teşekkür ederim*," diye homurdandı Teller.

Öfkeyle baktım ve Luther'i geri itmeye çalıştım ama beni sıkıca kavradı.

Nafile ırpınışlarımaya sıcaak bir şekilde gülümsedi. "Birini gerçekten sevdiğinde, yoluna ne çıkarsa çıksın ona tutunur ve asla bırakmazsın. Eğer kardeşin kız kardeşimle birlikte olmak için cehenneme kadar savaşmak istemiyorsa, o zaman haklı - onu hak etmiyor." Ağzını benimkine götürdü ve itirazlarımı tutkulu, sahiplenici bir öpücükle susturdu.

Teller ağır, umutsuz bir i çekti ama Luther'in elleri kıvrımlarımda gezinmeye bağlayınca burnu kırığtı, kasveti tiksintiye dnğt. "İkinizi yalnız bırakayım."

Uzaklağmak için hamle yaptım ve Luther'ın eli baçımın arkasını kavradı, diliyle ağzımı dağlarken beni yerimde tuttu. Beni, hem Teller'a hem de bana kanıtlamak istediği bir Ėey olan bir adam gibi öptü.

Teller inledi ve çantamızı tekmeledi. "İşte eşyalarınız. Lütfen ben yokken odamı fazla kirletmeyin."

Kapı arkasından kapandığı anda Luther beni bıraktı ve muzaffer bir sırıtışla dudaklarını yaladı.

Onu ittim. "Gtlk yapıyorsun." "Kardeşin de yle."

"Kalbi kırıldı. Bunu görmesine gerek yoktu."

"Katılmıyorum." Bana doğru yaklaştı. "Bence bir erkeğin bir kadını koşulsuz sevmesinin ve ondan ne ölümde ne de hayatta hiçbir güç tarafından koparılmamasının neye benzediğini tam olarak görmesi gerekiyor."

Düşüncelerim boşaldı.

Bunlar sıradan kelimeler değildi.

Bunlar, Alçalmışların iftleşme törenlerinde verdikleri sözlere korkunç derecede yakındı.

Sonsuza dek ve koşulsuz sevme sözü. Bu hayatta ve bir sonraki hayatta kalbinizi kayıtsız şartsız vereceğinize ve birbirinize bağlanacağınıza dair bir söz.

Parıldayan gözleri bunu doğruladı; dile getirilmemiş bir teklif. Onu bu adımı atmak istemeyebileceğim konusunda uyardıktan sonra, bana asla açıkça sormayacaktı.

Ama bunu yapabilirdi.

Benimki de öyle olursa diye, onun kalbinin hazır ve istekli olduğunu bilmemi sağladı.

Umutsuzca asık suratımı korumaya çalıştım ve yüzümü gerçekte hissetmediğim bir kaş çatma şekline soktum.

"Elimi yüzümü yıkayacağım," diye mırıldandım.

Çantamızı yerden almak için uzandım ve Luther önüme çıktı. "Bana kızgınsın."

"Tabii ki kızgınlım," dedim sertçe. "Bugün sana ihtiyacım olduğunda yoktun."

Yalancı, vicdanım tısladı.

Luther'in gözleri de bana inanmamış gibi kısıldı. Çantayı elimden kapıp bir kenara fırlattı, sonra ellerimi tutup yüzüne götürdü. "Bana ne olduğunu göster."

Sesindeki meydan okuma notası gururlu doğamı diken diken etti, hayır demem ve korkak olduğumu kanıtlamam için beni cesaretlendirdi.

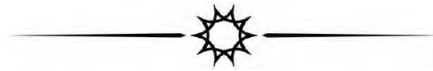
Her zamanki gibi sinirlerim tepeme çıktı.

Çenemi sıktım ve gözlerimi kapattım. Anılarım, Sophos ve Umbros büyülerinden oluşan dolambaçlı bir nehirde ona açıldı ve saldırının her ayrıntısını benim gözlerim ve duygularım aracılığıyla yeniden yaşamasını sağladı. İnatçılığım o kadar sarhoştum ki, onun ortadan kaybolmasıyla hissettiğim boğucu dehşet ve onu neredeyse kaybetmenin uyandırdığı farkındalıklar da dahil olmak üzere hiçbir şeyi geri tutmadım.

Ama en derin, en çığ düşüncelerim açığa çıktıkça, kendimi çok savunmasız, çok korkmuş hissetmeye başladım. Geri çekilmeye başladım ve beni durdurmak için bileklerimi kavradı.

"Sıra sende," dedi karanlık bir sesle. "Bak."

Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan, onun mavi-gri gözleriyle kendimi tekrar savaşın içine çektim.

KUTSAL KINDRED, o inanılmaz.

Felç olmuşum. Şaşkına dönmüştüm.

Yıllardır büyü eğitimi alan biri gibi büyü yapıyordu. Bu yeteneklerle sadece birkaç hafta, hatta bazı durumlarda birkaç gün geçirmişti ama yine de Kindred'in yeteneklerini sanki tek ve kusursuz bir güçmüş gibi kullanıyordu.

Doğru, deneyimsizliğine dair işaretler vardı. Biçiminin rafine edilmesi gerekiyordu, enerji rezervlerini çok hızlı bir şekilde tüketiyordu.

Yine de... bu kaosun içinde bile Diem'im kendini korudu.

Ve bu sadece onun büyüğü değildi. Kılıcıyla seyredilmesi gereken bir güçtü. Vuruşları kusursuz, ayak hareketleri ustaca, zamanlaması kusursuzdu. Andrei Bellator her neredeyse, kızının dönüştüğü savaşçıyı görebilmesini umuyordum. Tek zayıflığı öfkesiydi ama böyle sakin ve odaklanmış olduğu anlarda durdurulamazdı.

Teninden birkaç santim ötede süzülen tanrıtaşı bıçaklarından ürkmeydi. Onları fark ettiğinden bile emin değildim. İzlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Onu güvende tutmak için uzaklara götürmeyi arzuluyordum. Eğer yapsaydım, bunun için benden nefret ederdi. Eğer bu onu hayatta tutacaksa, onun kötü adamı olarak yaşayabilirdim.

Ama kendinden de nefret ederdi. Her ölüm için kendini suçlayacaktı ve ben buna katlanamazdım. Şu anda bile, her vuruşunu değiştirdiğini, asla öldürücü bir darbe indirmemeye özen gösterdiğini görebiliyordum.

Bunun onu zayıf yaptığını düşünüyordu. Keşke bunun onu güçlü kıldığını görmesini sağlayabilseydim.

Kahretsin, çok güçlüydü.

Ondan zaten çok şey istenmişti. Diem her yeni yükü göz devirerek ve şakayla kabul ediyordu ama ben onun gözlerinde bu yükün ağırlığını görüyordum. Onu kollarıma aldığımda yükün ağırlığı altında titrediğini hissettim.

Ama Kraliçem asla yıkılmadı.

Benim korkusuz, kararlı

Kraliçem.

Sanki bunu yapmak için doğmuş gibiydi.

Çünkü öyleydi, kendime hatırlattım.

Kutsanmış Akıbalılar'a olan güvenimi paylaşmıyor olabilirdi ama onu izlemek sadece onların kararlarına olan güvenimi güçlendirdi. Bu dünyayı gölgelerinden çıkarıp yeni ve görkemli bir ışığa götürecektir kişinin o olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım.

Keşke onun da kendine aynı güveni duymasını sağlayabilseydim.

Ruh halim bozuldu. O küçük aşk budalası Stuart birdenbire ortaya çıkmış, savaşın ortasında bile Kraliçemin kıcını süzmeye başlamıştı. Gözlerini oyup Sorae'ye ikram etmek için saklasam Diem'in beni ne kadar azarlayacağını merak ediyordum.

Onu güvende tutmak için tanrı taşı silahlarını getirmişti, bu yüzden istemeyerek de olsa yaşamasına izin vermeye karar verdim.

Adımı seslendi, sesi çok yanlış geliyordu. Geri seslendiğimde, dumanlı gözlerini duygu seli kapladı ve göğsümün ağırlığına neden oldu. Bana bir bıçak uzattı, ben de elimi salladım.

"Luther," dedi, bana o çok sevdiğim şekilde kaşlarını çatarak. Yüzünü en uygunsuz şekillerde silmek istememe neden olan.

"İnancınız olsun Kraliçem," diye takıldım. "Benim gözüm başka bir kılıçta."

Dikkatimi sokağa, beni neredeyse onun yanından alacak olan tek kollu ahmağa çevirdim.

"Vance," diye homurdandım. "Seninle bitmemiş bir işimiz var."

Pislik herif bana gülümsemeye cüret etti. Ophiucae'nin kalkanı onu çok cesur yapıyordu. Onunla Arboros'ta dövüştüğümde neredeyse altına edecekti. Yarı baygın bir Taran'ı taşıyor ve aynı anda on adamı savuşturuyor olmasaydım, o darbeyi asla indiremezdi.

"Dragonfyre," diye bağırdı biri. "Siper alın!"

Gözlerim doğruca Diem'e gitti. Ona doğru koşarken kalbim gümbür gümbür atmaya başladı; ancak bir buz duvarına çarparak durabildim. Etrafımda bir kubbe şeklinde kalınlaşarak beni olduğum yere hapsedti. Ona karşı beyaz-sıcak bir ışık patlaması yaptım ama Diem'in büyüsu erittiğim her damlayı geri getirdi.

Gücü benimkiyle boy ölçüşebilecek başka bir Türemiş'le hiç karşılaşmamıştım ama onunkinin yanına bile yaklaşamazdım. Eğer benim sihrim bir kıvılcımsa, onunki Tanrı'nın lanetlediği güneşti.

Çoğu zaman, onu serbest bırakmasını izlemek beni en çok tahrik eden şeydi, ama bunu böyle kullandığında -kendini riske atarken beni korumak için- bu beni benim bile korktuğum bir versiyonuma dönüştürdü.

Yumruklarım işe yaramaz bir şekilde buza çarparken boğazım yırtılana kadar onun adını haykırdım. Gryvern neredeyse üzerine geliyordu ve o kalkanını kaldırmamıştı. Ejderhayiyen'e karşı da bağışıklığı olduğunu mu sanıyordu?

...Lanet olsun, öyle miydi?

Onun gücü hakkında hâlâ bilmediğimiz çok şey vardı. İçgüdülerini dikkat çekiciydi ama onu sonsuza dek kaybetmek için tek bir hata yeterdi.

Kör edici ejderha ateşi sokağı kapladı ve kalbim ona ulaşamadığım için bana öfkeleni. Göğsümden kopup kendi başına ona ulaşmakla tehdit ediyordu.

Onu göremiyordum ama hissedebiliyordum. Onun büyüsu sonsuza dek benimkine seslendi. Büyüm tüm gücüyle patlarken akıl sağlığımı korumak için onun bu hissine tutundum.

Buzlu kubbe nihayet parçalandığında yaralı bir gryvern'in çığlığını duydum. Diem kırmızıya boyanmıştı, vahşi bir canavar gibi hırlarken kılıcını başının üzerinde tutuyordu. Teni efendisinininki kadar parlaktı,

Kanla karışarak onu kıpkırmızı bir hale içine aldı. Gryvern'in kaçıışını izlerken, güzel yüzü asi bir zaferle parlıyordu.

Büyüleyici görünüyordu. Ölümcül.

Fethedilemez. Bir savaş tanrıçası.

Sonsuz karanlık ve en parlak ılık. Bir kraliçeye benziyordu. Benim Kraliçem.

Anında sikim sertleşmiş ve hazır hale gelmişti. Kendimi beklemeye zorlamak -özellikle de onun da beni istediğini bilmek- ona olan arzumu doyumsuz bir canavara dönüştürmüştü. İçgüdülerim onu soymak ve tam burada, sokakta bacalarının arasına girmek için kükrüyordu.

Ama kaba, açgözlü bir sikişten daha iyisini hak ediyordu. Tapılmayı hak ediyordu.

İkisini de almasını sağladım. Bu gece.

Tam yan yolda gözden kaybolurken dikkatimi Vance'e verdim. Diem'e baktım, sakın görünüyordu. Kararlı. Doriel'e öyle buyurgan bir ses tonuyla hitap ediyordu ki Sophos Crown bile boyun eğerek başını sallıyordu.

Dragonfyre'ın geride bıraktığı dağınık ateşleri söndürmek için gölgeler fırlattım, sonra da Vance'in peşine düştüm. Ancak, onu arka yollarda takip ettikçe, Diem'in görüş alanımdan bu kadar uzaklaşmasına izin vermek beni daha çok üzüyordu. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olamamak kadar korktuğum çok az şey vardı.

Tanrı taşından ölürken bu korku beni bozmuştu. Beni ondan aldıkları için Kindred'a duyduğum öfke, annemi yüzüstü bıraktığım gibi onu da yüzüstü bıraktığım için duyduğum suçluluk, hayatım zaten kaybedilmişken Diem'in benim için kendini feda edebileceğinden duyduğum dehşet... Bunların hepsi bana zarar vermişti ve ben de bunun acısını Diem, Taran ve Alixe'den çıkarmıştım. Üçüyle de aramı düzeltmek için hâlâ önümde uzun bir yol vardı.

Tam geri dönmek üzereydim ki Vance'in parlak renkli bir binanın içine daldığını gördüm. Yaklaştım ve midem bulandı.

Bir okul. Pencerelerden görünen oyuncaklara ve büyük harflerle yazılmış alfabelere bakılırsa, küçük çocuklar için bir okul.

Güçlü bir aura sırtıma çarpınca bir adım öne doğru sendeledim. Kötü niyetli varlığını Diem'in efendisi olarak tanıdım. Onu bu kadar güçlü hissedebiliyorsam, inmiş olmalıydı - bu da Kraliçemin tehlikede olabileceği anlamına geliyordu.

Omzumun üzerinden baktım, kararsızlıkla boğuşuyordum. Ophiucae'ye karşı Diem'in kendisinin yapamayacağı hiçbir şey öneremezdim. Bunu itiraf etmek kanıma dokunsa da, bunun doğru olduğunu biliyordum.

Ve eğer Vance gözünü çocuklara diktiyse.

Diem bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdi. Ben de öyle.

Hayal kırıklığı içinde hırladım ve okul binasının kapısından içeri daldım. Vance arkasında beni karanlık bir arka odaya götüren kirli ayak izleri bırakmıştı. Gölgeyi aydınlatmak için bir ışık küresi fırlattım ve onu elinde bir kılıç tutarken buldum

-Küçük çocuklar arkasına sinmiş ağlarken kılıcımı bir öğretmenin boynuna dayadım.

"Çocukları hedef almak için savaştan saklanmak mı?" Tiksinerek dudak büktüm.

"Büyüyüp senin gibi olmalarına izin vermektense onları öldürmek daha iyi," diye karşılık verdi. "Peki ya şu öğretmen?"

"Peki ya o?"

"Gözlerine bakmaya zahmet ettin mi?"

Vance kadına baktı; etkileyici bir şekilde, boğazındaki bıçağa rağmen en ufak bir korku duymuyordu. Kadının meşe kahverengisi gözlerini fark edince yemin etti.

"Fark etmez," diye tersledi. "Alçalmışlara yardım eden ölümlüler haindir."

Gözlerim bileğinde parlayan on köşeli yıldız kaydı. "Bir Türemiş'e yardım etmek için ölümlüleri öldürüyorsun. Sanırım bu seni de bir hain yapıyor."

Yüzü kızgın ve telaşlı bir kırmızıya döndü. Kalçama baktı. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Kindred'ın başka planları vardı. Neden onu bırakıp dışarı çıkmıyorsunuz, başladığınız işi bitirip bitiremeyeceğinizi göreceğiz."

Vance kötü bir kahkaha attı. "Senin işini bitireceğim, tamam mı?" Kadını salladı. "Onu ve bu küçük Alçalmış sütyenleri bitirir bitirmez-"

Etrafındaki parıldayan bariyer titreyip düşerken zehri sessizleşti. Gözleri irileşti.

Ben vuramadan kadın yumruğunu adamın kasığına indirdi. Acı içinde hırıldayarak iki büklüm oldu, kılıcım elinden düştü.

Çocuklar inledi ve titredi, ben de görüşlerini engellemek için gözlerine bir gölge çektim - bunun nereye gittiğini hissedebiliyordum.

Kadın kılıcımı aldı, sonra Vance'i kulağından tutup sertçe büktü. Kadın onu dışarı sürüklerken bağırdı ve ben de onu takip ettim.

Sokakta.

Vance'i dizlerinin üzerine itti. "Küçük çocuklara saldırmaya nasıl cüret edersin?" diye bağırarak öfkesini tekme ve tokat yağmuruna tuttu.

Vance bir topun içine kıvrıldı. "Dur! Onlar Alçalmışlar, bunu hak ediyorlar! Bana vurmayı kes!"

Okul binasının duvarına yaslandım ve gülümsememi gizleyemeyerek kollarımı kavuşturdum.

Vance ayağa kalkmaya çalışırken, kadın kılıcımı bacağına doğru savurdu. Hantal yapısı eğitilmiş bir dövüşçü olmadığını kanıtlıyordu ama kılıç keskindi ve işini gördü. Kılıç etine batarken Vance uludu.

"Kanlarının ne olduğu kimin umurunda, seni omurgasız korkak," diye bağırdı. "Sen herhangi bir Türemiş'in olabileceği kadar kötü bir insansın."

Onu yakalamak için uzandı ve ben de kolunu ıslık kordonlarıyla bağlamak için bir parmağımı salladım. Adam yerde acı içinde çırpınırken kadın avantajını kullandı ve onu defalarca bıçakladı.

"Diem'im seni severdi," dedim ona. Topukları Vance'in bacaklarının arasında tepinirken irkildim. Tekrar tekrar. "Senden çok hoşlanırdı."

Alnındaki teri sildi ve kılıcı bana uzattı. "Onu buradan mı halledeceksin?"

"Mutlulukla," diye cevap verdim.

Kılıcımı elime aldım, sonunda elime geri döndüğünde bir zafer duygusu hissettim. Corbois Kılıcı'nı hiçbir zaman fazla önemsememiştim; Kral Ulther onu bana verip beni Corbois Hanesi'nin gelecekteki lideri olarak atadığı gün, babamın bana duyduğu küçük sevgi de sona ermişti.

Ve gizliden gizliye Diem'e katılıyordum. Utanç verici derecede şatafatlıydı.

Ama ara sıra onu, kabzasının yükseldiği omzuma hüzünle bakarken yakalıyordum. Bunun için benimle alay ettiğinde gözlerindeki ışığı özlüyordum. Eğer bu dandik kılıcı takmak onu geri kazanmamı sağlayacaksa, her şeye değirdi.

Gözlerimi kaldırdım. Gökyüzüne doğru bir ışık ve gölge sütunu yükseldi. Burada inen başka Lumnoslar da vardı ama ilkel bir seviyede bu büyü'nün ona ait olduğunu ve benim için olduğunu biliyordum.

Vance'i gölge sarmaşıklarından oluşan bir kozanın içine sardım ve arkamdan sürükledim. Onu öldürmeyi tercih ederdim - ideal olarak yavaş ve son derece acı verici bir şekilde - ama Kraliçem bunu istemezdi. Onu serbest bırakacağını zaten biliyordum. Işığa geri döndürebileceğine inanmadığı kadar karanlık bir kalp yoktu.

Bu savaşın onun umut kapasitesine neler yapabileceğinden korkuyordum. Bu yüzden, kendi karanlık kalbimin seve seve öldüreceğı Vance gibi bir pisliğın hayatını bağışlamak anlamına gelse bile, onu beslemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Kraliçeme. Merhamet etmesi için ona yalvarabilirsin." "O kaltağā bir şey için yalvarmayacağım-"

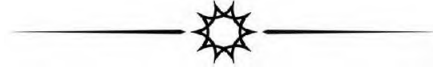
Sözleri yumruğumun yüzüne çarpmasıyla kesildi. Bencilce, kendime birkaç darbe daha vurma izni verdim, eklemlerimin altındaki kemiklerinin çıtırtısının ve derime sıçrayan kanının tadını çıkardım.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

"Ona bir daha hakaret edersen, Kraliçemin emirleri bile seni öldürmemi engellemeye yetmez." Ağzının üzerine bir parça gölge büyüsü vurarak hırıltılı tepkisini bastırdım. Diem'e canlı dönmesinin tek yolu tek bir kelime daha etmemesiydi.

Dönüşüme devam etmek için caddeye geri döndüm. Kraliçemin bana ihtiyacı vardı.

Ve ben her zaman onun çağrısına cevap verirdim.

N e f e s i m kesildi, Luther'in elinden kurtuldum ve sırtım duvara dayanana kadar geriye doğru sendeledim.

"Hâlâ bugün seni terk ettiğimi mi düşünüyorsun?" Sözlerimin ardında bıraktığı acı, ses tonunu karartmıştı.

Başımı salladım, konuşamadım. Beni sevdiğini biliyordum ama bağlılığının gücünü ve saygısının derinliğini ilk elden hissetmek...

Ve her konuda h a k l ı y d ı -nasıl hissedeceğim, ne isteyeceğim konusunda. Tüm bu zaman boyunca, tam olarak ona ihtiyacım olan yerdeydi.

Her zaman olduğu gibi. Her zaman olacağı gibi.

Bana doğru sinsice yaklaştı. "İstedığın kadar kızgın ol Diem. Beni görmezden gel. Beni uzaklaştır. Bana en kötüsünü ver. Kabul edeceğim. Aslında, *hoşuma gidiyor*. Çok kızgın olduğunda muhteşem oluyorsun. Ama beni cezalandıracaksan, en azından gerçek nedenini itiraf et."

Gözlerimi kapattım, bu kadar kaçınılmaz bir şekilde görülmeye, bu kadar tamamen bilinmeye dayanamıyordum.

"Seni *yine* kaybettiğimi sandım," diye fısıldadım güçsüzce. "Korkmaktan bıktım usandım Luther. Bazen Kindred bana neÇe veren tek Çeyi alıp uçurumdan sarkıtıyor, ben kendimi atmadan önce seni kaç kez düÇürmüÇ gibi yapacaklarını görmek için bekliyorlarmıÇ gibi geliyor."

"Beni bırakırlarsa kanatlanıp *uçarım*." Elimi tuttu ve göğsüme doğru kaldırdı, sonra avucuma metalik bir şey bastırdı - bana verdiği, üzerinde Corbois Hanesi'nin mührü olan kolye. "Ben bir anka kuşuyum, hatırladın mı? Tekrar ve tekrar dirileceğim. Senin yanına dönmek için ne kadar gerekiyorsa o kadar."

Yumruğum altın diski sıktı. İçine yerleştirdiği büyü'nün kıvılcımı tenime ılık ılık vuruyordu.

"Ayrıca..." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni çikolata yerken gördüm. Sana neşe veren *tek* şey olmaktan çok uzağım."

İçimden beklenmedik bir kahkaha koptu. Çenemi yukarı kaldırdı ve beni bir gülümsemeyele karşıladı.

"Sana başka bir şey gösterebilir miyim?" diye sordu. "Sihirle olmaz." Kalçalarımı tuttu, beni döndürdü ve odanın diğer ucuna doğru itti. "Ne kadar inanılmaz olduğunu benim gözlerimden gördün. Şimdi de kendi gözlerinle görmeni istiyorum."

Beni devasa bir aynaya götürdü, yansımam tam olarak görünüyordu. Tenim kurumuş kanla kaplanmıştı, saçlarım rüzgârla savrulmuş ve yabaniydi. Karanlık, hükmedici bir parıltı gözlerimi aydınlatıyordu. Yol boyunca yiyeceğin az olması kemiklerimi daha belirgin ve yüz hatlarımı daha keskin hale getirmişti.

Daha yaşlı görünüyordum. Daha ciddi. Dünya yorgunuydum ve gördüklerimden bıkmıştım. *Çok* yorgun görünüyordum, uykunun tek başına düzeltmeyeceği türden bir yorgunluk.

Ama aynı zamanda güçlü görünüyordum.

Tam yansımamı en son yakından incelediğim zaman Meydan Okuma'dan önceki sabahtı. O kız korkmuş ve küçüktü. Cesur bir yüz ifadesi takınmıştı ama başındaki taca layık olmadığını ve onunla birlikte gelen kaderi yerine getirmekten aciz olduğunu hissetmişti.

Ama şimdi bana bakan kadın... bir şeyler *görmüştü*. Düşmanlar ve müttefikler edinmiş, savaşlardan, kan dökülmesinden ve neredeyse kesin ölümden kurtulmuştu. Hem büyü'sünü hem de tacını kullanmayı öğrenmişti. Krallar ve Kraliçelerle yüzleşmiş ve tanrılarla pazarlık etmişti.

Aşık olmuştu. Umutsuzca, delice aşık olmuştu.

Kim ve ne olduğunu inkâr etmeyi bırakmıştı. Belki de hiçbir şey onu bundan daha fazla güçlendirmemişti.

Bu kadın hayatta kalan biriydi. Savaşabilirdi. Dayanabilirdi.

Ve bir savaşı kazanabilirdi.

Hâlâ Taçlarımı istediğimi söyleyemezdim ama diğerleriyle tanıştıktan ve halklarını ne kadar derinden hayal kırıklığına uğrattıklarını gördükten sonra artık kendimi değersiz hissetmiyordum. Bir Tacın ne olabileceğini kanıtlamak için ilham aldım.

"Onu görüyor musun?" Luther sordu. "Sevdiğim kadını mı?" Çenem yukarı kalktı.

"Sanırım sonunda anladım."

ChapTer

SeVenTY-One

L uther elimi tuttu ve beni daha önce gördüklerime hiç benzemeyen bir tuvalete götürdü. Bir dizi cam kapı, mozaikle kaplı küçük bir köşeye açılıyordu.

Rengârenk kil kiremitlerden ve su dolu bir tavandan oluşan bu oda beni denizin altında hissettirdi. Kiremitler arkadan aydınlanıyor, suyun dalgalı yansımada hafifçe dalgalanan bir gökkuşağı ışıltısıyla odayı aydınlatıyordu.

Kapıları açıp bir kolu çevirdiğinde, toplu iğne büyüklüğündeki yüzlerce musluktan buharlı su yağıyor ve odayı bana şafak vaktindeki keskin bir esintiyi hatırlatan hafif, hoş bir kokuyla dolduruyordu.

"İnanılmaz," diye nefes aldım.

"Hissedene kadar bekle. Gençken Ulther Amca'ya burada eşlik etmiştim. Lumnos sarayında bir tane inşa etmek için istedikleri her fiyatı teklif ettim."

"Ve kabul etmediler mi?"

"Sophos icatlarının krallığın dışına çıkmasına izin verilmez. Birkaç tanesi taç giyme töreni hediyesi olarak verildi ama onun dışında hepsini burada kilitli tutuyorlar."

Burnumu kırıstırdım. "Eğer harika bir şeye sahipsen, neden bunu paylaşabileceğin herkesle paylaşmıyorsun?"

"Harika bir şey buldum." Silah kemerimi ustalıkla çözdü ve yere çarpmasına izin verdi. "Ben de onu paylaşmak istemiyorum."

Havadaki enerji değişti.

Eli tuniğimin etek ucunun altına girdi ve kalçamın kıvrımından yukarı doğru kayarak kumaşı kaburgalarımın doğru sıyırdı.

Nabzım hızlanmaya başladı. "Sana hâlâ kızgıyım."

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim." Dudağı seğirdi. "Kendimi savunmam gerekirse, odadan her çıkışında beni endişelendiriyorsun. Odada olduğun zamanın yarısında da."

Gözlerim omzunun üzerinden görünen mücevherli sapa takıldı. Gülümsemekten kendimi alamadım. "Sanırım o çirkin şeyi geri almaya değdi."

Yüzü aydınlandı. "Özlediğini biliyordum."

Tuniğimi başımdan çekip yere fırlattığında alaycılığım boğuklaştı. Ellerimi kazağının içine soktum ve onu kendime doğru çektim.

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Kılıcını taşıyan kaftanı çıkarırken yumuşak, belirsiz bir mırıltı çıkardım. Ellerimi göğsünde gezdirdim, dokunuşuma karşılık olarak kaslarının kumaşın altında dalgalanmasının tadını çıkardım. Ellerim daha aşağıya kaydı ve tenine doğru yol aldı.

Dondum kaldım, eski bir endişe beni sımsıkı sardı, sanki Umbros'ta olduğu gibi beni itebilirdi.

Gülümsemesi azaldı.

Bakışlarını tuttum, orada bulduğum güvenceye ihtiyacım vardı. "Bunu hak etmeni sağlamak zorunda kalabilirim."

Kazağını kaldırmaya başladım ama ben daha bitirmeden omzunun üzerinden uzanıp kumaşı kavradı ve tek bir yumuşak hareketle başının üzerinden çekti. Yara izleriyle kaplı cildinde sulu bir renk cümbüşü dans ediyordu.

"Yeterince makul," dedi. Saçlarımı omuzlarımın üzerinden geriye doğru taradı, sonra köprücük kemiğimdeki hilal şeklindeki yara izini takip etti. "Senin iyiliğini bir kez kazandım. Yine kazanacağım."

Aniden dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını bel kemerime geçirdi. Tek bir sert çekişle pantolonum kalçalarımın üzerinden kaydı ve yerde birikti. Birdenbire bu kadar açıkta kaldığım için, kalçalarımın arasında dönen sıcak hava karşısında nefesim kesildi.

Luther botlarımın bağcıklarını çözdü ve bacaklarımı nazikçe giysilerimden kurtardı. Elleri ayak bileklerimi kelepçeledi, sonra tembelce baldırlarımdan yukarı çıkıp uyluklarımın arkasına kıvrıldı.

"Daha önce burada bulunduğumu hatırlıyor gibiyim," dedi. Parmakları, sarayda üzerimde silah aradığı günü hatırlatırcasına sıkıştı. Gözleri düştü, çıplak bedenimi taradı. "Manzaranın çok daha iyi olduğunu söylemeliyim."

Her biri yakıcı, kızgın bir damga gibi bacağıma bir çizgi halinde öpücükler kondururken nefesim kesildi.

"Beni hâlâ affetmedin mi?" diye mırıldandı. Kıpırdandım ve beni daha sıkı kavradı.

"Henüz değil," diye mırıldandım. Dudakları kalçamda gezindi ve görüşüm bulanıklaştı, parmaklarım saçlarına dolandı. Onu daha yakına mı çekmeliydim yoksa uzaklaştırmalı mıydım karar veremiyordum. Eğer ağzı biraz daha yukarı çıkarsa...

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı ve beni etrafında döndürdü. Başımı döndüren şehvete karşı sallanmaya başladım. Bandajımı çözdü ve kumaş şeridi yere düşerek beni sadece altın kolyemle bıraktı.

Tokasına uzandı.

"Bırak onu," dedim
usulca.

Yüzünü göremiyordum ama aramızda vızıldayan enerjide gülümsemesini *hissettim*. Hışırtı sesiyle döndüğümde botlarını tekmelediğini ve kemerine uzandığını gördüm.

"Eğlencemi çalmaya devam edersen beni asla affetmeyeceksin," diye azarladım, ellerini savurarak.

Pantolonunun önünü kabaca avuçladım ve kumaşın altında saklanan sert uzunluğa masaj yaptım, gözleri cam gibi olurken kendi kendime gülümsedim.

Eğildim ve göğsünün ortasına, yara izinin en derin olduğu yere bir öpücük kondurdum. Gerildi, ben de dudaklarımın oyalanmasına izin verdim. Yara izini omzundan geçtiği yerden tekrar öptüm, sonra tekrar boğazına, sonra da dudaklarının köşesine.

Luther hırıltılı bir nefes verdi. Parmakları kalçalarındaki ince beyaz çizgide gezindi. "Teller'la bir müsabaka." Kaburgalarımın üzerinde pembe bir nokta. "Attan düştü." İç kolumda bir kavis. "Egosu incinmiş vahşi bir erkek."

Bunun üzerine gözleri karardı.

"Hatırladın," dedim şaşkınlıkla, saray zindanında ona tüm yaralarımın hikâyesini anlattığım günü hatırladım, ona kendi yaralarının saklanacak değil, gurur duyulacak bir şey olduğunu kanıtlamayı umuyordum.

"Bu benim en sevdiğim anılarımdan biri."

Kendi kendime gülümsedim ve kemerini çözdüm, sonra pantolonunu aşağı çektim, uyarılmışlığı serbest kaldı. Bacaklarından aşağı çekmek için diz çöktüğümde, siki yakınlığımdan dolayı seğirdi. Eli enseme doğru kıvrıldı, en karanlık arzularıyla savaşıırken beni kavrayışı esnedi.

Bakışlarını tutarak, kaslı kalçasının iç kısmına doğru bir öpücük izi

bırakarak onu taklit ettim. Gözbebekleri büyüdü, eli kafa derimde sıkılaştı.

Bir iniltiyle beni yavaşça yukarı çekti.

Uzun bir an boyunca ikimiz de hareket etmedik, ikimiz de diğerrinin bakışlarına kapılmıştık. Nihayet aramızda hiçbir şey kalmamıştı. Nişan yok, sır yok, tedavi edilemez zehirler yok. Uyuyacak şarap, iyileşecek bedenler yoktu. Birkaç santim ötede uyuyan aile üyeleri yoktu.

Kıyafetleri bile.

Sadece yaklaşan savaşın her zaman var olan hayaleti - ama bunun bizi hala bulabileceğimiz mutluluktan mahrum etmesine izin vermemeye kararlıyım.

Bana doğru yaklaştı ve sis sırtıma vurana kadar beni boyun eğmeye zorladı. "Suya gir," dedi hoyratça.

Kaşlarımı çattım. "Peki ya sen?"

Bakışlarında arzu parlıyordu. "İzlemek istiyorum."

Suyun akışının altına girdim ve binlerce damlacık tenimin üzerinde kayarken bir iç çektim. Kaynar su, son zamanlarda sürekli hale gelen ağrıyan kaslar ve sertleşen eklemler için harikalar yarattı.

"Ölümsüz Ateş adına," diye mırıldandım boynumu bükerek. "Doriel'e taşınacağımızı söyle. Asla gitmeyeceğim."

"Bugünden sonra, sanırım size izin verebilirler."

Yavaşça geri çekildi ve tuvaletin duvarına yaslanıp kapüşonlu gözlerinin altından beni izlemeye başladı. Kanımda yaramaz bir ateş kaynıyordu. Prensime bir gösteri istiyorsa, ben kim oluyordum da onu reddediyordum?

Ellerimi saçlarımda gezdirirken başım geriye düştü ve kafa derimi kaplayan sıcaklıktan zevkle inledim. Savaştan kalan kurumuş kan, vücudumdan aşağı kırmızı perçemler halinde akıyordu.

Luther'in boğazı çalıştı.

"Sabunlar." Çenesini salladı. "İşte."

Onun tek hecelere indirgenmiş halini görünce gülümsememi bastırdım. Özel olarak oynadığımız bu oyun beni heyecanlandırıyordu; ikimiz de onun her zaman benim insafıma kaldığını bilmemize rağmen kontrolü ele almaktaki ısrarı.

Bu bizim kedi fare oyunumuzdu ama ikimiz de aslandık.

"Elini yüzünü yıka," diye emretti.

"Evet efendim," dedim, ses tonum alaycıydı. Ellerime bir şişe aldım, sonra avuçlarımda vücudumda kaymasına izin verdim, tatlı kokulu sıvıyı cildimde köpürttüm. Omuzlarımdan başladım, sonra ellerimi göğüslerimi okşamak için indirdim.

Boğazından derin bir ses yükseldi.

Gözlerim kapandı ve kendimi o ana bıraktım; temizleyici yağmur, mis kokulu sabunlar, Luther'in her hareketimi izlediğini bilmenin verdiği heyecan. Her kıvrımı gözden geçirdim, vücuduma yaşattığım cehennemden sonra onu şımartma fırsatı bulduğum için mutluydum.

Türemiş olduğumu keşfettikten sonra uzun bir süre kendimi başkasının teninde yaşayan bir yabancı gibi hissettim. Sanki bir gecede etim güçlenmiş, kemiklerim sertleşmiş, kanıma büyü karışmış gibi hissetmişim ama yine de *benimmiş gibi gelmemişt*i. Her şeyi dökmek, Türemiş'in sıyrılmasına ve altında yattığından emin olduğum kırılabilir, dikkat çekici olmayan ölümlüyü ortaya çıkarmasına izin vermek istemişim.

Bu durum Meydan Okuma'da değişmeye başladı. Sihrimi kontrol altına almak için kendimi bir Kraliçe ve bir Alçalmış olarak kabul etmem gerekti. O zamandan beri, kim olduğum ve neler yapabileceğim hakkında daha fazla şey öğrendikçe, kendi tenimde kendimi daha çok evimde hissettim. Bedenim bir kostümden çok, istediğim her şeyi başarmak için kullanabileceğim bir silah gibi geliyordu.

Ve şu anda hedefleri Luther Corbois'yd

Avuçlarım kaburgalarımın üzerinden geçip kalçalarımın eğimine indi. Sessiz homurtusu gözlerimi tekrar ona çevirdi. Sikini eline almış, uzun ve yavaş vuruşlarla pompalıyordu.

Başımı suyun dışına doğru eğdim. "Biraz daha yaklaşırsan bunu senin için yapabilirim."

Zorla zapt ettiği kasları seğirdi. "Bunu kendine yap. Benim sana dokunmamı istediğin gibi dokun kendine."

Fayansa yaslandım. Elim göbeğimin altında gezindi ve kalçalarımın arasına kaydı. Gözlerim onun elinde kaldı, beni içine çekerken kendini nasıl çalıştırdığını izledim. Parmaklarımı onun hareketleriyle eş zamanlı olarak hareket ettirdim, önce durgunlaştım, rahatladım, birbirimizin ilgisinden duyduğumuz heyecanın tadını çıkardım.

Sonra daha hızlı. Daha talepkar.

Ondan gelen her sessiz homurtu benden nefes nefese, açgözlü bir inilti çıkardı. Onun güçlü pompaları bacaklarımın arasında daha fazla bir şeye sahip olmak için can atmama neden oldu.

Karnımda yükselen sıcaklığın üzerindeki suyu zar zor hissedebiliyordum. Kasları gerildi, sırtım kavislendi, ikimiz de serbest kalmaya doğru ilerliyorduk.

"Luther," diye soludum, sesim su ve coşku çağlayanında boğuldu.

"Dur," diye bağırdı. "Arkanı dön."

Kenarda sallanıyordum, neredeyse itaat edemeyecek kadar ileri gitmişim, ama gözlerinin gölgelenme şekli parmaklarımı hareketsiz bıraktı.

"*Arkanı dön*," diye tekrar hırladı.

Ona sırtımı döndüm ve yüzümü duvara döndüm. Büyüsü her yanıma sarmış, yakınımda olduğu konusunda beni uyarıyordu. Kolun gıcirtısını duydum ve su durdu.

"Ellerini fayansın üzerine
koy." İtaat ettim.

"Daha yükseğe. Başının üstünde."

Kaba bir avuç içi sırtıma yayıldı. "Ne
kadar iyi bir kız."

Sonunda, vücudu mükemmel bir uyum için oyulmuş iki parça gibi benimkine doğru kıvrıldı. Gerginliğim yumuşak, rahatlamış bir nefesle birlikte akıp gitti.

Dokunuşu en iyi türden bir bıçaktı, kalbimdeki dırdırcı canavarı deviren bir kılıç. Parmağının en küçük bir dokunuşu korkularımı kesip atar ve beni rahatlatırdı.

Ve şu anda bana dokunması, bana dokunmasından çok daha fazlaydı.

Parmak.

Onu ittim ve kalçalarımı kıcıma bastıran sertliğin üzerinde yuvarladım. Tısladı ve belimi kavradı, parmakları etime saplandı.

Sustum. Nefesimi tuttum.

Bedenim beklentiyle titriyordu. Tek bir hamle ve ben onun olacaktım, uzun, işkenceli bekleyişimiz nihayet sona erecekti.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Yavaşça itti.

Dönmeye başladım ve avuç içiyle omuzlarımın arasına bastırarak beni duvara yasladı.

"Luther." Sesim boğuktu. Yalvarırcasına. "Neden-"

"Yıllarca seni bekledim," diye başladı. Şişelerin şingirtısını ve bir mantarın serbest kalma sesini duydum. "O kadar uzun süre bekledim ki, seni bulabileceğimden emin değildim. Doğrusu, umudumu yitirmiştim."

"Lumnos sana geleceğimi söyledi. Ona inanmadın mı?"

"Bana bir *Kraliçe'nin* geleceğini söyledi."

"Ben senin kraliçen değil miyim?"

"Oh, Diem." Omzumdaki yara izini öperken kirli sakalı tenimi gıdıkladı. "Sen benim için Kraliçemden çok daha fazlasısın."

Kalbim çırpınan, huzursuz bir güvercindi. Üzerime başka bir kokulu yağ döktü, sonra başparmakları boynumun dibini yoğurdu. Mutluluğum

Parmakları sırtımdan aşağıya doğru yuvarlanırken, vücudum kemiksiz hissedene kadar ağırlı, bitkin kaslarımı çalıştırırken fiziksel mutluluk içinde eridi.

Kraliçe'ye hiç yakışmayan bir inilti ağzından kaçtı ve onun sessiz kahkahasını kazandı.

Uzanmış kollarım boyunca masajına devam etti. O geniş, güçlü eller - sihirli ya da sihirsiz öldürmeye yetecek kadar güçlü- beklenmedik bir şekilde yumuşaktı.

"Aslında beklediğim şey sevdiğim kadındı. Bekledim ve bekledim. Sonra onu buldum ve o beni daha da çok bekletti." Omurgama bir öpücük kondurdu. "Gerekirse bir ömür boyu beklerdim."

Çelişkili duygular kalbimi çekiştiriyordu. Sözlerinde gizli kabuller yatıyordu; Taran'ın uzun zaman önce Luther'in Henri'nin ölümlü hayatını bekleyeceğine dair uyarısının bir teyidiydi bu; bir gün, uzun Türemiş yaşamlarımızda, şansını yakalayabileceğine dair bir umuda tutunuyordu.

Tekrar dönmeye başladığımda ellerim düştü. Bileklerimi yakaladı ve fayansa doğru itti. "Uslu dur, yoksa ödülünü alamazsın."

Alnım bir iniltiyle duvara gömüldü. "Beklemekte iyi olabilirsiniz Luther Corbois, ama ben değilim."

"Gerçekten mi?" dedi kuru bir sesle. "Fark etmemiştim."

Yine bedenimi onunkine bastırmaya çalıştım ve yine uzaklaşarak bacaklarımın dibinde diz çöktü. Parmakları yorgun kaslarımın derinliklerine girdi ve ben de karşı koyamayacak kadar zevk alarak fayansa doğru yığıldım.

"Benim ödülüm ne?" diye sordum. "Göreceksin."

Ona kaşlarını çatmak için aşağıya baktım ve yüz ifadesi beni durdurdu.

O kadar *mutlu* görünüyordu ki. Savaşın ve kayıpların dokunmadığı, zorunlulukların ya da kısıtlamaların engellemediği bir mutluluk. Prens'in soğuk ve sert maskesi sadece düşmemişti, sanki hiç var olmamıştı. Sanki kendisine karşı kullanılmasınlar diye duygularını gizlemek için bir ömür harcamamış gibiydi. Dünyada hiçbir şeyi umursamayan bir adam gibi görünüyordu.

"Özgür görünüyorsun," diye mırıldandım.

Gülümsedi, rahat ve ışıltılı. "Öyleyim. Beni özgür bıraktın."

Aradaki mesafeye bir saniye daha dayanamazdım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi saçlarının arasına sokarak onu acil bir öpücüğe çektim. Bu sefer bana karşı koymadı. Elleriyle sırtımı kavradı ve beni kendine çekti.

"Seni seviyorum," diye dudaklarına yapıştım, gözlerim yanıyordu. "Ve ben de senin için bir ömür bekleyebilirim."

Gözleri dolunay gibi parlıyordu. "Güzel. Çünkü biraz daha beklemeniz gerekiyor." Uzanıp kolu çevirdi ve kabaran bir su fırtınası daha fazla konuşmayı kesti.

Beni ayağa kaldırırken öpmeye devam etti, sonra beni *derin bir* dehşete düşürerek ayrıldı ve başka bir şişeye uzandı. Parmaklarıyla saçlarımı tarayıp köpük haline getirirken nefes nefese ve şaşkın bir halde hareketsiz kaldım.

Sonra yavaş yavaş anlamaya başladım.

Savaşta bana yardım edememişti ve anılarında bunun içini ne kadar kemirdiğini hissetmiştim. Ama bana bu şekilde yardım edebilirdi; ruhumun sakinleştiğinden ve bedenimin Kindred'ın bir sonraki saldırısına hazır olduğundan emin *olabilirdi*.

Benimle ilgilenirken gösterdiği içten tatlılık göğsümü ağrıttı. Bu iyiliğe memnuniyetle karşılık verdim, o benimkini temizledikten sonra ben de onun saçlarını yıkadım ve gözleri zevkle kapanana kadar tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdim.

Birbirimizi sabunla köpürttük ve aramızda titreşen aşk ruhlarımızdaki lekeler için de aynı şeyi yaparken bedenlerimizdeki son lekeleri de temizledik.

Onun yontulmuş, muhteşem vücudunu şehvetin sisi düşüncelerimi tüketmeden keşfetmek beklenmedik bir hediye idi. Yara izinin parçalanmış çizgilerini, o artık ürkmeyene ya da geri çekilmeyene kadar tekrar tekrar izledim. Sonra yanağımı göğsünde hasarın açıklanamaz bir şekilde kaçındığı garip, pürüzsüz yere koydum ve yağmurda bana sarılırken kalp atışlarını dinledim.

O da beni keşfetmesine izin verdi. Elleri sanki bana dokunmak beni tanımakmış ve öğrenilmemiş hiçbir ayrıntı bırakmak istemiyormuş gibi bir amaçla dolaştı. Yara izlerimin üzerinde oyalandı; önce elleriyle, sonra da ağzıyla etraflarında dolaştı.

Dokunuşu yeterince masum kalsa da, kafeslenmiş arzusun parıltıları parmaklıkların arasından süzülüyordu. Kulağımdan bir ısırık, göğsümden bir yoğurma, kalçalarımın arasından yavaşça bir okşama. Kendini tutmak için mücadele ediyordu ama nedenini bilmiyordum ve onu her kışkırtmaya çalıştığımda bilerek gülümsedi ve ellerimi çekti.

Tam çökmek üzereymiş gibi görüldüğünde kolu çevirdi ve su durdu. Beni ayaklarımdan tutup omzuna attı ve beni dışarı taşıırken itiraz çığlıklarımı duymazdan geldi.

Aynanın önünde durdu ve elini kalçamın arkasında gezdirdi. "Hatırlat da kardeşine buranın *inanılmaz bir* manzarası olduğunu söyleyeyim."

Sırtına vurdum, o da buna çıplak kıcıma sert bir şaplak atarak karşılık verdi. Ben durduramadan boğuk bir nefes patladı.

Luther hareketsiz kaldı. ĞĞkence edercesine yavaĞça bedenimi onunkinin üzerinden kaydırđı ve beni yere yatırdı. Yüzündeki Ğakacı ifade gitmiğ, gözleri Ğehvetle kararmığtı. "Majesteleri bundan hoşlandı mı?"

Yanaklarıma hücum eden sıcak kan, cevabımı ele verdi. "Orada uslu durmadım," diye itiraf ettim. "Hâlâ ödöl alacak mıyım, yoksa sen mi beni cezalandırarak mısın?"

Kollarında damarlar belirdi. Arkasını döndü ve çantamızı alıp bana fırlattı. "Giyin ve öğren."

ÇAPTER YEDİ-İKİ

Sophos'un üzerine gece çökmüştü ve şehir canlanmıştı. Sokakları aydınlatan sihirli güçle çalışan ışıklar ağı parıldayan bir aynaydı akşam yıldızlarının görüntüsü. Stratejik olarak yerleştirilmiş spot ışıkları mimariyi cesur bir şekilde sergilerken, bölge sakinleri hasarı tartışmak üzere dışarıda bir araya geldi.

Saldırıya rağmen kasabadaki hava iyimserdi. Kayıplar azdı ve komşuların birbirlerini korumak için bir araya gelmeleri, bu topluluğu Sophos'un kolay günlük yaşamının asla yapamayacağı bir şekilde birbirine bağlamıştı.

Luther beni sokaklarda dolaştırırken, birçok kişi durup yaptıklarımız için bize teşekkür etti. Diğerleri boynumdaki işarete bakıyor, dedikodular sinir bozucu sinek sürüsü gibi etrafımızda vızıldıyordu.

İlk defa, bu beni rahatsız etmedi. Prensime odaklanmıştım. "Şimdi nereye gidiyoruz?" Ona sordum.

Tek cevabı gözlerindeki parıltıydı.

Tekrar insan içine çıktığımız anda duygularına gem vurmuş ve her zamanki sertliğini geri kazanmıştı ama adımlarında heyecanlı bir sıçrama vardı. Stuart'ın yolumuza çıkması bile onun adımlarını bozmadı.

Stuart el sallayarak, "Diem," diye seslendi. "Akşam yemeğini yedin mi? Bana katılabilirsin-"

"O bir Kraliçe," diye araya girdi Luther. "Ona böyle hitap edeceksin. Ve *Majesteleri*'nin akşam yemeği planları çoktan yapıldı."

Ona dirsek attım. "Kaba Prens'imi affet Stuart. Teklifiniz için teşekkür ederim ama biz..." Durakladım ve beklentiyle Luther'e baktım. Kaşları dans etse de dudakları sımsıkı kenetlenmişti.

Stuart, "Ah, doğru ya, kütüphane," dedi.

"Kütüphane mi?" Tekrar ettim.

"Arkadaşlarımdan biri sürprizin hazırlanmasına yardım etti. Herkes o."

"*Sürpriz mi?*"

"Artık pek de sürpriz sayılmaz," diye homurdandı

Luther. Ben sırtıttım. "Kütüphanede ne var?"

"Arkadaşım dedi ki-"

"Konuğmayı kes," diye tersledi Luther onu. Bana ters ters baktı. "Ve sen, dur

sorular sormak." Yakınıma eğildi, eli kıcıma doğru kaydı. "Yoksa seni burada, sokakta tekrar cezalandırmak zorunda kalırım."

Dudağımı ısırdım, yüzüm ısınmaya başladı.

Stuart kaşlarını çattı. "Diem'le gerçekten böyle konuşmamalısın. O bir Kraliçe, biliyorsun."

Luther'in aurası öfkeli, hedefe yönelik bir darbeye ileri fırlamadan bir saniye önce kalkanım Stuart'ın etrafından fırladı. Hırıltısını bastırmak için elimi Luther'in ağzına kapattım.

"Çok cesursun Stuart," diye güldüm. "Sanırım sevgilim ve ben yola çıkmalıyız."

Luther'in yüzü bana döndü ve yumuşadı.

Stuart omuz silkti. "İyi geceler Diem."

Stuart bir organını kaybetmeden Luther'i öne doğru sürükledim. "Sakin ol," dedim, yarı azarlayarak, yarı alay ederek. "Sen yakışıklı, güçlü bir Soylu Kraliyet mensubusun. Ölümlü bir genç tarafından tehdit edilmediğine eminim."

"Tehdit mi?" dedi kuşkuyla. "Sence ben üç-" Yüzümdeki bok yiyen sırtıtış karşısında gözleri kısıldı. "Bu gece *kesinlikle* cezalandırılacaksın."

Beni kollarının arasına aldı ve yürümeye devam ederken göğsüne yasladı. Pes ettim ve gülerek kollarımı boynuna doladım, sonra başımı omzuna koydum, önlenemez bir mutluluk hissediyordum.

"Demek yakışıklı olduğumu düşünüyorsun," diye gürledi. Sesindeki belli belirsiz güvensizlik izi beni şaşırttı. Adam kendini aynada mı *görmüştü?*

Yine de, kusursuz tenli Türemişlerin kibirli dünyasında, belki de sorun aynada gördüğü şeydi.

"Uyandıgımda görmek istediğim tek yüz," dedim dürüstçe.

Tamamen erkeklere özgü, kendinden memnun bir homurtu çıkardı.

"Bunu ayarlayabiliriz."

Beni Doriel'in görevlilerinden birinin kapıda beklediği kütüphanenin merdivenlerinden yukarı taşıdı. "Her şey hazırlandı.

Siz istediniz, efendim." Büyük pirinç bir anahtar uzattı, sonra bana bakıp sırttı, Luther'in sırrını öğrenmiş gibiydi.

Beni ayağa kaldırdı ve anahtarı cebine koydu. "İstediğim diğer şey sende mi?"

Yanakları pembeleşti. Başını salladı ve küçük kadife bir kese çıkardı. Gçine bakmak için öne doğru eğildim ama Luther ben fırsat bulamadan keseyi kaptı. Vedalaştı ve koşarak uzaklaştı.

Eli yanağıma doğru kalktı. "Sihrime karşı koyma," diye uyardı.

Gölgeler avucundan girdaplar çizerek yüzümü okşadı, sıcak tenime karşı serin bir sis. Tanrısallığım onun dokunuşuyla sıçradı, içinden geçip onunkine katılmak için can atıyor, sonra kendimi tuttuğum için huysuzca somurtuyordum.

Büyüsü görüşümü karanlığa gömerken, "Sanırım tanrısallığım seninkine vurulmuş," dedim.

"Benim sana yapmamı istediğim şeyleri duymalısın." Beni omuzlarımdan tuttu ve ileriye doğru yönlendirdi. "Belki daha sonra ona istediğini veririm."

Tanrısallığım istekle zonkluyordu ve Luther'in alçak sesle kıkırdaması bunu hissettiğini doğruladı.

Körlemesine yürüyor olsam da geniş orta salona girdiğimizi hissedebiliyordum. Daha önce Teller, kütüphanenin araştırmacıların bilgiye her zaman sınırsız erişimini sağlamak için günün her saati açık olduğundan bahsetmişti. Bir Kraliçe'nin gözleri bağlı bir şekilde koridorlarda ilerleyişini izlerken şu anda çalışan insanların ne düşündüğünü merak ettim.

"Neden buradayız?" Fısıldadım. "Ve neden görmeme izin verilmiyor?"

Beni yana doğru savurup alçak ve sert bir şeyin üzerine eğdiğinde nefesim kesildi. Avuç içiyle kalçama vurdu, ses tonozlu salonda yankılandı. Yaşadığım şok zevk patlamasını yoğunlaştırdı ve iniltimi bastırmak için sertçe ısırarak zorunda kaldım.

"Başka soru yok demiştim." Gür sesi odanın içinde gök gürültüsü gibi yankılandı. Acıyı dindirmek için bana vurduğu yere masaj yaptı.

Yüzüm yandı. Önce herkesin izleyeceği düşüncesiyle. Sonra da tamamen *nefret etmediğimi* fark edince.

"İtibarım yeterince kötü değil mi?" Tısladım.

"Onlara konuşacak daha iyi bir şey verebiliriz." Beni dikleştirdi, sırtım göğsüne yaslandı. Dişlerinin boğazımı kazımasıyla nabzım hızlandı. "Kitaplarını bırakıp izlemeleri için bir neden."

Görünüşe göre, çoktan yapmışlardı. Oda ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü, gerçi kulaklarımdaki kan çarpıntısından emin olmak zordu.

Yanağını yanağıma dayadı ve erkeksi kokusuyla beni boğdu. Kirli sakalının etime batması sinir uçlarımı harekete geçirdi.

Tenim çok sıkı ve lezzetli bir şekilde hassas hissediyordu. Parmak eklemleri elmacık kemiklerimin uçurumunu, boğazımın çukurunu, göğüslerimin kabarıklığını sıyrıp geçti.

"Luther," diye soludum ama bu protestodan çok duaydı.

"Bana durmamı söyle," dedi. Alaycı parmak uçları göbeğimde tembel halkalar çizdi. "Eğer bundan hoşlanmazsan -eğer yaptığım hiçbir şeyden hoşlanmazsan- tek bir sözünle her şey biter."

İtiraz etmem için bana bir şans vererek durakladı. Hiçbiri gelmediğinde, gülümsemesini yanağımda hissettim ve parmakları merkezime daldı.

Bileğini tuttum ve sustu. Ama ona durmasını söylemedim.

Ve elini çekmedim.

"İzliyorlar mı?" Fısıldadım.

"İzlemelerini istiyor musun?"

Emin olabileceğim bir cevap bulmaya çalıştım ve başarısız oldum.

Luther usulca güldü. "Bunu beklemiyordum. Kraliçem sürprizlerle doludur." Omzumu öptü ve ellerini indirdi. Gölgeler gözümün önünden çekildi ve abartılı okuma odası ortaya çıktı... görünürde kimse yoktu.

Eğer hayatım rahatladığımı ya da hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeme bağlı olsaydı, ölü bir kadın olurum.

"Herkes nerede?"

"Çatı dragonfyre'dan zarar gördü, bu yüzden Doriel birileri güvenli olduğundan emin olana kadar kütüphaneyi kapattı."

"Ama bizi içeri alıyorlar?"

"Bizler güvenli olduğundan emin olan kişileriz. Yarın gün ışıyınca yukarı çıkıp bakacağız. Gerekirse taş büyüyle sabitleyebilirsin. O zamana kadar..." Geri çekildi ve başını odaya doğru eğdi. "Kütüphane tamamen sizindir, Majesteleri."

Gözlerim kitap yığınları arasında gezindi, rafların sonsuz yankısı nadir eserlerle ağzına kadar doluydu. Işık ağı kapatılmıştı,

Luther de yüzlerce parlak kıvılcım saçarak mağara gibi odayı yumuşak mavi Lumnos ışığıyla yıkadı.

Burası sıradan bir kütüphane değildi. Sophos Kütüphanesi, Emarion'da yazılmış olan her kitabı içeriyordu. Kraliyet, ölümlülerin dinleri ve tarihleriyle ilgili tüm kitapların yok edilmesine karar verdiğinde bile, buradaki arşivler için bir avuç kopya ayrılmıştı.

Halkımın daha önce bilmeye *layık* görülmediğim tüm sırları şimdi önümde uzanıyor, asmadaki meyveler gibi koparılıp yenmeyi bekliyordu.

İnledim. "Zamanı nasıl durdurabilirim? Bir gece bile yeterli değil."

"Sende Sophos büyüsü var," diye hatırlattı bana. "Sonsuza dek hatırlamak için bir sayfaya bakmanız yeterli."

Gözlerim kocaman oldu. Bu gece yüzlerce kitap karıştırabilir ve onları daha sonra zihnimde "okuyabilirdim". Bu bir gecenin hediyesinden daha fazlasıydı. Bu *aylarca* okuyabileceğim bir şeydi.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Sürprizim bu mu?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Öyle."

Neredeyse çılgılık atacaktım. Kendimi ona doğru attım ve kollarımı boynuna doladım. Eğer bu kadar çok sevinmemiş olsaydım, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu düşünerek gözyaşlarına boğulabilirdim.

Beni anlayacak kadar iyi tanıdığını. Çaba gösterecek kadar önemsiyordu.

Gerçekten ne istediğini bildiğim halde bana bunu verecek kadar özverili olması.

Geri çekildim. "Peki ya gecemiz ne olacak?" "Ne olmuş ona?"

"Daha önce, sen... anılarında şöyle demiştin..." Kalın kalın yutkundum. "Bu gece, düşündüm ki..."

"İstersen hâlâ yapabiliriz. Kutsal Anne hazır olduğumu biliyor. Ama sen ve benim birlikte olmak için bir ömrümüz var. Buna sadece bir kez sahip olabiliriz." Dudaklarına kısa, iffetli bir öpücük kondurdu. "Seni bulmak bana bir şey öğrettiyse, o da aşkın beklemeye değer olduğudur."

Kalbimde bir şeyler değişti. Temel bir şey.

Kalıcı bir şey.

"Gel," dedi elimi tutarak. "Daha en iyi kısmını görmedin."

Kitap rafları ve koridorlar arasında ilerledik ve giderek daha katı etiketler taşıyan kapılardan geçtik, sonunda üzerinde *Sadece Taç Girişi* yazan bir tabelanın yanından geçtik. Tek bir olağanüstü kapıyı vurgulamak için tasarlanmış gibi görünen küçük bir rotundaya çıktık.

Portal som bronzdan dökülmüş ve devasa bir ağaç şeklini almıştı. Tabandan tavana kadar uzanıyor, kalın kökleri tabanındaki basamaklara dolanıyor ve sivri dalları kubbeli çatı boyunca geniş bir kucaklamayla yayılıyordu. Metalin içine yerleştirilmiş binlerce parıldayan kırmızı ve sarı değerli taş hafif bir ışıltıyla hafifçe titreşiyordu.

"Everflame," diye nefes aldım.

Luther başını salladı. "Burayı inşa eden ölümlüler, Eski Tanrılar tarafından hediye edilen Ölümsüz Ateş'ten gelen korlarla yandığını iddia ettiler. Bunun doğru olup olmadığını kim bilebilir ama Sonsuz Alev'in bir kısmının yıkımdan kurtulmuş olabileceğini hayal etmek güzel. Saygılarımızı sunmak için hala ziyaret edebileceğimiz bir yer."

Kaşlarım havaya kalktı. "Eski Tanrıları onurlandıracak mısın? Bu Lumnos'a küfür değil mi?"

Parıldayan alevlere hayranlıkla bakarken yüz ifadesi dalgınlaştı. "Eğer ölümlüler ve Alçalmışlar bir arada yaşayabiliyorsa, Akralar ve Eski Tanrılar neden yaşayamıyor? Neden birini seçip diğerini yok etmek zorundayız? Neden..." Kaşları çatıldı. "...denge?"

Denge.

Kelime kulağımda hem yabancı hem de eski bir *sesle* yankılandı. Yerini belirlemek için çok hızlı, ama belirgin bir şekilde tanıdık.

Basamakları çıktım ve elimi bronz gövdede gezdirdim, soğuk havaya rağmen metal garip bir şekilde sıcaktı. Parmak uçlarım alçak bir dal boyunca gezindi ve değerli taşları gözden geçirdi.

Dokunduğumda ağaç canlandı. Mücevherler, odayı titrek, ateşli tonların valsiyle saran ışık dalgalarıyla parladı. Bronz bile kırmızının sıcak bir tonuna büründü.

Dengeyi yeniden kur, Unutulmuşların Kızı.

Elimi çekip geri çekildim, merdivenlerden aÇağı tökezlerken Luther beni kollarıyla yakaladı. Mücevherlerin ışığı anında söndü.

"Tanrılığım," diye nefes nefese kaldım. "Benimle konuştu."

Luther öne doğru yürüdü ve kendi avucunu taÇların üzerine koydu. Hiçbir şey olmadı; ne bir ışık gösterisi, ne de erimiş bronz.

"Eğer burası Eski Tanrılara aitse, benim tanrılığım neden tepki gösterebilir?" diye sordum.

"Emin değilim... ama sanırım cevabı nerede bulabileceğimizi biliyorum."

Metal ağaç gövdesine oyulmuş bir düğüme bastı ve kapı çatlayarak açılırken olukların içinde ince ışık çizgileri belirdi.

Diğer taraftaki oda, girişinin gösterişli olmasına rağmen oldukça rahattı. Farklı yüksekliklerde kitap rafları ve eski eserleri taşıyan ahşap kaideler, kısık ateşle tamamlanan taş bir ocağın tabanındaki merkezi bir oturma alanının etrafında bir yay şeklinde düzenlenmişti.

Tavanda, Sonsuz Alev'in geniş bir duvar resmi bana eski ölümlü tapınağının enkazında gördüğümüz parçaları hatırlattı. Alevler gümüş yaprak damarlarıyla benek benekti ve canlı kızıl saçlı bir adam gövdesinin dibinde rahatça eğilmiş, çenesini aşağıya eğmiş ve yüzünü gizlemişti.

Ateşin yanına battaniyeler ve minderlerin yanı sıra bir dizi yiyecek, büyük bir şarap sürahisi ve dumanı tüten bir çaydanlık yerleştirilmişti.

"Bunlar ilk Kraliyetler tarafından yasaklanan ölümlü kitapları," diye açıkladı Luther. "Eski Tanrılar ve kadim ölümlü yöntemleri hakkında bildiklerimizin çok azı bu odada yaşıyor." Bana umutlu bir yarı gülümsemeyle baktı. "Keşfinize buradan başlamak isteyebileceğinizi düşündüm."

Sevgiler.

Sevgiler.

Göğsümde patladı.

Beni yok etti, kemiğe ve küle dönüştürdü.

Beni yeniden inşa etti, alev ve tutku dolu bir kuş.

Aşk, hiç hissetmediğim gibi. Aşk, hissedebileceğime hiç inanmadığım gibi. Masal kitaplarında ve rüyalarda var olduğunu düşündüğüm aşk.

Gözleri açgözlülükle yüzümde geziniyor, ateşlediği neşenin her zerresinin tadını çıkarıyordu. "Kütüphanecilere hoşuna gidebileceğini düşündüğüm birkaç kitap getirttim. Şurada, battaniyelerin yanında duruyorlar. Çay da özel bir karışım. Araştırmacılar bunu bütün gece uyanık kalıp çalışmak için kullanıyorlar. Uyumayı planladığınızdan şüphelendiğim için buna ihtiyacınız olabileceğini tahmin ettim."

Elim koluna dolandı, başım dönüyordu. "Bütün bunları benim için mi ayarladın?"

Göğsü gururla kabardı. "Bu seni memnun ediyor mu?" Tanrım.

Onu *sevmiştim*.

Bunu daha önce de biliyordum. Daha önce kastetmiştim.

Ama o ana kadar bunu gerçekten anladığımdan emin değildim.

Beni hâlâ geride tutan çürük bir duvar dokusu varsa, o da dumana dönüştü ve esintiyle yok oldu.

Bir ev, bir evlilik, bir eş. Hepsini istiyordum. Ama sadece onunla.

Bu hayat neye benzerse benzesin, ister sadece ikimizin mütevazı bir deniz kenarı kulübesinde yalnız yaşlanması olsun, ister aile ve arkadaşlarla dolu bir kraliyet sarayında yükümlülüklerle dolu bir hayat olsun. Gelecekte o olduğu sürece bunun bir önemi yoktu.

Artık neleri feda etmem gerekebileceğinden korkmuyordum. Luther vermek istemediğim bir şeyi benden asla talep etmezdi. Tanrılar istiyorsa, öyle olsun. Onu yanımda tutmak için her şeyi feda ederdim.

Artık kalbimi vermekten de korkmuyordum. Tanrım, bunu *arzuluyordum*. Kalbimin yarısını çıkarıp onun kaburgalarının içine yerleştirmek, onunkiyle aynı ritimde atmasını sağlamak, ona eşlik etmek, kederde ona sarılmak, sevinçte onunla dans etmek istiyordum.

Onun işaretini tenimde ve yüzüğünü elimde taşımak istedim. Ve tacımı başına takmasını istedim.

Bundan nasıl şüphe etmişim? Nasıl oldu da seçimim net olmaktan başka bir şey oldu?

Bir an ona bakıyor, aptal gibi göz kırpmıyor ve nasıl var olduğumu hatırlamaya çalışıyordum.

Sonra, onun kollarındaydım. Ağızlar çarpışıyor, eller birbirini yokluyor, bacaklar beline dolanıyor, parmaklar saçlarında düğümleniyordu. Vücudu sertleşiyordu, benimki çoktan ıslanmıştı.

Aylardır bu gerilim mayalanıyordu, havada bir yaz fırtınası gibi yoğun bir basınç vardı. Ondan kaçmaya çalışarak tehlikeli bir oyun oynuyorduk ve şimdi fırtına üzerimizdeydi - her homurtu bir gök gürültüsü, her dokunuş bir şimşek çakması.

Onu daha çok öfkeye benzeyen bir tutkuyla öptüm. Tırnaklarım sırtına çizgiler çizirken homurdandı ve parmakları da aynı şekilde karşılık verdi, neredeyse yıpratıcı kavrayışıyla etimde dolaştı. Hiçbir dokunuş ya da tat amansız ihtiyacımı gideremediği için öfkem hayal kırıklığı içinde yükseldi.

Giysiler uçuştı, ikimiz de tene girmek için sabırsızlanıyorduk. Luther beni alçak bir kitap rafının üzerine yatırdı ve pantolonu bacaklarımdan öyle bir güçle yırttı ki, kalçalarım yerinden oynadı.

"Sana ihtiyacım var,"

diye yalvardım.

"Kitaplar-"

"Kitapların canı cehenneme."

Bana bilmiş, günahkâr bir sırtış fırlattı. "Onları sevmiyor musun?"
"Onları seviyorum. Onlara bayılıyorum. Her birini okumak istiyorum.
Ben-ah...

Tanrılar, Luther..."

Göğsümün hassas tepesini dişlerinin arasında yuvarlarken düşüncelerim parçalandı.

"Adımı tekrar söyle," diye talep etti.

Daha sert ısırırken "*Luth-fuck*," diye nefes nefese kaldım. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve açgözlü ağzına doğru eğildim.

Dokunma şeklimizde nazik ya da hassas hiçbir şey yoktu. Çılgına dönmüştük, bağımız kopmuştu. Taze bir avın peşindeki kuduz etoburlar gibiydik.

Onu içimde istiyordum. Sadece bacaklarımın arasında değil, onun kanının damarlarımda dolaşmasını, kemiklerinin benimkilerle kaynaşarak beni güçlü kılmasını istiyordum. Kendimi parçalamak ve onun bir parçasını içimde saklayarak bizi ayırmaya çalışan bu acımasız dünyadan uzak tutmak istiyordum. Ona olan ihtiyacım ciğerlerimi yakıyor, kalbimi dövüyor, sıkkan kalçalarımın arasında kayganlaşıyordu.

"Pantolon," diye homurdandım. "*Neden* hâlâ pantolon giyiyorsun?"

"Emriniz olur Majesteleri," diye güldü tenime karşı. Dondum kaldım.

Değişimi hissederek anında durdu. Bakışları yukarı kayarken ağzı bedenimden ayrıldı. "Neyin var?"

Seks bağımlısı kafama bir parça netlik getirmek için mücadele ettim ve kendimi dik konuma getirdim. Geri çekilmeye başladı, ben de kemerinden tutup onu geri çektim ve bacaklarımı açarak aralarına yerleşmesini sağladım. Buğulu gözler ve çatık kaşlarla karışık bir şaşkınlıkla beni izledi.

"Dışarıdayken," diye başladım, şehvetimden nefes nefese kalırken kesik kesik konuşuyordum, "tüm yükümlülükleri ve sınırlarıyla birlikte oynamamız gereken bu roller var. Ve çok fazla lanet beklenti. Bu yüzden maskelerimizi takıyoruz ve rollerimizi oynuyoruz: Kraliçe ve onun sadık Prensi."

Anlamadığı için kaşlarını çatı. "Ben sizin sadık Prensiniyim. Ve sen de benim Kraliçemsin."

Gülümsedim. "Biliyorum." Tırnaklarımı çenesindeki kaba saçlara geçirdim. Daha da yaklaştığında gırtlaktan bir gümbürtü yükseldi. "Ama yalnız kaldığımızda Diem ve Luther olmak istiyorum. Her şeyde eşit olmak istiyorum. Benimle aynı fikirde olmamanı, bana bağırmanı, itaatsizlik etmeni, benimle kavga etmeni istiyorum. Hatta bazen..." Dudaklarımı ıslatırken gözleri dilimi takip etti. "...bana hükmet. *Sana* hizmet etmemi

saġla."

Elleri kalçalarını daha sıkı kavradı.

"Sadakatin benim için dünyalara bedel Luther. Ama seni sevmemin nedeni bu değil, tıpkı senin beni sevmenin nedeninin tacım olması gibi. Prens'ten daha fazlasını istiyorum. Ve unvanlarımızdan daha fazlası *olmamızı* istiyorum. Yalnız olduğumuzda bile."

İfadesindeki çalkantılı arzu daha sert, daha berrak bir sevgiye dönüştü. "Pekâlâ. Yalnız olduğumuzda, sen benim Kraliçem değilsin. Sen benim kalbimsin. Ve ben de seninim."

"Eşit mi?" Ben sordum.

"Eşittir," diye kabul etti. Beni kitap rafından çekerek önünde durmamı sağladı, sonra Doriel'in görevlisinin ona verdiği kadife keseyi çıkardı. Kendine özgü yeşil bir sıvı şişesi çıkardı ve içindekileri ağzına boşaltırken bakışlarımı üzerinde tuttu, gözlerinde nadir görülen bir muziplik parıltısı vardı.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Gebelik önleyici tonik. Şifacı olarak bunu her yerde tanıyacak kadar çok yapmıştım. Tuvalette kendini tutmasına şaşmamalı.

"Demek bütün geceyi kitap okuyarak geçireceğimi düşünmedin," diye takıldım.

"Akıllı bir asker olası her savaş için hazırlık yapar." Dudaklarındaki son damlayı diliyle süpürürken gözleri vücudumda gezindi. Aynen böyle, yeniden erimiştim.

Şişeyi bir kenara fırlattı ve giysilerinin geri kalanını hızla çıkardı. Belki serin havadan, belki de karşımda çıtır çıtır duran adamın heybetli tanrısından dolayı tenim çakıllaştı ve Ignios büyüsünden bir kıvılcımı şömineye fırlatarak kükremesini sağladım.

Luther sinsice ilerledi. Sıçrayan alevlerin silüetinde, etimi yemeye ve rüyalarımı günahla doldurmaya gelmiş bir iblis gibi görünüyordu.

Önümde durdu ve yüzümü okşadı, dokunuşu acı verecek kadar hafifti. "Cevap ver bana, kalbim. Nasıl çarpmak istiyorsun?" Dudaklarımın köşesine nazik bir öpücük kondurdu. "Yumuşak olmasını mı tercih edersin?"

Sesi koyulaşırken ve parmakları boynumu kavrarken dudakları orada oyalandı. "Yoksa sert mi olmasını tercih edersin?"

Yutkundum ve tutuşu sıkılaştı.

"Senin için dizlerimin üzerine çökeyim mi?" diye mırıldandı ağzıma karşı. "Yoksa seni kendim için diz çökmeye zorlamamı mı tercih edersin?"

Başparmağının ucu dudaklarımın arasına bastırdı. Dilimin etrafında dönmesine izin verip sonra ağzımın derinliklerine iterken gözlerim meydan okurcasına parladı. Onun

Boğazı gerildi, kollarındaki damarlar patladı.

"Serbest bırakılman için seni yalvartmalı mıyım?" Uzun dalgalarını avucunun içine aldı, bir kez doladı ve başımı geriye doğru sürükledi. "Ya da seni o kadar çok almalıyım ki, adımları her alemde duyulacak kadar yüksek sesle haykırmalısın?"

Bedenimi kendine çekti. "Benim güçlü, cesur, güzel kalbim... Bana ne istediğini söyle."

Cevabımı öğrenmek için yüzümü tararken gözleri ihtiyaçla parlıyordu. Aramızdaki gerilim tehlikeli bir fitili ateşlemiş, bedenlerimiz tuzak telleri gibi titriyordu. Dudaklarım bir nefes ötede durana kadar ayak parmaklarımın ucunda yükseldim.

Ve fısıldadım.

"*Yanmak*

istiyorum."

Patladık.

Birlikte patladık, bir şehvet ve aşk bombası, dünyayı ateşli enkaz yağmuruna bırakan yıkıcı bir cehennem.

Ağzlar çarpıştı, diller tartıştı, her birimiz içten dışa doğru hak iddia ettik. Birbirimizin teninin tadına baktık, titreyene kadar tattık, morarana kadar ısırdık.

Beni kollarının arasına aldı ve bir kitap rafına sıkıştırdı. Deri kaplı sırtlar etime battı ve tırnaklarım da onun bu iyiliğine karşılık vererek güçlü kollarının granit tepelerini tırmaladı.

En iyi şekilde şiddet içeriyordu -ikimiz de en vahşi arzularımızın karşılıklı güven sınırları içinde serbestçe dolaşmasına izin veriyorduk. Ama içinde bir şefkat de vardı. Bana tapacağına yemin etmişti ve Luther Corbois her zaman sözünü tutardı.

Ayaklarımın dibine diz çöktü ve bacağımı omzunun üzerinden geçirdi, sonra da hem kendi hem de benim zevkime göre bana ziyafet çekerken bakışlarını amansız bir odaklanmayla üzerimden ayırmadı.

"Sarayda o gün senin için diz çöktüğümünden beri bunu binlerce kez hayal ettim. Tadının orman gibi olacağını düşünmüştüm." Karanlık bir kahkaha attı, derin gümbürtüsü tüm sinirleri titretiyordu. "Ama senin tadın *ateş* gibi."

Ağzı klitorisimin etrafında kapandı ve ben ona karşı sallanırken haykırdım.

Yüzünü. Parmaklarımı kuzguni saçlarına doladım, avuçlarımın altındaki sıcaklığını sevdim. Kirli sakalının sıyrıkları alevlerime gazyağı döküyor, çenesinin en narin etime yaptığı her sert vuruş şehvetin kanıma karışmasına neden oluyordu.

Yaşadığımız her şey arzumu daha da arttırdı. Onun taçları titrettiğini ve

savaşçıların kanını akıttığını görmüştüm.

Savunmasızlara ve kayıplara umut olmak. O, eşit ölçülerde vahşet ve yürekti ve şimdi ikisinin de ortaya çıkmasına izin veriyordu.

Dudakları, dişleri ve diliyle beni yutarken, çırpınan kalçalarımı sabitledi. Uzun, hoşgörölü vuruşlar, beni ürperten, gözlerimde lekeler yüzen alaycı hareketlerle dans ediyordu.

Baskı arttı, dayanılmaz olduğu kadar enfesti de ve geri çekildim, bunun yoğun mutluluğundan sağ çıkamayacağımı hissediyordum. Beni cezalandırmak için ısırđı ve bu beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi.

Çok geçmeden parmakları da diline katıldı. Derin ve amansız bir şekilde pompaladı, beni etrafına gerdi ve inlemelerimle boğazımı çiğ hale getirdi. Merhamet için yalvardım, sonra hiç durmaması için dua ettim.

Kalçalarımın arasından adımı homurdandı ve ben kayboldum. Görüşüm yıldızlar, alevler ve yaramaz gümüş bir ayla dolu bir gece yarısı gökyüzüne bölündü. Gözleri ve dudakları ışıldayarak beni her bir dalgadan geçirirken bir yandan da övgülerini mırıldanıyordu.

Gevşedim, neredeyse yere yığılıyordum ve o da şakacı bir hayal kırıklığıyla dilini şaklattı. "Seninle işim henüz bitmedi, Bellator."

Ayağa kalktı ve beni kollarına çekti, yavaşça, tembelce öptü, ağzında benim tadım vardı. Beni ateşe götürdü ve battaniyelerin üzerine yatırdı, sonra topuklarının üzerine oturdu ve bir an durup beni içine çekti.

"Kendine bir bak," diye nefes aldı, sanki evrende görölmeye değer tek şey benmişim gibi bana bakıyordu.

Kendisi de bir güzellik abidesiydi. Şömineden gelen ışık geniş omuzlarında oynaşıyor, turuncu tonlar ve dans eden gölgeler vücudunun belirgin hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Tavandaki gümüş yaprakların yansımaları yüzünde parıldıyor ve o sevgili gözleri aydınlatıyordu.

Yara izi her zamankinden daha belirgin görünüyordu, sanki ona duyduğum sevgi onu derisinin altındaki saklandığı yerden çıkarmıştı. Uzandım ve kalçasının altından başlayarak parmaklarımla yara izinin üzerinde gezindim. Gövdesinin dalgalı düzlemlerine doğru ilerlerken kasları dokunuşumun altında esnedi.

Elime bakarak, "Bana neden iyileştirmedigimi hiç sormadın," dedi.

"Keşke yapsaydın dediğimi düşünmeni istemedim." Bunun üzerine kısa bir gülümseme dudaklarını süsledi.

"Kutsal Lumnos Ana o gece bana bir seçenek sundu ve ben de kabul ettim. Gri gözlü Kraliçe'ye hizmet edeceğime ve onun hayalini gerçekleştireceğime dair ona yemin ettim.

barış. Yara izini bu sözün bir sembolü olarak sakladım." Dikkati bana yöneldi. "Ama *sen* kendime söz verdiğim kadınsın. Ve şimdi, bu yara izi
senin için."

Elini benimkinin üzerine koyarak yara izinin dalgalı kenarını düzleştirdi. "Bizi ayırmaya çalışabilecek herkes bunu görsün ve bağlılığımın ne kadar ileri gideceğini bilsin. Senin için acı çekeceğim, senin için kan akıtacağım ama en önemlisi senin için *hayatta kalacağım*. Bedenim ikiye bölünebilir, açılıp ölebilir ve ben yine de etimin kalıntılarından sürünerek senin yanına dönmek için savaşıacağım. Ölümün kendisi beni uzak tutamaz.

"Sana ettiğim yemin derimde yazılı. Bir zamanlar bu yemin sadece sana hizmet etmek içindi." Elimini ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. "Şimdi ise her şeyim."

Boğazım duygularla yandı -sadece tutkulu sözlerinden değil, her şeye rağmen ikimizin de bu savaştan sağ çıkabileceğine dair değerli, kırılgan umuttan.

Diğer elimi tuttu ve parmaklarımız başımın iki yanındaki battaniyelere bastırıldığı düğümlere dönüştü. Kalçaları uyluklarımın arasına yerleşmiş bir şekilde üzerimde duruyordu. Tüm duyularım onun sert uyarılma dürtüsüyle keskinleşti. Alay ediyordu.

Bekliyorum.

Alnını benimkine doğru indirdi. "Diem Bellator, sen benim istediğim her şeysin. Sen benim neşem ve kurtuluşumsun. Sen *mükemmelsin*. Ve sana söz veriyorum, aşk var olduğu sürece seni seveceğim."

Sözünü şefkatli bir öpücükle mühürledi. Kalbim, ona daha yakın olmak için çaresizce göğsüme çarptı.

"Bana ne istediğini söyle," diye

fısıldadı. "Seni," diye nefes aldım.

"Hepinizi."

Tek ve güçlü bir vuruşla içime daldı ve sanki eve dönmüş gibi hissettim.

Adını haykırdım ve o da memnun bir gümbürtüyle içimde kıpırdandı. Dolgunluğa alışmam için bekledi ama ben açgözlü ve sabırsızdım. Kalçalarımı ona karşı yuvarlayarak onu daha derine zorladım ve iniltisini açgözlü bir öpücüğe gömdüm. Çekildi ve tekrar tekrar içeri girdi, diliyle birlikte içimde hareket etti, her ikisi de sert, sahiplenici vuruşlarla beni sahiplendi.

Daha fazlası için sessiz bir yalvarışla ayak bileklerimi ona doladım. Temposu hızlandı, itiş gücü arttı ve ben onun arzusuna teslim olmanın coşkusuna boyun eğdim.

Ölk seferimizin Sophos'ta olması uygundu, çünkü Luther kendini benim zevkimin âlimi yapmıŒtı. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı, her zaman öğreniyor, her zaman ayarlıyor, kalçalarımı öylece kaydırıyordu. Hiçbir miyavlama ya da sızlanma fark edilmedi ve kısa süre sonra beni sarmalayan her gizli noktayı buldu.

Bana söz verdiği her şeyi verdi. Yumuşak ve tatlı, kollarına sarılmış ve öpücük yağmuruna tutulmuştum. Sert ve acımasız, sırtım göğsüne bastırılmış, arkamdan bana vururken elleri çığlıklarımı bastırıyordu. Bedenimi en sevdiği bıçak gibi kullanıyor, etimi elleriyle kavırıyor ve mutluluğun son damlasına kadar oyuyordu.

Ama Luther odadaki tek yırtıcı değildi ve bunu bildiğinden emin oldum.

Onu sırtına doğru ittim ve üzerine yerleşerek kabzasına kadar oturttum. Elleri belimi kavramak için uzandı ve Lumnos ışığının bir ipi bileklerine dolanarak onları geri çekti.

Protesto edercesine baktı. Gölgeler avuçlarında dönüyordu, karşılık vermeye hazırdı ve nabzım heyecanlı, istekli bir korku içinde atıyordu. Bir irade *ya da* güç savaşını kaybetmeye alışık biri değildi.

Ve ben de değildim.

Kalçalarımı sallarken hınzırca sırtıttım, kendi arzumu kovalamak için onun vücuduna bindim. Ellerimi göğüslerimin üzerinde, bacaklarımın arasında, dokunmak istediğı ama dokunamadığı her yerde gezdirerek onunla alay ettim. Kaşları daha da çatılmış olsa da, beni izlerken gözlerinde büyüünün kıvılcımları ve gölgeleri dans ediyordu. Bu görüntü beni çılgına çevirdi ve serbest bırakılma tehlikeli bir şekilde yaklaşırken bedenim kaskatı kesildi.

"Sakın buna cüret etme," diye hırladı. "Bensiz olmaz."

"O zaman belki de seni acele ettirmem gerekiyordur," diye mırıldandım. Üzerinden kaydım, ani boşluk karşısında bir iç geçirdim, sonra dudaklarına kısa, tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum.

"Diem," diye gürlledi.

"Evet, kalbim?" Tatlı tatlı söyledim.

Kısıtlamalarımı iterken terden parlayan teninin altında damarlar yükseldi. "Bırakın beni."

Boğazının çukuruna bir öpücük daha kondurdum. "Ama bundan oldukça keyif alıyorum." Dudaklarım göğsünün ortasından aşağıya, yontulmuş gövdesinin üzerinde gezindi. "Bence sen de bundan zevk alıyorsun."

Cildi sıcaktı ve altında saklanan çelik gibi güçlü çekirdeğe rağmen oldukça yumuşaktı. Bu onun kim olduğuyla garip bir çelişkiydi - taş gibi

Dış cephesi o kadar soğuk ve aşılmazdı ki, merkezinde yanan özverili kalbi gizliyordu.

"Sana dokunabilseydim daha çok zevk alırdım," diye homurdandı.

Düşünceli bir şekilde mırıldandım, sonra ağzımın karnından aşağı inen siyah saç çizgisi boyunca uzanan iškenceli yoluna devam ettim.

Tamamen hareketsiz kaldı.

"Diem," diye tekrar uyardı, alçak sesle ve ölümcül bir yumuşaklıkla.

Sikini ellerimin arasına aldım ve dilimi parlayan başının etrafında alaycı daireler çizerek döndürdüm. Tısladı, kalçaları sarsıldı. Bu hareket onu ağzımın içine itti ve dudaklarımdaki tuzlu tadıyla düşüncelerim bulanıklaştı. Odağımı kaybettim, büyüm titremeye başladı ve Luther onun elinden kurtuldu.

Elleri saçlarıma gitti. Fildişi saç tellerimi avuçladı, başımı geriye çekti ve bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorladı. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Cezalandır beni o zaman," diye çıkıştım.

Dudaklarıma doğru seğirirken gülümseyerek dilimi tabanından ucuna doğru sürükledim.

Bu meydan okuma karşısında gözleri parladı. Beni kavrayışı sıkılaştı, kafa derimdeki acı hissi tenimi alevlendirdi.

Bu tam anlamıyla *bizdik*, barış isteyen ama kavgadan zevk alan iki savaşçı. Boyun eğmeyi seçtiğimizde bile, ikimiz de asla tamamen teslim olmadık. Sonsuz bir savaşa mahkûmduk ve ben başka türlüünü istemezdim.

Ne istediğimi ona anlatmak için dudaklarımı araladım. "Daha geniş," dedi ve ben de itaat ettim.

Beni şaftından aşağıya doğru yönlendirirken, beni yeni ve heyecan verici bir şekilde doldururken gözleri şiddetli ama saygılı bir şekilde parlıyordu.

Elleri ve kalçaları yavaş, lezzetli bir ritimle hareket ediyordu. Tırnaklarım cesaretlendirmek için kalçalarına battı ve itişleri daha sert, daha derin, daha hızlı oldu, beni sınıırıma kadar zorladı - sonra beni daha da zorladı. Boğazımın arkasına sürtünmesiyle boğulan yumuşak bir inlemeyle bunu karşıladım.

"Lanet olsun Diem," diye nefes aldı, çözölmüş bir adam gibi görünüyordu. Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Kendimi güzel hissettim. Hiçbir elbisenin ya da mücevherin içinde olmadığım kadar. Dizlerimin üzerinde, dağınık saçlarım ve sulu gözlerimle,

o günkü saldırıdan dolayı hırpalanmış vcudumla bile, Luther bana hayatında gördüğü en çarpıcı şeymişim gibi baktı.

Beni üssüne çekti ve neredeyse çözülüyordu, adıma boğuk tapınma ilahileri söylüyordu. Onun kontrolden çıkma sesi içimi sızlatıyordu. Biz sıvı ateş ve şehvetin vücut bulmuş haliydik, zevkten öylesine doluyduk ki kendimizi yakıp kül edebilirdik.

Ağzımda kalınlaşmaya başladı ve geri çekildim, nefes nefese kaldım ve daha fazlası için yalvardım. Ayağa kalktı ve beni kucağına çekti, sonra beni göğsüne sıkıca bastırırken bir hırıltıyla içime gömüldü. Boynuma karşı sert, çaresiz bir sesle ölümsüz aşkını mırıldandı ve Everflame bizi izlerken, birlikte uçurumdan yuvarlandık, birbirimizin isimleri kütüphane koridorlarında yankılandı.

Tanrısallığı, salıverilmesiyle birlikte tasmaından kurtuldu ve etrafımıza cızırdayan bir ışık ve karıncalanan bir karanlık gönderdi. Büyüsünün kordonları bedenimi sardı ve tenimi okşadı, beni ezici bir şekilde *ona* ait hissettiren enerjiyle kapladı. Tanrısallığım ona katılmak için yalvardı ve sonunda onu serbest bıraktım.

Kindred'ın tüm büyüü odanın içine yayıldı. Ateş ve çiçekler, kıvılcımlar ve kar taneleri, rüzgâr dalgaları ve çatının dışında yuva yapan baykuşların ötüşleri. Birbirimizde bıraktığımız yaralar ve bereler iyileşti ve zihnim, içimde yeşeren aşkı *hissetmesine* izin verecek şekilde açıldı. Büyüsü içimde eridi, tenimi ay parlaklığında ve ışıltılı bıraktı ve kulaklarımda uzak bir ahenk yankılandı.

Tekrar minderlere uzandı ve beni kollarıyla sardı. İkimiz de konuşmadık -ikimiz de konuşamıyorduk- bu yüzden sadece nefes aldık. Derin nefeslerimiz yavaşça tek ve sessiz bir tempoya dönüştü ve büyümüz azaldı, oda merhametli bir şekilde zarar görmeden kaldı.

Sonunda Luther Çakağıını öptü, sonra da kendini çekti. Ėtiraz edercesine mırıldandım, o da sevgiyle gülümseyerek baÇımın ve sırtımın altına bir minder yığını yerleÇtirdi. Gözlerim uzun bir iç çekmeyle sarktı, bedenim yorgun, kalbim ise tamamen memnundu.

Birkaç dakika sonra elime dumanı tüten bir fincan çay tutuşturuldu. Yanımda bir tabak yemek belirdi ve kucağımda ölümlü kraliçelerin tarihi üzerine bir kitap açıldı.

Luther bacaklarıma çömeldi. "Okumaya başla."

Konuşmak için ağzımı açtım ama kalbimde alevlenen duyguya hayat verecek hiçbir kelime yoktu.

Kitapların heyecanının enerjimi geri kazanması uzun sürmedi. Luther benimle ilgilenirken ben her birini hevesle karıştırdım. O buldu

Beni ılık suyla yıkadı, temizledi, yemek yemem için telaşlandı, ateşi yaktı ve üzerime battaniye örttü. Sonra arkama geçti, sırtımı göğsüne yasladı, attığım kitapları karıştırırken saçlarımı okşadı.

Arada bir, küçük, minnettar gülümsemesiyle beni izlediğini yakalıyordum ve kitaplar anında çekiciliğini yitiriyordu. Üzerine atlardım ve odanın içinde tökezlerdik, bir kez daha yere yığılıp soluk soluğa kalana kadar birbirimizi şımartırdık.

Şafaktan kısa bir süre önce yorgunluk bizi yakaladı. Luther bir kolunu kalçama atarak uykuya daldı. Kitapları bir kenara ittim ve göğsüne kıvrıldım. Kalp atışlarının ninnisine karşı, sonunda sahiplenmeye hazır olduğum geleceğin hayallerine yenik düştüm.

CHapTer

SeVenTY-THree

"E at," diye sordu Luther.

Eli, yüzümün gömülü oldu ğ u kitabın altında belirdi, bir tabağı masaya doğru itiyor.

Bir sayfa çevirdim. "Aç değilim."

"Karnının gurultusunu buradan duyabiliyorum."

"Tamam, açım ama aynı zamanda soyumdan geliyorum." Bir sayfa çevirdim. "Açlık beni haftalarca öldürmez."

"*Diem*." Uyarı dolu gürlemesi kalbimi hoplattı. "Yemek yemen gerek. Bizi Coeurîle'e götürmek için her an burada olabilirler."

Bir sayfa çevirdim. "İşte bu yüzden yemek yemeye vaktim yok. Hâlâ okuyabiliyorken okumam gerek."

"Öğleden önce durmak için vaktiniz vardı. Ve öğle yemeğinde. Ve bu sabah birkaç kez."

"Çünkü menüde *sen* vardın." Kitabımı gözlerini görebileceğim kadar indirdim. "Teklif ettiğin şey bu mu?"

Yüz ifadesi kızarmıştı. "Seni bu masaya yatırırsam, ben seni boşaltırken yemek yer misin?"

Seçeneklerimi düşünerek dudağımı çiğnedim. "Sen beni boşaltırken ben de kitap okuyabilir miyim?"

Kitabı elimden aldığı anda irkildim. Çene kasları öfkesinin belirtisiyle tüylendi. "Eğer adada yine bir şeyler ters giderse, güvenebileceğin bir büyükün olmayacak. Vücudunun güçlü olması gerek."

Kaşlarının arasında, ne zaman beni öldürebilecek bir şey yapsam ortaya çıkan o çok ciddi, çok sevimli kırılganlığı vardı.

Ne kadar sevimli bulsam da, son zamanlarda ikimiz de yeterince tehlike atlatmıştık. Onun güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı, onun da aynısına ihtiyacı vardı. Bir dal üzüm aldım ve sandalyeme uzandım, sonra bir tanesini ağzıma atarken ona hayran bir gülümseme verdim.

Kaşları gevşedi. Bir fincan çay doldurdu ve tabağımın yanına koydu. "Doriel'den haber alamamamız hoşuma gitmiyor. En azından çatıyı kontrol etmeye gelirler diye düşünmüştüm."

"Eminim savaşın tamiratıyla meşguldürler." Ona bilmiş bir bakış attım. "Ve çok fazla araştırma yaptıklarını biliyoruz."

Bunu, bir grup görevli dün Doriel'in isteği üzerine birkaç kitap almak için uğrayıp fazladan bir gece daha kalabileceğimizi söylediğinde ve ben dizlerimin üzerinde, Luther boğazımın yarısına kadar aşağıdayken neredeyse bizi çıplak yakaladıklarında zor yoldan öğrenmiştik.

Hatırladıkça içim yanıyordu. "Beklediğimden daha uzun bir gün boyunca sana ve kütüphaneye sahip oldum. Bence bunu Eski Tanrıların bir hediyesi olarak kabul edelim ve sorgulamayalım." Hüzünlü bir iç geçirdim. "Keşke bitmek zorunda olmasaydı. Burada sorunlarımızdan saklandığımızı biliyorum ama bu son iki gün hayatımın en mutlu günlerinden biriydi."

Yüz hatlarına sevecen bir yumuşaklık çöktü. "Benim için de öyle. Lumnos'a geri dönmek acı tatlı olacak."

"Gerçekten de öyle. Yine de artık Kraliçe olarak ne yapmak istediğimi bildiğim için Remis'i tahttan indirmeye hevesliyim."

Kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Bir parça altın tereyağını kabuklu ekmeğin üzerine sürdüm ve kaşlarımı çatarak düşüncelere daldım. "Lumnos'u yönetmek için Montios'ta olduğu gibi bir konsey kurmaya ne dersin? Koltukların yarısını ölümlüler, yarısını da Alçalmışlar için ayırabiliriz, ben de oylamada eşitliği sağlarım."

"Yirmi Hane sizin her zaman ölümlülerin tarafında oy kullanacağınızı söyleyecektir."

"Güzel. Bu onları ölümlülerle üzerinde anlaşabilecekleri planlar üzerinde müzakere etmeleri için motive etsin."

Luther düşünceli düşünceli baktı. "Bu kötü bir fikir değil. Artık üç krallığınız var. Eğer günlük meseleleri kendileri yönetebilirlerse, bu sizi daha büyük şeylere odaklanmak için özgür kılar."

"Öz babamı öldürmek gibi," diye mırıldandım.

Öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum."

Yüzümü buruşturdum. "O kadar belli mi?"

"Hayır. Ama kalbini biliyorum. Onu kurtarmak için bir yol bulmak istiyorsun.

Sen busun."

Gözlerim düştü. "Bu beni anneme karşı bir hain mi yapar? Ya da öldürdüğü tüm masum insanlara?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Umut sizi bir hain yapmaz... ama bazı insanların kurtarılamayacağını düşünüyorum."

Ve sen de onun onlardan biri olduğunu düşünüyorsun, diye düşündüm, ancak ikimiz de bunu yüksek sesle dile getirmedik.

Bir kase meyveden iki elma kaptım ve birini ona attım. Botundan küçük bir bıçak çıkardı ve ben dehşet içinde bakarken, o her zamanki gibi iyi giyimli, sofistike bir kraliyet mensubu olarak, bir damla bile meyve suyu dökmeden mükemmel bir şekilde eşit dilimlere ayırmaya başladı.

Onu izlediğimi fark etti ve durakladı. Elmamdan büyük bir parçayı saygısız bir çıtırtıyla kemirdim, sonra elimin tersiyle dudaklarımdaki suyu sildim.

Gözleri kısıldı. "Vahşi."

"Züppe."

İkimiz de sırttık.

"Meyve bahçemiz olduğunda, bir ölümlü gibi elma yemeyi öğrenmek zorunda kalacaksın, yoksa bizi Ölümlü Şehir'den kovacaklar," diye takıldım.

Dondu kaldı, bıçağı çekirdeğe yarı saplanmıştı.

"Düşünüyordum da," diye devam ettim, "Lumnos'a döndüğümüzde, senin önerdiğin gibi ailemin eski kulübesinin yakınında bir arazi bulalım. Bize bir ev inşa etmeleri için bazı ölümlüler kiralayabiliriz. Babamın arkadaşları belki."

Ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Gülümsedim. Bu duyguyu çok iyi biliyordum.

"Süslü bir şey olmasına gerek yok. Belki küçük bir şey ya da belki..." Yanaklarım ısındı. "Bir gün büyüyebileceğimiz bir şey. Bir aile olarak."

Luther uzun bir süre hareketsiz kaldı.

Sonra parmak eklemleri bembeyaz oldu. Eli elmadan kaydı ve bıçağı göğsüne saplandı. Kazağında kırmızı bir çizgi oluştu.

"Alevler adına," diye tısladım. Masanın etrafından dolanıp kucağına tünedim ve avucumu göğsünün üzerine koyarak yaraya iyileştirici büyü uyguladım.

"Tanrım, Luther, bu tam kalbinin üzerindeydi." Ona şakacı bir kaş çatma hareketi yaptım. "Ona dikkat et. O artık bana ait."

Bana baktı, dudakları ayırık, yüzü kansızdı. Gözleri parlıyordu ama her zamanki Lumnos ışığıyla değil. Daha sıcak bir şey.

"Majesteleri?"

Doriel'in bir çift görevlisi kapıda belirdi. Kütüphane masasındaki kitapların arasına serpiştirilmiş yiyeceklere şöyle bir baktılar ve irkildiler. Sophos'ta bir kitabın sağlığını riske atmanın idamla cezalandırılıp cezalandırılmadığını merak ettim.

"Tekne sizi adaya götürmek için bekliyor," dedi biri. "Doriel hemen gelmenizi istedi."

İçim sıkıştı. Sonunda zamanı gelmişti.

Ayağa kalktım ve elimdeki kanı sildim. Luther sersemlemiş görünüyordu, eliyle göğsünü tutuyordu. Kaşlarımı çattım. "Sen iyi misin?"

Sertçe başını salladı. Yavaşça kalkıp yanıma geldi.

Görevliler birbirlerine garip garip baktılar. "Sadece Kraliçe'nin gelmesine izin var," dedi biri. "Prens, Majestelerini burada bekleyecek."

"Cehennemdeyim." Bileğimi kavradı. "Kimse onu benden alamaz."

"Luther, bu sadece taç giyme töreni," diye onu yatıştırdım.

"Seninle olmam gerek. Senin yanında." Kavrışı sıkılaştı. "Her zaman."

Gülüp, *aile* olmaktan bahseden belli belirsiz bir sözün aklını kaçırmasına neden olduğunu söyleyebilirdim ama reddedilirse kan dökmeye hazır bir adam gibi görünüyordu.

Parmaklarını kolumdan çektim ve kendi parmaklarımla birleştirdim. "Neden bana iskeleyle kadar eşlik etmiyorsun? Belki Doriel fikrini değiştirir."

"Doriel çok açık konuştu," diye ısrar etti görevli. "Prens burada kalacak."

"Prens, Sophos'ta istediği gibi dolaşmakta özgür, tıpkı tüm Türemişler gibi, değil mi?" Kaba bir şekilde sordum.

İki görevlinin de buna verecek bir cevabı yoktu. Birbirlerine bir bakış daha attılar ama bizi kütüphaneden geçirip merdivenlerinden aşağı indirirken başka bir şey söylemediler.

Nispeten ıssız sokaklara bakarken kaşlarımı çattım. "Ordu askerlerinin şimdiye kadar Umbros'tan dönmüş olması gerektiğini sanıyordum."

"Onlar... geciktiler," diye cevap verdi biri. "Gün sonuna kadar burada olurlar." "Diyarı korumasız bırakmaktan nefret ediyorum. Eğer ayini ertelememiz gerekirse kadar-"

"Doriel endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Hadi, acele etmeliyiz."

Bizi küçük bir arabaya bindirdiler ve bu araba bizi şehirden çıkarıp otlaklardan geçirerek Kutsal Deniz'in kumlu kıyılarına götürdü.

Yolda giderken, Luther uzaklara bakıp kaşlarını çatarken, ben görevlilerle yapmacık konuşmalar yaparak yolumu bulmaya çalıştım. Tüm bu süre boyunca elimi tuttu, başparmağı hâlâ orada olduğuma dair sürekli bir güvenceye ihtiyacı varmış gibi ileri geri gidip geldi.

Oraya vardığımızda Doriel onu gördüğüne hiç memnun olmadı. Yüz ifadeleri bulanıktı ve hizmetkârlarına onaylamayan bir bakış fırlattı.

Luther'e, "Burada kalmalısın," diye fısıldadım. "Doriel çok üzgün. Doriel üzgün."

onları daha fazla kızdırma riskini göze alamam. Diğer Kraliyetler konusunda onların desteğine ihtiyacım var."

Pes etmek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi görünse de Luther hafifçe başını salladı.

Ayağa kalktım ve onu yanağından öptüm. Dokunuşuma doğru eğildi, kolunu belime doladı ve beni kendine çekti.

"Siz dönene kadar burada bekleyeceğim," dedi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Şehre geri dön. Kütüphaneye git ve kitap oku. Daha da iyisi, gidip kardeşimi gör ve özür dile." Ona sert bir bakış attım. "Ve bunu yaparken onu bizimle eve gelmesi için ikna et."

"*Burada bekliyorum,*" diye hırladı.

Gözlerimi devirdim ve ona son bir öpücük daha verdim, sonra kendimi onun kurbana benzeyen pençesinden kurtardım ve iskeleden Sophos kraliyet gemisine doğru yürüdüm. Sallanan gemiye bindiğimde, bir muhafız beni sabitlemek için kalçalarımın tuttu. Uzaktan bile olsa Luther'in boğazından kopan vahşi sesi duydum. Muhafız yüzünü buruşturdu ve hızla geri çekildi.

Doriel'i selamlarken gülümsedim. "Bunu yaptığınız için tekrar teşekkür ederim. Kütüphaneyi kullanmamıza izin verdiğiniz için de teşekkür ederim. Son birkaç gün çok güzel geçti."

Başlarını salladılar ama başka bir şey söylemediler.

Başımı eğdim. "Keşke daha fazla konuşma şansımız olsaydı. Savaşta seni görmedim."

"Çok meşguldüm."

Tekne iskeleden ayrıldı, ben de veda etmek için Luther'e dönüp baktım. Elini kalbine bastırırken son derece perişan görünüyordu.

Birden yüz ifadesi değişti. Avucuna baktı, kaşlarını çatı, sonra başını kaldırdı, bakışları Doriel'de keskinleşti.

"Kütüphanenin çatısını onarmayı başardınız mı?" Doriel sordu.

Gözlerim onlara kaydı. "Evet, yaptık. Çok kötü değildi, çoğunlukla estetikti. Neyse ki saldırıda hiçbir kitap zarar görmedi."

Doriel mırıldandı. "Gerçekten de şanslısın."

Dalgaların arasından geçerken dik durabilmek için bir küpeşteye tutunmak zorunda kaldım. Sophos'taki tüm tekneler gibi bu tekne de kıvılcım büyüünden güç alıyordu ve denizde son derece yüksek hızlarda ilerlemek üzere tasarlanmıştı. Kraliyetlerin teknelerine de aynı güç aşılanmıştı; hükümdarların ayınlar için Coeurîle'e daha çabuk ulaşmalarını sağlamak amacıyla geçmiş Sophos Kraliyetlerinden gelen taç giyme hediyeleri.

"Annen isyancıların şiddet kullanmadan adaya girmemize izin vereceklerini doğruladı mı?" Doriel sordu. "Diğer Kraliyetlere zarar görmeyeceklerine dair güvence vererek büyük bir risk aldım."

İçim burkuldu. Oraya vardığımızda ölümlülerin ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annemin haberci şahinleri onlara ulaşmamışsa ya da annemin emrini yerine getirmemeye karar vermişlerse, Kraliyetleri bir kan gölüne sürükleyebilirdim.

Tekrar.

Parlak bir şekilde gülümsedim. "Her şey halledildi," diye yalan söyledim. "Kraliyet güvende olacak. Gerçi annemi affetmezlerse, bu son geçişimiz olabilir."

Doriel'in dudakları sessiz bir yanıtla sıkıştı.

"Araştırman nasıl gidiyor?" Dürttüm. "Ophiucae veya Omnos hakkında ilginç bir şey buldun mu?"

Gözleri üzerimde gezindi ve boğazımdaki on köşeli yıldızda durdu. "Daha önce konuştuğumuzda, onu öldürmek için bağlı bir pazarlık teklif etmiştin. Bunu hâlâ kabul ediyor musun?"

Gerildim ve izi gizlemek için eşarbımı sıktım. "Savaştan sonra, sözümü tutacak kadar bana güvenmeni umuyorum."

"Ben yapsam bile, diğer Kraliyetler yapmayabilir. Sihrini ortaya koymaya istekli olduğunu görmeleri onlar için uzun bir yol kat edebilir."

Ceketinin içine uzandı ve küçük bir bıçak çıkardı. Alçalmışların çoğu gibi yaldızlı ve süslüydü. Süslemelerle kaplıydı ve altının tonunda bir miktar bakır vardı.

Güzel bir silah.

Tanıdık bir silah.

Bir anda ailemin bataklığıdaki kulübesine geri döndüm. Sophos'un büyüü sahneyi ayrıntılı bir şekilde resmetmişti, ancak beni karşılayan ocağın sıcak ateşi ya da ailemin kahkahaları değildi; kırmızı bir deniz ve ölümün iğrenç kokusuydu.

Bu babamın cesediydi, kahverengi gözleri görmeyen bir bakışla sabitlenmişti.

Göğsünde kana bulanmış bir bıçak vardı, siyah ağaçtan kabzası al renkli değerli taşlarla işlenmiş ve bakır girdaplarla oyulmuştu.

Doriel'in elindeki hançerin kabzası ahşap değil fildişinden yapılmış olsa da, tasarımın geri kalanı açık bir şekilde *aynıydı*.

Başıma kan hücum etti ve görüşümü bozdu.

"Bir sorun mu var?" Doriel sordu.

"Bıçağınız. Bu çok... alışılmadık bir şey," diye kekeledim.

Hafifçe utanmış görünüyorlardı. "Ah, evet. Kuralı biliyorum; adada ayın hançeri dışında silah yok. Merak etmeyin, tekmeden ayrılmayacak."

"Nereden aldın bunu?" Nefes nefese sordum.

"Bu bir taç giyme töreni hediyesiydi. Aslında merhum Kral Ulther'den." Ellerinde döndürdüler, öğleden sonra güneşi mücevherlerin üzerinde parlıyordu. "Silahları pek sevmem aslında ama çok hoş bir p-"

"Lumnos'a en son ne zaman gittin?" Ağzımdan kaçırardım.

Doriel kaşlarını çatı. "Uzun yıllar oldu. Neden?"

Umbros büyüü karıncalanması yok. *Yalan değil*.

Yani babamın öldürüldüğü gün Doriel orada değildi. Ama temsilcileri oradaydı. Benette Evi onları balodan sonra kalmaları için davet etmişti.

Benette Hanesi... Öldürüldüğü gün kızdırdığım aynı Haneye. Gölgeler avuçlarımda dönüyordu.

"Diem?"

Gözlerim yukarı fırladı.

"Bağlantılı pazarlık mı?" Doriel'in kaşları kalktı. "Hâlâ Meros'la konuşmamı istiyorsun, değil mi? Benim ısrarım olmadan senin lehine oy vereceklerinden şüpheliyim."

Kendimi nefes almaya zorladım ve çarpan kalbimin susmasını diledim.

Suçlama yapma riskini göze alamazdım. Meros'un oyuna *ihtiyacım vardı*. Ignios veya Umbros'tan kesinlikle destek alamazdım ve Faunos annemin kaderini riske atmak için çok fazla jokerdi.

Ayinden sonra Sophos temsilcilerini bulabilir, gerçeği öğrenmek için zihinlerine zorla girebilirdim ve eğer babamın ölümünde Doriel'in parmağı varsa, savaşım planladığımdan çok daha erken başlardı.

Çenemi sıktım ve sihrimi kovdum. "Doğru. Pazarlık."

Doriel başparmağını ısırarak bir parça kan akıttı, sonra bıçağı bana uzattı.

Titreyen ellerimle kabzayı kavradım. "Meros Kralı'nı benim ve annemin affı için oy vermeye ikna etmek için elinden geleni yapacağına söz veriyor musun? Ve diğer Kraliyetlere de aynısını yapmalarını tavsiye edeceksin?"

"Öldüreceğim. Ve sen... adaya ya da krallığıma yapılan saldırıdan haberin olmadığına ve buna liderlik eden adamı öldüreceğine yemin ediyor musun?"

Sertçe başımı salladım, sonra bıçağı avucuma doğru kaldırdım. Ve donup kaldım.

Luther haklıydı. Ophiucae'yi öldürmek istemedim.

Andrey'in öldürülmesi kalbimde büyük bir boşluk bırakmıştı ve hiç kimse onun yerini dolduramayacak olsa da, hayatımda bir babamın olmasını özlemiştim.

Ophiucae benim de babam değil miydi, hiç değilse kan bağıyla? Beni halkının saldırılarına karşı korumak için mührüyle işaretlemiş ve yanında hüküm sürmemi istemişti. Hatta beni kolayca öldürüp işi bitirebilecekken Sophos halkının canını bağışlamıştı. Belki de onun için zincirlerini kıran bir kadından daha fazlasıydım.

Onu kurtarmaya çalışmak istedim. Onu anlamak için bir şans istedim. Belki onu *sevmek* için bile.

Bakışlarım elimdeki bıçağa kilitlendi, babamın canını alan bıçağa o kadar benziyordu ki. O kayıp beni neredeyse yok etmişti. Bu seferki ruhuma ne yapacaktı -özellikle de öldürücü darbeyi vuran bensem?

İçimdeki düğüm sıkılaştı.

Ama belki de Luther, Ophiucae'nin kurtarılamayacağı konusunda haklıydı. Masum Türemişleri öldürmüş ve çocuklarını Tanrı bilir nereye götürmüştü. Türemişlere karşı duyduğu şiddetli nefret, asla çözülemeyecek kadar derinlere işlemiş olabilir.

Ve ne pahasına olursa olsun Emarion halkını korumakla yükümlüydüm. Gözlerim kısa süreliğine kapandı.

Savaş ölüm, sefalet ve fedakarlıktır. Savaş, ömrünüziün sonuna kadar peşinizi bırakmayacak seçimler yapmaktır.

Bıçağı avucumun içinde kestim.

Ellerimiz kenetlendi ve büyümün bir kıvılcımı Doriel'in teninin altına, onlarınki de benimkine battı. Bileğimin etrafına sıkıca kelepçelenmiş bir pranga hissi.

Kaderim mühürlenmişti.

Ve Şimdi, Ophiucae'ninki de  yleydi.

ÇAPTER YEDİ DÖRT

"Daha ne kadar bekleyeceğiz Sophos?" diye çıkıştı Ignios Kralı. "Sadece beş Kronla bir ayını tamamlayamayız."

Doriel cevap vermedi, Meros Kralı'yla fısıldaşmakla meşguldü, başları öne eğikti, gözleri sürekli bana doğru kayıyordu.

Faunos Kraliçesi kemerine yaslanıp sıkıntıyla tırnaklarını incelerken, "Burada ateş beyinlilere katılmak zorundayım," dedi. "Yeterince bekledik. Başka bir zaman tekrar deneyelim."

"Muhafızlar başka bir zaman geri gelmemize izin vermeyebilir," dedim.

Ignios'un turuncu gözleri bana dikildi. "Neden *bu* sefer gelmemize izin verdiler?"

Dur tahmin edeyim, seninle bir ilgisi mi var?"

Onun görüşünden saklanmak için Lumnos kemerine doğru geri çekildim. Adaya adımımı atar atmaz tacım kendiliğinden ortaya çıkmış ve saklanmayı reddetmişti. Şimdiye kadarki değişiklikleri fark edilmemiş olsa da, henüz daha fazla dikkat çekmeye hevesli değildim.

"Neden gidip onlara kendin sormuyorsun, Ignios?" Faunos başını Kindred Tapınağı'nın hemen dışında duran ölümlü kümesine doğru çevirdi. "Onlar da en az senin kadar savaşa hazır görünüyorlar."

Gerçekten de öyle. Olay çıkmadan geçmemize izin verdiklerinde hissettiğim dizlerimi titreten rahatlama, kısa sürede yerini endişeye bırakmıştı. Bakışlarını silahları kadar sözsüz bir tehditle sallıyorlardı. İki taraftan birinin yanlış bir hareketi burayı ateşe verebilirdi.

Arboros Kraliçesi kürsünün merdivenlerini çıkarken neşeyle, "Geciktiğim için çok üzgünüm," dedi. "Ben limana yanaşırken biraz gecikme oldu." Diğer kraliyet üyelerine kibarca gülümsedi ama bana bakmaktan özenle kaçındı.

"Arboros," diye seslendim. "Güvende olmana sevindim, ben-"

"Geçen sefer olanlardan sonra hepimizin güvende olması iyi bir şey," diye araya girdi. "Ne kadar korkunç bir olaydı. Sence de öyle değil mi, Lumnos?"

Bana dolu dolu bakarken yosun yeşili gözleri genişledi, başı neredeyse belli belirsiz titriyordu.

Garip bir şekilde başımı salladım. Görünüşe göre annem yanıliyordu - Arboros onu Muhafızların kampında gördüğümü kimsenin bilmesini istemiyordu.

"Bunun başka bir tuzak olmadığını nereden bileceğiz?" Ignios sordu. "Ölümlüler diyarlarımızın sahipsiz olduğunu biliyorlar." Bana eliyle işaret etti. "Geçen seferki gibi bizi pusuya düşürüyor olabilir."

Doriel sonunda, "Lumnos'un o saldırıyla hiçbir ilgisi yoktu," diye konuştu. "Bağlılık anlaşması üzerine yemin etti. O masum."

"Ama annesi değil," diye mırıldandı Meros. O ve Doriel birbirlerine gergin bir bakış attılar.

"Siz ikiniz ne hakkında bu kadar çok konuşuyorsunuz?" Ignios talep etti. "Tartışacak bir şey varsa, ortaya çıkın."

Doriel'in dikkati beklenti içinde bana kaydı. Şu anda sadece Umbros'u kaçıırıyorduk ama bana karşı oy kullanması kesin bir sonuç olduğu için - eğer diyarına yapılan saldırıdan sağ kurtulduysa bile - gecikmenin bir anlamı yoktu.

Derin bir nefes aldım. "Evet. Başlayalım."

"Hâlâ üç Kronumuz eksik," diye itiraz etti Arboros.

"İhtiyacımız olan herkese sahibiz," dedim, bunun doğru olduğunu umarak. "Doriel'den bu toplantıyı düzenlemesini istedim çünkü bir konuyu oylamaya sunmak istiyorum." Ağırlığımı değiştirdim. "Tam bir af talep etmek istiyorum. Kendim için... ve annem için."

Meros Kralı kaşlarını çatı.

Faunos Kraliçesi homurdandı ve başını salladı.

Ignios Kralı Lumnos'tan duyulacak kadar yüksek sesle güldü.

"Kraliyetlere karşı hiçbir suç işlemedim," diye devam ettim. "Aslında, Kraliçesi olmadığım hiçbir diyarda hiçbir suç işlemedim."

"Fortos'u sen öldürdün," diye karşılık verdi Ignios.

Faunos yine homurdandı. "Aferin ona. Çok canavarcaydı ve hiç de eğlenceli değildi."

"Ayrıca tüm isyancılar da dahil olmak üzere tutsakların yarısını serbest bıraktı." Ignios ona ters ters baktı. "Sen bile bundan hoşlanamazsın Faunos."

Gülümsemesi soldu, sarı gözleri bana dikildi. "Hayır, anlamıyorum." Kaşlarımı çattım. Bu planladığım gibi gitmiyordu.

"Fortos bana sebepsiz yere saldırdı. Ben kendimi savunuyordum. Mahkûmlara gelince..." Kıpırdandım. "Bu biraz karışık."

İnilti ve alaylar havada uçuştı.

"Onlara işkence ediyordu," diye devam ettim. "Onları yemekten ve sudan mahrum bırakıyor, uysallaştırmak için ilaç veriyor, dövüyor ve kemiklerini kırıyordu. Kraliyet'in oyu olmadan annemi öldürecek. Ve çocukları hapsediyordu. Bunun devam etmesine izin veremezdim." Çenem yükseldi. "Ve bunun için özür dilemeyeceğim. Fortos insanlığını kaybetmişse, hapishanelerimizi hak etmiyor demektir."

"Eğer söylediklerin doğruysa, Fortos kaderini hak etti," dedi Meros. "Ama hâlâ annen meselesi var. Seninki de dâhil olmak üzere tüm krallıklarımızda insanların ölümüne yol açan saldırılardan o sorumlu. Elbette bizden *bunu* affetmemizi istemiyorsun."

"Affetmek için değil, ileriye bakmak için. İntikam yerine barışı seçmek. Kraliyet ve Muhafızlar arasındaki şiddet yeterince uzun sürdü. Onları idam ederek ya da hapse atarak durdurmaya çalışıyorsunuz ama öldürdüğünüz her Muhafız, yerlerine beş Muhafızın daha çıkmasına neden oluyor. Ölümlüler savaşmayı asla bırakmayacak. *Asla*. Durmak zorunda da değiller."

Her birine sert bir bakış attım. "Ölümlülerin her şeyi ellerinden alındı - toprakları, evleri, kitapları, servetleri. Yarınız onları sürgüne gönderiyor, diğerleriniz yüksek vergiler ve adaletsiz yasalar altında eziyor ve geri kalanınız gözlerinizi saklıyor ve bunun çözmeniz gereken bir sorun olmadığına kendinizi ikna ediyorsunuz. Ama öyle. Bu kıtanın yerli halkını yüzüstü bırakırsak kendimize nasıl bu kıtanın bekçileri diyebiliriz? Hiçbiriniz *-hiçbirimiz-* hatasız değiliz. Hiçbirimiz yeterince şey yapmadık."

Arboros ellerini sıktı ve sessizce konuştu. "Ama Muhafızların ileriye bakacağını kim söyleyebilir? Umbros onlara güvenli bir liman verdi ve onlar da onun halkını katletti. Sıranın bizim diyarlarımıza gelmeyeceğini nereden bileceğiz?"

Gözlerinde korku parladı. Muhafızlara Umbros'tan bile daha fazla kucak açmıştı ve şimdi diyarı onlarla doluydu. Eğer asiler müttefiklerine sırt çeviriyorsa, en savunmasız durumda olan kendisi olabilirdi.

"Montios'un Unutulmuş Topraklarında saklanan güçlü bir Türemiş adam var," dedim. "Bu son saldırılardan Muhafızlar değil, o sorumlu. Kan Savaşı'ndan dolayı Taçlılara karşı bir kını var ve küçük bir ölümlü grubu intikamını almasına yardım ediyor. Annem..."

ona aşına. Eğer bizi bağışlarsanız, Muhafızlara ona katılmamalarını emredecek ve ben de..." Boğazım düğümlendi. "Onu kendim öldüreceğim."

Doriel bir adım öne çıktı. "İki gün önce bu adam krallığıma saldırdı. Büyüsünü hissettim - hepimizden çok daha güçlü, belki de hepimizin toplamından bile daha güçlü. Diem olmasaydı şehrim hayatta kalamazdı. Benim oyum ona ve hepinizi teşvik ediyorum." Meros'a yan gözle bir bakış attılar "-onun lehine oy kullanmak için de."

"Ona neden ihtiyacımız var?" Ignios sordu. "Eğer nerede olduğunu biliyorsak, onu yakalamak için orduyu gönderin."

"Fortos çoktan denedi," dedim. "Son askerine kadar öldürüldü. Ordu onu yenemez."

Alay etti. "Ama *sen* yapabilirsin?"

"Evet," diye tersledim. "Çünkü onun büyüye karşı bağışıklığı var, benim de öyle." Kürsüyü bir mırıltı dalgası doldurdu.

"Bu doğru," diye onayladı Doriel. "Sadece bağışık değiller, onu emebiliyorlar da. Onlara saldırmak sadece onları daha da güçlendirir."

"Sende bir terslik olduğunu *biliyordum*," diye tersledi Ignios. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Doriel ve ben bakiştık. Gemide onuncu Kindred'ı kendimize saklamak konusunda anlaşıştık ama saklayabileceğimiz çok şey vardı.

"Araştırmalarıma göre, bu sadece birkaç Soy'un sahip olduğu nadir bir büyü," diye yanıtladı Doriel dikkatle. "Bildiğimiz kadarıyla, bunu yapabilen sadece iki kişi hayatta."

"Bu yüzden bunu yapabilecek tek kişi ben olabilirim," dedim. "Dokunulmazlığı sayesinde onun için gelen herkesi kolayca öldürebilir. Ama beni öldüremez."

Tam olarak doğru değil. Büyümün ona zarar veremeyeceğini bilsem de, henüz bana saldırmamıştı ve saldırırsa ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bu adam Emarion için şimdiye kadar gördüğümüz en büyük tehdit olabilir," dedi Doriel. "Kan Savaşı'nı bir çatışma gibi gösterebilir. Muhafızlarla olan sorunlarımız beklemek zorunda. Önce onu yenmeliyiz."

Kimse konuşmadı. Her Kraliyet kendi oyunu tartışırken, dalgın bir sessizlik

Tapınağı örten tek ses, tanrı taşı kürsüsünü kaplayan kemerlerin üzerinde yükselen dokuz alevli kazanın çitirtılarıydı.

Gözlerim portalların çevresindeki açıklığa kaydı; bu açıklık doğrudan Unutulmuş Topraklar'ı işaret ediyordu. *Omnos*'a. Bu bir

Daha önce kimsenin gerçeği tahmin edememesine şaşırdım.

Yine de Kindred'lar hep böyle çalışmış, isimleri silmiş ve kanıtları yok etmiş, işledikleri suçların hesabını vermek yerine dünyayı unutmaya ikna etmişlerdi. İçlerinden birini Eski Tanrıları ortadan kaldırdıkları gibi acımasızca yok etmişlerdi ve şimdi arkalarında bıraktıkları pisliği temizlemek bana düşüyordu. Beni ne kadar rahatsız ederse etsin, bağlı pazarlık sayesinde geri dönüş yoktu.

Crown'ların baba katilliğimin bana bağışlanma kazandırıp kazandırmayacağını düşünmelerini izlerken kızgınlığım daha da arttı - zaten onlara hiçbir zaman borçlu olmadığım bir bağışlanma.

Bana ve benim gibi yüz binlerce ölümlüye ve yarı ölümlüye borçlu *oldukları* bir bağışlama.

Ve Ophiucae'ye.

Birdenbire, hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı düşünmeden edemedim.

Güneş henüz batmamıştı, ateşli küresi ufkun üzerinde tünemişti, ama dolunay uykusundan yeni çıkmıştı. Solgun ve parlak, her zaman var olan ve asla işe yaramayan koruyucum, gümüşü gözleri bir sonraki adımda kendimi nasıl bir belanın içinde bulacağımı görmek için gözetliyordu.

"Eee?" Doriel dürttü. "Lumnos benim oyumu aldı. Geri kalanınız ne diyor?"

Meros ağır bir iç geçirdi. "Bundan emin misin, Doriel? Planından emin misin?"

"Gerekli bir kötülük Obaneryn," diye cevap verdi Doriel sessizce. "Halkımızı korumak için ne gerekiyorsa."

Uzun saçlarını süsleyen altın boncuklar, yorgun bir şekilde başını sallarken şingirdadı. Mavi-yeşil gözleri karardı. "Evet, o zaman. Lumnos benim oyumu aldı."

Nabzım kulaklarımda daha da yükseldi. Bir oy. Sadece *bir oya daha* ihtiyacım vardı. En azından annemin hayatının geri kalanını kaçak olarak geçirmemesini sağlayacak bir af çıkarabilirsem, tüm bunlara değebilirdi.

"Arboros?" Sesimdeki umudu gizlemeye çalışarak sordum. Dostça ve komplocu bir gülümseme sundum. Paylaştığımız tehlikeli sırları ima eden bir gülümseme; benim düşüşümün kolayca onun da düşüşü olabileceğini hatırlatacak kadar keskin bir gülümseme. "Benim lehime oy verecek misiniz?"

Uzun bir süre gözlerini kapattı. Açtıklarında yüzünü buruşturdu.

"Hayır,

yapmayacağım."

Kalbim durdu.

"Krallığımı herkesin hoş karşılandığı bir yer haline getirdim. Eğer şimdi yanlış bir karar verirsem, bunun bedelini pek çok iyi insan ödeyebilir. Bunu riske atamam, hatta..." Sözlerini yarıda kesti, üzgün görünüyordu.

Sen ve annen için bile.

Sonunda beni neden susturduğunu anlamıştım. Kendini Muhafızlardan uzak tutmaya çalışmıyordu, *benden uzak duruyordu*. O kadar bulaşıcı bir müttefik olmuştum ki, benimle birlikte oy kullanmak bile şüphe uyandırabilirdi.

Kendi krallığını kurtarmak için beni kurtların önüne atıyordu. "Umarım anlıyorsundur," diye mırıldandı.

Ben yaptım. Ben de halkımı kurtarmak için her şeyi feda ederim, efendimi de.

Ama umutlarım onu teselli edemeyecek kadar hızlı bir şekilde yıkılıyordu.

"Faunolar mı?" Kaderin ellerinin boynuma dolandığını hissederek mırıldandım.

"Üzgünüm, kedicik." Sanki sonumu mühürlemiyormuş gibi rahat bir omuz silkti. "İsyancıların benim krallığıma saldırıp bundan kurtulabileceklerini düşünmelerine izin veremem. Kötü bir emsal teşkil eder."

Bütün kan başımdan aktı.

Ignios'un adını söyleme zahmetine girmedim. Ona bir kez baktım ve kin dolu kahkahalarla kükredi. "Hapishanenin tadını çıkar, Lumnos. İnfazında ön sırada oturacağım."

"Hayatını kurtardım," diye tısladım ona. "Prensimsen o sahilde seni öldürmek üzereydi ve ben onu geri çektim. Sana merhamet ettim."

Sırıttı. "Bu sana ders olsun. Fırsatını bulduğunda her zaman öldür."

Hayır.

Hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Benim lehime oy kullanacak kimse kalmamıştı. Tam bir aptal gibi kendimi ya Ophiucae'yi öldürmeye ya da sihrimi kaybetmeye bağlamıştım ve şimdi bunu Kraliyet ve ordu kellemi almaya gelirken yapmak zorundaydım.

"Özür dilerim, Lumnos," dedi Doriel, hiç de üzgün görünmüyordu.

Başımı çılginca salladım. "Hepiniz ne yaptığınızı görmüyor musunuz? Benim yardımına ihtiyacınız var. Annemin de. Muhafızlar bu adaya geri dönmenize asla izin vermeyecekler." Yalvaran gözlerle her birine baktım. "Dövme büyüğü bozulacak, tüm sınırlarınız ortadan kalkacak."

Doriel başını eğdi. "Evet, bu konuda. Görüyorsunuz, benim farklı bir-"

"Oylama henüz bitmedi, Sophos."

Ses Ignios kumları kadar sıcaktı, ama bu ses damarlarımda buza yol açtı.

Yrselle Umbros kemerine doğru yürüdü. "Merhaba Diem. Beni gördüğüne sevindin mi?"

Dik durmak için geçidimin koyu renkli taşını kavradım. Zamanlaması ilginçti ama asıl şok edici olan görünüşüydü. Koyu renk gözlerini ortaya çıkaran siyah kadife kenarlı, hacimli etekleri her yöne doğru dalgalanan, pırıltılı ipek jakarlı elbisesi içinde her santimiyle görkemli ve tehlikeli bir Kraliçe gibi görünüyordu. Abartılı bir tül yaka, mükemmel bir durgunluk içinde yakalanmış bir duman gibi başının etrafında dalgalanıyordu ve başparmağım büyüklüğünde elmaslarla süslenmiş bir pelerin, muhteşem bir trenle arkasında yayılıyordu. Minik, ışıltılı değerli taşlar bronz dekoltesini süslüyor ve daldırma yakasının kanyonunda kayboluyordu.

"Bu yeni bir şey," diye alay etti Ignios. "Genelde neredeyse hiç kıyafet giymeysin."

Omuz silkerken kulaklarından sarkan kalın süsler şingırdadı. "Taç giyme töreni için giyindim. Aslında *birkaç tane*." Derinliksiz bakışları benimkilerin üzerinde yoğunlaştı, sonra başımın üzerinde gezindi. "Görüyorum ki seni son gördüğümünden beri üçüncü bir tane daha almışsın."

Diğerleri şaşkınlıkla bakarken, Doriel durdu ve ihtiyatlı bir şekilde aramıza baktı.

"Senin diyarında olanları duydum," dedim usulca. "Üzgünüm, Yrselle. Eğer bilseydim..."

"Sonra ne olacak?" İnce kaşlarından biri kalktı. "Kalır mıydın? Sevgilinle geçireceğin son bir günü Yüzbaşılarımın hayatıyla mı takas ettin?"

Boğazım düğümlendi. Yalan söyleyerek ona saygısızlık etmek istemezdim ama gerçeği bilmiyordum.

"Eğer gidersen halkımın öleceği konusunda seni uyarmıştım," diye tısladı. "Sırf bu yüzden bile seni öldürmeliyim."

"Bir saldırı olacağını nereden biliyordun?" Ignios sordu, ses tonu şüpheyile keskindi.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını biliyorum, Ignios." Kadın etkilenmemiş bir ifadeyle kaşlarını çatarak ona baktı. "Yine de çıtayı korkunç derecede düşük tutuyorsun."

Faunos umursamaz bir tavırla elini salladı. "Evet Umbros, sen ve casusların her şeyi biliyor ve görüyorsunuz. Bu rutini daha önce de duyduk. Eğer neyi oylayacağımızı biliyorsanız, o zaman sizinkini verin."

Ignios, "Onun oyunun bir önemi yok," diye karşı çıktı. "Lumnos'un sadece üç oyu var.

Fortos ve Montios olmadan altıya ulaşamaz."

"Diem'in *beş* oyu var," dedi Yrselle. "Yoksa siz embesiller hâlâ onun tacına bakmadınız mı?"

Altı çift göz bana, daha doğrusu sarmaşıklar, damarlar ve buzdan oluşan parlayan üç tepeli çemberime doğru süzüldü.

Sağımdaki Ignios, Arboros ve Faunos kemerlerinden her zamanki *bu-olamaz* ve *bu-nasıl-oldu* çığlıkları üzerime yağdı. Tapınağın karşısındaki Meros, Doriel'e ensemdeki tüyleri diken diken eden yüklü bir bakış attı.

"Sorularınız varsa, bunları Kindred'a sorun," dedim kesin bir dille. "Benim cevaplarım yok. Ve bu durumdan en az sizin kadar memnunum."

"Taçları sendeyse... büyüleri de sende mi?" Arboros sordu.

"Onların ve senin de," diye itiraf ettim. "Ignios ateşi, Meros rüzgârı, Sophos kıvılcımı." Bakışlarım Yrselle'e kaydı. "Umbros düşüncesi."

Sakince başını salladı, sanki başından beri biliyormuş gibi bakıyordu. Sanki tam tersi değil de bunu *bana* teyit ediyormuş gibi bakıyordu.

Tapınak acımasızca sessizliğe gömüldü.

Taçlar doğaları gereği şiddetle sahiplenici olurlardı. Bunu ben de hissetmiştim; Umbros'taki pazar yerinde Lumnos ışığının beneklendiğini gördüğümde bir yanım "*benim*" diye tıslamıştı. Zalaric'in hanındaki mavi gözlü çalışanlara karşı da aynı şeyi hissetmiştim. Teknik olarak Yrselle'in tebaası olsalar da, Lumnos büyüü onları sahiplenmek, hem korumak hem de diz çöktürmek için içimde ilkel bir dürtü uyandırmıştı.

Görünüşe göre Kraliyet de şimdi aynı dürtülerle savaşıyordu. Ama ne kanunla ne de kudretle asla diz çökmeye zorlayamayacakları büyülerinin tek taşıyıcısı bendim.

Ve bu beni bir tehdit haline getirdi.

Güneş yatmak üzereydi, son ışıkları uzun ada çalılarını yaldızlıyordu. Gece hızla yaklaşıyordu ve onunla birlikte rüzgârlar da değişiyordu. Soğuk bir esinti omuzlarımdaki saçları tekmeledi ve bir uyarı atışı gibi yüzüme savurdu.

"Oyunu kullan Umbros," dedi Doriel karanlık bir sesle.

"Lütfen, Yrselle," dedim. "Bana ne kadar ileri gidebileceğimi sormuştun. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Yapılması gerekeni yapmaya hazırım."

"Benim oyumu hak etmiyorsun." Kelimeleri tükürdü ve son umudum da kırıldı. "Halkımın çektiği gibi acı çekmeyi hak ediyorsun. Ve inan bana, çekeceksin." Simsiyah gözleri daha da kararmış gibiydi. "Katlettikleri sadece benim Yüzelliliklerim değil, biliyorsun. Bulabildikleri her Alçalmış öldürdüler. Sevgili Zalaric'e hanının yeni bir personele ihtiyacı olduğunu söyle."

Korkunç, zehirli bir suçluluk duygusu içimi kaplayınca irkildim. Luther'ın kurtardığı tüm o yarı ölümlüler.

"Harekete geçirdiğin kader zinciri hakkında hiçbir fikrin yok." Gülümsedi ama kıvrımlarında sadece öfke ve hüznün vardı. "Şimdi aldığı her can senin ellerinde. Açacağım hiçbir yara seni bundan daha fazla kanatamaz."

Gözlerim sıkıca kapandı. Korkak kalbim onun sözlerinin gerçekliğinden kaçmak için çaresizdi.

Doriel ceketinden ayın hançerini çıkardı. "Umbros hayır oyu verdiğine göre, Diem ve annesi Kraliyet düşmanı olarak suçlanacaktır. Dövme büyüsünü geri getirmek için taç giyme törenini tamamlayacağız, ardından Diem tutuklanacak ve hapsedilecek."

Dikkatim onlara yöneldi. "Ne? Böyle anlaşılmamıştık."

"*Anlaşmamıza göre* size oyumu verecek ve sizin lehinize konuşacaktım. Ben anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirdim. Eğer sen kendininkini yerine getiremezsen..." Sözleri kesildi ve ne kadar kötü kandırıldığımı dehşetle fark ettim. Eğer Kraliyet beni hapseder ve Ophiucae'yi benden önce öldürürse, anlaşmayı yerine getirmem imkânsız hale gelecek ve büyüm yok olacaktı.

Her iki tehdit de etkisiz hale getirildi - kalıcı olarak.

Nabzım artan panikle yükseldi. "Beni tutamazsınız. Sadece Fortos'ta bir tacı barındıracak kadar güçlü hapishane hücreleri var ve ben de onun kraliçesiyim."

Doriel'in dudakları büzüldü. "Kullanabileceğimiz başka hücreler de var." Gözleri adanın bir ucundan diğer ucuna, çalılar arasında ardına kadar açık duran ağır bir vaftiz taşı kapısına kayd.

Geriye doğru tökezledim, nefes almak için savaşıyordum. "Sen... *ona* yaptıklarını bana da yapacaksın."

"Muhafızlarım bana adamlarının gitmesine izin verdiğinizi söyledi. Saldırımı planlamamış olabilirsin ama onun davasına sempati duyduğun çok açık. Sadece onun yerine geçmek için onu öldürmen riskini göze alamam." Yüzlerinde hafif bir pişmanlık ifadesi vardı. "Üzgünüm Diem. Halkımı korumak zorundayım."

Doriel parmaklarını ağzına soktu ve yüksek bir ıslık çaldı. Saniyeler sonra, alacakaranlık öncesi gökyüzüne parlak kırmızı bir işaret fişegi fırladı. Ufukta her limanın yakınında asker kümeleri belirdi.

"İhanete uğradık," diye bağırdı bir Muhafız Tapınağın dışından.

"Taçları öldürün," diye bağırdı bir başkası. "Eğer biz batarsak, onlar da bize."

Silahlarını kaldırdılar ama tam kürsüye doğru koşarlarken, iki *gryvern* aynı çılgınlarla bulutlardan atladı. Daha küçük ve yavaş olanı Sophos *gryvern*'i Vexes olarak tanıdım. İkincisini hiç görmemiştim ama çenelerinde oluşan mavi-yeşil parıltıdan ve Meros'un yüzündeki acımasız ifadeden nereye ait olduğunu tahmin edebiliyordum.

Yaratıklar başımızın üzerinde bir döngü oluşturdular ve yaklaşan her ölümlüye pembe ve turkuaz ejderha ateşi püskürttüler.

Korku ve öfke eşit ölçülerde yükseldi. Adada, *gryvern*lerimizle olan bağlarımız büyümüzle birlikte karardı, yani Doriel bunu biz Sophos kıyılarından ayrılmadan çok önce koordine etmiş olmalıydı.

Luther ve benim kütüphanede kalmamıza izin vermek bir takdir göstergesi değildi, bizi yoldan uzak tutmak için bir dikkat dağıtmaydı.

"Ne yaptın sen?" Doriel'e bağırdım. "Annem Muhafızlara güvende olacaklarına dair yemin etti. Artık ona asla güvenmeyecekler. İsyancıları onun kollarına atacaksın."

"Onlarla başa çıkabiliriz. Artık kampının nerede olduğunu biliyoruz ve krallığımdaki başarılı savaştan sonra onu nasıl yeneceğimizi biliyoruz."

"Onu sen *yenmedin*, seni aptal, benim yüzümden gitti. Ona halkınızın benim korumam altında olduğunu söyledim. Söylemeseydim, krallığınızı tanrıların lanetlediği kıtadan silip atacaktı."

Doriel'in yüzü biraz daha solgunlaştı ama inatla kendilerini seçtikleri bataklığa gömerek çenelerini kaldırdılar.

Diğerlerine doğru döndüm. "Bunun bir darbe olduğunu görmüyor musunuz? Sophos'un ordunun kontrolünü tek başına ele geçirmesine izin vermekten memnun musunuz?"

Endişeli bakışları pek de *öyle olmadıklarını* gösteriyordu ama en azından şimdilik hiçbirini benim adıma konuşmak istemiyordu.

Doriel araya girerek, "Kraliyet'in düşmanı olan biri yönetmeye uygun değildir," dedi. "Fortos Naibi Emarion Ordusu'na liderlik etmek için devreye girdi."

"Sadece sana cevap vermeleri ne kadar da uygun," diye karşılık verdim.

Ani bir kahkaha sesi gerginliği yararak geçti ve öfkeli bakışlarım sahibine kaydı. Yrselle bariz bir eğlenceyle beni izliyordu, hiç şüphesiz ölümümün tadını çıkarıyordu.

"Her zamanki gibi zekice, Sophos," dedi boğuk kıkırdamalar arasında. "Her şeyi düşünmüşsün. Ne yazık ki elini biraz erken gösterdin." Gülümsemesi genişledi. "Henüz oyumu kullanmadım."

"Ama sen dedin ki-"

"Oyumu hak etmediğini söyledim." Bakışları bana kaydı. "Ona vermeyeceğimi söylemedim."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı Ignios. "Krallığınıza yapılanlardan sonra onu affedecek misiniz?"

Bana bakmak için onu görmezden gelirken yüz hatlarına bir fırtına yerleşti. "Sana anlatabileceğim çok şey var Unutulmuşların Kızı. Baban ve büyü hakkında. Kaderin hakkında. Omnos hakkında."

Doriel'in kafası ona doğru döndü.

"Gelecek artık çok daha karanlık," dedi. "Hâlâ bir gelecek varsa tabii. Bir zamanlar zaferin kesin olduğu yerde..." İç çekti ve başını salladı. "Sana daha önce söylemediğim için suçu paylaşıyorum. Kutsal Peder Umbros kaderimizin senin seçimine bağlı olduğu konusunda beni uyarmıştı. Beni sana güvenmeye çağırdı, bunun yerine ben seni zorlamaya çalıştım. Bu karar bana çok pahalıya mal oldu. Bu karar bana *her şeye* mal olacak."

"Sadede gel," diye homurdandı Faunos. "Onunla birlikte mi oy kullanacaksın, yoksa kullanmayacak mısın?"

Yine de Yrselle'in gölgeli gözleri benimkileri terk etmedi. "Gül kamışını al. Anahtarımı kullan. Uyarılarıma kulak ver, özellikle de varisim hakkındaki uyarılarıma. Ve planlarını gerçekleştirmek için neleri feda etmeye söz verdiğini unutma."

Parmaklarını döndürdü - tırnaklarının sivri uçlarının altında parıltıyan siyah kakmalar olmasaydı, görünüşte boş bir hareketti.

"Sana en değer verdiğim şeyi veriyorum, Diem Bellator. Onu akıllıca kullan." Soğuk bir şekilde gülümsedi ve kollarını iki yana açarak sesini yükseltti. "Cevabım evet. Oyumu Diem'in lehine kullandım-"

Bir tanrı taşı bıçağı boğazının çukuruna saplanmadan önce sözünü bitirmeye fırsat bulamadı.

Kanı, hançer taşıyıcısının bembeyaz keten cübbesine sıçradı.

"Ignios!" Arboros çığlık attı. "Ne yaptın sen?"

Yrselle tökezledi, boğazını tuttu ve ayrılmış dudaklarından kırmızı sıvı damlarken boğuldu. Elini ileri doğru savurdu ve Ignios geri kaçarken kıl payı onu ıskaladı.

"Bunu *yıllardır* yapmak istiyordum," dedi. Bıçağını kadının boynundan çekip çıkardı ve tekrar ve tekrar sapladı.

"Kutsanmış Kindred," diye nefes aldı Doriel. "Ignios, bu alan *kutsaldır!*"

Meros tuniğini yırttı ve göğsüne bağlı gizli bir silah baldızını ortaya çıkardı. En uzun bıçağı kaptı ve ucunu ileri doğru itti. "O şeyle yanımıza yaklaşırsan Ignios, kalp taşını iç organlarıyla boyarım."

"Obaneryn," diye tısladı Doriel. "Burada silaha izin verilmediğini biliyorsun."

Ignios, vücudu çökmeye başlayan Yrselle'i dik tutmak için elbisesinin kumaşını avuçladı. "Buna gerek yok Meros. Sadece bir oyu elemem gerekiyordu, ben de beni en çok kızdıranı seçtim. Yine de..." Gözleri şiddetli bir parıltıyla bana döndü.

Çarpan kalbime ve titreyen ellerime rağmen botuma uzandım ve oraya sakladığım hançeri çıkardım. "Dene beni," diye bağırdım. "Sana meydan okuyorum."

Doriel, "Tabii ki bir tane getirdin," diye homurdandı.

Faunos ve Arboros eteklerinin altına uzandılar ve uyluklarının üstündeki kayışlardan kendi kılıçlarını çıkardılar.

Doriel kollarını havaya kaldırdı. "Hiçbiriniz kurallara uymuyor musunuz?"

Sessiz bir çağıltı beni Yrselle'e geri götürdü. Eli Ignios Kralı'nın bileğine sarılmıştı. Tırnakları etine batıyordu ve parlak, kanlı gülümsemesi bir kulaktan diğerine uzanıyordu.

Homurdandı ve başka bir darbe için geri çekildi. Tanrıtaşı bıçağını kalbine son bir kez sapladığında Yrselle'in gözleri dalgalandı ve o da yok oldu.

Yer titremeye başladı.

Umbros dikilitaşının tepesindeki ateş tısladı ve bir tutam dumanla birlikte söndü. Aleminin kazınmış mührünü (boğazında zincir olan bir kafatası) aydınlatan ışık karanlığa gömüldü.

Uzaklarda bir gryvern yas içinde feryat ediyordu.

Şakaklarımın arasına keskin bir ağrı girdi. Hava sıcaktı. *Çok sıcak*. Çok ağır. Sanki başımın üstünden beni eziyordu.

"Hayır," diye inledim. "*Lütfen-hayır*."

Dizlerim yere çökerken bıçak elimden şangırdayarak düştü. Başımı
tuttum ve çığlık attım.

Gökyüzüne iki karanlık ışıık huzmesi yayıldı.

Biri kalp taşından.

Ve bir tane de benden, Umbros'un yeni kraliçesinden.

ÇAPTER YEDİ BEŞ

"Bu doğru... Kutsanmış Kindred, tacına bir bakın; şu anda dört tane tacı var."

"Onu öldürmek zorundayız, yoksa bizi öldürüp bizimkileri de alacak." "Doriel, şimdi ne olacak? Ne yapacağız?"

"Ben... Bilmiyorum..."

"Sikerim böyle işi. Ben kendi diyarıma dönüyorum."

Taçlılar bağırıyor, tartışıyor, gruplar halinde kümeleniyor ve tehditler savuruyorlardı.

Hiçbiri yanıma yaklaşmaya cesaret edemedi.

Kulaklarımdaki davul seslerine ve başımdaki boğucu ağırlığa rağmen dik durmaya çalıştım.

"Orduyu hemen çağır, Sophos. Tutuklayın onu. Tekrar öldürmeden önce acele edin."

"Umbros'u öldüren *sensin*, göt herif."

"Sophos onu şimdi tutuklayamaz. O sadece altıncı oyu talep etti. O ve annesi affedildi."

Gözlerim açıldı.

Affedildim.

Affedildik. *Özgürdük*.

Annem ya da ben bu adada başka bir suç işlemediğimiz sürece, Kraliyet beni tutamazdı. Annem ve ben Teller'ı alıp eve dönebilirdik. Bir aile olarak birlikte olabilir, babamın yasını tutabilir ve onsuz hayatımızın parçalarını toplamaya başlayabilirdik.

Krallıklarımı barış içinde yönetebilir ve Emarion Ordusu'nun kontrolünü ele geçirebilirdim.

Çılgın kahkahalar fokurdarken göğsüm sarsıldı. Diğer Crown'lar sessizliğe gömüldü.

"Sizi lanet olası hainler," diye boğuldum kontrol edemediğim kıkırdamalarımın arasında. "Sizi Kindred lanetli bok parçaları." Yüksek sesle homurdandım. "Sizi kokuşmuş, kokuşmuş *erikler*."

"Sanırım tüm o Kronlar onu delirtti," diye mırıldandı biri.

Ayağa kalktım ve gözlerimden akan yaşları sildim. "Kendi tanrıların bile senin değersiz olduğunu biliyor. Aleminin yarısını öldürttüm ve Umbros *hâlâ* benim daha iyi bir aday olduğumu düşünüyor-" Böğürümü tuttum ve sözümü bitiremeden kahkahalara boğuldum.

Ignios, "Oylamayı yeniden yapalım," diye ısrar etti. "Sophos, Meros-birinizin kararını değiştirmesi gerekiyor." Kılıcını kaldırdı, kenarından *hâlâ* Yrselle'in kanı damlıyordu. "Ya yaparsın ya da yapmazsın."

"Yoksa ne olur, bizi öldürür ve ona oy kullanması için *beşinci* bir Taç mı verirsin?" Meros tersledi. "Dene de bir dahaki sefere senin tacını almasını sağlayayım, Ignios."

"Merak etme, Yrselle o işi çoktan halletti," dedim ve göz kırparak bileğime dokundum.

Ignios koluma baktı ve kaşlarını çattı, kafası aynaya bakan bir köpek gibi bir o yana bir bu yana eğildi. Gözleri kendi bileğindeki kan damlalarına takılıp nihayet anlayışla irileştiğinde yine kahkahayı patlattım.

Yrselle'in cesedine doğru hışımla yürüdü ve onun elini tuttu, gözlerini kısarak tırnaklarına baktı, sonra da bir çığlık attı. "Beni lanet *tanrı taşıyla* çizdi!" Sırıttım. "Taç giyme töreninde nasıl bir hediye vereceğini iyi biliyordu." Umbros Tacı'nın ağırlığına alışmak için boynumu kıvırdım, sonra yere düşen kılıcımı aldım. Gözlerim Umbros Tacı'nın üzerindeki kazana kaydı.

kemer, şimdi gece yarısı aleviyle yeniden yanıyor.

Dört Taç - yakında beş olacak, tanrı taşı Ignios üzerinde işini yaptıktan sonra. Eğer bir tane daha talep edersem, tüm oyları kontrol edebilirim.

Baştan çıkarıcı bir şeydi.

Kana susamışlığım yüzümde çığlık atıyor olmalıydı, çünkü kendinden emin Faunos Kraliçesi bile sessizce uzaklaştı.

"Öleceğim," diye feryat etti Ignios. "O kaltak beni öldürdü!" Bileğini çılgınca kaşdı. "Biri kolumu kessin, çabuk, kalbime ulaşmadan."

"Ben yaparım," diye cıvıldadım. Bu *sırada bıçağım kayabilir ve boğazını kesebilir.*

O kadar çaresizdi ki bana doğru yürümeye başladı.

"Dur Ignios, kendini öldürtmeden önce," diye mırıldandı Doriel, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Ayinden sonra benim diyarıma gel. Araştırmacılarımın bir tedavisi var."

Turuncu gözleri şişkinleşti. "Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Ve sen bana söylemedin?" Meros usulca sordu, alnında küçük bir kırısklık oluşmuştu.

"Bu yeni bir şey," diye atıldı Doriel. "Savaşa kadar işe yaradığını bilmiyorduk. Yaralılar üzerinde denediğimizde, her birindeki toksini durdurdu."

Kıpırdamadan düştüm. "Hepsi mi? *Hepsi* iyileşti mi?"

Ignios yüksek sesle kıkırdadı. "Duydun mu Umbros?" Sandaletli ayağını Yrselle'in cesedine çarptı.

"Kes şunu," diye tısladım, vücudunun üzerinde ani, garip bir korumacılık hissettim.

Bana döndü ve güneşten kararmış, kırmızı tenine inci gibi parlak, dişlek bir sırtış fırlattı. Ayağı Yrselle'in sevimli, cansız yüzüne değerken bakışlarımı üzerinde tuttu.

Öfke derimin içini kavurdu. "Ne var biliyor musun? Taç giyme törenini sikeyim. Bırakın Dövme büyüsü çürüsün. Tüm sınırların yıkılsın. Umurumda değil." Topuklarımın üzerinde Tapınak'tan hışımla çıktım.

"Diem," dedi Doriel bir uyarı tonuyla. "Kalmak isteyeceksin."

"Git cehennemın buzullarında don, Doriel. Prensime alıyorum ve gidiyoruz-"

"*Diem!*"

Adımlarımın ortasında durdum.

O ses... Tanrılar, lütfen, o ses olmasın.

"Böyle bir şey o l a b i l e c e ğ i n d e n endişe ediyordum," dedi Doriel. "İşbirliğinizi sağlamak için yanımda birini getirdim."

Başımı çevirdim ve işte oradaydı; iki kahverengi göz ve bir t u t a m kumral saç.

Boynuna bir bıçak dayanmış bir grup asker tarafından kuşatılmış.

"Teller!" Çığlık attım. "Sakın ona dokunma. *Sakın ona dokunma!*"

"Yapmayacaklar. Dediklerimi yaptığın sürece olmaz."

Öfkem gözlerimin arkasında kan ve kükürtten oluşan kızıl bir sisle patladı. Eğer sihriime erişimim olsaydı, Tapınağı yerle bir ederdim. Tüm adayı yerle bir ederdim.

"Seni yok edeceğim," diye öfkelen dim ve Doriel'e doğru yürüdüm. "Seni-"

"Diem," diye tekrar bağırdı Teller, sesi -o tanıdık, en sevilen sesi- şimdi acıdan tizleşmişti.

Sarsılarak durdum ve dışarı baktığımda onu dizlerinin üzerinde, boynundan aşağı bir kan damlası süzülürken gördüm.

Nefes alamıyordum.

"Bir adım daha atma," diye uyardı Doriel. "Herhangi bir Crown'un vuruş menziline girersen onu öldürme emri aldılar."

Lumnos kemerine doğru geriye doğru savruldu m, dehşet içinde kanlar içindeki kardeşime baktım, gözlerimi başka yöne çeviremiyordum.

Kolay gelmemişt i. Onu tutan iki gardiyanın üniformalarında kan ve yüzlerinde hâlâ iyileşmekte olan çürükler vardı.

Teller da öyle.

Görmek beni ateşledi.

"Az önce nasıl bir hata yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldadım, hedefine doğru ısılık çalarak ilerleyen gevşemiş bir ok gibi kısık ama durdurulamaz derecede yıkıcı bir sesle.

"Korumam gereken insanlar var ve onları korumak için elimdeki tüm imkânları kullanacağım. Siz de aynısını yapacağınızı inkar etmeyin."

Çenem kaskatı kesildi. "Halkınız bunun için ölecek."

"Bu bir tehdit mi?" diye tısladılar.

"Bu bir *gerçek*. Ophiucae tekrar saldıracak ve bana ihtiyacınız olduğunu anladığınızda çok geç olacak."

"O zaman seni nerede bulacağımı bilirim," diye mırıldandılar. Gün batımına baktılar. "Acele etmeliyiz, zamanımız azalıyor."

İçgüdülerim karıncalandı. "Ne için zaman?"

Doriel beni görmezden geldi ve dikkatlerini diğerlerine çevirdi. "Veliaht dostlarım, ben de oylama için bir öneri getirdim. Kutsanmış Kindred günlerinden beri yapılmamış bir şey. Taç giyme töreni için Dövme büyüsunü yenilemek yerine. onu *gözden geçirmeyi* öneriyorum."

Ignios homurdandı. "Eğer onun diyarlarının kontrolünü kendine vermek istediğini söylüyorsan, Sophos..."

"Hiç de değil. Benim teklifim bu ada için. Bu Tapınağı isyancıların kontrolünden kurtarmalıyız."

"Bunu benimle ve annemle çalışarak yapabilirsin," diye tersledim.

"Sana güvensek bile annen sonsuza kadar Muhafızlara liderlik etmeyecek.

O bir ölümlü, hem de yaşlı bir ölümlü. Biz farkına varmadan ölmüş olacak." Hatırlatma karşısında irkildim.

"Kalıcı bir çözüme ihtiyacımız var ve neyse ki Kutsanmış Akraba bize bir tane sağladı." Doriel Tapınağın merkezindeki kaidenin üzerindeki cam gibi kayayı işaret etti. "Kindred'in Dövme büyüsü üzerine yazdığı her şeyi araştırıyordum. Orada, kalp taşının etrafına onu zarar görmekten koruyacak kalkanlar inşa etmişler."

"Bu kadarı da fazla," diye mırıldandım.

Gözleri ince bir uyarıyla bana çevrildi. Kanımın kalp taşını neden kırdığını açıklamak Omnos hakkındaki gerçeği ortaya çıkaracaktı. İntikam almak için Doriel'e ihanet etmek ne kadar cazip gelse de, dilimi tuttum. Mirasımı şimdi açıklamak bana yarardan çok zarar getirecekti.

"Bu korumaları geliştirmeyi öneriyorum," diye devam ettiler. "Kalp Taşı'nın mevcut savunmalarını alıp, bunları Coeurîle'e Taç olmadan ayak basan herkesi öldürecek şekilde genişletiyoruz."

"Bunu yapabilir miyiz?" Faunos sordu.

Başlarını salladılar. "Kalp taşını koruyan büyü zaten ölümcül. Biz sadece onu sonuna kadar serbest bırakıyoruz."

"Eğer Kutsanmış Akrabalar bunu onaylasaydı, bunu kendileri yapmaz mıydı?" Arboros sordu. Kendimi başımı sallayarak onaylarken buldum, sonra da Kindred'in neyi onayladığını ne zaman önemsemeye başladığımı merak ettim.

"Oybirliğiyle hareket ettiğimiz sürece bize Dövme büyüsünü değiştirme yetkisi verdiler. Bunu kullanacağımıza güvenmeselerdi bunu yapmazlardı."

Faunos inledi. "Eğer bu işi bitirecekse, ne istersen kabul edeceğim."

Doriel önce hevesle sırtan Ignios'a, sonra da gözlerini indirip başını sallarken acı çekmiş gibi görünen Arboros'a baktı. Meros'la kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra kalp taşına yaklaştılar ve ayin hançerini çıkardılar.

Kimsenin benim oyumu onaylamaması beni şaşırtmadı. İma edilen şey açıktı: Ya kabul edecektim ya da bedelini kardeşim ödeyecekti.

Doriel kanlarını akıtıp ayin metnini okumaya başladığında gözlerim adayı taradı ve Muhafızlar tarafından geri çekilirken durakladı.

Devriye gezen gryvernler.

Doriel'in konuşmasını keserek, "Şu anda adada insanlar var," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu büyüü yaparsak hepsi ölmez mi?"

"Gitmek için gün batımına kadar vakitleri var."

"*Gün batımı mı?* Doriel, güneş neredeyse battı. Bu yeterli bir zaman değil!" "O zaman sözümü kesmeyi bırakmalısın."

"Muhafızların yanaşmış tekneleri bile yok. Şahinleri göndermek için en az birkaç güne ihtiyaçları var."

"Fortos limanında askeri gemiler var. İsyancılar barışçıl bir şekilde teslim olurlarsa, hapishaneye güvenli bir şekilde geçişleri sağlanacak."

"Bu değil-"

"*Ritüele geri dönelim,*" dediler tartışmayı sonlandıran bir bakışla. "Dediğim gibi..."

Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. Ölümlüleri doğruca bir tuzağa sürüklemiştim. Ya adada kesin ölüm ya da kıtada işkence ve hapis.

Sağ tarafımda bir boğaz hafifçe temizlendi.

Bakışlarımı kaldırdım ve iki hüzünlü zümrüt gözle karşılaştım. Gözler Muhafızlara kaydı, sonra ince omzunun üzerinden Arboros limanına doğru kaydı.

Herhangi bir tepki göstermeye cesaret edemedim ama teklifi karşısında dudaklarımdan rahat bir nefes çıktı. Eğer isyancıları Arboros limanına götürebilsem, Kraliçe onları karaya çıkarabilirdi.

"Bu büyüyle," diye başladı Doriel, "Diem Bellator'u bu adaya bağlayacağız."

Bu kıyılardan bir daha asla ayrılmasın."

Bu sözlerin ağırlığı ve kaçınılmaz kesinliği karşısında kafatasımda ağır bir *çınılama duydu*m. Hiçbir boşluk ya da istisna yoktu. Kurtarma olmayacaktı.

Kapana kısılmıştım.

Tıpkı yıllar önce Ophiucae'de olduğu gibi.

"Dahası," diye devam etti Doriel, "bugünün güneşinin batışından itibaren kalp taşı, Emarion'un dokuz tacı hariç, bu adaya ayak basan herhangi bir insanı ya da sınırları üzerinde uçan herhangi bir hayvanı öldürsün."

"Gryvernleri bile mi yasaklıyorsunuz?" Acı bir şekilde söyledim.

"Adaya ayın için geldiğimizde sizinkilerin bize saldırmasına izin veremeyiz, değil mi?"

"Doğru," diye mırıldandım, yukarı bakarak. "Bunu sadece sen ve Meros yapabiliyorsunuz." Çeneleri seğirdi ama cevap vermediler.

Etrafımda dönen iki gryvernden yükselen alev duvarının arasından kardeşime baktım ve tüm kalbimle düşüncelerimi onun kafasına sokabilmeyi diledim. Bir *özür-çok fazla* özür. Bunu bir şekilde düzeltmek için bir söz. Ve savaşıması için bir yalvarış. Hayatta kalması için.

Teker teker, her bir Kraliyet kanlarını dökmek için öne çıktı ve ben de nefretim tüm korlarını bakışlarıma döktüm. Meros'un belirsiz teslimiyetine, Arboros'un çaresiz utancına, Faunos'un bıkkın kayıtsızlığına bakmayı reddettim. Sadece Ignios gözlerimin içine baktı, o da öfkemin tadını çıkardığı için.

Sıra bana geldiğinde, Doriel ritüel hançerini kaidenin üzerine bıraktı ve ulaşamayacağım bir yere çekildi. Üst dudağımı kıvırdım ve hançeri elime aldım ama bıçağı avucuma götürdüğümde vücudum sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi hissetti. Ellerim titriyor, kenarını etime bastırmayı reddediyordu.

Doriel bana "Büyü ancak kan isteyerek verilirse işe yarar," diye hatırlattı. "Eğer kendini bunu yapmak istediğine ikna edemezsen-"

"O zaman korumaya yemin ettiğin, krallığının bir tebaası olan masum kardeşime işkence mi edeceksin?" Dişlerimi sıkarak söyledim. "Evet, farkındayım."

Gözlerime bakamadan ayaklarının üzerinde kıpırdandılar. "Gelecekteki ritüellerde işbirliğinizi sağlamak için kardeşinize ihtiyacımız olacak, bu yüzden onu güvende tutmak en büyük önceliğim olacak. Benim krallığımda istediği her şeyi yapabilir. Tam erişim. Hatta onu çalışmaya davet edilen ölümlüler için seçici kurula koyacağım, böylece bahsettiğin eşitsizlikleri ele alabilecek. Her ihtiyacının karşılandığından emin olacağım."

"Ne kadar cömert. Eminim altın prangaları onu çok heyecanlandıracaktır."

İç çektiler. "Bundan hiç zevk almıyorum Diem. Krallığımda yaptıkların için sana gerçekten minnettarım. Ophiucae öldüğünde ve büyük pazarlık için kaybolduğunda, büyüü yeniden yapacak ve gitmene izin vereceğiz."

"Ignios beni serbest bırakmayı asla kabul etmeyecektir."

Seslerini alçalttılar. "O zaman yeni bir Ignios bulacağız."

Bakışlarımız karşılaştı. Gözlerinde bir şüphe belirtisi aradım ama sadece krallığını kurtarmanın tek yolunun bu olduğuna inanan bir hükümdarın kesin kararlılığı vardı.

Belki de en iyisi *buydu*. Ophiucae'yi öldürmek istemiyordum - en azından artık öldürmek zorunda kalmayacaktım. Ve eğer sihrim yok olursa, düşmanlarım ilgilerini kaybedecekti. Ailem güvende olacaktı. Luther ve ben ilgisiz sakin bir hayat sürebilirdik.

İstedigimi iddia ettiğim şey bu değil miydi, kaçmak ve tüm sorunlarımı geride bırakmak?

Göğsüme derin, kederli bir sızı yerleşti.

Pişmanlık daha fazla yayılmadan avucumu kestim. Ayın hançerinin üzerindeki taşlar çelik grisi bir renkte parladı ama bu sefer ne bir gök gürültüsü ne de bir deprem oldu, sadece taşa düşüp erirken fokurdayan kanın tıslaması duyuldu.

Kalp taşının merkezinde parlayan bir küre oluştu ve pürüzlü, camsı tepelerini aydınlattı. Kör edici bir ışık dalgası halka şeklinde yayıldı ve adanın düzlemleri üzerinde dalgalandı. Üzerimden geçerken bedenim enerjiyle kızardı ve beni kaderime bağladı.

"Büyü yapıldı," diye duyurdu Doriel.

Kanlı hançeri ayaklarının dibine fırlattım. "Şimdi kardeşimi bu adadan çıkarın."

"Hücreye girene kadar olmaz." "Doriel," diye hırladım.

"Hücreye, Diem."

Çalıların arasındaki karanlık kapı aralığına baktım. Boğazım sıkıldı, ciğerlerim nefes almak için çırpındı. Aniden bastıran bir dehşet beni hapsediyor, gömüyor, açık havada boğuyor gibiydi.

O hücre Ophiucae'yi yok etmişti. Kalbini soğutmuş ve intikam arzusundan başka bir şey kalmayana dek ruhunu kemirmişti.

Ve bana da aynısını yapacaktı. Bunu hissedebiliyordum - o yalnız, amansız karanlıkta iltihaplanacak olan nefreti.

Olacağım canavar.

"Hayır," diye nefes aldım. İçimden çıkan iniltiden ve beni ele geçiren titremeden utanıyordum ama ikisini de durduracak gücüm yoktu. "Yapmayacağım. Yapamam."

"Diem, sen-"

"Onun gibi olmak istemiyorum, Doriel. Lütfen. Lütfen. *Lütfen*."

Bakışları kırıldı, gözlerinde bir anlayış parıltısı belirdi. Batmakta olan güneşin ince turuncu şeridine bir bakış attılar. "Herkes adadan ayrılana kadar bu tapınakta kalacaksınız. Eğer yapmazsan-"

Çılgınca başımı salladım. "Kardeşim, biliyorum." "Silahını bana ver."

Kahretsin. Yiyecek avlamak ve bir barınak inşa etmek için buna ihtiyacım var.

Ve diğer Crown'ları adaya döndükleri anda öldürmek için.

Ama bundan daha fazlası, Teller'ın yaşamasına ihtiyacım vardı.

Hançerimi kaptığım gibi yere fırlattım, sonra ellerimi kaldırıp gergin gözlerle kardeşimin muhafızlarını izleyerek geriye doğru kaçmaya başladım.

Doriel iki bıçağı kaptığı gibi Tapınak'tan dışarı fırladı. İskelelerine doğru koşarak yola koyuldular, gryvernleri tepelerinde uçuyor ve isyancıları uzak tutmak için alevler püskürtüyordu. Muhafızları arkalarına düştü ve tekmeleyen, çığlık atan kardeşimi peşlerinden sürükledi.

Delici bir ısıklık sesi duydum ve adanın etrafındaki asker duvarı geri çekilmeye başladı. Diğer Kraliyetler çoktan teknelerine doğru kaçmışlardı ve Meros gryvern'i artık görünürde yoktu.

Kürsünün kenarına koştum. "Kaçın!" Muhafızlara bağırdım. "Hepiniz tehlikedesiniz. Güneş batmadan önce adadan ayrılmalısınız."

Birbirlerine, bana, güneşe, geri çekilen orduya baktılar, neye inanacaklarından emin değillerdi. Birkaçı bana doğru yürümeye başladı, diğerleri ise inatla yerlerinde kaldı.

"Güneye doğru gidin," diye bağırarak Arboros limanını işaret ettim. "Burada kalırsan ölürsün, acele et!"

Yavaşça güney sahiline doğru ilerlemeye başladılar. Onları kovalayan görünmez tehdide aldırış etmeden, temkinli adımlarıyla kalbim küt küt atıyordu ama dikkatim çalılıkların derinliklerinden gelen sesler tarafından çalındı - homurtular, bağırışlar ve metal-metal çarpışması.

Gözlerimi kısarak ufka baktım ve vücudum kilitlendi. Sophos limanına giden yolun yakınında, uzun otlar sallanıyordu - akşam esintisinin yavaş salınımı değil, ancak insan yapımı olabilecek şiddetli bir rahatsızlık.

Buzlu parmaklar tenimde geziniyordu.

Saniyeler sonra korkularım acımasızca haklı çıktı. Çimenler ayrıldı ve üç adam serbest kaldı.

Üç tanıdık adam.

Boğazımdan tiz, çaresiz bir "*Hayır!*" sesi yükseldi.

Teller, Luther ve Perthe, Doriel ve muhafızları da peşlerinde olduğu halde bana doğru hızla koşmaya başladılar.

"Dur!" Çığlık attım. Başımı salladım ve sahili işaret ettim. "Geri dönün, beni bırakın, adadan defolun!"

Teller'ın yüz hatlarından belirsizlik geçti. Adımları yavaşladı ama Luther kararlı bir adamdı ve hiçbir şey onu benden döndüremezdi.

Gözlerim uzaktaki Doriel'e kaydı. Önce kardeşime, sonra güneşe, sonra da muhafızlarına baktılar. Koşmayı bıraktılar ve bakışları benimkilerle buluştu.

Yüzlerine kalpleri durduran bir özür yerleşti.

"Doriel, *hayır*," diye bağırdım, gözlerime bir yanma saplandı.

Bu yeterli değildi. Doriel muhafızlarına bir şeyler havladı ve grup olarak dönüp Sophos limanına doğru koşmaya başladılar.

Tapınağın merdivenlerinden aşağı uçtum ve Luther'in yaklaşan kollarına çarptım. Gözleri hiç görmediğim kadar vahşiydi. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve yanaklarımdaki ıslaklığı silip süpürdü. "Güvendesin, kalbim. Ben buradayım."

"Hayır-Luther, gitmelisin. Kraliyet, güneş battıktan sonra adadaki herkesi öldürecek bir büyü yaptı." Onu itmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Luther, lütfen. Teller'ı al ve kaç."

"Anlaşıldı. Hadi gidelim." Beni de yanında götürmek için elimi tutmaya uzandı.

Sarsılarak uzaklaştım.

Ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. "Bizimle geliyorsun."

Bir başkasına hırıltılı emir, kararlılığında mutlak görünebilirdi ama ben alttan alta titreyen korkulu soruyu duydum.

Çaresizlik içinde başımı salladım. "Büyü..."

Yüz ifadesi sertleşti. "Seni geride bırakmayacağım. Eğer burada ölüyorsan, ben de senin yanında öleceğim."

"Ben ölmeyeceğim ama siz üçünüz öleceksiniz. Gitmelisin Luther, zaman tükeniyor."

"Diem-"

"*Git buradan*," diye bağırdım. Acil bir çılgınlıkla yumruklarımı göğsüne indirdim. "Eğer beni seviyorsan, konuşmayı bırak ve *kaç*. Kardeşimi al ve-"

Gözlerim sallanan çimenlerin üzerindeki karanlığın titreşimine takıldı, sonra gökyüzünde neredeyse kaybolan kırmızı-turuncu parçacığa fırladı. En fazla dakikalar kalmıştı, belki de sadece saniyeler. Lumnos limanı en az yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi, Sophos limanı ise daha da uzaktı. Koşsalar bile...

Çok geç.

Başaramayacaklardı.

Dizlerim çökerken Luther beni yakaladı. "Sorun yok," diye yatıştırdı. "Şimdi gidiyoruz."

"Artık çok geç," diye nefes nefese kaldım, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu.

Çok geç kaldım.

İçimdeki her şey paramparça oldu.

En sadık korumam, küçük kardeşim, sevdiğim adam, hepsini kaybedecektim. Tam burada, gözlerimin önünde öleceklerdi.

Hepsi çok geç kaldığım için.

Ruhumun merkezinde bir yarık açıldı. Kalp taşını parçaladığında düşen kanımla aynı patlayıcı yıkımla beni ikiye ayırdı.

Ophiucae'nin dönüştüğü soğuk, kalpsiz canavardan artık korkmuyordum, onu memnuniyetle karşılıyordum. Onu nefret dolu bir neşeyle kucaklayacaktım. Benden aldıkları her şey için bütün dünyayı yutacaktım. İntikam ve kin dolu bir şey olurdum, ben-

Güm, güm, güm.

Luther'in eli kolumda sıkılaştı.

"Kutsanmış Kindred," diye nefes aldı.

Doğrudum. "Bu...?"

Gözleri batıya kaydı, sonra ufukta Sorae'nin dış hatlarını görünce irileşti. "İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı. Hiç düşünmemiştim..."

"Ne işe yaradı?"

Bana baktı, yüz hatları gergindi, sanki bir şey saklıyormuş gibiydi. Umutsuzca, acı verici derecede önemli bir şey.

"Fark etmez," diye araya girdim. "Koşabildiğin kadar hızlı koş. Ve sakın geri gelme. Gün batımından sonra dönerse büyü onu da öldürür."

Çenemi kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Güçlü kal, Kraliçem. Dünyadaki hiçbir güç beni senden sonsuza dek uzak tutamaz."

Ona olan aşkımı tüm gerçekliğiyle anlatmayı o kadar çok istiyordum ki, ama ne yeterince kelime ne de çok az zaman vardı. Onu ittim, sonra kardeşime baktım. "Git annemi getir, Tel. Sonra da git kızını getir."

Çenesi büküldü. "Seni seviyorum, D."

Perthe'ye baktım. "Kardeşimi o gryvern'e bindir."

Başını salladı. "Yapacağım, Majesteleri."

Kendimi onlara sırtımı dönmeye zorladım, tek bir kelimenin, tek bir *bakışın* bana her şeye mal olabileceğini biliyordum. Azalan ayak seslerinin temposu ve yaklaşan bir gryvern'in uluyan çığlığı kulaklarım için en güzel müzikti.

Sorae gelmişti. Ona ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bana ulaşmak için Remis'in zincirlerinden kurtulmuştu. Bu tamamen imkansız görünüyordu - bağımız bir şekilde adanın etkilerinin üstesinden gelse bile, Lumnos'tan uçuş

en az bir ya da iki saat sürerdi. O kadar uzun süre tehlikede olduğumu bile bilmiyordum.

Bekle. Eğer *beni* kurtarmaya gelseydi.

Arkamı döndüm ve dehşetim doğrulanırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sorae havada süzülüyordu ama gözleri benim üzerimdeydi.

Sadece benim üzerimde.

"Sorae, hayır!" Bağırdım.

Pençeleri beni yerden kapmaya hazırlanırken ardına kadar açıldı. Tapınağın merdivenlerinden geri koştum ve Lumnos kemerinin içine, bana ulaşamayacağı bir yere saklandım. Bağ aracılığıyla bir komut göndermeye çalıştım ama adanın baskıcı gücü tarafından boğuldu.

"Kurtarın onları!" Boğazımı kanatacak kadar yüksek sesle ona bağırdım. "Bırak beni, al *onları!*"

Hassas kulakları sözlerimi algıladığında altın rengi gözleri çatışmayla doldu.

"Kurtar onları, Sorae. *Bu bir emirdir!*"

Yüzünden kalbinin hâlâ parçalanmış olduğunu görebiliyordum ama bedeni itaatsizlik etmekte çaresizdi. Kanatları aşağı eğildi ve yolu değişti.

Kalbim durdu.

Eğer toprağa dokunursa, ölecekti.

Eğer onları ıskalarsa, öleceklerdi.

Eğer önümüzdeki birkaç saniye içinde adadan çıkmazsa, *hepsi* ölmek.

İntikamın karanlık canavarı kanatlarda bekledi kaderim oynarken Gözlerimin önünde sahneye çıktı.

Üç adam, bacakları tehlikeli bir şekilde yere yaklaşan gryvernime doğru koşmaya başladı. Perthe başını çevirdi ve Luther'a bir şeyler bağırdı, o da başıyla onayladı. Birdenbire kardeşimi yakalayıp havaya fırlattılar; tam da Sorae'nin belini sıkıca saran uzanmış pençesine doğru.

Teller kollarını aşağı uzattı. Bir eli Perthe'in bileğini sıkıca kavradı. Diğer...

Luther'in parmakları kardeşimin parmaklarına takıldı ama tutuş zayıf ve dayanıksızdı. Sorae çok hızlı, Luther ise çok yavaş hareket ediyordu. Kaymaya başladı.

O ölecekti. Prensım.

Kalbim.

Her şeyde eşit ortağım olmaya yemin etmiş, beni olduğum gibi, ışığımla ve karanlığımla görmüş ve beni sadece kabul etmekle kalmayıp el üstünde tutmuş olan adam. Beni seven adam.

Kendimi tamamen ve koşulsuz olarak verdiğim adam. Sonsuza dek birlikte olmak istediğim adam. Eşim olmasını istediğim adam.

Ve şimdi asla şansım olmayacaktı.

Teller'ın parmakları kayarken ve Prensım avuçlarından düşerken kırık, acı dolu bir ses çıkardım.

Düşüyordu. *Ölüyordu.*

Sonra Teller'ın eli Perthe'in bileğinden kurtuldu ve Luther'inkine dolandı.

Sorae gökyüzüne doğru yükseldi, kardeşim pençesindeydi, kalbim onun pençesinden sarkıyordu.

Perthe bir şekilde ayakta kalmayı başararak toprağa çakıldı. İvmenin etkisiyle sendeleyerek ilerledi, sonra yavaşlayarak yürüdü, sonra da durdu.

Omuzları yavaşça yükselip alçaldı.

Yüzünü bana döndü. Çenesini kaldırdı. Yumruğunu göğsüne yerleştirdi, sonra bir dizinin üzerine çöktü.

Gözyaşlarım sel olup yüzümden aşağı aktı. Yumruğumu göğsüme bastırdım ve sadık muhafızıma son bir selam vermek için başımı eğdim.

Güneş ışığının son huzmesi de ufukta kayboldu. Kalp taşından adanın öbür ucuna bir ışık darbesi daha fırladı ve Perthe'nin bedeni yere yığıldı.

Uzakta, gryvernim uçmaya devam etti.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm, acı tatlı keder ve sevincin, özgürleştirici rahatlamanın ve ezici kaybın üstesinden geldim.

Teller, Luther'i kurtarmak için Perthe'yi feda etmişti, belki de benim olduğu kadar Lily'nin de iyiliği için.

Ah, bu seçim ona nasıl da ağır gelecekti. Suçluluk duygusu ve ikinci tahminler onu karanlık düşünceler içinde nasıl kovalayacak, bana musallat olduğu gibi ona da musallat olacaktı.

Sorae adanın dışında geniş daireler çizerek süzülüyor, kendini gözümün önünden ayıramıyor gibi görünüyordu. Belki de bu son bir iyilikti, böylece Teller ve Luther'in onun yanına tırmanıp sırtına binmelerini izleyebilecektim.

Onlar güvendeydi. Nefesimi ciğerlerime çektim ve bunda bir parça teselli bulmaya çalıştım. Kardeşim hayattaydı, güvendeydi ve Doriel'in

Ellerini. Luther annemi bulmasına yardım edecekti ve sonunda eve dönebileceklerdi.

Ve Luther yaşıyordu. Planladığımız gelecek henüz kaybolmamıştı; alevi hâlâ parlıyordu, gölgelerin arasında kaybolmuş ama güçlü bir şekilde yanıyordu. Kendimi ona, *bize* adamıştım ve şimdi dışarıda bana ulaşmak için savaştığını bildiğime göre, ona geri dönmenin yolunu bulmak için de aynı şekilde savaşıacaktım.

Ve bunu yaptığımda, ona her şeyi anlatacaktım. Ona şimdi ve her zaman onun olduğumu ve onun da benim olduğumu söyleyecektim. Ona, bu dünyada ve bundan sonraki sonsuzlukta kurabileceğimiz her türlü yaşamda sonsuza kadar ona bağlı kalmak istediğimi söyledim.

İlk fırsatta kanımı sunacak ve onun annesi olmaya hazır olduğumu söyleyecektim.

Thwack.

Görüş alanımın dibinde bir bulanıklık.
Kaburgalarımın içinde ağır bir basınç
oluşuyor. Sıvı bir sıcaklık göğsümden
aşağı iniyor. Sonra acı.

Neden bu *kadar çok* acı vardı?

Bakışlarım uzun, ışıltılı siyah bir bıçağın kanlı ucunun etimden fişkırdığı
bedenime kayarken çenem düştü.

Tam kalbimin ortasından.

"Doriell'in sorunlardan kurtulma yöntemleri vardır," diye tısladı alçak bir
ses.

Kılıç daha da derine indi. "Ve benim de var."

Ölmek düşündüğümde daha farklı hissettiriyor.

Bu düşünce kafamın içinde boş boş dolaştı.

Ölümün soğuk olması gerekiyordu, değil mi? Yalnızlık. İnsanın hayatı
gözlerinin önünden geçiyor, belki de kaybedilen aşkların ya da yapılan
seçimlerin son dakika pişmanlıkları.

Ama bu sıcak hissettirdi.

Acı verici, evet. Yakıcı bir acı her sinirimi parçaladı. Kalbim ikiye
bölünüyormuş gibi hissediyordum - ki göğsümdeki yavaşlayan zonklamaya
bakılırsa muhtemelen öyleydi.

Ama içinde beklenmedik bir zevk de vardı. Tuhaf bir haklılık.
Umutsuzca istediğim bir şeyi elde etmişim gibi bir his.

Sonra zonklama durdu ve yerini garip bir sükûnete bıraktı. Rahatlatıcı,
ebedi bir huzur.

"İlginç bir rakiptin Lumnos, hakkını vermeliyim."

Bıçak mide bulandırıcı bir h p rt  ile göğsümden kayd  ve bedenim yere y ğ ld . Bir  izme yan tarafımı dürttü, beni sırt üstü yere düşürdü ve parıldayan alt nla örtülü puslu bir görüşün içinden Ignios Kralı'n n sırtan yüzü bana baktı.

"Ama sonunda hep alevler kazanır."

Devam edecek...

DAHA FAZLASI İÇİN HAZIR MISINIZ?

Yolculuk, Kindred'ın Laneti Efsanesi'nin dördüncü kitabı olan ve 2024 İlkbaharında çıkacak ve Amazon'da ön siparişe sunulacak Burn of the Everflame'de sona eriyor.

ARC fırsatlarına, bonus bölümlere, özel içeriğe ve yeni çıkan kitaplarla ilgili en son haberlere erişmek için Penn'in bültenine şu adresten abone olun

www.penncole.com/newsletter

Kitabı tartışmak, tüm ipuçları üzerine teoriler üretmek ve Burn'ün özel tanıtımlarını almak ister misiniz? Penn'in okur grubu **Penn's Pals'a** şu adresten katılın

www.penncole.com/discuss

TEŞEKKÜRLER

Buraya kadar gelebildiyseniz, TEŞEKKÜR EDERİZ TEŞEKKÜR EDERİZ TEŞEKKÜR EDERİZ!

Heat tam bir canavar oldu. Planlaması iki ay, yazması sekiz ay ve düzenlemesi altı ay sürdü (ve muhtemelen sizin okumanız da bir ayınızı aldı). Bu kitabı bölsem mi yoksa önemli kesintiler mi yapsam diye çok düşündüm ama sonunda hepinizin destansı, dolambaçlı bir yolculuğa hazır olacağınıza ve anlatmaya inandığım hikaye için benimle kalacağınıza güvenmeye karar verdim.

Benim için bu kitap daha çok Diem'in büyümesiyle ilgili. Spark'ta onunla ilk tanıştığımızda Diem hemen hemen her şeyi inkâr eden bir kadındı ve ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Heat'in sonunda ne kadar ilerlediğini görmek -kendine inanmayı ne kadar öğrendiğini ve hem tacına hem de kalbine nasıl sahip çıktığını- beni gururlu bir anne tavuğu yapıyor. Her şeye rağmen merhametini, umut ve affetme kapasitesini korumayı başardı. Bazıları (hem kitabın içinde hem de dışında) bunları kusur olarak görse de, bence bunlar onun en güçlü yanları.

Ya da en azından *öyleydiler*. Kalbe saplanan Tanrı taşı bıçağı çok kötü, değil mi? RIP.

Bu kitap aynı zamanda doğru olanı yapmanın nüansları hakkında. Bu hikayede çok az gerçek kötü adam veya kahraman var, ancak Diem'in sözleriyle "temelde *kötülük* üzerine kurulu bir sistemde *iyi bir insan* olmaya" çalışan çok sayıda karmaşık insan var. İster ailesi, ister halkı, isterse de ülkesi söz konusu olsun, bu kitaptaki hemen hemen herkes eylemlerinin bir başkasını korumak için haklı olduğuna inanıyor. Her iki taraf da iyi bir mücadele verdiğine inanırken nasıl bir araya gelirsiniz? Kolay cevaplar yok, ama umarım bu kitapta, hayatta olduğu gibi, aynı *fikirde* olmanız bile *anlamaya* çalışabilirsiniz.

Bu kitap için en büyük teşekkürüm sokağımın üyelerine ekibi, #TeamLuther, #AAH (dördüncü kitap onun parlayacağı kitap, YEMİN EDİYORUM!!) ve tüm Penn's Pals Discord üyelerim. Sevginiz ve desteğiniz

kesinlikle gerçek dışı. Bu bağımsız yazar hayatı zorlaştığında beni ayakta tutuyorsunuz ve başarımın her parçasını size borçluyum. Tam bir baş belası olmama izin verdiğiniz ve yine de beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. Hepiniz benim için dünyalara bedelsiniz.

Sosyal medyada bu kitaplar hakkında sesini yükselten herkese tek tek teşekkür ederim. Bir Facebook grubunda Spark'ı tavsiye eden ya da bir makaraya dahil eden ya da takipçileriyle paylaşan bir gönderiye rastladığım için kaç kez gözyaşlarına boğulduğumu sayamıyorum. Benim gibi yeni bir bağımsız yazar için bu ağızdan ağıza destek her şey demek. Çok ama çok minnettarım.

Luther Corbois'yı bile yanında sönük bırakan sevgili kocama teşekkür ederim. Seni her zaman kral eşim yaparım.

Bir bağımsız yazarın isteyebileceği en iyi iş arkadaşları olan Ivy ve Sheila'ya ve tavsiye, destek, bakış açısı, mizah ve yoldaşlık sunan IAA ve FaRoFeb'in tüm yazarlarına teşekkür ederim. Bağımsız yazar topluluğu inanılmaz derecede misafirperver ve açık ve bunun bir parçası olduğum için sonsuza kadar minnettarım.

Harika editörüm Kelly'ye, güzel kapak için Maria'ya, muhteşem sanat eserleriniz için Stella ve Vee'ye ve video içeriği ile ilgili tüm yardımlarınız, destekleyici mesajlarınız, tüm gece Zoom aramalarımız ve genel olarak muhteşem olduğunuz için Alex'e teşekkür ederim.

Son olarak, bunu okuyan herkese: dünya ruhunuzu ezmek ve sizi canlı canlı yakmak istiyormuş gibi göründüğünde, benim küçük alevlerimi asla unutmayın, basınç ve ısı *elmas* yapar.

YAZAR HAKKINDA

Penn'in hayatı birçok iniş ve çıkışla geçti, ancak edebiyata olan aşkı her zaman onun gerçek kuzeyi oldu. Çocukluğundan beri dağlar dolusu defteri ayrıntılı dünyalar, alıngan kadınlar ve öfkeli aşklarla dolduruyor.

Sanatçı, avukat ve küçük işletme sahibi olarak dolambaçlı yollardan geçtikten sonra, hayat boyu kurduğu yazar olma hayalini nihayet gerçekleştirdiği için çok heyecanlı.

Penn doğma büyüme bir Teksas kızı olmasına rağmen, şu anda kocasıyla birlikte Fransa'da yaşıyor ve burada genellikle şarabını yudumlarken ve çok fazla hamur işi yerken bulunabiliyor.

